

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne
z 95 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 28, 29 i 30 czerwca oraz 1 lipca 2011 r.

ANEKS

**Interpelacje i zapytania poselskie
oraz odpowiedzi na zapytania**

część 1

Warszawa
2011

TREŚĆ

Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 95. posiedzenia Sejmu w dniach 28, 29 i 30 czerwca oraz 1 lipca 2011 r.

część 1

<i>str.</i>	<i>str.</i>
Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania	
Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania	
Interpelacje	
Poseł Izabela Kloc oraz grupa posłów	40
Poseł Elżbieta Zakrzewska	44
Poseł Marek Łatas	44
Poseł Elżbieta Zakrzewska	46
Poseł Grzegorz Karpiński	47
Poseł Dariusz Seliga	47
Poseł Kazimierz Matusznyi	50
Poseł Jacek Falfus	51
Poseł Józef Piotr Klim	55
Poseł Czesław Hoc	56
Poseł Jan Warzecha	57
Poseł Stanisław Szwed	58
Poseł Jacek Osuch	59
Poseł Adam Wykręt	59
Poseł Tadeusz Arkit	59
Posłowie Krystyna Kłosin i Jan Kulas	60
Poseł John Abraham Godson	61
Poseł Zbigniew Babalski	64
Poseł John Abraham Godson	65
Poseł Lucjan Karasiewicz	67
Poseł Wiesław Rygiel	67
Poseł Piotr Stanke	68
Posłowie Edward Czesak i Andrzej Adamczyk	69
Poseł Piotr Polak	69
Poseł Wiesław Janczyk	69
Poseł Stanisław Stec	70
Poseł Sławomir Piechota	70
Poseł Jan Bury s. Antoniego	71
Poseł Arkadiusz Litwiński	72
Poseł Kazimierz Moskal	72
Poseł Mieczysław Golba	73
Poseł Piotr Walkowski	74
Poseł Anna Sobecka	74
Poseł Bogdan Bojko	78
Poseł Henryk Siedlaczek	79
Poseł Piotr Tomański	80
Poseł Wojciech Sokołowski	80
Poseł Adam Abramowicz	81
Poseł Czesław Hoc	82
Poseł Adam Krupa	83
Poseł Ludwik Dorn	84
Poseł Henryk Milcarz	85
Poseł Anna Sobecka	86
Poseł Jarosław Matwiejuk	88
Poseł Łukasz Zbonikowski	88
Poseł Lech Kołakowski	89
Poseł Waldemar Andzel	90
Poseł Witold Klepacz	91
Poseł Grzegorz Roszak	91
Poseł Marek Zieliński	94
Poseł Agnieszka Hanajczyk	96
Posłowie Piotr Ołowski i Sławomir Rybicki	97
Poseł Marek Opiola	98
Poseł Witold Klepacz	100
Posłowie Zbigniew Kozak i Leonard Krasulski	100
Poseł Lech Kołakowski	103
Poseł Zbigniew Kozak	104
Poseł Krzysztof Lipiec	105
Poseł Michał Stuligrosz	107
Poseł Adam Krupa	108
Posłowie Klaudiusz Balcerzak i Łukasz Borowiak	108
Poseł Jarosław Katulski	109
Poseł Sławomir Kopyciński	109
Poseł Marek Opiola	110
Poseł Grażyna Ciemniak	111
Poseł Jacek Kasprzyk	111
Poseł Ryszard Terlecki	111
Poseł Marek Matuszewski	112
Poseł Jadwiga Wiśniewska oraz grupa posłów	112
Poseł Tomasz Latos oraz grupa posłów	113
Poseł Piotr Stanke	114
Posłowie Krzysztof Sońta i Robert Telus	115
Poseł Sławomir Zawislak	116
Poseł Marek Polak	116
Poseł Bożena Kotkowska	117
Poseł Adam Krupa	117
Poseł Robert Kropiwnicki	120
Poseł John Abraham Godson	121
Poseł Tadeusz Arkit oraz grupa posłów	121

Posłowie Tadeusz Arkit i Andrzej Ryszka . . .	122
Poseł Tadeusz Arkit	123
Poseł Wojciech Saługa	124
Poseł Dariusz Lipiński	125
Poseł Krzysztof Brejza	125
Poseł Maria Zuba	127
Poseł Krzysztof Borkowski	129
Poseł Elżbieta Streker-Dembińska	129
Poseł Jacek Żalek	131
Poseł Ryszard Zawadzki oraz grupa posłów . . .	132
Poseł Aleksander Chłopek	132
Poseł Katarzyna Matusik-Lipiec	135
Poseł Robert Telus oraz grupa posłów	135
Poseł Stanisław Wziątek	136
Poseł Wojciech Szarama	136
Poseł Krystyna Grabicka	136
Poseł Stanisław Wziątek	137
Poseł Beata Małecka-Libera	137
Poseł Agnieszka Pomaska	138
Poseł Waław Martyniuk	139
Poseł Beata Mazurek	139
Poseł Anna Bańkowska	141
Poseł Tadeusz Sławewski	142
Poseł Maciej Orzechowski oraz grupa posłów	143
Poseł Krzysztof Brejza oraz grupa posłów . .	144
Poseł Wojciech Szarama	146
Poseł Andrzej Pałys	146
Poseł Barbara Marianowska	147
Poseł Marek Łatas	150
Posłowie Kazimierz Gwiazdowski i Krzysztof Jurgiel	150
Poseł Stanisław Wziątek	152
Poseł Marek Opióła	152
Poseł Leszek Cieřlik	156
Poseł Monika Wielichowska	156
Poseł Henryk Milcarz	159
Poseł Marek Kuchciński	161
Poseł Artur Górski	162
Poseł Barbara Bartuř	164
Poseł Józef Piotr Klim	165
Poseł Ewa Kierzkowska	166
Poseł Krystyna Łybacka	167
Poseł Wiesław Janczyk	167
Poseł Włodzimierz Karpiński	168
Poseł Jan Bury s. Antoniego	169
Poseł Wojciech Wilk	170
Poseł Sylwester Pawłowski	172
Poseł Krystyna Łybacka	172
Poseł Krzysztof Jurgiel	173
Poseł Katarzyna Matusik-Lipiec	173
Poseł Anna Bańkowska	174
Poseł Barbara Marianowska	174
Poseł Jadwiga Zakrzewska	175
Poseł Jadwiga Wiřniewska	175
Poseł Marek Kwitek	176

Poseł Krzysztof Brejza	177
Poseł Stanisław Stec	177
Poseł Zbigniew Babalski	179
Poseł Jadwiga Wiřniewska	180
Poseł Adam Krzyřków	181
Poseł Jan Kaźmierczak	181
Poseł Sylwester Pawłowski	181
Poseł Marek Krzaķala	182
Poseł Adam Krupa	185
Poseł Jerzy Polaczek	186
Poseł Ewa Wolak	187
Poseł Wiesław Janczyk	187
Poseł Ewa Wolak	188
Poseł Karol Karski	190
Zapytania	
Poseł Wojciech Szarama	192
Poseł Ireneusz Rař	192
Poseł Sylwester Pawłowski	192
Poseł Jan Musiał	193
Poseł Grzegorz Napieralski	193
Poseł Stanisława Prządka	194
Poseł Stanisław Szwed	194
Poseł Czesław Hoc	195
Poseł Adam Wykręt	196
Poseł Łukasz Borowiak	197
Poseł Stanisław Stec	197
Poseł Stanisława Prządka	198
Poseł Henryk Gołębiwski	198
Poseł Piotr Polak	199
Poseł Witold Gintowt-Dziewałtowski	199
Poseł Józef Rojek	199
Poseł Kazimierz Gwiazdowski	201
Poseł Józef Rojek	203
Poseł Jarosław Matwiejuk	210
Poseł Zbigniew Kozak oraz grupa posłów . .	215
Poseł Grzegorz Roszak	225
Poseł Marek Zieliński	225
Poseł Łukasz Borowiak	226
Poseł Grażyna Ciemniak	226
Poseł Jan Widacki	227
Poseł Leszek Aleksandrak	227
Poseł Iwona Arent	227
Poseł Elżbieta Jakubiak	228
Poseł Sylwester Pawłowski	228
Poseł John Abraham Godson	229
Poseł Zbigniew Kozak	230
Poseł Robert Telus	231
Poseł Anna Paluch oraz grupa posłów	231
Poseł Marek Matuszewski	232
Poseł Marek Ast	233
Poseł Jerzy Materna	233
Posłowie Andrzej Adamczyk i Edward Czesak	234
Poseł Zbigniew Kozak	234
Poseł Marek Polak	237
Poseł Andrzej Adamczyk	237

Poseł Bożena Kotkowska	239
Poseł Krzysztof Gadowski	239
Poseł Tadeusz Arkit	240
Poseł Wojciech Saługa	240
Poseł Dariusz Lipiński	241
Poseł Ewa Malik oraz grupa posłów	242
Poseł Elżbieta Streker-Dembińska	242
Poseł Jan Kulas	243
Poseł Tadeusz Aziewicz	243
Poseł Teresa Wargocka	244
Poseł Jadwiga Zakrzewska	245
Poseł Henryk Gołębiewski	246
Poseł Monika Wielichowska	246
Poseł Lidia Staroń	246
Poseł Elżbieta Zakrzewska	247
Poseł Andrzej Pałys	248
Poseł Romuald Ajchler	248
Poseł Kazimierz Gwiazdowski	248
Poseł Beata Mazurek	254
Poseł Elżbieta Zakrzewska	256
Poseł Lidia Staroń	256
Poseł Marek Kuchciński	258
Poseł Artur Górski	258
Poseł Grażyna Ciemniak	259
Poseł Adam Szejnfeld	259
Poseł Dawid Jackiewicz	260
Poseł Wiesław Janczyk	260
Poseł Włodzimierz Karpiński	261
Poseł Eugeniusz Czykwin	262
Poseł Wojciech Wilk	262
Poseł Adam Szejnfeld	263
Poseł Witold Gintowt-Dziewałtowski	264
Poseł Robert Kołakowski	264
Poseł Arkadiusz Mularczyk	265
Poseł Zbigniew Babalski	266
Poseł Jan Dziedziczak	267
Poseł Tomasz Kulesza	267
Poseł Beata Małecko-Libera	268
Poseł Czesław Hoc	268
Odpowiedzi na zapytania	
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	270
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	271
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	277
Minister Bogdan Zdrojewski	278
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	279
Podsekretarz stanu Maciej Szpunar	280
Podsekretarz stanu Marek Bucior	305
Podsekretarz stanu Marek Haber	305
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	306
Podsekretarz stanu Marek Haber	309
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	310
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	311
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	312
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	313
Minister Bogdan Klich	315
Podsekretarz stanu Grzegorz Walejko	316

Podsekretarz stanu Adam Fronczak	318
Minister Elżbieta Bieńkowska	322
Minister Aleksander Grad	322
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	323
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	324
Minister Elżbieta Bieńkowska	325
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	326
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	326
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	327
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	328
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	329
Podsekretarz stanu Grzegorz Walejko	330
Podsekretarz stanu Wiesław Szczuka	331
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	332
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	335
Minister – członek Rady Ministrów	
Michał Boni	336
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	337
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	339
Podsekretarz stanu Henryk Jacek Jeziński	341
Minister Aleksander Grad	343
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	344
Minister Aleksander Grad	345
Podsekretarz stanu Janusz Żbik	347
Minister Jolanta Fedak	349
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	351
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	352
Podsekretarz stanu Iwona Wendel	353
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	354
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	356
Podsekretarz stanu Marek Bucior	356
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	357
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz	361
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	362
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	363
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	364
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz	365
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	366
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	366
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz	368
Minister Bogdan Klich	368
Sekretarz stanu Jan Borkowski	369
Sekretarz stanu Jarosław Duda	370
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	372
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	373
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	374
Minister Marek Sawicki	376
Minister Aleksander Grad	379
Minister Adam Giersz	380
Podsekretarz stanu Igor Działuk	383
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki	386
Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki	387
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	388
Minister Cezary Grabarczyk	390
Minister Bogdan Zdrojewski	391
Minister Barbara Kudrycka	394

	<i>str.</i>
Sekretarz stanu Jarosław Duda	395
Minister Elżbieta Bieńkowska	396
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	398
Podsekretarz stanu Marek Haber	400
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	401
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	401
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	402
Minister Radosław Sikorski	404
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	404
Sekretarz stanu Jan Borkowski	405
Podsekretarz stanu Piotr Stachańczyk	405
Minister Bogdan Zdrojewski	406

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	406
Minister Elżbieta Bieńkowska	407
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	407
Minister Bogdan Zdrojewski	409
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski	409
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	410
Podsekretarz stanu Marek Haber	411
Sekretarz stanu Jarosław Duda	412
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	413
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	414
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	414
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	415

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) poseł Izabeli Kloc oraz grupy posłów w sprawie liczby i wartości złożonych wniosków, podpisanych umów lub wydanych decyzji oraz wniosków o płatność w ramach NSRO na lata 2007–2013 – do ministra rozwoju regionalnego – ponowna (21833),

2) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie reorganizacji PFRON – do ministra pracy i polityki społecznej (22953),

3) posła Marka Łatasę w sprawie aktualnej sytuacji społeczno-ekonomicznej pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej – do prezesa Rady Ministrów (22954),

4) posła Marka Łatasę w sprawie wpisania do przyszłorocznego budżetu państwa kwoty 15 mln zł, która została przygotowana w budżecie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego na podwyżki dla administracji i obsługi szkół artystycznych – do ministra finansów (22955),

5) posła Marka Łatasę w sprawie projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych – do ministra sprawiedliwości (22956),

6) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie środków finansowych na rzecz pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego – do ministra finansów (22957),

7) posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie refundacji kosztów kształcenia zawodowego dla pracodawców zatrudniających pracowników w ramach przygotowania zawodowego – do ministra pracy i polityki społecznej (22958),

8) posła Dariusza Seligi w sprawie pracy polskich marynarzy – do ministra pracy i polityki społecznej (22959),

9) posła Dariusza Seligi w sprawie zmniejszenia środków finansowych z PFRON – do ministra pracy i polityki społecznej (22960),

10) posła Dariusza Seligi w sprawie likwidacji Urzędu Poczтового w Mniszkowie – do ministra infrastruktury (22961),

11) posła Dariusza Seligi w sprawie planów zakupu dla Marynarki Wojennej RP oraz roli Stoczni Ma-

rynarki Wojennej w modernizacji MW RP – do ministra obrony narodowej (22962),

12) posła Dariusza Seligi w sprawie dofinansowania projektu pod nazwą „Poprawa dostępności komunikacyjnej między gminami pow. skierniewickiego wraz z infrastrukturą towarzyszącą”, przypadającego na 2011 r. – do ministra rozwoju regionalnego (22963),

13) posła Dariusza Seligi w sprawie pracowników Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Skierniewicach – do ministra zdrowia (22964),

14) posła Kazimierza Matuszkiego w sprawie podniesienia bardzo niskich płac pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz dofinansowania tej inspekcji w woj. śląskim – do ministra zdrowia (22965),

15) posła Jacka Falfusa w sprawie podatku od towarów i usług od dostawy mediów – do ministra finansów (22966),

16) posła Jacka Falfusa w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B – do ministra zdrowia (22967),

17) posła Jacka Falfusa w sprawie istnienia i działalności Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz wynagrodzenia jej pracowników – do ministra zdrowia (22968),

18) posła Józefa Piotra Klima w sprawie stanu bezpieczeństwa i zabezpieczeń w centrach handlowych – do ministra infrastruktury (22969),

19) posła Józefa Piotra Klima w sprawie tragicznego wypadku w centrum handlowym Złote Tarasy w Warszawie – do ministra sprawiedliwości (22970),

20) posła Czesława Hoca w sprawie dramatycznego zmniejszenia środków na rehabilitację zawodową i społeczną oraz zatrudniania osób niepełnosprawnych – do ministra finansów oraz ministra pracy i polityki społecznej (22971),

21) posła Jana Warzechy w sprawie objęcia podatkiem VAT posiłków dla dzieci w przedszkolach i szkołach – do ministra finansów (22972),

22) posła Jana Warzechy w sprawie standardów wielkości powierzchni sali przypadającej na dziecko w przedszkolu – do ministra edukacji narodowej (22973),

23) posła Stanisława Szweda w sprawie respektowania przepisów Kodeksu pracy w zakresie art. 22 – do ministra pracy i polityki społecznej (22974),

24) posła Jacka Osucha w sprawie konieczności przeznaczenia w trybie pilnym środków na budowę II etapu wschodniej obwodnicy Krakowa w ciągu drogi S7 – do ministra infrastruktury (22975),

25) posła Adama Wykręta w sprawie wsparcia dla tworzenia biogazowni rolniczych – do ministra gospodarki (22976),

26) posła Tadeusza Arkita w sprawie zrationalizowania wartości dopuszczalnego poziomu hałasu w środowisku dla istniejących i nowo budowanych dróg oraz sposobu ochrony akustycznej obiektów i terenów – do ministra środowiska (22977),

27) posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie zajęć komorniczych w publicznych placówkach służby zdrowia – do ministra zdrowia (22978),

28) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wynagrodzeń komorników zajmujących się długami szpitali – do ministra sprawiedliwości (22979),

29) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie naukowych „Orlików” – do prezesa Rady Ministrów (22980),

30) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie walki o młodych fachowców – do ministra edukacji narodowej (22981),

31) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie trudnej sytuacji w woj. łódzkim – do ministra pracy i polityki społecznej (22982),

32) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie utrudnionego dostępu do funkcjonariuszy Policji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (22983),

33) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie utrudnionego dostępu do lekarzy specjalistów w woj. łódzkim – do ministra zdrowia (22984),

34) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie zaostrzenia przepisów antytytoniowych – do ministra zdrowia (22985),

35) posła Zbigniewa Babalskiego w sprawie zaniechania budowy obwodnicy Nowego Miasta Lubawskiego – do ministra infrastruktury (22986),

36) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie bezpieczeństwa osób kierujących pojazdami, które ukończyły 70. rok życia – do ministra infrastruktury (22987),

37) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie szkolnych stacji diagnostycznych – do ministra finansów (22988),

38) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie braku zapłaty wynagrodzeń z tytułu budowy autostrady A2 – do ministra infrastruktury (22989),

39) posła Lucjana Karasiewicza w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (22990),

40) posła Wiesława Rygla w sprawie zintensyfikowania działań mających na celu zrównanie dopłat bezpośrednich w ramach spójnej polityki rolnej Unii Europejskiej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22991),

41) posła Wiesława Rygla w sprawie podjęcia przez resort edukacji radykalnych działań przeciwdziałających

zjawisku likwidacji szkół – do ministra edukacji narodowej (22992),

42) posła Piotra Stanke w sprawie komunalizacji Przedsiębiorstwa Połowów i Usług Rybackich Szukner sp. z o.o. z siedzibą we Władysławowie – do ministra skarbu państwa (22993),

43) posłów Edwarda Czesaka i Andrzeja Adamczyka w sprawie opóźnień w budowie autostrady A4 na odcinku Brzesko – Wierzchosławice, braku równoległej realizacji łączników autostradowych oraz perspektyw finansowania naprawy zniszczeń dróg lokalnych – do ministra infrastruktury (22994),

44) posła Piotra Polaka w sprawie zmiany niejednoznacznych przepisów regulujących okres płatności składki zdrowotnej do KRUS przez rolników prowadzących hodowlę gęsi na rzeź – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (22995),

45) posła Wiesława Jancyka w sprawie wątpliwości związanych z przyznawaniem środków z PFRON na zadania z zakresu uczestnictwa osób niepełnosprawnych w turnusach rehabilitacyjnych – do ministra pracy i polityki społecznej (22996),

46) posła Stanisława Steca w sprawie zwiększenia zatrudnienia lekarzy orzeczników ZUS – do ministra pracy i polityki społecznej (22997),

47) posła Stanisława Steca w sprawie likwidacji urzędów pocztowych w miastach – do ministra infrastruktury (22998),

48) posła Sławomira Piechoty w sprawie ustalenia terminu końcowego postępowania administracyjnego w sprawie ustalenia wysokości odszkodowania za nieruchomości przejętą na rzecz gminy na podstawie ostatecznej decyzji administracyjnej – do ministra infrastruktury (22999),

49) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie realizowanej przez rząd polityki rodzinnej, niemającej żadnego przełożenia na składane wcześniej obietnice – do prezesa Rady Ministrów (23000),

50) posła Arkadiusza Litwińskiego w sprawie działań podejmowanych przez resort w celu walki z cukrzycą i ograniczania jej skutków zdrowotnych oraz ponoszonych kosztów społeczno-ekonomicznych – do ministra zdrowia (23001),

51) posła Kazimierza Moskala w sprawie nadużyć i nieprawidłowości przy obsadzaniu zarządów oraz rad nadzorczych w spółkach Skarbu Państwa – do ministra skarbu państwa (23002),

52) posła Mieczysława Golby w sprawie likwidacji komisariatów Policji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23003),

53) posła Mieczysława Golby w sprawie cen leków dla pacjentów w aptekach – do ministra zdrowia (23004),

54) posła Piotra Walkowskiego w sprawie trudnej sytuacji producentów ogórków i pomidorów w związku ze stwierdzeniem zachorowań ludzi w kilku krajach Europy – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23005),

55) poseł Anny Sobeckiej w sprawie projektów ustaw podporządkowujących sędziów władzy wykonawczej – do ministra sprawiedliwości (23006),

56) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zatruć dopalaczami – do ministra zdrowia (23007),

57) poseł Anny Sobeckiej w sprawie programu nauczania w uczelniach wojskowych – do ministra obrony narodowej (23008),

58) poseł Anny Sobeckiej w sprawie szkoleń pilotów na symulatorze w Moskwie – do ministra obrony narodowej (23009),

59) poseł Anny Sobeckiej w sprawie kampanii „Równe traktowanie standardem dobrego rządzenia” – do prezesa Rady Ministrów (23010),

60) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zakupu przez MON śmigłowców bojowych – do ministra obrony narodowej (23011),

61) poseł Anny Sobeckiej w sprawie bojkotu polskiego pawilonu na międzynarodowym 54. Biennale Sztuki w Wenecji – do ministra spraw zagranicznych (23012),

62) poseł Anny Sobeckiej w sprawie małej liczby kandydatów do służby w Policji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23013),

63) poseł Anny Sobeckiej w sprawie nowych uprawnień dla Straży Granicznej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23014),

64) poseł Anny Sobeckiej w sprawie finansowania procedury in vitro – do ministra zdrowia (23015),

65) posła Bogdana Bojki w sprawie planu likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze – do ministra sprawiedliwości (23016),

66) posła Henryka Siedlaczka w sprawie dodatkowych środków ochrony prawnej dla pielęgniarek i położnych – do ministra zdrowia (23017),

67) posła Henryka Siedlaczka w sprawie braku uregulowania odpowiedzialności karnej i odszkodowawczej wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z tytułu niepowołania członków zarządu tej spółki – do ministra sprawiedliwości (23018),

68) posła Piotra Tomańskiego w sprawie interpretacji przepisów prawnych dotyczących opodatkowania podatkiem VAT obiadów dla dzieci w szkołach – do ministra finansów (23019),

69) posła Wojciecha Sokołowskiego w sprawie możliwości zabudowy zagrodowej na gruntach leśnych – do ministra środowiska (23020),

70) posła Adama Abramowicza w sprawie wprowadzenia małego ruchu granicznego pomiędzy Polską a Białorusią oraz budowy dodatkowego przejścia pieszego w Terespolu – do prezesa Rady Ministrów (23021),

71) posła Adama Abramowicza w sprawie podwyżki stawki podatku VAT na ubranka dziecięce z 8% do 23% – do prezesa Rady Ministrów (23022),

72) posła Czesława Hoca w sprawie dookreślenia lokalizacji zakładów patomorfologii w systemie ochrony zdrowia, a w konsekwencji także rozstrzygnięcia wymogu ich wpisania na krajową listę diagnostów laboratoryjnych – do ministra zdrowia (23023),

73) posła Adama Krupy w sprawie prac nad stworzeniem systemu gwarantującego ochronę producentów rolnych przed skutkami bezskutecznej windykacji należności od nieuczciwych przedsiębiorców z tytułu zbycia płodów rolnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23024),

74) posła Ludwika Dorna w sprawie ponownego wyboru tej samej osoby na stanowisko prezesa Bumaru – do ministra skarbu państwa (23025),

75) posła Ludwika Dorna w sprawie czynności podjętych przez Służbę Kontrwywiadu Wojskowego i Żandarmerię Wojskową po katastrofie samolotu CASA – do ministra obrony narodowej (23026),

76) posła Ludwika Dorna w sprawie działań Kolegium ds. Służb Specjalnych na rzecz zabezpieczenia kontrwywiadowczego Sił Powietrznych – do prezesa Rady Ministrów (23027),

77) posła Henryka Milcarza w sprawie konieczności poprawy jakości leczenia w ZOZ-ach – do ministra zdrowia (23028),

78) posła Henryka Milcarza w sprawie zaniechania prywatyzacji Centrum Produkcji Pneumatyki Prema SA w Kielcach – do ministra skarbu państwa (23029),

79) poseł Anny Sobeckiej w sprawie współpracy z chińskim konsorcjum Covic – do ministra infrastruktury (23030),

80) poseł Anny Sobeckiej w sprawie produkcji wysokospecjalistycznych urządzeń do poszukiwania i eksploatacji gazu łupkowego – do ministra gospodarki (23031),

81) poseł Anny Sobeckiej w sprawie różnicy w dochodach w różnych regionach Polski – do prezesa Rady Ministrów (23032),

82) poseł Anny Sobeckiej w sprawie monitów z dowództwa Sił Powietrznych – do ministra obrony narodowej (23033),

83) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wzrostu liczby przestępstw seksualnych z udziałem nieletnich – do prezesa Rady Ministrów (23034),

84) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie redukcji liczby żołnierzy w polskiej armii – do ministra obrony narodowej (23035),

85) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie projektu zmian w ustawie o Policji i możliwości pełnienia służby w Policji przez osoby, które weszły w konflikt z prawem – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23036),

86) posła Lecha Kołakowskiego w sprawie realizacji drogi szybkiego ruchu S8 na odcinkach Jeżewo – Zambrów i Zambrów – Ostrów Mazowiecka oraz zaplanowania budowy koniecznych wiaduktów i dróg lokalnych na potrzeby rolników – do ministra infrastruktury (23037),

87) posła Roberta Kołakowskiego w sprawie apelii podjętych na XX Okręgowym Zjeździe Sprawozdawczym Pielęgniarek i Położnych w Ciechanowie – do prezesa Rady Ministrów (23038),

88) posła Waldemara Andzela w sprawie ochrony kontrwywiadowczej 36. Specjalnego Pułku Lotnic-

twa Transportowego – do ministra obrony narodowej (23039),

89) posła Witolda Klepacza w sprawie granicy strefy C dzielnicy Dąbrowy Górniczej – Ząbkowice w ramach oferty taryfowej: bilety strefowe w aglomeracji katowickiej – do ministra infrastruktury (23040),

90) posła Grzegorza Roszaka w sprawie przetwarzania odpadów komunalnych na paliwo alternatywne – do ministra środowiska (23041),

91) posła Grzegorza Roszaka w sprawie rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie uzgadniania projektu budowlanego pod względem ochrony przeciwpożarowej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23042),

92) posła Grzegorza Roszaka w sprawie możliwości wprowadzenia zmian w Kodeksie pracy w celu zwiększenia popularności telepracy w kraju – do ministra pracy i polityki społecznej (23043),

93) posła Grzegorza Roszaka w sprawie możliwości zwolnienia powiatów z obowiązkowego ubezpieczenia pojazdów, których właścicielami stały się na podstawie orzeczenia sądu – do ministra infrastruktury (23044),

94) posła Grzegorza Roszaka w sprawie wątpliwości dotyczących stosowania bezgotówkowej refundacji podatku VAT podróżnym – do ministra finansów (23045),

95) posła Marka Zielińskiego w sprawie współpracy z organizacjami pozarządowymi – do ministra zdrowia (23046),

96) posła Marka Zielińskiego w sprawie realizacji „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” – do ministra zdrowia (23047),

97) posła Marka Zielińskiego w sprawie działalności przedsiębiorstwa państwowego Porty Lotnicze i lotniska w Poznaniu – do ministra infrastruktury (23048),

98) posła Marka Zielińskiego w sprawie działalności PLL LOT – do ministra skarbu państwa (23049),

99) poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie zakazu palenia podczas kierowania pojazdem silnikowym – do ministra sprawiedliwości oraz ministra zdrowia (23050),

100) poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie stworzenia rządowego programu profilaktyki i poprawy jakości leczenia cukrzycy – do ministra zdrowia (23051),

101) posłów Piotra Ołowskiego i Sławomira Rybickiego w sprawie finansowania „Programu żuławskiego – 2030” oraz „Projektu żuławskiego – 2015” – do ministra środowiska (23052),

102) posła Marka Opióły w sprawie osłony kontrowiadawczej polskich biegłych i prokuratorów badających w Moskwie czarne skrzynki samolotu TU-154M nr boczny 101 – do prezesa Rady Ministrów (23053),

103) posła Marka Opióły w sprawie lokalizacji dokumentów dotyczących zaginionego dziennikarza – do prezesa Rady Ministrów (23054),

104) posła Marka Opióły w sprawie niedopełnienia obowiązków służbowych przez ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra obrony narodowej – do prezesa Rady Ministrów (23055),

105) posła Marka Opióły w sprawie informacji o problemach technicznych i organizacyjnych w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego im. Obrońców Warszawy – do ministra obrony narodowej (23056),

106) posła Witolda Klepacza w sprawie niepodpisania przez NFZ kontraktu z Rejonowym Pogotowiem Ratunkowym w Sosnowcu na świadczenie podstawowej opieki zdrowotnej w godzinach nocnych i w dni świąteczne – do ministra zdrowia (23057),

107) posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie zagrożeń prawidłowej realizacji przez rząd inwestycji stadionowych w związku z Euro 2012 r. w aspekcie działań budowlanych realizowanych na stadionie narodowym w Warszawie przez spółkę Poznańska Korporacja Budowlana Pekabex SA w Poznaniu – do ministra sportu i turystyki, ministra spraw wewnętrznych i administracji, ministra finansów oraz ministra infrastruktury (23058),

108) posłów Leonarda Krasulskiego i Zbigniewa Kozaka w sprawie udziału spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych w systemie usług płatniczych określonych przepisami projektu ustawy o usługach płatniczych – do prezesa Rady Ministrów (23059),

109) posła Lecha Kołakowskiego w sprawie wpisania do budżetu na 2012 r. kwoty 15 mln zł z przeznaczeniem na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych prowadzonych przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego – do ministra finansów (23060),

110) posła Lecha Kołakowskiego w sprawie podwyższenia wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi państwowych szkół muzycznych w Grajewie, Augustowie, Bielsku Podlaskim, Łomży, Kolnie i Zambrowie – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (23061),

111) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie monitorowania działalności lobbingsowej w organach administracji publicznej – do prezesa Rady Ministrów (23062),

112) posła Krzysztofa Lipca w sprawie zaniedbań rządu w zakresie funkcjonowania Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz poprawy niegodnych warunków pracy i płacy pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych, na przykładzie protestu pracowników Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Starachowicach – do prezesa Rady Ministrów (23063),

113) posła Krzysztofa Lipca w sprawie projektu ustawy przygotowanego przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii oraz planowanej

likwidacji Państwowej Inspekcji Weterynaryjnej, Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz Inspekcji Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych – do prezesa Rady Ministrów (23064),

114) posła Michała Stuligrosza w sprawie egzekucji 10 mld długu alimentacyjnego – do ministra pracy i polityki społecznej (23065),

115) posła Michała Stuligrosza w sprawie braku ustawy regulującej kwestie związane z działalnością sekt na obszarze państwa polskiego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23066),

116) posła Adama Krupy w sprawie niewypłacenia cechom refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne za młodocianych pracowników zatrudnionych na umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, przyjętych do klas I – do ministra pracy i polityki społecznej (23067),

117) posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie gwarancji bezpieczeństwa i jakości artykułów żywnościowych będących przedmiotem obrotu handlowego w Polsce, w nawiązaniu do aktualnej sytuacji na rynku niemieckim dotyczącej serii zatruć bakterią *Escherichia coli* w wyniku spożycia produktów rolno-spożywczych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23068),

118) posła Jarosława Katulskiego w sprawie budzącej liczne kontrowersje sprzedaży przez Agencję Nieruchomości Rolnych osobom trzecim gruntów rolnych w trakcie trwania umów dzierżawy – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23069),

119) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie Międzyresortowego Zespołu ds. Zwiększania Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23070),

120) posła Marka Opióły w sprawie skutków wdrażanych w ostatnich latach zmian oraz proponowanych nowelizacji dla systemu polskiej oświaty – do ministra edukacji narodowej (23071),

121) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie uwzględnienia w przygotowanym projekcie budżetu na 2012 r. środków na wynagrodzenia dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych – do ministra finansów (23072),

122) posła Jacka Kasprzyka w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (23073),

123) posła Ryszarda Terleckiego w sprawie zwiększenia środków Funduszu Pracy przyznawanych na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej na 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (23074),

124) posła Marka Matuszewskiego w sprawie trudnej sytuacji producentów warzyw – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23075),

125) poseł Jadwigi Wiśniewskiej oraz grupy posłów w sprawie przeciwdziałania likwidacji świetlic oraz ograniczania ich działalności przez organy prowadzące – do ministra edukacji narodowej (23076),

126) posła Tomasza Latosa oraz grupy posłów w sprawie braku możliwości poruszania się z psami przewodnikami w niektórych niepublicznych zakładach opieki zdrowotnej – do ministra zdrowia (23077),

127) posła Tomasza Latosa oraz grupy posłów w sprawie niepokojącej sytuacji w Poczcie Polskiej SA – do ministra infrastruktury (23078),

128) posła Piotra Stanke w sprawie rozbudowy drogi krajowej nr 21 na odcinku Słupsk – Ustka, uwzględniającej powstanie w ramach tego zadania oczekiwanej od lat przez mieszkańców całego regionu ścieżki rowerowej łączącej Słupsk z Ustką – do ministra infrastruktury (23079),

129) posła Piotra Stanke w sprawie uregulowania stanu prawnego jezior: Przechlewskiego, Gwiazda i Płask – do ministra środowiska (23080),

130) posłów Krzysztofa Sołty i Roberta Telusa w sprawie zmian w refundacji leków dla chorych na padaczkę – do ministra zdrowia (23081),

131) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie refundacji dotacji na uczniów przedszkoli niepublicznych – do ministra edukacji narodowej (23082),

132) posła Marka Polaka w sprawie skutków nowelizacji ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” – do ministra infrastruktury (23083),

133) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie uzyskania pomocy finansowej na usuwanie skutków powodzi dla działkowców zrzeszonych w Polskim Związku Działkowców – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23084),

134) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie podwójnego naliczania podatku VAT za dostarczane media najemcom lokali komunalnych w budynkach wspólnot mieszkaniowych – do ministra finansów (23085),

135) posła Adama Krupy w sprawie zrzeczenia się przez PKP Oddział Gospodarowania Nieruchomościami we Wrocławiu prawa użytkowania wieczystego gruntów i prawa własności naniesień po zlikwidowanej linii kolejowej H Głubczyce – granica państwa na rzecz Skarbu Państwa w celu podjęcia przez gm. Głubczyce dalszego procesu przejęcia praw własności do gruntów i naniesień po tym odcinku kolejowym – do ministra infrastruktury (23086),

136) posła Adama Krupy w sprawie wprowadzenia zmian w art. 4 ust. 3 i 4 ustawy o rybactwie śródlądowym, dających dzierżawcom obwodów rybackich, będących stroną dotychczasowej umowy dzierżawy, prawo pierwszeństwa w zawarciu umowy dzierżawy na dalszy okres – do ministra środowiska (23087),

137) posła Adama Krupy w sprawie zmiany przepisów uniemożliwiających egzekucję decyzji administracyjnych przed rozstrzygnięciem skargi przez sąd administracyjny – do ministra infrastruktury (23088),

138) posła Roberta Kropiwnickiego w sprawie skuteczności obowiązującego systemu w zakresie wdrażania projektów, zarządzania nimi i ich kontroli, ze szczególnym uwzględnieniem prawidłowości i harmonogramu przepływów finansowych, realizowa-

nych w ramach programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej – do ministra rozwoju regionalnego (23089),

139) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie rasistowskich wypowiedzi medialnych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (23090),

140) posła Tadeusza Arkita oraz grupy posłów w sprawie kampanii informacyjnej i edukacyjnej przed wejściem w życie znowelizowanej ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach – do ministra środowiska (23091),

141) posłów Tadeusza Arkita i Andrzeja Ryszki w sprawie rejestracji, przetwarzania i rozpowszechniania wizerunku osób fizycznych dla celów komercyjnych – do ministra sprawiedliwości (23092),

142) posła Tadeusza Arkita w sprawie wzrostu dochodów budżetowych z tytułu podwyżki stawek podatku VAT – do ministra finansów (23093),

143) posła Tadeusza Arkita w sprawie środków wydatkowanych na usuwanie skutków powodzi – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23094),

144) posła Wojciecha Saługi w sprawie przyłączenia gospodarstw domowych do powstających sieci kanalizacyjnych – do ministra infrastruktury (23095),

145) posła Wojciecha Saługi w sprawie możliwości wzywania służb ratunkowych przez osoby głuchoniemie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23096),

146) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie realizacji „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”, na przykładzie woj. wielkopolskiego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23097),

147) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie wprowadzenia programu „Komputer dla Homera” – do ministra pracy i polityki społecznej (23098),

148) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie skutków zdrowotnych procedury spalania odpadów w gospodarstwach domowych – do ministra zdrowia (23099),

149) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie indywidualnych kont zabezpieczenia emerytalnego – do ministra pracy i polityki społecznej (23100),

150) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie systemu sygnalizacji dźwiękowej dla niewidomych zainstalowanej przy przejściach dla pieszych przy drogach zarządzanych przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad – do ministra infrastruktury (23101),

151) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie wprowadzenia możliwości honorowania przez przewoźników legitymacji Polskiego Związku Niewidomych – do ministra infrastruktury (23102),

152) poseł Marii Zuby w sprawie wprowadzenia bez podstawy prawnej zmiany sposobu interpretacji przepisów dotyczących wypłaty świadczeń pomocy społecznej w formie zasiłków oraz odprowadzania składek za niektóre świadczenia z pomocy społecznej – do ministra pracy i polityki społecznej (23103),

153) posła Krzysztofa Borkowskiego w sprawie nowych świadectw weterynaryjnych w eksporcie

mięsa chłodzonego na Białorusi – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23104),

154) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie rozszerzenia o ginekologa i geriatrę listy lekarzy uprawnionych do wystawiania zleceń na zaopatrzenie w środki absorpcyjne dla pacjentów z NTM – do ministra zdrowia (23105),

155) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie leków refundowanych dla pacjentów z NTM – do ministra zdrowia (23106),

156) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie planowanego z dniem 1 stycznia 2012 r. pozbawienia osobowości prawnej PFRON i przekształcenia go w fundusz celowy – do ministra pracy i polityki społecznej oraz ministra zdrowia (23107),

157) posła Jacka Żalka w sprawie wątpliwości odnośnie do sytuacji prawnej spółdzielni mieszkaniowych oraz ich członków, a także projektowanych zmian w obowiązującym stanie prawnym – do ministra infrastruktury (23108),

158) posła Ryszarda Zawadzkiego oraz grupy posłów w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (23109),

159) posła Aleksandra Chłopka w sprawie nowelizacji ustawy o służbie cywilnej – do prezesa Rady Ministrów (23110),

160) posła Aleksandra Chłopka w sprawie ograniczenia wolności konstytucyjnych obywatelom na stadionach piłkarskich w Polsce – do prezesa Rady Ministrów (23111),

161) posła Aleksandra Chłopka w sprawie podjęcia działań przez rząd RP w celu uznania naszych rodaków za mniejszość polską w Niemczech – do ministra spraw zagranicznych (23112),

162) posła Aleksandra Chłopka w sprawie propozycji Ministerstwa Sprawiedliwości, aby orzekać wyroki dla stadionowych chuliganów w specjalnym pomieszczeniu znajdującym się na stadionie – do ministra sprawiedliwości (23113),

163) posła Aleksandra Chłopka w sprawie zmiany ustawy Prawo o notariacie i rozporządzenia ministra sprawiedliwości dotyczącego odbywania aplikacji notarialnej – do ministra sprawiedliwości (23114),

164) posła Aleksandra Chłopka w sprawie wprowadzania z zagranicy samochodów luksusowych bez podatku – do ministra finansów (23115),

165) posła Aleksandra Chłopka w sprawie ograniczenia uprawiania przez prostytutki nierządu przy drogach publicznych – do prezesa Rady Ministrów (23116),

166) poseł Katarzyny Matusik-Lipiec w sprawie sytuacji pracowników służby zagranicznej – do ministra spraw zagranicznych (23117),

167) posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie szkód w szkółkach drzew owocowych spowodowanych przez zające – do ministra środowiska (23118),

168) posła Stanisława Wziątka w sprawie sytuacji Państwowej Inspekcji Sanitarnej – do ministra zdrowia (23119),

169) posła Wojciecha Szaramy w sprawie odbudowy historycznej rezydencji arcybiskupów lwowskich we Lwowie – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (23120),

170) poseł Krystyny Grabickiej w sprawie uchylania się komorników sądowych od odpowiedzi na interwencję poselską, na przykładzie komornika sądowego w Sieradzu – do ministra sprawiedliwości (23121),

171) posła Stanisława Wziątka w sprawie opinii środowiska lekarskiego dotyczącej nowych lub znolizowanych ustaw zdrowotnych – do ministra zdrowia (23122),

172) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie standardów w leczeniu hiperfosfatemii jako powikłania przewlekłej choroby nerek i długotrwałej dializoterapii – do ministra zdrowia (23123),

173) poseł Agnieszki Pomaskiej w sprawie projektu obwodnicy metropolitarnej trójmiasta i rewizji podjętych w ramach tego postępowania decyzji – do ministra infrastruktury (23124),

174) posła Wacława Martyniuka w sprawie opłat drogowych – do ministra infrastruktury (23125),

175) poseł Beaty Mazurek w sprawie niekorzystnej dla budżetu państwa i pacjentów refundacji leków francuskiej firmy Servier Polska – do ministra zdrowia (23126),

176) poseł Beaty Mazurek w sprawie programu terapeutycznego „Leczenie szpiczaka mnogiego lenalidomidem” – do ministra zdrowia (23127),

177) poseł Anny Bańkowskiej w sprawie interpretacji przepisów dotyczących zasad podlegania ubezpieczeniu przez osoby prowadzące działalność gospodarczą i wykonujące tzw. pracę nakładczą – do ministra pracy i polityki społecznej (23128),

178) poseł Anny Bańkowskiej w sprawie skuteczności leczenia cukrzycy w Polsce – do ministra zdrowia (23129),

179) posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie zaniedbań rządu w zakresie reformy instytucjonalnej polskiej metrologii i braku stosownych działań naprawczych wskazanych w uchwalonym w dniu 6 maja 2010 r. dezyderacie nr 10/4 Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży oraz Komisji Gospodarki – do ministra gospodarki (23130),

180) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie finansowania zabiegów brachyterapii przy użyciu implantów stałych – do ministra zdrowia (23131),

181) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie pomocy dla rolników i właścicieli sadów dotkniętych majowymi przymrozkami w 2011 r. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23132),

182) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie rządowego programu „Laptop dla każdego ucznia” – do ministra edukacji narodowej (23133),

183) posła Krzysztofa Brejzy oraz grupy posłów w sprawie rejestrowania przebiegu rozpraw w sądach cywilnych – do ministra sprawiedliwości (23134),

184) posła Krzysztofa Brejzy oraz grupy posłów w sprawie wpływu ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych na planowanie przestrzenne – do ministra infrastruktury (23135),

185) posła Wojciecha Szaramy w sprawie zwolnienia gmin z obowiązku ponoszenia kosztów oświetlenia dróg krajowych usytuowanych na ich terenie – do ministra infrastruktury (23136),

186) posła Andrzeja Pałysa w sprawie interpretacji art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych – do ministra pracy i polityki społecznej (23137),

187) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie postępującej degradacji statusu zawodowego pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz nieuzasadnionych prób włączenia ogólnopaństwowej instytucji w struktury służb wojewodów i starostów – do prezesa Rady Ministrów (23138),

188) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie braku uwzględnienia bezpieczeństwa przeciwpowodziowego, energetycznego i transportowego mieszkańców Małopolski przez autorów „Strategii rozwoju transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030 r.)” na skutek zignorowania zadań dotyczących rozwoju dróg wodnych i żeglugi śródlądowej w Polsce – do ministra infrastruktury (23139),

189) posła Marka Łatasza w sprawie projektu ustawy o nasiennictwie – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23140),

190) posłów Kazimierza Gwiazdowskiego i Krzysztofa Jurgieła w sprawie niedofinansowania funkcjonowania parków narodowych, w szczególności w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (23141),

191) posła Stanisława Wziątka w sprawie zachowania osobowości prawnej PFRON – do ministra pracy i polityki społecznej (23142),

192) posła Marka Opióły w sprawie osłony kontrwywiadowczej polskiego personelu latającego w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego – do prezesa Rady Ministrów (23143),

193) posła Marka Opióły w sprawie decyzji o odtajnieniu meldunku dotyczącego ostrzelania przez polskich żołnierzy wioski Nangar Khel – do prezesa Rady Ministrów (23144),

194) posła Marka Opióły w sprawie informacji o niewypłacalności chińskiego konsorcjum Covec – do prezesa Rady Ministrów (23145),

195) posła Marka Opióły w sprawie informacji o problemach finansowych chińskiego konsorcjum Covec – do ministra infrastruktury (23146),

196) posła Marka Opióły w sprawie utrzymania wyroku więzienia dla skazanego agenta działającego na rzecz GRU – do prezesa Rady Ministrów (23147),

197) posła Marka Opióły w sprawie informacji dotyczących katastrofy w Smoleńsku uzyskanych przez Wojskową Prokuraturę Okręgową – do prezesa Rady Ministrów (23148),

198) posła Marka Opióły w sprawie działań operacyjnych i śledczych prowadzonych wobec prokuratora – do prezesa Rady Ministrów (23149),

199) posła Marka Opióły w sprawie nielegalnego wynoszenia i udostępniania przez funkcjonariuszy Służby Wywiadu Wojskowego materiałów ściśle tajnych – do prezesa Rady Ministrów (23150),

200) posła Marka Opióły w sprawie nielegalnego wykorzystywania funduszu operacyjnego Agencji Wywiadu – do prezesa Rady Ministrów (23151),

201) posła Leszka Cieślika w sprawie podjęcia przez stronę polską działań dotyczących uzyskania dostępu do akt na terenie Federacji Rosyjskiej odnośnie do ofiar oblawy augustowskiej z lipca 1945 r. – do ministra spraw zagranicznych (23152),

202) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie przekazania 100% środków finansowych na usuwanie w pow. kłodzkim skutków powodzi z lat 1997–2010 – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23153),

203) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie całkowitej likwidacji składowiska odpadów i zakładu recyklingu odpadów zlokalizowanego w Wałbrzychu – do ministra środowiska (23154),

204) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie nuczania w języku polskim w szkołach w Republice Litewskiej – do ministra spraw zagranicznych (23155),

205) posła Henryka Milcarza w sprawie wstrzymania prac nad poselskim projektem ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych – do ministra infrastruktury (23156),

206) posła Henryka Milcarza w sprawie sposobu finansowania świadczeń w postaci zasiłków stałych i świadczeń zdrowotnych wynikających z ustawy o pomocy społecznej – do ministra pracy i polityki społecznej (23157),

207) posła Henryka Milcarza w sprawie potrzeby zmiany ustawy o systemie oświaty w kwestii darmowych przejazdów dzieci niepełnosprawnych – do ministra edukacji narodowej (23158),

208) posła Marka Kuchcińskiego w sprawie zażalenie obywatelom Polski za pracę w latach 1948–1955 wykonywaną przymusowo w ramach Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” – do ministra pracy i polityki społecznej (23159),

209) posła Marka Kuchcińskiego w sprawie zmian w systemie finansowania oświaty w Polsce – do ministra edukacji narodowej (23160),

210) posła Marka Kuchcińskiego w sprawie pogarszającego się stanu kolei na Podkarpaciu – do ministra infrastruktury (23161),

211) posła Artura Górskiego w sprawie najnowszych prowokacji litewskich wobec polskiej mniejszości – do ministra spraw zagranicznych (23162),

212) posła Artura Górskiego w sprawie niejasności przy restrukturyzacji przedsiębiorstwa Ursus sp. z o.o. – do ministra skarbu państwa (23163),

213) posła Artura Górskiego w sprawie finansowania przez PFRON tłumacza języka migowego dla

nieślyszących studentów – do ministra pracy i polityki społecznej (23164),

214) poseł Barbary Bartuś w sprawie planowanego przekształcenia PFRON – do ministra pracy i polityki społecznej (23165),

215) poseł Barbary Bartuś w sprawie drastycznie niskich płac pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (23166),

216) posła Józefa Piotra Klima w sprawie podwyższenia wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych prowadzonych przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego – do ministra finansów (23167),

217) poseł Ewy Kierzkowskiej w sprawie refundacji przez PFRON części kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych – do ministra pracy i polityki społecznej (23168),

218) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie zwolnienia z opłat za korzystanie z dróg krajowych autobusów operatorów publicznego transportu zbiorowego wykorzystywanych do przewozów o charakterze użyteczności publicznej – do prezesa Rady Ministrów (23169),

219) posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych ze zmianą systemu pobierania opłat za podróżowanie po polskich drogach ekspresowych i autostradach dla pojazdów o masie powyżej 3,5 t – do ministra infrastruktury (23170),

220) posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie możliwości wsparcia przez Ministerstwo Edukacji Narodowej działań w zakresie odbudowy oświaty w Kazimierzu Dolnym, której funkcjonowanie zostało zaburzone wskutek częściowego zniszczenia po eksplozji gazu budynku Gminnego Zespołu Szkół – do ministra edukacji narodowej (23171),

221) posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie podjęcia przez rząd działań zmierzających do odbudowy budynku szkoły w Kazimierzu Dolnym, który uległ zniszczeniu wskutek eksplozji gazu – do prezesa Rady Ministrów (23172),

222) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie niewystarczającego subwencjonowania przez rząd działalności polskiego szkolnictwa – do ministra edukacji narodowej (23173),

223) posła Wojciecha Wilka w sprawie prac nad projektem ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23174),

224) posła Wojciecha Wilka w sprawie opieki nad Polakami biorącymi udział w letnich wyjazdach zagranicznych – do ministra spraw zagranicznych (23175),

225) posła Wojciecha Wilka w sprawie kontroli nad biurami podróży organizującymi wypoczynek Polaków – do ministra sportu i turystyki (23176),

226) posła Wojciecha Wilka w sprawie obowiązków spoczywających na organizatorach letniego wypoczynku dzieci i młodzieży – do ministra edukacji narodowej (23177),

227) posła Wojciecha Wilka w sprawie pomocy finansowej dla powodzi w kontekście umowy dożywocia, na przykładzie gm. Wilków – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23178),

228) posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie zamrożenia płac dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (23179),

229) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie kształcenia dwujęzycznego – do ministra edukacji narodowej (23180),

230) posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie podwyżek płac pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych – do prezesa Rady Ministrów (23181),

231) poseł Katarzyny Matusik-Lipiec w sprawie sytuacji osób głuchoniewidomych – do ministra pracy i polityki społecznej (23182),

232) poseł Katarzyny Matusik-Lipiec w sprawie nielegalnego pobierania opłat przez szpitale publiczne – do ministra zdrowia (23183),

233) poseł Anny Bańkowskiej w sprawie zmniejszenia dotacji budżetowej na zasiłki stałe oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne – do prezesa Rady Ministrów (23184),

234) poseł Anny Bańkowskiej w sprawie sytuacji stacji sanitarno-epidemiologicznych – do prezesa Rady Ministrów (23185),

235) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie budowy łącznika drogi krajowej nr 4 i zjazdu z autostrady na odcinku Szarów – Brzesko – do ministra infrastruktury (23186),

236) poseł Jadwigi Zakrzewskiej w sprawie kontroli i nadzoru nad organizacją wypoczynku letniego dzieci i młodzieży – do prezesa Rady Ministrów (23187),

237) poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie budowy stacji bazowych telefonii komórkowych w bliskim sąsiedztwie skupisk ludzkich – do prezesa Rady Ministrów (23188),

238) posła Marka Kwitka w sprawie strat finansowych ponoszonych przez polskich rolników z powodu stwierdzenia przypadków infekcji bakteryjnej w Niemczech – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23189),

239) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie Brygady Lotnictwa Wojsk Lądowych w Inowrocławiu – do ministra obrony narodowej (23190),

240) posła Stanisława Steca w sprawie stosowania ustawy o podatku od towarów i usług – do ministra finansów (23191),

241) posła Stanisława Steca w sprawie orzekania aresztu tymczasowego przez asesorów sądowych – do ministra sprawiedliwości (23192),

242) posła Stanisława Steca w sprawie skutków realizacji ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych – do ministra finansów (23193),

243) posła Stanisława Steca w sprawie certyfikacji gminnych domów opieki społecznej – do ministra pracy i polityki społecznej (23194),

244) posła Stanisława Steca w sprawie podjęcia działań związanych ze zwiększeniem poziomu zwrotu podatku akcyzowego za paliwo rolnicze zakupione przez rolników – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23195),

245) posła Stanisława Steca w sprawie reformy funkcjonowania ZUS – do ministra pracy i polityki społecznej (23196),

246) posła Stanisława Steca w sprawie praktycznej nauki zawodu – do ministra pracy i polityki społecznej (23197),

247) posła Stanisława Steca w sprawie opodatkowania siarczanu magnezu – do ministra finansów (23198),

248) posła Zbigniewa Babalskiego w sprawie kształcenia przed- i podyplomowego lekarzy i lekarzy dentyistów oraz pracy młodego lekarza jako przedsiębiorcy – do ministra zdrowia (23199),

249) poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie dramatycznej sytuacji polskich producentów warzyw wywołanej paniką związaną z wykryciem skażenia bakteriami E. coli (EHEC) warzyw pochodzących spoza granic naszego kraju – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23200),

250) posła Adama Krzyśków w sprawie jednolitej wykładni pojęcia „inne zbiorniki wodne” – do ministra środowiska (23201),

251) posła Jana Kaźmierczaka w sprawie obniżenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej – do ministra pracy i polityki społecznej (23202),

252) posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie likwidacji siedzib komisariatów i rewirów dzielnicowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23203),

253) posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie wartości 1 punktu za świadczenia medyczne w 2012 r. – do ministra zdrowia (23204),

254) posła Marka Krząkały w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia WZW typu B – do ministra zdrowia (23205),

255) posła Marka Krząkały w sprawie zasad finansowania oświetlenia dróg publicznych – do ministra gospodarki oraz ministra infrastruktury (23206),

256) posła Marka Krząkały w sprawie leczenia cukrzycy w Polsce – do ministra zdrowia (23207),

257) posła Marka Krząkały w sprawie zmian w ustawie o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym – do ministra sprawiedliwości (23208),

258) posła Marka Krząkały w sprawie budowy stacji telefonii komórkowej – do ministra infrastruktury (23209),

259) posła Adama Krupy w sprawie funkcjonowania Państwowej Inspekcji Sanitarnej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23210),

260) posła Jerzego Polaczka w sprawie podania do publicznej wiadomości treści uzasadnienia nominacji na stopień generała dywizji szefa Biura Ochrony

ny Rządu – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (23211),

261) poseł Ewy Wolak w sprawie zmniejszenia o ponad 50% środków z Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. – do ministra finansów (23212),

262) posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z unieważnianiem decyzji administracyjnych z roku 2009/2010 w zakresie dopłat dla rolników – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (23213),

263) poseł Ewy Wolak w sprawie ponoszenia kosztów oświetlenia tzw. obwodnicy Oleśnicy – do ministra infrastruktury (23214),

264) poseł Ewy Wolak w sprawie przejęcia terenów lotniska powojaskowego i utworzenia na jego bazie powiatowego lotniska cywilnego użytku publicznego – do ministra infrastruktury (23215),

265) poseł Ewy Wolak w sprawie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 20 sierpnia 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych – do ministra edukacji narodowej (23216),

266) posła Karola Karskiego w sprawie ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw – do prezesa Rady Ministrów (23217).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na ponowną interpelację posłów Kazimierza Smolińskiego i Jerzego Polaczka w sprawie drastycznych niedociągnięć polskiej administracji rządowej w przygotowaniu przez UE nowych rozwiązań, na przykładzie rozporządzenia PE i Rady nr 913/2010 z dnia 22 września 2010 r. w sprawie europejskiej sieci kolejowej ukierunkowanej na konkurencyjny transport towarowy (21096),

2) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Jerzego Budnika w sprawie zakłóceń, jakie występują w systemie refundacji ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń i składek ZUS wypłacanych młodocianym pracownikom (21273),

3) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Adama Gawędy w sprawie masowej zachorowalności mieszkańców Turzy Śląskiej zamieszkałych w pobliżu stacji bazowych telefonii komórkowej zlokalizowanych w pow. wodzisławskim (21280),

4) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie różnej interpretacji przez oddziały ZUS przepisów dotyczących wypłaty deputatu węglowego na podstawie ustawy o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych (21492),

5) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie zadań zgłoszonych do realizacji przez Śląski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Katowicach w ramach „Programu dla Odry – 2006” (21557),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie obniżenia kosztów leczenia chorych na fenylketonurię (21585),

7) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Opióły w sprawie związków szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego z zatrzymanym przez CBA we wrześniu 2010 r. pełnomocnikiem w sprawach o wielomilionowe odszkodowania przed kościelną Komisją Majątkową (21816),

8) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na ponowną interpelację posła Jana Kaźmierczaka w sprawie wprowadzenia zarządu komisarycznego w Polskim Związku Curlingu (21936),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Wacława Martyniuka w sprawie przywrócenia możliwości dokonywania odpraw celnych przesyłek drogowych w Urzędzie Celnym Port Lotniczy Katowice-Pyrzowice (21992),

10) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Marii Zuby w sprawie konkursu na stanowisko prezesa Radia Kielce (22030),

11) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie budowli hydrotechnicznych na rzece Warcie (22331),

12) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Badania dotyczące rozwoju metodologii szacowania wskaźnika edukacyjnej wartości dodanej” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22335),

13) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Badania dotyczące podnoszenia

jakości narzędzi systemu egzaminów zewnętrznych” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22336),

14) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Badania uwarunkowań zróżnicowania egzaminów zewnętrznych” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22337),

15) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Badanie jakości i efektywności edukacji oraz instytucjonalizacja zaplecza badawczego” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22338),

16) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Budowa banków zadań” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22339),

17) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Doskonalenie podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół pod kątem jej zgodności z gospodarką opartą na wiedzy” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22340),

18) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Narodowy System Edukacji Wirtualnej Scholaris” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22341),

19) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Ogólnopolskie kampanie upowszechniające model uczenia się przez całe życie” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22342),

20) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Opracowanie bilansu kwalifikacji i kompetencji dostępnych na rynku pracy w Polsce oraz modelu Krajowych Ram Kwalifikacji” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22343),

21) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady

Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Opracowanie i pilotażowe wdrożenie innowacyjnych programów nauczania zgodnych z polską podstawą programową kształcenia ogólnego i wymaganiami egzaminacyjnymi przeznaczonych dla uczniów – dzieci obywateli polskich przebywających za granicą” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22344),

22) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Opracowanie modelu poradnictwa zawodowego oraz internetowego systemu informacji edukacyjno-zawodowej” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22345),

23) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Opracowanie założeń Krajowego Systemu Informatycznego” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22346),

24) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Pilotaż nowej formuły egzaminu zawodowego” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22347),

25) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Pilotaż nowych egzaminów gimnazjalnych oraz sprawdzianu dla klasy VI” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22348),

26) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Pilotaż nowych egzaminów maturalnych i eksternistycznych” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22349),

27) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Program wzmocnienia efektywności systemu nadzoru pedagogicznego i oceny jakości pracy szkoły” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22350),

28) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Program wzmocnienia efektywności systemu nadzoru pedagogicznego i oceny jako-

ści pracy szkoły etap II” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22351),

29) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Specjalistyczne publikacje dotyczące egzaminów zewnętrznych” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22352),

30) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Szkolenia pracowników i współpracowników systemu egzaminów zewnętrznych oraz rozwój współpracy międzynarodowej, w tym realizacja projektów ponadnarodowych” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22353),

31) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Usprawnienia sposobu zbierania i analizy danych dotyczących funkcjonowania systemu oświaty, m.in. poprzez rozwój Systemu Informacji Oświatowej” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22354),

32) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Wdrożenie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22355),

33) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie możliwych nieprawidłowości podczas realizacji projektu „Wzmocnienie systemu wspierania szkół, ze szczególnym uwzględnieniem doskonalenia nauczycieli i doradztwa metodycznego” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (22356),

34) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Kłosin w sprawie poselskich projektów ustaw spółdzielczych (22379),

35) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Kłosin w sprawie obecnej i przyszłej sytuacji szkolnictwa zawodowego (22380),

36) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie polskich odcinków europejskich korytarzy transportu kolejowego (22387),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bogdana Bojki w sprawie nowelizacji ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (22393),

38) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Lipińskiego w sprawie zablokowania środków finansowych w ramach Funduszu Pracy dla OHP z przeznaczeniem na refundacje dla rzemieślników kosztów wynagrodzeń oraz składek na ubezpieczenie społeczne młodocianych pracowników (22405),

39) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie dworca kolejowego Warszawa Zachodnia (22415),

40) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Grabickiej w sprawie egzaminów specjalizacyjnych lekarzy odbywających specjalizację w trybie rezydentury (22419),

41) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie obniżenia standardów kształcenia lekarzy (22429),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wzrostu cen leków (22431),

43) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie nowelizacji aktów prawnych związanych ze zniesieniem lub ograniczeniem barier administracyjnych stawianych przed lekarzami i lekarzami dentykami, będącymi przedsiębiorcami, oraz przepisami dotyczącymi zasad wystawiania recept na leki refundowane (22434),

44) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie zwiększenia środków na refundację wynagrodzeń dla młodocianych pracowników realizujących praktyczną naukę zawodu w roku szkolnym 2011–2012 (22435),

45) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie obecnej ciężkiej sytuacji PLL LOT SA (22437),

46) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Bożeny Kotkowskiej i Grzegorza Pisalskiego w sprawie sprzeciwu wobec decyzji rządu o ograniczeniu wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy ograniczania bezrobocia, w tym na wspomaganie pracodawców zatrudniających młodocianych w celu przygotowania zawodowego (22438),

47) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej oraz grupy posłów w sprawie podwyższenia wynagrodzeń pracowni- czych i zwiększenia budżetu Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz fatalnych skutków jej restruktury- zacji (22440),

48) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Sławo- mira Zawisłaka w sprawie interpretacji przepisów ustawy o opłatach abonamentowych (22444),

49) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finan- sów Hanny Majczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Zielińskiego w sprawie finansowania przez budżet państwa zleceń wykony- wanych przez stacje sanitarno-epidemiologiczne (22449),

50) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Zielińskiego w sprawie re- alizacji ustawy o refundacji leków, środków spożyw- czych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (22450),

51) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Zielińskiego w sprawie nie- legalnej dystrybucji leków wczesnoporonnych przez Internet (22451),

52) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważ- nienia ministra – na interpelację poseł Renaty Butryn oraz grupy posłów w sprawie przywrócenia wypłaty refundacji wynagrodzeń i składki ZUS z tytułu szkole- nia uczniów za II półrocze 2010 r. (22452),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na inter- pelację posła Adama Krupy w sprawie świadczeń pie- lęgniacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki dłuگو- terminowej (22455),

54) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spra- wiedliwości Zbigniewa Wróny – z upoważnienia mi- nistra – na interpelację posła Cezarego Tomczyka oraz grupy posłów w sprawie możliwości nagrywania na nośniki audio-video rozpraw sądowych (22458),

55) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upo- ważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Smolarza w sprawie ograniczenia środków budżeto- wych z Funduszu Pracy na 2011 r. związanych z po- kryciem kosztów kształcenia młodocianych pracow- ników (22459),

56) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie nielegalnego obrotu niebezpiecznymi lekami w Inter- necie (22464),

57) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upo- ważnienia ministra – na interpelację posła Roberta

Tyszkiewiczza w sprawie problemów, jakie pojawiły się w związku z podpisywaniem umów pomiędzy przedsiębiorcami a Ochotniczymi Hufcami Pracy do- tyczących refundacji praktycznej nauki zawodu uczniów młodocianych (22472),

58) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upo- ważnienia ministra – na interpelację poseł Marzeny Machałek w sprawie braku środków dla Ochotni- czych Hufców Pracy na refundację kosztów wynagro- dzenia oraz składek na ubezpieczenia społeczne osób młodocianych oraz refundację kosztów wynagrodzeń dla przedsiębiorców kształcących uczniów zasadni- czych szkół zawodowych (22483),

59) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Widackiego w sprawie zgody Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego na wyjazd obrazu „Dama z gronostajem” Leonarda da Vinci do Berlina i Ma- drytu (22486),

60) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na inter- pelację posła Mariusza Błaszczaka w sprawie plano- wanych zmian w prawie dotyczącym organizacji im- prez masowych (22490),

61) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw We- wnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na inter- pelację posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie sy- tuacji stacji sanitarno-epidemiologicznych (22492),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infra- struktury Andrzeja Massela – z upoważnienia mi- nistra – na interpelację poseł Zdzisławy Janowskiej w sprawie opłat za przejazd PKP na podstawie legi- tymacji seniora (22493),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na inter- pelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie sytuacji chorych korzystających z opieki lekarzy spe- cjalistów oraz nielogicznie długiego czasu oczekiwa- nia na możliwość skorzystania z porady (22495),

64) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw We- wnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie sy- tuacji pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej (22496),

65) podsekretarz stanu w Ministerstwie Środowi- ska Joanny Maćkowiak-Pandery – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Woj- ciecha Szaramy w sprawie stanowiska Polski doty- czącego polityki klimatycznej UE w zakresie limitów emisji dwutlenku węgla (22499),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmian w płatnościach dla funkcjonariuszy Policji będących na zwolnieniach lekarskich (22501),

67) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów ograniczenia dodatków mundurowych dla funkcjonariuszy Policji (22502),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zamrożenia płac funkcjonariuszy Policji do 2012 r. (22503),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie stawki dla funkcjonariuszy Policji za nadgodziny wypracowane w ramach przygotowań do Euro 2012 (22504),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie opodatkowania polskich naukowców wracających ze staży naukowych (22513),

71) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Tomczaka w sprawie wyceny nieruchomości sprzedawanych przez Agencję Nieruchomości Rolnych, w przypadku których byłym właścicielom przysługuje prawo pierwokupu (22514),

72) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Kalemby w sprawie wyboru podmiotów realizujących zadania z zakresu systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego na terenie woj. wielkopolskiego (22515),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie braku działań rządu skutkujących zdecydowaną poprawą stanu bezpieczeństwa na stadionach piłkarskich (22516),

74) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie zwrotu akcyzy producentom energii elektrycznej (22517),

75) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie zwrotu pobranych środków za karty pojazdów (22518),

76) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zakazu umieszczania przez uczelnie środków z dotacji budżetowych na lokatach bankowych (22519),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie nadania walce z cukrzycą rangi priorytetu polityki zdrowotnej (22520),

78) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zmiany ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (22521),

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie utrudnień w dostępie do leczenia uzdrowskiego dla dzieci (22526),

80) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie funkcjonowania straży miejskich (22527),

81) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jadwigi Wiśniewskiej i Stanisława Szweda w sprawie niepokojącej sytuacji finansowej służby zdrowia na terenie woj. śląskiego (22529),

82) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca w sprawie skutków dla PFRON znowelizowania przepisów dotyczących zatrudniania osób niepełnosprawnych (22531),

83) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie ludności polskiej za granicą i współpracy z krajem ojczystym (22532),

84) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Pahlę w sprawie sytuacji na Białorusi (22533),

85) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Pahlę w sprawie funkcjonowania sieci łączności w Policji (22534),

86) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Pahlę w sprawie ustawy o kierujących pojazdami (22535),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Pahlę w sprawie ostrości światła reklamowych (22536),

88) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Pahlę w sprawie warunków dotyczących świadczeń emerytalno-rentowych dla Polaków pracujących poza granicami RP (22537),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Pahlę w sprawie zwalczania barszczu Sosnowskiego (22538),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia mini-

stra – na interpelację posła Michała Stulgiosza w sprawie przekazywania 1% podatku dochodowego na rzecz organizacji pożytku publicznego (22539),

91) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie realizacji projektów kolejowych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na terenie woj. śląskiego (22541),

92) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie interpretacji przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w zakresie obowiązku zmiany statutów (art. 9 ust. 1 i 2) (22542),

93) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wąlejko – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie przewlekłości w wydawaniu uzasadnień do wyroków sądowych (22543),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldemara Andzela w sprawie zmian w funkcjonowaniu Państwowej Inspekcji Sanitarnej (22544),

95) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie szczegółowych warunków technicznych kwalifikowania części energii odzyskanej z termicznego przekształcania odpadów komunalnych (22546),

96) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie ulgi podatkowej na dziecko wynikającej z art. 27f ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (22547),

97) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie czytania listy dialogowej przez polskich lektorów (22548),

98) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie problemu psich odchodów w większych miastach (22549),

99) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie fatalnego stanu nawierzchni dróg krajowych (22550),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie problemu pseudokibiców oraz wybryków chuligańskich (22551),

101) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie problemu pseudokibiców (22552),

102) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Ziętka w sprawie wdrożenia rekomendacji Rady Europy o zarządzaniu bezpieczeństwem i jakością w opiece zdrowotnej (22553),

103) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie możliwych form wsparcia inwestycji, przed którymi stoi Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Lesznie, w związku z przepisami prawa unijnego dotyczącego limitów emisji dwutlenku węgla (22554),

104) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie oskarżeń wobec szefa BOR (22556),

105) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie protestu policjantów (22557),

106) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie ochrony Polski przed zamachem terrorystycznym (22559),

107) ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie walki z antysemityzmem w Internecie (22560),

108) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie cięć w budżecie MON (22561),

109) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie redukcji zatrudnienia w MSZ (22562),

110) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie stawki policjantów za nadgodziny podczas Euro 2012 (22563),

111) ministra środowiska Andrzeja Kraszewskiego na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22564),

112) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22565),

113) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22566),

114) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ta-

deusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22567),

115) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22568),

116) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22569),

117) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22571),

118) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22573),

119) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22576),

120) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22577),

121) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22578),

122) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22579),

123) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (22580),

124) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kaźmierczaka w sprawie funkcjonowania infrastruktury kolejowej na trasie Katowice – Kraków (22581),

125) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie pomyłek policyjnych antyterrorystów (22582),

126) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie zwrotu nadpłat za wydanie kart pojazdów (22584),

127) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie uwzględnienia postulatów Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych w Częstochowie (22587),

128) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Jolanty Szczypiń-

skiej w sprawie przychodów i wydatków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz przychodów i wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. (22588),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie sytuacji honorowych dawców krwi (22589),

130) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Czesława Hoca w sprawie przyspieszenia prac nad nowelizacją komisijnego projektu ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego w celu jak najszybszego i faktycznego umożliwienia rodzicom zmarłego dziecka urządzenia mu godnego pochówku, w sytuacji gdy doszło do martwego urodzenia dziecka, a jest utrudnione albo niemożliwe ustalenie makroskopowo płci, ciężaru lub długości ciała płodu (22590),

131) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie zmniejszenia w ustawie budżetowej na 2011 r. środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, na przykładzie pow. dzierzoniowskiego i kłodzkiego (22591),

132) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie propozycji zmiany w zapisach ustawy o świadczeniach rodzinnych (22592),

133) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie zagospodarowania kompleksu zespołu dworsko-parkowego Sarny w gm. Radków (22593),

134) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (22594),

135) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przyznawanej pomocy dla osób najuboższych (22595),

136) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie Kliniki Ortopedii i Traumatologii Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego w Białymstoku (22596),

137) ministra – członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów

– na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów włączenia emerytur służb mundurowych do powszechnego systemu emerytalnego (22598),

138) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie utrudnionego dostępu do badań i zabiegów znajdujących się na liście świadczeń gwarantowanych (22601),

139) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zwiększającej się dysproporcji między zarobkami mieszkańców ściany wschodniej a zarobkami mieszkańców innych regionów kraju (22602),

140) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przetargów na budowę dróg (22603),

141) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Bożeny Kotkowskiej i Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie nałożenia podatku VAT od towarów i usług na usługi szkoleniowe (22604),

142) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie zwiększenia udziału kolei w transporcie towarów (22605),

143) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie podjęcia działań na rzecz ograniczenia liczby zachorowań na cukrzycę i poprawy jakości życia chorych (22607),

144) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Poncyłjusza w sprawie zmian w przepisach regulujących działalność szkół jazdy (22609),

145) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Jasińskiego w sprawie likwidacji posterunków Policji w miejscowościach: Radzanowo, Słubice i Łąck w pow. plockim (22610),

146) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie utrudnionego dostępu pacjentów do badań i zabiegów (22611),

147) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie zmiany przepisów dotyczących firm transportowych świadczących usługi przewozu osób (22613),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia mi-

nistra – na interpelację posła Janusza Chwieruta w sprawie wstrzymania w 2011 r. prac remontowo-modernizacyjnych na drodze krajowej nr 44 na odcinku Oświęcim – Zator – Spytkowo – Skawina (22614),

149) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie potrzeby wszczęcia inicjatywy ustawodawczej przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w związku z wynikami kontroli NIK dotyczącymi funkcjonowania straży gminnych (miejskich) (22618),

150) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie rozważenia możliwości powołania rzecznika praw pielęgniarki i położnej (22620),

151) sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, pełnomocnika rządu ds. równego traktowania Elżbiety Radziszewskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zdzisławy Janowskiej oraz grupy posłów w sprawie połączonego VII i VIII Sprawozdania rządu z wykonania postanowień Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) za lata 2002–2010 (22621),

152) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Zbigniewa Kruszewskiego w sprawie świadczeń pielęgnacyjnych (22622),

153) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Kruszewskiego w sprawie petycji pracowników powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych (22623),

154) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie obowiązku ubezpieczeń społecznych studentów Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu odbywających staż na podstawie umów stażowych zawieranych pomiędzy Uniwersytetem Ekonomicznym, studentem a tzw. pracodawcą w ramach projektu: Uniwersytet Ekonomiczny kuźnią kadr menadżerskich dla opartej na wiedzy gospodarki (22624),

155) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posłów Bożeny Kotkowskiej i Artura Ostrowskiego w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw (22626),

156) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Balickiego w sprawie kontynuacji „Narodowego programu leczenia hemofilii” po 2011 r. (22627),

157) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie problemów z finansowaniem zabiegów metodą Gamma Knife przez NFZ (22628),

158) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie szyszan ZUS wobec drobnych przedsiębiorców, którzy mieli możliwość wyboru tytułu do ubezpieczenia (22629),

159) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posłów Barbary Bartuś i Roberta Telusa w sprawie Teatru Lalek „Rabcio” w Rabce-Zdroju (22630),

160) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Sławomira Zawislaka w sprawie interpretacji ustaw o izbach rolniczych oraz o podatku rolnym w odniesieniu do sporządzania listy uprawnionych do głosowania w wyborach delegatów do walnych zgromadzeń izb rolniczych (22632),

161) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawislaka w sprawie możliwości zwrotu środków przyznanych Polsce przez UE w ramach działania osi Leader Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (22633),

162) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie uprawdopodobnionego naruszenia interesów ekonomicznych państwa w związku z okolicznościami sprzedaży nieruchomości budynkowych i gruntowych przez spółkę Skarbu Państwa Przemysłowe Centrum Optyki SA w Warszawie za pośrednictwem zewnętrznych komercyjnych pośredników nieruchomości (22634),

163) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie składek Funduszu Pracy i Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (22635),

164) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie wsparcia samorządów w finansowaniu zadań oświatowych (22637),

165) ministra – członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie powołania rządowo-związkowego zespołu pracującego nad reformą systemu emerytur mundurowych bez reprezentacji funkcjonariuszy celnych (22638),

166) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Mazurek w sprawie refundacji leków cukrzycowych (22639),

167) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Matuszewskie-

go w sprawie niskiej szkodliwości czynu odnoszącej się do kradzieży o wartości nieprzekraczającej kwoty 250 zł (22640),

168) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Boguckiego w sprawie reformy PFRON (22641),

169) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Boguckiego w sprawie stawek podatku VAT na pieczywo świeże oraz wyroby ciastkarskie i ciastka (22642),

170) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie reprezentowania i ochrony polskich obywateli za granicą (22644),

171) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie reformy systemu pomocy dla osób niepełnosprawnych i ich rodzin (22645),

172) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Stanisława Rydzonia oraz grupy posłów w sprawie pogorszenia się sytuacji klientów deweloperów po wejściu w życie w dniu 20 lutego 2011 r. nowelizacji ustawy o księgach wieczystych i hipotece (22647),

173) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanki Ireny Tomaszak-Zesiuk i Bożeny Szydłowskiej w sprawie przywrócenia wypłaty refundacji wynagrodzeń i składek ZUS z tytułu szkolenia uczniów za II półrocze 2010 r. (22649),

174) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mirona Sycza w sprawie rozwoju stosunków polsko-ukraińskich w kontekście zbliżającej się prezydencji Polski w Unii Europejskiej (22650),

175) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie patologii i nadużyć w reformowaniu polskiego systemu oświaty przez minister edukacji narodowej w rządzie PO–PSL (22651),

176) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie udziału i roli Rzeczypospolitej Polskiej oraz polskich obywateli w organizacjach międzynarodowych na tle składek wnoszonych przez budżet państwa w 2010 r. (22652),

177) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Waldemara Andzela i Jolanty Szczypińskiej w sprawie zagwarantowania pielęgniarcom i położnym dodatkowych środków ochrony prawnej (22653),

178) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Marcina Korolca – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie polsko-amerykańskiej współpracy gospodarczej (22654),

179) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posłów Krystyny Kłosin i Jana Kulasa w sprawie promocji kulturalnej Polski za granicą (22655),

180) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Głogowskiego w sprawie wsparcia jednostek ochotniczych straży pożarnych zlokalizowanych w pobliżu węzłów autostradowych (22656),

181) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jarosława Wojciechowskiego i Romana Kaczora w sprawie problemów we współpracy samorządów z wymiarem sprawiedliwości w zakresie wykonywania kary ograniczenia wolności przez skazanych (22657),

182) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Wojciechowskiego w sprawie wprowadzenia ustawowych zmian dotyczących przyznawania pomieszczeń tymczasowych dla osób eksmitowanych bez prawa do lokalu socjalnego w kontekście wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 listopada 2010 r. (22659),

183) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Gałazewskiego w sprawie dostępu do informacji o kosmetykach (22660),

184) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie niedostatecznych wynagrodzeń pracowników powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych (22661),

185) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie zmiany obszarów właściwości sądów, a w związku z tym uchylenia rozporządzenia z 10 marca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (22664),

186) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Materny w sprawie zwolnienia z podatku VAT usług szkoleniowych w zakresie szkolenia kierowców kat. A i T (22665),

187) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Witek w sprawie udziału radnego w głosowaniu w radzie, w zarządzie lub komisji, w sytuacji gdy dotyczy to jego interesu prawnego (22667),

188) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Witek w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu prywatnych domów opieki społecznej (22668),

189) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Witek w sprawie polskich zabytków wpisanych na listę światowego dziedzictwa kulturalnego i przyrodniczego UNESCO (22669),

190) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Stanisława Rydzonia w sprawie podmiotowego zakresu stosowania Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 81 dotyczącej inspekcji pracy w przemyśle i handlu przyjętej w Genewie 11 lipca 1947 r. (22670),

191) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Rydzonia w sprawie relacji ustawy o swobodzie działalności gospodarczej do ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy (22671),

192) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Krzysztofa Gadowskiego oraz grupy posłów w sprawie rozliczania projektów dofinansowanych z Funduszu Spójności po dokonaniu autokorekty systemowej (22672),

193) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Agnieszki Pomaskiej oraz grupy posłów w sprawie zakazu używania laptopów w wagonach gastronomicznych spółki PKP InterCity (22673),

194) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie pakietu propozycji zmian ustawodawczych przedstawionych przez powiatowego inspektora nadzoru budowlanego w Poznaniu (22675),

195) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie projektu ustawy rewitalizacyjnej (22676),

196) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie sieci dróg krajowych w aglomeracji poznańskiej (22678),

197) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie przepisów dotyczących zakończenia stosunku pracy zastępcy burmistrza (22679),

198) prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Małgorzaty Krasnodębskiej-Tomkiel – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie wyłączenia z zakazu porozumień ograniczających

konkurencję porozumienia zawartego przez Polskie Stowarzyszenie Flisaków Pienińskich na rzece Dunajec w Sromowcach Niżnych w sprawie ustalania cennika za świadczenie przez członków tego stowarzyszenia usług przewozu łodziami osób na rzece Dunajec na trasie Sromowce Wyżne – Szczawnica – Krościenko (22683),

199) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie polityki opustowej stosowanej przez Poczta Polska SA od opłat za usługi umowne świadczone w zakresie druków bezadresowych i próbek towaru (22684),

200) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Rogackiego w sprawie planowanej likwidacji Prokuratury Rejonowej w Kępnie (22687),

201) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jacka Najdera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie stanowiska ministra spraw zagranicznych RP wobec podpisanego w dniu 7 kwietnia 2011 r. przez ministra infrastruktury RP i wiceministra transportu Republiki Czeskiej listu intencyjnego dotyczącego połączenia Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Czeskiej liniami dużych prędkości (22688),

202) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Saługi w sprawie karania żeglarzy będących pod wpływem alkoholu (22689),

203) ministra gospodarki Waldemara Pawlaka na interpelację posła Wojciecha Saługi w sprawie sprzedaży mieszkań zakładowych Katowickiego Holdingu Węglowego (22690),

204) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Rząsy w sprawie uwzględnienia w kryteriach podziału 0,6% rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej dla tych gmin, które nie likwidują placówek oświatowych (22691),

205) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Moniki Wielichowskiej w sprawie pozyskania na potrzeby Sudeckiego Oddziału Straży Granicznej nieruchomości w Legnicy przy ul. Partyzantów 22/23 (22692),

206) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Błaszczaka w sprawie obowiązku stosowania od 1 maja 2011 r. kas fiskalnych w domach pomocy społecznej będących jednostkami budżetowymi (22694),

207) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego na interpelację posła Teresy Piotrowskiej w sprawie terminu wykonania wyroków wobec skazanych, w stosunku do których sąd orzekł terapię oraz chemiczną kastrację (22697),

208) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Beaty Małeckiej-Libery w sprawie kosztów społecznych i ekonomicznych związanych z leczeniem cukrzycy (22698),

209) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Budnika w sprawie wprowadzenia ułatwień w przekazywaniu przez emerytów i rencistów 1% podatku na rzecz organizacji pożytku publicznego (22699),

210) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Barbary Marianowskiej w sprawie tworzenia silnych podmiotów rynkowych zdolnych do obrony swoich interesów i rozwoju, na przykładzie braku wsparcia ze strony Bumaru sp. z o.o. wobec negocjacji związanych ze zobowiązaniem Zakładów Mechanicznych Tarnów SA w Tarnowie względem spółki Grand Ltd. (22700),

211) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie finansów jednostek samorządu terytorialnego (22701),

212) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Eugeniusza Grzeszczaka w sprawie wsparcia działalności rolniczej na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania (22702),

213) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Teresy Piotrowskiej w sprawie poszerzenia zakresu programów terapeutycznych dla chorych na cukrzycę (22704),

214) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Arkadiusza Litwińskiego w sprawie interpretacji przepisów co do zasadności stosowania 3-procentowej stawki opłat rocznych z tytułu wieczystego użytkowania nieruchomości gruntowych położonych w granicach portów morskich w Szczecinie i Świnoujściu (22705),

215) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Gabrieli Masłowskiej w sprawie procedur postępowania, na podstawie których Ministerstwo Infrastruktury określa i rozlicza z bankiem PKO BP SA środki publiczne przeznaczone na przejściowe wykupienie odsetek i wykupienie odsetek skapitalizowanych oraz na pokrycie różnicy odsetek w oparciu o art. 5 ust. 1 ustawy o uporządkowaniu stosunków kredytowych, a także z zakresu weryfikacji przez Ministerstwo Infrastruktury zapotrzebowania banku na wykupienie odsetek (22706),

216) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie sposobu określania wysokości należnego odszkodowania za nieruchomości wywłaszczone (22708),

217) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie wstrzymania prac nad projektem ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii, których skutki w zakresie bezpieczeństwa sanitarnego i zdrowia ludzi mogą być ujemne (22709),

218) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie projektu budowy nowej nitki drogi krajowej nr 42 (22710),

219) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak oraz podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczuk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Daniela Chrapkiewicz w sprawie ujednoczenia kwoty zasiłku pielęgnacyjnego przyznawanego osobom legitymującym się orzeczeniem o niepełnosprawności (22712),

220) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Brejzy w sprawie świadczeń rodzinnych (22713),

221) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kochanowskiego w sprawie wejścia w życie ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz niektórych innych ustaw (22714),

222) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Poncyłjusza w sprawie szczególnych zasad przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (22715),

223) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie ustanowienia programu pomocy dla wielkopolskich gospodarstw rolnych oraz producentów owoców i warzyw w celu złagodzenia szkód spowodowanych klęską wymarznienia w uprawach rolnych (22716),

224) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stulgrosza w sprawie realizacji założeń „Europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności 2010–2020” w Polsce (22718),

225) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie uruchomienia różnych form pomocy dla rolników, których uprawy zostały zniszczone przez majowe mrozy w 2011 r. (22719),

226) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Ry-

dzonia w sprawie sytuacji finansowej i płacowej środowiskowych domów samopomocy, na przykładzie Małopolski (22720),

227) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie zaostrenia kar za zakłócanie porządku i bójki na stadionach (22722),

228) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie wyegzekwowania należności za pobyt w izbie wytrzeźwień (22723),

229) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie wykorzystywania przez urzędy pracy środków na walkę z bezrobociem (22724),

230) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariana Filara w sprawie planowanych zmian w ustawie o systemie oświaty (22725),

231) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Lenza w sprawie rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie refundowania ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom (22726),

232) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Jurgiela w sprawie dofinansowania modernizacji dworca kolejowego w Łapach (22727),

233) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie procesu przekształcania wojskowych pracowni psychologicznych (22728),

234) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie świadczeń emerytalnych dla żołnierzy podejmujących dodatkowe zatrudnienie po uzyskaniu prawa do emerytury wojskowej (22729),

235) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie środków na 2011 r. na realizację zadań wynikających z ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, na przykładzie pow. koszalińskiego (22730),

236) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Pałysa w sprawie zmian legislacyjnych i skutków prawnych powstałych w wyniku realizacji ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym i innych świadczeniach dla rolników i ich rodzin (22731),

237) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego

– z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tomasza Garbowskiego w sprawie bezpieczeństwa na stadionach (22732),

238) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie utrudnień w uzyskaniu od organów samorządu terytorialnego poświadczenia pozostawiania osoby przy życiu lub w określonym miejscu w celu otrzymania emerytury, renty lub innych świadczeń z ubezpieczenia społecznego (22733),

239) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Czesaka w sprawie obciążeń finansowych samorządów w związku z przekazywaniem dodatkowych zadań w zakresie obsługi ruchu pasażerskiego na kolei (22737),

240) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie nieudzielenia pomocy przez polski statek libijskim emigrantom na Morzu Śródziemnym (22738),

241) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów w sprawie sprzedaży wierzytelności (22739),

242) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bogdana Bojki w sprawie znacznego zmniejszenia w budżecie państwa środków Funduszu Pracy przeznaczonych na wypłatę refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników w 2011 r. (22740),

243) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bogdana Bojki w sprawie restrukturyzacji Poczty Polskiej SA (22741),

244) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie ochrony prawa własności w procedurze planowania przestrzennego (22742),

245) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Aziewiczza w sprawie braku podręczników w języku ojczystym dla litewskiej mniejszości narodowej (22743),

246) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Tadeusza Motowidły w sprawie pracowników Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA, którzy w ciągu 6 miesięcy od dnia wpisania spółki do rejestru nie złożyli pisemnego oświadczenia o zamiarze nabycia akcji (22744),

247) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Pałysa w sprawie uprawnień dla byłych żołnierzy górników (22745),

248) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnie-

nia ministra – na interpelację poseł Izabeli Kloc w sprawie zasiłku opiekuńczego dla osób zajmujących się dziećmi niepełnosprawnymi oraz możliwości zatrudnienia w okresie pobierania zasiłku (22746),

249) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warchezy w sprawie zasad i kryteriów obowiązujących w procesie rekrutacji do przedszkoli (22749),

250) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Siarki w sprawie wysokości dotacji dla środowiskowych domów samopomocy i wysokości wynagrodzenia dla pracowników (22750),

251) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie zwolnienia z podatku VAT opłat związanych z pobytem w szpitalu najbliższych pacjenta (22753),

252) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie braku regulacji prawnych dotyczących standardów higieniczno-sanitarnych dla przedszkoli (22756),

253) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Czesława Hoca w sprawie karygodnych warunków pracy i płacy pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych, na przykładzie protestu w Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Kolibrzegu (22779),

254) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie wniosku o przyznanie środków z rezerw Funduszu Pracy (22781),

255) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie uwzględnienia w wieloletnim planie finansowania inwestycji kolejowych zadań inwestycyjnych ważnych dla mieszkańców Lubelszczyzny (22788),

256) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie budowy kolei dużych prędkości (22796),

257) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie rządowego projektu ustawy o języku migowym (22797),

258) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa

Libickiego w sprawie zintegrowanej strategii promocji przed Euro 2012 (22799),

259) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Eugeniusza Grzeszczaka w sprawie udzielenia pomocy poszkodowanym rolnikom, a zwłaszcza sadownikom, którzy utracili uprawy w wyniku przymrozków w maju 2011 r. (22806),

260) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie zmian ustawy o ochronie przyrody (22808),

261) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kaźmierczaka w sprawie jawności krajowego systemu informowania o kosmetykach (22809),

262) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Adama Wykręta w sprawie powołania Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych na Śląsku (22811),

263) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie ochrony prawa własności w procedurze planowania przestrzennego (22813),

264) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Orłowskiego w sprawie prowadzenia działalności hotelowej na obszarach leśnych (22815),

265) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie prywatyzacji KGHM Polska Miedź SA (22821),

266) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie problemów w funkcjonowaniu istniejących przy sanatoriach placówek oświatowych, na przykładzie zespołu szkół, które działają przy Szpitalu Rehabilitacyjno-Lecznicy dla Dzieci i Młodzieży w Osiecznej (22822),

267) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie standardów higieniczno-sanitarnych dla przedszkoli (22829),

268) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie ustawy żłobkowej (22835),

269) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie prywatyzacji spółek nadzorowanych przez Skarb Państwa (22837),

270) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł

Anny Sobeckiej w sprawie kontroli bezpieczeństwa na lotniskach przez agencje ochrony (22838),

271) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmian zasad naliczania subwencji oświatowej (22840),

272) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Sztolcmana w sprawie zmian w ustawie Prawo energetyczne w zakresie utrzymania linii energetycznych przy drogach krajowych (22845),

273) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Aldony Młyńczak oraz grupy posłów w sprawie sposobu naliczania opłat za wywóz nieczystości stałych oraz za energię elektryczną w spółdzielniach mieszkaniowych (22848),

274) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Wity w sprawie przejścia przez gm. Radzionków nieczynnego budynku dworca kolejowego (22851),

275) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Piotra Klima w sprawie likwidacji połączeń kolejowych relacji Białystok – Kuźnica Białostocka (Grodno) oraz Kuźnica Białostocka (Grodno) – Białystok (22854),

276) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie problemów finansowych parków narodowych (22861),

277) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldemara Andzela oraz grupy posłów w sprawie wprowadzenia zmian w przepisach dotyczących oświetlenia węzłów drogowych dróg wojewódzkich i krajowych (22884),

278) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie trudnej sytuacji rodzin osób niepełnosprawnych (22905),

279) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie działań podejmowanych przez organy państwa w związku ze sprzedażą przez spółkę Skarbu Państwa KGHM Polska Miedź SA spółki zależnej – Telefonía Dialog SA (22906),

280) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Borkowskiego w sprawie sytuacji pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej (22907),

281) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia

ministra – na interpelację posła Bronisława Dutki w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych i kolejnej tury zwolnień pracowników (22908),

282) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie umożliwienia bezpłatnego przejazdu niektórymi odcinkami autostrad na terenie aglomeracji śląsko-zagłębiowskiej (22910),

283) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Śliwińskiej w sprawie przystanku kolejowego w miejscowości Szczekociny (22913),

284) ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie wyjaśnienia sprawy „obławy augustowskiej” (22923),

285) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie kontroli działalności spółdzielni mieszkaniowych (22926),

286) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka oraz grupy posłów w sprawie możliwości zaistnienia wieloletnich nieprawidłowości w imporcie do naszego kraju alkoholu etylowego i niezgodności w tym zakresie prawa polskiego z przepisami UE (22927),

287) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Gierady w sprawie podwójnego opodatkowania osób prowadzących działalność gospodarczą w swojej nieruchomości (22929),

288) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Bańkowskiej w sprawie realizacji kluczowych dla woj. kujawsko-pomorskiego inwestycji infrastrukturalnych (22932),

289) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Wiesława Janczyka i Arkadiusza Mularczyka w sprawie wątpliwości dotyczących ograniczenia liczby godzin zajęć plastycznych w szkołach (22944),

290) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Gawłowskiego w sprawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (22946),

291) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzeny Okła-Drewnowicz w sprawie planowanych zmian w funkcjonowaniu szkolnictwa specjalnego (22952),

292) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Łatasę w sprawie aktualnej sytuacji społeczno-ekonomicznej pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej (22954),

293) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie refundacji kosztów kształcenia zawodowego dla pracodawców zatrudniających pracowników w ramach przygotowania zawodowego (22958),

294) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Czesława Hoca w sprawie dramatycznego zmniejszenia środków na rehabilitację zawodową i społeczną oraz zatrudniania osób niepełnosprawnych (22971),

295) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie standardów wielkości powierzchni sali przypadającej na dziecko w przedszkolu (22973),

296) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie konieczności przeznaczenia w trybie pilnym środków na budowę II etapu wschodniej obwodnicy Krakowa w ciągu drogi S7 (22975),

297) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie walki o młodych fachowców (22981),

298) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie nadużyć i nieprawidłowości przy obsadzaniu zarządów oraz rad nadzorczych w spółkach Skarbu Państwa (23002).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące interpelacje:

1) posłów Zbigniewa Girzyńskiego i Sławomira Woracha w sprawie działań władz polskich w obronie dobrego imienia Polaków, w szczególności polskich chłopów przed oskarżeniami o udział w zagładzie Żydów w czasie II wojny światowej – od ministra gospodarki – ponowna (20160) – 18 dni,

2) posła Henryka Milcarza w sprawie wsparcia małych i średnich przedsiębiorstw z jednoczesnym przeciwstawieniem się wszelkim patologiom, które generują destrukcję i niepewność ze szkodą dla podmiotów rynku oraz finansów państwa przy ewidentnym zagrożeniu zdrowia konsumenta – od ministra pracy i polityki społecznej (22606) – 19 dni.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) posła Wojciecha Szaramy w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych woj. śląskiego – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (9932),

2) posła Ireneusza Rasia w sprawie wykupu lokali użytkowych przez wspólnoty mieszkaniowe – do ministra infrastruktury (9933),

3) posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie opłat za przejazdy drogami i zasadności wprowadzenia opłaty dla części osób podróżujących samochodami osobowymi z przyczepami kempingowymi i samochodami kempingowymi – do ministra infrastruktury (9934),

4) posła Jana Musiała w sprawie rozstrzygnięcia pojawiających się rozbieżności w interpretacji ustawy o scalaniu i wymianie gruntów oraz zagospodarowania poscaleniowego i wskazania, do których kompetencji te zadania należą – do ministra finansów (9935),

5) posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie matury z matematyki – do ministra edukacji narodowej (9936),

6) poseł Stanisławy Prządki w sprawie planów likwidacji Ośrodka Migracyjnego Ksiąg Wieczystych przy Sądzie Okręgowym w Siedlcach – do ministra sprawiedliwości (9937),

7) posła Stanisława Szweda w sprawie ratowania Stoczni Marynarki Wojennej w Gdyni przed likwidacją – do ministra skarbu państwa oraz ministra obrony narodowej (9938),

8) posła Czesława Hoca w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa ruchu pieszych, rowerzystów i kierowców samochodów osobowych oraz likwidacji uciążliwego dla mieszkańców wsi Zwartowo przejazdu samochodów ciężarowych o tonażu powyżej 15 t na drodze powiatowej Karlino – Domacyno – Sławoborze – do ministra infrastruktury (9939),

9) posła Czesława Hoca w sprawie krzywdzącej i niesprawiedliwej decyzji rządu, który przez nieodpowiednią kwalifikację pracowników zatrudnionych w administracji i obsłudze szkół artystycznych pozbawił ich minimalnej podwyżki wynagrodzenia, której nie otrzymali od kilku lat, na przykładzie protestu pracowników Zespołu Szkół Plastycznych im. W. Hasióra w Koszalinie – do ministra finansów (9940),

10) posła Adama Wykręta w sprawie utworzenia publicznej instytucji zajmującej się rozwojem partnerstwa publiczno-prywatnego – do ministra gospodarki (9941),

11) posła Adama Wykręta w sprawie ograniczenia dostępu do opieki ginekologiczno-położniczej dla mieszkanki Cieszyna i okolicznych gmin – do ministra zdrowia (9942),

12) posła Łukasza Borowiaka w sprawie funkcjonowania spółdzielni mieszkaniowych – do ministra infrastruktury (9943),

13) posła Stanisława Steca w sprawie przyczyn odwołania prezesa Zarządu Grodzkiej Fabryki Wyposażenia Wagonów Growag w Grodzisku Wielkopolskim – do ministra skarbu państwa (9944),

14) poseł Stanisławy Prządki w sprawie budowy obwodnicy miasta Pułtuska i modernizacji drogi krajowej nr 61 – do ministra infrastruktury (9945),

15) posła Henryka Gołębińskiego w sprawie zapewnienia równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej osobom chorym na cukrzycę stosującym w leczeniu pompę insulinową – do ministra zdrowia (9946),

16) posła Piotra Polaka w sprawie niejednoznacznej interpretacji przepisów regulujących okres płatności składki zdrowotnej do KRUS przez rolników hodowców gęsi na rzeź – do ministra finansów (9947),

17) posła Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego w sprawie terminu złożenia do laski marszałkowskiej rządowego projektu ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – do prezesa Rady Ministrów (9948),

18) posła Józefa Rojka w sprawie projektu likwidacji linii kolejowej nr 115 Tarnów – Szczucin – do ministra infrastruktury (9949),

19) posła Józefa Rojka w sprawie ewentualnej odpowiedzialności Skarbu Państwa za skutki nieważnej decyzji nacjonalizacyjnej w sprawie dotyczącej gm. Tarnów – do ministra skarbu państwa (9950),

20) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zmian w ustawie Prawo wodne – do ministra środowiska (9951),

21) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie ograniczenia zakresu działalności spółdzielni mieszkaniowych – do prezesa Rady Ministrów (9952),

22) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie remontu dworca kolejowego w Łapach – do ministra infrastruktury (9953),

23) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla miasta Dąbrowa Tarnowska – do ministra edukacji narodowej (9954),

24) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla miasta Brzesko – do ministra edukacji narodowej (9955),

25) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla miasta Bochnia – do ministra edukacji narodowej (9956),

26) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla miasta Tarnów – do ministra edukacji narodowej (9957),

27) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Szczucin w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9958),

28) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla miasta Wieliczka – do ministra edukacji narodowej (9959),

29) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla miasta Proszowice – do ministra edukacji narodowej (9960),

30) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Czchów w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9961),

31) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Nowy Wiśnicz w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9962),

32) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Kłaj w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9963),

33) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Gdów w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9964),

34) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Niepołomice w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9965),

35) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Wietrzychowice w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9966),

36) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Wierzchosławice w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9967),

37) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Szerzyny w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9968),

38) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Skrzyszów w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9969),

39) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Rzepiennik Strzyżowski w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9970),

40) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Radłów w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9971),

41) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Pleśna w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9972),

42) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Lisia Góra w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9973),

43) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Gromnik w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9974),

44) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Żabno w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9975),

45) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Zakliczyn w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9976),

46) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Wojnicz w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9977),

47) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Tuchów w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9978),

48) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Ryglice w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9979),

49) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Ciężkowice w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9980),

50) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Radziemice w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9981),

51) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Paiecznica w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9982),

52) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Nowe Brzesko w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9983),

53) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Koszyce w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9984),

54) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Biskupice w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9985),

55) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Koniusza w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9986),

56) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Radgoszcz w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9987),

57) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Olesno w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9988),

58) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Mędrzechów w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9989),

59) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Gręboszów w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9990),

60) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Bolesław w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9991),

61) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Iwkowa w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9992),

62) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Szczurowa w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9993),

63) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Gnojnik w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9994),

64) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Dębno w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9995),

65) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Borzęcin w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9996),

66) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Żegocina w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9997),

67) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Trzciana w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9998),

68) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Łapanów w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (9999),

69) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Rzezawa w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (10000),

70) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Lipnica Murowana w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (10001),

71) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Drwinia w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (10002),

72) posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Tarnów w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (10003),

73) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Siemiatycze w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10004),

74) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Łapy w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10005),

75) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Supraśl w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10006),

76) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Bielsk Podlaski w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10007),

77) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Brańsk w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10008),

78) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Boćki w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10009),

79) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Orla w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10010),

80) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Rudka w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10011),

81) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Wyszki w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10012),

82) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Hajnówka w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10013),

83) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Drohiczyn w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10014),

84) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Kleszczele w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10015),

85) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Suraż w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10016),

86) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Tykocin w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10017),

87) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Wasilków w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10018),

88) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Zabłudów w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10019),

89) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Michałowo w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10020),

90) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Dobrzyniewo Duże w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10021),

91) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Gródek w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10022),

92) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Dziadkowice w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10023),

93) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Juchnowiec Kościelny w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10024),

94) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Białowieża w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10025),

95) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Czeremcha w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10026),

96) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Czyże w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10027),

97) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Dubicze Cerkiewne w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10028),

98) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Narew w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10029),

99) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Narewka w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10030),

100) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Choroszcz w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10031),

101) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Czarna Białostocka w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10032),

102) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Mielnik w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10033),

103) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Milejczyce w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10034),

104) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Nurzec-Stacja w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10035),

105) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Perlejewo w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10036),

106) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Korycin w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10037),

107) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Janów w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10038),

108) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Kuźnica w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10039),

109) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Sokółka w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10040),

110) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Poświętne w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10041),

111) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Turośń Kościelna w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10042),

112) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Zawady w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10043),

113) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Krynki w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10044),

114) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Szudziałowo w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10045),

115) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Nowy Dwór w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10046),

116) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Sidra w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10047),

117) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Dąbrowa Białostocka w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10048),

118) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Suchowola w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10049),

119) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drogach w gm. Grodzisk w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (10050),

120) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie działań podejmowanych przez ABW wobec stadionowych chuliganów – do prezesa Rady Ministrów (10051),

121) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie działalności w Polsce białoruskiego Centrum Analitycznego EcooM oraz Europejskiego Centrum Analiz Geopolitycznych – do prezesa Rady Ministrów (10052),

122) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie Biura Radiokontrwywiadu Służby Kontrwywiadu Wojskowego – do prezesa Rady Ministrów (10053),

123) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie aktywności wywiadu białoruskiego wobec

przedstawicielstw dyplomatycznych i konsularnych na Białorusi – do prezesa Rady Ministrów (10054),

124) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie aktywności wywiadu białoruskiego w Polsce – do prezesa Rady Ministrów (10055),

125) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW dotyczącego monitorowania eksploatacji strategicznych surowców w Polsce – do prezesa Rady Ministrów (10056),

126) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW dotyczącego zwalczania przestępczości narkotykowej i korupcyjnej – do prezesa Rady Ministrów (10057),

127) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW dotyczącego zwalczania przestępczości godzącej w podstawy ekonomiczne państwa polskiego – do prezesa Rady Ministrów (10058),

128) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. dotyczącego zapobiegania rozprzestrzenianiu się broni masowego rażenia – do prezesa Rady Ministrów (10059),

129) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie działań podejmowanych przez ABW wobec autora serwisu internetowego antykomor.pl – do prezesa Rady Ministrów (10060),

130) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie wykonywania funkcji analityczno-informacyjnych agencji – do prezesa Rady Ministrów (10061),

131) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie profilaktyki kontrwywiadowczej – do prezesa Rady Ministrów (10062),

132) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie odtworzenia pionu radiokontrwywiadu – do prezesa Rady Ministrów (10063),

133) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie działalności Departamentu Kontrwywiadu – do prezesa Rady Ministrów (10064),

134) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie poprawności funkcjonowania Centrum Antyterrorystycznego – do prezesa Rady Ministrów (10065),

135) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie podejmowanych przez ABW działań zabezpieczających projekt budowy w Polsce pierwszej elektrowni atomowej – do prezesa Rady Ministrów (10066),

136) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie utworzonego wydziału pościgowego w ABW – do prezesa Rady Ministrów (10067),

137) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie uruchomienia nowego numeru alarmowego 996 – do prezesa Rady Ministrów (10068),

138) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie uruchomienia łączności rządowej – do prezesa Rady Ministrów (10069),

139) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie raportu z działalności ABW w zakresie zabezpieczenia infrastruktury krytycznej państwa – do prezesa Rady Ministrów (10070),

140) posła Grzegorza Roszaka w sprawie zastosowania środka zapobiegawczego wobec niektórych grup zawodowych – do ministra sprawiedliwości (10071),

141) posła Marka Zielińskiego w sprawie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym – do ministra zdrowia (10072),

142) posła Łukasza Borowiaka w sprawie przeznaczenia środków finansowych na podwyżki dla pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ponownego włączenia jej w struktury resortu zdrowia – do ministra zdrowia (10073),

143) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie stanu prac związanych z budową stopnia wodnego na Wiśle poniżej Włocławka – do ministra środowiska (10074),

144) posła Jana Widackiego w sprawie zmiany przepisów dotyczących ograniczenia prędkości – do ministra infrastruktury (10075),

145) posła Leszka Aleksandrzaka w sprawie zgodności z prawem działań podjętych przez Radę Miejską Kalisza w zakresie utworzenia spółki Miejski Klub Sportowy Kalisz sp. z o.o. – do ministra sprawiedliwości (10076),

146) poseł Iwony Arent w sprawie projektu zmiany ustawy o ochronie przyrody – do ministra środowiska (10077),

147) poseł Elżbiety Jakubiak w sprawie nieuwzględnienia w dokumencie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju do roku 2030” miasta Siedlce na liście miast o randze regionalnej – do ministra rozwoju regionalnego (10078),

148) posła Macieja Orzechowskiego w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej w Rawiczu w woj. wielkopolskim – do ministra sprawiedliwości – wycofana (10079),

149) posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie zapisów w ustawie o usługach turystycznych dotyczących gwarancji bankowych dla podmiotów gospodarczych prowadzących działalność w zakresie usług turystycznych – do ministra sportu i turystyki (10080),

150) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie pomocy prawnej dla uchodźców politycznych – do ministra sprawiedliwości oraz ministra spraw zagranicznych (10081),

151) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie przekroczonych przez trójmiejskie placówki medyczne limitów na opiekę specjalistyczną nad pacjentem – do ministra zdrowia (10082),

152) posła Roberta Telusa w sprawie inwestycji drogowej w ciągu drogi krajowej nr 12 – obwodnicy Poczna – do ministra infrastruktury (10083),

153) poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie działalności Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, a w szczególności niedotrzymywania określonych ustawą Kodeksu postępowania administracyjnego terminów na udzielenie odpowiedzi na wnioski kierowane przez organy samorządu terytorialnego – do ministra środowiska (10084),

154) posła Marka Matuszewskiego w sprawie budowy drogi ekspresowej S14 – do ministra infrastruktury (10085),

155) posła Marka Matuszewskiego w sprawie opóźnień w budowie autostrady A1 na odcinku Toruń – Stryków – do ministra infrastruktury (10086),

156) posła Marka Asta w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Zielonej Górze – do ministra sprawiedliwości (10087),

157) posła Jerzego Materny w sprawie doprecyzowania przepisów Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego – do ministra sprawiedliwości (10088),

158) posłów Andrzeja Adamczyka i Edwarda Czesaka w sprawie finansowania mniejszości narodowych i etnicznych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10089),

159) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie polskich samolotów pasażerskich typu ATR spółki EuroLOT, należącej do PLL LOT SA i Skarbu Państwa – do ministra skarbu państwa (10090),

160) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie Polskiego Radia Lwów – do prezesa Rady Ministrów (10091),

161) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie ograniczenia i sprawnego funkcjonowania komunikacji rejonu Trójmiasta z innymi regionami Polski – do ministra infrastruktury (10092),

162) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie osób oszukanych przez deweloperów budowlanych na przykładzie mieszkanki Gdyni – do ministra sprawiedliwości (10093),

163) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie liczby osób, które złożyły wnioski o odejście z armii do dnia 31 maja 2011 r. – do ministra obrony narodowej (10094),

164) posła Marka Polaka w sprawie remontu prawego wału rzeki Wisły we wsi Lipowa w gm. Spytkowo, pow. wadowicki, woj. małopolskie – do ministra środowiska (10095),

165) posła Andrzeja Adamczyka w sprawie sytuacji pracowników Wojewódzkiej Stacji Sanitarnej-Epidemiologicznej w Krakowie – do ministra zdrowia (10096),

166) posła Andrzeja Adamczyka w sprawie pomocy państwa w nabywaniu mieszkań dla wychowanków domów dziecka bądź pochodzących z rodzin zastępczych – do ministra pracy i polityki społecznej (10097),

167) posła Andrzeja Adamczyka w sprawie awansowania prac budowlanych na stadionie narodowym w Warszawie – do ministra sportu i turystyki (10098),

168) posła Andrzeja Adamczyka w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 7 na terenie gm. Mogilany w Małopolsce – do ministra infrastruktury (10099),

169) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie dramatycznej sytuacji w gm. Górki Wielkie na Śląsku Cieszyńskim, powstałej w wyniku katastrofalnej nawałnicy, która miała miejsce dnia 1 czerwca 2011 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10100),

170) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (10101),

171) posła Tadeusza Arkita w sprawie działalności świetlic terapeutycznych prowadzonych przez Fundację im. Brata Alberta – do ministra pracy i polityki społecznej (10102),

172) posła Wojciecha Saługi w sprawie zasad przyznawania tzw. becikowego – do ministra zdrowia (10103),

173) posła Wojciecha Saługi w sprawie zakupu przez nieletnich napojów alkoholowych przez Internet – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10104),

174) posła Wojciecha Saługi w sprawie zniesienia ocen z wychowania fizycznego – do ministra edukacji narodowej (10105),

175) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie prywatyzacji Fabryki Silników Agregatowych i Trakcyjnych w Poznaniu – do ministra skarbu państwa (10106),

176) poseł Ewy Malik oraz grupy posłów w sprawie możliwości rozszerzenia przyjętej przez PKP Przewozy Regionalne sp. z o.o. strefy C do Dąbrowy Górniczej-Ząbkowic – do ministra infrastruktury (10107),

177) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie kontraktowania usług medycznych na 2011 r. w jednostkach opieki zdrowotnej na terenie pow. oleśnickiego – do ministra zdrowia (10108),

178) posła Jana Kulasa w sprawie regulacji i odszkodowań dla byłych pracowników i studentów Wyższej Oficerskiej Szkoły Pożarnictwa, zlikwidowanej wskutek represji stanu wojennego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10109),

179) posła Jana Kulasa w sprawie modernizacji linii kolejowej E65 Gdynia – Warszawa, szczególnie na jej pomorskim odcinku – do ministra infrastruktury (10110),

180) posła Tadeusza Aziewiczza w sprawie udzielania dotacji ekologicznych – do ministra środowiska (10111),

181) poseł Teresy Wargockiej w sprawie niskich wynagrodzeń pracowników państwowych stacji sanitarno-epidemiologicznych – do ministra zdrowia (10112),

182) poseł Teresy Wargockiej w sprawie uprawnień emerytalnych rodziców sprawujących opiekę nad niepełnosprawnym dzieckiem – do ministra pracy i polityki społecznej (10113),

183) poseł Teresy Wargockiej w sprawie dostosowania warunków zdawania egzaminu maturalnego do potrzeb uczniów chorych na autyzm – do ministra edukacji narodowej (10114),

184) poseł Jadwigi Zakrzewskiej w sprawie kontraktu na świadczenie usług ratownictwa medycznego na terenie pow. nowodworskiego – do ministra zdrowia (10115),

185) posła Henryka Gołębińskiego w sprawie utrzymania odpowiedniego poziomu środków finansowych z Funduszu Pracy przeznaczonych na dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia pracowników młodocianych – do ministra pracy i polityki społecznej (10116),

186) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie budowy obwodnicy Kłodzka – do ministra infrastruktury (10117),

187) poseł Lidii Staroń w sprawie odmowy ustalenia wysokości kapitału początkowego na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz wysokości emerytury osoby urodzonej przed 1 stycznia 1949 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (10118),

188) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie refundacji wykszolenia osób młodocianych – do ministra finansów (10119),

189) posła Andrzeja Pałysa w sprawie środków na usuwanie skutków klęsk żywiołowych przyznawanych Polsce z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej – do ministra finansów (10120),

190) posła Romualda Ajchlera w sprawie oddzielnej płatności z tytułu owoców i warzyw (płatności do pomidorów) – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10121),

191) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie finansowania budowy dróg lokalnych – do prezesa Rady Ministrów (10122),

192) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie ograniczenia deficytu w samorządach – do ministra finansów (10123),

193) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zmiany przepisów regulujących działalność samorządu terytorialnego – do prezesa Rady Ministrów (10124),

194) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie wynagrodzeń pracowników szkół artystycznych – do prezesa Rady Ministrów (10125),

195) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie ofiar sowieckiego ludobójstwa na Suwalszczyźnie – do prezesa Rady Ministrów (10126),

196) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zmiany przepisów regulujących system oświaty w Polsce – do ministra edukacji narodowej (10127),

197) poseł Beaty Mazurek w sprawie sytuacji finansowej Samodzielnego Publicznego Zakładu Zopatrzenia Ortopedycznego w Lublinie – do ministra zdrowia (10128),

198) poseł Beaty Mazurek w sprawie polityki kadrowej w Sądzie Okręgowym w Lublinie – do ministra sprawiedliwości (10129),

199) poseł Beaty Mazurek w sprawie kontraktu dla poradni diabetologicznej Instytutu Medycyny Wsi w Lublinie – do ministra zdrowia (10130),

200) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie kontroli finansowych – do ministra finansów (10131),

201) poseł Lidii Staroń w sprawie przepisów wykonawczych dotyczących trybu orzekania procentowego uszczerbku zdrowia w zakresie schorzeń wymienionych w załączniku do rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 11 sierpnia 2010 r. dotyczące wykazu chorób, z tytułu których funkcjonariuszowi Służby Więziennej przysługuje jednorazowe odszkodowanie – do ministra sprawiedliwości (10132),

202) posła Marka Kuchcińskiego w sprawie niewłaściwego postępowania organu administracji państwowej przy wywłaszczaniu właścicieli nieruchomości znajdujących się na przebiegu inwestycji – budowy drogi obwodowej miasta Przemyśla – do ministra infrastruktury (10133),

203) posła Artura Górskiego w sprawie niejasności prawnych przy przekazywaniu umowy najmu lokali mieszkalnych właścicielom odzyskanych nieruchomości – do ministra sprawiedliwości (10134),

204) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie zniesienia opłat drogowych dla samochodów osobowych z przyczepami – do ministra infrastruktury (10135),

205) posła Adama Szejnfelda w sprawie zagwarantowania uczciwej konkurencji, a przede wszystkim ochrony konsumentów w zakresie wolności w wyborze korzystania z odbioru programów telewizyjnych – do ministra infrastruktury (10136),

206) posła Dawida Jackiewicza w sprawie kancelarii prawnej obsługującej PLL LOT SA – do ministra skarbu państwa (10137),

207) posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości dotyczących udzielania pomocy specjalistycznej dzieciom niepełnosprawnym z Małopolski – do ministra zdrowia (10138),

208) posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie złej sytuacji publicznego zakładu ortopedycznego w Lublinie – do ministra zdrowia (10139),

209) posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie możliwości wykupu przez najemców lokali mieszkalnych budynku Banku PKO SA w Puławach po cenach preferencyjnych w oparciu o ustawę o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa – do ministra skarbu państwa (10140),

210) posła Eugeniusza Czykwina w sprawie przekazania przez rząd do Sejmu projektu ustawy o ratyfikacji umowy o stabilizacji i stowarzyszeniu z Serbią – do prezesa Rady Ministrów (10141),

211) posła Wojciecha Wilka w sprawie kontynuacji „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”, ze szczególnym uwzględnieniem terenu

Lubelszczyzny – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10142),

212) posła Wojciecha Wilka w sprawie kontynuacji programu „Moje boisko – Orlik 2012”, ze szczególnym uwzględnieniem terenu Lubelszczyzny – do ministra sportu i turystyki (10143),

213) posła Wojciecha Wilka w sprawie pomocy nieubezpieczonych w KRUS dla rolników i sadowników poszkodowanych podczas powodzi w 2010 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10144),

214) posła Adama Szejnfelda w sprawie kłeski przymrozków, która dotknęła sadowników – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji (10145),

215) posła Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego w sprawie zapewnienia w projekcie budżetu państwa na 2011 r. 15 mln zł z przeznaczeniem na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (10146),

216) posła Roberta Kołakowskiego w sprawie świadczeń w zakresie ratownictwa medycznego na terenie pow. mławskiego – do prezesa Rady Ministrów (10147),

217) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie legalności zwołania nadzwyczajnego zjazdu komorników w celu odwołania prezesa Krajowej Rady Komorniczej, zasadności działań samorządu komorników w związku z przekazaniem spółce prawa handlowego Currenda uprawnień samorządu komorników oraz prawidłowości sprawowanego nadzoru przez ministra sprawiedliwości – do ministra sprawiedliwości (10148),

218) posła Zbigniewa Babalskiego w sprawie wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (10149),

219) posła Jana Dziedziczaka w sprawie planów likwidacji Prokuratury Rejonowej w Kępnie – do ministra sprawiedliwości (10150),

220) posła Tomasza Kuleszy w sprawie utworzenia Turnickiego Parku Narodowego oraz zmian w ustawie o ochronie przyrody – do ministra środowiska (10151),

221) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie rozszerzenia wykazu środków pomocniczych o zestaw wyrobów medycznych służących rehabilitacji chorych na raka krtani – do ministra zdrowia (10152),

222) posła Czesława Hoca w sprawie nieprawidłowości w dzierżawie nieruchomości wraz z gruntami, będących pozostałością po PGR, oraz beztraskich działaniach i zaniechaniu państwowej instytucji w kwestii dbałości AWRSP o publiczny majątek, na przykładzie braku reakcji na ofertę kupna i w konsekwencji doprowadzenia do ruiny budynku po dawnym PGR Mierzyn – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10153).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jerzego Kozdronia w sprawie właściwego interpretowania treści art. 3 Konwencji Narodów Zjednoczonych dotyczącej norm międzynarodowej sprzedaży towarów (9474),

2) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie działań podjętych przez rząd po przyjęciu rekomendacji Komitetu Praw Człowieka ONZ w zakresie dyskryminacji mniejszości narodowych (9478),

3) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marii Nowak w sprawie utworzenia Muzeum Powstań Śląskich (9575),

4) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie posła Piotra Babinetza w sprawie potrzeby przywrócenia pasma programów regionalnych na antenie programu 2 TVP dla mieszkańców Podkarpacia, szczególnie dla jego południowej części (9579),

5) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Girzyńskiego oraz grupy posłów w sprawie bezprawnego działania służb mundurowych w czasie likwidacji manifestacji stowarzyszenia Solidarni 2010 i Koliber w dniu 11 kwietnia 2011 r. (9580),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Macieja Szpunara – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Karola Karskiego w sprawie stanu transpozycji do prawa polskiego dyrektyw przyjmowanych przez instytucje UE (9615),

7) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Wykręta w sprawie konieczności dokonania zmian prawnych służących popularyzacji pracowniczych programów emerytalnych (9621),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie prywatnych ubezpieczeń zdrowotnych (9624),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. chrzanowskim (9627),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. wielickim (9628),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. tarnowskim (9629),

12) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. bocheńskim (9630),

13) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. brzeskim (9631),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. dąbrowskim (9632),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. gorlickim (9633),

16) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. krakowskim (9634),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. limanowskim (9635),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. myślenickim (9636),

19) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. nowosądeckim (9637),

20) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. nowotarskim (9638),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. olkuskim (9639),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. oświęcimskim (9640),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. proszowickim (9641),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. suskim (9642),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. tatrzańskim (9643),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. wadowickim (9644),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na polach i w gospodarstwach w pow. miechowskim (9697),

28) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka w sprawie nieracjonalnego przeniesienia karetki pogotowia ratunkowego z gm. Krzeszowice na teren pow. chrzanowskiego (9698),

29) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Saługi w sprawie niewydawania zaświadczeń o uprawnieniu do prowadzenia pojazdów w trakcie oczekiwania na wymianę dokumentu (9711),

30) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie planowanej likwidacji Urzędu Poczтового w Kościelisku (9715),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie rządowego projektu ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (9719),

32) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Gawędy w sprawie wysokości podatku akcyzowego od energii elektrycznej zapłaconego przez przedsiębiorstwa energochłonne w latach 2009–2010 oraz planowanych rozwiązań na przyszłe lata (9722),

33) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego w sprawie wykonywania nadzoru legislacyjnego przez wojewodę warmińsko-mazurskiego (9725),

34) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie Prawosławnego Ordynariatu Polowego (9726),

35) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie liczby kapelanów wojskowych służących w Siłach Zbrojnych RP (9727),

36) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie możliwego łamania przepisów przez dyrekcję Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury (9728),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jacka Zalka w sprawie odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziego Sądu Okręgowego w Białymstoku (9730),

38) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie nadania rangi najwyższego priorytetu polityce zdrowotnej w walce z cukrzycą (9731),

39) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zakwalifikowania miasta Nowy Sącz w „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” do kategorii ośrodka regionalnego (9732),

40) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie prawidłowości wykonywania nadzoru właścicielskiego w spółce akcyjnej Uzdrawisko Krynica-Zegiestów z siedzibą w Krynicy-Zdroju w związku z decyzjami personalnymi na stanowiskach kierowniczych w spółce (9733),

41) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie wynagrodzeń pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych (9734),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Wykręta w sprawie wdrażania programu Leader (9735),

43) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Adama Wykręta w sprawie problemów, jakie napotykają przedsiębiorcy z niektórych regionów Polski przy ubieganiu się o dotacje z UE (9736),

44) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Krzyśków w sprawie rozporządzenia do ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (9737),

45) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Izabeli Leszczyzny w sprawie zaostreżenia przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych (9738),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie obowiązku posiadania kas fiskalnych (9739),

47) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majczyk – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie zakazu umieszczania przez uczelnie na lokatach bankowych pieniędzy z państwowych dotacji (9740),

48) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Jasińskiego w sprawie pogłębiania dna Wisły na obszarze zbiornika włocławskiego (9757),

49) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjo – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie postępowań prowadzonych przez zlikwidowane wydziały pracy w sądach rejonowych (9758),

50) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Szczuki – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie tzw. szybkich pożyczek (9759),

51) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Michała Wojtkiewicza i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie pomiarów powierzchni zasiewów przez ARiMR do wniosków o dopłaty w pow. tarnowskim (9760),

52) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marii Nowak w sprawie działań, jakie zamierza podjąć Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji przeciw organizacjom i stowarzyszeniom o charakterze kibicowskim w związku z zapowiedziami premiera Donalda Tuska o likwidacji problemu tzw. pseudokibiców, a także jak się ma zapowiadane wzmocnienie walki ze stadionowym bandytyzmem do ewidentnego w skali ostatnich trzech lat wzrostu bezpieczeństwa na stadionach (9761),

53) ministra – członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie uprawnień emerytalnych funkcjonariuszy Służby Celnej i przebiegu prac nad projektem ustawy emerytalnej (9762),

54) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie egzekucji na zaspokojenie bieżących świadczeń alimentacyjnych z odpawy z tytułu zwolnienia ze służby (9763),

55) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Edwarda Czesaka i Józefa Rojka w sprawie interwencji funkcjonariuszy Policji opisanej w tygodniku „Uważam Rze” z dnia 26 kwietnia 2011 r. (9764),

56) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Roszaka w sprawie możliwości udzielenia pomocy sadownikom z woj. kujawsko-pomorskiego w związku z utratą przyszłych zbiorów owoców z powodu mrozów (9765),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Henryka Jacka Jezierskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ryszarda Zbrzyznego w sprawie postępowań koncesyjnych na poszukiwanie i eksploatację złóż rud miedzi (9766),

58) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie podpisania przez Polskę kontraktu gazowego z Katarą (9768),

59) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie dostaw ropy naftowej (9769),

60) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie zabezpieczenia prawnego strategii rozwoju Grupy Lotos SA (9770),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie obowiązku orynnowania budynku gospodarczego usytuowanego w odległości 1 m od ogrodzenia międzyposejskiego (9771),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusza Żbika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Polaka w sprawie wybudowania na działce budowlanej wiaty z betonowych elementów rozbieralnych (9772),

63) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Zbigniewa Babalskiego w sprawie wysokości środków finansowych zaplanowanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (9773),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Edwarda Czesaka w sprawie sprzedaży spółki Polskie Koleje Linowe SA (9774),

65) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie przepisów regulujących lokalizację i funkcjonowanie ekranów reklamowych typu LED w ruchu miejskim (9775),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zaawansowania prac projektowych połączenia autostrady A4 z drogą krajową nr 75 relacji Brzesko – Nowy Sącz oraz terminu rozpoczęcia robót budowlanych związanych z tą inwestycją (9778),

67) podsekretarz stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Iwony Wendel – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Witek w sprawie likwidacji szkół realizujących programy unijne (9779),

68) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie środków na refundację wynagrodzeń dla młodych pracowników realizujących praktyczną naukę zawodu (9780),

69) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie rozliczania projektów dofinansowanych z Funduszu Spójności po dokonaniu autokorekty systemowej (9781),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mirosława Maliszewskiego w sprawie interpretacji art. 2 ustawy Prawo o stowarzyszeniach, dotyczącego zatrudniania pracowników (9782),

71) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jacka Żalka w sprawie budowy lotniska regionalnego dla woj. podlaskiego (9783),

72) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego w sprawie szykan wobec przedstawicieli związku zawodowego w Urzędzie Skarbowym we Wrześni (9784),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego w sprawie zabezpieczenia mieszkańców gm. Dopiewo przed hałasem z autostrady A2 (9785),

74) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Saługi w sprawie złodziei i handlu złomem (9787),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Rząsy w sprawie zamiaru likwidacji placówek Poczty Polskiej SA na terenie pow. lubaczowskiego (9788),

76) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jerzego Budnika w sprawie rozbudowy Urzędu Skarbowego w Wejherowie (9790),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Kalemby w sprawie pokrycia potrzeb finansowych związanych z utrzymaniem urządzeń melioracji podstawowych i wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa (9791),

78) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Gołębińskiego w sprawie negatywnych skutków drastycznego zmniejszenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (9792),

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie podniesienia ustawowej kwoty emerytury lub renty wolnej od zajęć komorniczych (9793),

80) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Stanisława Wziątka w sprawie roszczeń majora rezerwy z tytułu należności zagranicznej (9795),

81) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Filipa Libickiego w sprawie nielegalnego umieszczenia tablicy na pomniku w Słupcy (9796),

82) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie środków dla niepełnosprawnych mieszkańców Koszalina na realizację zadań wynikających z ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (9797),

83) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mariusza Błaszczaka w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 61 (9798),

84) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie oskarżenia organizatorów legalnej pikiety w dniu 22 września 2010 r. pod Prokuraturą i Sądem Rejonowym w Ostródzie (9799),

85) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Mariusza Błaszczaka i Andrzeja Jaworskiego w sprawie użycia przez Agencję Ochrony Taurus gazu przeciw-

ko mieszkańcom Gdańska w dniu 14 maja 2011 r. (9800),

86) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi z organizacjami pozarządowymi (9801),

87) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Skarbu Państwa z organizacjami pozarządowymi (9802),

88) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Sportu i Turystyki z organizacjami pozarządowymi (9803),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Sprawiedliwości z organizacjami pozarządowymi (9805),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Edukacji Narodowej z organizacjami pozarządowymi (9807),

91) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Finansów z organizacjami pozarządowymi (9808),

92) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Gospodarki z organizacjami pozarządowymi (9809),

93) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Infrastruktury z organizacjami pozarządowymi (9810),

94) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego z organizacjami pozarządowymi (9811),

95) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego z organizacjami pozarządowymi (9812),

96) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej z organizacjami pozarządowymi (9814),

97) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa

Rozwoju Regionalnego z organizacjami pozarządowymi (9815),

98) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Środowiska z organizacjami pozarządowymi (9816),

99) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Zdrowia z organizacjami pozarządowymi (9817),

100) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu rozpatrywania wniosku wójta gm. Słupca o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych (9818),

101) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Leszka Aleksandrzaka w sprawie nielegalnego handlu wyrobami tytoniowymi, w szczególności pochodzącymi z Ukrainy, oraz ich międzynarodowego przemytu (9819),

102) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego - z upoważnienia ministra - na zapytanie posła Sławomira Piechoty w sprawie obowiązku opodatkowania zajęć dodatkowych dla studentów niepełnosprawnych, realizowanych lub zleczanych do realizacji przez szkoły wyższe (9821),

103) ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie nacisków pracowników Ministerstwa Spraw Zagranicznych na dziennikarzy TVP (9823),

104) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Wykręta w sprawie ograniczeń w stosowaniu najnowszych leków w pierwszej linii leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu B (9824),

105) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Anny Zalewskiej w sprawie zaproszenia na przedterminowe wybory prezydenckie do Wałbrzycha niezależnych obserwatorów OBWE (9825),

106) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Stachańczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Janusza Dziecioła w sprawie projektu ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (9826),

107) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie posła Stanisława Szweda w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych (9877),

108) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Wity w sprawie projektu rozporządzenia zmieniającego rozporządze-

nie Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2002 r. w sprawie autostrad płatnych (9879),

109) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Krzysztofa Borkowskiego w sprawie niezamieszczenia Siedlec w „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (9891),

110) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych w gm. Ropa w woj. małopolskim (9893),

111) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego w sprawie finansowania projektu filmu „Układ zamknięty” ze środków Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej (9896),

112) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kulasa w sprawie warunków i możliwości organizowania poradni rodzinnych (9898),

113) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Zawisłaka w sprawie problemów osób bezdomnych z pozyskaniem mieszkań socjalnych (9920),

114) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ireneusza Rasia w sprawie dofinansowania inwestycji planowanej w SPZOZ w Myślenicach (9924),

115) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie planowanego zbiorowego pozwu przeciwko ZUS (9926),

116) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie opłat za przejazdy drogami i zasadności wprowadzenia opłaty dla części osób podróżujących samochodami osobowymi z przyczepami kempingowymi i samochodami kempingowymi (9934),

117) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie matury z matematyki (9936),

118) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie remontu dworca kolejowego w Łapach (9953),

119) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla miasta Dąbrowa Tarnowska (9954),

120) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia mi-

nistra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla miasta Brzesko (9955),

121) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla miasta Bochnia (9956),

122) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla miasta Tarnów (9957),

123) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Szczucin w woj. małopolskim (9958),

124) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla miasta Wieliczka (9959),

125) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla miasta Proszowice (9960),

126) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Czchów w woj. małopolskim (9961),

127) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Nowy Wiśnicz w woj. małopolskim (9962),

128) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Kłaj w woj. małopolskim (9963),

129) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Gdów w woj. małopolskim (9964),

130) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Niepołomice w woj. małopolskim (9965),

131) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Wietrzychowice w woj. małopolskim (9966),

132) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Wierzchosławice w woj. małopolskim (9967),

133) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Szerzyny w woj. małopolskim (9968),

134) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Skrzyszów w woj. małopolskim (9969),

135) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Rzepiennik Strzyżowski w woj. małopolskim (9970),

136) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Radłów w woj. małopolskim (9971),

137) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Pleśna w woj. małopolskim (9972),

138) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Lisia Góra w woj. małopolskim (9973),

139) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Gromnik w woj. małopolskim (9974),

140) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Zabno w woj. małopolskim (9975),

141) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Zakliczyn w woj. małopolskim (9976),

142) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Wojnicz w woj. małopolskim (9977),

143) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Tuchów w woj. małopolskim (9978),

144) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Ryglice w woj. małopolskim (9979),

145) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Ciężkowice w woj. małopolskim (9980),

146) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Radziemice w woj. małopolskim (9981),

147) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Pałecznicza w woj. małopolskim (9982),

148) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Nowe Brzesko w woj. małopolskim (9983),

149) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Koszyce w woj. małopolskim (9984),

150) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Biskupice w woj. małopolskim (9985),

151) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Koniusza w woj. małopolskim (9986),

152) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Radgoszcz w woj. małopolskim (9987),

153) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Olesno w woj. małopolskim (9988),

154) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Mędrzechów w woj. małopolskim (9989),

155) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Gręboszów w woj. małopolskim (9990),

156) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Bolesław w woj. małopolskim (9991),

157) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Iwkowa w woj. małopolskim (9992),

158) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Szczurowa w woj. małopolskim (9993),

159) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Gnojnik w woj. małopolskim (9994),

160) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Dębno w woj. małopolskim (9995),

161) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Borzęcin w woj. małopolskim (9996),

162) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Żegocina w woj. małopolskim (9997),

163) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Trzciana w woj. małopolskim (9998),

164) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Łapanów w woj. małopolskim (9999),

165) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Rzezawa w woj. małopolskim (10000),

166) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Lipnica Murowana w woj. małopolskim (10001),

167) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Drwinia w woj. małopolskim (10002),

168) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie subwencji oświatowej dla gm. Tarnów w woj. małopolskim (10003).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęła odpowiedź na zapytanie:

1) posła Sławomira Piechoty w sprawie terminu rozpatrzenia przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi odwołania od decyzji wojewody dolnośląskiego – od ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9822) – 7 dni.

Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Interpelacja
(nr 21833)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie liczby i wartości złożonych
wniosków, podpisanych umów lub wydanych
decyzji oraz wniosków o płatność w ramach
NSRO na lata 2007–2013 – ponowna**

Szanowna Pani Minister! Uprzejmie dziękuję za odpowiedź na przekazaną przez Pana Marszałka interpelację z dnia 8 kwietnia 2011 r. nr SPS-023-21833/11. Stwierdzić muszę, iż jest ona niewystarczająca, a nawet swoiście uwłaczająca godności posła na Sejm RP oraz Marszałka Sejmu RP, poprzez którego do Pani Minister była skierowana. Z pewnym zażenowaniem odebrałam tabele wydrukowane ze stron internetowych. Nie o takie dane pytałam. I nie sądzę, że Pani Minister nie zrozumiała moich pytań.

Pragnę raz jeszcze zwrócić się do Pani Minister o informację w trybie pilnym dotyczącą realnego poziomu wykorzystania alokacji na lata 2007–2013. Przedstawione przez Państwa tabele nie zawierają danych, o które prosiłam w interpelacji, i nie pozwalają dokonać wiarygodnej analizy poziomu wykorzystania funduszy unijnych. Dlatego też ponawiam prośbę o informację na temat alokacji środków na lata 2007–2013 i jej wykorzystania z podziałem na dwa wskaźniki finansowe w ramach programów, priorytetów i działań:

1) umowy o dofinansowanie (liczba podpisanych umów, wartość dofinansowania UE, poziom wykorzystania alokacji na lata 2007–2013 w procentach),

2) wnioski o płatność (wartość dofinansowania UE, poziom wykorzystania alokacji na lata 2007–2013 w procentach).

Proszę o przedstawienie zestawienia tabelarycznego powyższych danych dotyczących poziomu wykorzystania alokacji w ramach umów o dofinansowanie, jak też wniosków o płatność z podziałem na poszczególne priorytety i działania w ramach programów operacyjnych, tj.:

1) w ramach programu „Innowacyjna gospodarka”:

Oś priorytetowa 1: Badania i rozwój nowoczesnych technologii:

1.1: Wsparcie badań naukowych dla budowy gospodarki opartej na wiedzy,

1.1.1: Projekty badawcze z wykorzystaniem metody foresight,

1.1.2: Strategiczne programy badań naukowych i prac,

1.1.3: Projekty systemowe,

1.2: Wzmocnienie potencjału kadrowego nauki,

1.3: Wsparcie projektów B+R na rzecz przedsiębiorców realizowanych przez jednostki naukowe,

1.3.1: Projekty rozwojowe,

1.3.2: Wsparcie ochrony własności przemysłowej tworzonej w jednostkach naukowych w wyniku prac B+R,

1.4: Wsparcie projektów celowych;

Oś priorytetowa 2: Infrastruktura sfery B+R:

2.1: Rozwój ośrodków o wysokim potencjale badawczym,

2.2: Wsparcie tworzenia wspólnej infrastruktury badawczej jednostek naukowych,

2.3: Inwestycje związane z tworzeniem infrastruktury informatycznej nauki;

Oś priorytetowa 3: Kapitał dla innowacji:

3.1: Inicjowanie działalności innowacyjnej,

3.2: Wspieranie funduszy kapitału podwyższonego ryzyka,

3.3: Tworzenie systemu ułatwiającego inwestowanie w MSP;

Oś priorytetowa 4: Inwestycje w innowacyjne przedsięwzięcia:

4.1: Wsparcie wdrożeń wyników prac B+R,

4.2: Stymulowanie działalności B+R przedsiębiorstw oraz wsparcie w zakresie wzornictwa przemysłowego,

4.3: Kredyt technologiczny,

4.4: Nowe inwestycje o wysokim potencjale innowacyjnym,

4.5: Wsparcie inwestycji o dużym znaczeniu dla gospodarki,

4.5.1: Wsparcie inwestycji w sektorze produkcyjnym,

4.5.2: Wsparcie inwestycji w sektorze usług nowoczesnych;

Oś priorytetowa 5: Dyfuzja innowacji:

5.1: Wspieranie rozwoju powiązań kooperacyjnych o znaczeniu ponadregionalnym,

5.2: Wspieranie instytucji otoczenia biznesu świadczących proinnowacyjne usługi oraz ich sieci o znaczeniu ponadregionalnym,

5.3: Wspieranie ośrodków innowacyjności,

5.4: Zarządzanie własnością intelektualną;

Oś priorytetowa 6: Polska gospodarka na rynku międzynarodowym:

6.1: Paszport do eksportu,

6.2: Rozwój sieci centrów obsługi inwestorów i sprzedających poza Polskę oraz powstawanie nowych terenów inwestycyjnych,

6.2.1: Wsparcie dla sieci centrów obsługi inwestorów i sprzedających poza Polskę,

6.2.2: Wsparcie działań studyjno-koncepcyjnych w ramach przygotowania terenów inwestycyjnych dla projektów inwestycyjnych „od podstaw”,

6.3: Promocja turystycznych walorów Polski,

6.4: Inwestycje w produkty turystyczne o znaczeniu ponadregionalnym,

6.5: Promocja polskiej gospodarki,

6.5.1: Promocja polskiej gospodarki na rynkach międzynarodowych,

6.5.2: Wsparcie udziału przedsiębiorców w programach promocji;

Oś priorytetowa 7: Społeczeństwo informacyjne – budowa elektronicznej administracji;

Oś priorytetowa 8: Społeczeństwo informacyjne – zwiększanie innowacyjności gospodarki:

8.1: Wspieranie działalności gospodarczej w dziedzinie gospodarki elektronicznej,

8.2: Wspieranie wdrażania elektronicznego biznesu typu B2B,

8.3: Przeciwdziałanie wykluczeniu cyfrowemu – e-Inclusion,

8.4: Zapewnienie dostępu do Internetu na etapie „ostatniej mili”;

Oś priorytetowa 9: Pomoc techniczna;

2) w ramach programu „Infrastruktura i środowisko”:

I: Gospodarka wodno-ściekowa,

II: Gospodarka odpadami i ochrona powierzchni ziemi,

III: Zarządzanie zasobami i przeciwdziałanie zagrożeniom środowiska,

IV: Przedsięwzięcia dostosowujące przedsiębiorstwa do wymogów ochrony środowiska,

V: Ochrona przyrody i kształtowanie postaw ekologicznych,

VI: Drogowa i lotnicza sieć TEN-T,

VII: Transport przyjazny środowisku,

VIII: Bezpieczeństwo transportu i krajowe sieci transportowe,

IX: Infrastruktura energetyczna przyjazna środowisku i efektywność energetyczna,

X: Bezpieczeństwo energetyczne, w tym dywersyfikacja źródeł energii,

XI: Kultura i dziedzictwo kulturowe,

XII: Bezpieczeństwo zdrowotne i poprawa efektywności systemu ochrony zdrowia,

XIII: Infrastruktura szkolnictwa wyższego,

XIV: Pomoc techniczna – Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego,

XV: Pomoc techniczna – Fundusz Spójności;

3) w ramach programu „Kapitał ludzki”:

Priorytety PO KL:

— centralne:

I: Zatrudnienia i integracja społeczna,

II: Rozwój zasobów ludzkich i potencjału adaptacyjnego przedsiębiorstw oraz poprawa stanu zdrowia osób pracujących,

III: Wysoka jakość systemu oświaty,

IV: Szkolnictwo wyższe i nauka,

V: Dobre rządzenie,

— regionalne:

VI: Rynek pracy otwarty dla wszystkich,

VII: Promocja integracji społecznej,

VIII: Regionalne kadry gospodarki,

IX: Rozwój wykształcenia i kompetencji w regionach;

4) w ramach programu „Pomoc techniczna”:

Priorytet 1: Wsparcie zasobów:

Działanie 1.1: Wsparcie zatrudnienia,

Działanie 1.2: Podnoszenie kwalifikacji;

Priorytet 2: Wsparcie informatyczne realizacji Narodowej Strategii Spójności:

Działanie 2.1: Funkcjonowanie i rozwój systemu informatycznego,

Działanie 2.2: Infrastruktura informatyczna;

Priorytet 3: Wsparcie realizacji operacji funduszy strukturalnych:

Działanie 3.1: Funkcjonowanie instytucji zaangażowanych w realizację NSRO,

Działanie 3.2: Indywidualne projekty kluczowe,

Działanie 3.3: Ocena (ewaluacja) NSRO,

Działanie 3.4: Koordynacja polityki spójności Wspólnoty z innymi politykami krajowymi sektorowymi i regionalnymi,

Działanie 3.5: Wsparcie realizacji celu: Europejska Współpraca Terytorialna;

Priorytet 4: Komunikacja i promocja:

Działanie 4.1: Promocja i informacja,

Działanie 4.2: Wymiana doświadczeń pomiędzy uczestnikami procesu realizacji NSRO;

5) w ramach programu „Rozwój Polski Wschodniej”:

Oś priorytetowa I: Nowoczesna gospodarka:

I.1: Infrastruktura uczelni,

I.2: Instrumenty inżynierii finansowej,

I.3: Wspieranie innowacji,

I.4: Promocja i współpraca;

Oś priorytetowa II: Infrastruktura społeczeństwa informacyjnego:

II.1: Sieć szerokopasmowa Polski Wschodniej;

Oś priorytetowa III: Wojewódzkie ośrodki wzrostu:

III.1: Systemy miejskiego transportu zbiorowego,

III.2: Infrastruktura turystyki kongresowej i targowej;

Oś priorytetowa IV: Infrastruktura transportowa:

IV.1: Infrastruktura drogowa;

Oś priorytetowa V: Zrównoważony rozwój potencjału turystycznego opartego o warunki naturalne:

V.1: Promowanie zrównoważonego rozwoju turystyki,

V.2: Trasy rowerowe;

Oś priorytetowa VI: Pomoc techniczna:

VI.1: Wsparcie procesu wdrażania oraz promocja programu;

6) w ramach programu Europejskiej Współpracy Terytorialnej:

Priorytet 1: Rozwój transgraniczny:

1.1: Infrastruktura komunikacyjna i transportowa,

1.2: Infrastruktura ochrony środowiska;

Priorytet 2: Rozwój społeczno-gospodarczy:

2.1: Rozwój współpracy transgranicznej w zakresie turystyki,

2.2: Ochrona dziedzictwa kulturowego i przyrodniczego,

2.3: Projekty sieciowe;

Priorytet 3: Wsparcie inicjatyw lokalnych (mikroprojekty);

Priorytet 4: Pomoc techniczna

PWT „Południowy Bałtyk”:

Priorytet 1: Konkurencyjność gospodarza:

1.1: Rozwój przedsiębiorstw,

1.2: Integracja wyższego wykształcenia i rynków pracy,

1.3: Dostępność transportowa;

Priorytet 2: Atrakcyjność i wspólna tożsamość:

2.1: Zarządzanie środowiskiem Morza Bałtyckiego,

2.2: Oszczędzanie energii i energia odnawialna,

2.3: Zrównoważone wykorzystywanie dziedzictwa naturalnego i kulturowego dla rozwoju regionalnego,

2.4: Inicjatywy społeczności lokalnych;

Priorytet 3: Pomoc techniczna;

PWT „Polska – Brandenburgia”:

Priorytet 1: Wspieranie infrastruktury oraz poprawa stanu środowiska:

1.1: Budowa i poprawa infrastruktury,

1.2: Ochrona i gospodarowanie zasobami naturalnymi i kulturowymi oraz ochrona przeciwpożarowa i usuwanie skutków katastrof oraz zapobieganie im,

1.3: Rozwój regionalny i planowanie regionalne oraz rozwój współpracy między jednostkami samorządu terytorialnego;

Priorytet 2: Wspieranie powiązań gospodarczych oraz współpracy sektorów gospodarki i nauki:

2.1: Działania wspierające gospodarkę,

2.2: Regionalny i lokalny marketing,

2.3: Wspieranie sieci i kooperacja w zakresie B+R;

Priorytet 3: Wspieranie dalszego rozwoju zasobów ludzkich i transgranicznej kooperacji:

3.1: Wspieranie projektów z zakresu kształcenia oraz zatrudnienia,

3.2: Współpraca i spotkania (Fundusz Małych Projektów [FMP] i projekty sieciowe);

Priorytet 4: Pomoc techniczna:

4.1: Przygotowanie, realizacja, monitoring, ocena i kontrola interwencji,

4.2: Działania uzupełniające pomoc techniczną; PWT „Polska – Meklemburgia”:

Priorytet 1: Wspieranie działań na rzecz infrastruktury służącej współpracy transgranicznej i poprawie stanu środowiska na obszarze pogranicza:

1.1: Poprawa transgranicznych połączeń komunikacyjnych (drogi, linie kolejowe, drogi wodne, ścieżki rowerowe),

1.2: Wsparcie transgranicznej struktury gospodarczej,

1.3: Działania na rzecz poprawy jakości wody, ochrony środowiska, krajobrazu, klimatu, ograniczenie negatywnego wpływu na środowisko oraz ryzyka związanego ze środowiskiem naturalnym;

Priorytet 2: Wspieranie transgranicznych kontaktów gospodarczych i zacieśnienie współpracy gospodarczo-naukowej:

2.1: Wspieranie polsko-niemieckich kontaktów gospodarczych i sieci współpracy gospodarczej,

2.2: Działania na rzecz transgranicznego marketingu turystycznego i pozyskiwania inwestorów,

2.3: Wspieranie transgranicznej współpracy i sieci ośrodków naukowych, badawczych i technologicznych celem ułatwienia dostępu do wiedzy i transferu technologicznego;

Priorytet 3: Transgraniczny rozwój zasobów ludzkich oraz wsparcie współpracy transgranicznej w zakresie ochrony zdrowia, kultury i edukacji:

3.1: Wspólne projekty w zakresie podnoszenia kwalifikacji zawodowych, wydawania świadectw i uprawnień zawodowych w polsko-niemieckim obszarze wsparcia, edukacji ekologicznej,

3.2: Wspieranie współpracy jednostek samorządu terytorialnego oraz prywatnych ośrodków kulturalnych, stowarzyszeń i innych instytucji działających na rzecz rozwijania kontaktów transgranicznych i integracji,

3.3: Fundusz Małych Projektów (FMP);

Priorytet 4: Pomoc techniczna:

4.1: Przygotowanie, realizacja, monitoring i kontrola oraz ewaluacja i analizy, działania informacyjne i promocyjne;

PWT „Polska – Saksonia”:

Priorytet 1: Rozwój transgraniczny:

1.1: Gospodarka i nauka,

1.2: Turystyka i działalność uzdrowiskowa,

1.3: Transport i komunikacja,

1.4: Środowisko przyrodnicze,

1.5: Ład przestrzenny i planowanie regionalne;

Priorytet 2: Transgraniczna integracja społeczna:

2.1: Kształcenie i szkolenie,
 2.2: Kultura i sztuka,
 2.3: Infrastruktura społeczna,
 2.4: Bezpieczeństwo publiczne,
 2.5: Rozwój współpracy partnerskiej,
 2.6: Fundusz Małych Projektów;
 PWT „Polska – Czechy”:
 Priorytet 1: Wzmacnianie dostępności komunikacyjnej, ochrona środowiska, profilaktyka zagrożeń:
 1.1: Wzmacnianie dostępności komunikacyjnej,
 1.2: Ochrona środowiska,
 1.3: Profilaktyka zagrożeń;
 Priorytet 2: Poprawa warunków rozwoju przedsiębiorczości i turystyki:
 2.1: Rozwój przedsiębiorczości,
 2.2: Wspieranie rozwoju turystyki,
 2.3: Wspieranie współpracy w zakresie edukacji;
 Priorytet 3: Wspieranie współpracy społeczności lokalnych:
 3.1: Współpraca terytorialna instytucji świadczących usługi publiczne,
 3.2: Wspieranie przedsięwzięć kulturalnych, rekreacyjno-edukacyjnych oraz inicjatyw społecznych,
 3.3: Fundusz Mikroprojektów;
 Priorytet 4: Pomoc techniczna;
 PWT „Polska – Litwa”:
 Priorytet 1: Zwiększenie konkurencyjności i produktywności na obszarze wsparcia:
 1.1: Poprawę infrastruktury ekonomicznej,
 1.2: Promowanie otoczenia biznesowego,
 1.3: Rozwój zrównoważonej turystyki transgranicznej oraz zachowanie kulturowego i historycznego dziedzictwa;
 Priorytet 2: Spójność transgraniczna i ogólna poprawa jakości obszaru wsparcia:
 2.1: Rozwój nowych i wzmacnianie istniejących sieci współpracy w obszarze społecznym i kulturalnym,
 2.2: Poprawa środowiska życia;
 Priorytet 3: Pomoc techniczna;
 Programy Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa:
 PWT „Polska – Białoruś – Ukraina”:
 Priorytet 1: Wzrost konkurencyjności obszaru przygranicznego:
 1.1: Lepsze warunki dla przedsiębiorczości,
 1.2: Rozwój turystyki,
 1.3: Poprawa dostępności regionu;
 Priorytet 2: Poprawa jakości życia:
 2.1: Ochrona środowiska w obszarze przygranicznym,
 2.2: Sprawne i bezpieczne granice;
 Priorytet 3: Współpraca sieciowa oraz inicjatywy społeczności lokalnych:
 3.1: Rozwój regionalnych i lokalnych możliwości współpracy transgranicznej,
 3.2: Inicjatywy społeczności lokalnych;
 Pomoc techniczna;
 PWT „Polska – Litwa – Rosja”:

Priorytet 1: Przyczynianie się do rozwiązywania wspólnych problemów i wyzwań:
 1.1: Zrównoważone wykorzystanie środowiska,
 1.2: Poprawa dostępności;
 Priorytet 2: Wspieranie rozwoju społecznego, gospodarczego i przestrzennego:
 2.1: Rozwój turystyki,
 2.2: Rozwój potencjału ludzkiego poprzez poprawę warunków społecznych, rządzenia i szans edukacyjnych,
 2.3: Zwiększenie konkurencyjności MSP i rozwój rynku pracy,
 2.4: Wspólne planowanie przestrzenne i społeczno-ekonomiczne;
 Priorytet 3: Programy współpracy transnarodowej:
 Program dla Europy Środkowej:
 Priorytety i obszary interwencji:
 Priorytet 1: Wspieranie innowacyjności na obszarze Europy Środkowej:
 Obszary interwencji priorytetu:
 P1.1: Poprawa ramowych warunków dla innowacji,
 P1.2: Tworzenie możliwości dla rozprzestrzeniania i stosowania innowacji,
 P1.3: Wspieranie rozwoju wiedzy;
 Priorytet 2: Poprawa zewnętrznej i wewnętrznej dostępności obszaru Europy Środkowej:
 Obszary interwencji priorytetu:
 P2.1: Poprawa wewnętrznych połączeń w obszarze Europy Środkowej,
 P2.2: Rozwój współpracy w dziedzinie multimodalnej logistyki,
 P2.3: Promowanie mobilności bezpiecznej i zgodnej z zasadami zrównoważonego rozwoju,
 P2.4: Technologie informatyczno-komunikacyjne i rozwiązania alternatywne dla zwiększenia dostępu;
 Priorytet 3: Odpowiedzialne korzystanie ze środowiska:
 Obszary interwencji priorytetu:
 P3.1: Rozwój wysokiej jakości środowiska poprzez zarządzanie zasobami naturalnymi i dziedzictwem oraz ich ochroną,
 P3.2: Redukcja ryzyka oraz skutków zagrożeń naturalnych i wywołanych działalnością człowieka,
 P3.3: Wspieranie wykorzystywania źródeł energii odnawialnej i zwiększania efektywności energetycznej,
 P3.4: Wspieranie ekologicznych, przyjaznych środowisku technologii i działań;
 Priorytet 4: Podniesienie konkurencyjności oraz atrakcyjności miast i regionów:
 Obszary interwencji priorytetu:
 P4.1: Rozwój policentrycznych struktur osadniczych oraz współpracy terytorialnej,
 P4.2: Uwzględnienie terytorialnych skutków zmian demograficzno-społecznych w rozwoju miast i regionów,

P4.3: Wykorzystanie zasobów kulturowych dla uatrakcyjnienia miast i regionów;

Program współpracy międzyregionalnej Interreg IV C.

Posel Izabela Kloc
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22953)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie reorganizacji PFRON

Szanowna Pani Minister! Niepełnosprawnych, ich rodziny i opiekunów oraz przedstawiciele organizacji reprezentujących środowisko osób niepełnosprawnych niepokojem napawa pozbawienie z dniem 1 stycznia 2012 r. osobowości prawnej państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON) i przekształcenie go w fundusz celowy przy Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej.

Oznaczać to może włączenie środków finansowych funduszu do budżetu państwa ze wszystkimi tego konsekwencjami, a więc przekazywania środków przeznaczonych na rehabilitację zawodową i społeczną osób niepełnosprawnych na inne, niezwiązane z niepełnosprawnymi cele budżetowe. I nie jest to sytuacja hipotetyczna. Znając realia polskiej gospodarki, można z dużym prawdopodobieństwem zakładać, że w nieodległej perspektywie czasu stanie się to wręcz realne. Przewiduje się też, że likwidacja Zarządu i Rady Nadzorczej PFRON oraz jego oddziałów regionalnych, przejście ich roli przez samorządy wojewódzkie nie jest dobrym pomysłem. Ba, twierdzi się, że ludzie najbardziej pokrzywdzeni przez los żyć będą w coraz gorszych warunkach, do czego niechybnie przyczyni się decyzja o pozbawieniu osobowości prawnej PFRON.

W środowisku osób niepełnosprawnych twierdzi się, że dotychczasowy system się sprawdził, więc jaki jest sens go zmieniać, czy też zastępować. Czy bilans wdrażania nowego nie okaże się ujemny? Czy wskutek jego urzeczywistnienia nie ucierpi kilka milionów ludzi i tak już cierpiących wskutek swojej niepełnosprawności? Może więc warto, by ministerstwo, a następnie Sejm powróciły do tematu – przeprowadziły sprawnie proces legislacyjny zmierzający do przedłużenia *vacatio legis* i tym samym do utrzymania osobowości prawnej funduszu w dotychczasowej formie, gdyż wprowadzenie planowanych od 1 stycznia 2012 r. zmian może doprowadzić do tragicznej sytuacji osób niepełnosprawnych, zaś wszystkie dotychczasowe osiągnięcia w walce z dyskryminacją i wykluczeniem społecznym oraz efekty rehabilitacji za-

wodowej i społecznej zostaną w bardzo krótkim czasie zaprzepaszczone.

Tym samym może się okazać, że środki, które przez poprzednie lata przeznaczane były na ten cel, okażą się pieniędzmi wyrzuconymi w błoto.

Z poważaniem

Posel Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 27 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22954)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie aktualnej sytuacji
społeczno-ekonomicznej pracowników
Państwowej Inspekcji Sanitarnej**

Szanowny Panie Premierze! W związku z licznymi protestami nadsyłanymi przez organizacje związkowe działające w strukturze wojewódzkich stacji epidemiologiczno-sanitarnych wyrażam swoje głębokie zaniepokojenie i zwracam się do Pana Premiera z zapytaniem o wyjaśnienie sytuacji pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej, którzy w wyniku wieloletnich zaniedbań finansowych inspekcji sanitarnej, co w obecnej sytuacji przedkłada się na drastyczne zmniejszenie dochodów pochodzących z comiesięcznych wynagrodzeń, doświadczają zepchnięcia na margines ubóstwa społecznego.

Warto w tym miejscu przypomnieć, że zakres działań pracowników stacji epidemiologicznych jest bardzo szeroki, zgodnie z ustawą o Państwowej Inspekcji Sanitarnej pracownicy stacji epidemiologicznych podejmują różnorodne formy działań, m.in. edukacja prozdrowotna w zakresie zapobiegania chorobom zakaźnym promując i wykonując szczepienia ochronne przeciwko WZW typu A i B, polio, gruźlicy, wściekliznie, pneumokokom, meningokokom, rotawirusom. Prowadzą ponadto nadzór sanitarno-higieniczny nad obiektami użyteczności publicznej, żywnościowo-żywnościowymi, zakładami pracy, szkołami czy zakładami opieki zdrowotnej. WSSE dysponuje bazą akredytowanych laboratoriów badawczych, które wykonują badania epidemiologiczne, badania żywności, wody i środowiska pracy. Działania te mają ogromny wpływ na zapobieganie występowania chorób zakaźnych, chronią ludzkie zdrowie przed często niekorzystnym wpływem środowiska.

Niestety, począwszy od 1999 r. ustawicznie podejmowano nieracjonalne próby reformowania inspekcji sanitarnej mimo uzyskania pozytywnej oceny działalności tej instytucji przez Międzynarodową Organizację Zdrowia i przedakcesyjne misje Komisji Europejskiej. Stabilna struktura dawała gwarancję sprawnego zarządzania bezpieczeństwem sanitarnym.

nym i zdrowotnym w kraju, a obecnie wprowadzone zmiany powodują niespójność przepisów, rozmycie odpowiedzialności i niedofinansowanie inspekcji.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Premiera o ustosunkowanie się do powyższego problemu i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć rząd, aby skutecznie doprowadzić do poprawy funkcjonowania Państwowej Inspekcji Sanitarnej?

2. Czy nie uważa Pan Premier, że aktualna sytuacja, w której znaleźli się pracownicy stacji sanitarnych, z dużym prawdopodobieństwem może w konsekwencji doprowadzić do destabilizacji bezpieczeństwa zdrowotnego w kraju?

3. Czy nie należałoby rozważyć ponownego włączenia Państwowej Inspekcji Sanitarnej w strukturę Ministerstwa Zdrowia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Łatas

Myślenice, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22955)

do ministra finansów

w sprawie wpisania do przyszłorocznego budżetu państwa kwoty 15 mln zł, która została przygotowana w budżecie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego na podwyżki dla administracji i obsługi szkół artystycznych

Szanowny Panie Ministrze! Przez ostatnie lata w wyniku reform we wszystkich szkołach artystycznych przybywa zadań nie tylko dla nauczycieli, ale także dla pracowników administracji i obsługi szkół. Wiele z tych działań ma bardzo znaczący wpływ na rozwój kultury lokalnej i ogólnopolskiej, wiele z nich toruje drogę do standardów europejskich. Dlatego też w każdej szkole artystycznej, oprócz dobrze wykształconych i zaangażowanych nauczycieli istotną rolę odgrywa również sprawnie funkcjonująca administracja i obsługa. Są to ludzie, którzy poprzez swoją oddaną pracę pośrednio odpowiadają za pierwszy, ale jakże ważny kontakt wizerunkowy z naszymi klientami, czyli uczniami, rodzicami, jak również szeroką publicznością goszczącą na wielu wydarzeniach artystycznych, organizowanych przez nasze szkoły.

Od przeszło 4 lat poziom płac administracji i obsługi szkół artystycznych pozostaje na tym samym poziomie, bez żadnych podwyżek chociażby uwzględniających inflację. Jest to społecznie i moralnie trudne do przyjęcia w sytuacji, gdy podwyżki otrzymują nauczyciele.

Pracownicy obsługi szkół artystycznych mają uposażenie często na granicy najniższej płacy w Polsce. Przy ustawowym podwyższeniu płacy minimalnej od 1 stycznia 2011 r. uposażenie pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych znalazły się poniżej tego minimum, co doprowadza do powstania dodatkowych zobowiązań. Jednocześnie należy podkreślić, że aktualnie w grupie tej nie są wypłacane premie, nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalne, gdyż brakuje na to środków (co powoduje powstanie zobowiązań dla Skarbu Państwa).

W każdej szkole artystycznej co roku postępuje ogromny wzrost zadań niezbędnych do wykonania przez administrację szkolną, zarówno ilościowy, jak i pod względem odpowiedzialności. W wyniku remontów odświeżane są budynki, przybywa pomieszczeń, rozbudowuje się baza dydaktyczna, co zwiększa również zadania dla pracowników obsługi szkół.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w powyższej sprawie?

2. Dlaczego po raz kolejny Ministerstwo Finansów podczas uchwalania projektu budżetu państwa nie uwzględniło kwoty 15 mln zł, która pozwoliłaby na podwyżki dla wspomnianej grupy zawodowej?

3. Czy nie uważa Pan Minister, że administrację i obsługę szkół artystycznych dotyka rażąca niesprawiedliwość związana z bezzasadnym zamrożeniem płac?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Łatas

Myślenice, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22956)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych

Szanowny Panie Ministrze! W związku z szerokim zainteresowaniem i licznymi apelami ze strony środowiska aplikantów adwokackich w sprawie prac sejmowej Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka nad projektem ustawy o państwowych egzaminach prawniczych zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem o wyjaśnienie proponowanych zmian i przedstawienie stanowiska Ministerstwa Sprawiedliwości w przedmiocie uregulowań prawnych w tym zakresie.

Zgodnie z projektem ustawy magister prawa mógłby udzielać porad prawnych, występować przed organami administracji publicznej oraz przed sądami rejonowymi, z wyłączeniem spraw karnych, karnych skarbowych i rodzinnych, oraz sporządzać opinie

prawne i umowy, ale jednocześnie projekt ustawy nie wprowadza trzeciej grupy zawodowej obok radców prawnych i adwokatów. Ponadto projekt ustawy o państwowych egzaminach prawniczych nie wprowadza dla magistrów prawa obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę na fakt głębokiego zaniepokojenia propozycjami umożliwiającymi absolwentom studiów prawniczych bez profesjonalnego przygotowania reprezentowania klientów przed sądami pierwszej instancji, które wyrazili liderzy organizacji prawniczych z 23 krajów w liście otwartym do polskiego rządu i parlamentu podczas VI Światowego Szczytu Przywódców Organizacji Prawniczych.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy mając na uwadze szczególnie status zawodów zaufania publicznego, proponowane zmiany nie wpłyną na obniżenie poziomu jakości usług prawnych w Polsce?

2. Czy pojawiające się nowe propozycje, np. skrócenie aplikacji do lat dwóch czy propozycja, by egzamin drugiego stopnia, uprawniający do wpisu na listę adwokatów lub radców prawnych, można było zdać już po trzech latach wykonywania czynności związanych ze stosowaniem prawa, zostaną wprowadzone do przedmiotowej ustawy?

3. Czy podczas prac sejmowej Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka nad projektem ustawy o państwowych egzaminach prawniczych dokonano należytej staranności, by zabezpieczyć interesy prawników zrzeszonych w samorządzie zawodowym, mając na uwadze fakt, że prawnik podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej, ma obowiązek nieustannie podnosić swe kwalifikacje i doskonalić warsztat – wszystko w trosce o dobro klienta, z kolei magistrów prawa nie będą obowiązywałyby takie wymagania?

Oczekując na odpowiedź Pana Ministra, pozostaję z wyrazami szacunku.

Poseł Marek Łatas

Myślenice, dnia 31 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22957)

do ministra finansów

w sprawie środków finansowych na rzecz pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego

Szanowny Panie Ministrze! Administrację i obsługę szkół artystycznych (woźne, konserwatorzy i osoby zajmujące się finansami), podległe ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego, po raz kolejny

podczas uchwalania projektu budżetu na rok przyszły potraktowano jak administrację rządową, w której obowiązuje zamrożenie płac.

A przecież dzięki działaniom przedmiotowego ministra, kosztem wydatków rzeczowych, w budżecie tego ministerstwa znajduje się 15 mln zł, które pozwoliłyby na podwyżki dla tej grupy zawodowej. Chodzi tylko o to, by minister finansów wyraził zgodę na wpisanie tej kwoty do przyszłorocznego budżetu, co stworzyłoby możliwość, choć w minimalnym stopniu, podwyższenia wynagrodzeń tej grupie pracowników.

Przecież w ostatnich latach we wszystkich szkołach artystycznych w wyniku reform przybyło zadań nie tylko dla nauczycieli, ale także dla pracowników administracji i obsługi, tak ilościowo, jak i jakościowo.

Tak, w każdej szkole artystycznej, oprócz dobrze wykształconych i zaangażowanych nauczycieli, istotną rolę odgrywa też sprawnie funkcjonująca administracja i obsługa. Ludzie ci poprzez swoją oddaną pracę pośrednio odpowiadają za pierwszy, jakże ważny, kontakt z uczniami, rodzicami i szeroką publicznością goszczącą na wielu wydarzeniach artystycznych organizowanych przez te szkoły.

A jednak od ponad 4 lat poziom ich płac pozostaje na tym samym poziomie – bez żadnych podwyżek, chociażby uwzględniających inflację, co jest trudne do zaakceptowania, kiedy inni pracownicy tych samych szkół – nauczyciele – otrzymują podwyżki. Tym trudniej pogodzić się z takim stanem rzeczy, że pracownicy obsługi szkół artystycznych mają uposażenie często na granicy najniższej płacy w Polsce, a przy ustawowym podwyższeniu płacy minimalnej od 1 stycznia 2011 r. ich uposażenia znalazły się poniżej tego minimum. Na dodatek w grupie tej nie są wypłacane premie, nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalne, gdyż brakuje na to środków.

Biorąc powyższe pod uwagę, zwracam się do Ministra Finansów o spolegliwe rozpatrzenie powyższej kwestii oraz o wyjaśnienie, co stoi na przeszkodzie, by zadośćuczynić prośbie ministra kultury i dziedzictwa narodowego stwarzającej możliwość podniesienia płac tej grupie zawodowej pracowników szkół artystycznych mu podległych.

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22958)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie refundacji kosztów kształcenia
zawodowego dla pracodawców
zatrudniających pracowników w ramach
przygotowania zawodowego**

Szanowna Pan Minister! Jako parlamentarzystka otrzymuję wiele niepokojących sygnałów dotyczących konieczności zrywania przez pracodawców umów w ramach tzw. przygotowania zawodowego uczniów.

Zgodnie z dotychczasową praktyką wojewódzkie komendy OHP przyjmowały wnioski o refundację kosztów zatrudnienia. Komenda główna natomiast przelewała na konto pracodawców pieniądze z Funduszu Pracy. Dzięki temu młodzież mogła się uczyć zawodu w zakładach fryzjerskich, piekarniach i warsztatach samochodowych.

W związku jednak z ograniczeniem wysokości dotacji przeznaczanej na refundację pracy młodzieży pracodawcy zaczęli albo rozwiązywać wcześniej podpisane umowy bądź nie podpisywać nowych.

W woj. kujawsko-pomorskim redundancję wstrzymano już w październiku 2010 r. Pracodawcy regionu rozwiązują umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego z uczniami zasadniczych szkół zawodowych.

Przykładem tych niepokojących tendencji może być Zasadnicza Szkoła Zawodowa w Golubiu-Dobrzyniu. W roku szkolnym 2010/2011 kształcono tu 205 uczniów w 17 zawodach, współpracowano jednocześnie z 49 firmami realizującymi kształcenie praktyczne. W roku szkolnym 2011/2012 na podstawie deklaracji wstępnych pracodawców możliwe będzie kształcenie tylko 120 uczniów, co skutkuje przerwaniem nauki w trakcie klasy drugiej lub trzeciej. Pracodawcy nie zawierają nowych umów z kandydatami do ZSZ w Golubiu-Dobrzyniu w roku szkolnym 2011/2012.

Według nauczycieli brak jakichkolwiek zmian w tym zakresie przyczyni się do przerwania procesu kształcenia zawodowego, co z kolei wpłynie negatywnie na sposób funkcjonowania rynku pracy w całym kraju. Warty podkreślenia jest fakt, że Ministerstwo Edukacji Narodowej wdraża równolegle kompleksowe zmiany w systemie kształcenia zawodowego, opierające się w szczególności na współpracy szkół zawodowych z zakładami pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe, pozwalam sobie zapytać Panią Minister, czy istnieje możliwość zwiększenia kwoty przeznaczonej na refundację kosztów kształcenia zawodowego. Czy ministerstwo dostrzega sygnalizowane m.in. przeze mnie problemy w tym zakresie? Czy przewiduje się jakiegokolwiek działania

mające na celu poprawę sytuacji zainteresowanych podmiotów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Karpiński

Toruń, dnia 30 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22959)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie pracy polskich marynarzy

Szanowna Pani Minister! W związku z wykonywaniem mandatu poselskiego zwracam się z prośbą o zajęcie stanowiska w sprawie pracy polskich marynarzy.

Większość aktywnych zawodowo polskich marynarzy jest zatrudnionych przez armatorów zagranicznych. Nawet ci pracujący dla armatorów rozpoznawanych jako krajowi zawierają kontraktowe umowy o pracę za pośrednictwem firm polskich z pracodawcami zagranicznymi. Dlatego w ogromnej większości polscy marynarze korzystają z usług pośrednictwa pracy. Współczesny rynek pracy marynarzy opiera się na sieci agentów, którzy w imieniu armatora przygotowują marynarza do wjazdu na statek. Brak wprowadzenia międzynarodowo rozpoznawalnych przepisów uniemożliwi prowadzenie takiej działalności w Polsce; istniejący rynek pracy dla marynarzy ulegnie ograniczeniu.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Koszty zatrudnienia to około 50% kosztów eksploatacji statku. Jak Polska ma konkurować z innymi krajami w Europie, które skorzystały z dozwolonej przez UE pomocy państwa dla transportu morskiego, jeśli koszt zatrudnienia marynarza na statku pod polską banderą będzie o 60% wyższy?

2. Jakie rozwiązania może państwo zaproponować oraz jakie kroki podejmie w tym kierunku?

Z poważaniem

Poseł Dariusz Seliga

Skierniewice, dnia 30 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22960)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmniejszenia środków
finansowych z PFRON**

Szanowna Pani Minister! W związku z wykonywaniem mandatu poselskiego oraz na wniosek Za-

rządu Powiatu Opoczyńskiego zwracam się z prośbą o zajęcie stanowiska w niniejszej sprawie.

Jestem zaniepokojony zmniejszeniem środków finansowych z PFRON przeznaczonych zgodnie z ustawą z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z póź. zm.) na realizację zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej osób niepełnosprawnych.

Nastąpił znaczny wzrost cen zakupu sprzętu rehabilitacyjnego, ortopedycznego, przedmiotów pomocniczych oraz wzrost kosztów podjęcia działalności gospodarczej. Ale nie spowodowało to podwyższenia środków przeznaczonych na realizację tych zadań.

Zgodnie z art. 35a ust. 1 pkt 9c i art. 36 ust. 2 ww. ustawy zwiększa się zakres zadań realizowanych przez powiat. Powiat opoczyński otrzymał w bieżącym roku z PFRON około 53% środków finansowych w stosunku do roku 2008. Powoduje to, że potrzeby osób niepełnosprawnych w zakresie dofinansowanym przez PFRON są zaspokajane jedynie w niewielkim stopniu. Brak środków finansowych zwiększa oczywiście ryzyko wykluczenia bądź marginalizacji osób o obniżonej funkcjonalności z życia społecznego i zawodowego.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo, aby zwiększyć środki finansowe przeznaczone na dofinansowanie potrzeb osób niepełnosprawnych w roku 2011 i w latach następnych?

2. W jaki sposób można zwiększyć szanse wszystkich obywateli oraz wpłynąć na udział osób niepełnosprawnych w życiu społecznym i zawodowym?

Z poważaniem

Poseł Dariusz Seliga

Skierowice, dnia 1 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22961)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji urzędu pocztowego
w Mniszkowie**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z wykonywaniem mandatu poselskiego i na wniosek Rady Gminy w Mniszkowie proszę o zajęcie stanowiska w sprawie likwidacji urzędu pocztowego w Mniszkowie.

Jak się okazuje, jest to ostatni punkt pocztowy na terenie gminy.

W Mniszkowie jest wiele instytucji, których działalność trudno sobie wyobrazić bez Poczty Polskiej. Poza tym jest to gmina, która cały czas się rozwija.

Obecnie trwają przygotowania do inwestycji grupy Atlas „Cementownia Stok”. Zakład ten będzie zatrudniał kilkaset osób. Oprócz tego miejscowość jest skanalizowana, ma oczyszczalnię ścieków, wodę, gaz ziemny i nowoczesną sieć dróg. Inwestycje te rokuja na przyszłość rozwojem nie tylko miejscowości, ale też całej gminy.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy istnieje szansa na zmianę decyzji w sprawie likwidacji urzędu pocztowego w Mniszkowie?

2. Jakie argumenty przemawiają za chęcią likwidacji tego urzędu pocztowego?

Z poważaniem

Poseł Dariusz Seliga

Skierowice, dnia 1 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22962)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie planów zakupu dla Marynarki
Wojennej RP oraz roli Stoczni Marynarki
Wojennej w modernizacji MW RP**

Szanowny Panie Ministrze! Korzystając z uprawnień przysługujących mi z tytułu sprawowania mandatu posła na Sejm, zwracam się do Pana w sprawie planów zakupu dla Marynarki Wojennej RP oraz roli Stoczni Marynarki Wojennej w modernizacji MW RP. Mianowicie niepokoi mnie bardzo trudna sytuacja finansowa i modernizacyjna Marynarki Wojennej, a co za tym idzie – zmniejsza się potencjał obronny państwa polskiego.

Mając na względzie dobro pracowników stoczni oraz polskiego przemysłu stoczniowego, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakim etapie znajdują się obecnie rozmowy prowadzone przez podległe Panu Ministrowi Obrony Narodowej z potencjalnymi dostawcami niemieckich okrętów podwodnych U-214, niemiecką stocznia HDW lub jakiegokolwiek innym jej licencjodawcom, takim jak stocznia w Skaramandze?

2. Czy MON świadome jest wielu usterek dyskwalifikujących bezpieczeństwo prototypu okrętu podwodnego U-214 Papanikolis, takich jak zaburzenia stateczności, hałaśliwość oraz faktu zastosowania łatwo wybuchowego wodoru do systemu napędowego okrętu opartego na ogniach paliwowych?

3. Czy MON świadome jest, że wobec dostawców tychże okrętów podwodnych spółek HDW i Ferrostal prowadzone są obecnie dochodzenia prokuratorskie w sprawie korupcji przy sprzedaży okrętów podwodnych w Niemczech oraz w krajach odbiorców

marynarek wojennych – Grecji, Portugalii i Afryki Południowej?

4. Czy MON bierze pod uwagę zakup niemieckich okrętów podwodnych typu U-214 budowanych obecnie w greckiej stoczni w Skaramandze, której znaczną część udziałów przyjęła arabska grupa inwestycyjna Abu Dhabi Mar? Okręty te zostały zamówione dla greckiej marynarki wojennej w wyniku umowy będącej obecnie przedmiotem dochodzenia prowadzonego przez prokuraturę dotyczącego wręczania łapówek o wartości 100 milionów euro, którym objęte jest 37 osób.

5. Co stoi obecnie na przeszkodzie, aby uratowanie krajowego morskiego przemysłu obronnego, którego rdzeniem jest Stocznia Marynarki Wojennej w Gdyni, mogło zostać oparte na budowie okrętów podwodny w tejże stoczni, chroniąc miejsca pracy, zyskując nowoczesne technologie i utrzymując możliwości w zakresie remontowania okrętów MW RP?

6. Jak Stocznia Marynarki Wojennej wpisuje się w doktrynę obronną państwa polskiego, przede wszystkim w perspektywie odbudowy potencjału floty MW RP?

Z poważaniem

Poseł Dariusz Seliga

Skierniewice, dnia 30 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22963)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie dofinansowania projektu pod nazwą „Poprawa dostępności komunikacyjnej między gminami pow. skierniewickiego wraz z infrastrukturą towarzyszącą”, przypadającego na 2011 r.

Szanowny Panie Ministrze! W związku z wykonywaniem mandatu poselskiego zwracam się z prośbą o zajęcie stanowiska w sprawie dofinansowania projektu „Poprawa dostępności komunikacyjnej między gminami powiatu skierniewickiego wraz z infrastrukturą towarzyszącą”, przypadającego na rok 2011.

Sejm RP przyjął uchwałę o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej, między innymi nowe stawki VAT.

Powiat skierniewicki otrzymał dofinansowanie na realizację zadań ww. projektu w wysokości 75% rzeczywistej kwoty wydatków kwalifikacyjnych projektu. W ramach 75% kosztów kwalifikacyjnych zawarty jest także podatek VAT, którego stawka podstawowa w czasie podpisania umowy (czyli w dniu 18 czerwca

2009 r.) wynosiła 22%. Od dnia wejścia w życie ustawy, 1 stycznia 2011 r., stawka wynosi 23%.

W związku z zaistniałą sytuacją, w której został podniesiony podatek o 1%, wykonawcy projektu na podstawie podpisanych wcześniej umów domagają się zwiększenia wynagrodzenia brutto.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy istnieje możliwość zwiększenia dofinansowania projektu ze środków województwa łódzkiego w części dotyczącej wzrostu o 1% podatku VAT od 75-procentowego dofinansowania projektu przypadającego na rok 2011?

Z poważaniem

Poseł Dariusz Seliga

Skierniewice, dnia 30 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22964)

do ministra zdrowia

w sprawie pracowników Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Skierniewicach

Szanowna Pani Minister! W związku z wykonywaniem mandatu poselskiego zwracam się z prośbą o zajęcie stanowiska w sprawie pracowników Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Skierniewicach. Wykonują oni odpowiedzialne zadania, które często związane są ze współpracą z ludźmi, przekazywaniem zdobytej wiedzy, ale, co najważniejsze, działają w interesie zdrowia publicznego. Wciąż podnoszą swoje kwalifikacje zawodowe podejmując studia kierunkowe, specjalizacyjne i podyplomowe. Niestety koszty związane ze zdobyciem wiedzy obciążają ubogie budżety rodzinne, gdyż brak jest dofinansowania ze strony zakładów pracy. Pracownicy ci stanowią kadre wykwalifikowanych specjalistów, a mimo to są najmniej wynagradzaną grupą zawodową.

Urzednicy czują się zapomniani i niedocenieni przez władze państwa.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy Państwo przewiduje podwyżki dla tych pracowników?

2. Kiedy będą możliwe zmiany w tym zakresie oraz kiedy ta grupa zawodowa będzie dostrzeżona?

Z poważaniem

Poseł Dariusz Seliga

Skierniewice, dnia 30 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22965)

do ministra zdrowia

**w sprawie podniesienia bardzo niskich płac
pracowników Państwowej Inspekcji
Sanitarnej oraz dofinansowania tej inspekcji
w woj. śląskim**

Już od kilku lat przyznawane środki na podwyżki płac dla pracowników Inspekcji Sanitarnej są minimalne lub ogóle nie są asygnowane. Rok 2010 okazał się najbardziej dotkliwy dla pracowników. W minionym roku nie tylko nie otrzymali oni należnego im wzrostu płac o wskaźnik inflacji, ale także zmniejszony został budżet przeznaczony na wynagrodzenia. Wpłynęło to na obniżenie dochodów pracowników w porównaniu z dochodami z 2009 r. przy ciągle rosnących kosztach utrzymania (wzrost opłat za energię elektryczną, gaz, mieszkanie i inne media oraz wzrost cen żywności).

Obecnie pensje większości pracowników inspekcji kształtują się na bardzo niskim poziomie, często nieznacznie przekraczającym najniższą płacę krajową.

Pragnę również zwrócić uwagę na fakt, iż w 2007 r. został podpisany z ministrem zdrowia ponadzakładowy układ zbiorowy, zapewniający zwiększenie niektórych należnych pracownikom świadczeń, m.in. nagród jubileuszowych, dodatku za wysługę za lata pracy (do 30%). Zapewniano wówczas, że dodatkowe koszty związane z wprowadzeniem nowych zapisów zostaną zwrócone każdej stacji sanitarno-epidemiologicznej. Do tej pory obietnice nie zostały zrealizowane. Wobec powyższego koszty te muszą być pokryte z ogólnego budżetu przeznaczonego na płace w każdej stacji. Skutkuje to zmniejszeniem zarobków, szczególnie w przypadku pracowników niekorzystających z ww. dodatków (nowi pracownicy). Podpisany układ zbiorowy został wprowadzony bez wyasygnowanych środków z budżetu państwa, co w państwie praworządym jest niedopuszczalne.

Należy zaznaczyć, że w chwili obecnej organem założycielskim dla stacji sanitarnych jest wojewoda, natomiast merytorycznie stacje podlegają pod Główny Inspektorat Sanitarny. Taka podległość powinna zostać zmieniona. Stacje sanitarne powinny być niezależne od samorządów terytorialnych. Powinny ponownie wrócić do pionowej zależności, co miało miejsce przed reorganizacją, która okazała się niewypałem.

Ponadto od 1 stycznia 2011 r. obowiązuje zapis art. 36 ust. 3c ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.), zgodnie z którym środki pochodzące z wypracowanych przez stacje sanitarno-epidemiologiczne dochodów własnych stanowią obecnie dochody budżetu państwa. Dochody z tytułu dochodów własnych (prace zlecone) stanowiły dotychczas znaczący element finansowania stacji (40–80%). Ich brak postawił pod znakiem za-

pytania możliwość prawidłowego funkcjonowania powiatowych stacji, gdyż budżet przyznany na rok 2011 wystarcza na pokrycie wydatków w I, ewentualnie II kwartale tego roku.

Problem niedofinansowania dotyczy wszystkich stacji sanitarno-epidemiologicznych, ale obecnie szczególnie jest to dotkliwe w przypadku stacji posiadających w swoich strukturach oddziały laboratoryjne, które z jednej strony przynoszą dochody (stanowiące obecnie dochody budżetu państwa), z drugiej generują niemałe koszty. W 2003 r. dokonano reorganizacji stacji sanitarnych, w wyniku której wygaszono działalność ok. połowy laboratoriów powiatowych stacji województwa śląskiego. Pozostałe laboratoria, aby prowadzić działalność, musiały uzyskać akredytacje Polskiego Centrum Akredytacji w Warszawie. Był to warunek konieczny, aby sprawować urzędową kontrolę żywności i wody zgodnie z wymaganiami Unii Europejskiej oraz prowadzić badania z zakresu środowiska pracy i badania bakteriologiczne dla celów sanitarno-epidemiologicznych zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi.

Przygotowania do akredytacji wymagały bardzo dużych nakładów finansowych (modernizacja pomieszczeń, zakup sprzętu, wzorcowanie i sprawdzanie przyrządów pomiarowych i sprzętu pomocniczego, zakup żywek i odczynników, opracowanie dokumentacji systemu zarządzania, koszty ponoszone z tytułu szkoleń itp.) oraz bardzo dużego zaangażowania pracowników, często kosztem prywatnego czasu, bez dodatkowego wynagrodzenia. Uzyskanie akredytacji miało gwarantować stabilną pracę. Fundusze potrzebne na realizację tego celu pochodziły ze środków wypracowanych w ramach prac zleconych wykonywanych dla tzw. klientów zewnętrznych, czyli osób prawnych lub fizycznych oraz jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej spoza powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej, zlecających odpłatnie badania. Ten sposób finansowania pozwalał do końca 2010 r. na pokrycie wysokich kosztów związanych z działalnością laboratoriów i utrzymaniem uzyskanej akredytacji, a także na prowadzenie bieżącej działalności stacji.

Konieczność odprowadzania z dniem 1 stycznia 2011 r. do budżetu państwa funduszy wypracowanych w ramach dochodów własnych stawia pod znakiem zapytania możliwość funkcjonowania powiatowych stacji, a zwłaszcza oddziałów laboratoryjnych, jeżeli nie zostaną one odpowiednio dofinansowane.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że budżet przyznany na 2011 r. w niektórych stacjach został już praktycznie wykorzystany. Zapasy odczynników, żywek mikrobiologicznych, podłoży transportowych, wzorców chemicznych niezbędnych do codziennej kontroli jakości i wykonywania badań, które większość stacji zapobiegawczo zakupiła z końcem roku 2010, z dnia na dzień maleją. Istnieje więc realna obawa, że pomimo dużej ilości zleceń, jak i badań wykonywanych w ramach urzędowej kontroli konieczne będzie zaprzestanie wykonywania analiz z

powodu braku podstawowych środków. Taka sytuacja stanowiłaby szczególne zagrożenie dla urzędowej kontroli żywności i wody, bardzo istotnej z punktu widzenia zdrowia publicznego. Nie będzie ona również obojętna dla klientów zewnętrznych, którzy zmuszeni zostaną do poszukiwania innych laboratoriów mogących wykonać im badania.

Należy nadmienić, iż zgodnie z informacją przekazaną stronie związkowej przez przedstawicieli GIS refundacja środków z budżetu państwa (rezerwa celowa) za utracone dochody własne stacji sanitarnych będzie wynosić 100%. Natomiast w województwie śląskim przyznana przez wojewodę kwota za luty została pomniejszona i wynosi 80%, co jest ewenementem w skali Polski.

Niskie zarobki oraz niepewność związana z przyszłością pracowników Inspekcji Sanitarnej bardzo niekorzystnie wpływają na poczucie ich wartości, ponadto pracownikom stawiane są wysokie wymagania dotyczące wykształcenia, kwalifikacji i ciągłego doskonalenia się. Wystarczy spojrzeć do cytowanej powyżej ustawy, aby zrozumieć, że zakres bieżących zadań wykonywanych przez pracowników Inspekcji Sanitarnej jest bardzo szeroki i dotyczy szeroko rozumianego zdrowia i bezpieczeństwa publicznego. Dodatkowo corocznie zlecane są im ponadplanowe zadania wymagające od pracowników mobilizacji, wysiłku i dyspozycyjności, a od stacji nakładów finansowych (np. akcja związana z dopalaczami prowadzona w październiku 2010 r., akcje realizowane przy współpracy z urzędem celnym w obiektach prowadzących działalność w zakresie gier na automatach o niskich wygranych, prowadzone w 2009 r. i I kwartale 2010 r., akcje związane z zatruciami pokarmowymi, akcje związane z powodzią itp.).

W związku z powyższym zwracam się z zapytaniem o możliwość nowelizacji przepisów ustawy dotyczącej płac pracowników Inspekcji Sanitarnej, jak i dofinansowania stacji sanitarno-epidemiologicznych, co pozwoli na normalne funkcjonowanie tych jednostek.

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Matuszny

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22966)

do ministra finansów

w sprawie podatku od towarów i usług od dostawy mediów

Szanowny Panie Ministrze! W przypadku wspólnot mieszkaniowych umowy o dostawę mediów do budynków wspólnot mieszkaniowych zawierane są

przez wspólnoty, a w związku z tym faktury VAT za dostawę mediów wystawiane są na wspólnoty. Wspólnoty nie mogą odliczyć naliczonego przez dostawców mediów podatku VAT (8% dla zimnej wody i odprowadzenia ścieków i 23% dla centralnego ogrzewania). Zgodnie z pismem ministra finansów z dnia 23 grudnia 2003 r., które zostało wydane w trybie art. 14 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, zaliczki wpłacane przez członków wspólnoty mieszkaniowej na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną, jak i poszczególnych wyodrębnionych lokali nie stanowią obrotu w rozumieniu art. 15 ustawy o podatku VAT (w tym także koszty mediów dostarczanych do poszczególnych lokali). W przypadku gdy stroną umowy o dostawę mediów jest wspólnota mieszkaniowa, tym samym brak jest podstaw do fakturowania wewnętrznych rozliczeń między wspólnotą a jej członkami.

Na gruncie tej interpretacji ukształtowała się praktyka, że wspólnoty mieszkaniowe, obciążając członków wspólnoty kosztami mediów, na potwierdzenie tych rozliczeń wystawiają rachunki lub noty księgowe. Taka sytuacja powoduje jednak, że przerwany zostaje łańcuszek podmiotów odliczających podatek naliczony w fakturach zakupu i naliczających podatek należny od sprzedaży tych usług. W przypadku członków wspólnoty nieprowadzących działalności gospodarczej nie ma to znaczenia, ponieważ stanowią oni końcowego odbiorcę, który zgodnie z założeniami podatku pośredniego winien ponosić ciężar tego podatku. W przypadku zaś samorządowych jednostek organizacyjnych zarządzających budynkami, takich jak np. ZGM reprezentujący gminę jako jednego z właścicieli, będący równocześnie podatnikiem podatku VAT, dokonuje dalszej odsprzedaży mediów dla najemców lokali komunalnych, co powoduje naliczenie podatku VAT zwiększającego obciążenia najemców. W przypadku rozliczania przez wspólnoty mediów na właścicieli poszczególnych lokali (w tym gminę – ZGM) zobowiązane są one rozliczyć na nich koszty dostawy mediów wg ceny brutto za dany czynnik. ZGM, rozliczając na najemców ww. koszty, dokonuje zgodnie art. 29 ust. 1, art. 5 ust. 1, art. 7 ust. 1, art. 8 ust. 1 oraz art. 17 ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11 marca 2004 r. (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) sprzedaży dostarczonych mediów na rzecz najemców, a jako płatnik podatku VAT jest zobligowany do naliczenia przedmiotowego podatku. Gmina jako członek wspólnot mieszkaniowych nie może zatem odliczyć podatku VAT naliczonego na rzecz wspólnoty mieszkaniowej za dostarczone media przez ich dostawców. Oznacza to, że nabywa media po innej stawce netto niż wspólnota mieszkaniowa, gdyż w opisywanej sytuacji kwota brutto za dostarczone media do wspólnoty mieszkaniowej stanowi dla gminy, w myśl przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, kwotę netto.

Ilustruje to poniższy przykład. Wspólnota nabywa wodę (VAT 8%) na potrzeby właścicieli lokali za 200 zł netto, kwota brutto wynosi zatem 216 zł. Na wła-

ścicieli rozliczana jest kwota brutto. Zakładamy, że na gminę przypada połowa tej kwoty, tj. 108 zł. Gmina dokonuje rozliczenia tej kwoty na najemców i nalicza podatek VAT od kwoty 108 zł. W konsekwencji najemcy płacą 116,64 zł.

Chcąc przeciwdziałać takiej sytuacji, w wystąpieniu o interpretację przepisów ZGM w Bielsku-Białej zajął stanowisko, że aby zachować neutralny charakter podatku VAT, sprzedaż mediów we wspólnocie mieszkaniowej winna być w rozliczeniach podatkowych poza obrotem VAT. W wydanej 20 marca 2008 r. przez dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach (działającego z upoważnienia ministra finansów) interpretacji uznano stanowisko ZGM za nieprawidłowe. Korzystając z przepisów ordynacji podatkowej ZGM wystąpił do dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach z wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa, powołując się na zapisy dyrektywy nr 2006/112/WE Rady Unii Europejskiej (poprzednio VI dyrektywy VAT Rady UE). Odpowiadając na zarzuty, dyrektor Izby Skarbowej podtrzymał swoje stanowisko.

W czerwcu 2008 r. ZGM złożył skargę na wydaną interpretację do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnosząc o uchylenie zaskarżonej interpretacji w całości w związku z jej niezgodnością z przedstawionymi powyżej przepisami Unii Europejskiej sankcjonującymi istnienie refakturowania kosztów mediów oraz niezgodności z przepisami ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego i wyrokiem ETS w zakresie kompleksowości usług.

Złożona skarga przekazana została do rozpatrzenia zgodnie z właściwością miejscową sądów do WSA w Gliwicach. W wyroku wydanym 19 stycznia 2009 r. WSA uchylił zaskarżoną interpretację indywidualną, zarzucając dyrektorowi Izby Skarbowej w Katowicach naruszenie przepisów w zakresie terminowości udzielenia odpowiedzi. W maju 2009 r. pełnomocnik ministra finansów wniósł do WSA w Gliwicach skargę kasacyjną.

Równoległe z wystąpieniem o interpretację przez ZGM z identycznym pytaniem zwrócił się Komunalny Zakład Gospodarki Miejskiej w Katowicach. W związku z tym, że biuro Krajowej Informacji Podatkowej znajduje się w Bielsku-Białej, odpowiedź na wniosek była identyczna jak dla ZGM. Odpowiedzi na wniosek KZGM z 11 stycznia 2008 r. udzielono 31 marca 2008 r., czyli z zachowaniem przewidzianego w prawie terminu. WSA w Gliwicach, orzekając w sprawie z powództwa KZGM w Katowicach, w którym odwołano się od decyzji dyrektora izby skarbowej, odniósł się do sprawy, rozpatrując argumenty pod względem merytorycznym. W wydanym wyroku sąd zajął stanowisko odmienne od prezentowanego stanowiska ministra finansów. Odnosząc się do kwestii braku możliwości odliczania przez gminę mediów we wspólnocie, WSA stwierdził, że jest to tylko przeszkoda faktyczna, a nie prawna. Oznacza to, że aby ten problem rozwiązać, wspólnoty mieszkaniowe winny zarejestrować się jako czynni podatnicy VAT.

Jak bowiem WSA zauważył, ustawowego obowiązku ponoszenia przez wspólnotę mieszkaniową kosztów zarządu nieruchomością wspólną nie można rozciągać także na lokale. Zdaniem sądu dostawa mediów do lokali członków wspólnoty winna stanowić przedmiot opodatkowania VAT jako sprzedaż usług.

W dniu 29 czerwca 2010 r. NSA rozpatrzył skargę kasacyjną ministra finansów, sygn. IFSK 1195/09 (w sprawie z wniosku ZGM). NSA uchylił wyrok WSA z dnia 19 stycznia 2009 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia przez WSA w Gliwicach celem merytorycznego rozstrzygnięcia sporu. W uzasadnieniu ustnym NSA wskazał, iż w dniu 14 grudnia 2009 r. NSA w składzie 7 sędziów podjął uchwałę II FPS 7/09, w myśl której do 3-miesięcznego okresu na wydanie interpretacji podatkowej nie wlicza się czasu doręczenia. W tym samym dniu NSA rozpatrzył skargę kasacyjną ministra finansów od wyroku WSA w Gliwicach z dnia 26 stycznia 2009 r. w sprawie pisemnej indywidualnej decyzji podatkowej dotyczącej podatku od towarów i usług w zakresie prawidłowego obciążania najemców lokali gminnych opłatami za media, o którą wystąpił Komunalny Zakład Gospodarki Mieszkaniowej w Katowicach, od decyzji bliźniaczej jak w przypadku ZGM w Bielsku-Białej.

WSA rozpatrzył powyższą sprawę merytorycznie, uznając, że: nie można należności z tytułu mediów doliczać do usługi najmu, a czynsz i opłaty za media nie są świadczeniem jednorodnym. Są to dwa odrębne świadczenia w ramach usług opodatkowane stawkami właściwymi dla danej usługi, na linii właściciel – najemca ma miejsce świadczenie usługi dostarczenia mediów, a nie dostawa mediów (dostawa występuje na etapie dostawca – wspólnota mieszkaniowa), należności można refakturować, gdyż podatek należny z tytułu usługi dostarczenia najemcom mediów może zostać obniżony o podatek naliczony na fakturze wystawionej przez wspólnotę, bowiem wspólnota mieszkaniowa może i powinna zarejestrować się jako podatnik VAT. Zdaniem WSA, zgłoszenie się wspólnoty jako podatnika VAT rozwiązałoby problem podwójnego opodatkowania (choć w tym przypadku należy zaznaczyć, że wspólnoty mieszkaniowe mogą się powołać na zwolnienie podmiotowe). Fakt, że wspólnoty nie są płatnikami VAT, jest zatem problemem praktycznym, a nie prawnym.

Od tego wyroku minister finansów wniósł skargę kasacyjną.

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2010 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach (sygn. akt III SA/GI 2152/10) podzielił w sprawie z wniosku ZGM stanowisko reprezentowane dotychczas przez ZGM polegające na obciążaniu podatkiem VAT najemców lokali komunalnych w budynkach wspólnot mieszkaniowych. Od tego wyroku Minister Finansów również wniósł skargę kasacyjną, jednak w sprawie z wniosku Komunalnego Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w Katowicach wspomniana powyżej skarga kasacyjna ministra finansów wyrokiem z dnia 25

stycznia 2011 r. została oddalona przez NSA, który utrzymał w mocy dotychczasowe orzeczenie.

W związku z powyższym zapytuję:

1. Czy Pan Minister zamierza wydać interpretację ogólną w opisanej wyżej sprawie?

2. Czy Pan Minister widzi możliwość rozwiązania opisanych wyżej problemów na gruncie obecnie obowiązujących przepisów?

3. Czy Pan Minister zamierza przedstawić propozycję rozwiązania w przyszłości tego typu problemów poprzez wprowadzenie stosownej nowelizacji przepisów podatkowych?

Poseł Jacek Falfus

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22967)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego
dotyczącego leczenia wirusowego zapalenia
wątroby typu B**

Szanowna Pani Minister! W dniu 18 lutego 2011 r. pani minister zdrowia wydała rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych, bezpiecznych leków przeciwvirusowych w pierwszej linii leczenia tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzysta z tego będzie mogło jedynie około 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną będą leczyć wszyscy chorzy włączeni do leczenia dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań. Tymczasem lamiwudyna nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Badania naukowe udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż u 80%.

Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich, w tym Rumunii i Bułgarii, już się tego leku nie stosuje. Co więcej, lamiwudyna, która zgodnie z zapisami programu ma być podawana w pierwszej linii leczenia zdecydowanej większości chorych, nie powinna być już w ogóle w ten sposób stosowana.

W maju 2010 r. Europejska Agencja Leków (EMA) podjęła decyzję o zmianie charakterystyki tego leku (nazwa handlowa Zeffix) i w tej chwili zawiera ona następujący zapis: jako że wirus zapalenia wątroby

typu B może uodpornić się na preparat Zeffix, lekarz powinien rozważyć przepisanie preparatu Zeffix tylko wówczas, gdy nie można zastosować innych opcji leczenia, które raczej nie prowadzą do wystąpienia oporności na lek.

Zgodnie z opinią ekspertów podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir), i tych, którzy będą cały czas leżeni przestarzałą lamiwudyną, nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwvirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofovir). Eksperci podkreślają, że nie ma żadnych badań, które dowodziłyby słuszności dyskryminacji pacjentów z HBeAg-. Przeciwnie, te istniejące pokazują, że wszyscy chorzy największą korzyść odnoszą z zastosowania od razu najskuteczniejszych nowych leków. Ponadto chorzy HBeAg- są to osoby, które zazwyczaj są zakażone od wielu lat i zmiany włóknienia ich wątroby są najczęściej bardzo mocno posunięte. Podawanie osobom z marskością wątroby lamiwudyny, która dodatkowo może wywołać mutację wirusa i utrudnić całe dalsze leczenie, tym bardziej jest nieetycznym procederem.

Zgodnie z nowym rozporządzeniem podział na pacjentów HBeAg+ i HBeAg- obowiązuje od 1 kwietnia br. i jednocześnie nie daje możliwości automatycznie przejść na nowe leki (entekawir, adefowir) chorym z HBeAg+. Ponadto w nowym programie nadal nie uwzględniono tenofoviru, który (zgodnie ze wszystkimi obowiązującymi standardami medycznymi) jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę. Refundowane są natomiast, z niezrozumiałych względów, dwa mniej skuteczne w tym wskazaniu leki, których cena zbliżona jest do ceny tenofoviru. Nie zapewniono więc optymalnej terapii stale poszerzającej się grupie chorych z opornością na lamiwudynę. Należy dodać, iż wśród osób z opornością na lamiwudynę istnieje grupa chorych z zaawansowaną chorobą wątroby (marskość), która wyczerpała już wszystkie możliwości leczenia dostępne w istniejących programach terapeutycznych i zastosowanie tenofoviru byłoby dla nich leczeniem ratującym życie.

Ograniczenie stosowania nowszych leków, zapisane w programie terapeutycznym, oznacza przenoszenie na chorych kosztu zakupu leków, które powinny należeć im się nieodpłatnie. Cześć chorych, na własny koszt kupuje nowe leki w nadziei, że wkrótce będą one dostępne w ramach programu terapeutycznego. Niestety, miesięczne koszty terapii przekraczają możliwości finansowe większości chorych. Eksperti są zgodni, że WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia bardzo lic-

nych poważnych konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby, a także prowadzona od ponad 15 lat profilaktyka WZW typu B ze względu na ryzyko zakażenia zmutowanym, opornym wirusem nie będzie skuteczna.

W tym stanie rzeczy zapytuję:

1. Jakie były podstawy naukowe ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir), do grupy chorych HBeAg+?

2. Dlaczego program terapeutyczny leczenia WZW typu B rekomenduje zastosowanie leku lamiwudyną w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejska Agencja Leków) zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B polegających na usunięciu w części: Kryteria kwalifikacji zapisu z punktu 6.1: U pacjentów HBeAg- leczenie należy rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie należy rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotyduowego stosowanego w monoterapii, i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

4. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B umożliwiającego objęcie leczeniem nowszymi lekami również chorych HBeAg+ i HBeAg-, którzy rozpoczęli leczenie lamiwudyną przed 1 kwietnia 2011 r.?

5. Dlaczego w programach terapeutycznych pominięto tenofovir – lek o udowodnionej skuteczności zarówno u pacjentów wcześniej nieleczonych, jak i u chorych z opornością na lamiwudynę, podczas gdy w tym ostatnim wskazaniu refundowane są dwa mniej skuteczne leki o podobnej cenie?

Z poważaniem

Poseł Jacek Falfus

Warszawa, dnia 19 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22968)

do ministra zdrowia

**w sprawie istnienia i działalności
Państwowej Inspekcji Sanitarnej
oraz wynagrodzenia jej pracowników**

Szanowna Pani Minister! Związek Zawodowy Pracowników Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Żywcu oraz pracownicy PSSE wskazują, iż ich grupa zawodowa – zważywszy na nałożone obowiązki w zakresie ochrony życia i zdrowia społeczeństwa – nie jest traktowana z należytą każdymu pracownikowi Rzeczypospolitej Polskiej powa-

gą w zakresie wynagrodzeń za pracę oraz regulacji prawnych dotyczących działalności. Związek zawodowy podkreśla, iż Państwowa Inspekcja Sanitarna realizuje zadania z zakresu zdrowia publicznego. Wykonywanie tych zadań polega na sprawowaniu bieżącego oraz zapobiegawczego nadzoru sanitarnego i przeciwepidemicznego, którego nadrzędnym celem jest ochrona zdrowia społeczeństwa i natychmiastowa reakcja na każde potencjalne zagrożenie zdrowia lub życia ludzkiego. Pełniąc publiczną służbę, działania inspekcji nie ograniczają się wyłącznie do godzin pracy urzędu, lecz jej pracownicy wykazują dyspozycyjność w czasie wolnym od pracy, zarówno w przypadku pojawienia się zagrożenia zdrowia lub życia ludzi (np. zgłoszenie podejrzenia chorób przenoszonych drogą pokarmową, bioterroryzm, dopalacze, powódź), jak i w przypadku innych akcji związanych z bezpieczeństwem sanitarno-epidemiologicznym, np. kontrole piaskownic, automatów do gry o niskich wygranych itp. Pracownicy inspekcji są urzędnikami państwowymi realizującymi odpowiedzialne zadania w zakresie przestrzegania wymogów prawa polskiego i unijnego, jednak daleko odbiegają poziomem wynagrodzenia od innych urzędników państwowych, średniej krajowej oraz standardów płacowych w Unii Europejskiej. PSSE w Żywcu posiada w swej strukturze oddział nadzoru sanitarnego oraz oddział laboratoryjny. Zatrudnia 58 pracowników, z czego 25 pracowników w nadzorze sanitarnym. W ewidencji stacji jest blisko 3200 obiektów zlokalizowanych na bardzo rozległym terenie powiatu żywieckiego. Ponadto Żywiecczyzna jest rejonem turystycznym i corocznie organizowanych jest ok. 250 placówek wypoczynku letniego i zimowego dzieci i młodzieży, które należy objąć nadzorem sanitarnym.

Zarówno pracownicy stacji w Żywcu, jak i pozostałych stacji w Polsce tworzą fachową kadrę składającą się z ludzi dobrze wykształconych i ciągle podnoszących swoje kwalifikacje poprzez podejmowanie studiów zaocznych i podyplomowych oraz biorąc udział w systematycznych szkoleniach. Pracownicy inspekcji wykonują z oddaniem pracę trudną i niezwykle odpowiedzialną, a mimo to są notorycznie dyskryminowani w sferze wynagrodzenia za pracę. Tabele wynagrodzeń zawarte w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 14 maja 2009 r. wprawdzie uwzględniają dużą rozpiętość płac zasadniczych w poszczególnych kategoriach zaszerogowania, jednak brak jest możliwości wyasygnowania godnych wynagrodzeń z przyznawanych stacji środków płacowych. Przykładem na to może być pracownik zatrudniony na stanowisku młodszego asystenta, posiadający wyższe wykształcenie i prawie 30-letni staż pracy, który otrzymuje wynagrodzenie zasadnicze kształtujące się na najniższym możliwym poziomie, tj. 1590 zł podczas, gdy rozpiętość wynagrodzeń w tej grupie wynosi od 1580 zł do 3350 zł. Choć Komisja Trójstronna w 2007 r. zapewniała pracowników inspekcji o wzroście płac przez kolejne cztery lata o 10%, nie wywiązano się z tych obietnic w pełni. Podobnie z

podpisany ponadzakładowym układem zbiorowym pracy, który został wprowadzony bez wyasygnowania środków z budżetu państwa, przez co niektórzy pracownicy ponieśli straty finansowe. Państwo powinno wywiązywać się ze swoich zobowiązań względem pracowników inspekcji sanitarnej, dlatego też związki zawodowe inspekcji domagają się szybkiego zajęcia tym problemem i podjęcia konkretnych działań zmierzających do rozwiązania tej ważnej, także w wymiarze ogólnospołecznym, sprawy. W chwili obecnej zarobki pracowników Inspekcji drastycznie odbiegają od średniej krajowej, która w IV kw. 2010 r., wynosiła już ponad 3400 zł.

Ponadto związki apelują o zaniechanie procesu nieprzemyślanych reform zmierzających do niszczenia instytucji. Funkcjonowanie Państwowej Inspekcji Sanitarnej jako struktury resortu zdrowia było pozytywnie oceniane przez Międzynarodową Organizację Zdrowia oraz Komisję Unii Europejskiej. Taka struktura była gwarantem sprawnego zarządzania bezpieczeństwem sanitarnym i zdrowotnym w sposób jednolity i skoordynowany. Zespolecie inspekcji sanitarnej ze służbami wojewody i starosty jest działaniem niekorzystnym dla państwa, nieracjonalnym i utrudniającym realizację wyznaczonych zadań. Bardzo szeroki obszar zadaniowy inspekcji może być efektywnie realizowany jedynie w strukturach administracji niezespoleonej, przy jednoczesnym zachowaniu jednolitej polityki w obrębie całego kraju. Państwowa Inspekcja Sanitarna działała już w warunkach zespolenia w latach 1999–2001, ale ta forma została negatywnie oceniona, gdyż wykazano pogorszenie skuteczności działania inspekcji sanitarnej. Dlatego w 2002 r. została wyłączona ze struktur administracji zespolonej. Absurdem jest fakt, że stacje sanitarno-epidemiologiczne, będące zakładami opieki zdrowotnej, nie podlegają ministrowi zdrowia. Główny inspektor sanitarny sprawujący nadzór merytoryczny wyznacza zadania, a finansowaniem inspekcji zajmuje się wojewoda. Skutkiem powyższego jest destabilizacja i zapaść finansowa uniemożliwiająca prawidłowe funkcjonowanie stacji sanitarnych.

W związku z powyższym zapytuję:

1. Z jakich powodów Państwowa Inspekcja Sanitarna została wyłączona ze struktur resortu zdrowia?

2. Z jakich powodów pracownicy Państwowej Inspekcji Sanitarnej są wynagradzani na tak niskim jak opisany powyżej poziomie?

3. Kiedy wynagrodzenia pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej zostaną podwyższone?

4. Jakie reformy w zakresie działalności Państwowej Inspekcji Sanitarnej są planowane?

Z poważaniem

Poseł Jacek Falfus

Warszawa, dnia 23 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22969)

do ministra infrastruktury

w sprawie stanu bezpieczeństwa i zabezpieczeń w centrach handlowych

Szanowny Panie Ministrze! Na jednym z dyżurów zgłosił się do mnie pan M. J., który uważa, iż zabezpieczenia ruchomych schodów w centrach handlowych są niewystarczające.

Pan J., przychodząc do mojego biura z ww. sprawą, kierował się emocjami związanymi ze śmiercią swego syna właśnie na takich schodach. Wypadek nastąpił 14 października 2010 r. na terenie centrum handlowego Złote Tarasy w Warszawie. Z ustaleń Policji wynika, że P. J., syn pana M. stał po prawej stronie ruchomych schodów i w pewnym momencie uniosło go do góry, stracił równowagę i przechylił się do tyłu. Upadając, zdążył złapać się za poręcz, ale niestety nie zdołał się utrzymać i spadł w dół. Jak się okazało, upadek był śmiertelny. Zdaniem pana M. działania organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości są niewystarczające w związku z wyjaśnieniem wszystkich okoliczności zdarzenia i śmierci jego syna. Pan M. twierdzi, iż ten wypadek nie był odosobniony i że podobne wypadki, może nie tak tragiczne, miały miejsce wcześniej.

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1966 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.), proszę Pana Ministra o zapoznanie się z powyższą interpelacją oraz udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy były inne podobne wypadki w centrum handlowym Złote Tarasy w Warszawie?

2. Czy zdarzyły się podobne wypadki w innych centrach handlowych w Polsce i ile ich było?

3. Czy konieczne są zmiany prawne związane z warunkami budowlanymi i zabezpieczeniem schodów i tarasów w centrach handlowych?

Z poważaniem

Poseł Józef Piotr Klim

Białystok, dnia 1 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22970)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie tragicznego wypadku w centrum handlowym Złote Tarasy w Warszawie

Szanowny Panie Ministrze! Na jednym z dyżurów zgłosił się do mnie pan M. J. w sprawie zabezpieczeń w centrach handlowych. Pan M. uważa, że zabezpie-

czenia ruchomych schodów w centach handlowych są niewystarczające.

Pan J., przechodząc do mojego biura z ww. sprawą, kierował się emocjami związanymi ze śmiercią jego syna właśnie na takich schodach. Wypadek nastąpił 14 października 2010 r. na terenie centrum handlowego Złote Tarasy w Warszawie. Z ustaleń Policji wynika, że P. J., syn pana M., stał po prawej stronie ruchomych schodów i w pewnym momencie uniosło go do góry, stracił równowagę i przechylił się do tyłu. Upadając zdążył złapać się za poręcz, ale niestety nie zdołał się utrzymać i spadł w dół, jak się okazało, upadek był śmiertelny. Prokuratura Rejonowa Warszawa-Śródmieście Północ po przeanalizowaniu okoliczności wypadku stwierdziła, iż nie zaistniały znamiona czynu zabronionego, co stanowi podstawę do umorzenia śledztwa. Na ww. postanowienie pełnomocnik pana M. złożył zażalenie do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia, który postanowił zażalenie nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy. W uzasadnieniu sąd stwierdził, iż badanie okoliczności wypadku pod kątem art. 160 K.k., który mówi o odpowiedzialności za narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 K.k. lub 157 § 1 K.k., nie wpłynęłoby na zmianę decyzji. Zdaniem sądu w przypadku niniejszego zdarzenia nawet wadliwe skonstruowanie mechanizmu ruchomych schodów lub konstrukcji budynku nie stanowią bezpośredniego niebezpieczeństwa zważywszy, iż od kilku lat codziennie tysiące ludzi korzystają z tych schodów, a powołane przez pana M. wypadki miały miejsce kilka razy. W dniu 12 maja 2011 r. Prokuratura Rejonowa Warszawa-Śródmieście Północ na polecenie prokuratury okręgowej postanowiła podjąć na nowo umorzone śledztwo celem ustalenia, czy nie doszło do popełnienia przestępstwa z art. 160 § 1, ewentualnie z art. 160 § 3 K.k. Z dokumentacji przedstawionej przez zainteresowanego wynika, iż śledztwo jest jeszcze w toku. Zdaniem pana M. działania organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości są niewystarczające w związku z wyjaśnieniem wszystkich okoliczności zdarzenia i śmierci jego syna.

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1966 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.), proszę Pana Ministra o zapoznanie się z powyższą interpelacją oraz udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy fakt podjęcia na nowo umorzonego śledztwa może świadczyć o nowych okolicznościach w sprawie, czy też o pewnych zaniedbaniach w poprzednim śledztwie?

2. Czy przedstawiona sprawa miała charakter jednostkowy, czy też może świadczyć o konieczności wprowadzenia lepszych rozwiązań w Prawie budowlanym?

Z poważaniem

Poseł Józef Piotr Klim

Białystok, dnia 1 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22971)

do ministra finansów
oraz
ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie dramatycznego zmniejszenia środków na rehabilitację zawodową i społeczną oraz zatrudniania osób niepełnosprawnych

Szanowni Państwo Ministrowie! Na terenie całej Polski słyszalny jest głośny i ostry sprzeciw samorządów powiatowych oraz bezpośrednio zainteresowanych – osób niepełnosprawnych w kwestii dramatycznego zmniejszenia środków na realizację zadań wynikających z ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Od roku 2009 corocznie zmniejsza się dofinansowanie dla samorządu powiatowego. W 2011 r. wynosi ono już zaledwie 30% wysokości dofinansowania (po odliczeniu środków zarezerwowanych na warsztaty terapii zajęciowej) z roku 2008, które jest przeznaczane na zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudniania w powiatach.

W efekcie dramatycznie brakuje środków na dofinansowanie rehabilitacji zawodowej, m.in. przyznawanie osobom niepełnosprawnym środków na rozpoczęcie działalności gospodarczej, udzielanie dofinansowania do wysokości 50% oprocentowania kredytów bankowych, dokonywanie zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę m.in. na adaptację pomieszczeń zakładu pracy do potrzeb osób niepełnosprawnych, zatrudnienie pracowników pomagających pracownikom niepełnosprawnym w pracy, wyposażenie stanowiska pracy osoby niepełnosprawnej, finansowanie wydatków na instrumenty lub usługi rynku pracy, finansowanie kosztów szkolenia i przekwalifikowania zawodowego.

Brakuje też środków na rehabilitację społeczną, a przecież samorząd zobowiązany jest do zaspokajania potrzeb osób niepełnosprawnych, m.in. w zakresie: turnusów rehabilitacyjnych, zaopatrzenia w sprzęt rehabilitacyjny oraz przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze, likwidacji barier architektonicznych i technicznych w komunikowaniu się, dofinansowania sportu, kultury, rekreacji i turystyki osób niepełnosprawnych. Samorzady też zlecają – co jest także istotne – zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej fundacjom i organizacjom pozarządowym.

W bardzo wielu przypadkach brak środków dotyczy bezpośrednio osób niepełnosprawnych z uprawnieniami do korzystania z pomocy społecznej, dlatego ta sytuacja nabiera również istotnego wymiaru etycznego.

Ten dramatyczny brak środków w konsekwencji spowoduje – w niektórych przypadkach już stało się to faktem – likwidację wielu ważnych form działalności dla niepełnosprawnych, utworzonych i realizo-

wanych z tak wielkim wysiłkiem społecznym i nakładem środków, w tym również funduszu.

W dniu 11 kwietnia 2011 r. Rada Miejska w Koszalinie podjęła uchwałę nr VIII/89/2011^{*)} w sprawie drastycznego zmniejszenia środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na 2011 r. dla Koszalina na realizację zadań wynikających z ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, stwierdzającej, m.in.:

Przyznany limit środków funduszu na realizację wyżej wymienionych ustawowych zadań w 2011 r. wynosi 306 503 zł (z wyłączeniem WTZ) i jest przysłowiową kroplą w morzu potrzeb w zakresie rehabilitacji zawodowej i społecznej niepełnosprawnych mieszkańców Koszalina. Niezadowolenie i rozgoryczenie osób niepełnosprawnych, pokrzywdzonych przez los jest ogromne.

Ustawowo pomoc dla tych osób jest zagwarantowana, ale nie idą za tym wystarczające środki na realizację. Przyznany limit zmusza Radę Miejską w Koszalinie do wyboru pomiędzy rehabilitacją dzieci a tworzeniem miejsc pracy; zaopatrzeniem w sprzęt rehabilitacyjny i przedmioty ortopedyczne czy likwidacją barier architektonicznych itd. Jakże przyjąć kryteria żeby ocenić i wybrać priorytety? Ustawodawca, dokonując stosownych zapisów w ustawie o rehabilitacji (...), ich nie wskazał. W Powiatowym Urzędzie Pracy w Koszalinie, wg stanu na dzień 31 grudnia 2010 r., zarejestrowanych było 417 osób niepełnosprawnych bezrobotnych, z tego pozostających w tzw. długotrwałym bezrobociu było 181 osób, co stanowi ponad 43%.

Środki PFRON są niemalże jedyną szansą zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Trudna sytuacja na rynku pracy nie ominęła Koszalina. Zamykane są zakłady z wieloletnimi tradycjami, również te niedawno uruchamiane nie radzą sobie z nowymi realiami ekonomicznymi. Bezpośrednimi beneficjentami zmian na rynku pracy zostają przeważnie niepełnosprawni pracownicy.

Pytania:

1. Dlaczego dokonano tak drastycznego i w efekcie dramatycznego dla ich beneficjentów zmniejszenia środków na realizację zadań wynikających z ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych?

2. Pomimo zapewnień rządu PO i PSL o współpracy i partnerstwie, uczciwej konkurencyjności i jawności z organizacjami pozarządowymi (NGOs) i społecznymi fundacjami, wynikających zresztą z ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie z jednej strony, z drugiej zaś dramatyczne obniżenie środków samorządom uniemożliwiających zlecenie części tych zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej właśnie tym organizacjom pozarządowym i fundacjom, a tym samym spychanie ich na margines działalności społecznej, to należy zadać py-

tanie: czy są to działania celowe, czy też wynikające z braku uświadomienia istoty problemu?

3. Wobec tak dramatycznych konsekwencji braku środków w postaci zamykania zakładów z wieloletnimi tradycjami oraz tych niedawno utworzonych z tak wielkim zaangażowaniem i wysiłkiem wielu osób i nakładów środków, czy zostaną zwiększone środki dla osób niepełnosprawnych, mieszkańców Koszalina, których niezadowolenie i rozgoryczenie, już i tak pokrzywdzonych przez los, jest ogromne (czego wyrazem jest, m.in. ww. uchwała Rady Miejskiej w Koszalinie (nr VIII/89/2011)?)

Z poważaniem

Posel Czesław Hoc

Koszalin – Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22972)

do ministra finansów

w sprawie objęcia podatkiem VAT posiłków dla dzieci w przedszkolach i szkołach

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 1 stycznia 2011 r. weszły w życie zmiany w przepisach o podatku VAT. Zgodnie z art. 43 ustawy o podatku od towarów i usług zwalnia się od podatku między innymi usługi świadczone przez jednostki objęte systemem oświaty, w rozumieniu przepisów o systemie oświaty, w zakresie kształcenia i wychowania oraz dostawę towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane. Wiele gmin w całej Polsce nie wie, jak interpretować nowe przepisy i czy objąć tym podatkiem posiłki dla dzieci w przedszkolach i szkołach, czy też nadal są one od niego zwolnione. Samorządy obawiają się, że będą musiały zapłacić podatek VAT od obiadów, co negatywnie wpłynie na ich sytuację finansową. W skali całego kraju może być to kwota rzędu kilkudziesięciu milionów złotych. W takiej sytuacji kosztami podatku mogą zostać obciążeni rodzice, gdyż gminy nie będą posiadać na ten cel wolnych środków finansowych. Samorządowcy uważają, że po zmianie przepisów, zabrakło wytycznych Ministerstwa Finansów, jak je interpretować.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Czy według obowiązujących od 1 stycznia 2011 r. przepisów ustawy o podatku od towarów i usług posiłki dla dzieci w przedszkolach i szkołach są nadal zwolnione z podatku VAT?

Z poważaniem

Posel Jan Warzecha

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Interpelacja
(nr 22973)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie standardów wielkości powierzchni sali przypadającej na dziecko w przedszkolu

Szanowna Pani Minister! Na mocy przepisów rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2011 r., w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół, podstawową jednostką organizacyjną przedszkola jest oddział obejmujący dzieci w zbliżonym wieku, z uwzględnieniem ich potrzeb, zainteresowań, uzdolnień, rodzaju i stopnia niepełnosprawności. Według przepisów przedmiotowego rozporządzenia liczba dzieci w oddziale nie może przekroczyć 25. Mniejsza liczba dzieci przewidziana jest na przykład w przedszkolu lub oddziale dla dzieci niesłyszących i słabo słyszących, gdzie liczba ta może wynosić od 6 do 8. Brak jest jednak przepisów, które odnosiłyby się do powierzchni sali przypadającej na jedno dziecko. Zupełnie inaczej ma się sytuacja odnośnie do punktów przedszkolnych i zespołów wychowania przedszkolnego. Rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 31 sierpnia 2010 r., w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania, bardzo precyzyjnie określa warunki, jakie musi spełniać lokal, w którym mają być prowadzone zajęcia w ramach punktu lub zespołu. Rozporządzenie to określa, że powierzchnia pomieszczenia przeznaczonego na zbiorowy pobyt od 3 do 5 dzieci wynosi, co najmniej 16 metrów kwadratowych i ulega zwiększeniu na każde kolejne dziecko o 2 lub 2,5 m². Ten akt prawny zawiera również szereg innych szczegółowych wymogów odnośnie pomieszczeń w placówkach przedszkolnych lub zespołach wychowania przedszkolnego.

W związku z tą sytuacją zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czym spowodowany jest brak regulacji prawnych w zakresie powierzchni sali w przedszkolu, przypadającej na jedno dziecko?

2. Czy brak takich powszechnie obowiązujących norm nie wpływa negatywnie na warunki higieniczne i edukacyjne w przedszkolach?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22974)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie respektowania przepisów Kodeksu pracy w zakresie art. 22

Zgodnie z art. 22 § 1 przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem.

§ 1¹ Zatrudnienie w warunkach określonych w § 1 jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy. § 1² Nie jest dopuszczalne zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną przy zachowaniu warunków wykonywania pracy, określonych w § 1.

Pracodawcy coraz częściej łamią art. 22 K.p. i zamiast umowy o pracę, zmuszają pracowników do zatrudniania na podstawie umów cywilnoprawnych. Obecnie szacuje się, że w naszym kraju 30% zatrudnionych jest na umowach cywilnoprawnych. Przy tak zawieranych umowach traci państwo i traci pracownik. Z każdego 1000 PLN z umowy cywilnoprawnej, z której nie odprowadza się składek na ubezpieczenie społeczne, ZUS traci m.in. 195,20 PLN składek emerytalnych, 60 PLN składek rentowych, 24,50 PLN składek chorobowych.

Dla pracownika, który najczęściej płaci najniższą składkę, konsekwencją będzie bardzo niska emerytura.

Stąd pytania:

1. Czy ministerstwo monitoruje skalę zjawiska zawierania fikcyjnych umów cywilnoprawnych?

2. Czy przewiduje się zmiany w art. 22, tak aby nie było możliwości omijania prawa i zastępowania umów cywilnoprawnych umowami o pracę tam, gdzie nie jest to konieczne?

3. Czy w Unii Europejskiej są prowadzone prace, w których uczestniczy nasz kraj, aby skutecznie zwalczać patologie w stosowaniu umów cywilnoprawnych?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Szwed

Bielsko-Biała, dnia 7 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22975)

do ministra infrastruktury

**w sprawie konieczności przeznaczenia
w trybie pilnym środków na budowę
II etapu wschodniej obwodnicy Krakowa
w ciągu drogi S7**

Rozpoczęcie prac przy II etapie budowy wschodniej obwodnicy Krakowa w ciągu drogi S7 to jedno z priorytetowych zadań, jakie powinno być jak najszybciej realizowane przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad w Małopolsce. W 2010 r. zakończyła się budowa pierwszego etapu S7 (odcinek ok. 2,7 km), który jednocześnie stał się elementem wschodniej obwodnicy miasta Krakowa. Pilnej realizacji wymaga niespełna 4,5-kilometrowy odcinek pomiędzy węzłami Rybitwy – Igołomska wraz z budową mostu na Wiśle. Niestety, zgodnie z rządowym „Programem budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” jedyną inwestycją realizowaną w 2011 r. z budżetu państwa w Małopolsce będzie autostrada A4. Zgodnie z zapowiedziami ministerstwa ewentualne pieniądze na budowę dalszego odcinka S7 miały pochodzić z oszczędności przy przetargach na pozostałych budowanych i modernizowanych drogach administrowanych przez GDDKiA w Polsce. Zapowiadany termin ogłoszenia decyzji co do przyszłości realizacji S7 w Krakowie był przełom kwietnia i maja br. Znaczące oszczędności (po przetargach na realizację projektów drogowych) już są, jednak Ministerstwo Infrastruktury zwleka z ogłoszeniem informacji o przyszłości inwestycji S7 w Krakowie. Budzi to coraz większe protesty wyrażane zarówno przez samorząd Krakowa, jak i kierowców, dla których przedmiotowa droga jest niezwykle ważna. Pojawiają się nawet głosy dotyczące konieczności zorganizowania w przedmiotowej sprawie protestów zarówno w Krakowie, jak i Warszawie, przed Ministerstwem Infrastruktury.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Kiedy Ministerstwo Infrastruktury ogłosi decyzję co do terminu rozpoczęcia prac przy budowie drogi S7 stanowiącej wschodnią obwodnicę Krakowa?

2. Na jaką kwotę szacowane są obecnie oszczędności (po przetargach) w związku z mniejszymi niż zakładano kosztami budowy/modernizacji dróg krajowych, ekspresowych i autostrad w Polsce? Jak wygląda rozdział tych środków?

3. Kiedy mogą zostać zakończone prace przy budowie S7 pomiędzy węzłami Rybitwy – Igołomska? Jaki jest koszt realizacji tego przedsięwzięcia?

4. Jakie zadania inwestycyjne (budowy, modernizacje dróg krajowych, ekspresowych i autostrad)

planowane są w budżecie na 2012 r. na terenie woj. małopolskiego?

Posel Jacek Osuch

Warszawa, dnia 3 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22976)

do ministra gospodarki

**w sprawie wsparcia dla tworzenia
biogazowni rolniczych**

Szanowny Panie Ministrze! Jednym z efektywnych źródeł energii odnawialnej są biogazownie rolnicze. Niestety, mimo dobrze rozwiniętego rolnictwa są one w naszym kraju bardzo mało popularne. Specjaliści powodów tej niekorzystnej sytuacji upatrują przede wszystkim w braku odpowiednich zachęt, głównie finansowych. Tymczasem są to inwestycje trudne w realizacji i eksploatacji, co wymaga szczególnego wsparcia państwa przy ich tworzeniu.

W związku z powyższym pragnę być poinformowany:

Jakie jest stanowisko Ministerstwa Gospodarki w sprawie wsparcia dla tworzenia biogazowni rolniczych?

Z poważaniem

Posel Adam Wykręć

Bielsko-Biała, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22977)

do ministra środowiska

**w sprawie zracjonalizowania wartości
dopuszczalnego poziomu hałasu
w środowisku dla istniejących i nowo
budowanych dróg oraz sposobu ochrony
akustycznej obiektów i terenów**

Jak wynika z opinii i dotychczasowego doświadczenia zarządców dróg, potwierdzonych w „Stanowisku Konwentu Marszałków Województw RP”, jednym z największych problemów w zakresie ochrony środowiska jest hałas drogowy. Problem ten tworzą m.in. zbyt restrykcyjne wartości dopuszczalne hałasu, które określa rozporządzenie ministra ochrony środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w otoczeniu dróg (Dz. U. Nr 120, poz. 826). Podczas gdy jeden z podstawowych dokumentów stosowanych w UE, z którego wy-

wodzą się inne przepisy ochrony przed hałasem – Green Paper on Noise Policy (COM (96)540) z 1996 r. – wskazuje na dopuszczalną granicę ekspozycji populacji na hałas na poziomie do 65 dB (przy katerycznej granicy górnej 85 dB), to w ww. rozporządzeniu tylko w jednej pozycji wskazuje się wartość maksymalną 65 dB dla pory dnia – tereny w strefie śródmiejskiej miast powyżej 100 tys. mieszkańców. Jednocześnie najmniejsze wartości dopuszczalne w porze nocy dla terenów uzdrowisk i otoczenia szpitali nie mogą przekraczać 45 dB.

Postuluje się o podniesienie wartości dopuszczalnych o 5 dB dla określonych pór i funkcji terenu, bez przekraczania granicy 65 dB, jak również o to, by wartości hałasu zostały zmienione zarówno dla sytuacji opracowań związanych z wydaniem decyzji środowiskowych, jak i realizacji map akustycznych.

Rozważenia wymaga także odejście od równorzędnego traktowania istniejącej sieci drogowej i nowo budowanych odcinków dróg. W przypadku planowania budowy nowej drogi jej zarządca mógłby zaplanować i pozyskać grunty niezbędne do przyszłej budowy ekranów akustycznych. Obecna sytuacja w zakresie dopuszczalnych norm hałasu przy drogach już istniejących jest niezadowolająca – gęsta zabudowa mieszkaniowa znajduje się w najbliższym sąsiedztwie tras, drogi publiczne, w tym krajowe i wojewódzkie, biegną często przez centra miast i miasteczek, gdzie nie ma fizycznie miejsca na zamontowanie urządzeń ochronnych bez wywłaszczenia gruntów przyległych i wyburzenia istniejącej zabudowy. W konsekwencji przy aktualnych normach hałasu, na podstawie których tworzone są mapy akustyczne i obszary ograniczonego użytkowania, dochodzi do wielu problemów ze szkodą dla mieszkańców, zarządców dróg oraz Skarbu Państwa.

Zapis art. 174 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska oznacza, że w większości przypadków możliwe jest stosowanie przy drogach ekranów akustycznych jako urządzeń ochronnych. Ekranu cechują się jednak znacznymi kosztami budowy, stwarzają problemy w ramach utrzymania, a często wykazują niewielką skuteczność i stwarzają dodatkowe zagrożenie dla użytkowników oraz ryzyko w razie wypadków lub klęsk żywiołowych. Dlatego powinny być stosowane w ostatniej kolejności, przy braku innych skutecznych metod ochrony przed hałasem – np. poprzez instalowanie ogrodzeń ochronnych bezpośrednio w otoczeniu obiektu lub terenu chronionego, a nie na granicy pasa drogowego. Przy zmianie w art. 174 ust. 2 zapisu: „(...) poza terenem, do którego zarządzający tym obiektem ma tytuł prawny” na: „(...) poza terenem związanym z bezpośrednią ochroną obiektu lub chronionego terenu” – możliwe byłoby uzyskanie lepszej efektywności ochrony akustycznej (bezpośrednia ochrona obiektu, a nie pasa drogowego) przy zdecydowanie niższych nakładach finansowych.

Powyższe propozycje złagodzenia obowiązujących norm poziomu hałasu oraz zmian legislacyjnych nie stoją w sprzeczności z dyrektywą 2002/49/WE Par-

lamentu Europejskiego i Rady w sprawie oceny i zarządzania hałasem w środowisku. Aktualnie wydaje się potężne pieniądze na budowę ekranów akustycznych, podczas gdy zgodnie z propozycjami konwentu marszałków wydaje się, że efekt ten można osiągnąć przy niższych nakładach, a pozostałe środki zainwestować w budowę kolejnych dróg.

Czy w świetle powyższego Ministerstwo Środowiska rozważa potrzebę zmian legislacyjnych, których celem jest zracjonalizowanie norm dopuszczalnego poziomu hałasu oraz poprawa efektywności ochrony środowiska?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 22978)

do ministra zdrowia

w sprawie zajęć komorniczych w publicznych placówkach służby zdrowia

Szanowna Pani Minister! Wysokość kosztów komorniczych związanych z egzekucją długów szpitalnych poprzez zajęcia wierzytelności w oddziałach NFZ wciąż budzi wiele emocji i kontrowersji. Do ustawy o komornikach sądowych i egzekucji wprowadzono poprawki pozwalające zaskarżyć do sądu wysokość wynagrodzeń komorniczych, w ustawie z dnia 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego wprowadzono także ograniczenie wysokości egzekucji do 25% kontraktu z NFZ. Zmiany te miały spowodować, że szpitale nie będą pozbawiane wszystkich pieniędzy należnych od NFZ przeznaczonych za leczenie pacjentów w poszczególnych okresach. Jednak Krajowa Rada Komorników zaskarżyła do Trybunału Konstytucyjnego przepisy dające możliwość zmniejszenia przez sąd opłaty egzekucyjnej na wniosek dłużnika, zawarte w ustawie o komornikach sądowych.

Z informacji, jakimi dysponujemy, wynika, że mimo starań rządu oraz działań legislacyjnych i tak koszty zajęć komorniczych wciąż są bardzo wysokie, a w niektórych wypadkach, mimo ustawowego ograniczenia do 25% wierzytelności, sięgają kwot kilku milionów. Przykładem może być Uniwersyteckie Centrum Kliniczne w Gdańsku, które zapłaciło z tego tytułu w 2007 r. ponad 3 mln zł, w 2008 r. ponad 4,5 mln zł, a w roku 2009 aż 12,6 mln zł. Po wejściu w życie ustawy w roku 2010 kwota ta spadła na skutek ograniczenia zajęcia do 6,8 mln zł, ale i tak jest bardzo wysoka, mając na uwadze, jakie czynności wykonuje komornik, zajmując wierzytelność szpitala w NFZ. Czynność komornika ogranicza się tylko do

wysłania szablonowego pisma, w którym zmienia się nazwa dłużnika, kwota zajęcia i data. Łączna wartość kosztów komorniczych, jakie poniosło UCK w latach 2007–2010, wyniosła 27 136 440 zł, co stanowi równowartość rocznego kontraktu UCK na chemioterapię lub równowartość rocznego kontraktu średniej wielkości szpitala powiatowego. Dłużnik przedłożył dokumenty potwierdzające, że wnioski dotyczące miarkowania, tj. obniżenia opłaty stosunkowej pobieranej przez komornika, były w wielu przypadkach przez sądy rejonowe odrzucane, a zażalenia na postanowienia tych sądów oddalane przez sąd wyższej instancji.

W związku z sytuacją zaistniałą w UCK zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak sprawdzają się działania osłonowe zainicjowane przez resort zdrowia, takie jak np. zakaz sprzedaży długów bez zgody właściciela szpitala – organu założycielskiego czy ograniczenie egzekucji komorniczej do 25% kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia?

2. Czy resort monitoruje problematykę zajęć komorniczych w skali kraju? Jak wysoka była kwota zajęć komorniczych w 2009 i 2010 roku w skali kraju, w tym w woj. pomorskim?

3. Jak wysokie były koszty komornicze związane z egzekucją należności w jednostkach publicznej służby zdrowia w kraju, w tym w woj. pomorskim?

4. Jak zmieniła się wielkość zajęć komorniczych po wejściu w życie ustawy z 17 grudnia 2009 r., gdy dodano pkt 6 i 7 ograniczające wysokość kwot pobieranych z tytułu egzekucji komorniczej? Czy rzeczywiście nastąpiło miarkowanie kosztów komorniczych?

5. Czy ministerstwo posiada podobne sygnały dotyczące wysokości kosztów komorniczych, jak ten zgłoszony przez UCK w Gdańsku, wymagające porozumienia się z Ministerstwem Sprawiedliwości?

Z poważaniem

Posłowie Krystyna Kłosin
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22979)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie wynagrodzeń komorników
zajmujących się długami szpitali**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą wynagrodzeń komorników zajmujących się

długami szpitali. W Polsce zadłużonych jest prawie 600 szpitali, które wydają miliony złotych na obsługę długów. Wynagrodzenie egzekutorów to aż 15% prowizji od każdej zajmowanej kwoty, podczas gdy ich praca polega tylko na wysłaniu pisma do NFZ z prośbą o blokadę konta.

Niektóre szpitale wystąpiły do sądu o obniżenie stawek komorników. Sądy przychylnie rozpatrywały wnioski i obniżały prowizję do 8%. Niestety, komornicy w odwecie blokują konta bankowe szpitali, choć wzięli miesięczną ratę w NFZ i mają świadomość, że nie mogą ściągnąć już żadnych pieniędzy. Szpitale na takich blokadach bardzo dużo tracą, nie mogą w terminie zapłacić dostawcom leków czy wypłacić pensji pracownikom. Doszło do tego, że wielu dyrektorów szpitali boi się składać wnioski o obniżenie płac komorników z uwagi na grożące im represje.

Komornicy za swoją niewielką pracę odbierają ogromną część pieniędzy przeznaczonych na operacje, badania i leki, które mogłyby uratować życie wielu pacjentom oraz poprawić sytuację finansową szpitali.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Czym jest spowodowana tak wysoka prowizja komorników?

2. Czy będą podejmowane prace nad ustawą, która sprawi, że wynagrodzenie egzekutorów będzie adekwatne do ich nakładu pracy?

3. Czy istnieje możliwość chociażby zakazu blokady szpitalnych kont przez komorników, którzy mszczą się za składane przez dyrektorów szpitali wnioski o obniżenie ich prowizji?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 31 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22980)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie naukowych „Orlików”

W związku z wprowadzaniem w życie programu naukowych „Orlików”, czy też „mini-Koperników” chciałbym wyrazić nadzieję, że program ten będzie znakomitym rozwiązaniem, które pomoże zachęcić młodzież, jak również pomoże jej zrozumieć zagadnienia naukowe.

Powołując się na artykuł zamieszczony na łamach „Gazety Wyborczej” z dnia 2 czerwca br., pragnę zauważyć, że w tym roku tylko w województwie kujawsko-pomorskim otwarto tego typu placówki.

Dlatego zwracam się do Pana Premiera z prośbą o odpowiedź na pytania:

Na kiedy jest przewidziane otwarcie tego typu obiektów w innych rejonach naszego kraju?

Czy planowane jest otwarcie takiej placówki w Łodzi, jeżeli tak, to czy byłaby możliwość podania przybliżonego terminu jej otwarcia?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22981)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie walki o młodych fachowców

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z prośbą o zapoznanie się ze sprawą wzmożonego zainteresowania młodymi polskimi fachowcami przez zagranicznych inwestorów już na poziomie szkół zawodowych.

Powołując się na artykuł zamieszczony w „Gazecie Wyborczej” z dnia 26 maja br., pragnę zwrócić uwagę Pani Minister na fakt, że zagraniczne firmy (tutaj na przykładzie firm niemieckich) oferują młodzieży po technikum czy też szkole zawodowej umowę o pracę, opłacenie mieszkania i gratyfikację początkową w kwocie 800 euro.

Dla porównania uczeń szkoły zawodowej praktykujący w naszym kraju dostaje miesięcznie niewiele ponad 100 zł. W Niemczech 250 do 300 euro dostaje już uczeń pierwszego roku nauki, a uczeń trzeciego roku już 1200 euro. Takie perspektywy finansowe skutecznie przyciągają młodych fachowców z Polski. Ponadto niemiecki system szkolenia opiera się w dużej mierze na wiedzy praktycznej, uczeń, kończąc taką szkołę, poza teorią jest już pracownikiem z doświadczeniem, a nie tylko wiedzą teoretyczną.

Jeżeli sytuacja nie ulegnie zmianie, grozi nam, że w kraju nie pozostanie żaden młody fachowiec, który kuszony wysokimi zarobkami i dużą możliwością rozwoju wybierze kraje zachodnie do rozwijania swojej kariery.

Dlatego zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odpowiedź na pytania:

Jakie rozwiązania tego problemu widzi ministerstwo?

Jak wygląda program gratyfikacji uczniów szkół technicznych i zawodowych?

Czy należałoby, podobnie jak w przypadku uczelni wyższych, wprowadzić formę stypendium na kierunkach pożądanym w szkołach zawodowych i technicznych?

Czy nie należałoby prowadzić bardziej aktywnej polityki względem zachęcenia młodych ludzi do pozostania w Polsce, szerząc kampanie promocyjne i zachęcające, oraz wprowadzać różne ulgi dla absolwentów?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22982)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie trudnej sytuacji w woj. łódzkim

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą trudnej sytuacji społeczno-socjalnej w województwie łódzkim.

Właśnie w tym regionie naszego kraju bezrobocie jest bardzo wysokie, a zarobki relatywnie niskie. Wielu zatrudnionych deklaruje, że pomimo luksusu posiadania stałego zatrudnienia żyje wraz ze swoją rodziną na skraju ubóstwa. Rośnie również liczba bezrobotnych pozbawionych praw do zasiłku. Kuleje też polityka socjalna, która nie zapewnia świadczeń na tyle wysokich, aby wyeliminować problem biedy, szczególnie wśród rodzin wielodzietnych.

Dlatego zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odpowiedź na pytania:

1. Jakie kroki należy przedsięwziąć, aby nie dopuszczać do wykluczenia społecznego osób ubogich?

2. Jak zmniejszyć odsetek ludzi pracujących, którzy znajdują się na granicy ubóstwa?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22983)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie utrudnionego dostępu do funkcjonariuszy Policji

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą trudnego dostępu do funkcjonariuszy prawa, zwłaszcza w przypadku incydentów chuligańskich.

Powołując się na artykuł zamieszczony na łamach „Gazety Wyborczej” z dnia 25 maja br., pragnę zwrócić uwagę Pana Ministra na fakt, iż nierzadko zdarza się sytuacja, w której obecność funkcjonariusza jest niezbędna, jednak czas jego pojawienia się na miejscu zdarzenia jest bardzo długi. Często niestety zbyt długi, aby pojąć sprawcę czy też zapobiec nieszczęściu.

Jak podają zamieszczone w artykule wywiady, mieszkańcy osiedla Radogoszcz w Łodzi twierdzą, że przez ich osiedle przeszła grupa ok. 30 uzbrojonych w pałki i noże młodych ludzi, którzy zachowywali się agresywnie. Mieszkańcy dzwonili na Policję, jednak nie pojawił się żaden radiowóz w pobliżu miejsca zdarzenia, a mieszkańcy bali się wychodzić z domów. Podobnie ma się sytuacja świadka zdarzenia, która musiała czekać długo na Policję po tym, jak na jednej z głównych ulic Łodzi (al. Kościuszki) ktoś zaatakował jej chłopaka, zadając cios pałką w tył głowy. Często dochodzi również do tzw. ustawek pseudokibiców. Często mija bardzo wiele czasu, zanim zjawią się na miejscu odpowiednie służby, a skuteczność wyłapywania uczestników takich zajęć jest zastraszająco niska.

Takie przykłady w mieście Łodzi można wymieniać bez końca. W świadomości mieszkańców funkcjonują już nawet utarte stereotypy związane z pewnymi dzielnicami, gdzie lepiej w ogóle się nie zapuszczać, nawet za dnia.

Bezpieczeństwo jest nadrzędnym dobrem, które powinno przysługiwać obywatelowi, a jego poczucie powinno być wszechobecne i nie ograniczać się tylko do określonych fragmentów miasta, ale do jego całości, za co są odpowiedzialne odpowiednie służby. Jednak ciężko dziwić się mieszkańcom, którzy po zgłoszeniu problemu muszą długo czekać na przyjazd odpowiednich służb mundurowych.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Jak rozwiązać problem czasu docierania na miejsce zdarzenia patroli Policji?
2. Czy nieumundurowane patrole policyjne pomogłyby w rozwiązaniu problemu?
3. Czy jest wystarczająca liczba funkcjonariuszy do tego, aby zapewnić bezzwłoczne przybycie patrolu na miejsce zdarzenia?
4. Czy zwiększenie patroli prewencyjnych przyniesie spodziewany efekt?
5. Czy zwiększenie zakresu w dziedzinie informowania społeczeństwa na temat zachowań w sytuacjach kryzysowych pomogłoby w zwiększeniu poczucia bezpieczeństwa obywateli?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22984)

do ministra zdrowia

w sprawie utrudnionego dostępu do lekarzy specjalistów w woj. łódzkim

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą utrudnionego dostępu do lekarzy specjalistów w woj. łódzkim.

Mam tutaj na myśli szczególnie krytyczną sytuację, jeżeli chodzi o kardiologów, gdyż w Łódzkiem umiera z powodu zawału 20% chorych. Następne 33% odchodzi w ciągu 3 lat po chorobie. Jeżeli zaś chodzi ogólnie o zgony spowodowane chorobami układu krążenia, to w woj. łódzkim odsetek ten wynosi aż 46%. Stawia to ten region kraju na pierwszym miejscu, jeżeli chodzi o śmiertelność związaną z chorobami układu krążenia.

Lekarze skarżą się, że pomimo wzrastającej jakości świadczonych usług przez lekarzy kardiologów, wciąż brakuje odpowiedniej opieki po wykonanym zabiegu. Kolejki do lekarzy specjalistów sięgają kilku miesięcy, w niektórych przypadkach nawet ponad pół roku. Wszystko to jest spowodowane przez słaby dostęp do lekarzy zajmujących się specjalistyczną opieką medyczną, a szczególnie tragicznie przedstawia się sytuacja w miastach powiatowych województwa. Często dochodzi do sytuacji, że po wyznaczonym odległym terminie wizyty u kardiologa pacjent po prostu umiera w oczekiwaniu na termin spotkania.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odpowiedź na pytania:

1. Co należy zrobić, aby skrócić kolejkę oczekiwania do lekarzy specjalistów?
2. Czy zatrudnienie większej liczby lekarzy specjalistów przyniesie spodziewane rezultaty?
3. Czy przeszkolenie lekarzy pierwszego kontaktu w zakresie pomocy kardiologicznej, czy też podstawowej opieki nad pacjentem po zabiegu chirurgicznym, pomoże w zmniejszeniu śmiertelności związanej z chorobami układu krążenia?
4. Jakie rozwiązania tego problemu widzi ministerstwo?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22985)

do ministra zdrowia

**w sprawie zaostrożenia przepisów
antytytoniowych**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą związaną z przepisami antytytoniowymi.

W związku z przypadającym na dzień 31 maja dniem bez papierosa Unia Europejska planuje zaostrożenie przepisów antytytoniowych. Jak wskazują statystyki, tytoń zabija przedwcześnie około 650 tys. Europejczyków. W Polsce ta liczba sięga 100 tys.

Obecnie takie kraje, jak: Irlandia, Wielka Brytania, Grecja, Hiszpania i Węgry, wprowadziły całkowity zakaz palenia w miejscach pracy. W Hiszpanii zakazem palenia objęto również terminale transportu publicznego oraz dyskoteki. Na Węgrzech zakaz obejmuje zarówno restauracje i bary, jak i hotele. W Polsce palić można wszędzie, ale w wyznaczonych do tego miejscach.

Chciałbym również zwrócić uwagę, iż poza bezpośrednim zagrożeniem zdrowia palenie tytoniu wyrażnie wpływa na obniżenie efektywności pracy, zdolność do koncentracji oraz obniża poziom kultury w społeczeństwie, bowiem społeczeństwa bardziej rozwinięte charakteryzują się niższą tendencją do palenia (np. kraje skandynawskie, Wielka Brytania). W Polsce pali ponad 40% dorosłych mężczyzn oraz blisko 30% kobiet. W krajach skandynawskich procent palaczy wśród kobiet wynosi około 19%, a wśród mężczyzn 16%, w Wielkiej Brytanii poziom ten kształtuje się w granicach 22–25%.

Komisja Europejska przymierza się do rozpoczęcia prac nad rewizją ustawy antytytoniowej zaostrażając wyżej wspomniane przepisy. Zawarte są m.in. plany wprowadzenia ujednoliconego w Europie wzoru ostrzeżeń na opakowaniach papierosów oraz szeroko zakrojonych działań uświadamiających społeczeństwo o bezpośrednich zagrożeniach i skutkach palenia.

W związku z powyższym chciałbym skierować do Pani Minister, następujące pytania:

W jaki sposób można zaostżyć przepisy antytytoniowe?

Czy Ministerstwo Zdrowia planuje rozpoczęcie prac w celu ujednolicenia przepisów, zgodnie z innymi krajami Unii Europejskiej?

Jaka jest opinia Pani Minister w sprawie zaostżenia przepisów antytytoniowych? Czy uważa Pani rozpoczęcie tego rodzaju prac nad ustawą za zasadne?

Jakie kroki można podjąć w celu zminimalizowania efektów ubocznych palenia oraz jak można obniżyć procentowy udział palaczy w Polsce tak, aby

zbliżyć się do poziomu występującego w krajach bardziej rozwiniętych?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 31 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 22986)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zaniechania budowy obwodnicy
Nowego Miasta Lubawskiego**

Szanowny Panie Ministrze! 22 grudnia 2006 r. ówczesny wojewoda warmińsko-mazurski poinformował władze samorządowe i mieszkańców powiatu nowomiejskiego (woj. warmiński-mazurskie), że: „aż 21 projektów z naszego województwa zakwalifikowało się do Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej”, który powstał, aby pomóc najbardziej rozwiniętych regionom Unii Europejskiej. Projekty do tego programu przyjął właśnie komitet stały Rady Ministrów. Warmia i Mazury mają dostać do podziału 428 mln euro. Trzeba je wykorzystać w latach 2007–2013. Dzięki pieniądзом unijnym ma powstać: wschodnia obwodnica Olsztyna, Nowego Miasta Lubawskiego, Lubawy i Olecka, a także część obwodnicy Ełku i Mrągowa”.

Wojewoda poinformował, że rząd Rzeczypospolitej zaakceptował budowę obwodnicy Nowego Miasta Lubawskiego, Lubawy i miejscowości leżących na trasie od Brzozia Lubawskiego do Ostródy. Na ten cel z Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” przyznano środki w kwocie 360 mln zł. Program ten to wielka szansa na awans cywilizacyjny terenów uznawanych za jedne z najbardziej rozwiniętych w Europie. Program jest odpowiedzią na potrzebę wieloaspektowego rozwoju wymienionych obszarów w celu zapobieżenia dalszej degradacji tej części Polski.

Na program ten Unia wyasygnowała 2 205 580 tys. euro, z czego na województwo warmińsko-mazurskie – 447,37 mln euro. Beneficjentem programu w zakresie infrastruktury drogowej jest Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad. Nowe Miasto Lubawskie i sąsiednie gminy nie miały do tej pory szans na realizację omawianego zadania. Wieloletnie starania i naciski na spotkaniach z ministrami transportu, z posłami, a przede wszystkim natężenie ruchu na naszym odcinku drogi krajowej nr 15 przewyższające wielokrotnie natężenie ruchu na drodze nr 16 spowodowały, że podjęto decyzję, aby ze środków Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” zbudować obwodnicę Nowego Miasta Lubaw-

skiego i miejscowości leżących na trasie pomiędzy Brzozem Lubawskim a Ostródą.

W lutym 2007 r. na spotkaniu z samorządowcami gmin i powiatu nowomiejskiego dyrektor olsztyńskiego oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad mówił: W 2005 r. przeprowadziliśmy pomiary ruchu pojazdów na drogach krajowych nr 15 i 16. Z badań wynika, że „piętnastka” jest bardziej obciążona ruchem, szczególnie pojazdów wielkogabarytowych. Wzięliśmy ten fakt pod uwagę i wyciągnęliśmy wnioski. Dodał, że do końca 2008 r. miała być wydana decyzja lokalizacyjna w celu określenia przebiegu trasy. Rozpoczęcie inwestycji zaplanowano na 2011 r. Długość planowanego do realizacji odcinka wynosi ok. 34 km. Droga miała posiadać po dwa pasy ruchu w każdą stronę. Planowany termin realizacji to IV kwartał 2013 r. Całkowitą wartość projektu oszacowano na ok. 974 mln PLN.

Początek był obiecujący. W sierpniu 2007 r. firma Dro-Konsult sp. z o.o. z Warszawy opracowała koncepcję programową przebiegu drogi krajowej nr 15 na odcinku od granicy województwa, czyli od Brzozia Lubawskiego do Ostródy, i przedłożyła ją w oddziale olsztyńskim GDDKiA. We wrześniu 2008 r. z mieszkańcami gminy Kurzętnik oraz gminy Nowe Miasto spotkali się projektanci z firmy Dro-Konsult oraz przedstawiciele olsztyńskiego oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, gdzie zaprezentowano przebieg planowanej obwodnicy. W międzyczasie odbyły się jeszcze dwa spotkania, w Kurzętniku i Mszanowie. Później nastąpiła głucha cisza. W Gołdapi obwodnicę oddano do użytku w 2010 r. W Ełku budowa zbliża się do końca – oddana będzie w listopadzie br. Zachodnia obwodnica Mrągowa będzie skończona przed sezonem letnim 2011 r. Od 2009 r. budowana jest obwodnica Olecka – koniec budowy określono na wiosnę 2012 r. Obwodnica Nowego Miasta Lubawskiego nie weszła nawet w fazę projektu technicznego.

Panie Ministrze, na sesji rady powiatu w dniu 28 kwietnia br. zastępca dyrektora GDDKiA Oddziału w Olsztynie oznajmił, że „realizacja inwestycji nie będzie możliwa w obecnej perspektywie finansowej ze względu na opóźnienia związane z opracowaniem raportu oddziaływania na środowisko, a po drugie, ze względu na odwołanie wniesione przez mieszkańca Kurzętnika od decyzji środowiskowej. W tej sytuacji dyrekcja zmuszona została do unieważnienia przetargu na wykonanie dokumentacji przetargowej”.

Program Operacyjny „Rozwój Polski Wschodniej” kończy się definitywnie z upływem 2013 r. Są jeszcze środki na obiecaną obwodnicę. Należy jednak natychmiast i stanowczo działać. Załącznikami do niniejszej interpelacji są uchwały: rady powiatu, rady miasta i gminy Nowe Miasto Lubawskie oraz protest wójta gminy Kurzętnik. Z tych pism jasno wynika, jak ważna jest to sprawa dla mieszkańców gmin powiatu nowomiejskiego oraz wielka determinacja samorządów w celu doprowadzenia inwestycji do szczęśliwego finału.

Szanowny Panie Ministrze! W związku z powyższym kieruję do Pana zapytanie: Jakie działania zamierza Pan podjąć w celu doprowadzenia do realizacji bezwzględnie koniecznej i długo oczekiwanej obwodnicy Nowego Miasta Lubawskiego?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Babalski

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22987)

do ministra infrastruktury

w sprawie bezpieczeństwa osób kierujących pojazdami, które ukończyły 70. rok życia

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą związaną z bezpieczeństwem osób kierujących pojazdami, które ukończyły 70. rok życia.

Jak wykazały badania, w roku 2008 w wypadkach spowodowanych przez osoby starsze, czyli osoby powyżej 70. roku życia, zginęły 364 osoby, a 4000 było rannych.

Argumentem przemawiającym za nagłą potrzebą wprowadzenia podobnych przepisów jest m.in. fakt, że osoby starsze zdecydowanie wolniej reagują w warunkach niedostatecznej widoczności, wielu starszych ludzi przyjmuje leki opóźniające ich zdolności percepcyjne, wiele osób wbrew swojego alarmującego stanu zdrowia decyduje się na kierowanie pojazdem, oraz nieulegający wątpliwości czynnik demograficzny, wskazujący, iż udział kierowców starszych w Polsce, włączających się do ruchu drogowego stale rośnie ze względu na postępującą urbanizację, a obecne przepisy nie sankcjonują dla takich osób żadnych restrykcji.

Przepisy nakładające obowiązek przechodzenia corocznych badań są ustanowione w większości krajów Unii Europejskiej. Celem takich przepisów nie jest ubezwłasnowolnienie osób starszych, ale skuteczna selekcja kierowców, którzy stanowią zagrożenie dla życia własnego oraz życia i zdrowia innych kierowców.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o zainteresowanie się sprawą oraz odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jaka, według Pana Ministra, istnieje możliwość obniżenia statystyk, związanych z wypadkowością osób starszych, czyli takich, które ukończyły 70. rok życia?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury planuje rozpoczęcie prac nad ustawą zwiększającą bezpieczeństwo kierowców osób starszych oraz tych, którzy są bezpośrednio zagrożeni przez kierowców starszych?

3. W jaki sposób w świetle obecnie obowiązujących przepisów można skutecznie zapobiegać wypadkom spowodowanym przez osoby starsze?

4. Jaka jest opinia Pana Ministra na temat wprowadzenia przepisu nakładającego obowiązek corocznego zdawania testów psychotechnicznych, finansowanych z budżetu państwa, dla kierowców, którzy ukończyli 70. rok życia lub jakie rozwiązania alternatywne Pan Minister proponuje?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 31 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22988)

do ministra finansów

w sprawie szkolnych stacji diagnostycznych

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą szkolnych stacji diagnostycznych, które już niedługo zostaną zamknięte. Sytuacja ta jest spowodowana przepisami, a konkretnie ustawą wprowadzającą ustawę o finansach publicznych z dnia 27 sierpnia 2009 r. Likwiduje ona od 1 stycznia 2011 r. rachunki dochodów własnych jednostek budżetowych, co uniemożliwia prowadzenie działalności usługowej. Do jednostek budżetowych należą też centra kształcenia praktycznego istniejące przy szkołach zawodowych.

Zaprzestanie działalności szkolnych stacji diagnostycznych odbije się bardzo niekorzystnie na uczniach szkół samochodowych. Do tej pory młodzież miała możliwość praktycznej nauki naprawy samochodów, które jeżdżą po polskich drogach – odbywali zajęcia praktyczne w stacji diagnostycznej, do której przyjeżdżali właściciele różnych aut. Diagnostami byli nauczyciele zawodu, a młodzież pod ich okiem uczyła się, jak naprawiać samochody. Po zamknięciu szkolnych stacji diagnostycznych zostaną tylko samochody ćwiczebne, czyli auta starych marek. Uczniowie mniej się nauczą w nieczynnej stacji diagnostycznej.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Czy można wprowadzić zmianę w ustawie, która umożliwiłaby powiatom prowadzenie działalności gospodarczej w celach oświatowych, czyli możliwość zarabiania na usługach, które wykonują w ramach nauki zawodu?

2. Jeśli nie, to czy i jakie inne rozwiązanie tej sprawy widzi ministerstwo?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22989)

do ministra infrastruktury

w sprawie braku zapłaty wynagrodzeń z tytułu budowy autostrady A2

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą braku zapłaty wynagrodzeń przy budowie autostrady A2, konkretnie odcinka w Łyszkowicach. Polscy kontrahenci twierdzą, że chińskie konsorcjum Covec nie zapłaciło im za wykonaną pracę.

Powołując się na artykuł zamieszczony w łódzkiej „Gazecie Wyborczej” z dnia 20 maja br., chciałbym przytoczyć fragment tłumaczenia się chińskiej firmy dotyczący braku zapłaty za wynagrodzenia polskim pracownikom, a mianowicie: „zabrakło im pieniędzy, ponieważ Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad zalega im z płatnościami”. Jednak jak podaje dalej artykuł, GDDKiA utrzymuje, że wszystkie płatności wobec Chińczyków są uregulowane.

Polscy pracownicy obawiają się, że firma Covec postanowi ogłosić upadłość i w ten sposób oni nigdy nie otrzymają należnych wynagrodzeń za swoją pracę. W akcie desperacji pracownicy zablokowali drogę prowadzącą do Łyszkowic. W blokadzie uczestniczyło ponad 100 pracowników.

Słuszne obawy budzi fakt, że konsorcjum Covec wygrało przetarg na budowę dwóch z pięciu odcinków autostrady A2 z Łodzi do podwarszawskiej Konotopy. Istnieje uzasadnione podejrzenie, że zleceniobiorca nie wywiąże się ze swojego kontraktu, a Polacy nie dostaną wynagrodzeń za swoją ciężką pracę.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Czy Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad ma uregulowane kwestie finansowe z konsorcjum Covec?

2. Czy ministerstwo ma zamiar interweniować w tej sprawie, jeżeli tak, to w jaki sposób?

3. Czy budowa odcinka autostrady A2, za którą są odpowiedzialni Chińczycy, nie jest zagrożona?

4. Jak wygląda na chwilę obecną stan budowy autostrady A2?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22990)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony
Zabytków Przemysłowych**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach poważnym problemem stało się systematyczne ubożenie dziedzictwa industrialnego i zabytkowej infrastruktury na terenie woj. śląskiego. Efektem tego jest całkowite zniszczenie lub częściowa dewastacja szeregu materialnych świadectw czasów wielkiego przemysłu, wśród nich dzieł architektury i elementów parku maszynowego. Do tego należy również dodać całkowite usuwanie substancji zabytkowej podczas likwidacji zakładów pracy.

Samorządy lokalne we współpracy z sektorem prywatnym i organizacjami pozarządowymi starają się w miarę możliwości finansowych przeciwdziałać postępującemu ubożeniu dziedzictwa industrialnego. Za przykład zabytkowych obiektów przemysłowych może posłużyć Muzeum Produkcji Zapalek w Częstochowie, Muzeum Historii Kolei w Częstochowie czy jedyna w Europie zachowana fajczarnia w miejscowości Zborowskie, gm. Ciasna.

Jak zaznaczają przedstawiciele wyżej wymienionych sektorów, nakłady finansowe, jakie są w stanie przekazać na ten cel, są zbyt małe, by zachować dziedzictwo tego typu zabytków.

W związku z tym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego ma opracowany plan ratowania systematycznie ubożającego dziedzictwa industrialnego i zabytkowej infrastruktury? Jeżeli taki plan istnieje, jakie są jego główne założenia?

2. Czy ministerstwo podjęło konkretnie działania zmierzające do poprawy stanu i ratowania zabytków przemysłowych?

3. Czy ministerstwo ma zamiar przekazać środki pieniężne samorządom lokalnym na działania mające na celu ratowanie tego typu zabytków?

4. Czy Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego współpracuje z samorządami lokalnymi w związku z opisywanym problemem?

5. Czy ministerstwo poprze rezolucję Sejmiku Województwa Śląskiego z dnia 11 kwietnia w sprawie podjęcia działań zmierzających do utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych?

Z poważaniem

Poseł Lucjan Karasiewicz

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22991)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zintensyfikowania działań
mających na celu zrównanie dopłat
bezpośrednich w ramach spójnej polityki
rolnej Unii Europejskiej**

Niniejszym w związku z licznymi wnioskami rolników indywidualnych, organizacji rolniczych, a także samorządów lokalnych zwracam się z wnioskiem o zintensyfikowanie działań mających na celu zrównanie dopłat bezpośrednich w ramach spójnej polityki rolnej Unii Europejskiej. Proszę również o zwiększenie wsparcia dla rolnictwa w związku z pogarszającą się sytuacją materialną rolników indywidualnych. Pragnę podkreślić, że w szczególnie trudnej sytuacji znajdują się obecnie rolnicy z terenów dotkniętych powodzią. W ich przypadku znaczna część pól uległa zniszczeniu. Ogromne szkody wystąpiły również w infrastrukturze gospodarstw, a ponadto szybki wzrost kosztów produkcji rolnej spotęgował proces zubożania zwłaszcza ludności zamieszkującej obszary wsi dotknięte klęską powodzi.

Ponadto wnoszę o ścisłą współpracę resortu rolnictwa z innymi ministerstwami i instytucjami w celu wypracowania nowych regulacji prawnych umożliwiających poprawę w zakresie utrzymania urządzeń wodnych melioracji podstawowej i szczegółowej. Zdaniem rolników i samorządowców brak odpowiednich przepisów uniemożliwia właściwe ich utrzymanie i konserwację. Bariery prawne i finansowe uniemożliwiają obecnie szybką poprawę ich stanu technicznego, a tym samym właściwe zabezpieczenia przeciwpowodziowe, jak również szybsze likwidowanie skutków powodzi.

Z uwagi na znaczną skalę przedstawionych problemów zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy i jakie działania podejmuje resort w celu zrównania dopłat bezpośrednich?

Czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przygotowuje nowe regulacje prawne w celu poprawy stanu technicznego urządzeń wodnych melioracji podstawowej szczegółowej, a także innych zabezpieczeń przeciwpowodziowych?

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22992)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie podjęcia przez resort edukacji
radykalnych działań przeciwdziałających
zjawisku likwidacji szkół**

W związku z dużą skalą procesu likwidacji szkół zwłaszcza na terenie wsi zwracam się z wnioskiem o podjęcie bardziej radykalnych działań przez resort edukacji przeciwdziałających temu zjawisku. Pragnę podkreślić, że w świetle dużej wagi problemu przedstawione niedawno w Sejmie działania Pani Minister wydają się w dużym stopniu niewystarczające. Zapowiadana możliwość grupowania szkół to działanie we właściwym kierunku, ale moim zdaniem nie spowoduje istotnej poprawy sytuacji samorządów borykających się ze skutkami niżu demograficznego i tym samym z trudnościami finansowymi z utrzymaniem szkół. Stworzenie możliwości grupowania szkół to jedynie aspiryna, a potrzebny jest porządny antybiotyk.

Szczególnie niepokoi zamykanie szkół na terenie miejscowości, w których stanowią one jedyne placówki oświatowe. W tych miejscowościach szkoły poza realizowanymi zadaniami edukacyjnymi i wychowawczymi pełnią również rolę centrów życia kulturalnego i społecznego. Ich zniknięcie powoduje degradację i swoiste obumieranie. W związku z powyższym wnoszę do Pani Minister o podjęcie radykalnych działań systemowych w celu zahamowania negatywnego procesu. Za szczególnie pożądaną uznaję większą pomoc finansową państwa w celu utrzymania szkół, zwłaszcza tam, gdzie występuje przejściowo niż demograficzny. Nie można dopuścić do sytuacji, w której obiekty szkolne zmieniają przeznaczenie, a już w 2015 r. pojawi się problem braku sal lekcyjnych (według prognoz MEN liczba uczniów osiągnie poziom z roku 2005).

Warto w tym miejscu przypomnieć analogiczne zjawisko w odniesieniu do przedszkoli, które masowo likwidowano w latach 90., a obecnie dużym nakładem finansowym odbudowuje się i rozbudowuje sieć placówek zajmujących się wychowaniem przedszkolnym. Dlatego też dla dobra edukacji niezbędne jest przygotowanie bardziej radykalnych, systemowych działań ministerstwa. Wśród nich niewątpliwie powinno się znaleźć zwiększenie subwencji oświatowej oraz uelastycznienie zapisów Karty Nauczyciela w taki sposób, by obniżyć koszty finansowania ze strony samorządów. Pośród działań wspierających powinno znaleźć się również objęcie finansowaniem państwa prowadzenia przedszkoli.

Zwracam się z prośbą o rozważenie przygotowania także innych systemowych rozwiązań w celu przeciwdziałania masowej likwidacji szkół. Pragnę podkreślić, że z uwagi na ważność problemu propo-

nowane i inne działania systemowe powinny nastąpić w możliwie najkrótszym czasie.

Proszę również o informację o przedsięwzięciach planowanych przez ministerstwo w powyższej sprawie i potraktowanie jej jako niezwykle ważnej dla narodowego systemu edukacji i wychowania.

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22993)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie komunalizacji Przedsiębiorstwa
Połówek i Usług Rybackich Szkuner sp. z o.o.
z siedzibą we Władysławowie**

Szanowny Panie Ministrze! Jak wynika z informacji otrzymanych przez moje biuro poselskie, mimo zapowiedzi resortu oraz wbrew postanowieniom zawartym w planie prywatyzacji na lata 2008–2011, zatwierdzonym przez Radę Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r., PPIUR Szkuner nie zostało skomunalizowane na rzecz gminy Władysławowo. Co więcej, jak podnosi opinia publiczna, niezadowolające postępy w prywatyzacji firmy, zarządzającej m.in. największym polskim portem rybackim, były powodem odwołania z funkcji prezesa zarządu w styczniu br. pani R. B. Od tego czasu w dalszym ciągu port we Władysławowie nie został skomunalizowany. Utrudnia to m.in. realizację planów społeczności lokalnej i władz samorządowych w zakresie gruntownej modernizacji i adaptacji na potrzeby mieszkańców, przedsiębiorców oraz turystów terenów portowych, których to administratorem jest w dalszym ciągu PPIUR Szkuner.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Dlaczego mimo zapowiedzi ministerstwa oraz zapisów w planie prywatyzacji na lata 2008–2011, zatwierdzonym przez Radę Ministrów, PPIUR Szkuner nie zostało w dalszym ciągu skomunalizowane na rzecz gminy Władysławowo? Co jest powodem opóźnień?

2. Na kiedy resort planuje zakończyć prace związane z komunalizacją?

3. Czy prezes zarządu tej spółki ze 100-procentowym udziałem Skarbu Państwa jest członkiem partii rządzącej – Platformy Obywatelskiej?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22994)

do ministra infrastruktury

w sprawie opóźnień w budowie autostrady A4 na odcinku Brzesko – Wierzchosławice, braku równoległej realizacji łączników autostradowych oraz perspektyw finansowania naprawy zniszczeń dróg lokalnych

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich miesiącach wykonawca budowanego odcinka autostrady A4 z Krakowa do Tarnowa, a konkretnie Brzesko – Wierzchosławice, opuścił plac budowy, stwierdzając, że inwestor, Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, nie wywiązał się z podpisanej umowy. Ta sytuacja wywołała bardzo duże poruszenie wśród samorządowców, którzy zwrócili się do nas z prośbą o interwencję. Szczególnie zwracają uwagę na problem związany z tym, że w trakcie już prowadzonych prac znacznemu zniszczeniu uległy drogi lokalne zarówno wojewódzkie, jak i głównie powiatowe i gminne. Umowy, jakie zostały podpisane z wykonawcą na ich odbudowę, stawiają w tej konkretnej sytuacji poszczególne samorządy w bardzo trudnej sytuacji. Wykonawca, który opuścił plac budowy, nie zamierza zgodnie z zawartą z samorządami umową naprawić zniszczonych dróg lokalnych.

Aktualnie większość samorządów jest poważnie zadłużona w związku z realizacją wieloletnich inwestycji infrastrukturalnych wcześniej rozpoczętych i nie będzie w stanie udźwignąć tych koniecznych dla bezpieczeństwa ruchu drogowego inwestycji. Również samorządy brzeskie, bocheńskie i tarnowskie zarówno powiatowe, jak i gminne są zszokowane oddzielnymi planami budowy połączeń zjazdów w poszczególnych węzłach autostradowych z drogami lokalnymi w zapowiadanej perspektywie po zbudowaniu autostrady. Przykładem niech będzie bardzo ważny dla regionu węzeł Brzesko. Plany budowy tego jakże ważnego połączenia z drogą krajową A4, drogą nr 75 w kierunku Nowego Sącza oraz z drogą wojewódzką nr 768 są na wstępnym etapie przygotowań. Już dziś zapowiada się uzyskanie decyzji środowiskowej, w oparciu o którą mają być podjęte dalsze działania przygotowawcze (projektowe) związane z przyszłą realizacją tej inwestycji.

Z ostatnich informacji, które zostały przekazane samorządom na sesji Rady Miasta Brzeska w dniu 31 maja br. przez GDDKiA, samorządowcy dowiedzieli się, że autostrada na odcinku Kraków – Tarnów ma być wybudowana z dużymi opóźnieniami. Jednak informacja dotycząca połączeń z drogami lokalnymi wprawiła ich w zdumienie i szok. Przedstawiciele GDDKiA wycofali się z wcześniejszych obietnic przystosowania połączenia tymczasowego w Brzesku, argumentując swoją decyzję tym, że jest to droga powiatowa i koszty modernizacji winny ponieść samorządy

lokalne. Perspektywa budowy połączeń od zjazdów z drogami lokalnymi za kilka lat po wybudowaniu odcinka autostrady Kraków – Tarnów jest kuriozalna, absurdalna i wywołuje sprzeciw samorządów oraz mieszkańców regionu, tym bardziej że również w tle pojawia się argument uzależniający dodatkowo tę realizację od możliwości budżetowych państwa.

Panie Ministrze, jak Pan Minister zamierza rozwiązać te problemy, które w aktualnym stanie rzeczy już teraz będą skutkowały opóźnieniami w rozwoju kraju, Małopolski i całego regionu?

Czy samorządy w tej konkretnej sytuacji mogą liczyć na wsparcie finansowe?

Czy plan budowy dróg i autostrad przyjęty przez rząd nie uwzględniał istoty ich budowy?

Z poważaniem

Posłowie Edward Czesak
i Andrzej Adamczyk

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22995)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie zmiany niejednoznacznych przepisów regulujących okres płatności składki zdrowotnej do KRUS przez rolników prowadzących hodowlę gęsi na rzeź

Szanowny Panie Ministrze! W związku z licznymi interwencjami w biurze poselskim hodowców gęsi na rzeź, dotyczącymi problemu płatności składki zdrowotnej w KRUS-ie przez cały rok, pragnę zapytać: Dlaczego rolnicy – hodowcy gęsi na rzeź, która to hodowla jest działem specjalnym, wnoszą do KRUS składki zdrowotne za cały rok, a nie tylko za okres faktycznie trwającej hodowli (jest to okres ok. 4 miesięcy)?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Poddębice, dnia 1 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 22996)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wątpliwości związanych z przyznawaniem środków z PFRON na zadania z zakresu uczestnictwa osób niepełnosprawnych w turnusach rehabilitacyjnych

Turnusy rehabilitacyjne są formą aktywnej rehabilitacji połączonej z elementami wypoczynku, której celem jest ogólna poprawa psychofizycznej sprawno-

ści oraz rozwijanie umiejętności społecznych uczestników, między innymi przez nawiązywanie i rozwijanie kontaktów społecznych, realizację i rozwijanie zainteresowań, a także udział w innych zajęciach przewidzianych programem turnusu. Pobyt osoby niepełnosprawnej na turnusie rehabilitacyjnym usprawnia opóźnione dysfunkcje organizmu i ogranicza skutki niepełnosprawności ruchowej i intelektualnej. Na społeczeństwie obywatelskim spoczywa obowiązek wyrównywania szans życiowych osób niepełnosprawnych oraz przeciwdziałania ich dyskryminacji zarówno społecznej, jak i zawodowej. Wysokość środków przydzielanych obecnie z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na zadania z zakresu dofinansowania turnusów rehabilitacyjnych ulega dalszemu zmniejszeniu. Do biur poselskich wpływają liczne skargi rodziców dzieci niepełnosprawnych rozczarowanych taką praktyką państwa w tym obszarze pomocy rodzinie.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego środki na rehabilitację społeczną osób niepełnosprawnych zostają z roku na rok tak radykalnie ograniczane?

2. Czy dopuszczalne jest, aby szukanie oszczędności na taką skalę odbywało się kosztem najbardziej potrzebujących grup społecznych?

3. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej podejmie działania zmierzające do przekazania Państwowemu Funduszowi Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych zwiększonych środków na realizację zadań z zakresu dofinansowania turnusów rehabilitacyjnych dla osób niepełnosprawnych w bieżącym roku?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 30 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22997)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zwiększenia zatrudnienia lekarzy
orzeczników ZUS**

Szanowna Pani Minister! Mimo podejmowanych bezpośrednich interwencji w sprawie potrzeby zwiększenia zatrudnienia lekarzy orzeczników orzekających o inwalidztwie w oddziałach terenowych ZUS sytuacja nie poprawia się. Od kilku miesięcy problem ten jest poruszany przez społeczeństwo miasta Piły. Zainteresowani twierdzą, że dojazdy do Poznania, a następnie do jego dzielnic, gdzie urzędują lekarze orzecznicy, jest dla osób niepełnosprawnych bardzo utrudnione.

W związku z tym proszę o informację, jakie decyzje podejmie prezes ZUS, aby zwiększyć zatrudnienie lekarzy orzeczników w Pile.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 27 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22998)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji urzędów pocztowych
w miastach**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy miast nadal zwracają uwagę na problem zamiaru likwidacji urzędów pocztowych w miastach, np. w Opalenicy, powiat Nowy Tomyśl. Poczta Polska jest operatorem publicznym, ma obowiązek utrzymać określoną sieć placówek pocztowych (minimum jedna placówka na 7 tys. mieszkańców miast). Ponadto w Opalenicy jesienią ubiegłego roku dokonano zmiany lokalizacji poczty. Od tej pory dostęp do placówki jest utrudniony, co budzi niezadowolenie mieszkańców.

W związku z tym proszę o informację, jakie działania podejmie Pan Minister, aby zapewnić funkcjonowanie placówek pocztowych zgodnie z wymogami minimalnymi oraz aby zapewnić dobry dostęp do tych placówek.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 27 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 22999)

do ministra infrastruktury

**w sprawie ustalenia terminu końcowego
postępowania administracyjnego w sprawie
ustalenia wysokości odszkodowania
za nieruchomości przejętą na rzecz gminy
na podstawie ostatecznej decyzji
administracyjnej**

Szanowny Panie Ministrze! Prezydent Wrocławia decyzją nr 1/2008 ustalił lokalizację połączenia Obwodnicy Śródmiejskiej z Regionalnym Portem Lotniczym – zadanie 2, ul. Graniczna, od Centrum Handlowego do Portu Lotniczego wraz z nowym łącznikiem ul. S. Skarżyńskiego we Wrocławiu i zatwier-

dził projekt podziału nieruchomości częściowo objętych lokalizacją.

Postanowieniem z dnia 16 lipca 2008 r. (znak SP.4.MP.7742-27/08) wojewoda dolnośląski wyznaczył, odpowiadając na wystąpienie prezydenta Wrocławia, uznającego się za organ podlegający wyłącznie od załatwienia sprawy, starostę oławskiego do rozpatrzenia wniosku Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta (znak IPKT.BM. 417-95/35375/06/08) z dnia 14 maja 2008 r. o ustalenie i wypłacenie odszkodowania za przejętą z mocy prawa nieruchomości oznaczoną geodezyjnie jako działka nr 1/42, AM-3 o pow. 04857 ha, obręb Muchobór Wielki.

W związku z kwestionowaniem przez strony postępowania wysokości odszkodowania ustalonego przez starostę oławskiego sporządzane są kolejne opinie, postępowanie w niniejszej sprawie toczy się już ponad 3 lata, a właściciele wywłaszczonych nieruchomości nadal nie otrzymali odszkodowania.

Jak wynika z art. 35 § 3 K.p.a. załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej, nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania. W sytuacji, gdy terminy te nie zostały dotrzymane, organ administracji publicznej pozostaje w bezczynności (wyrok z dnia 20 lipca 1999 r. Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie I SAB 60/99).

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra o wyjaśnienie, jaki w świetle postępowania administracyjnego jest termin końcowy postępowania administracyjnego w sprawie ustalenia wysokości odszkodowania za nieruchomość przejętą na rzecz gminy na podstawie ostatecznej decyzji administracyjnej.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Sławomir Piechota

Wrocław, dnia 3 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23000)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizowanej przez rząd polityki rodzinnej, niemającej żadnego przełożenia na składane wcześniej obietnice

Szanowny Panie Premierze! Nie bez powodu niniejszą interpelację kieruję na Pańskie ręce z datą 1 czerwca, gdy w sposób szczególny zwracamy się do naszych dzieci i wnuków. Na początku pozwolę sobie przypomnieć Panu Premierowi jego deklaracje, jakie przed trzema laty złożył polskiemu społeczeństwu, polskim rodzinom: „Pomoc ze strony państwa mają otrzymywać ci najslabsi. (...). Mam nadzieję, że ni-

kogo na tej sali nie trzeba przekonywać do tego, jak ważne dla przyszłości Polski jest uniknięcie zagrożeń demograficznych. Oznacza to potrzebę rozwoju polityki prorodzinnej, uruchomienie wszystkich narzędzi realnie wspierających wzrost liczby urodzeń. (...)”. To były Pańskie słowa i Pańskie deklaracje, które, jak pokazała rzeczywistość, pozostały słowami i deklaracjami bez pokrycia. Pokazały to kolejne lata rządów powołanego przez Pana gabinetu.

Panie Premierze! Pomimo wielu prób i interwencji kierowanych do rządu, aby podjął kroki zmierzające do ochrony rodziców posiadających małe dzieci przed skutkami drastycznego (300%) wzrostu podatku VAT na odzież i obuwiu dla najmłodszych, nie zostały podjęte żadne realne działania. Tłumaczenie, że nie było szans na pozostawienie preferencyjnej stawki podatku VAT na artykuły dla dzieci, może świadczyć tylko o braku determinacji rządu oraz jego miernych kompetencjach. Jeżeli jednak odrzucić te czynniki, to wprowadzenie wyższej 23-procentowej stawki opodatkowania zostało zrealizowane z całą świadomością i wiedzą rządu, iż taka zmiana będzie skutkowała dla budżetu niemalymi dodatkowymi wpływami. Sytuacja, z jaką wkrótce się zetkniemy, będzie wręcz paradoksalna – państwo, które na pomoc rodzinom przeznacza zaledwie 0,76% PKB, będzie czerpało ich kosztem wymierne, niemałe korzyści. Jak mizernie wygląda zainteresowanie sytuacją rodzin oraz jak słaba jest pomoc rządu i państwa w porównaniu z innymi krajami, niech świadczy fakt, że Niemcy na ten segment przeznaczają 9% swojego produktu krajowego brutto. Oczywiście polskie rodziny realnie oceniają możliwości państwa i nie oczekują aż takiego wsparcia. Raczej żywią nadzieję, że w przyszłości i tak trudna ich sytuacja nie ulegnie dalszemu pogorszeniu.

Stawka podatku VAT na artykuły dziecięce, jaki będzie obowiązywał w Polsce, wygląda „imponująco” z tymi, jakie obowiązują w innych krajach Unii. Np. Wielka Brytania ma zerową stawkę, a Luksemburg 3%. Aby być obiektywnym, pragnę dodać, iż zaniedbania w tej materii swój początek biorą z czasów negocjacji akcesyjnych. Rząd jednak – jak do tej pory – nie przygotował żadnego programu rekompensującego rodzicom skutki drastycznego wzrostu kosztów utrzymania dzieci.

Bardzo istotnym problemem skrętnie omijanym przez rząd jest wysokość wsparcia dla rodzin posiadających na utrzymaniu dzieci niepełnosprawne. Kwoty, jakie otrzymują na ich rehabilitację czy zakup sprzętu ortopedycznego, są śmiesznie niskie i w rzeczywistości nie stanowią żadnego realnego wsparcia. Sytuacja finansowa państwa nie stanowi w tym przypadku żadnego wytłumaczenia dla braku zainteresowania rządu sytuacją tych grup społecznych. Chciałbym wierzyć, że nowy Pański minister mający podobno zająć się sytuacją osób wykluczonych dostrzeże ten problem, choć z drugiej strony samo zauważenie sytuacji niepełnosprawnych i ich rodzin bez realnej pomocy będzie zachowaniem obecnego status quo.

Panie Premierze!

Czy Pański rząd podejmował jakiegokolwiek działania, aby obciążyć artykuły dziecięce w naszym kraju preferencyjną stawką podatku VAT? Czym tłumaczyć brak skutecznych negocjacji prowadzonych przez obecny rząd?

Czy i w jaki sposób Pański gabinet zamierza zrekomensować polskim rodzinom – szczególnie wielodzietnym – drastyczny wzrost kosztów utrzymania i wychowania dzieci?

Czy poza informacjami o wzroście kosztów wychowania dzieci będzie Pan w stanie przekazać polskim rodzinom jakieś bardziej pozytywne informacje?

Proszę o informacje: W jakim zakresie zostały zrealizowane obietnice dane polskim rodzinom, zawarte w Pańskim exposé?

Czy Pański rząd dostrzega problem rodzin wychowujących niepełnosprawne dzieci, czy zamierza realnie i wymiernie je wspomóc i w jaki sposób?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 1 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23001)

do ministra zdrowia

w sprawie działań podejmowanych przez resort w celu walki z cukrzycą i ograniczania jej skutków zdrowotnych oraz ponoszonych kosztów społeczno-ekonomicznych

Szanowna Pani Minister! Zwrócili się do mnie przedstawiciele Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków, przedstawiając problem jednej z najgroźniejszych chorób cywilizacyjnych, jaką jest cukrzyca. Choroba ta jest już uznana za społeczną. Zachorowalność stale rośnie, dotykając kolejne rzesze ludzi na całym świecie, a związane z nią groźne powikłania są coraz częstszymi przyczynami zgonów.

W związku z powyższym proszę o przekazanie informacji dotyczącej polityki zdrowotnej w tym zakresie. Czy problem walki z cukrzycą jest kwestią priorytetową oraz jakie działania są obecnie podejmowane przez podległe Pani ministerstwo, aby ograniczać skutki zdrowotne cukrzycy oraz ponoszone koszty społeczno-ekonomiczne?

Z poważaniem

Poseł Arkadiusz Litwiński

Szczecin, dnia 27 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 23002)

do ministra skarbu państwa

w sprawie nadużyć i nieprawidłowości przy obsadzaniu zarządów oraz rad nadzorczych w spółkach Skarbu Państwa

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Ostatnie 20-lecie przemian systemowych w Polsce cechuje zmienność i złożoność warunków działania podmiotów gospodarczych, w tym państwowych. Widoczna manipulacja społeczną świadomością doprowadziła do upowszechnienia mitu nieuchronności sprywatyzowania całego sektora publicznego. Z niepokojem przyjmuję fakt doktrynalnej wyprzedaży majątku narodowego. Sprzeciw budzi też sposób prywatyzacji. Liczne przykłady dowodzą, że motorem prywatyzacji są często osobiste interesy polityków i urzędników, którzy są bezpośrednio związani z rozdysonowaniem majątku państwowego.

Sprzeciw budzi także sposób zarządzania wieloma spółkami Skarbu Państwa. Wyzwania gospodarki rynkowej, rosnąca konkurencyjność, integracja w ramach UE i globalizacja działalności gospodarczej zmuszają wszystkie podmioty gospodarcze, w tym spółki państwowe, do szukania optymalnych sposobów zarządzania. Trzeba się zgodzić z P. Druckerem, że „nie ma przedsiębiorstw efektywnych i nieefektywnych, są tylko firmy lepiej lub gorzej zarządzane”. Niestety, jak się okazuje, negatywna selekcja kadr zarządzających spółkami państwowymi w sensie kwalifikacji, umiejętności, fachowości, postaw moralnych i poszanowania interesu publicznego prowadzi bardzo często do nadużyć i patologii. W zarządach i radach nadzorczych SSP rządzą za zasługi i dyspozycyjność osoby z partyjnego klucza. One doskonale wiedzą, że ich głównym celem, kierunkiem działania i zadaniem jest „zaspokajanie potrzeb osobistych i politycznych”. Otoczenie polityczne SSP wpływa i utrzymuje te patologiczne praktyki. Jest to dramat polskiej gospodarki i przemian ustrojowych.

Spółki państwowe zasługują na kadrę kierowniczą o wysokich kwalifikacjach, kompetentną i uczciwą. Tymczasem w prasie często pojawiają się informacje o nieprawidłowościach przy obsadzaniu zarządów oraz rad nadzorczych w spółkach Skarbu Państwa. Jednym z najbardziej ostatnio bulwersujących przykładów jest sprawa jednego z prezesów PKP. Pół roku po odwołaniu ze stanowiska za m.in. chaos związany z rozkładem jazdy, brak widocznych skutków reformy PKP, olbrzymi spadek liczby przewiezionych pasażerów i towarów, został członkiem zarządu spółki PKP Energetyka. Nowy członek zarządu został wybrany przez walne zgromadzenie akcjo-

nariuszy, czyli Skarb Państwa i PKP SA, firmę, z której po gigantycznym chaosie związanym z rozkładem został wyrzucony. Nowe stanowisko dostał bez konkursu. W mediach pojawiają się również informacje o obsadzaniu tych stanowisk osobami, wobec których orzeczono wyrok sądowy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy docierają do ministerstwa informacje o możliwych nieprawidłowościach przy obsadzaniu zarządów oraz rad nadzorczych w spółkach Skarbu Państwa? Jakie działania podjął Pan Minister w celu wyeliminowania tych patologii?

2. Proszę o przedstawienie składów zarządów i rad nadzorczych we wszystkich spółkach Skarbu Państwa oraz spółkach powstałych z udziałem spółek Skarbu Państwa.

3. Proszę przedstawić, jakie zmiany w składach tych organów zachodziły w latach 2007–2011? Na podstawie jakich okoliczności zapadały te decyzje?

4. Proszę wymienić, które z tych osób (zasiadających w zarządach, radach nadzorczych) należą do partii politycznych, są pracownikami biur poselskich i senatorskich, asystentami społecznymi parlamentarzystów?

5. Czy wśród osób zasiadających w radach nadzorczych i zarządach ww. spółek (spółkach Skarbu Państwa oraz spółkach powstałych z udziałem spółek Skarbu Państwa) są osoby skazane prawomocnymi wyrokami sądów? Jeżeli tak, to kto i dlaczego podjął decyzje o wyborze tych osób do tych organów? Czy i jakie będą wyciągnięte konsekwencje w stosunku do osób odpowiedzialnych za ten stan patologiczny?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23003)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie likwidacji komisariatów Policji

Szanowny Panie Ministrze! Liczne interwencje władz samorządowych różnych szczebli, próby społeczności lokalnych w sprawie zabezpieczenia poczucia bezpieczeństwa i ochrony mienia stały się podstawą wystąpienia o udzielenie informacji w sprawie planowanych działań kierowanego przez Pana resortu odnośnie do reorganizacji Policji, polegającej na likwidacji komisariatów w niektórych miejscowościach.

Władza powinna zapewnić poczucie bezpieczeństwa osób i ochrony mienia, a zamykanie komisaria-

tów Policji prowadzi do sytuacji odwrotnej. To prace Komendy Głównej Policji i komend wojewódzkich, a niejednokrotnie miejskich i powiatowych trzeba reorganizować, a nie likwidować komisariaty. Likwiduje się często małe komisariaty pod pozorem odzyskania kilku etatów, np. dla prewencji, a w komendach wojewódzkich, miejskich i powiatowych ciągle tworzy się nowe wydziały i powołuje nowych naczelników, ich zastępców, kierowników i sekretarki. Cemu to służy, bo na pewno nie poprawia poczucia bezpieczeństwa społeczeństwa? Jest to swoista gra pozorów. Policjanci z małych lokalnych komisariatów wykazują znajomość zagrożeń na terenach, za które są odpowiedzialni, za prowadzenie działań profilaktycznych, współpracują z mieszkańcami i samorządami na rzecz poprawy bezpieczeństwa. Po likwidacji komisariatów tego nie będzie, nie ulegajmy złudzeniu, że wszystko z dziedziny bezpieczeństwa załatwimy przez telefon i Internet do komendy powiatowej czy miejskiej. Wielu spraw nie da się załatwić w Policji w ten sposób i konieczna jest osobista wizyta w najbliższej jednostce Policji, a taką jest komisariat. Likwidacja komisariatów wydaje się najprostszą drogą do uzyskania pozornych oszczędności. Czy warto oszczędzać na bezpieczeństwie społeczeństwa? Poza tym infrastruktura po zlikwidowanych komisariatach ulegnie degradacji. Kto poniesie te koszty? W dotychczasowych działaniach każdej władzy do tej pory było otwieranie nowych komisariatów, a nie zmniejszanie ich ilości.

Likwidacja komisariatów spowoduje społeczne oburzenie. Zadaniem każdej władzy jest zapewnienie bezpieczeństwa i porządku społeczeństwa, a nie osiągnięcie tego poprzez likwidację już istniejących komisariatów, ale ich modernizację, wsparcie techniczne i finansowe, wzrost wynagrodzeń dla służących w nich funkcjonariuszy.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego w ramach planowanej reorganizacji funkcjonowania Policji zakłada się likwidowanie istniejących komisariatów, szczególnie w siedzibach gmin wiejskich?

2. Jaka liczba komisariatów przeznaczona jest do likwidacji?

3. Jakie dane brano pod uwagę, wyznaczając komisariaty, które ulegną likwidacji?

4. Jakie potencjalne skutki w zakresie spadku bezpieczeństwa przyniesie likwidacja komisariatów Policji w małych gminach, często położonych w sporej odległości od komend powiatowych i miejskich?

5. Co się stanie z obiektami i pomieszczeniami likwidowanych komisariatów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Mieczysław Golba

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 23004)

do ministra zdrowia

**w sprawie cen leków dla pacjentów
w aptekach**

Szanowna Pani Minister! Na spotkaniach z wyborcami spotkałem się wielokrotnie z pytaniami dotyczącymi wysokich cen leków (często różnice te wynoszą nawet kilkaset procent) dla pacjenta w aptecę w porównaniu z cenami identycznych medykamentów w szpitalu. Regulacja cen leków przez Ministerstwo Zdrowia w taki sposób, że cena takiego leku w aptecę jest znacznie wyższa w porównaniu do ceny identycznego leku w lecznictwie szpitalnym, jest pozabawiona logiki.

Biorąc ponadto po uwagę sytuację, że ceny medykamentów w innych, często znacznie zamożniejszych krajach Europy są znacznie niższe, można wyciągnąć wniosek, że ceny te w Polsce są znacznie wyższe niż w innych państwach w stosunku do zarobków i siły nabywczej Polaków. Z wyżej wymienionych przyczyn wielu pacjentów nie stać na wykupienie leków i rozpoczęcie czy kontynuację leczenia, co jednoznacznie negatywnie przekłada się na słabą kondycję zdrowotną naszego społeczeństwa.

Wobec powyższego proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie konkretne działania zmierzające do znaczącego obniżenia cen leków w aptekach zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia?

2. Kiedy te działania przybiorą formę konkretnych aktów prawnych i wejdą w życie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Mieczysław Golba

Jarosław, dnia 14 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 23005)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie trudnej sytuacji producentów
ogórków i pomidorów w związku
ze stwierdzeniem zachorowań ludzi
w kilku krajach Europy**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z sytuacją, jaka spowodowana została wystąpieniem zachorowań ludzi w kilku krajach Europy – bakteriami *Escherichia coli* znajdującymi się, jak twierdzą media, na ogórkach – nastąpiło całkowite załamanie popytu na to warzywo oraz duże ograniczenie popytu na pomidory w powiecie kaliskim i powiecie pleszewskim. To

największe zagłębienie uprawy pomidorów i ogórków szklarniowych. Większość producentów obarczona jest dużymi kredytami inwestycyjnymi, a obecna sytuacja zagraża ich płynności finansowej, a w razie bankructwa pracę może stracić kilka tysięcy osób. Może się to również przełożyć na kondycję finansową firm, pracujących na rzecz gospodarstw ogrodniczych. Szacuję (po konsultacjach z firmami), że od 2009 r. do maja 2011 r. przybyło w rejonie kaliskim (łącznie z Pleszewem) ok. 50 ha nowoczesnych szklarni, a w kraju łącznie z naszym rejonem ok. 200 ha. Według informacji z firmy Syngenta Seeds w całej Rosji jest ok. 500 ha szklarni, czyli tyle, ile w powiecie kaliskim i powiecie pleszewskim.

Według kalkulacji firm doradczych i ogrodników nakłady roczne na uprawę 1 ha pomidorów szklarniowych w cyklu przedłużonym wynoszą 1,05–1,2 mln zł (ok. miliona dwustu tysięcy złotych), nie licząc amortyzacji drogich urządzeń i obiektów szklarniowych.

Przy dość wysokim plonie z 1 m² = 45 kg, aby pokryć nakłady, średnia cena musiałaby wynieść ok. 2,5–2,67 zł/kg pomidorów.

Obecnie za karton 6 kg pomidorów cena spadła z 18 zł do 8 zł (w tym koszt kartonu to ok. 1,1 zł) i popyt jest znikomy. Ogórków nikt nie chce kupować. Kombinat Siechnice oferował ogórki po 10 groszy za kg – kilkaset ton.

W całości problemu bardzo ważnym czynnikiem są ogromne nakłady na produkcję, których nie można przerwać w okresie kryzysu (fertygacja = nawożenie z nawadnianiem, zbiory, ochrona, cięcie itp.).

Zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. W jaki sposób rząd zamierza udzielić pomocy tej grupie producentów?

2. Czy zostały już podjęte jakiegokolwiek działania zmierzające do zmniejszenia strat producentów?

Z poważaniem

Poseł Piotr Walkowski

Ostrów Wielkopolski, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23006)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie projektów ustaw
podporządkowujących sędziów władzy
wykonawczej**

Szanowny Panie Ministrze! Z prasowych doniesień wynika, że rząd i Sejm lekceważą sędziów i prokuratorów. Uważają tak stowarzyszenia skupiające członków tych grup zawodowych. Przejawem takiego podejścia są projekty ustaw podporządkowujących sędziów władzy wykonawczej i zamrożenie w przy-

szlorocznym budżecie wzrostu płac w sądownictwie i prokuraturze. W reakcji stowarzyszenia zapowiadają protesty. Organizacje sędziów i prokuratorów zaprotestowały „przeciwko dalszemu psuciu prawa przez władzę ustawodawczą i wykonawczą”. „Przykładem są wejście w życie noweli do ustawy o prokuraturze degradującej jej rolę, prace prowadzone nad projektem ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych zmierzające do dalszego podporządkowania władzy sądowniczej politykom oraz prace nad projektami przepisów o państwowych egzaminach prawniczych, które prowadzić będą do obniżenia jakości usług prawniczych. Rozwiązania takie zagrażają prawu każdej osoby do sprawiedliwego sądu i fachowej pomocy prawnej” – czytamy w wydanym przez sędziów i prokuratorów oświadczeniu. Środowiska te są również zaniepokojone budżetowymi propozycjami rządu.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Dlaczego Pan Minister nie bierze pod uwagę zdania sędziów, skoro już ponad trzy czwarte zgromadzeń sądów okręgowych podjęło uchwały sprzeciwiające się temu projektowi i domagające się podjęcia prac nad nową ustawą?

2. Czy prawdziwe są opinie, że celem projektu o ustroju sądów powszechnych są kolejne ograniczenie niezależności sądów i poddanie ich kontroli władzy wykonawczej?

3. Czy założenia do projektu budżetu państwa na rok 2012, które przewidują zamrożenie funduszu wynagrodzeń we wszystkich jednostkach państwowej sfery budżetowej, w tym sądownictwa i prokuratury, stanowią zerwanie „kompromisu” pomiędzy środowiskami sędziów i prokuratorów a władzami politycznymi wypracowanego w 2008 r. po fali protestów?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 30 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 23007)

do ministra zdrowia

w sprawie zatruc dopalaczami

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że oficjalne statystyki podawane przez Główny Inspektorat Sanitarny są bardzo optymistyczne – liczba zatruc dopalaczami maleje. W październiku 2010 r. odnotowano 258 takich przypadków, w lutym bieżącego roku już tylko 8. Lekarze są jednak sceptyczni wobec tych zapewnień. To są teraz substancje zakazane. Trudno oczekiwać, aby ktoś przyznał się, że ich używał. Jak przekonuje rzecznik GIS, do października ubiegłego roku w statystykach szpitalnych nie wyodrębniano oddzielnej kategorii zatruc dopalaczami,

ujmowano je w masie wszystkich zatruc narkotykami. Do ośrodków toksykologii, które specjalizują się w leczeniu zatruc narkotykowych, tylko w okresie od stycznia do października ubiegłego roku wpłynęło około 1000 próśb z innych szpitali o diagnozę.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy prawdziwa jest opinia, że malejące dane dotyczące zatrucia dopalaczami, którymi podpira się strona rządowa, nie są wiarygodne – osoby, które używają dopalaczy, ukrywają to przed lekarzami?

2. Czy w związku z zainteresowaniem osób poprzednio nabywających dopalacze łatwo dostępnymi lekami zawierającymi substancje przetwarzające się w organizmie w związki morfinowe, zawierające też m.in. pseudoefedrynę, z której można produkować np. amfetaminę, zamierza Pani ograniczyć dostępność tych leków?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23008)

do ministra obrony narodowej

w sprawie programu nauczania w uczelniach wojskowych

Szanowny Panie Ministrze! Media donoszą, że w ocenie gen. broni Wolfa-Dietera Loesera, komendanta NATO Defence College, biorącego udział w 40. Konferencji Komendantów wojskowych uczelni państw NATO, wojna w Afganistanie, nieprzewidziane zagrożenia zmieniły Sojusz, a takie problemy jak cyberprzestępczość, terroryzm czy bezpieczeństwo energetyczne obecnie są w zainteresowaniu Paktu, który na wiele sposobów stara się odpowiadać na te wyzwania. Jak zauważył, w działaniach kryzysowych pomocne jest zbliżenie współpracy sił wojskowych i cywilnych, ale aby być do niej gotowym, potrzebna jest zmiana sposobu szkolenia w wyższych szkołach wojskowych. Zdaniem gen. Loesera, obecnie misje wojskowe, m.in. z uwagi na wielonarodowość, jak nigdy przedtem wymagają od żołnierzy coraz większych zdolności bojowych, ale też umiejętności komunikowania się czy rozumienia innych kultur. To wymaga zmian w edukacji wojskowej. Musi być ona międzynarodowa, oparta na znajomości języków, wypełniona programami wymian, wielonarodowych ćwiczeń przygotowujących do działań w mieszanych grupach. Jak zauważył gen. Loeser, by te założenia stały się rzeczywistością, uczelnie wojskowe muszą przejść lub już przechodzą fundamentalne zmiany.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy program nauczania w polskich uczelniach wojskowych uwzględnia wyzwania związane z obecnymi zagrożeniami?

2. Czy w ramach zmian planuje się tworzenie z placówek wojskowych uczelni cywilno-wojskowych?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23009)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie szkoleń pilotów na symulatorze
w Moskwie**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa informuje, że reporterzy „Naszego Dziennika” oglądali w Moskwie symulator, na którym być może – bo kontraktu do tej pory nie ma – będą ćwiczyli piloci z 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego. Systemy kabiny na Szeremietiewie, tzw. FFS, czyli pełnego symulatora lotu kategorii C, są skonfigurowane z samolotami rosyjskiego lotnictwa cywilnego. Polski Tu-154M o numerze burtowym 102 jest wyposażony w o wiele bardziej rozwinięte układy. Dotyczy to m.in. komputera pokładowego FMS, którego na trenażerze w Moskwie w ogóle nie ma. W przypadku pilotów 36. SPLT byłyby więc konieczne dodatkowe szkolenia różnicowe. Symulator Tu-154M, który jako jedyny na świecie znajduje się na podmoskiewskim lotnisku Szeremietiewo, znacznie różni się od polskiej maszyny. Nawet laikowi od razu rzuca się w oczy, że część przyrządów w kabinie pilotów wygląda inaczej. Pracownicy centrum zdają sobie z tego sprawę, ale mimo wszystko zachęcają do korzystania z urządzenia. Sam Aeroflot już tupolewów nie ma, latają na nich głównie małe linie rosyjskie (najwięcej ma ich UTair – 17), a także linie z Iranu, Tadżykistanu, Korei Północnej i innych. Nieliczne są w posiadaniu sił powietrznych kilku krajów. Do tej grupy zalicza się nasz „102” oraz jedna maszyna słowacka, po kilka na Ukrainie, w Chinach, krajach Azji Środkowej. Zatem tylko dwa egzemplarze należą do krajów NATO i to one znacznie się wyróżniają wyposażeniem, w którym część urządzeń nawigacyjnych wymieniono na podzespoły produkcji zachodniej.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy w ogóle warto, by polskie załogi na nim trenowały? Wątpliwości mają nawet sami Rosjanie, gospodarze ośrodka.

2. Jaki będzie koszt takiego szkolenia?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23010)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie kampanii „Równe traktowanie
standardem dobrego rządzenia”**

Szanowny Panie Premierze! Prasa informuje, że blisko 5 mln zł pochłonie kampania pod hasłem „Równe traktowanie standardem dobrego rządzenia”, organizowana przez urząd pełnomocnika do spraw równego traktowania, na czele którego stoi Elżbieta Radziszewska. Akcja skierowana jest do 85 urzędów administracji rządowej i Państwowej Inspekcji Pracy. Jak napisano w założeniach projektu: „(...) wsparciem objętych będzie: 386 urzędników administracji rządowej i Państwowej Inspekcji Pracy uczestniczących w szkoleniach dotyczących dyskryminacji (w tym 45 wybranych koordynatorów równego traktowania), 680 uczestników 16 seminariów regionalnych, 200 uczestników konferencji tematycznych, 170 uczestników 2 konferencji (inauguracyjnej i zamykającej), 85 instytucji administracji publicznej, których przedstawiciele uczestniczyć będą w szkoleniach, oraz 18 instytucji rządowych objętych badaniem Gender Index”.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Czy takie szkolenie jest niezbędne i w jaki sposób pomoże rozwiązać problemy ludzi spotykających się z problemem wykluczenia?

2. Czym jest badanie Gender Index i czy szkolenia mają promować ideologię gender – tzw. płci kulturowej?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23011)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie zakupu przez MON śmigłowców
bojowych**

Szanowny Panie Ministrze! Z medialnych doniesień wynika, że Ministerstwo Obrony Narodowej przygotowuje przetarg na zakup śmigłowców bojowych dla polskiej armii. Budżet MON na przyszły rok to 29,3 mld zł, czyli o przeszło 7% więcej niż w tym roku. Wydatki na szeroko pojętą przebudowę i modernizację Sił Zbrojnych wyniosą 26% budżetu armii. Za tym wzrostem nakładów ma pójść także zakup nowych śmigłowców, których polskiej armii brakuje. Okazuje się bowiem, że tylko część helikopterów jest jeszcze względnie młoda, pozostałe rodowodem sięgają lat 80., a nawet 70. ubiegłego stulecia. Niezależ-

nie od tego, kiedy dojdzie do przetargu, wiadomo, że zakup 26 śmigłowców to mniej niż pierwotnie planowano. Ale to i tak łakomy kąsek dla potencjalnych producentów helikopterów na świecie i w Polsce. W ocenie parlamentarzystów z komisji obrony, przy ewentualnym wyborze śmigłowca dla armii resort powinien się kierować jakością sprzętu, a także interesami polskiego przemysłu lotniczego, co się wzajemnie nie wyklucza. Na liście pretendentów do udziału lotniczego tortu są Polskie Zakłady Lotnicze w Mielcu, których właścicielem od kilku lat jest koncern Sikorsky Aircraft Corporation z USA, a produkowany także od niedawna w Mielcu śmigłowiec Black Hawk należy do najnowocześniejszych maszyn bojowych na świecie. W grę wchodzi także unowocześnieone wersje Sokołów produkowanych w Świdniku.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy i kiedy nastąpi wymiana podstarzałej polskiej floty śmigłowcowej?

2. W jakim zakresie może to uzupełnić nasze braki i czy polskie firmy mają szansę wygrać śmigłowcowy kontrakt stulecia?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23012)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie bojkotu polskiego pawilonu
na międzynarodowym 54. Biennale Sztuki
w Wenecji**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują, że Limor Livnat, izraelska minister kultury i sportu, zbojkotowała polski pawilon na międzynarodowym 54. Biennale Sztuki w Wenecji. Izraelska minister przyjechała do Wenecji, aby razem z prezydentem Szymonem Peresem uczestniczyć w otwarciu pawilonu izraelskiego. Po otwarciu pawilonu minister rozpoczęła zwiedzanie ekspozycji innych krajów. Jednak nie zatrzymała się przy pawilonie polskim. Demonstracyjne go ominęła, ponieważ polskie barwy na imprezie w Wenecji reprezentuje projekt izraelskiej artystki Yael Bartany, która w Izraelu uważana jest za kontrowersyjną, o poglądach skrajnie lewicowych i antysyjonistycznych. Głównym tematem filmowej trylogii Yael Bartany, w skład której wchodzi prace „Mary Koszmary”, „Mur i wieża” i „Zamach”, jest działalność Ruchu Żydowskiego Odrodzenia w Polsce, stworzonego przez artystkę ruchu politycznego, stawiającego sobie za cel powrót ponad 3 mln Żydów do ojczyzny ich przodków. Minister Limor Livnat, z rządzącej partii Likud, skrytykowała przede wszystkim

apel o powrót 3 mln Żydów do Polski, przekazany filmie pt. „Mary Koszmary”.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy MSZ wiedział, jakie poglądy reprezentuje artystka Yael Bartana?

2. Czy i jakie poczynił Pan kroki mające na celu wyjaśnienie zaistniałej sytuacji?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23013)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie małej liczby kandydatów do służby
w Policji**

Szanowny Panie Ministrze! Z medialnych doniesień wynika, że mimo przywilejów emerytalnych młodzi ludzie coraz rzadziej decydują się na służbę w Policji. Nie ma się jednak czemu dziwić – policjant wykazywać się musi dużą odpornością na stres, poziom wynagrodzeń trudno nazwać zadowalającym. Atrakcyjna jest szybka emerytura, ale nawet i to ma się zmienić. Z tego powodu w wielu jednostkach po prostu brakuje ludzi. By uzupełnić braki kadrowe, opracowano projekt zmian w ustawie o Policji. Autorzy projektu, którym zajmuje się obecnie sejmowa Komisja Administracji i Spraw Wewnętrznych, uznali, że przerywanie postępowania kwalifikacyjnego z uwagi na fakt, że kandydat do służby został wcześniej skazany za popełnienie wykroczenia, jest „zbyt rygorystyczne”. Projekt zakłada więc, że do Policji nie będą mogły kandydować jedynie te osoby, które w przeszłości skazane zostały za przestępstwo. Nowelizacja zakłada bowiem, że by wstąpić w szeregi Policji, nie będzie już potrzebne średnie wykształcenie. Autorzy projektu chcą, by komendant wojewódzki mógł wyrazić zgodę na przyjęcie do służby osób, które nie mają zdanego egzaminu dojrzałości.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jak wytłumaczyć obniżenie standardów dla kandydatów do Policji z powodu braku chętnych, skoro według dostępnych danych obecnie jest około 60 kandydatów na jedno miejsce?

2. Czy faktycznym problemem nie jest brak funduszy na szkolenia przyszłych policjantów, a przez to zbyt mała ilość przyjęć do służby?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23014)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie nowych uprawnień
dla Straży Granicznej**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują, że MSWiA chce rozszerzyć katalog wykroczeń, za które pogranicznicy będą mogli karać obywateli mandataми. Po wejściu w życie przygotowywanego w MSWiA rozporządzenia strażnicy będą mogli nakładać grzywny za kilkadziesiąt różnych wykroczeń. Do dotychczasowej listy zostaną dopisane m.in. takie pozycje, jak jazda z nadmierną prędkością, prowadzenie działalności gospodarczej bez zezwolenia, ale także nieobyczajne zachowanie, picie w miejscu publicznym czy śmiecenie w lesie. Rzeczniczka Straży Granicznej tłumaczy, że szersze uprawnienia są potrzebne pogranicznikom ze względów praktycznych. Jak mówi, do tej pory strażnicy również nie przechodzili obojętnie, widząc, że ktoś łamie prawo, ale sami nie mogli wystawić mandatu i za każdym razem musieli dzwonić po policję. Wtedy policja przyjeżdżała, wiązało się to z jej dojazdem, co generowało dodatkowe koszty i pochłaniało czas – mówi rzeczniczka. Teraz ma być taniej i szybciej. Jak przekonuje rzeczniczka wbrew pozorom w ten sposób służby idą też na rękę osobom, które są karane mandatami, bo jeżeli ktoś popełnił wykroczenie, to i tak mandat dostanie – a dzięki nowym uprawnieniom osoba, która go otrzyma, nie będzie musiała niepotrzebnie czekać.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy wobec zmian w funkcjonowaniu Straży Granicznej nie wydaje się zasadne włączenie tej formacji w struktury Policji, wzorem innych państw, jako policji granicznej?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23015)

do ministra zdrowia

w sprawie finansowania procedury in vitro

Szanowna Pani Minister! Media informują, że stan funduszy nie pozwala na finansowanie procedury in vitro. Jeżeli dzisiaj mamy rozważać, komu wcześniej dać pieniądze: czy chorym dzieciom na onkologii, czy finansować in vitro, to – z całym szacunkiem – ale ci, którzy tego oczekują od nas najbardziej w dobie takiego finansowania systemu, powinni dostać dofinansowanie swoich świadczeń w pierwszej kolej-

ności – mówiła minister Ewa Kopacz. To są bardzo trudne decyzje – podkreśliła.

Z wielką uwagą obserwujemy, jak splotywa składka zdrowotna i z jakim budżetem wejdziemy w 2012 r. Dzisiaj nie możemy zachowywać się jak niegospodarna gospodyni, która w trzy dni wyda wszystko, a potem będzie oczekiwała, że ktoś jej pieniądze pożyczycy albo da – powiedziała minister zdrowia.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy Ministerstwo Zdrowia w związku z brakiem środków na zabiegi in vitro rozważa wspieranie innej metody – naprotechnologii?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23016)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planu likwidacji
Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego
w Zielonej Górze**

Szanowny Panie Ministrze! Z niepokojem przyjmuję informację o zamiarze likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze.

Zlikwidowanie tak ważnego wydziału sądu okręgowego z pewnością może skutkować pozbawieniem mieszkańców i podmiotów gospodarczych z woj. lubuskiego prawa do sądu. Oceny tej nie zmieni wyznaczenie właściwości Sądu Okręgowy w Poznaniu do rozpoznania spraw z terenu woj. lubuskiego. Konieczność przejazdu na rozprawę ok. 200 km z całą pewnością doprowadzi do rezygnacji z obrony należnych praw, i to w głównej mierze z przyczyn ekonomicznych. Z uzyskanych przeze mnie informacji, m.in. od Organizacji Pracodawców Ziemi Lubuskiej, wynika, że przedsiębiorcy z terenu woj. lubuskiego są zaniepokojeni projektem likwidacji wydziału oraz wyrazili w tej sprawie jednoznaczny sprzeciw. Likwidacja wydziału sądu gospodarczego może dać sygnał potencjalnym inwestorom, że jest to województwo niższej kategorii, gdzie lekceważy się przedsiębiorców tworzących nowe miejsca pracy. Dalszym skutkiem wskazanej czynności likwidacji jednostki sądu gospodarczego może być pogłębienie się na tym terenie zjawiska bezrobocia strukturalnego na skutek lokalizacji nowych przedsiębiorstw w bardziej atrakcyjnych rejonach. Korzystniejsze warunki prowadzenia działalności gospodarczej choćby na przykład w sąsiedniej Brandenburgii mogą w efekcie doprowadzić do zmiany lokalizacji przedsiębiorstw oraz miejsca płacenia podatków (!) poza granice Polski.

Czynnik potencjalnego obniżenia wielkości odprowadzanych podatków z całą pewnością winien być rozważony przed dokonaniem planowanej zmiany or-

ganizacyjnej Sądu Okręgowego w Zielonej Górze. Inne negatywne skutki likwidacji wydziału gospodarczego są w chwili obecnej trudne do oszacowania.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy likwidacja Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze została poprzedzona wnikliwą analizą uwzględniającą wszelkie możliwe do zaistnienia skutki zamierzonej czynności?

Proszę również o informację co do ostatecznej decyzji Pana Ministra w tej sprawie.

Z poważaniem

Poseł Bogdan Bojko

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23017)

do ministra zdrowia

w sprawie dodatkowych środków ochrony prawnej dla pielęgniarek i położnych

Szanowna Pani Minister! Pielęgniarki i położne czują się rozgoryczone brakiem stosownej ochrony prawnej, zwłaszcza w kwestii podpisywania z nimi kontraktów i zawierania umów cywilnoprawnych. Również propozycja wydłużenia wieku emerytalnego dla kobiet budzi u nich uzasadnione niepokoje.

Pielęgniarki, położne nierzadko dobrowolnie godzą się na podpisywanie tzw. kontraktów, mając świadomość ich pozornego i nietrwałego charakteru. Pracodawcy w różny sposób, np. w związku z reorganizacją zakładu pracy czy outsourcingiem usług, wymuszają przystępowanie do konkursu ofert na świadczenia zdrowotne, a następnie do rozwiązywania umów o pracę na podstawie tzw. porozumienia stron.

Ponadto planowane wydłużenie wieku emerytalnego do 65 lat dla kobiet nie powinno, zdaniem pielęgniarek i położnych, obejmować tę grupę zawodową. Powszechnie znana specyfika warunków pracy powoduje, iż w większości przypadków pielęgniarka i położna z powodu stanu zdrowia nie będzie w pełni zdolna do właściwego wykonywania czynności zawodowych, zwłaszcza do opieki nad pacjentem i związanych z tym zabiegów.

Szanowna Pani Minister! Mając na uwadze przede wszystkim dobro pacjentów, kieruję do Pani następujące pytania:

1. Czy w przypadku podwyższenia wieku emerytalnego kobiet do 65 lat resort rozważy możliwość wyłączenia pielęgniarek i położnych od tej reguły?

2. Czy i w jaki sposób resort zdrowia zamierza ochronić pielęgniarki i położne przed powszechną praktyką zmiany formy prawnej wykonywania zawodu z umowy o pracę na umowę cywilnoprawną?

3. Czy praktyka samozatrudniania na podstawie umowy cywilnoprawnej pielęgniarek i położnych w sytuacjach wymagających całodobowej opieki nad pacjentem jest zgodna z prawem?

4. Czy i kiedy resort planuje wprowadzić obowiązek kwartalnego przekazywania Państwowej Inspekcji Pracy, ministrowi właściwemu ds. zdrowia oraz właściwym terytorialnie organom samorządu pielęgniarek i położnych wykazu pielęgniarek i położnych, wraz z numerami wpisów do rejestru indywidualnych, indywidualnych specjalistycznych praktyk pielęgniarek, położnych, które wykonują zawód w ramach praktyki zawodowej na podstawie umów o udzielanie zamówień na świadczenia zdrowotne w danym zakładzie?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 6 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 23018)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie braku uregulowania odpowiedzialności karnej i odszkodowawczej wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z tytułu niepowołania członków zarządu tej spółki

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z pytaniami w kwestii, która zdaniem właścicieli spółek z ograniczoną odpowiedzialnością jest nie do końca jasno określona w przepisach prawa, a dotyczy odpowiedzialności karnej i odszkodowawczej wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z tytułu niepowołania członków zarządu tej spółki, a więc naruszenia przepisów art. 201 § 4 Kodeksu spółek handlowych.

Sprawa dotyczy sytuacji, kiedy w wyniku oferty zakupu towaru, przedstawionej przez spółkę z o.o., druga strona sprzedała tej spółce zamówiony towar. Jednakże wobec braku dobrowolnej zapłaty przez kupującego (spółkę z o.o.) sprzedający złożył pozew do właściwego miejscowo sądu rejonowego o zasądzenie od kupującego wymaganej kwoty wraz z odsetkami i kosztami.

Tytułem wykonawczym, opatrzonym stosowną klauzulą wykonalności, właściwy miejscowo sąd rejonowy nakazał zapłatę sprzedającemu należności dochodzonych pozewem. Ponieważ kupujący nie zapłacił tych należności, sprzedający skierował sprawę na drogę postępowania egzekucyjnego. Wobec dalszej bezskuteczności egzekucji, na mocy prawomocnego postanowienia, komornik sądowy sprawę umorzył, z powodu braku skuteczności egzekucji (kupujący nie

prowadził działalności pod adresem siedziby spółki, jej rachunek bankowy nie wykazywał obrotów, spółka nie pozostawiła po sobie żadnych nieruchomości nadających się do zajęcia).

Po kilku miesiącach sprzedający dokonał przeglądu akt rejestrowych spółki kupującego i powziął informację, że uchwałą nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników wspólnicy spółki kupującego (w liczbie dwóch) odwołali dotychczasowy jednoosobowy zarząd spółki, nie powołując równocześnie nowego zarządu.

Tak więc w chwili nawiązania kontaktów handlowych pomiędzy sprzedającym a kupującym, tj. w momencie sprzedaży towaru, po stronie kupującego nie działał zarząd, czyli obligatoryjny organ każdej spółki z o.o., do którego wyłącznej kompetencji należy prowadzenie spraw spółki i jej reprezentowanie (art. 120 § 1 K.s.h.).

Odwołując zatem poprzedni zarząd i nie powołując nowego, wspólnicy spółki kupującego doprowadzili tym samym do paraliżu prawnego działalności tej spółki, działając tym samym niezgodnie z przepisami art. 120 § 4 K.s.h.

Sprzedając towar kupującemu, sprzedający działał pod wpływem błędu. Gdyby bowiem wiedział, że spółka kupującego nie posiada zarządu, nie doszłoby do transakcji. W związku z tak zaistniałą sytuacją brakowało także podstaw do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od członków zarządu spółki kupującego, na mocy art. 299 § 1 K.s.h.

W związku z powyższym sprzedający wystąpił do właściwego miejscowo prokuratora rejonowego z zawiadomieniem o podejrzeniu popełnienia przez wspólników spółki kupującego przestępstwa z art. 286 § 1 K.k. Niestety – dochodzenie w niniejszej sprawie, przeciwko jednemu ze wspólników, zostało umorzone wobec niewykrycia sprawców przestępstwa i nienaruszenia przepisów art. 286 § 1 K.k.

Szanowny Panie Ministrze! Ponieważ w chwili obecnej brakuje winnych i podstaw prawnych, które umożliwiłyby egzekucję należności, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy odwołując zarząd, bez powołania nowego, wspólnicy spółki kupującego ponoszą odpowiedzialność z tytułu naruszenia przepisów art. 120 § 4 K.s.h.?

2. Czy i jaką odpowiedzialność ponoszą wspólnicy spółki kupującego, którzy zataili informację o braku zarządu, świadomie przeprowadzając transakcję ze sprzedającym?

3. W jaki sposób sprzedający może – w obecnym stanie prawnym – skutecznie dochodzić należnych mu roszczeń?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

Interpelacja (nr 23019)

do ministra finansów

w sprawie interpretacji przepisów prawnych dotyczących opodatkowania podatkiem VAT obiadów dla dzieci w szkołach

Szanowny Panie Ministrze! W związku ze zmianą z dniem 1 stycznia br. przepisów ustawy o podatku VAT powstało wiele wątpliwości dotyczących opodatkowania podatkiem VAT obiadów w szkołach. Uchylony został art. 43 ust. 1 pkt 1, na podstawie którego usługi wymienione w załączniku nr 4 do ustawy, w tym usługi w zakresie edukacji (poz. 7 załącznika), korzystały ze zwolnienia od podatku. Dotychczasowe interpretacje dotyczące zastosowania przepisów ustawy w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia jednoznacznie wskazywały, że działalność w zakresie sprzedaży obiadów w stołówkach szkolnych objęta była tym zwolnieniem. Wynikało to z zaklasyfikowania usług w zakresie edukacji w grupowaniu PKWiU ex 80, załącznik nr 4 ustawy. Od 1 stycznia br. powstały ogromne wątpliwości dotyczące ww. usług. Zaistniała sytuacja jest wysoce niepokojąca dla samorządów, które przez ostatnich 5 miesięcy nie opłacały VAT za wyżywienie w szkołach.

Panie Ministrze:

1. Czy na podstawie przepisu art. 43 ust. 1 pkt 26 ustawy o VAT ich świadczenie nadal może korzystać ze zwolnienia w związku z odejściem od klasyfikacji usług na podstawie PKWiU?

2. Czy w związku z ww. zmianą od 1 stycznia br. szkoły mają płacić podatek VAT za wydawanie posiłków dla przedszkolaków, uczniów i nauczycieli?

3. Czy samorządy będą zmuszone do zapłacenia kilkumiesięcznych zaległości z tytułu niezapłaconego podatku VAT od wydawanych uczniom posiłków w przypadku niekorzystnej dla nich interpretacji przedmiotowego przepisu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Piotr Tomański

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23020)

do ministra środowiska

w sprawie możliwości zabudowy zagrodowej na gruntach leśnych

Szanowny Panie Ministrze! Właściciele prywatnych lasów ochronnych w dużych miastach skarżą się na nieżyciowe przepisy ustawy o planowaniu i za-

gospodarowaniu przestrzennym. Mają wyznaczone obowiązki ustawowe opieki nad tymi lasami wynikające z przepisów o lasach, zgodnie z uproszczonymi planami urządzenia lasu, dbałości o drzewostan, wykonywania okresowych cięć sanitarnych, usuwania nieczystości i ochrony przeciwpożarowej, ochrony przed nadmiernym zadeptywaniem lasu, ochrony przed nielegalną wycinką drzew.

Do sprawowania takiej opieki potrzebują gospodarstwa leśnego służącego gospodarce leśnej, agroturystyce lub po prostu ochronie istniejącej przyrody, zwłaszcza gdy na terenie lasu ochronnego utworzono obszar prawnie chroniony na podstawie ustawy o ochronie przyrody, w obrębie którego przepisy nie zabraniają zabudowy czy też zmiany przeznaczenia gruntów na cele nieleśne. Dotychczasowa ustawa nie proponuje tu jasnych rozwiązań i właściciele odchodzą z urzędów z kwitkiem.

Dlatego proszę o rozważenie możliwości znowelizowania ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych i ewentualne dopuszczenie w lasach ochronnych możliwości realizacji zabudowy zagrodowej ukierunkowanej na ekstensywną gospodarkę leśną, bo tylko taka jest możliwa na terenie lasów ochronnych, oraz na ochronę przyrody. Proponuję zezwolić na to tak jak rolnikom na zabudowę zagrodową na podstawie podobnych założeń.

Zgodnie z art. 55 Kodeksu cywilnego za gospodarstwo rolne uważa się grunty rolne i leśne wraz z odpowiednimi budynkami. Zgodnie z art. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych grunty pod budynkami gospodarstwa rolnego uważa się za rolne. Ale przecież może zdarzyć się sytuacja, że jeden właściciel ma tylko grunty rolne, a inny tylko grunty leśne. W każdym przypadku do realizacji istniejących obowiązków ustawowych potrzebne jest gospodarstwo. Ochrona i gospodarka wymaga częstego przebywania na gruncie.

Proponuję przez analogię uznanie gruntów pod budynkami służącymi gospodarce leśnej i ochronie przyrody w lesie za leśne. Brak odpowiednich przepisów w tej mierze nie służy ani właścicielom, ani przyrodzie, ani budżetowi miast.

Jakie jest stanowisko Pana Ministra w powyższej sprawie?

Posel Wojciech Sokołowski

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23021)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wprowadzenia małego ruchu granicznego pomiędzy Polską a Białorusią oraz budowy dodatkowego przejścia pieszego w Terespolu

Szanowny Panie Premierze! Od kilku już lat trwają rozmowy z przedstawicielami rządu Republiki Białoruś dotyczące wprowadzenia małego ruchu granicznego z Polską. Mieszkańcy, przedsiębiorcy i samorządy strefy przygranicznej objętej umową czekają z nadzieją, że mały ruch graniczny jak najszybciej wejdzie w życie, co pozwoli ożywić gospodarczo i turystycznie te tereny. Bardzo wielu Polaków ma rodziny po drugiej stronie Bugu, często oddalone od siebie zaledwie o kilka kilometrów. Z informacji, jakie posiadam, wynika, że mieszkańcy np. gminy i miasta Terespol chcą utworzenia pieszego i rowerowego przejścia na nowo wyremontowanym przejściu drogowym w Terespolu. W świetle planów wprowadzenia małego ruchu granicznego takie oczekiwanie jest jak najbardziej uzasadnione.

Bardzo niepokoi fakt przeciągających się w czasie decyzji wprowadzających mały ruch graniczny. Wiemy, że strona polska dopełniła formalności i obecnie umowa o małym ruchu granicznym czeka na podpis prezydenta Białorusi.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Premiera:

1. Czy zadbano, aby podczas wcześniejszych negocjacji ze stroną białoruską został określony graniczny terminy podpisania wynegocjowanej umowy przez obie strony?

2. Czy służby dyplomatyczne prowadzą rozmowy z prezydentem republiki Białoruś mające doprowadzić do szybkiego podpisania ww. umowy?

3. Jakie skuteczne środki zamierza podjąć polskie MSZ, aby mały ruch graniczny pomiędzy Polską a Białorusią został uruchomiony w jak najszybszym terminie?

4. Czy jest możliwe utworzenie na przejściu w Terespolu przejścia dla osób, które nie mają samochodu, a chciałyby przejść pieszo bądź rowerem na drugą stronę granicy?

Z góry dziękuję za odpowiedź.

Z poważaniem

Posel Adam Abramowicz

Biała Podlaska, dnia 7 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23022)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie podwyżki stawki podatku VAT
na ubranka dziecięce z 8% do 23%**

Szanowny Panie Premierze! Do mojego biura poselskiego zgłaszają się zaniepokojeni rodzice często wychowujący dwoje i więcej dzieci w sprawie planowanej podwyżki stawek VAT na ubranka i buciki dziecięce. Podwyższona stawka VAT ma obowiązywać od 1 stycznia 2012 r. Tak znaczne zwiększenie stawki VAT uderzy bezpośrednio w rodziny i przyczyni się do zdecydowanego ich zubożenia. W literaturze fachowej jest bardzo wiele przykładów na to, że właśnie takie metody dają odwrotny skutek i wpływ pieniędzy do budżetu jest chwilowy. Rodzice mający dzieci muszą więcej pracować, aby je utrzymać, płacą większe podatki nie tylko bezpośrednio, ale również pośrednie, wydając większe kwoty na utrzymanie, wychowanie i wykształcenie dzieci. Wydatki przeciętnego gospodarstwa domowego, gdzie są dzieci, są większe, np. opłaty za gaz, prąd itp. Dla państwa rodzina to kura, która znosi złote jajka. To instytucja, która nie tylko wpłaca pokaźne sumy do budżetu, ale również inwestuje na przyszłość, chociażby biorąc pod uwagę nowe pokolenia płacące składki na ubezpieczenie społeczne, z których finansowane są bieżące emerytury.

Załamanie instytucji rodziny ma ogromne konsekwencje również pozafinansowe. Niedostateczne zabezpieczenie rodziny środków na kształcenie i wychowanie młodych ludzi może zrodzić patologie w postaci wzrostu przestępczości czy bezrobocia.

Polska ma jeden z najniższych w Europie współczynników diety. Według GUS w 2009 r. wyniósł 1,4, jesteśmy jednym z najszybciej starzejących się społeczeństw w Europie oraz według Komisji Europejskiej jednym z najbiedniejszych. Polska na pomoc rodzinie przeznaczona zaledwie 0,76% PKB, podczas gdy Niemcy 9%, a Francja 4% swojego PKB. Państwo polskie takimi decyzjami pokazuje polskim rodzinom, że traktuje posiadanie dziecka jak dobro luksusowe, które należy się tylko wąskiej grupie ludzi bogatych. To bardzo krótkowzroczne i gospodarczo samobójcze podejście.

Wprowadzenie wyższych stawek VAT na ubranka i buciki dziecięce związane jest z wyrokiem ETS nakazującym Polsce podwyższenie tego podatku na te artykuły. Podczas negocjacji akcesyjnych Polski do Unii Europejskiej popełniono błąd. Ktoś nie dopilnował, aby wzorem Wielkiej Brytanii, Irlandii czy Luksemburga Polska mogła stosować obniżone stawki VAT na ubranka i buciki dziecięce. W interesie Polski i Europy jest, aby obniżony podatek VAT na te artykuły obowiązywał we wszystkich krajach UE. Europa się starzeje i takie rozwiązanie jest potrzebne dla wszystkich państw Unii Europejskiej.

W związku z tym zwracam się z pytaniem do Pana Premiera: Czy jednym z priorytetów polskiej prezydencji w Unii Europejskiej będzie wprowadzenie w całej Europie obniżonej stawki VAT na artykuły dziecięce? Co rząd zamierza zrobić, aby doprowadzić do takiej zmiany prawa europejskiego, aby stosowanie obniżonych stawek VAT na ubranka i buciki dziecięce było możliwe we wszystkich krajach UE?

Z poważaniem

Poseł Adam Abramowicz

Biała Podlaska, dnia 23 lipca 2010 r.

Interpelacja
(nr 23023)

do ministra zdrowia

**w sprawie dookreślenia lokalizacji zakładów
patomorfologii w systemie ochrony zdrowia,
a w konsekwencji także rozstrzygnięcia
wymogu ich wpisania na krajową listę
diagnostów laboratoryjnych**

Szanowna Pani Minister! Diagnostykę patomorfologiczną definiuje się jako formułowanie rozpoznań chorób oraz określenie czynników rokowniczych i terapeutycznych na podstawie badania makroskopowego i mikroskopowego, z użyciem technik specjalnych (biologia molekularna, immunohistochemia, mikroskopia elektronowa), w oparciu o całokształt obrazu klinicznego, a także na podstawie badań autopsyjnych. Tymczasem „(...) czynności diagnostyki laboratoryjnej obejmują: badania laboratoryjne mające na celu określenie właściwości fizycznych, chemicznych i biologicznych oraz składu płynów ustrojowych, wydalin, wydzielin i tkanek (...)” (art. 2.1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej).

Przywołany na wstępie zapis definicji badań patomorfologicznych decyduje o tym, że rozpoznanie patomorfologiczne jest rozpoznaniem lekarskim, a nie diagnostą laboratoryjnym. To lekarz patomorfolog musi mieć pełny dostęp do danych klinicznych, aby ustalić ostatecznie rozpoznanie choroby, a dane te objęte są tajemnicą lekarską. Nadto – ostateczne rozpoznanie choroby wiąże się z ogromną odpowiedzialnością karną, cywilną i zawodową, a także etyczną. Niedopuszczalne jest, aby na przykład o konieczności zabiegu chirurgicznego i jego rozległości decydował inny lekarz niż chirurg i patomorfolog (tzw. badania śródoperacyjne).

Podobnie jest z leczeniem zachowawczym – lekarz patomorfolog w swoim raporcie (ekspertyzie patomorfologicznej) z przeprowadzonych badań decyduje de facto o sposobie i doborze dalszego leczenia. W żadnym kraju nie przyjęto innych rozwiązań w tym

zakresie. Niewyobrażalne jest, aby przeprowadzono operację, np. mastektomii na podstawie opisu badania cytologicznego (tzw. biopsji aspiracyjnej cienkoigłowej) wykonanego przez diagnostę laboratoryjnego. Wyłącznie weryfikacja obrazu mikroskopowego dokonana przez specjalistę patomorfologa upoważnia do podjęcia tak dramatycznych dla pacjentki działań. Zatem całość diagnostyki patomorfologicznej (histopatologia, cytodiagnostyka, autopsja) powinna być oddana w ręce specjalistów patomorfologów.

Szanowna Pani Minister! Od kilku lat toczy się spór pomiędzy środowiskiem patomorfologów – Polskim Towarzystwem Patomorfologów (PTP) – a Krajową Izbą Diagnostów Laboratoryjnych (KIDL) o ustawową przynależność i precyzyjne określenie miejsca w systemie ochrony zdrowia zakładów patomorfologii. Otóż w opinii środowiska patomorfologów i Naczelnej Izby Lekarskiej zakłady patomorfologii nie są laboratoriami medycznymi, a diagnostyka patomorfologiczna jest całkowicie odmienna od diagnostyki laboratoryjnej. Stąd lekarze o specjalności patomorfologii nie są diagnostami laboratoryjnymi. Zatem wpis na listę diagnostów laboratoryjnych nie powinien obowiązywać lekarzy patomorfologów, natomiast KIDL wymaga, aby miejsca pracy patomorfologów (zakłady patomorfologii) były rejestrowane w KIDL. Wpis taki następuje w drodze uchwały Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych. Tak oto członkowie izb lekarskich (lekarze patomorfologodzy) są zmuszani do realizacji uchwał nie swojego samorządu.

Obecny dualizm prawny jest tyleż niepokojący, co wielce niespójny i wprowadza zamieszanie w systemie ochrony zdrowia. Oto bowiem lekarze patomorfologodzy, w tym kierownicy zakładów, nie mają obowiązku wpisu na listę KIDL, natomiast miejsca ich pracy (zakłady patomorfologii) muszą być rejestrowane na tej liście. Wobec powyższego prezes NFZ w zarządzeniu o szczegółowych warunkach zawierania i realizacji umów stawia wymóg wpisu zakładów patomorfologii na listę KIDL, określając świadczenie usług w ramach podwykonawstwa dla szpitali (obecnie przedsiębiorstw podmiotu leczniczego), co zdaniem środowiska patomorfologów i Naczelnej Rady Lekarskiej jest nieuprawnione, niespójne i niesprawiedliwe i burzy porządek prawny w systemie ochrony zdrowia.

A zatem istnieje pilna potrzeba precyzyjnego określenia w rozporządzeniu ministra zdrowia standardów jakości dla zakładów patomorfologii, pracowni histopatologicznych, pracowni cytodiagnostyki, pracowni immunohistochemii i technik specjalnych oraz pracowni autopsyjnych. Rozporządzenia te, według mojej wiedzy, patomorfologodzy przygotowali i mogą one być wypełnieniem delegacji ustawowej do art. 25 pkt 5 ustawy z dnia 15 kwietnia o działalności leczniczej.

Pytania:

1. Czy prezes NFZ przy określaniu zasad kontraktowania w tym roku i na lata przyszłe nadal zamierza

stawiać wymóg wpisu zakładów patomorfologii na listę KIDL?

2. Czy Polskie Towarzystwo Patologów i Naczelna Izba Lekarska, działając w szeroko pojętym interesie pacjentów, może liczyć na pomoc Ministerstwa Zdrowia w tworzeniu aktów prawnych, których celem jest ustalenie standardów postępowania w zakresie diagnostyki patomorfologicznej?

3. Czy działania (rozporządzenia) Polskiego Towarzystwa Patologów i Naczelnej Izby Lekarskiej zostaną potraktowane jako wypełnienie delegacji ustawowej do art. 25 pkt 5 ustawy o działalności leczniczej?

4. Czy prezes NFZ poinformował konsultantów krajowych, że badania mikroskopowe opisane w projekcie zarządzenia w sprawie określenia warunków i realizacji umów w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna (załącznik nr 7) mogą być wykonane przez diagnostów laboratoryjnych nie-lekarzy?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Kołobrzeg – Warszawa, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23024)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie prac nad stworzeniem systemu gwarantującego ochronę producentów rolnych przed skutkami bezskutecznej windykacji należności od nieuczciwych przedsiębiorców z tytułu zbycia płodów rolnych

Szanowny Panie Ministrze! Coraz więcej uwagi poświęca się problemowi, na jaki napotykają producenci rolni przy próbie wyegzekwowania z tytułu sprzedaży płodów rolnych należności od podmiotów gospodarczych funkcjonujących na rynku rolnym.

Nieuczciwi przedsiębiorcy, którzy działają na rynku rolnym, często stosują podobny mechanizm unikania zobowiązań finansowych z tytułu nabycia płodów rolnych czy też inwentarza żywego. Początkowo wzajemne relacje finansowe są regulowane prawidłowo, kiedy rolnik jednak nabywa zaufania handlowego do odbiorcy, wtedy to następuje intensyfikacja skupu płodów rolnych w krótkim okresie czasu, jednak w ślad za tym nie idzie wypełnienie zobowiązań finansowych odbiorcy wobec producenta rolnego. Rolnik zagrożony możliwością przedawnienia swoich wierzytelności kieruje sprawę na drogę sądową, ponosząc dodatkowe koszty z tytułu opłaty sądowej oraz honorarium pełnomocnika w sądzie.

Po uzyskaniu tytułu egzekucyjnego okazuje się, że dłużnik jest niewypłacalny, nie posiada majątku

mogącego podlegać zajęciu. Bardzo często instytucja upadłości podmiotu gospodarczego pomaga dłużnikowi uwolnić się od odpowiedzialności wobec dostawców. Ciężar zaspokojenia wierzycieli spada na syndyka masy upadłościowej, który nie jest w stanie zaspokoić wszystkich. Tymczasem dłużnik pod innym szyldem rozpoczyna często tą samą rodzajowo działalność gospodarczą. Rolnik dostawca nie jest w stanie sprawdzić wiarygodności finansowej odbiorcy, zaś sprzedane płody rolne czy też inwentarz żywy to owoc jego kilkumiesięcznej pracy i jedyny dochód z gospodarstwa.

Ponadto przepisy prawa stawiają takich wierzycieli na straconej pozycji, także w przypadku gdy działania syndyka masy upadłości doprowadzą do uzyskania środków pieniężnych z masy upadłości. W świetle obowiązujących przepisów wiarygodności tego rodzaju są zaspokajane w ostatniej kolejności. W tej sytuacji następuje choćby częściowe zaspokojenie zobowiązań publicznoprawnych, np. banków z racji zabezpieczenia hipotecznego itp. Gospodarka rynkowa w sferze rolnictwa posiada swoją specyfikę, która nie pozwala na pełne wdrożenie zasad wolnego handlu. Wynika to z sezonowego charakteru produkcji rolnej i uzależnienia jej efektów od warunków meteorologicznych. W otoczeniu rolnictwa działają podmioty, które w sposób bezkarny wykorzystują uregulowania prawne niepasujące do tej sfery gospodarki narodowej celem wykorzystania owoców cudzej pracy.

Owszem, prowadzenie jakiejkolwiek działalności gospodarczej opartej na zasadach rynkowych niesie za sobą pewne ryzyko, niemniej jednak należy wypracowywać takie rozwiązania prawne, które będą prowadziły do czystych zasad współzależności pomiędzy dostawcą a odbiorcą.

Uważam, iż bardzo dobrym przykładem w tej materii jest propozycja Stowarzyszenia Poszkodowanych przez Jantur. Producenci ci proponują, aby utworzyć system prawny dający możliwość utworzenia funduszu złożonego ze składek przedsiębiorców prowadzących działalnością na rynku rolnym. Gdyby przedsiębiorcy odprowadzali na utworzony fundusz niewielką część swoich obrotów (0,5–1% sumy obrotów przedsiębiorstwa) gwarantujących wypłatę w razie upadłości lub oszustwa, to rozwiązałyby wiele problemów polskiej wsi. Jak słusznie podkreślają rolnicy zrzeszeni w ww. stowarzyszeniu, system ten stwarzałby możliwość szybkiego wypłacenia zaległych środków finansowych dla poszkodowanych producentów rolnych, po drugie, nie obciążałoby to Skarbu Państwa, po trzecie, byłaby to pewna forma kontrolingu dla samych przedsiębiorców uczestniczących w rynku rolnych, po czwarte, rozwiązanie to wprowadziłoby ogólne poczucie pewności obrotu na trudnym rynku rolnym.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy ww. problem producentów rolnych jest znany resortowi sprawiedliwości?

2. Czy prowadzi się w tym zakresie działania?

3. Czy w świetle przedstawionej propozycji widzi Pan Minister możliwość podjęcia prac nad takim rozwiązaniem prawnym?

Z poważaniem

Posel Adam Krupa

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23025)

do ministra skarbu państwa

w sprawie ponownego wyboru tej samej osoby na stanowisko prezesa Bumaru

Szanowny Panie Ministrze! Ostatnio dokonano ponownego wyboru na stanowisko prezesa Bumaru pana E. N. W świetle problemów, z jakimi pod rządami p. N. boryka się ta firma, jest to zastanawiające posunięcie. Sam prezes N. w wywiadzie dla „Nowej Techniki Wojskowej” (NTW 05/11) przyznaje, że mimo 3 lat jego rządów nie udało mu się stworzyć zaplecza badawczo-rozwojowego grupy. Stwierdza również: „No i nie udało mi się doprowadzić do zawarcia strategicznego partnerstwa z MON”. I faktycznie, dwa sztandarowe projekty Bumaru – „Tarcza Polski” i uniwersalna platforma bojowa Anders – nie zostały wpisane w plany wieloletnich strategicznych projektów modernizacyjnych MON. W odpowiedzi na jedną z moich interpelacji napisał Pan o problemach Bumaru z zagranicznym czarnym PR. Czy jednak rozsiewaczem złych wieści o firmie nie jest jej prezes, który tak „reklamuje” swoją firmę: „Bywa, że nie dopilnujemy jakości, spóźnimy się z naprawami gwarancyjnymi, znam przypadki oferowania zbyt drogich wyrobów”? Trudno o większą antyreklamę własnej firmy w branżowej gazecie, czytanej również przez zagranicznych fachowców. Okresowa szczerść aż do bólu to znak firmowy prezesa N. Na jednym z posiedzeń sejmowej Komisji Obrony Narodowej stwierdził: „Powiem państwu wprost i bez ogródek, że wyroby naszego przemysłu naprawdę nie zawsze są najlepsze. Przykro jest mi to mówić jako prezesowi Bumaru, ale taka jest prawda”. Niestety, poza celną diagnozą sytuacji Bumaru prezes N. nie potrafi nic dobrego zrobić. Nie potrafi zapewnić Bumarowi ani poważnych kontraktów z MON, ani z kontrahentami zagranicznymi – to akurat potwierdza Pańska odpowiedź na moją interpelację. Prezesura E. N. oznacza dla Bumaru stagnację, a wręcz regres. Przykład zastawienia akcji Radwaru i narażenia tej firmy na dziką prywatyzację (na szczęście przez Pana zaangażowaną) pokazuje, jak niebezpieczny dla przemysłu zbrojeniowego jest prezes N.

W świetle powyższego uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie: Dlaczego dopuścił Pan do ponownego wyboru E. N. na prezesa Bumaru?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23026)

do ministra obrony narodowej

w sprawie czynności podjętych przez Służbę Kontrwywiadu Wojskowego i Żandarmerię Wojskową po katastrofie samolotu CASA

Szanowny Panie Ministrze! Katastrofa samolotu CASA pod Mirosławcem z roku 2008 była sygnałem, że w Siłach Powietrznych dzieje się coś niepokojącego. W tym kontekście ważne jest, jakie działania podjął Pan, by zdiagnozować i poprawić sytuację. Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Czy minister obrony narodowej w świetle katastrofy w Mirosławcu postawił przed SKW szczególne zadania odnoszące się tak do okoliczności wypadku, jak i sytuacji bezpieczeństwa w Siłach Powietrznych? Jeśli tak, to jaką formę przyjęły te zadania?

Jakie zadania postawił minister obrony narodowej przed SKW na rocznych odprawach kierowniczej kadry SZ w latach 2008–2010? Czy wyczulono SKW na problem bezpieczeństwa w Siłach Powietrznych?

Jaka struktura zajmuje się operacyjną ochroną 36. SPLT w ŻW?

Ile meldunków o nieprawidłowościach lub ocenie sytuacji w 36. SPLT przesłała Żandarmeria Wojskowa, jakich spraw dotyczyły, jak zareagowano?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23027)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie działań Kolegium ds. Służb Specjalnych na rzecz zabezpieczenia kontrwywiadowczego Sił Powietrznych

Szanowny Panie Premierze! Katastrofy pod Mirosławcem i pod Smoleńskiem sugerują, że w Siłach Powietrznych lekceważone są podstawowe zasady bezpieczeństwa lotów, a MON wystarczy, że wszystko zgadza się na papierze. Nasuwa się pytanie, czy sprawa

bezpieczeństwa lotów była przedmiotem zainteresowania Służby Kontrwywiadu Wojskowego.

Uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Czy Kolegium ds. Służb Specjalnych w latach 2007–2010 zajmowało się zabezpieczeniem kontrwywiadowczym Sił Powietrznych (w tym 36. SPLT), zwłaszcza po katastrofie samolotu CASA i tragedii w Smoleńsku?

Czy kolegium rekomendowało SKW zwiększenie wzmoczonej ochrony kontrwywiadowczej Sił Powietrznych, a w szczególności bezpieczeństwa lotów w Siłach Powietrznych? Kiedy i w jakim trybie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23028)

do ministra zdrowia

w sprawie konieczności poprawy jakości leczenia w ZOZ-ach

Szanowna Pani Minister! Pragnę wyrazić swoje poparcie dla oczekiwań środowiska lekarskiego. Świętokrzyska Izba Lekarska zasygnalizowała mi, iż z niepokojem obserwuje powtarzające się przypadki nieliczenia się kierowników zakładów opieki zdrowotnej z zasadami współżycia społecznego, ze społeczną misją ochrony zdrowia, z bezpieczeństwem leczenia i dobrem pacjentów.

Podzielim te obawy wyrażone przez lekarzy zrzeszonych w Świętokrzyskiej Izbie Lekarskiej, dotyczące systematycznego ograniczenia wydatków przez kierowników zakładów opieki zdrowotnej. Niestety, odbywa się to kosztem zapewnienia odpowiedniej jakości świadczeń medycznych.

Sposób zarządzania placówkami służby zdrowia jest sprzeczny z interesem zarówno lekarzy, jak i pacjentów. Odbywa się z naruszeniem konstytucyjnego prawa pacjenta do ochrony zdrowia. Niewątpliwie ciągle ograniczenia wydatków, nakładanie na lekarzy obowiązków związanych z dodatkowymi dyżurami oraz wypełniania całego pliku dokumentów nie sprzyja zapewnieniu pacjentom odpowiedniego poziomu świadczeń medycznych, odpowiadającego wymaganiom aktualnej wiedzy medycznej.

Pragnę przypomnieć, że zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta przestrzeganie praw pacjenta jest obowiązkiem nie tylko lekarza, ale również wszystkich podmiotów właściwych w zakresie ochrony zdrowia. Ministerstwo Zdrowia, NFZ oraz zarządzający placówkami służby zdrowia działają z narusze-

niem tego prawa. Wymagania stawiane wobec lekarzy oraz ograniczenia uniemożliwiają lekarzom wykorzystanie swoich obowiązków w zgodzie z Kodeksem etyki lekarskiej.

W myśl art. 2 kodeksu najwyższym nakazem etycznym lekarza jest dobro chorego i żadne mechanizmy rynkowe, naciski społeczne i wymagania administracyjne nie zwalniają lekarza z przestrzegania tej zasady.

Apeluję więc o zaprzestanie działań, które systematycznie obniżają poziom usług medycznych, zagrażają bezpieczeństwu pacjenta i utrudniają lekarzom właściwe wykonywanie zawodu, zgodnie z Kodeksem etyki lekarskiej. Oczekuję jako poseł RP podjęcia natychmiastowych działań, które przyczynią się do poprawy jakości usług medycznych i warunków pracy lekarzy.

Proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania podejmie Ministerstwo Zdrowia, aby zapewnić właściwą jakość usług medycznych pacjentom przyjętym w placówkach służby zdrowia?
2. Czy ministerstwo przewiduje zwiększenie funduszu, który poprawiłby jakość usług medycznych?
3. Czy Ministerstwo Zdrowia monitoruje obciążenie lekarzy obowiązkami związanymi z prowadzeniem dokumentacji medycznej i dyżurami?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23029)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie zaniechania prywatyzacji
Centrum Produkcji Pneumatyki Prema SA
w Kielcach**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z podjęciem przez Pana resort kolejnych działań zmierzających do prywatyzacji Centrum Producyjnego Pneumatyki Prema SA w Kielcach pragnę przyłączyć się do głosów niepokoju i obaw ze strony pracowników firm, których wyrazicielami są związki zawodowe pracowników: NSZZ „Solidarność” i NSZZ Pracowników CPP Prema SA.

Zachodzi obawa, że zakład Prema stanowi łakomy kąsek dla nieuczciwego inwestora, któremu zależy będzie tylko na korzystnym położeniu gruntów, a nie na rozwoju przedsiębiorstwa, mając wszystkich świetlaną przyszłością, w gruncie rzeczy doprowadzi firmę do z góry zaplanowanej upadłości, a załogę zakładu dotknie fala zwolnień. Oznacza to utratę pracy dla ponad 170 osób.

Mam świadomość, podobnie jak pracownicy firmy, że prywatyzacja jest podyktowana sytuacją ekono-

miczną kraju. Zgadzam się jednak z argumentacją przedstawioną przez związki zawodowe, że dla CPP Prema nie jest to jeszcze moment, kiedy prywatyzacja jest konieczna.

Działalność spółki przynosi wymierne korzyści dla budżetu, gdzie za rok 2010 trafiło ok. 9 mln zł. Zysk osiągnięty w 2010 r. był 2,5-krotnie większy od roku poprzedniego. Spółka posiada także odpowiednie środki mogące służyć zabezpieczeniu w chwili załamania się koniunktury na zbyt produkowanych wyrobów, jak również na finansowanie nowej produkcji.

W chwili obecnej nie jest więc konieczne poszukiwanie dla spółki nowego inwestora. Znając lokalne uwarunkowania, pragnę podkreślić, że CPP Prema SA jest liderem z ugruntowaną pozycją wśród polskich producentów pneumatyki. Obecnie jest wiodącym podmiotem gospodarczym ziemi świętokrzyskiej i odgrywa ważną rolę w promocji woj. świętokrzyskiego. Od wielu lat wykazuje dynamikę dochodów, systematycznie rozwija się oraz podejmuje szereg korzystnych dla rozwoju spółki inwestycji.

Prywatyzacja, a być może nawet likwidacja przedsiębiorstwa może spowodować, że prawie 100-tysięczny rynek bezrobotnych w województwie świętokrzyskim zasilą kolejni pozbawieni zatrudnienia pracownicy Premy.

Przyłączając się do głosów niepokoju o los pracowników, apeluję więc o dogłębną analizę sytuacji firmy i ewentualne wstrzymanie jej sprzedaży oraz udzielenie mi informacji o ewentualnych działaniach zmierzających do zatrzymania prywatyzacji tego zakładu.

Równocześnie oczekuję odpowiedzi na pytania:

1. Jakimi względami kieruje się ministerstwo, podejmując decyzje o sprzedaży CPP Prema SA w Kielcach?
2. Jakie kroki podejmie ministerstwo, aby zapobiec likwidacji spółki przez potencjalnego inwestora?
3. Czy możliwe jest wstrzymanie działań prywatyzacyjnych dotyczących CPP Prema SA w Kielcach?
4. Jakie wyniki finansowe wykazywała Prema w ciągu ostatnich 3 lat?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 2 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23030)

do ministra infrastruktury

**w sprawie współpracy z chińskim
konsorcjum Covec**

Szanowny Panie Ministrze! Media donoszą, że w najbliższych dniach Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podejmie decyzję o dalszej współ-

pracy z chińskim konsorcjum Covec przy budowie autostrady A2. Od kilku tygodni na chińskiej części budowy A2 między Strykowem a Konotopą trwa zastój, podwykonawcy domagają się zapłaty za wykonane prace i wypożyczenie sprzętu. Zaległości płatnicze Chińczyków szacują na kilkadziesiąt milionów złotych. W miniony czwartek strona polska wezwała Covec do przedstawienia planów, które będą uwzględniały harmonogram spłat zobowiązań wobec polskich podwykonawców budowy autostrady A2 między Strykowem a Konotopą oraz gwarancję finansowania pozostałej części inwestycji. Rozmowy zamawiającego z generalnym wykonawcą mają umożliwić prowadzenie dalszych robót na podstawie zawartych umów. Gdyby doszło do ich zerwania, na stronę chińską zostałaby nałożona kara w wysokości 130 mln zł, czyli 10% wartości kontraktu. Jak informuje GDDKiA, poza karami w przypadku zerwania umowy dyrekcja będzie także dochodzić od strony chińskiej odszkodowania w wysokości co najmniej 741 mln zł. Na tyle zostały wyliczone straty, jakie poniesie Skarb Państwa z tytułu nieodprowadzania opłat przez kierowców za korzystanie z autostrady.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy realna do odzyskania jest kwota z tytułu ewentualnego odszkodowania?

2. Czy prawdą jest, że w razie zerwania kontraktu rząd może ubiegać się o uzyskanie odszkodowania do kwoty zaledwie 130 mln zł, tyle wynoszą bowiem gwarancje bankowe chińskiej spółki?

3. Czy Pana zdaniem możliwe jest, że kłopoty chińskiej spółki to był świadomy zabieg: wygrać nisko, a potem pod presją niezrealizowania kontraktu i skompromitowania strony publicznej, prestiżu państwa, wygrać dodatkowe miliony?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23031)

do ministra gospodarki

**w sprawie produkcji
wysokospecjalistycznych urządzeń do
poszukiwania i eksploatacji gazu łupkowego**

Szanowny Panie Ministrze! Z medialnych doniesień wynika, że wydobycie w Polsce gazu łupkowego może zaowocować uruchomieniem w kraju produkcji wysokospecjalistycznych urządzeń do poszukiwania i eksploatacji tego surowca, o ile rządzący należą do polskich interesów. Firmy, które otrzymały koncesje na poszukiwanie gazu łupkowego, sprowadzają urządzenia wiertnicze z zagranicy, głównie z

USA i Kanady. Właśnie statek z urządzeniem wiertniczym płynął do Polski z Kanady – poinformował dr Paweł Poprawa z Państwowego Instytutu Geologicznego. Proces certyfikacji urządzeń spoza Unii Europejskiej jest długotrwały, nieraz trwa nawet pół roku. Nasza administracja nie jest na to wystarczająco przygotowana – twierdzi Piotr Wipler z Fundacji Republikańskiej, ekspert ds. dywersyfikacji rynku energii. Alternatywą jest sprowadzanie sprzętu z krajów Unii Europejskiej. Pierwsze w Polsce wysokospecjalistyczne urządzenie wiertnicze przeznaczone do poszukiwania gazu łupkowego zostanie przywiezione we wrześniu z Włoch. Nabyła je w leasingu spółka wiertnicza Poszukiwania Nafty i Gazu Kraków, podmiot z grupy PGNiG. Na razie nie wiadomo, który z koncesjonariuszy skorzysta z urządzenia. Maszyna jest wyposażona w system, który pozwala przeprowadzać kilka wierceń z jednego miejsca. Producentem urządzenia jest włoska spółka Drillmec. Ceny takich specjalistycznych urządzeń liczone są w milionach dolarów.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy rząd zamierza wspierać polskich producentów urządzeń dla przemysłu gazowego?

2. W jaki sposób rząd zamierza zadbać o interesy polskich firm wydobywczych?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23032)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie różnicy w dochodach w różnych regionach Polski

Szanowny Panie Premierze! Prasa informuje, że dochody rodzin w najbiedniejszych regionach rosną wolniej niż na najbogatszym Mazowszu. Powoduje to coraz większe rozwarstwienie w zamożności między województwami. Najniższe przeciętne dochody osiągają mieszkańcy Podkarpacia – 907 zł na osobę. Co gorsza, mimo niskiego poziomu, rosną relatywnie wolno (o 46,6% w ciągu ostatnich pięciu lat). Powoduje to ostre pogłębianie się rozwarstwienia w zamożności Polaków w ujęciu regionalnym. W 2005 r. średni dochód rodziny na Podkarpaciu stanowił 65% średniego dochodu gospodarstwa na Mazowszu, a w 2010 r. było to już tylko 56%. Marszałek woj. lubelskiego i były wiceminister rozwoju regionalnego przyznaje, że na efekty europomocy trzeba jeszcze poczekać.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Jakie kroki podjął rząd w celu zmniejszenia różnic w dochodach pomiędzy regionami?

2. Dlaczego rozwarstwienie rośnie mimo sporych nakładów na jego zmniejszenie?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23033)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie monitów z dowództwa Sił
Powietrznych**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że w ciągu dwóch lat poprzedzających katastrofę pod Smoleńskiem na Pana biurko trafiło aż jedenaście meldunków z dowództwa Sił Powietrznych podkreślających konieczność wymiany całej floty rządowych samolotów. Autorem większości z nich był gen. Andrzej Błasik. Na żaden z monitów Ministerstwo Obrony Narodowej nie odpowiedziało.

Niezbędnym wydaje się jak najszybsze zakończenie procedur przetargowych i zakup nowych samolotów do przewozu najważniejszych osób w państwie (...). Wszystkie samoloty dopuszczone do przewozu (...) eksploatowane są na podstawie dodatkowych programów biur konstrukcyjnych producentów przedłużających rewers techniczny – pisał do Pana w grudniu 2008 r. dowódca Sił Powietrznych. Generał Andrzej Błasik sporządził ten meldunek po rozległej awarii TU-154M o numerze burtowym 101, do której doszło w trakcie wizyty prezydenta Lecha Kaczyńskiego w Mongolii 30 listopada 2008 r. O całej sytuacji stwarzającej poważne zagrożenia dla pasażerów i pilotów skazanych na latanie wyeksploatowanymi niemiłosiernie samolotami doskonale Pan wiedział. Monity dowództwa Sił Powietrznych były jednak lekceważone.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie były powody zbagatelizowania jedenastu monitów dowództwa Sił Powietrznych?
2. Czy koszty dzierżawy samolotów są bardziej opłacalne niż zakup nowych maszyn?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23034)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wzrostu liczby przestępstw
seksualnych z udziałem nieletnich**

Szanowny Panie Premierze! Według statystyk z okresu lat 2000–2010 w tym czasie dwukrotnie wzrosła ilość przestępstw seksualnych, których sprawcami byli nieletni. W 2000 r. było 534 nieletnich spośród sprawców przestępstw seksualnych, 11,9% wszystkich sprawców, natomiast w 2010 r. liczba ta wzrosła do 1034, co stanowi już 21,1%. Dodatkowo niepokoi ilość przestępstw seksualnych, gdyż w 2010 r. było ich aż 4900, co pomimo iż stanowi poniżej pół procenta wszystkich przestępstw, wiąże się za każdym razem z dramatem osobistym danej osoby, którego skutki pozostają w pamięci na lata.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany istniejącej sytuacji?
2. Co jest przyczyną tak znacznego wzrostu przestępstw o charakterze seksualnym z udziałem nieletnich?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 7 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23035)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie redukcji liczby żołnierzy
w polskiej armii**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie dochodzą sygnały, jakoby MON planował w najbliższych latach zmniejszenie liczebności armii do 80 tys. żołnierzy. Wiele osób z dużym zaskoczeniem przyjmuje tę wiadomość. Ich troska sprowadza się do tego, że wspomniana liczba może być niewystarczająca do zapewnienia bezpieczeństwa obywateli. Warto zauważyć, że w chwili obecnej współczynnik określający liczbę żołnierzy w stosunku do liczby mieszkańców jest w Polsce jednym z niższych w Europie. Armia Białorusi, kraju czterokrotnie mniej ludnego od Polski, może w najbliższych latach dorównać liczbie naszych żołnierzy.

Często powtarza się argument, że nie ważna jest ilość, ale jakość armii. Zdaje się jednak, że istnieje pewna granica rozsądku. Jeszcze kilka lat temu szokowały niektórych plany zmniejszenia armii do 120 tys. Tymczasem dziś pojawia się liczba 80 tys. Nieste-

ty również jakość polskiej armii oraz sprzętu będącego w jej użytkowaniu pozostawia wiele do życzenia.

Z kolei argument mówiący o tym, że w dzisiejszej Europie niepotrzebne są liczebne armie, również w oczach wielu nie wytrzymuje krytyki. Można usłyszeć głosy, że właśnie posiadanie odpowiednio liczebnej armii i do tego należycie wyposażonej jest gwarancją pokoju i bezpieczeństwa tak w Europie, jak i na świecie.

Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy prawdą jest informacja o planach redukcji armii do 80 tys. żołnierzy?

2. Czy w chwili obecnej wszelkie pomysły dotyczące redukcji armii są związane tylko z kwestią finansową?

3. Ile szacunkowo można zaoszczędzić w budżecie MON, redukując liczebność armii np. o 10 tys. żołnierzy?

4. Jaki jest stan liczebności polskiej armii w chwili obecnej?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 9 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23036)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie projektu zmian w ustawie o Policji i możliwości pełnienia służby w Policji przez osoby, które weszły w konflikt z prawem

Szanowny Panie Ministrze! Jak wynika z projektu nowelizacji ustawy o policji, wymogi w odniesieniu do kandydatów na policjantów mogą zostać na jej mocy znacznie złagodzone. Według autorów przedmiotowej inicjatywy, którą zajmuje się obecnie sejmowa Komisja Administracji i Spraw Wewnętrznych, możliwość odbywania służby w Policji otworzy się dla znacznie szerszego grona osób. Jednakże założenia tejże nowelizacji budzą poważne wątpliwości, gdyż akceptowalnym będzie, iż stróżami prawa zostaną osoby, które weszły z prawem w konflikt. Tego typu okoliczności stawiają pod znakiem zapytania rzetelność i prawość działań podejmowanych przez policjantów z wyrokami oraz zaufanie obywateli do służb mundurowych.

Autorzy projektu twierdzą, iż powodem złagodzenia wymogów jest niewystarczająca ilość stróżów prawa oraz zmniejszająca się liczba osób chcących pełnić służbę w Policji, niemniej jednak rozwiązanie polegające na zatrudnianiu w tym zawodzie osób dopuszczających się łamania prawa przedstawia się wielce paradoksalnie.

Zastrzeżenia budzi także zamiar wcielania w szeregi policji osób nieposiadających średniego wykształcenia. Owszem, mniej rygorystyczne wymagania oznaczają więcej rąk do pracy, co może pozornie poprawić funkcjonowanie Policji, jednak może to także doprowadzić do niesłusznego działania na niekorzyść obywatela, gdy na przykład w wypadku sporów sądowych wypowiedź niewystarczająco wykształconego funkcjonariusza będzie traktowana jako nadrzędna.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy kandydat na funkcjonariusza Policji będzie mógł mieć na sumieniu każdego rodzaju wykroczenia, np. chuligaństwo?

2. Czy wcielanie osób karanych i bez wykształcenia średniego ma związek ze zbliżającymi się mistrzostwami Europy w piłce nożnej Euro 2012?

3. Jaki będzie zakres testów i skala ocen, które będą musieli zaliczyć kandydaci do służby w Policji po wprowadzeniu w życie nowelizacji ustawy?

4. Według projektu zmian w ustawie o Policji komendant wojewódzki będzie miał możliwość wyrażenia zgody na przyjęcie kandydata, który nie posiada średniego wykształcenia, jeśli ten wykaże szczególne predyspozycje do tego rodzaju służby. Jakie to predyspozycje?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 7 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23037)

do ministra infrastruktury

w sprawie realizacji drogi szybkiego ruchu S8 na odcinkach Jeżewo – Zambrów i Zambrów – Ostrów Mazowiecka oraz zaplanowania budowy koniecznych wiaduktów i dróg lokalnych na potrzeby rolników

Panie Ministrze! Woj. podlaskie jest ubogie zarówno w infrastrukturę drogową, jak i kolejową. Niezaprzeczalnie jest to jedna z głównych przyczyn niskiego wzrostu gospodarczego w tym regionie.

Z utęsknieniem czekamy na realizację tras szybkiego ruchu S8 (obecnie wykonywane prace na odcinku Białystok – Jeżewo i obwodnicy Zambrowa) oraz trasy S61 (Via Baltica).

Jednocześnie tego typu inwestycje na trwałe zmieniają nie tylko ukształtowany przez wieki krajobraz, ale i więzi gospodarcze oraz utrudniają życie lokalnym społecznościom.

Pragnę zauważyć, że planowane do realizacji odcinki trasy S8: Jeżewo – obwodnica Zambrowa, obwodnica Zambrowa – obwodnica Ostrowi Mazowiec-

kiej, przebiegają przez teren o najlepiej rozwiniętym w kraju rolnictwie i dotyczą mieszkańców gmin: Zawady, Kobylin Borzymy, Rutki, Kołaki Kościelne, Zambrów, Szumowo i Ostrów Mazowiecka. Przecięcie trasą szybkiego ruchu pól gospodarstwa rolnego (zwłaszcza hodowlanego) pogarsza tzw. rozłóg gruntów gospodarstwa i ujemnie wpływa na jego wyniki gospodarcze i finansowe. W skrajnych przypadkach wręcz uniemożliwia prowadzenie produkcji rolnej.

Stąd też ważnym jest, aby na etapie prac projektowych poprzez zaplanowanie odpowiedniej ilości bezkolizyjnych skrzyżowań i sieci dróg lokalnych zniwelować maksymalnie niekorzystny wpływ trasy szybkiego ruchu na otoczenie.

Planowana trasa S8 na odcinku Jeżewo – obwodnica Zambrowa przecina się z linią kolejową nr 1036, która na odcinku Łapy – Śniadowo aktualnie nie jest użytkowana (wymieniono podkłady z drewnianych na betonowe, po czym wyłączono z użytkowania). Brak w tym miejscu bezkolizyjnego skrzyżowania z linią kolejową (wiaduktu) uniemożliwi w przyszłości przywrócenie do ruchu tej potrzebnej dla regionu linii kolejowej.

Pytania:

1. Panie Ministrze, czy planowana trasa S8 na odcinkach Jeżewo – obwodnica Zambrowa i obwodnica Zambrowa – obwodnica Ostrowi Mazowieckiej przewiduje bezkolizyjne skrzyżowania wszystkich dróg lokalnych? Ile takich skrzyżowań mogłoby powstać na terenie poszczególnych gmin?

2. Czy planowana jest budowa sieci dróg lokalnych dla ruchu lokalnego w tym dojazdu rolników po pól? Ile kilometrów tych dróg będzie na terenie poszczególnych gmin?

Czy planowana jest budowa wiaduktów dla przepędzania zwierząt gospodarskich? Jeśli tak, to ile na terenie poszczególnych gmin?

Czy planowana jest budowa wiaduktu (Kołaki Kościelne) w ciągu trasy S8 nad linią kolejową nr 1036 Ostrołęka – Łapy?

Z poważaniem

Posel Lech Kołakowski

Łomża, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23038)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie apeli podjętych na XX Okręgowym Zjeździe Sprawozdawczym Pielęgniarek i Położnych w Ciechanowie

Szanowny Panie Premierze! Delegaci XX Okręgowego Zjazdu Sprawozdawczego Pielęgniarek i Położnych w Ciechanowie stanowczo żądają wprowadzenia ustawowego zagwarantowania minimalnego wynagrodzenia dla pielęgniarek i położnych na poziomie 150% przeciętnego miesięcznego wynagrodze-

nia w sektorze przedsiębiorstw, bez względu na miejsce zatrudnienia.

Osoby te apelują też o ujednoczenie dokumentacji pielęgniarskiej/położniczej we wszystkich placówkach szpitalnych i lecznictwie otwartym poprzez wprowadzenie jednolitego wzoru tej dokumentacji.

Delegaci apelują także o respektowanie ustawowego obowiązku udzielania pielęgniarkom i położnym podnoszącym kwalifikacje zawodowe urlopu szkoleniowego według norm zawartych w przepisach prawa.

Pielęgniarki i położne żądają natychmiastowej zmiany sposobu realizacji ustawowego obowiązku umieszczania pielęgniarek i położnych w wykazie stanowisk o szczególnym charakterze i ewidencji pracowników wykonujących pracę o szczególnym charakterze.

Obecnie o umieszczeniu zawodu pielęgniarki i położnej w wykazie stanowisk o szczególnym charakterze i ewidencji pracowników wykonujących pracę o szczególnym charakterze decydują wyłącznie dyrektorzy placówek medycznych. Aktualnie w wykazie stanowisk o szczególnym charakterze umieszczani są wyłącznie lekarze, podczas gdy pielęgniarki i położne są pomijane.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy rząd zamierza wprowadzić dla pielęgniarek i położnych wynagrodzenie minimalne na poziomie 150% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, bez względu na miejsce zatrudnienia?

2. Czy zostaną podjęte działania w celu ujednoczenia dokumentacji pielęgniarskiej/położniczej?

3. Jakie działania podejmie rząd w celu respektowania ustawowego obowiązku udzielania pielęgniarkom i położnym podnoszącym kwalifikacje zawodowe urlopu szkoleniowego według norm zawartych w przepisach prawa?

4. Czy zostanie zmieniony sposób umieszczania pielęgniarek i położnych w wykazie stanowisk o szczególnym charakterze i ewidencji pracowników wykonujących pracę o szczególnym charakterze?

Z poważaniem

Posel Robert Kołakowski

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23039)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie ochrony kontrwywiadowczej
36. Specjalnego Pułku Lotnictwa
Transportowego**

Szanowny Panie Ministrze! Katastrofy pod Mirosławcem i pod Smoleńskiem jednoznacznie wskazały, że w Siłach Powietrznych lekceważone są podstawowo-

we zasady bezpieczeństwa lotów, a MON wystarczy, że wszystko zgadza się na papierze. Uprzejmie proszę o odpowiedź na pytanie, jaka była i jest realizowana ochrona kontrwywiadowcza 36. SPLT od czasu katastrofy w Mirosławcu do katastrofy w Smoleńsku, a zwłaszcza:

Ile meldunków o nieprawidłowościach lub ocenie sytuacji w 36. SPLT przesłało SKW, jakich spraw dotyczyły, jak zareagowano?

Jaka struktura w SKW odpowiada za ochronę kontrwywiadowczą 36. SPLT?

Czy istnieje plan kontrwywiadowczej ochrony 36. SPLT? Kto go zatwierdził? Kiedy został sporządzony?

Z poważaniem

Poseł Waldemar Andzel

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23040)

do ministra infrastruktury

**w sprawie granicy strefy C dzielnicy
Dąbrowy Górniczej – Ząbkowice w ramach
oferty taryfowej: bilety strefowe
w aglomeracji katowickiej**

Szanowny Panie Ministrze! Śląski Zakład Przewozów Regionalnych w Katowicach z dniem 1 września 2008 r. wprowadził nową ofertę taryfową, która jest ważna w klasie 2 pociągów Regio spółki Przewozy Regionalne: bilety strefowe w aglomeracji katowickiej. W zależności od potrzeb podróży na podstawie jednego biletu może podróżować po jednej, dwóch lub trzech strefach kilkoma pociągami z możliwością przesiadania.

Obszar GOP został podzielony na 3 strefy i na każdą ze stref można kupić bilet 2-godzinny z możliwością dowolnych przesiadek. Granice obowiązywania biletu strefowego zostały dobrane w wyniku analizy konkurencyjności kolei na tle transportu zbiorowego i indywidualnego. Dzięki tej zmianie miało się podróżować taniej niż autobusami.

Pasażerowie Przewozów Regionalnych, którzy są mieszkańcami Ząbkowic, wyłączeni są z obowiązującej strefy C, mimo że jest to dzielnica Dąbrowy Górniczej. Ceny biletów sprzedawanych na stacji Dąbrowa Górnicza-Ząbkowice w kierunku Katowic są o średnio 100% wyższe od cen biletów sprzedawanych w nieodległej stacji Dąbrowa Górnicza-Gołonóg.

W strefie C Dąbrowa Górnicza (Gołonóg) – Katowice:

- bilet dzienny – 3 zł, studenci 1,47 zł,
- bilet miesięczny – 83 zł, uczniowie 40,67 zł.

Poza strefą Dąbrowa Górnicza (Ząbkowice) – Katowice:

- bilet dzienny – 6,30 zł, ulga 51% – 3,09 zł,
- bilet miesięczny – 165 zł, ulga 51% – 80,85 zł.

PKP Przewozy Regionalne uzasadniają swoją decyzję tym, iż z dzielnicy Dąbrowy Górniczej-Ząbkowic nie kursowała żadna linia autobusowa będąca substytutem i konkurencją wobec kolei i nie widzą ekonomicznego uzasadnienia dla celowości rozszerzania obszaru obowiązywania biletu strefowego na dzielnicę Ząbkowice.

Ceny biletów autobusowych. SC/AT upoważnia do przejazdu wszystkimi liniami na terenie dwóch i więcej miast (gmin) woj. śląskiego, bilet autobusowo-tramwajowy:

- bilet dzienny – 4 zł, ulgowy 2 zł,
- bilet miesięczny – 112 zł, ulgowy 56 zł.

Mieszkańcy podróżują z przesiadkami, bo tak jest taniej. Obecnie kursują prywatne busy bezpośrednio z Ząbkowic do Sosnowca w cenie biletu 2 zł. Busy są przepełnione, co świadczy o potrzebie alternatywy dla komunikacji miejskiej z koniecznością przesiadek.

Połączenie kolejowe dzielnicy Ząbkowice z centrum miasta, Będzinem, Sosnowcem, Katowicami daje możliwość sprawnego, szybkiego i bezpośredniego przemieszczania się po aglomeracji górnośląskiej. Brak atrakcyjnych miejsc pracy w Ząbkowicach zmusza mieszkańców do migracji. Miasta takie jak Sosnowiec, Katowice to centra również kultury i nauki. Kolej jest idealnym rozwiązaniem komunikacyjnym dla ludzi młodych studiujących na prestiżowych uczelniach tych miast.

W Ząbkowicach mieszka ponad 10 tys. mieszkańców, którzy stanowią potencjalnych pasażerów kolei, wystarczy, że cena biletu będzie przystępna.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy zasadne jest wyłączenie dzielnicy Ząbkowice ze strefy C, gdy wprowadzając przedmiotową ofertę specjalną kierowano się wyłącznie prawami rynku i rachunkiem ekonomicznym mającym na celu pozyskanie jak największej liczby pasażerów, a tym samym wzrostu przychodów spółki?

2. Czy dobro mieszkańców ponad 10-tysięcznej dzielnicy nie ma żadnego znaczenia, podobnie jak ewidentne zapotrzebowanie na usługi PKP?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23041)

do ministra środowiska

**w sprawie przetwarzania odpadów
komunalnych na paliwo alternatywne**

Szanowny Panie Ministrze! Szansą na skuteczne i proste zmniejszenie ilości odpadów komunalnych

jest przetworzenie ich na paliwo alternatywne. Zachęcają do tego cementownie, dla których jest to tanie i dobre źródło energii. W ocenie ekspertów z technicznego punktu widzenia sprawa nie jest nadmiernie skomplikowana. Śmieci można produkować zarówno z odpadów segregowanych, jak i ze zmieszanych. Dobre efekty daje segregowanie śmieci na suche i mokre. Żeby paliwo alternatywne powstawało, zakłady wytwarzające paliwo muszą uzyskać status tzw. regionalnych instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych.

W opinii specjalistów pojawiają się jednak problemy z definicją paliwa alternatywnego. Jedynie w katalogu odpadów jest powiedziane, że odpady palne o kodzie 19 12 10 to właśnie paliwo alternatywne. Zalicza się tu odpady palne z mechanicznej obróbki odpadów nieujętych w innych grupach.

Niezależnie od tego na rynku funkcjonują różne inne nazwy paliw pochodzących z segregacji, takie jak paliwo z odpadów, paliwo wtórne czy odpady palne. Zgodnie z obowiązującymi przepisami i wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej paliwo takie, bez względu na swoje walory energetyczne i przetworzenie, traktuje się nadal jako odpady. Oznacza to, że spalające je zakłady muszą spełniać wysokie wymagania i prowadzić stały monitoring. W przypadku obrotowych pieców cementowych większych kłopotów nie ma, dlatego branża ta zgłasza zapotrzebowanie na tego typu rodzaju śmieci.

Przedstawiając powyższe, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jakie stanowisko zajmuje ministerstwo środowiska w opisaney przeze mnie sprawie?

2. Czy zakłady (np. branża cementowa), które zdecydowały się wytwarzać paliwo alternatywne, będą mogły starać się o uzyskanie statusu tzw. regionalnych instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych?

Z poważaniem

Posel Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23042)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie uzgadniania projektu budowlanego pod względem ochrony przeciwpożarowej

Szanowny Panie Ministrze! Do rzecznika praw obywatelskich wpływają zażalenia na nierówne traktowanie rzeczoznawców ds. zabezpieczeń przeciwpożarowych. Mowa jest o § 14 rozporządzenia ministra

spraw wewnętrznych i administracji w sprawie uzgadniania projektu budowlanego pod względem ochrony przeciwpożarowej.

Po stwierdzeniu nieprawidłowości komendant główny straży pożarnej może udzielić takiemu rzeczoznawcy upomnienia lub skierować go na powtórny egzamin. W rozporządzeniu nie podano jednak ani terminu dopuszczalności wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, ani terminu, po upływie którego nie można go już ukarać.

Tymczasem standardem innych przepisów przewidujących odpowiedzialność zawodową jest to, że tylko przez określony czas można pociągnąć do odpowiedzialności daną osobę, potem następuje przedawnienie. Zdaniem RPO także dla rzeczoznawców powinny obowiązywać terminy przedawnienia. Nałożenie bowiem kary po kilkunastu latach czy kilkudziesięciu latach od popełnienia przez nich przewinienia nie poprawi jakości ich pracy ani też nie wpłynie na bezpieczeństwo przeciwpożarowe.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy ministerstwo rozważa możliwość zmiany powyższego rozporządzenia z doprecyzowaniem terminu dopuszczalności wszczęcia postępowania dyscyplinarnego oraz terminu, po upływie którego nie można już rzeczoznawcy ukarać?

Z poważaniem

Posel Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23043)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie możliwości wprowadzenia zmian w Kodeksie pracy w celu zwiększenia popularności telepracy w kraju

Szanowna Pani Minister! W Stanach Zjednoczonych pracodawca nie ma praktycznie żadnych obowiązków wobec stanowisk pracy zlokalizowanych w domach pracowników. Są one ograniczone zasadniczo do prowadzenia akt związanych z wypadkami pracy. Natomiast w Polsce poza obowiązkami ciężkimi na pracodawcy wobec wszystkich zatrudnionych osób Kodeks pracy nakłada na niego dodatkowo, jeśli decyduje się zatrudnić telepracownika.

Na przykład, jeśli strony nie umówią się inaczej, musi on zapewnić mu sprzęt niezbędny do wykonywania pracy w formie telepracy. Polski ustawodawca, uwzględniając specyfikę pracy w domu, zdjął z pracodawcy m.in. wymóg zapewnienia odpowiednich urządzeń higieniczno-sanitarnych. Z drugiej jednak strony nadal firma powinna dostarczać telepracownikowi niezbędne środki higieny osobistej. Ponadto

warto podkreślić, że ustawodawca nie zwolnił pracodawcy z obowiązku organizowania stanowisk pracy w domu telepracownika zgodnie z przepisami i zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy. Dlatego zatrudnienie telepracownika zgodnie z wymogami prawa może wiązać się z koniecznością przynajmniej częściowej wymiany mebli lub oświetlenia w domowym pomieszczeniu pracy.

Specjaliści proponują, aby przede wszystkim zmienić przepisy BHP w zakresie telepracy. Jak wskazują, wymagają one doprecyzowania, a obowiązki pracodawcy stanowczego złagodzenia. W ocenie ekspertów pracodawca nie może odpowiadać za to, żeby telepracownik miał bezpieczny i zdrowy dom. Zmiany w prawie powinny przyczynić się do zwiększenia popularności telepracy w Polsce.

Mając na uwadze powyższe, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jakie stanowisko zajmuje ministerstwo w przedmiotowej sprawie?
2. Czy w celu zwiększenia popularności telepracy w Polsce planuje się zmienić przepisy BHP?
3. Czy w ocenie resortu istnieje możliwość zwolnienia pracodawcy z obowiązku organizowania stanowisk pracy w domu telepracownika zgodnie z przepisami i zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23044)

do ministra infrastruktury

w sprawie możliwości zwolnienia powiatów z obowiązkowego ubezpieczenia pojazdów, których właścicielami stali się na podstawie orzeczenia sądu

Szanowny Panie Ministrze! Starostowie postulują, aby samochody podlegające sądowemu przepadkowi na rzecz powiatu zostały zwolnione z obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego. Nowe zasady postępowania z autami odholowanymi na miejskie parkingi wprowadziła nowelizacja ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z tymi przepisami pojazd usunięty z drogi jest umieszczany na parkingu strzeżonym do czasu uiszczenia opłat za jego usunięcie i przechowywanie.

O przypadku pojazdu orzeka sąd, a wniosek w tym przedmiocie musi złożyć starosta. Szef powiatu zobowiązany jest to uczynić, jeżeli pojazd nie został odebrany przez osobę uprawnioną w terminie trzech miesięcy od dnia usunięcia. Wcześniej jednak właściciel samochodu lub osoba uprawniona do jego posia-

dania powinni otrzymać powiadomienie zawierające pouczenie o skutkach nieodebrania auta. W takiej sytuacji starosta może wystąpić z wnioskiem do sądu nie wcześniej niż przed upływem 30 dni od dnia powiadomienia.

Przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji dodatkowo zobowiązują starostów w przypadku niezbycia aut w określonym trybie do sprzedania ich jednostkom prowadzącym skup przedmiotów używanych lub surowców wtórnych. Takie zasady, jak wskazują eksperci, są sprzeczne z ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, która zobowiązuje właściciela pojazdu wycofanego z użytku do przekazania go bezpłatnie do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów.

W ocenie starostów należy poprawić finansowanie nowych obowiązków. W tym celu trzeba przede wszystkim umożliwić powiatom przekazywanie wraków do stacji demontażu, jak również doprecyzować wymagania techniczne, których niespełnienie spowoduje uznanie pojazdów za wycofane z eksploatacji. Konieczne jest także zwolnienie powiatów z obowiązkowego ubezpieczenia samochodów, których właścicielami stali się na podstawie orzeczenia sądu. Obecnie brak polisy może skończyć się karą finansową dla samorządu.

W związku z powyższym pragnę zadać pytania:

1. Czy ministerstwo rozważa możliwość zwolnienia powiatów z obowiązkowego ubezpieczenia samochodów, których właścicielami stali się na podstawie orzeczenia sądu?
2. Czy doprecyzowane zostaną wymagania techniczne, których niespełnienie spowoduje uznanie pojazdów za wycofane z eksploatacji?
3. Czy w opinii resortu infrastruktury powiaty powinny bezpłatnie przekazywać wraki aut do stacji demontażu?
4. Jakie stanowisko prezentuje ministerstwo w przedmiotowej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23045)

do ministra finansów

w sprawie wątpliwości dotyczących stosowania bezgotówkowej refundacji podatku VAT podróżnym

Szanowny Panie Ministrze! Znowelizowane od 1 kwietnia 2011 r. przepisy ustawy o VAT dopuściły bezgotówkowe formy zwrotu podatku turystom nie-

mającym miejsca zamieszkania w Unii Europejskiej (tzw. tax free for tourists). Do tej pory turysta mógł odzyskać podatek wyłącznie w gotówce, po powrocie do polskiego sklepu lub w punkcie zwrotu prowadzonym przez pośrednika zwrotu (sprzedawcy mogą zwracać VAT bezpośrednio lub za pomocą pośrednika).

Nowe przepisy są na tyle nieprecyzyjne, że utrudniają skorzystanie z bezgotówkowych form zwrotu, które miały uprościć procedurę i wypłynąć na rozwój usługi tax free. Podstawowy problem jest taki, że VAT można dalej zwracać wyłącznie w polskich złotych, przy czym nie jest jasne, czy złote powinny opuścić rachunek bankowy wypłacającego, czy znaleźć się skutecznie na rachunku podróznego. Brak jest też definicji momentu zapłaty podatku podróznemu oraz jasnych procedur w przypadku zapłaty nieskutecznej, np. z powodu błędnego numeru rachunku podróznego.

Dodatkowo w ocenie ekspertów wątpliwości dotyczą również podstawowych spraw, tj. jak potraktować opłaty pobierane przez banki za przelewy międzynarodowe, jak dokumentować zwrot w formach innych niż gotówkowe.

Przekazując powyższe, pragnę zadać pytania:

1. Czy do ministerstwa napływają informacje o wątpliwościach przy korzystaniu z bezgotówkowych form zwrotu podatku turystom niemającym miejsca zamieszkania w Unii Europejskiej?

2. Czy resort finansów rozważa możliwość uszczegółowienia przepisów w opisanej przeze mnie sprawie?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23046)

do ministra zdrowia

**w sprawie współpracy z organizacjami
pozarządowymi**

Szanowna Pani Minister! Polski Komitet Zwalczenia Raka jest realizatorem zadań w programie współpracy z organizacjami pozarządowymi. W ciągu ostatnich trzech lat organizacja ta otrzymała z Ministerstwa Zdrowia środki w wysokości 1 653 577,44 zł, co stanowi 34% całej kwoty przeznaczonej na współpracę z organizacjami pozarządowymi. W bieżącym roku było to 47% wszystkich środków.

W związku z powyższym proszę o informacje w następujących kwestiach:

Jak Ministerstwo Zdrowia ocenia wartość efektów działań Polskiego Komitetu Zwalczenia Raka?

Ile organizacji ubiegało się o dotacje w postępowaniach konkursowych?

Jakie były kryteria oceny wniosków?

Kto oceniał merytorycznie składane wnioski?

Co zrobiło Ministerstwo Zdrowia, aby zachęcić inne podmioty do współpracy w przedmiotowym zakresie zadań?

Z poważaniem

Poseł Marek Zieliński

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23047)

do ministra zdrowia

**w sprawie realizacji „Narodowego programu
zwalczania chorób nowotworowych”**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się z prośbą o przedstawienie działań, jakie zostały podjęte po raporcie z października 2009 Najwyższej Izby Kontroli w sprawie realizacji „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych”.

Jednocześnie proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Czy w świetle obowiązującego prawa właściwy jest tak szeroki zakres uprawnień, jakie nadano wojewódzkim ośrodkom koordynującym?

Z poważaniem

Poseł Marek Zieliński

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23048)

do ministra infrastruktury

**w sprawie działalności przedsiębiorstwa
państwowego Porty Lotnicze i lotniska
w Poznaniu**

Szanowny Panie Ministrze! Przedsiębiorstwo państwowe Porty Lotnicze (PPL) jest główną firmą zarządzającą infrastrukturą lotniskową w Polsce. W jego strukturach własnościowych oprócz udziałów w spółkach zarządzających lotniskami regionalnymi znajdują się również udziały w spółkach zajmujących się obsługą naziemną na lotniskach (tzw. spółki handlingowe). Takich podmiotów w gestii PPL jest pięć. Są to firmy o stosunkowo niedużym kapitale własnym, jednak dysponujące dużą ilością nowoczesnego sprzętu i wypracowujące, każda z nich, obroty sięgające dziesiątków milionów złotych i kilkumilionowe

zyski. Zatrudniają one doskonale przygotowaną kadrę. Posiadają wypracowane przez lata, w oparciu o międzynarodową współpracę z przewoźnikami (liniami lotniczymi) i innymi, podobnymi pomiotami, doświadczenie, procedury i standardy. Są dysponentami certyfikatów i świadectw jakości i bezpieczeństwa świadczonych usług, uznanych międzynarodowych instytucji i stowarzyszeń (np. Lloyd's, IATA). Rachunek ekonomiczny wskazywałby na to, że PPL jako właściciel takich dochodowych firm będzie zabiegał o dynamiczny rozwój swoich spółek, zapewniając im względnie stabilne warunki tego rozwoju, tym bardziej, że wraz z samorządami regionalnymi ma ogromne wpływy właścicielskie.

W ostatnim czasie, pojawiły się na polskim rynku usług handlingowych, za zgodą Urzędu Lotnictwa Cywilnego, nowe podmioty. W znakomitej większości są to firmy o międzynarodowej renomie i ustabilizowanej pozycji zarówno pod względem finansowym, jak i zachowania wszystkich wymaganych parametrów i standardów jakości i bezpieczeństwa. Dziwi jednak sytuacja, gdy państwowy regulator rynku dopuszcza do tej sfery usług podmioty kompletnie do tego nie przygotowane, bez doświadczenia, nie dające żadnych gwarancji jakości i tak ważnego na lotniskach bezpieczeństwa. A wszystko to dzieje się przy braku jakiegokolwiek reakcji i za zgodą państwowego właściciela większości tego rynku.

Sytuacja taka występuje m.in. na lotnisku w Poznaniu. Za przyzwoleniem zarówno PPL, jak i zarządu lokalnego portu wszedł podmiot, który z branżą nie ma nic wspólnego. Chodzi o spółkę Impel Airport Services, będącą spółką córką Impel SA. Spółka ta weszła na lotnisko, nie mając ani odpowiedniego sprzętu, ani odpowiednio wyszkolonych osób, ani tak bardzo istotnego w tym przypadku doświadczenia, którego pochodną jest jakość usług, a także bezpieczeństwo pasażerów i statków powietrznych.

Przyjęta przez PPL bierna postawa budzi olbrzymie zdziwienie. Zaniechanie funkcji właścicielskich, poprzez które można by wpływać na decyzje portów regionalnych, świadczy o świadomej rezygnacji z olbrzymiej części wpływów z tytułu obsługi naziemnej. Oddanie tych przychodów i zysków podmiotowi o wątpliwej reputacji może budzić duży niepokój. Na takiej postawie traci bowiem PPL, obniżając sprzedaż realizowaną przez swoje podmioty, a tym samym rezygnując z potencjalnej dywidendy z uwagi na niskie zyski lub ich całkowity brak. Traci również sama spółka handlingowa, której pozycja zostaje bardzo mocno zachwiana, i to nie przez istotę konkurencji, ale poprzez absolutnie nierynkowe zachowania właściciela i zarządu portu regionalnego (wymóg formalny dotyczący uwalniania rynku mówi wyraźnie o dwóch milionach pasażerów w danym porcie). W końcu również sam zarządzający portem regionalnym traci na swoich wpływach. Ruch w porcie pozostaje bowiem na tym samym poziomie. Podmioty handlingowe, konkurując ze sobą na tak ograniczonych rynkach, jak polskie porty regionalne, będą bowiem pro-

wadziły wojnę cenową, a nie zdrową konkurencję. Tak więc zarządzający lotniskiem nie otrzyma nawet dotychczasowych wpływów za korzystanie z infrastruktury. W krótkim czasie żaden z handlerów nie będzie w stanie nie tylko inwestować w rozwój, ale będzie wręcz zmuszony ograniczać swoją działalność z uwagi na koszty. Nie będzie zatem inwestował ani w ludzi, ani w sprzęt, ani tym bardziej w zachowanie międzynarodowych standardów jakości usług i bezpieczeństwa.

W związku z tą sytuacją proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego przedsiębiorstwo państwowe Porty Lotnicze rezygnuje z ochrony swoich spółek, przed dziką konkurencją, niemającą nic wspólnego z rynkiem? Dlaczego PPL nie wpływa na zarządzające portami regionalnymi spółki, ukierunkowując je na ochronę własnych podmiotów handlingowych?

2. Dlaczego rezygnując ze swoich właścicielskich uprawnień, PPL zgadza się na utratę przez podległe sobie podmioty zysków, czyli działa de facto na szkodę swojej spółki?

3. W ilu przypadkach i na ilu lotniskach ma miejsce taka praktyka?

4. Kto bezpośrednio podejmuje tego typu decyzje o wpuszczeniu nieprofesjonalnych, nieprzygotowanych i w konsekwencji nieodpowiedzialnych podmiotów przedstawiających się jako obsługa naziemna?

5. Kto będzie odpowiadał za gwałtowne pogorszenie się sytuacji finansowej państwowych podmiotów, prawdopodobnej upadłości i oddania rynku przypadkowej prywatnej firmie?

Z poważaniem

Poseł Marek Zieliński

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23049)

do ministra skarbu państwa

w sprawie działalności PLL LOT

Szanowny Panie Ministrze! Według uzyskanych przeze mnie informacji Polskie Linie Lotnicze LOT prowadzą negocjacje z prywatną firmą Impel Airport Services chcącą podjąć obsługę naziemną na lotniskach (tzw. usługę handlingową). Spółka ta, bez żadnego doświadczenia, odpowiedniego sprzętu i wykwalifikowanego personelu, nie daje żadnych gwarancji zachowania wymaganych parametrów, standardów jakości, bezpieczeństwa pasażerów i samolotów przy wykonywaniu tych usług.

Ponieważ na polskim rynku usług handlingowych, za zgodą Urzędu Lotnictwa Cywilnego, poja-

wiły się podmioty o międzynarodowej renomie, gwarantujące wysoką jakość obsługi naziemnej, niezrozumiałe jest działanie LOT-u w tej sprawie.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy prawdziwe są informacje o negocjacjach z firmą Impel Aiport Service? Jeśli tak, to jak PLL LOT uzasadnia podjęcie negocjacji z firmą niemającą żadnego doświadczenia i niedającą żadnych gwarancji wysokiej jakości usług?

Kto podejmował decyzje w tej sprawie?

Czy prowadzone są negocjacje z innymi podmiotami wykonującymi te usługi?

Z poważaniem

Poseł Marek Zieliński

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23050)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zakazu palenia podczas kierowania pojazdem silnikowym

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich miesiącach opinia publiczna informowana jest o wzrastającej liczbie wypadków drogowych. Coraz częściej możemy usłyszeć, iż mimo dobrych warunków pogodowych i sprawnych pojazdów dochodzi do kolizji, stłuczek i groźnych karamboli. Kodeks drogowy nie przewiduje kar za palenie papierosów podczas jazdy samochodem osobowym.

Palenie papierosów przez kierowcę może zwiększyć ryzyko wypadków. Szereg czynności, jakie musi wykonać osoba paląca, poprzedzających zapalenie: szukanie zapalniczki, wyjmowanie papierosa z paczki, podpalanie go, otwieranie i korzystanie z popielniczki, a nawet spadający niekontrolowanie żar może wywołać niebezpieczną reakcję kierowcy. Jest to realne zagrożenie zdrowia i życia osób znajdujących się w danym aucie, jak również wszystkich na drodze. Palenie powoduje rozproszenie uwagi i dekoncentrację kierowcy, skutkiem czego jest wydłużenie czasu reakcji na potencjalne zagrożenie.

Sytuacje takie zdarzają się często i pomimo obowiązujących kampanii uświadamiania o zagrożeniach na drodze nadal są powszechnym zjawiskiem.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy przewidywane są w najbliższym czasie zmiany w Kodeksie drogowym wprowadzające zakaz palenia podczas kierowania pojazdem silnikowym?

2. Czy są statystyki mówiące, ilu kierowców biorących udział w wypadkach drogowych w trakcie kolizji paliło papierosy?

Z poważaniem

Poseł Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23050)

do ministra zdrowia

w sprawie zakazu palenia podczas kierowania pojazdem silnikowym

Szanowna Pani Minister! W ostatnich miesiącach opinia publiczna informowana jest o wzrastającej liczbie wypadków drogowych. Coraz częściej możemy usłyszeć, iż mimo dobrych warunków pogodowych i sprawnych pojazdów dochodzi do kolizji, stłuczek i groźnych karamboli. Ustawa z dnia 8 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych oraz ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej nie reguluje zakazu palenia papierosów przez osoby prowadzące pojazdy silnikowe.

Palenie papierosów przez kierowcę może zwiększyć ryzyko wypadków. Szereg czynności, jakie musi wykonać osoba paląca, poprzedzających zapalenie: szukanie zapalniczki, wyjmowanie papierosa z paczki, podpalanie go, otwieranie i korzystanie z popielniczki, a nawet spadający niekontrolowanie żar może wywołać niebezpieczną reakcję kierowcy. Jest to realne zagrożenie zdrowia i życia osób znajdujących się w danym aucie, jak również wszystkich na drodze. Palenie powoduje dekoncentrację kierowcy, skutkiem czego jest wydłużenie czasu reakcji na potencjalne zagrożenie.

Sytuacje takie zdarzają się często i pomimo obowiązujących kampanii uświadamiania o zagrożeniach na drodze nadal są powszechnym zjawiskiem.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy przewidywane są zmiany w Dz. U. z 2010 r. Nr 81, poz. 529, wprowadzające zakaz palenia podczas kierowania pojazdem silnikowym?

2. Czy są statystyki mówiące, ilu kierowców biorących udział w wypadkach drogowych w trakcie kolizji paliło papierosy?

Z poważaniem

Poseł Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23051)

do ministra zdrowia

w sprawie stworzenia rządowego programu profilaktyki i poprawy jakości leczenia cukrzycy

Szanowna Pani Minister! Cukrzyca to choroba oznaczająca grupę zaburzeń metabolicznych charakteryzujących się hiperglikemią spowodowaną nieprawidłowościami wydzielania lub działania insuliny bądź współistnienia obu tych stanów. Wieloletnia hiperglikemia w cukrzycy wiąże się z uszkodzeniem bądź zaburzeniem czynności i niewydolnością różnych narządów, w szczególności oczu, nerek, nerwów, serca i naczyń krwionośnych. Cukrzyca jest jedną z najgroźniejszych chorób cywilizacyjnych. Obecnie w Polsce choruje ok 2,5 mln osób. Zachorowalność stale rośnie, szacuje się, że w 2030 r. liczba chorych w Polsce zwiększy się aż do 4,8 mln. Już teraz leczenie cukrzycy pochłania ok. 2,5 mld zł rocznie, a związane z nią groźne powikłania na przykład nefropatia, retinopatia, neuropatia, zespół stopy cukrzycowej pochłaniają 20% wyżej wymienionej sumy i są coraz częstszymi przyczynami zgonów.

Dlatego jak najszybciej konieczne jest nadanie walce z tą społeczną chorobą najwyższej rangi priorytetu polityki zdrowotnej w Polsce.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia planuje opracowanie specjalistycznego rządowego programu profilaktyki i poprawy jakości leczenia cukrzycy?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia przewiduje poszerzenia portfolio refundowanych leków, tak aby lekarze mogli je dopasowywać do indywidualnych potrzeb pacjenta?

Z poważaniem

Poseł Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23052)

do ministra środowiska

w sprawie finansowania „Programu żuławskiego – 2030” oraz „Projektu żuławskiego – 2015”

Szanowny Panie Ministrze! Program „Kompleksowe zabezpieczenie przeciwpowodziowe Żuław – do

roku 2030 (z uwzględnieniem etapu 2015)”, zwany „Programem żuławskim – 2030” powstał jako dokument strategiczny (na podstawie art. 90 ust. 1 pkt 7a ustawy Prawo wodne), warunkujący możliwość aplikacji o środki finansowe, w tym dofinansowanie ze środków Unii Europejskiej, dla projektów przewidzianych do realizacji w bieżącej (2007–2013) i następnych perspektywach finansowych.

Dla tego dokumentu została przeprowadzona strategiczna ocena oddziaływania na środowisko, zgodnie z procedurą określoną zapisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (art. 46), przeprowadzone zostały szerokie konsultacje społeczne oraz uzyskane pozytywne opinie generalnego dyrektora ochrony środowiska i głównego inspektora sanitarnego.

W maju 2010 r. Program został zatwierdzony przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej – na podstawie art. 89 ust. 4 pkt 4 ustawy Prawo wodne.

Koszty realizacji całego „Programu żuławskiego – 2030” zostały wyszacowane na około 2 mld zł, w tym „Projektu żuławskiego – 2015” na 647,30 mln zł.

Wartości projektów realizowanych przez poszczególne beneficjentów „Projektu żuławskiego – 2015” (zgodnie z listą projektów indywidualnych):

Beneficjent projektu	Liczba zadań w projekcie	Orientacyjny koszt całkowity (mln zł)	Maksymalne dofinansowanie z UE (mln zł)
RZGW w Gdańsku	5	99,84	84,86
ZMiUW WP w Gdańsku	20	193,38	164,37
ŻZMiUW w Elblągu	14	94	79,90
Miasto Gdańsk	1	189,43	161,02
Miasto Elbląg	2	42,32	35,97
Powiat gdański	1	28,33	24,08
Suma	43	647,30	550,20

Horyzontem czasowym realizacji całego „Programu żuławskiego – 2030” jest 2030 r., w tym:

- etap I – do 2015 r.,
- etapy kolejne – od 2015 do 2030 r.

Wobec szeregu wątpliwości, które wystąpiły na etapie konstruowania „Projektu żuławskiego – 2015”, a w szczególności rozwiązań instytucjonalnych, przepływów finansowych, skumulowanych oddziaływań środowiskowych, na wniosek ministra środowiska zaangażowana została grupa ekspercka Komisji Europejskiej, inicjatywa Jaspers, oceniająca działania związane z ww. projektem.

Ocena końcowa ekspertów Jaspers wydana 9 lutego 2011 r. określiła „Program żuławski – 2030”,

w tym projekt żuławski 2015 r. jako bardzo racjonalny, dobrze opracowany i zgodny ze wszystkimi wymaganiami odpowiednich dyrektyw UE. Według opiniujących podział projektu na 6 beneficjentów nie jest sprzeczny z jakąkolwiek zasadą, przepisami czy dyrektywami Parlamentu Europejskiego i jest rekomendowany do szybkiego wdrożenia ze względu na ograniczenia czasowe do 2015 r.

Spośród sześciu beneficjentów miasta Gdańsk i Elbląg uzyskały już potwierdzenie dofinansowania, a czterech pozostałych w najbliższym czasie złoży dokumenty aplikacyjne.

Przewidywana zmiana organizacji służb gospodarki wodnej w projekcie ustawy spowoduje konieczność zmiany 3 beneficjentów „Projekt żuławskiego – 2015” wraz z dokumentami, które wymagać będą nowych analiz finansowo-ekonomicznych i innych treści.

Wartość projektu, który będzie realizowany przez nowo utworzoną jednostkę pomorski Wojewódzki Zarząd Gospodarki Wodnej, przekroczy 50 mln euro, a więc zgodnie z zasadą, ocenę projektu przeprowadzi Komisja Europejska, co potrwa minimum rok.

W tej sytuacji, nie obawiając się merytorycznej oceny projektu przez Komisję Europejską, największy niepokój budzi ograniczenie czasowe zakończenia realizacji Projektu do 2014 r. (2015 r. – rozliczenie).

Poważny zakres robót hydrotechnicznych objętych projektem oraz napięte terminy wynikające z harmonogramów realizacji prawdopodobnie będą zagrożone, co skutkować będzie cofnięciem dofinansowania przez Komisję Europejską i konieczność sfinansowania całości ze środków budżetu państwa.

Dla bezpieczeństwa i zagwarantowania realizacji I etapu „Programu żuławskiego – 2030”, a w tym „Projekt żuławskiego – 2015”, wskazane byłoby, aby program ten przyjąć jako program rządowy na wzór „Programu Odra – 2006” i aktualnie przygotowanego „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”.

Mając na uwadze, że Żuławy to obszar depresyjny, najbardziej zagrożony powodzią w Polsce, wymagający konsekwentnych działań przeciwpowodziowych, uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi:

1. Czy wobec przewidywanej reorganizacji, która niewątpliwie wydłuży okres realizacji projektu poza obecną perspektywę finansową, istnieje alternatywne rozwiązanie jego sfinansowania?

2. Jakie warunki powinny być spełnione, aby „Program żuławski – 2030” został uchwalony przez Radę Ministrów jako program rządowy?

Posłowie Piotr Ołowski
i Sławomir Rybicki

Gdańsk, dnia 9 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23053)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie osłony kontrwywiadowczej
polskich biegłych i prokuratorów badających
w Moskwie czarne skrzynki samolotu
TU-154M nr boczny 101**

Szanowny Panie Premierze! Zwracając się do Pana jako osoby nadzorującej prawidłowe działanie cywilnych i wojskowych służb specjalnych w Polsce, uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytanie:

Której z tych służb zlecił Pan Premier prowadzenie działań w zakresie osłony kontrwywiadowczej polskich biegłych i prokuratorów badających w Moskwie czarne skrzynki samolotu TU-154M nr boczny 101?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 9 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23054)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie lokalizacji dokumentów
dotyczących zaginionego dziennikarza**

Zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu szef Agencji Wywiadu podlega bezpośrednio prezesowi Rady Ministrów. W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytanie:

Czy po likwidacji Urzędu Ochrony Państwa i powołaniu w jego miejsce Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu do Agencji Wywiadu trafiły akta dotyczące zaginionego dziennikarza J. Z.?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23055)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie niedopełnienia obowiązków
służbowych przez ministra spraw
wewnętrznych i administracji oraz ministra
obrony narodowej**

Szanowny Panie Premierze! Ze względu na skalę problemu, którego dotyczy niniejsza interpelacja, zwracam się bezpośrednio do Pana Premiera, gdyż znaczenie zaprezentowanej poniżej sytuacji ma znaczenie dla całej sfery finansów publicznych oraz bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej i wynika z niedopełnienia obowiązków służbowych przez dwóch ministrów obecnego rządu.

Z dniem 1 maja 2011 r. przestało obowiązywać rozporządzenie określające warunki badań technicznych pojazdów Sił Zbrojnych RP, Policji i innych pojazdów używanych w sposób szczególny, na podstawie którego państwowe stacje diagnostyczne dokonywały przeglądów technicznych pojazdów należących do Policji, Wojska Polskiego, Straży Pożarnej, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu oraz polskich służb specjalnych: Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Wywiadu Wojskowego i Służby Kontrwywiadu Wojskowego.

W związku z brakiem nowego rozporządzenia – nad którym prace mają się już toczyć od ponad 19 miesięcy – badania techniczne pojazdów będących na wyposażeniu Straży Pożarnej, Straży Granicznej i Policji odbywają się odpłatnie w komercyjnych stacjach diagnostycznych. Jak podają media, dziennie państwo polskie – z powodu niedopełnienia obowiązków służbowych przez dwóch ministrów – ponosi niepotrzebne koszty w wysokości 10 000 zł. Łatwo stwierdzić, że do dnia dzisiejszego polski podatnik musiał pokryć koszty ministerialnych błędów w wysokości około 400 000 zł. Z jeszcze trudniejszą sytuacją mamy do czynienia w przypadku działania polskich służb specjalnych – ich pojazdy stoją na parkingach i czekają na nowe rozporządzenie, bo zostałyby zdekonspirowane w cywilnych stacjach (źródło: Dziennik Gazeta Prawna).

Szanowny Panie Premierze, wydaje się, że w przypadku tak ewidentnych i bulwersujących opinię publiczną w całej Polsce błędów w działaniu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Ministerstwa Obrony Narodowej niezbędna jest Pana osobista interwencja, nadzór nad sprawą oraz wyciągnięcie wniosków dyscyplinarnych wobec osób odpowiedzialnych za działanie podległych im instytucji. Chcę zwrócić uwagę Pana Premiera na fakt, że prócz znaczących strat finansowych, które ponosi państwo polskie, mamy do czynienia ze zmniejszeniem zdolności operacyjnych służb, które odpowiadają za bez-

pieczeństwo i realizację podstawowych interesów Rzeczypospolitej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie kroki podejmie Pan Premier w celu zmiany obecnej sytuacji, narażającej państwo polskie na tak duże straty finansowe?

2. Jakie kroki podejmie Pan Premier w celu sprawdzenia, co jest bezpośrednią przyczyną braku wprowadzenia nowego rozporządzenia określającego warunki badań technicznych pojazdów Sił Zbrojnych RP, Policji i innych pojazdów używanych w sposób szczególny?

3. Ile pojazdów użytkowanych przez ww. służby specjalne do bieżącej pracy operacyjnej nie posiadało na dzień 8 czerwca br. ważnych badań technicznych pojazdów?

4. Czy pojazdy te były wykorzystywane do bieżącej pracy operacyjnej bez ważnych badań technicznych?

5. Jakie kroki podejmie Pan Premier w celu wyciągnięcia wniosków dyscyplinarnych wobec osób, które w sposób jednoznaczny nie dopełniły swoich obowiązków służbowych, narażając państwo polskie na straty finansowe i obniżenie jego poziomu bezpieczeństwa?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23056)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie informacji o problemach
technicznych i organizacyjnych
w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa
Transportowego im. Obrońców Warszawy**

Szanowny Panie Ministrze! Nawiązując do publikacji „Naszego Dziennika” z dnia 7 czerwca 2011 r., w której ujawniono, że prawie co dwa miesiące w latach 2008–2010 na biurko Pana Ministra trafiały monity z Dowództwa Sił Powietrznych ponagląjące do wymiany całej rządowej floty, proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaką liczbę monitów z Dowództwa Sił Powietrznych oraz innych jednostek podległych Panu Ministrowi – w tym Służby Kontrwywiadu Wojskowego – dotyczących problemów technicznych i organizacyjnych w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego im. Obrońców Warszawy otrzymał Pan od dnia objęcia swojego urzędu?

2. Czy którekolwiek z tych pism przesłał Pan do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska bądź jedy-
nego dysponenta samolotów 36. Specjalnego Pułku
Lotnictwa Transportowego – szefa KPRM?

3. Jeśli tak, to czego konkretnie one dotyczyły i
jaką odpowiedź Pan uzyskał?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 9 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23057)

do ministra zdrowia

**w sprawie niepodpisania przez NFZ
kontraktu z Rejonowym Pogotowiem
Ratunkowym w Sosnowcu na świadczenie
podstawowej opieki zdrowotnej w godzinach
nocnych i w dni świąteczne**

Szanowna Pani Minister! Z dniem 1 marca 2011 r.
decyzją dyrektora Śląskiego Oddziału Wojewódzkie-
go Narodowego Funduszu Zdrowia nastąpiła w So-
snowcu zmiana miejsca udzielania świadczeń zdro-
wotnych w ramach tzw. nocnej i świątecznej ambu-
latoryjnej pomocy lekarskiej i pielęgniarskiej.

Dotychczas pogotowie ratunkowe przy ul. Czar-
nej, położone w centrum miasta Sosnowca, z dogodną
komunikacją autobusową i tramwajową, służyło po-
mocą mieszkańcom jedenastu miast od godz. 18 do 8
rano w soboty, niedziele, dni świąteczne. Obecnie ob-
sługę w ramach podstawowej opieki zdrowotnej prze-
jął Szpital Specjalistyczny Nr 5 im. św. Barbary w
Sosnowcu.

Szpital św. Barbary prócz swoich podstawowych
zadań obarczony został dodatkowymi obowiązkami,
które spowodują poważne utrudnienia. Rzecznik pra-
sowy szpitala zapewnia o gotowości przejścia zadań,
jednak bierze wyłącznie pod uwagę sprawy organi-
zacyjne, których uregulowanie również nie będzie
tak proste i szybkie, jak wynika z wypowiedzi pana
rzecznika. O wiele ważniejsi są ludzie, o których w
tym momencie nikt nie pomyślał. Mieszkańcy od
dawna narzekają na przepełniony szpitalny oddział
ratunkowy, łatwo przewidzieć, co będzie, kiedy dojdą
nowe usługi. Negatywne skutki odczują przede
wszystkim pacjenci na własnym zdrowiu!

Oddział Pogotowia Ratunkowego w Sosnowcu na
ul. Czarnej w skali roku wykonał ponad 50 tys. usług,
na które składały się wyjazdy do pacjentów, porady
ambulatoryjne i punkt zastrzyków.

Do świadczeń tych nie był potrzebny rentgen i
laboratorium analityczne, na których brak powołuje
się NFZ, nie podpisując kontraktu z oddziałem.

Mieszkańcy korzystający z usług pogotowia ra-
tunkowego potrzebują pomocy w godzinach wieczor-
nych, nocnych i w dni świąteczne, natomiast komu-
nikacja miejska, którą można dojechać do szpitala
św. Barbary, położonego na peryferiach miasta, kur-
suje do godz. 22, więc jak pacjenci z objawami choro-
bowymi mają się tam dostać! Pani Minister najlepiej
sobie zdaje sprawę, jak często objawy wstępnie nie-
wskazujące na zagrożenie życia stają się przyczyną
śmierci pacjenta. Ryzyko takie jest bardzo prawdop-
odobne, biorąc pod uwagę brak możliwości dojazdu
do szpitala.

W związku z powyższym zadaję Pani Minister
następujące pytania:

1. W czym interesie podjęte były zmiany udziela-
nia nocnej oraz świątecznej pomocy doraźnej, jeżeli
nie był brany pod uwagę czynnik ludzki?

2. Czy kalkulacje czysto ekonomiczne to odpo-
wiedni wskaźnik, na którym opiera się służba zdra-
wia?

3. Czy Ministerstwo Zdrowia zamierza podjąć od-
powiednie działania dla dobra pacjenta, ponownie
analizując dokonane zmiany i ich negatywne następ-
stwa?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23058)

do ministra sportu i turystyki,
ministra spraw wewnętrznych i administracji,
ministra finansów
oraz
ministra infrastruktury

**w sprawie zagrożeń prawidłowej realizacji
przez rząd inwestycji stadionowych
w związku z Euro 2012 r. w aspekcie działań
budowlanych realizowanych na stadionie
narodowym w Warszawie przez spółkę
Poznańska Korporacja Budowlana
Pekabex SA w Poznaniu**

Szanowni Panowie Ministrowie! Zgodnie z infor-
macjami prasowymi spółka w latach 2005–2007 mia-
ła bardzo poważne kłopoty finansowe, skutkujące
nawet ogłoszeniem jej upadłości likwidacyjnej. Jedna
ze spółek inwestycyjnych dokonała zakupu jego wie-
rzytelności.

W dniu 6 października 2010 r. poseł Zbigniew Ko-
zak złożył do ministra sportu i turystyki, ministra
spraw wewnętrznych i administracji, ministra finan-

sów oraz ministra sprawiedliwości interpelację poselską nr 19003 w sprawie bezpieczeństwa ekonomicznego inwestycji stadionowych w związku z Euro 2012 w aspekcie nieregulowania rozszczeń pracowniczych przez spółkę Poznańska Korporacja Budowlana Pekabex SA w Poznaniu będącą jednym z głównych wykonawców inwestycji.

Udzielone marszałkowi Sejmu RP w powyższym zakresie odpowiedzi na interpelację poselską były optymistyczne.

W szczególności minister sportu i turystyki w swojej odpowiedzi z dnia 4 listopada 2010 r. skierowanej do marszałka Sejmu RP na ww. interpelację poselską posła Zbigniewa Kozaka nr 19003 wskazał, iż zakres robót firmy Pekabex-Bet został już w zasadzie zakończony – w chwili obecnej trwają drobne poprawki. Ocena wykonanych dostaw i robót jest pozytywna.

Pragniemy nadmienić, iż w 2007 r. spółka Sovereign Capital SA z siedzibą w Warszawie zajmująca się tzw. distressed assets (aktywa o podwyższonym ryzyku, polegające na przejmowaniu kontroli nad podmiotami znajdującymi się w upadłości, dokapitalizowanie ich oraz sprzedaż po wyższej cenie) dokonała przejęcia kontroli nad spółką Pekabex SA, co nastąpiło w wyniku wrogiego przejęcia, pomimo sprzeciwu Skarbu Państwa, który będąc znaczącym akcjonariuszem spółki (19,64%), wniósł pozew sądowy przeciwko spółce Pekabex SA. Sąd Okręgowy w Poznaniu wydał postanowienie nakazujące zarządowi Pekabex SA powstrzymanie się od dokonywania czynności związanych z rejestracją uchwał o podwyższeniu kapitału zakładowego spółki i wyłączeniu prawa poboru dla dotychczasowych akcjonariuszy.

Pragniemy nadmienić, iż spółka Sovereign Capital SA znana jest z publikacji prasowych, m.in. z udziału w procedurze licznego reaktywowania na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych przedwojennych polskich przedsiębiorstw, co budzi wątpliwość co do prawidłowości i staranności w podejmowaniu działań ochronnych i profilaktycznych przez szefa ABW, szefa CBA, ministra spraw wewnętrznych i administracji (komendanta głównego Policji oraz szefa BOR) oraz ministra finansów (generalnego inspektora kontroli skarbowej nadzorującego wywiad skarbowy), jeśli spółka Pekabex SA z Poznania zależna kapitałowo i finansowo od spółki Sovereign Capital SA dopuszczana jest do realizowania takich strategicznych dla państwa polskiego inwestycji finansowanych z pieniędzy publicznych, jak budowa stadionu narodowego w Warszawie.

W dniu 25 maja 2011 r. „Gazeta Stołeczna” w publikacji pt. „Usterka na Narodowym” poinformowała, iż schody kaskadowe na zewnątrz stadionu narodowego oblały testy obciążeniowe. Być może trzeba będzie je zdemontować. To stawia pod znakiem zapytania termin oddania stadionu do użytkowania.

Spiralne schody otaczające bryłę stadionu zaprojektowano jako drogę ewakuacji kibiców w razie ja-

kiegoś wyjątkowego wydarzenia. Początkowo planowano, że zostaną wylane z betonu na miejscu, ale montaż krzywoliniowych szalunków na dużych wysokościach byłby bardzo trudny. Dlatego zapadła decyzja, by zamontować je z betonowych prefabrykatów. Gotowe elementy dostarczyła poznańska firma Pekabex.

Ich instalowanie zaczęło się rok temu i zakończyło przed paru miesiącami, ale dopiero niedawno przeprowadzono ich testy obciążeniowe. Okazało się, że nie spełniają wymagań – przyznaje rzeczniczka konsorcjum firm pod wodzą austriackiej Alpine, które buduje stadion. Przyznaje, że usterka nie dotyczy jednego miejsca czy nawet jednego ciągu schodów, ale wszystkich schodów.

Czy wszystkie trzeba będzie rozebrać?

Konsorcjum wykonawców za budowę stadionu dostanie ponad półtora miliarda złotych (w tym VAT, który wróci do budżetu). Budowa już i tak jest opóźniona – nie skończy się 30 czerwca, jak to było zapisane w umowie.

Gdyby konieczny był demontaż istniejących schodów i wylanie nowej betonowej konstrukcji, oznaczałoby to kilka miesięcy prac. Bez drogi ewakuacyjnej nadzór budowlany może nie pozwolić, by 6 sierpnia odbyły się na stadionie widowiskowe zawody w motocyklowych akrobacjach Red Bull X-Fighters, zaplanowane jako sportowa inauguracja areny. Byłaby to międzynarodowa kompromitacja porównywalna do tej, jaka spotkała niedawno stadion w Gdańsku, który w wyniku opóźnień prac budowlanych stracił mecz Polska–Francja.

Mając na uwadze powyższe uwarunkowania, zwracam się do Panów Ministrów z prośbą o udzielenie nam następujących informacji i wyjaśnień:

1. Jaka jest obecnie zdaniem:

— ministra sportu i turystyki,

— ministra finansów (generalnego inspektora kontroli skarbowej nadzorującego wywiad skarbowy),

— ministra gospodarki,

— ministra spraw wewnętrznych i administracji (w tym komendanta głównego Policji, komendanta głównego Państwowej Straży Pożarnej i szefa BOR)

ocena co do efektywności realizowania ze środków z budżetu państwa przez spółkę Poznańska Korporacja Budowlana Pekabex SA w Poznaniu (spółkę zależną kapitałowo i finansowo od spółki Sovereign Capital SA w Warszawie) sztandarowego projektu w ramach projektu Euro 2012, tj. stadionu narodowego, w kontekście informacji zawartych w publikacji „Gazety Stołecznej” z dnia 25 maja 2011 r. pt. „Usterka na Narodowym”?

2. Czy:

— minister sportu i turystyki,

— minister gospodarki,

— minister finansów (generalny inspektor kontroli skarbowej nadzorujący wywiad skarbowy),

— minister spraw wewnętrznych i administracji (w tym komendant główny Policji, komendant główny Państwowej Straży Pożarnej i szef BOR) po zasięgnięciu opinii na potrzeby udzielenia odpowiedzi na niniejszą interpelację poselską szefa ABW oraz szefa CBA

osobiście gwarantują, że spółka Poznańska Korporacja Budowlana Pekabex SA oraz jej główny akcjonariusz spółka Sovereign Capital SA (znana z udziału w procedurze licznego reaktywowania na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych przedwojennych polskich przedsiębiorstw), zarządzane i nadzorowane przez te same osoby, dają pełną rękojmię i gwarancję bezpieczeństwa oraz terminowego, prawidłowego i rzetelnego zrealizowania wszystkich nałożonych na nich bardzo ważnych inwestycji w ramach Euro 2012 finansowanych ze środków z budżetu państwa?

3. Jaki jest udział w inwestycji realizowanej na stadionie narodowym w Warszawie przez spółkę Poznańska Korporacja Budowlana Pekabex SA z Poznania właściciela Olivia Business Center?

4. Czy minister spraw wewnętrznych i administracji (w tym komendant główny Policji i szef BOR), minister sportu i turystyki oraz minister finansów posiadają m.in. w tej sprawie stosowne informacje własne lub od szefa ABW albo szefa CBA, określające wiarygodność podmiotów i osób zarządzających podmiotami realizującymi inwestycje na budowie stadionu narodowego w Warszawie lub nadzorującymi je?

5. Jakie działania zamierzają panowie ministrowie podjąć w kontekście informacji i faktów ujawnionych w publikacji „Gazety Stołecznej” z dnia 25 maja 2011 r. pt. „Usterka na Narodowym”?

6. Jakie kryteria zdecydowały o wyborze przez ministra sportu i turystyki i nadzorowane przez niego podmioty spółki Poznańska Korporacja Budowlana Pekabex SA (spółki zależnej od Spółki Sovereign Capital SA) na jednego z głównych inwestorów stadionowych w ramach projektu Euro 2012?

7. Czy wybór wskazanego wykonawcy, którego efektywność i rzetelności prac opisuje z dnia 25 maja 2011 r. „Gazeta Stołeczna” w publikacji pt. „Usterka na Narodowym” został pozytywnie zaopiniowany przez ministra sportu i turystyki, ministra finansów, ministra gospodarki, ministra spraw wewnętrznych i administracji (komendanta głównego Policji, szefa BOR) oraz przez szefa CBA i szefa ABW?

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Kozak
i Leonard Krasulski

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23059)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie udziału spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych w systemie usług płatniczych określonych przepisami projektu ustawy o usługach płatniczych

Szanowny Panie Premierze! Z bardzo dużym opóźnieniem czasowym minister finansów prowadzi prace legislacyjne związane z implementowaniem do krajowego porządku prawnego dyrektywy Unii Europejskiej o usługach płatniczych.

Opóźnienia w implementowaniu doprowadzone są do tego stopnia, że Komisja Europejska kilkakrotnie kierowała do rządu RP wnioski z żądaniem wyjaśnień oraz z groźbą skierowania sprawy do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w celu nałożenia na Polskę kary pieniężnej w znacznych rozmiarach.

W swoich zapowiedziach minister finansów zapowiadał, iż postanowieniami ustawy o usługach płatniczych objęte będą również spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe.

Zgodnie z informacjami z sektora SKOK dotychczasowe doświadczenia związane z pracami legislacyjnymi ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, którą to funkcję sprawował do niedawna pan D. D., podsekretarz stanu w MF, wskazują niestety na blokowanie dostępu Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej, a w szczególności spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym, do uregulowań prawnych ułatwiających rozwój i funkcjonowanie finansowo-gospodarcze tych bardzo ważnych instytucji kredytowych obsługujących ponad 2 mln członków klientów.

Powyższe ograniczenia nie dotyczyły jednakże banków komercyjnych, w tym tych posiadających w zdecydowanej większości akcjonariat zagraniczny oraz korzystających z licznych kosztownych dla budżetu państwa preferencji i zwolnień podatkowych.

Mając powyższe na uwadze oraz prace nad implementacją dyrektywy o usługach płatniczych, uprzejmie proszę o następujące informacje:

1. Jakie postanowienia projektu ustawy o usługach płatniczych, opracowywane przez ministra finansów oraz rząd PO, będą obejmowały zakres działalności spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych oraz Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej oraz jakie związane są z tymi postanowieniami skutki pozytywne oraz negatywne dla tych instytucji?

2. Jakie wymagane jest wydanie aktów wykonawczych do ustawy o usługach płatniczych oraz na jakim etapie jest ich proces legislacyjny?

Prośba o przekazanie projektów wszystkich projektów rozporządzeń wykonawczych, których wydanie jest wymagane przez projekt ustawy o usługach

płatniczych wraz z uzasadnieniami oraz z oceną skutków regulacji.

3. Jaki zakres przedmiotowy określony w aktach wykonawczych do ustawy o usługach płatniczych obejmował będzie działalność Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych?

4. Czy tak, jak i wzorem lat poprzednich, podczas prac legislacyjnych nad przedmiotowym projektem ustawy o usługach płatniczych zarówno minister finansów, jak i rząd zamierzają preferencyjnie traktować sektor bankowy, kosztem sektora spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych?

Z poważaniem

Posłowie Leonard Krasulski
i Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23060)

do ministra finansów

**w sprawie wpisania do budżetu na 2012 r.
kwoty 15 mln zł z przeznaczeniem
na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników
administracji i obsługi szkół artystycznych
prowadzonych przez ministra kultury
i dziedzictwa narodowego**

Panie Ministrze! Administracja i obsługa państwowych szkół muzycznych w Łomży, Kolnie, Grajewie, Augustowie, Bielsku Podlaskim i Zambrowie, podlegających ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego, już po raz kolejny została pozbawiona podwyżek wynagrodzeń. Pracownicy tych szkół są traktowani na równi z „administracją rządową”, której płace zostały zamrożone. Do projektu budżetu nie zostały również wpisane zaległe od 4 lat podwyżki dla wspomnianej grupy zawodowej.

Pracownicy administracji i obsługi szkół artystycznych (woźne, konserwatorzy i obsługa finansowa) nie są odpowiednio wynagradzani za trud, jaki wkładają w rozwój kultury lokalnej i ogólnopolskiej. Są to ludzie zaangażowani w wykonywanie powierzonych im zadań, których przybywa z każdym rokiem. Dzięki ich pracy możliwe jest utrzymanie doskonałego kontaktu z klientami, uczniami i rodzicami, jak też publicznością gromadzącą się na licznych wydarzeniach artystycznych na terenie szkół.

Sytuacja, w jakiej znajdują się wyżej wymienieni pracownicy szkół artystycznych, jest niesprawiedliwa i bardzo krzywdząca. Poziom płac od ponad 4 lat nie uległ zmianom, a plan budżetu na rok 2012 nie uwzględnia w dalszym ciągu żadnych podwyżek.

Pracownicy obsługi placówek artystycznych są traktowani niesprawiedliwie w stosunku do nauczycieli w tych szkołach, którzy podwyżki otrzymali. Na dodatek płace pracowników obsługi szkół artystycznych znajdują się na granicy najniższej płacy w Polsce (2040 zł brutto), nie wspominając o premiach, nagrodach jubileuszowych i odprawach emerytalnych, które nie są wypłacane ze względu na brak środków. Po ustawowym podwyższeniu płacy minimalnej od 1 stycznia 2011 uposażenie pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych znalazło się poniżej wymaganego minimum.

Wspomniana grupa zawodowa jest pokrzywdzona nie tylko w aspekcie finansowym. Co roku pracownicy administracyjni obarczani są zadaniami, których liczba ciągle rośnie, pochłaniając dużo czasu i pracy (skomplikowana księgowość, prace związane z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, Systemem Informacji Oświatowej itp.) Zwiększa się również ilość zadań powierzonych pracownikom obsługi szkół artystycznych (remonty, odświeżanie budynków, pomieszczeń i rozbudowa bazy dydaktycznej).

Dzięki działaniom ministra kultury i dziedzictwa narodowego zaoszczędzono, kosztem wydatków rzeczowych, 15 mln zł, które mogłyby zostać przeznaczone na podwyżki dla wymienionych pracowników.

Proszę o wpisanie do przyszłorocznego budżetu 15 mln zł (w ramach przyznanego limitu wydatków) z przeznaczeniem na podwyższenie wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych prowadzonych przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego.

Pytanie: Panie Ministrze, czy wpisze Pan do przyszłorocznego budżetu 15 mln zł, które będą przeznaczone na podwyższenie wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, nieotrzymujących podwyżek od 4 lat?

Z poważaniem

Posel Lech Kołakowski

Łomża, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23061)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie podwyższenia wynagrodzeń
dla pracowników administracji i obsługi
państwowych szkół muzycznych w Grajewie,
Augustowie, Bielsku Podlaskim, Łomży,
Kolnie i Zambrowie**

Panie Ministrze! Administracja i obsługa państwowych szkół muzycznych w Łomży, Kolnie, Gra-

jewie, Augustowie, Bielsku Podlaskim i Zambrowie podlegających ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego już po raz kolejny została pozbawiona podwyżek wynagrodzeń. Pracownicy tych szkół są traktowani na równi z administracją rządową, której płace zostały zamrożone. Do projektu budżetu nie zostały również wpisane zaległe od 4 lat podwyżki dla wspomnianej grupy zawodowej.

Pracownicy administracji i obsługi szkół artystycznych (woźne, konserwatorzy i obsługa finansowa) nie są odpowiednio wynagradzani za trud, jaki wkładają w rozwój kultury lokalnej i ogólnopolskiej. Są to ludzie zaangażowani w wykonywanie powierzonych im zadań, których przybywa z każdym rokiem. Dzięki ich pracy możliwe jest utrzymanie doskonałego kontaktu z klientami, uczniami i rodzicami jak też publicznością, gromadzącą się na licznych wydarzeniach artystycznych na terenie szkół.

Sytuacja, w jakiej znajdują się wyżej wymienieni pracownicy szkół artystycznych, jest niesprawiedliwa i bardzo krzywdząca. Poziom płac od ponad 4 lat nie uległ zmianom, a plan budżetu na rok 2012 nie uwzględnia w dalszym ciągu żadnych podwyżek.

Pracownicy obsługi placówek artystycznych są traktowani niesprawiedliwie w stosunku do nauczycieli w tych szkołach, którzy podwyżki otrzymali. Na dodatek płace pracowników obsługi szkół artystycznych znajdują się na granicy najniższej płacy w Polsce (2040 zł brutto), nie wspominając o premiach, nagrodach jubileuszowych i odprawach emerytalnych, które nie są wypłacane ze względu na brak środków. Po ustawowym podwyższeniu płacy minimalnej od 1 stycznia 2011 uposażenie pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych znalazło się poniżej wymaganego minimum.

Wspomniana grupa zawodowa jest pokrzywdzona nie tylko w aspekcie finansowym. Co roku pracownicy administracyjni obarczani są zadaniami, których liczba ciągle rośnie, pochłaniając dużo czasu i pracy (skomplikowana księgowość, prace związane z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, Systemem Informacji Oświatowej itp.) Zwiększa się również ilość zadań powierzonych pracownikom obsługi szkół artystycznych (remonty, odświeżanie budynków, pomieszczeń i rozbudowa bazy dydaktycznej).

Pytanie: Panie Ministrze, jakie działania podejmie Pan, by pracownicy administracji i obsługi szkół artystycznych otrzymali po 4 latach podwyżki wynagrodzeń adekwatne do wykonywanej pracy?

Z poważaniem

Poseł Lech Kołakowski

Łomża, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23062)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie monitorowania działalności lobbingowej w organach administracji publicznej

Szanowny Panie Premierze! Począwszy od 7 lipca 2005 r. obowiązuje w Polsce ustawa o lobbingu w procesie stanowienia prawa. Dotyczy ona jednakże działalności lobbingowej wykonywanej w związku z prowadzeniem prac legislacyjnych na etapie rządowym oraz parlamentarnym.

Obecnie w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów prowadzone są prace nad zmianą dotychczasowych zasad wykonywania i rejestrowania działalności lobbingowej w organach administracji publicznej, w parlamencie oraz w Kancelarii Prezydenta RP.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie proszę Pana Premiera lub z upoważnienia sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych o przekazanie opinii i informacji w następującym zakresie:

Czy nadzorowane przez Pana Premiera organy i służby odpowiedzialne za bezpieczeństwo, a w szczególności ABW i CBA, powinny zabezpieczać działalność organów administracji rządowej przed naruszeniem przez kancelarie prawne i instytucje lobbingowe zasad prowadzenia uczciwego i legalnego lobbingu w relacjach z osobami i organami odpowiedzialnymi za funkcjonowanie państwa oraz prowadzenie prac legislacyjnych?

Na jakim etapie analityczno-legislacyjnym znajdują się obecnie w KPRM prace nad zmianą przepisów dot. lobbingu w procesie stanowienia prawa i jak podczas ich prowadzenia została uregulowana kwestia dot. monitorowania i kontrolowania instytucji lobbingowych przez CBA, w miejsce dotychczasowego MSWiA?

Czy nie uważa Pan Premier za zasadne, iż pomimo braku odpowiednich zmian w ustawie o lobbingu w procesie stanowienia prawa działalność izb gospodarczych, w szczególności bankowych (ZBP i KZBS) funkcjonujących m.in. na rynku usług bankowych, w relacjach z Ministerstwem Finansów, właściwym rzeczowo za legislacyjne regulowanie tego sektora, powinna być już obecnie przedmiotem zadaniowania w celu wszechstronnego i szczegółowego monitorowania jej przez CBA?

Jak w chwili obecnej wygląda kwestia działań lobbingowych związanych z objęciem przez banki spółdzielcze oraz Bank Polskiej Spółdzielczości SA 100% akcji DZ Banku Polska SA, będącego własnością niemieckiego DZ Bank AG, który w wyniku kryzysu finansowego poniósł znaczne straty finansowe i którego przejęcie w związku z tym może zagrozić bezpieczeństwu i stabilności finansowej tego sektora finansowego?

Czy kwestia okoliczności negocjowania oraz udziału w tej transakcji przedstawicieli bankowych izb gospodarczych nie powinna być przedmiotem wnikliwego zainteresowania CBA?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23063)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zaniedbań rządu w zakresie funkcjonowania Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz poprawy niegodnych warunków pracy i płacy pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych, na przykładzie protestu pracowników Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Starachowicach

Szanowny Panie Premierze! Już od trzech lat zarówno ogólnopolskie, jak i regionalne media regularnie przekazują informacje o protestach związków zawodowych i pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych w całym kraju. Z tego, że pracownicy tej instytucji posuwają się do coraz bardziej drastycznych form protestów, wynika bardzo jednoznacznie, że ludzie ci są w swoich słusznym żądaniach coraz bardziej zdesperowani. Nie może być inaczej, kiedy wynagrodzenia wielu z nich – wykształconych osób, często z wieloletnim stażem pracy przestały już dawno wystarczać na zaspokajanie podstawowych, życiowych potrzeb. Z żalem muszę stwierdzić, że wszystkie dotychczasowe działania pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych pozostawały niestety bez odzewu ze strony kierowanego przez Pana rządu. Żaden z ich postulatów nie został, niestety, zrealizowany. Nie podjęto też z nimi żadnego konstruktywnego dialogu. Wprost przeciwnie, odnośnie do postulatu utrzymania dotychczasowych zadań i kompetencji oraz struktur inspekcji sanitarnej rząd PO i PSL dokonał zmian i od 1 stycznia 2010 r. na skutek nowelizacji ustawy kompetencyjnej powiatowe stacje sanitarno-epidemiologiczne przeszły w gestię starostów, pomimo ostrzeżeń związkowców i pracowników, że podwyższy to koszty funkcjonowania tej instytucji i sprawi, że nadzór sanitarno-epidemiologiczny będzie jeszcze mniej skuteczny.

O bardzo wielkim rozżaleniu oraz rosnącej desperacji pracowników inspekcji sanitarnej niech świadczy fragment skierowanego do mnie przez pracowników Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Starachowicach listu:

„Wynagrodzenia pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej od wielu lat należą do najniższych w kraju. Nasze płace różnią się drastycznie od wynagrodzeń innych pracowników ochrony zdrowia, inspekcji weterynaryjnej czy farmaceutycznej. Odbiegają znacznie od pozostałych pracowników sfery budżetowej np. nauczycieli czy pracowników administracji publicznej. W naszej stacji większość pracowników to osoby z wyższym wykształceniem, to specjaliści z ogromną wiedzą teoretyczną i praktyczną zdobytą na kursach i studiach podyplomowych. Od lat nasze wynagrodzenia na ogół osiągają tylko dolne progi w poszczególnych kategoriach zaszerzegowania, mimo że stanowimy wyspecjalizowaną kadrę w wielu dziedzinach i z oddaniem wykonujemy prace trudne i odpowiedzialne. Sytuacja personelu ze średnim wykształceniem, techników, laborantów, pracowników administracyjnych jest jeszcze bardziej dramatyczna – mają oni wynagrodzenie minimalne, zaś personelowi sprzątającemu dopłaca się dodatek wyrównawczy, aby osiągał wynagrodzenie minimalne! W dzisiejszych realiach są to wynagrodzenia głodowe, naruszające godność człowieka pracującego! (...) Odnosimy wrażenie, że nasza praca nie jest doceniana przez decydentów, a niskie wynagrodzenia, które otrzymujemy i za które nie jesteśmy w stanie się utrzymać, spychają nas na margines społeczny!”

Apeluję zatem do Pana Premiera o podjęcie natychmiastowych i zdecydowanych działań ze strony rządu w celu zmiany tej sytuacji poprzez poprawę warunków pracy i płacy pracowników inspekcji sanitarnej.

Proszę jednocześnie o udzielenie mi odpowiedzi na pytania, które same się nasuwają, kiedy słucha się lub czyta bardzo uzasadnione żale pracowników inspekcji sanitarnej:

1. Dlaczego kierowany przez Pana rząd nie zrobił do tej pory nic, aby zaspokoić słuszne żądania placowe pracowników inspekcji sanitarnej, w tym także pracowników Powiatowej Stacji Sanitarno-epidemiologicznej w Starachowicach? Dlaczego rząd nie podjął w tym zakresie żadnych rozmów z pracownikami i reprezentującymi ich związkami zawodowymi?

2. Dlaczego Pan i kierowany przez Pana rząd tak bardzo lekceważycie i niedocenicacie pracowników inspekcji sanitarnej, mimo iż są to bardzo dobrze wykształceni profesjonaliści, sumiennie wykonujący bardzo odpowiedzialną pracę, która nie tylko jest nieodzowna dla zapewnienia bezpieczeństwa sanitarno-epidemiologicznego, ale także przynosząca wpływ do budżetu państwa?

3. Jakie korzyści dla budżetu państwa oraz bezpieczeństwa sanitarno-epidemiologicznego przyniosło podporządkowanie sanepidów starostom?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Lipiec

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23064)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie projektu ustawy przygotowanego
przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi
o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa
Żywności i Weterynarii oraz planowanej
likwidacji Państwowej Inspekcji
Weterynaryjnej, Państwowej Inspekcji
Ochrony Roślin i Nasiennictwa
oraz Inspekcji Handlowej Artykułów
Rolno-Spożywczych**

Szanowny Panie Premierze! Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi prowadzi bardzo intensywne prace nad projektem ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii. Jeszcze na początku bieżącego roku minister rolnictwa mówił publicznie, że „celem rządu jest przyjęcie projektu tej ustawy w pierwszej połowie bieżącego roku z nadzieją na jej uchwalenie przez Sejm, tak by nowe przepisy mogły wejść w życie od 1 stycznia 2012 r.”. Faktem jest, że omawiany projekt ustawy budzi cały szereg kontrowersji. W odniesieniu do prezentowanych przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi założeń projektu ustawy główny inspektor sanitarny samodzielnie lub też za pośrednictwem ministra zdrowia wielokrotnie prezentował negatywne stanowisko. Opinia ta powinna w moim odczuciu stać się wyznacznikiem działań Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi w dalszych pracach nad wspomnianą ustawą. Założenia tej ustawy przewidują bowiem utworzenie całkowicie nowej inspekcji – Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii, która ma przejąć zadania aż trzech inspekcji rolnych: Państwowej Inspekcji Weterynaryjnej, Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz Inspekcji Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych. W przytoczonym już projekcie ustawy przewiduje się, że nowa inspekcja będzie podlegać ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa.

W związku z powyższym proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy organizacyjne usytuowanie nowej inspekcji, która ma podlegać ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa, nie będzie w sprzeczności z zadaniami, jakie spoczywają na ministrze zdrowia odpowiedzialnym za bezpieczeństwo żywności w Polsce?

2. Czy zakres zadań i kompetencji nowej inspekcji jest w rzeczywistości adekwatny do jej nazwy? Z jednej strony bowiem zadania nowej inspekcji nie obejmują podstawowego zakresu nadzoru nad bezpieczeństwem żywności, czyli nadzoru nad żywnością w handlu detalicznym, a więc nadzoru w bezpośredniej styczności z konsumentem końcowym, zaś z drugiej strony zadania te obejmują cały szereg zagadnień

związanych z realizacją wspólnej polityki rolnej, zdecydowanie wykraczając poza obszar bezpieczeństwa żywności?

3. Jak ma się planowana likwidacja trzech wspomnianych już w sentencji inspekcji do zadań, jakie mają spocząć na nowej inspekcji? Dla przykładu:

— Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa nie sprawuje co do zasady nadzoru nad żywnością. Zgodnie bowiem z art. 2, ak. 3, lit. C rozporządzenia (WE) nr 178/2002 pojęcie „żywność” nie obejmuje roślin przed dokonaniem zbiorów,

— Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych sprawuje co prawda nadzór nad żywnością, ale co do zasady tylko i wyłącznie pod kątem spełnienia wymagań jakości handlowej, a nie bezpieczeństwa żywności,

— Państwowa Inspekcja Weterynaryjna tylko w zakresie części swoich zadań sprawuje nadzór nad bezpieczeństwem żywności, szczególnie pochodzenia zwierzęcego, jednak zgodnie ze wspomnianym już rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 pojęcie „żywność” nie obejmuje pasz oraz zwierząt żywych, chyba że mają one być wprowadzone na rynek do spożycia przez ludzi.

4. Czy w związku z pracami nad wspomnianą ustawą rząd zamierza podjąć działania zmierzające do nowelizacji innych ustaw, a szczególnie ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej?

5. Czy brak w omawianym projekcie ustawy szczegółowych uregulowań w zakresie współpracy nowej inspekcji z Państwową Inspekcją Sanitarną jest jednoznaczne z tym, że rola Państwowej Inspekcji Sanitarnej w systemie nadzoru nad bezpieczeństwem żywności w Polsce jest przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi bardzo nieodpowiedzialnie marginalizowana?

6. Dlaczego w założeniach wspomnianej ustawy nie przedstawiono argumentów na to, jak utworzenie nowej inspekcji przyczyni się do rzeczywistej poprawy i wzmocnienia nadzoru nad bezpieczeństwem żywności w Polsce?

7. Czy związana z utworzeniem nowej inspekcji likwidacja trzech wspomnianych już kilkakrotnie inspekcji wiąże się ze zwolnieniem z pracy specjalistycznej kadry pracowników likwidowanych inspekcji? Ilu pracowników zatrudniają obecnie, w sumie przewidziane do likwidacji, inspekcje, a ilu pracowników znajdzie pracę w nowej inspekcji?

8. Jakie koszty finansowe dla budżetu państwa wynikną z likwidacji trzech wspomnianych już inspekcji i utworzenia w ich miejsce nowej inspekcji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Lipiec

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23065)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie egzekucji 10 mld zł długu
alimentacyjnego**

Gdy rodzice (w większości ojcowie) nie płacą zasądzonych na rzecz ich dzieci alimentów, obowiązek ten spada na gminy. Gminy dostają na to fundusze z budżetu państwa. Na gminach spoczywa też obowiązek ściągania długów alimentacyjnych od tych rodziców, za których pieniądze wyłożyło państwo polskie.

Według ostatniego raportu Najwyższej Izby Kontroli gminy są nieskuteczne w egzekwowaniu pieniędzy od „alimentarzy”, którzy na stan obecny są winni RP około 10 mld zł. Ściągalność długów za rok 2010 wyniosła 13%, tj. z funduszu alimentacyjnego wypłacono 1,2 mld zł, zaś dłużnicy zwrócili 158 mln zł.

Z wyżej wymienionego raportu wynika, że wywiady alimentacyjne, czyli ustalanie majątku i miejsca zatrudnienia dłużnika, były przeprowadzane z opóźnieniem, a czasem wcale. W 80% badanych podmiotów wywiady czy wnioski o podjęcie działań wobec dłużników prowadzono opieszale. Również z opóźnieniem występowano o zwrot pieniędzy, w 60% sprawdzonych urzędów takie wnioski wnoszono z kilkumiesięczną zwłoką.

Wytyka się też, że za słabo mobilizuje się dłużników do podjęcia pracy. W 2010 r. powyższym działaniem objęto 35%, z czego tylko 3% podjęło zatrudnienie.

Niestety, brak egzekucji w stosunku do długu alimentacyjnego odbija się na kondycji budżetu państwa, jak też na każdym obywatelu z osobna. Może należałoby zastanowić się nad wprowadzeniem takich metod, jakie są w innych krajach Unii Europejskiej, na przykład powołanie urzędu/zespołu na szczeblu centralnym zajmującym się ściganiem „alimentarzy”. Bardzo dobrym środkiem w Wielkiej Brytanii oraz w Niemczech okazało się, dopuszczalne także przez polskie prawo, odbieranie prawa jazdy każdemu, kto nie płaci alimentów. W każdym kraju UE, gdzie zastosowano zasadę: kto nie płaci alimentów, traci prawo jazdy, ściągalność długów wzrosła.

W jaki sposób planuje się usprawnić system ściągania długów alimentacyjnych?

Jak zamierza się dokonać egzekucji zaległego 10-miliardowego długu?

Dlaczego tylko niewielki procent „alimentarzy” podejmuje pracę?

Posel Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23066)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie braku ustawy regulującej kwestie
związane z działalnością sekt na obszarze
państwa polskiego**

Na gruncie socjologii religii termin sekta oznacza „grupę społeczną stanowiącą odłam wśród wyznawców jakiejś religii”. Naukowo jest to określenie neutralne. Jednakże powyższe słowo nabrało pejoratywnego zabarwienia głównie ze względu na nielegalne praktyki, całkowite uzależnianie oraz psychiczne wyniszczanie osób, które stają się członkami sekt.

Według definicji opracowanej przez jeden z ośrodków pomocy ofiarom sekt – Centrum Przeciwdziałania Psychomanipulacji – „sekta to grupa, w której zachodzi jednocześnie wysoki poziom totalności (kontrola życia członków) i psychomanipulacji”.

Ośrodek ten podaje zestaw siedmiu pytań mających pomóc w rozpoznaniu, czy mamy do czynienia z sektą destrukcyjną. Dotyczą one:

- zakresu władzy przywódcy grupy,
- stosunku do spraw finansowych (nacisk na gromadzenie funduszy jest negatywnym sygnałem),
- utrudnionej możliwości rezygnacji z członkostwa,
- istnienia obowiązku zakładania rodzin wewnątrz grupy,
- stopnia izolacji od informacji z zewnątrz,
- istnienia postawy niechęci lub wrogości wobec społeczeństwa, instytucji, ludzi spoza grupy oraz istnienia przekonania o jedynobawczości nauk grupy,
- negatywnym stosunku do oświaty i kształcenia pozareligijnego.

W polskim prawodawstwie pojęcie „sekta” nie istnieje. Ustawodawca w żadnym z obowiązujących aktów nie podał znaczenia tego terminu. Prawo religijne RP gwarantuje każdemu wolność wyznania, głoszenia i sprawowania kultu religijnego, bez różnicy, czy wyznanie jest formalnie zarejestrowane, czy też nie. Powoduje to, że w prawie polskim nie istnieje pojęcie wyznania legalnego i nielegalnego (ustawa o gwarancji wolności sumienia i wyznania z dnia 17 maja 1989 r., Dz. U. z 2005 r. Nr 231, poz. 1965).

Destrukcyjna działalność sekt każdego roku doprowadza do licznych dramatów ludzi, którzy stali się jej ofiarami, oraz dramatów ich rodzin. Może uchwalenie ustawy uwzględniającej kwestie związane z sektami pomogłoby skuteczniej z nimi walczyć.

W jaki sposób państwo polskie przeciwdziała zagrożeniu ze strony sekt?

Czy planuje się prawne uregulowanie zagadnień dotyczących sekt?

Posel Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23067)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie niewypłacenia cechom refundacji
wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie
społeczne za młodocianych pracowników
zatrudnionych na umowy o pracę w celu
przygotowania zawodowego, przyjętych
do klas I**

Szanowna Pani Minister! Cechy w ramach swojej działalności co roku kierują do OHP wnioski o refundację ponoszonych kosztów z tytułu wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne za młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego.

Od 2010 r. OHP przyjmuje wnioski o refundację ponoszonych kosztów wyłącznie za młodocianych pracowników, którzy są w II i III klasach szkół zawodowych. OHP nie refunduje ponoszonych kosztów z ww. tytułu za młodocianych uczniów będących w I klasach szkół zawodowych (brak możliwości refundacji od 1 września 2010 r.).

Powoduje to, iż rzemieślnicy nie chcą zawierać nowych umów z młodocianymi pracownikami w ramach przygotowania zawodowego, albowiem zostają oni obciążeni znaczącymi kosztami, jakie musi pokryć pracodawca z tytułu wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne.

Jak słusznie podkreśla środowisko rzemieślników, jest to sytuacja tym bardziej niezrozumiała, że prowadzone są refundacje z tytułu kosztów od wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne za młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w ramach przygotowania zawodowego, będących w II i III klasach szkół zawodowych.

Mając na względzie prowadzenie przez rzemieślników dalszego odpowiedniego praktycznego przygotowania do zawodu młodocianych pracowników rozpoczynających kształcenie w ramach szkół zawodowych, zwracam się do Pani Minister z poniższym zapytaniem: Jaka jest przyczyna nierefundowania od 2010 r. kosztów, jakie ponoszą rzemieślnicy w ramach przygotowania do zawodu młodocianych pracowników będących w I klasach szkół zawodowych?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Głubczyce, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23068)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie gwarancji bezpieczeństwa
i jakości artykułów żywnościowych będących
przedmiotem obrotu handlowego w Polsce,
w nawiązaniu do aktualnej sytuacji na rynku
niemieckim dotyczącej serii zatruc bakterią
Escherichia coli w wyniku spożycia
produktów rolno-spożywczych**

Szanowny Panie Ministrze! Jak pokazały ostatnie wydarzenia na rynku niemieckim, nawet dysponując rozwiniętą służbą kontrolującą i nadzorującą rynek artykułów spożywczych, zagrożenia związane z nadużyciami i zaniedbaniami na etapie produkcji i przetwarzania żywności są nadal aktualne. Ich dalekością źródłem jest właśnie przyjęcie specyficznym rozumianej idei wolnego rynku, który pozostawiony samemu sobie, bez żadnej kontroli ze strony administracji publicznej, skłania producentów i przetwórców do odstąpienia od dbałości o jakość i bezpieczeństwo produktu (procesu produkcyjnego) na rzecz zwielokrotnienia finalnych zysków i utrzymania się na polskim rynku. Rynku składającego się raczej z ubogich i niedoinformowanych (nieuświadomionych) konsumentów, dla których (w ogromnej większości) wyznacznikiem zakupu jest wyłącznie niska cena.

Biorąc pod uwagę aktualny problem zatrucia bakterią coli – zlokalizowaną w żywności wyprodukowanej na terenie Unii Europejskiej – powraca temat odpowiedniego doboru składu surowcowego, który charakteryzowałby się wysoką wartością odżywczą (jakością). Wydaje się, iż potrzebny jest jeszcze większy niż dotychczas wysiłek odpowiednich służb nadzoru produkcji i przetwórstwa artykułów żywnościowych, który miałby na celu wprowadzenie zmian w procesie certyfikacji artykułów spożywczych, dzięki czemu treść umieszczona na etykietach określonych produktów (np. konserwy) stanie się bardziej precyzyjna i łatwiejsza w odczytaniu. Informacje dotyczące składu surowcowego powinny być klarowne. To samo dotyczy wszystkich innych dodatków smakowych i konserwujących, wykorzystywanych w procesie produkcyjnym i mających wpływ na jakość końcową. Należy także rozważyć konieczność bardziej czytelnego wskazania (na opakowaniu produktu) kraju (miejsca) jego powstania.

Wskazane posunięcia wydają się zasadne, uwzględniając fakt, iż w perspektywie funkcjonowania rynku artykułów rolno-spożywczych mamy do czynienia z nieustannym i niezakłóconym obrotem towarów, sankcjonowanym prawem unijnym. W naszym przekonaniu wyżej wskazany problem wynika z szerszego zagadnienia, jakim są nieustannie zmieniające się (w perspektywie globalnej) metody produkcji rolnej i opartego na nim przemysłu. Wspomniane przemiany, dyktowane mechanizmami wol-

norynkowymi (przede wszystkim kwestią maksymalizacji zysku i minimalizacji kosztów produkcji), nie zawsze idą w parze z szeroko pojętym interesem (dobrem) konsumentów. Producent, nastawiony wyłącznie na wypracowanie zysku wszelkimi możliwymi metodami, nie będzie przykładał wagi do jakości surowca, jego wartości odżywczej i zdrowotnej.

W nawiązaniu do zaistniałej w ostatnich dniach sytuacji zagrożenia ludzkiego zdrowia i życia, mającej swe źródło w dopuszczeniu do sprzedaży określonych artykułów spożywczych (warzyw), pragniemy skierować do Pana Ministra pytanie: Czy zdaniem Pana Ministra krajowy system monitorowania i kontroli jakości artykułów żywnościowych daje pełną gwarancję, iż produkty trafiające do naszych konsumentów są całkowicie bezpieczne? Przy tym pod pojęciem bezpieczeństwa uwzględnić należałoby przede wszystkim wymóg wysokiej wartości (jakości) odżywczej i zdrowotnej owych produktów.

Z wyrazami szacunku

Posłowie Klaudiusz Balcerzak
i Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23069)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie budzącej liczne kontrowersje
sprzedaży przez Agencję Nieruchomości
Rolnych osobom trzecim gruntów rolnych
w trakcie trwania umów dzierżawy**

Wielu dzierżawców rolnych dzierżawiących grunty od Agencji Nieruchomości Rolnych gospodaruje na kilkusethektarowych arealach, prowadząc wysokotowarową produkcję rolną o wysokiej wydajności. Szczególnie jest to zauważalne w przypadku niekorzystnych warunków atmosferycznych lub klęsk żywiołowych, kiedy wydajność plonów osiągają zdecydowanie wyższą niż małe gospodarstwa rodzinne.

Większość z dzierżawców jest zainteresowana wykupem dzierżawionych przez siebie nieruchomości, jednak obecna cena za hektar gruntu rolnego przekracza ich możliwości finansowe, nawet przy uwzględnieniu możliwego do uzyskania kredytu preferencyjnego.

Doprowadza to czasami do absurdalnej i niegodzwej wg mnie sytuacji, kiedy to grunty rolne są sprzedawane osobom trzecim mimo trwających umów dzierżawy. Ponadto grunty do tej pory wykorzystywane w celach rolniczych (produkcja wysokotowarowa) stają się przedmiotem spekulacji. Zakup gruntów

jest czasami dokonywany przez osoby niemające nic wspólnego z rolnictwem lub są one rozdrabniane przy ich zakupie przez małe rodzinne gospodarstwa rolne i stają się elementem niskowydajnej produkcji roślinnej i hodowli zwierzęcej.

Sytuacja, którą opisuję, prowadzi wprost do likwidacji najlepszych wysokotowarowych gospodarstw rolnych. Skutki tego procesu zostaną poniesione przez społeczeństwo pod postacią wzrostu cen artykułów żywnościowych, ale też lokalnie skutkują zwolnieniami z pracy w miejscach, gdzie nie ma alternatywnego zatrudnienia.

W związku z powyższym proszę o wyjaśnienie, czym spowodowany jest plan sprzedaży gruntów rolnych będących w posiadaniu dzierżawców rolnych bez uwzględniania ich interesów.

Z poważaniem

Poseł Jarosław Katulski

Tuchola, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23070)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie Międzyresortowego Zespołu
ds. Zwiększenia Przejrzystości Rynku
Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy
Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego**

Szanowny Panie Ministrze! Dnia 28 stycznia 2010 r. prezes Rady Ministrów podpisał zarządzenie w sprawie powołania Międzyresortowego Zespołu ds. Zwiększenia Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego. Zespół jest organem pomocniczym Rady Ministrów, w którego skład wchodzi sekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi jako przewodniczący oraz przedstawiciele w randze sekretarza lub podsekretarza stanu z resortów gospodarki, skarbu oraz finansów, a ponadto sekretarz do spraw europejskich lub jego przedstawiciel w randze podsekretarza stanu oraz prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Przewodniczącym zespołu jest pan Kazimierz Plocke, który 3 lutego odebrał akt powołania.

Trzeba przyznać, że nazwa zespołu brzmi imponująco, niestety już po powołaniu słuch o zespole i doniosłych wynikach jego żmudnej pracy zaginął. Nikt nie wie, czym zespół się zajmuje i czy w ogóle funkcjonuje. A przecież fala drożyzny wywołanej wzrostem poziomu cen nośników energii, stawek podatku od towarów i usług, ale również w lwiej części śrubowaniem zysków przez licznych pośredników

pomiędzy producentami rolnymi a konsumentami wymaga podjęcia kroków mających ustalić skalę tego zjawiska oraz rozważenia możliwości wprowadzenia uregulowań mających na celu ograniczenie skali spekulacji na rynku produktów żywnościowych. Wydaje się bowiem, że samo działanie instrumentów konkurencji rynkowej nie jest w stanie poprawić sytuacji. Konieczne są działania, a nie tworzenie kolejnego już biurokratycznego tworu, który ma za zadanie sprawić wrażenie, że ministerstwo i rząd cokolwiek w kwestii drożyzny zrobili.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie są konkretne wyniki prac zespołu, ile posiedzeń odbył i czy zakończyły się one przyjęciem jakichkolwiek ustaleń?

2. Czy zespół dokonał przeglądu praktyk handlowych w łańcuchu żywnościowym i gdzie można zapoznać się z rezultatami tego przeglądu?

3. Czy zespół dokonał w ciągu ponad roku swego istnienia przeglądu i oceny regulacji prawnych i czy przedstawił jakiegokolwiek rekomendacje w zakresie zmian przepisów prawa?

4. Czy zespół opracował koncepcję ciągłego monitorowania cen i marż oraz informowania o tym konsumentów?

5. Czy zespół opracował koncepcję utworzenia platformy porozumienia i przygotowania kodeksu dobrych praktyk handlowych w handlu żywnością?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 2 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23071)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie skutków wdrażanych w ostatnich latach zmian oraz proponowanych nowelizacji dla systemu polskiej oświaty

Szanowna Pani Minister! W ciągu ostatnich miesięcy pracownicy polskiego systemu oświatowego informowali mnie o negatywnych skutkach wprowadzanych zmian w ustawodawstwie dotyczącym polskiego szkolnictwa. Nauczyciele alarmują, że na skutek podejmowanych i proponowanych zmian znacznie obniża się jakość edukacji oraz dewaluuje status zawodu nauczyciela.

W związku z powyższym, proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. O ile przewiduje się spadek liczby placówek oświatowych w Polsce w 2011 r.?

2. Czy przekazywanie zadań oświatowych do prowadzenia organizacjom lub innym podmiotom na podstawie ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 45) odbywa się na podstawie procedur konkursowych?

3. Czy planuje się likwidację dotychczasowego systemu ewaluacyjnego opartego na działaniu kuratorów oświaty?

4. Czym będzie się różniło działanie instytucji, które mają powstać w ich miejsce?

5. Jakie są planowane koszty przedmiotowej reformy systemu nadzoru oświaty?

6. Jakie przesłanki stały za wprowadzeniem do Karty Nauczyciela zapisu art. 42, który nakłada na nauczycieli obowiązek prowadzenia dodatkowych zajęć bezpłatnych?

7. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej rozważa możliwość zwiększenia subwencji oświatowej dla jednostek samorządu terytorialnego w celu zapewnienia możliwości finansowania działalności szkół przez gminy?

8. W związku z wprowadzeniem nowej podstawy programowej zakłada się drastyczne zmniejszenie liczby godzin języka polskiego i historii Polski w szkołach średnich. Ilu nauczycieli języka polskiego i historii wskutek ograniczenia siatki godzin straci pracę?

9. Czy według Pani Minister dalsze zmniejszanie liczby godzin lekcyjnych z historii nie sprawi, że niemożliwym stanie się przeprowadzenie w szkołach średnich lekcji na temat historii Polski po 1945 r.?

10. Czy prawdą jest, że w szkołach ponadgimnazjalnych ma – jednocześnie z ograniczeniem liczby zajęć z języka polskiego i historii Polski – zostać zwiększona liczba lekcji z historii państw członkowskich UE?

11. Czy zgodnie z projektem nowelizacji o nazwie roboczej „Zmiany w ustroju szkolnym w Polsce – konsolidacja zasobów oświaty” możliwe będzie uzależnienie awansu zawodowego nauczyciela od opinii uczniów?

12. Czy zgodnie z projektem nowelizacji o nazwie roboczej „Zmiany w ustroju szkolnym w Polsce – konsolidacja zasobów oświaty” możliwe będzie wydłużenie drogi awansu zawodowego nauczyciela do 30 lat?

13. Czy zgodnie z projektem nowelizacji o nazwie roboczej „Zmiany w ustroju szkolnym w Polsce – konsolidacja zasobów oświaty” możliwe będzie wielokrotne zatrudnianie nauczyciela kontraktowego na czas określony?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23072)

do ministra finansów

w sprawie uwzględnienia w przygotowanym projekcie budżetu na 2012 r. środków na wynagrodzenia dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych

Szanowny Panie Ministrze! Pracownicy administracji i obsługi szkół artystycznych podległych MKiDN zwrócili się z prośbą o wsparcie starań o podwyższenie wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych prowadzonych przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Przez ostatnie lata we wszystkich szkołach artystycznych w wyniku reform przybywa zadań nie tylko dla nauczycieli, ale także dla pracowników administracji i obsługi szkół. Wiele z tych działań ma bardzo znaczący wpływ na rozwój kultury lokalnej i ogólnopolskiej, wiele z nich toruje drogę do standardów europejskich. Uważam, że w każdej szkole artystycznej, oprócz dobrze wykształconych i zaangażowanych nauczycieli, istotną rolę odgrywa również sprawnie funkcjonująca administracja i obsługa. Są to ludzie, którzy poprzez swoją oddaną pracę pośrednio odpowiadają za pierwszy kontakt z uczniami, rodzicami, jak również szeroką publicznością goszczącą na wielu wydarzeniach artystycznych organizowanych przez szkoły artystyczne. Pragnę podkreślić, że od ponad 4 lat wysokość płac administracji i obsługi szkół artystycznych pozostaje na tym samym poziomie – bez żadnych podwyżek. Jest to trudne do zaakceptowania w sytuacji, gdy nauczyciele otrzymują podwyżki.

Pracownicy administracji i obsługi szkół artystycznych prowadzonych przez MKiDN podnoszą kwestię, że przy ustawowym podwyższeniu płacy minimalnej od 1 stycznia 2011 r. wynagrodzenia pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych znalazły się poniżej minimum. Z informacji przekazanej do mojego biura poselskiego wynika, że aktualnie w tej grupie nie są wypłacane premie, nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalne, gdyż brakuje na to środków.

W związku z tym, że w każdej szkole artystycznej co roku przybywa zadań do wykonania przez administrację szkolną (m.in. skomplikowana księgowość, sprawy związane z ZUS, System Informacji Oświatowej), a także pracowników obsługi (przybywa pomieszczeń, rozbudowuje się baza dydaktyczna), zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy Pan Minister przewiduje w projekcie budżetu na 2012 r. podwyżki płac dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego?

2. Ile jest zatrudnionych pracowników administracji i obsługi w szkołach artystycznych podległych MKiDN?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23073)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach zniszczeniu lub częściowej dewastacji uległ szereg materialnych świadectw dotyczących przemysłu w Polsce. Dotyczyło to obiektów architektury i elementów parku maszynowego. Brak stosownych środków finansowych uniemożliwił ocalenie wielu bezcennych obiektów i urządzeń.

Obecnie wiele zabytków ery przemysłowej wciąż jest narażonych na zniszczenie. Skromne budżety samorządów utrudniają lokalnym władzom skuteczne działania na rzecz ochrony tej części dziedzictwa narodowego. Zagrożone zniszczeniem pozostają unikatowe budynki, maszyny oraz urządzenia stanowiące prawdziwe perły techniki. Bez wsparcia ze strony budżetu państwa ocalenie ich będzie niemożliwe.

Powołanie Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych pozwoli wspierać lokalne działania środowisk działających na rzecz ocalenia wielu bezcennych zabytków.

Interpelując w powyższej sprawie, proszę o odpowiedź na pytanie, czy rząd podejmie działania na rzecz powstania Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych.

Z poważaniem

Poseł Jacek Kasprzyk

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23074)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zwiększenia środków Funduszu Pracy przyznawanych na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej na 2011 r.

Zwracam się do Pani Minister w związku z drastycznym obniżeniem środków Funduszu Pracy

przyznanych na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej na 2011 r. Tegoroczna suma środków Funduszu Pracy przeznaczona na ww. cel wynosi 4 222 400 zł, co stanowi 47% środków z 2010 r. Dodatkowo środki Europejskiego Funduszu Społecznego uległy zmniejszeniu i w roku bieżącym stanowią jedynie 28% środków roku poprzedniego.

Otrzymujemy sygnały od małopolskich gminnych i powiatowych organów władz samorządowych, iż dysponując tak małymi środkami, nie będą w stanie w pełni realizować zadań nałożonych na nie ustawą o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z dnia 20 kwietnia 2004 r. Drastycznie zmniejszy się liczba osób objętych instrumentami rynku pracy, tj. finansowanie stażu, przygotowania zawodowego w miejscu pracy, finansowanie kosztów zakwaterowania, dofinansowanie wyposażenia miejsca pracy, podjęcia działalności gospodarczej, kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa, refundowanie kosztów poniesionych z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne w związku z zatrudnieniem skierowanego bezrobotnego itd. Tymczasem instrumenty te bardzo dobrze wpływają zarówno na aktywizację osób bezrobotnych, zwłaszcza młodych, jak i na decyzję o tworzeniu nowych miejsc pracy przez pracodawców.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytanie:

Czy ministerstwo rozważa możliwość dokonania ponownej analizy planu Funduszu Pracy na 2011 r w celu zwiększenia go w sposób pozwalający finansowanie pełni instrumentów rynku pracy?

Poseł Ryszard Terlecki

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23075)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie trudnej sytuacji producentów
warzyw**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku wywołanej przez Niemcy paniki przed nową bakterią z grupy E.coli znalezionej na hiszpańskich ogórkach sytuacja polskich producentów świeżych warzyw staje się dramatyczna. Maleje popyt głównie na kapustę, kalafior, ogórki i inne warzywa, w związku z czym maleją też ceny większości warzyw, a producenci uskarżają się na brak zbytu płodów rolnych. Ceny niektórych warzyw spadły w ostatnim czasie o 80–95%, co wraz z rosyjskim embargiem na warzywa z Unii Europejskiej doprowadziło polskich producentów żywności do strat sięgających w chwili obecnej ponad 100 mln zł. Nawet jeśli nastąpi poprawa sytuacji i popyt na

warzywa wzrośnie, nie ma co liczyć na wzrost cen warzyw do poziomu gwarantującego opłacalność. Z powodu obecnej sytuacji na rynku warzywnym wiele gospodarstw rolno-warzywnych zajmujących się produkcją oraz dystrybucją polskich warzyw jest narażonych na gigantyczne straty.

Dobitnym przykładem może być sytuacja rolników z powiatu łęczyckiego – polskiego zagłębia produkcji kapusty i kalafiora, gdzie rolnicy już liczą olbrzymie straty spowodowane niskimi cenami oraz rosyjskim embargiem na polskie warzywa. W podobnej sytuacji są producenci warzyw z powiatu zgierskiego. W obliczu tej jakże ciężkiej sytuacji ministerstwo rolnictwa powinno jak najszybciej wypracować plan pomocy dla polskich producentów warzyw i owoców miękkich, niezależnie od decyzji Komisji Europejskiej, która może przyznać specjalne rekompensaty dla rolników. W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo rolnictwa w celu jak najszybszego porozumienia w sprawie zniesienia rosyjskiego embarga na warzywa z Unii Europejskiej?

2. Co ministerstwo rolnictwa zamierza zrobić, by bezzwłocznie pomóc rolnikom w sprzedaży warzyw?

3. Czy ministerstwo rolnictwa zamierza wspomóc polskich producentów warzyw w postaci odszkodowań, a jeśli tak to ile pieniędzy będzie dostawać każde poszkodowane gospodarstwo rolno-warzywne i przez jaki czas?

Z poważaniem

Poseł Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23076)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie przeciwdziałania likwidacji
świetlic oraz ograniczania ich działalności
przez organy prowadzące**

Szanowna Pani Minister! Zwracamy się do Pani Minister z interpelacją w sprawie przeciwdziałania likwidacji świetlic oraz ograniczania ich działalności przez organy prowadzące.

W związku z wprowadzeniem do realizacji w szkołach tzw. godzin karcianych można zaobserwować niepokojące zjawisko ograniczania godzin pracy świetlic lub wręcz ich likwidacji. O problemie tym informują nauczyciele z całej Polski.

Jedną z form realizacji tzw. godzin karcianych jest prowadzenie zajęć w świetlicy szkolnej. Według stanowiska MEN w sprawie sposobu wykonania przepisu art. 42 ust. 2 pkt 2 a i b ustawy Karta Na-

uczyciela „wspomagając się tymi godzinami, szkoła podstawowa i gimnazjum mogą również wzbogacić ofertę świetlicy”. Niestety, organy prowadzące szkoły wykorzystują te zapisy do „cichego” likwidowania świetlic. Dyrektorzy szkół nie wprowadzają godzin świetlicy do siatki godzin w projektach organizacyjnych szkół, nie umiając bądź nie chcąc podać przyczyn tej czynności. W opinii ministerstwa „godzin karcianych” nie można przeznaczyć na opiekę nad uczniami podczas ich dowozu do szkoły czy doraźne zastępstwa. Prowadzi to do kuriozalnych sytuacji, pojawia się problem z zapewnieniem bezpieczeństwa dzieci dowożonych, a zastępstwa doraźne prowadzone są w ramach pracy świetlicy, w której realizowane są „godziny karciane”. Ograniczanie godzin pracy świetlicy oraz realizowanie przez szkoły zastępstw doraźnych w ramach godzin z art. 42 skutkuje likwidacją świetlic szkolnych i bezprawnym wykorzystywaniem nauczycieli do zastępstw. W związku z możliwością utraty pracy nauczyciele boją się reagować, choć ich prawa są łamane.

W związku z powyższym prosimy Panią Minister o odpowiedź na pytanie: Czy w świetle przedstawionych argumentów ministerstwo podejmie działania hamujące proces likwidacji świetlic oraz ograniczania ich działalności przez organy prowadzące?

Z poważaniem

Poseł Jadwiga Wiśniewska
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23077)

do ministra zdrowia

w sprawie braku możliwości poruszania się z psami przewodnikami w niektórych niepublicznych zakładach opieki zdrowotnej

Szanowna Pani Minister! Doszły do nas niepokojące informacje dotyczące zakazu wprowadzania na teren niektórych niepublicznych zakładów opieki zdrowotnej psa przewodnika.

Pies przewodnik jest dla osoby niewidomej cenną pomocą. Pozwala na to, by osoba niepełnosprawna mogła sprawnie i samodzielnie funkcjonować w społeczeństwie. Ponadto umożliwia prowadzenie aktywnego trybu życia. Można stwierdzić, że pies przewodnik jest „oczyma” osoby niewidomej. Psy takie są wyszkolone, są spokojne i opanowane, przyjazne dla ludzi. W żadnym stopniu nie stanowią one zagrożenia. Dlatego też niepokojący jest fakt, że w niektórych niepublicznych zakładach opieki zdrowotnej jest zakaz poruszania się z psem przewodnikiem. W pew-

nym stopniu jest to dyskryminacja, gdyż często bywa tak, że osoba niewidoma zupełnie sobie nie radzi bez takiej formy pomocy.

W związku z powyższym proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej mają prawo zakazać wprowadzania na teren zakładu psa przewodnika?

2. Jeżeli tak, to na jakiej podstawie, jeśli dla niektórych pies przewodnik jest jedyną możliwością, żeby osoby niewidome samodzielnie funkcjonowały w społeczeństwie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tomasz Latos
oraz grupa posłów

Bydgoszcz, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23078)

do ministra infrastruktury

w sprawie niepokojącej sytuacji w Poczcie Polskiej SA

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w związku z licznymi doniesieniami dotyczącymi złej sytuacji w Poczcie Polskiej SA, która jest jedną ze strategicznych dla Polski firm o ponad 450-letniej historii. Informacje o likwidacji placówek pocztowych, a co za tym idzie masowych zwolnieniach pracowników mogą okazać się zabójcze dla dalszego funkcjonowania tej spółki. Jeżeli zarząd nie podejmie odpowiednich działań, za kilka lat może ona zostać całkowicie zmarginalizowana na rzecz prywatnych firm pocztowych, które już w tej chwili wyrażają chęć przejęcia zamkniętych urzędów Poczty Polskiej.

Stąd też ta interpelacja do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

Skoro według Zarządu Poczty Polskiej trzeba zamykać placówki pocztowe ze względu na ich nierentowność, to dlaczego prywatni inwestorzy chcą otwierać na ich miejsca nowe placówki, twierdząc, że jest to opłacalne?

Czy zamykanie placówek pocztowych nie wpłynie na jakość usług pocztowych?

Czy masowe zwolnienia pracowników Poczty Polskiej SA nie doprowadzą do dalszej degradacji pozycji Poczty Polskiej SA na rynku pocztowym?

Z poważaniem

Poseł Tomasz Latos
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23079)

do ministra infrastruktury

**w sprawie rozbudowy drogi krajowej nr 21
na odcinku Słupsk – Ustka, uwzględniającej
powstanie w ramach tego zadania
oczekiwanej od lat przez mieszkańców całego
regionu ścieżki rowerowej łączącej Słupsk
z Ustką**

Szanowny Panie Ministrze! W przedmiotowej sprawie zwróciły się do mojego biura poselskiego władze samorządowe gminy Ustka z prośbą o zaznajomienie Pana Ministra z problemem w trybie interpelacji poselskiej.

Dla władz gminy Ustka podstawowym problemem infrastrukturalnym w kontekście wspomnianego remontu DK nr 21 jest brak chodników i ścieżek rowerowych od miejscowości Zimowiska do miejscowości Ustka.

Należy podkreślić, że mieszkańcy Ustki przeważnie rowerami dojeżdżają do ogródków działkowych w Zimowiskach (ok. 500 ogródków, co daje co najmniej 1000 działkowiczów). W Zimowiskach znajduje się również cmentarz komunalny zabezpieczający dwie gminy: wiejską i miejską Ustka. Ponadto Grabno i Zimowiska to dwie miejscowości w jednym sołectwie. Chodnik ułatwiłby znacznie komunikację i integrację obu społeczności oraz umożliwiłby bezpieczne poruszanie się, głównie dzieci i młodzieży oraz osób starszych, celem pełnego wykorzystania takich obiektów jak: świetlica, plac zabaw, boisko wielofunkcyjne. Obwodem szkolnym dla tego sołectwa jest Ustka. Wiele razy dzieci ze względu na małą odległość pokonują ten ruchliwy odcinek drogi pieszo. Proszę zauważyć, że ilość komunikacji publicznej z miesiąca na miesiąc maleje. Należy zatem przyspieszyć, że poziom bezpieczeństwa będzie się podnosił.

Jak dalej argumentują władze gminy Ustka, w Grabnie powstają od kilku lat nowe osiedla mieszkaniowe. Obie miejscowości wkrótce się nimi połączą. Odnotowano nieustanny wzrost liczby mieszkańców w tych miejscowościach przy ogólnej tendencji spadkowej urodzeń w gminie. Nie bez znaczenia jest też fakt zubożenia społeczeństwa i brak możliwości finansowania drogich biletów, np. na odcinku o długości 3 km Grabno–Ustka cena biletu wynosi od 2,59 zł do 3,00 zł w zależności od linii.

W latach 2006–2010 na tych odcinkach tylko Komisariat Policji w Ustce odnotował 159 kolizji drogowych, 18 wypadków, z czego 6 osób straciło życie, a ranne zostały 23 osoby.

Gmina w 2008 r. wykonała przy udziale Pomorskiej Akademii Pedagogicznej w Słupsku pomiary natężenia ruchu. Wyniki były zatrważające: na drodze tej koncentruje się 54% ogółu pojazdów wjeżdżających lub wyjeżdżających z Ustki. W godzinach od 8 do 18

wjechało i wyjechało z miasta 7377 pojazdów, co daje nam 13,1 jednostek na minutę. Badania zostały wykonane bezpośrednio przed sezonem letnim.

Władze samorządowe skarżą się, że zarówno one, jak i mieszkańcy gminy czują się nieustannie ignorowani – ich problemy są lekceważone i niezauważane.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy możemy spodziewać się rozstrzygnięcia przetargu na remont wspomnianego odcinka DK nr 21 wraz z budową wspomnianych chodników i ścieżek rowerowych?

2. Czy Pan Minister bezpośrednio lub przez swoich przedstawicieli byłby zainteresowany spotkaniem z władzami samorządu usteckiego w celu wypracowania planu umożliwiającego realizację postulatów, o których mowa w niniejszej interpelacji?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23080)

do ministra środowiska

**w sprawie uregulowania stanu prawnego
jezior: Przechlewskiego, Gwiazda i Płask**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 26 maja 2011 r. do mojego biura poselskiego w Chojnicach wpłynęła prośba Zarządu Koła PZW Przechlewo oraz Towarzystwa Wędkarskiego Płask w Płaszczycy o wystosowanie do Pana Ministra interpelacji. W swym piśmie wnioskodawcy podnoszą dwa główne problemy, które pozwolę sobie przedstawić Panu Ministrowi.

W piśmie z dnia 28 marca 2011 r. dyrektora Departamentu Środowiska i Rolnictwa Urzędu Marszałkowskiego Województwa Pomorskiego, skierowanym do przewodniczącego komisji rolnictwa, w punkcie 4 stwierdzono, że Jezioro Przechlewskie będzie przekazane do ANR o. Pruszcz Gdański i będzie przeznaczone do sprzedaży, zaś w punkcie 3, dotyczącym Jeziora Starzyńskiego, napisano, że to jezioro jest w gestii ANR o. Pruszcz Gdański i będzie przeznaczone do dzierżawy.

Wnioskodawcy z niepokojem obserwują działania dyrektora Departamentu Środowiska i Rolnictwa, który jeszcze przed przekazaniem Jeziora Przechlewskiego w zasoby ANR wyraża jednoznaczny opinię o sposobie zagospodarowania tego jeziora. Nie jest zrozumiałe, dlaczego nie może być ono przeznaczone do dzierżawy. Jakie są powody takiego sposobu postępowania? Co zdecydowało o różnym sposobie postępowania z ww. jeziorami?

W drugim przypadku sprawa dotyczy jeziora Gwiazda (Krętek) i jeziora Płask (Płaszczycie), któ-

re zostaną poddane ekspertyzie w II kwartale 2011 r. w celu stwierdzenia, czy są to jeziora przepływowe. Jak wskazują wnioskodawcy, przez jeziora płynie ciek wodny szerokości ok. 2 m do rzeki Brdy. Powstaje zatem pytanie: Czy naprawdę potrzeba tak długiego czasu na stwierdzenie faktu występowania cieku, który przepływa przez miejscowość Płaszczycza wzdłuż publicznej drogi? Ten ciek jest widoczny na każdej mapie. Obecnie Jezioro Przechlewskie, jezioro Gwiazda (Krętek) i jezioro Płask (Płaszczyckie) nie posiadają użytkownika rybackiego. Skutkiem takiego stanu jest szerzące się kłusownictwo. Wnioskodawcy z całą mocą podkreślają, że idea służebnej roli zasobów wodnych nie musi być tylko i wyłącznie sferą gospodarczej działalności prywatnych podmiotów, które prowadzą gospodarkę wodną ukierunkowaną tylko na zysk. Gmina Przechlewo, posiadająca piękne okolice, powinna służyć swoimi zasobami nie tylko grupie osób, ale wszystkim mieszkańcom gminy oraz turystom przebywającym na jej terenie.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o ustosunkowanie się do pytań zawartych w treści niniejszej interpelacji poselskiej.

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

— ryczałtowa – zgodnie z art. 65 projektowanej ustawy, jeśli lek aktualnie znajduje się na liście leków wydawanych za opłatą ryczałtową w leczeniu padaczki opornej (Gabapentinum, Lamotriginum, Levetiracetamum, Oxcarbazepinum, Tiagabinum, Topiramatum, Vigabatrinum),

— 30% – jeśli miesięczny koszt stosowania leku dla pacjenta przy odpłatności 30% limitu finansowania nie przekroczy 5% minimalnego wynagrodzenia za pracę (w 2012 r. – kwota 69,30 PLN). Warunek jest spełniony w przypadku wszystkich leków aktualnie znajdujących się na liście leków wydawanych bezpłatnie w leczeniu padaczki (Acidum valproicum, Carbamazepinum, Clonazepamum, Ethosuximidum, Magnesii valproas, Natrii valproas, Natrii valproas + Acidum valproicum, Phenobarbitalum, Phenytoinum, Primidonum).

Poniższa tabela prezentuje średni koszt miesięcznej terapii zdefiniowanej jako 30 DDD (dobowa dawka leku ustalona przez Światową Organizację Zdrowia przy następujących założeniach:

1. Do obliczeń zastosowano liczbę sprzedanych opakowań w grudniu 2010 roku według sprawozdania kwartalnego NFZ.

2. Średnią odpłatność pacjenta wg zasad obowiązujących w 2011 r. obliczono stosując aktualne ceny urzędowe (kalkulacja nie uwzględnia rabatów).

3. Średnia odpłatność pacjenta obliczona wg projektowanych regulacji refundacyjnych przy założeniu, że ceny urzędowe nie ulegną zmianie.

	2011		2012 (projektowana ustawa)	
	kategoria odpłatności	średnia miesięczna odpłatność pacjenta (30 DDD)	kategoria odpłatności	średnia miesięczna odpłatność pacjenta (30 DDD)
ACIDUM VALPROICUM, NATRII VALPROAS, MAGNESII VALPROAS	bezpłatne	3,42	30%	23,15
NATRII VALPROAS/ ACIDUM VALPROICUM	bezpłatne	5,24	30%	27,90
CARBAMAZEPINUM	bezpłatne	0,80	30%	16,41
CLONAZEPAMUM	bezpłatne	0,00	30%	10,67

Interpelacja
(nr 23081)

do ministra zdrowia

**w sprawie zmian w refundacji leków
dla chorych na padaczkę**

Projekt ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych reguluje zasady kwalifikacji leków do kategorii dostępności refundacyjnej (art. 14).

Zgodnie z podanymi kryteriami kwalifikacji leki stosowane w leczeniu padaczki i padaczki opornej od stycznia 2012 r. znajdują się w dwóch różnych kategoriach odpłatności:

Ustawa ta budzi wątpliwości osób chorych na padaczkę i ich rodzin. Dlatego też zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy nowe zasady rozliczania leków dla chorych na padaczkę spowodują wzrost kosztów leczenia?

2. Czy podział na dwie kategorie odpłatności nie spowoduje wymuszenia na lekarzach zmiany leków, które często osoby chore na padaczkę biorą od wielu lat? I czy zmiana ta będzie podyktowana kosztami leczenia, a nie potrzebami chorego?

Z poważaniem

Posłowie Krzysztof Sońta
i Robert Telus

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23082)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie refundacji dotacji na uczniów
przedszkoli niepublicznych**

Szanowna Pani Minister! Podczas spotkań z samorządowcami Lubelszczyzny szereg z nich zgłasza wątpliwości interpretacyjne dotyczące stosowania w praktyce przepisu art. 90 ust. 2c ustawy o systemie oświaty, w którym mowa o refundacji dotacji na ucznia przedszkola niepublicznego. W wielu wypadkach gminy stosują inne reguły wyliczania tej refundacji, co prowadzi do konfliktów i sporów sądowych. Problem można zobrazować następującym przykładem.

W jednej z gmin województwa lubelskiego kwota 500,37 zł refundacji została wyliczona na podstawie otrzymanych od skarbnik urzędu miasta (zobowiązanej do refundacji, bo do przedszkola niepublicznego, położonego w sąsiedniej gminie wiejskiej, uczęszcza uczeń zamieszkujący w mieście) sprawozdania Rb-28S z wykonania planu wydatków budżetowych przedszkola miejskiego w tym mieście. W sprawozdaniu za okres od początku roku do 31 marca 2011 r. kwota wydatków wykonanych wyniosła 705 272,73 zł, zaś w sprawozdaniu za okres od początku roku do 28 lutego 2011 r. wydatki wykonane były na poziomie 397 046,80 zł. Kwota wydatków bieżących ponoszonych na jednego ucznia wyniosła zatem 667,16 zł.

Ponieważ w uchwale rady gminy (zobowiązanej do dotacji, bo na jej terenie działa dotowane przedszkole niepubliczne), dotyczącej trybu udzielania i rozliczania dotacji dla niepublicznych przedszkoli i innych form wychowania przedszkolnego, jest zapis mówiący o tym, że ustala się dotację dla przedszkola niepublicznego w wysokości 75% wydatków bieżących ponoszonych na jednego ucznia przedszkola przez miasto (zobowiązane do refundacji) w przedszkolu publicznym, obliczono 75% z kwoty 667,16, co dało 500,37 zł. Na podstawie tej kwoty została przekazana dotacja dla niepublicznego przedszkola.

Jako że przepis art. 90 ust. 2c ustawy o systemie oświaty stanowi, że gmina, której mieszkańcem jest uczeń, pokrywa koszty udzielonej dotacji do wysokości iloczynu kwoty wydatków bieżących stanowiących w gminie dotującej podstawę ustalenia wysokości dotacji dla przedszkoli niepublicznych w przeliczeniu na jednego ucznia i wskaźnika procentowego ustalonego na potrzeby dotowania niepublicznych przedszkoli w gminie zobowiązanej do pokrycia kosztów udzielonej dotacji, kwota refundacji została wyliczona właśnie w ten sposób. Gmina zobowiązana do refundacji (jak wiele gmin znajdujących się w tej sytuacji) zakwestionowała jednak taki sposób wyliczenia refundacji i wskazała zdecydowanie niższą kwotę. Tego rodzaju spory są niestety dość częste.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy wyliczenie opisane w treści niniejszej interpelacji zdaniem Pani Minister jest prawidłowe?
2. Czy od wydatków bieżących należy odejmować opłaty za przedszkole wnoszone przez rodziców?
3. Czy do obliczania dotacji należy uwzględniać opłaty rodziców za obiady w sytuacji, gdy środki te są wpłacane na rachunek dochodów wydzielonych i z tych pieniędzy kupowane są artykuły żywnościowe potrzebne do przygotowania posiłków, tzw. wsad do kotła?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23083)

do ministra infrastruktury

**w sprawie skutków nowelizacji ustawy
o komercjalizacji, restrukturyzacji
i prywatyzacji przedsiębiorstwa
państwowego „Polskie Koleje Państwowe”**

Nowelizacja ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” budzi liczne wątpliwości wśród pracowników kolei. Liczne zapytania na ten temat trafiają także do mojego biura.

Pytania:

Czy są znane wyliczenia, ile osób w wyniku zmiany ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” utraci stanowiska w zarządzie lub radzie nadzorczej?

W jaki sposób wejście w życie ustawy o zmianie ustawy o restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” wpłynie na poziom zatrudnienia w spółkach kolejowych?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Polak

Andrychów, dnia 10 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23084)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie uzyskania pomocy finansowej
na usuwanie skutków powodzi
dla działkowców zrzeszonych
w Polskim Związku Działkowców**

Szanowny Panie Ministrze! Powódź, jaka wystąpiła w maju i czerwcu 2010 r. na terenie Polski, objęła również rodzinne ogrody działkowe. Według informacji przekazanych mi przez działkowców powódź dotknęła ponad 400 rodzinnych ogrodów działkowych. Ze skutkami powodzi borykają się ogrody z terenu całego kraju. We wszystkich rodzinnych ogrodach działkowych, przez które przeszła powódź, wystąpiły straty w uprawach, zagospodarowaniu działek, infrastrukturze ogrodów oraz doszło do skażenia biologicznego i chemicznego gleby oraz wody.

Aby przywrócić ogrody ponownie do życia i umożliwić działkowcom normalne korzystanie z działek, konieczne jest podjęcie szeregu kompleksowych, kosztownych działań. Poszkodowani działkowcy w dalszym ciągu liczą na pomoc państwa, bowiem bez pomocy z zewnątrz usunięcie skutków powodzi może okazać się ponad ich siły i możliwości. Pozostawieni sami sobie nie będą w stanie z własnych środków odbudować ogrodów i swoich działek.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy w projekcie ustawy znajduje się zapis, który umożliwi uzyskanie pomocy finansowej na usuwanie skutków powodzi dla działkowców zrzeszonych w Polskim Związku Działkowców?

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23085)

do ministra finansów

**w sprawie podwójnego naliczania podatku
VAT za dostarczane media najemcom lokali
komunalnych w budynkach wspólnot
mieszkaniowych**

Szanowny Panie Ministrze! Wspólnoty mieszkaniowe w coraz szerszym zakresie obejmują w zarząd różne podmioty, w tym będące jednostkami gminnymi. Wspólnoty nie są zazwyczaj płatnikami podatku VAT. W związku z tym wystawiają one najemcom lokali komunalnych znajdujących się w budynkach wspólnot mieszkaniowych noty obciążeniowe zawie-

rające należność netto z naliczonym podatkiem. Koszty mediów traktowane są jako odsprzedaż usług, w związku z czym gmina nalicza do wykazanej w nocie kwoty w pozycji media podatek VAT. Takie działanie powoduje, że najemcy lokali komunalnych płacą rachunki znacznie zawyżone o ponownie naliczony podatek VAT. Nie wszyscy mieszkańcy są przecież właścicielami lokali. Rozbieżności w opłacaniu świadczeń wywołują uzasadnione skargi ze strony najemców lokali komunalnych, którzy czują się tym stanem rzeczy pokrzywdzeni. Liczne skargi czy zapytania lokatorów kierowane do stosownych instytucji nie doczekały się niestety żadnego właściwego rozwiązania czy merytorycznej odpowiedzi. Nie przemawia do nich bowiem argument, że praktyka ta jest zgodna z obowiązującym stanem prawnym.

Podzielając zastrzeżenia najemców w sprawie podwójnego naliczania podatku VAT, zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy ministerstwo zamierza i kiedy wprowadzić regulacje prawne zapewniające równe traktowanie w zakresie naliczania podatku VAT i ponoszonych w związku z tym kosztów przez odbiorców mediów, którymi są zarówno właściciele, jak i najemcy komunalnych lokali mieszkalnych w budynkach wspólnot mieszkaniowych?

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23086)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zrzeczenia się przez PKP
Oddział Gospodarowania Nieruchomościami
we Wrocławiu prawa użytkowania
wieczystego gruntów i prawa własności
naniesień po zlikwidowanej linii kolejowej
H Głubczyce – granica państwa na rzecz
Skarbu Państwa w celu podjęcia przez
gm. Głubczyce dalszego procesu przejęcia
praw własności do gruntów i naniesień
po tym odcinku kolejowym**

Szanowny Panie Ministrze! Linia kolejowa H Głubczyce – granica państwa, była linią jednotorową niezelektryfikowaną, umożliwiającą dogodne połączenie kolejowe pomiędzy Polską i Czechami. Niestety ze względu na coraz to niższy poziom przewożonych pasażerów oraz towarów, decyzją ówczesnych władz PKP, linia ta została zamknięta, a następnie przeznaczona po zawieszeniu ruchu pociągów na linii nr 177 Racibórz – Głubczyce i linii nr 294 Głubczyce – Raclawice Śląskie do całkowitej likwidacji – pomimo licznych protestów ze strony mieszkańców.

O przebiegającej linii kolejowej H Głubczyce – granica państwa świadczą wyłącznie nasypy torowisk, które ze względu na odzyskanie kamienia również zostały w znaczącym stopniu zniszczone.

Nieruchomości wchodzące w skład zlikwidowanej linii są w zasobie PKP SA Oddział Gospodarowania Nieruchomościami we Wrocławiu. Należy jednak podkreślić, iż ww. podmiot posiada wyłącznie prawa do wieczystego użytkowania wyżej określonych nieruchomości oraz prawa własności do nasypów, natomiast cały majątek jest w zasobie Skarbu Państwa.

Gmina Głubczyce, mając na względzie zagospodarowanie zlikwidowanej linii H Głubczyce – granica państwa, podjęła starania o nieodpłatnego przejęcie gruntów wchodzących w skład ww. linii od PKP Oddział Gospodarowania Nieruchomościami we Wrocławiu. Na wniosek gminy Głubczyce PKP Oddział Gospodarowania Nieruchomościami we Wrocławiu w trybie art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego Polskie Koleje Państwowe może przekazać nieodpłatnie prawa do wieczystego użytkowania nieruchomości przebiegających przez linię H Głubczyce – granica państwa wraz z prawem do własności naniesień kolejowych stanowiących infrastrukturę linii. Gmina Głubczyce, przejmując wyłącznie prawa do wieczystego użytkowania ww. majątku, zostałaby również zobligowana prawnie do opłat z tytułu użytkowania wieczystego wobec Skarbu Państwa. Jak słusznie podkreślają władze gminy Głubczyce, takie rozwiązanie nie jest możliwe, albowiem perspektywa budżetowa nie pozwala na ponoszenie dodatkowych kosztów z ww. tytułu, tym bardziej, iż zagospodarowanie terenów po byłej linii będzie wymagało od samorządu wydatkowania i tak znaczących środków finansowych.

Gmina Głubczyce jest zainteresowana nieodpłatnym przejęciem gruntów po byłej linii kolejowej H Głubczyce – granica państwa, jednak poprzez nabycie praw własności do majątku, a nie jak proponuje PKP Oddział Nieruchomościami we Wrocławiu wyłącznie nabyciu prawa do wieczystego użytkowania, które będzie generowało koszty z tytułu opłat na rzecz Skarbu Państwa.

Gmina Głubczyce zwróciła się do PKP Nieruchomości Oddział we Wrocławiu o rozpoczęcie procedury odstąpienia od prawa użytkowania wieczystego nieruchomości po byłej linii kolejowej oraz prawa własności do naniesień na rzecz Skarbu Państwa. Po zakończeniu ww. postępowania, gmina Głubczyce poczyni starania o przejęcie przedmiotowej nieruchomości od Skarbu Państwa.

W podobnej sytuacji znajdują się inne jednostki samorządu terytorialnego, które chcąc przejąć nieodpłatnie grunty po zlikwidowanych liniach kolejowych, zostałyby z tytułu prawa do wieczystego użytkowania obciążone dodatkowymi opłatami na rzecz Skarbu Państwa. W wielu przypadkach jest to czynnik powodujący, iż poszczególne jednostki samorządu terytorialnego wycofują się z przejęcia wyłącznie pra-

wa do wieczystego użytkowania gruntów po byłych liniach kolejowych (jak np. gmina Głubczyce).

Uważam, iż jest to znaczący problem w skali makro zarówno dla spółki wchodzącej w skład Polskich Kolei Państwowych odpowiedzialnych za zasób nieruchomości, jak i dla samych jednostek samorządowych, które pomimo wszczęcia procedury przejęcia danych odcinków linii kolejowych nie mogą uzyskać prawa do własności, uzyskując wyłącznie prawo do użytkowania wieczystego, które generuje dodatkowe opłaty na rzecz Skarbu Państwa.

W związku z powyższym, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy PKP Oddział Gospodarowania Nieruchomościami we Wrocławiu wszczął procedurę odstąpienia od prawa do wieczystego użytkowania gruntów po byłej linii kolejowej H Głubczyce – granica państwa, jeżeli tak na jakim etapie jest to przekształcenie i kiedy możemy się spodziewać zakończenia tego postępowania, jeżeli nie czy PKP Oddział Gospodarowania Nieruchomościami we Wrocławiu widzi inne możliwości rozwiązania przekazania na własność gminie Głubczyce ww. gruntów?

2. Czy resort infrastruktury nie widzi możliwości podjęcia działań mających na celu zlikwidowanie znaczącej bariery formalnoprawnej przy przekazywaniu jednostkom samorządu terytorialnego gruntów po byłych liniach kolejowych?

3. Czy w ramach obowiązującego prawa nie ma możliwości wprowadzenia mechanizmu prawnego, który nakładałby na spółkę PKP Nieruchomości obowiązek dokonania uregulowania prawa do własności danymi nieruchomościami przed rozpoczęciem procedur formalnoprawnych przekazania gruntów po byłych liniach kolejowych jednostką samorządu terytorialnego?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 23087)

do ministra środowiska

w sprawie wprowadzenia zmian w art. 4 ust. 3 i 4 ustawy o rybactwie śródlądowym, dających dzierżawcom obwodów rybackich, będących stroną dotychczasowej umowy dzierżawy, prawo pierwszeństwa w zawarciu umowy dzierżawy na dalszy okres

Szanowny Panie Ministrze! Nowelizacja z dnia 24 września 2010 r. ustawy o rybactwie śródlądowym dokonała zmiany art. 4 poprzez dodanie ust. 3 i 4. Zgodnie z wprowadzonymi zapisami osobie będącej

stroną dotychczasowej umowy na rybackie korzystanie z wód obwodu rybackiego przysługuje prawo pierwszeństwa w zawarciu umowy na dalszy okres. Wprowadzone zapisy ww. aktu prawnego miały według intencji ustawodawcy umożliwić przedłużenie użytkownika obwodów rybackich.

Ta możliwość, jak słusznie podkreślają użytkownicy obwodów rybackich oraz uczestnicy II poznańskiego seminarium pn. „Racjonalna gospodarka rybacka na wodach otwartych” (które zostało zorganizowane przez Polskie Towarzystwo Rybackie w Poznaniu, Instytut Zoologii Uniwersytetu Przyrodniczego, Zakład Rybactwa Śródlądowego i Akwakultury w Poznaniu), obejmuje swym zakresem legislacyjnym dotychczasowe umowy dzierżaw zawartych z Agencją Nieruchomości Rolnych Skarbu Państwa.

Uczestnicy ww. seminarium, na podstawie wysłuchanych licznych wystąpień oraz opracowań, uważają, że Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej jest prawym następcą umów dzierżawy z ANR, co m.in. potwierdza prof. Wojciech Radecki, który zwraca także uwagę, że zakres merytoryczny umów zawartych przez ANR Skarbu Państwa oraz zawartych przez RZGW jest taki sam, a zasady gospodarowania nie zmieniły się, oraz na to, że wszystkie umowy obecnie przypisane są do obwodów rybackich.

Jak słusznie podkreślają dzierżawcy i użytkownicy obwodów rybackich, tylko stabilność umów w stosunku do podmiotów lub osób fizycznych pozwoli na prowadzenia racjonalnej gospodarki rybackiej, której nie da się prowadzić, dokonując zmiany użytkownika wód co parę lat. Należy podkreślić, iż produkcja w wodach płynących w niczym nie przypomina zamkniętego warsztatu pracy czy innego podmiotu. Jest to praca na żywym organizmie, jakim jest woda wraz z otoczeniem i wszystkimi organizmami w niej żyjącymi.

Dlatego też dzierżawcami są spółki pracownice lub pracownicy zlikwidowanych państwowych gospodarstw rybackich, którzy posiadają długoletnią praktykę i wykształcenie w kierunku rybackim oraz Polski Związek Wędkarski, co przekłada się na prawidłowo prowadzoną gospodarkę rybacką.

Brak wykorzystania intencji ustawodawcy oraz instrumentu prawnego dającego możliwość uregulowania opisanego problemu powoduje, iż poszczególne oddziały RZGW, będące organem odpowiedzialnym za dzierżawy, odmawiają przedłużenia umów dzierżaw stronom, które miały dotychczas zawarte umowy. Skutkuje to deregulacją racjonalnej gospodarki gospodarstw rybackich, jak również brakiem możliwości przedłużenia umów przy pozyskiwaniu funduszy unijnych z programu PO „Ryby” 2007–2013, co z kolei skutecznie uniemożliwia ich wykorzystanie przez gospodarstwa rybackie.

Mając na względzie powyższe, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy resortowi środowiska znany jest problem związany z dzierżawami obwodów rybackich?

2. Jak resort środowiska widzi realizację dokonanych stosownych zmian w zapisach ustawy o rybactwie śródlądowym w kontekście uregulowania ww. problemu?

3. Jak kształtuje się polityka podmiotów decydujących w sprawie dalszych dzierżaw obwodów rybackich względem współpracy z obecnymi dzierżawcami?

4. Jakie jest stanowisko RZGW, przyjmując, że głównymi użytkownikami umów Agencji Nieruchomości Rolnych Skarbu Państwa są byli pracownicy państwowych gospodarstw rybackich, którym zaproponowano taką formę dalszej możliwości pracy w zawodzie rybaka, co miało dać im możliwości utrzymania rodzin?

5. Jak resort środowiska widzi możliwość wykorzystania środków z programu PO „Ryby” bez możliwości przedłużenia dzierżawy na czas okresu rozliczenia umowy między beneficjentem a ARiMR, gdyż w chwili obecnej brak możliwości przedłużenia umowy na dzierżawę uniemożliwia wykorzystanie środków finansowych w ramach funduszy unijnych?

Z poważaniem

Posel Adam Krupa

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23088)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmiany przepisów
uniemożliwiających egzekucję decyzji
administracyjnych przed rozstrzygnięciem
skargi przez sąd administracyjny**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zwrócił się mieszkaniec województwa opolskiego z wnioskiem o zmianę niespójnych przepisów uniemożliwiających egzekucję decyzji administracyjnych przed rozstrzygnięciem skargi przez sąd administracyjny.

Wnioskodawca złożył odwołanie od wydanej decyzji powiatowego inspektora nadzoru budowlanego do wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego, który podtrzymał decyzję I instancji. Zgodnie z pouczeniem wnioskodawca złożył skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Jednocześnie skierował wnioski i do sądu oraz wojewódzkiego inspektora o wstrzymanie wykonania decyzji o rozbiórce obiektu do czasu rozpatrzenia sprawy przez wojewódzki sąd administracyjny.

Pomimo złożenia skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego powiatowy inspektor nadzoru budowlanego przeprowadził kontrolę wykonania obowiązku o rozbiórcę danej budowli. Jak słusznie podkreśla wnioskodawca, według przepisów prawa może on do 30 dni złożyć skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego, jednocześnie decyzja II instancji jest ostateczna i podlega wykonaniu. Zatem skoro wnioskodawca i tak musi dokonać rozbiórki budowli, składanie skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego jest bezcelowe. Należy zauważyć, iż dopóki sprawa jest sporna, nie powinna być ostateczna.

W tym stanie sprawy, zgadzając się z wnioskodawcą wniosku o zmianę niespójnych przepisów uniemożliwiających egzekucję decyzji administracyjnych przed rozstrzygnięciem skargi przez sąd administracyjny, wnoszę o rozważenie zmiany przepisów uniemożliwiających egzekucję decyzji administracyjnych przed rozstrzygnięciem skargi przez sąd administracyjny. Należy podkreślić, iż wniesienie skargi do sądu administracyjnego może doprowadzić do uchylecia decyzji ostatecznej, co w razie jej egzekucji rodziłby konsekwencje finansowe oraz negatywne odczucia obywateli co do słuszności obowiązujących przepisów prawa. W tej sprawie zarówno postawa aktywa, czyli przystąpienie do egzekucji i potem usuwanie jej skutków poprzez zamianę niespójnych przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, w razie uchylecia przez sąd, jak i zwleknięcia z wszczęciem egzekucji do czasu zakończenia sprawy w WSA, umacnia przekonanie społeczeństwa o relatywizmie prawa. Rodzi to poczucie braku równości wobec przepisów prawa.

Jednocześnie zwracam się do Pana Ministra z prośbą o przeanalizowanie możliwości wprowadzenia obligatoryjnie, a tym samym ustawowo, każdorazowego zgłoszenia budowy ściany, garażu czy wymiany okien itp. do inspektoratu nadzoru budowlanego. Takie rozwiązanie wyklucza możliwość oświadczeń niezgodnych z prawdą przez złośliwe osoby, tak jak miało to miejsce w przypadku skarżącego.

W związku z powyższym, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy ww. problem znany jest Panu Ministrowi?
2. Czy nie widzi Pan Minister potrzeby zmiany zapisów ustawowych w tej materii?
3. Co ma zrobić osoba, która pomimo złożenia skargi do WSA musi dokonać rozbiórki danej budowli ze względu na obowiązującą decyzję o rozbiórcę?
4. Czy nie widzi Pan Minister możliwości wprowadzenia obligatoryjnie każdorazowego zgłoszenia budowli (garażu, ściany itp.) do inspektoratu nadzoru budowlanego?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23089)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie skuteczności obowiązującego systemu w zakresie wdrażania projektów, zarządzania nimi i ich kontroli, ze szczególnym uwzględnieniem prawidłowości i harmonogramu przepływów finansowych, realizowanych w ramach programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej

Szanowna Pani Minister! Polska przyjęła mieszały system przeprowadzania kontroli pierwszego stopnia wydatków poniesionych przez partnerów w ramach projektów. System jest zależny od rodzaju podmiotu realizującego projekt. Jeśli jego partnerem są urzędy marszałkowskie, urzędy wojewódzkie, ministerstwa lub organy centralne, to kontrola ta może być przeprowadzona w sposób zdecentralizowany przez niezależnego wewnętrznego audytora partnera, zgłoszonego przez jednostkę realizującą projekt do Departamentu Współpracy Terytorialnej Ministerstwa Rozwoju Regionalnego. Ministerstwo jest odpowiedzialne za zatwierdzenie zaproponowanego przez partnera projektu audytora wewnętrznego, a także uznanie go za wystarczająco niezależnego od działań realizowanych w ramach projektu, jego finansowania oraz zdolnego do przeprowadzenia kontroli projektu. Wyżej wymienione jednostki mogą także zwracać się do władzy wdrażającej programy europejskie do przeprowadzenia kontroli pierwszego stopnia, jeśli nie są zainteresowane przeprowadzeniem kontroli pierwszego stopnia przez niezależnego wewnętrznego audytora.

System przeprowadzania kontroli pierwszego stopnia projektów realizowanych przez wszystkie pozostałe jednostki jest scentralizowany, a kontrole są przeprowadzane przez władzę wdrażającą programy europejskie. Te instytucje zatem nie mogą skorzystać z niezależnego audytora wewnętrznego.

W programach Europejskiej Współpracy Terytorialnej za ustanowienie systemu kontroli I stopnia odpowiedzialne są państwa partnerskie w programie, które wyznaczają kontrolerów, o których mowa w art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1080/2006. Ww. kontrolerzy odpowiedzialni są za weryfikację legalności i prawidłowości wydatków zadeklarowanych przez każdego beneficjenta uczestniczącego w projekcie. Zatwierdzenie wydatków przez kontrolerów powinno nastąpić w terminie trzech miesięcy.

W praktyce oznacza to, iż kontrolerzy I stopnia wykorzystują maksymalnie termin 3 miesięcy na weryfikację dokumentacji rozliczeniowej, a od momentu złożenia dokumentacji rozliczeniowej przez beneficjenta do wypłaty środków finansowych mija niejednokrotnie rok. Jest to związane z tym, że partnerzy składają wspólny wniosek o płatność do wspólnego

sekretariatu. Polscy partnerzy zazwyczaj nie są w stanie złożyć wniosku razem z innymi wnioskodawcami, ponieważ nie mają certyfikatu z pierwszego poziomu kontroli.

Obecny system, w ramach którego pierwszy poziom kontroli jest scentralizowany, skutkuje znacznymi opóźnieniami polskich partnerów w rozliczeniu wniosków w stosunku do innych partnerów projektów. Prowadzi to do mniejszej konkurencyjności polskich wnioskodawców i niskie wykorzystanie środków UE przez polskie podmioty.

W świetle powyższego uprzejmie proszę o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy ministerstwo podziela opinię, iż proces kontroli oraz zatwierdzenia wydatków przez kontrolerów I stopnia jest zbyt długi?

2. Czy istnieje możliwość skrócenia tego terminu do 1 miesiąca podobnie jak w programach krajowych bądź dopuszczenia dla wszystkich beneficjentów możliwości korzystania z audytorów wewnętrznych, co zasadniczo wpłynęłoby na czas ostatecznego rozliczenia projektów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Robert Kropiwnicki

Legnica, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23090)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie rasistowskich wypowiedzi medialnych

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o zainteresowanie się sprawą rasistowskich wypowiedzi medialnych. Mam tutaj na myśli chociażby obraźliwe wypowiedzi wobec rzecznika prasowego Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego pana Alvina Gajadhura, których dopuścili się podczas audycji w Esce Rock panowie W. i F.

Uważam za wysoce niestosowne posługiwanie się tego typu określeniami, nawet jeżeli są one wypowiedziane satyrycznie. Powszechne prawo do wolności słowa nie zwalnia osób publicznych, dziennikarzy, do poruszania się poza normami etyki dziennikarskiej, a za takie zachowanie uważam określenia, jakimi posługiwali się obaj panowie podczas swojej audycji względem pana Gajadhura. Satyryczne prowadzenie programu nie może godzić w godność człowieka i naruszanie się z jego kulturowych korzeni.

Coraz częściej dochodzi do rasistowskich wypowiedzi w massmediach, w których to rzekomo dziennikarze nie mieli zamiaru nikogo obrazić. Przyzwolenie i puszczanie mimochodem tego typu zachowań skutkuje coraz częstszymi „pomyłkami”, a jednocześnie przy-

zwoleniem społecznym na takie wypowiedzi. Należy dbać o dobre wzajemne relacje międzykulturowe obywateli naszego kraju. Można to czynić zarówno poprzez akcje informacyjne, imprezy masowe, ale przede wszystkim kulturę wypowiedzi i odnoszenia się do osób o innych korzeniach kulturowych.

W związku z tym, że pan K. W. został poproszony o prowadzenie jednej z imprez kulturowych związanych z objęciem przez Polskę prezydencji w Unii Europejskiej, pragnę zauważyć, że w Polsce jest wielu znakomitych dziennikarzy, satyryków, którzy potrafią respektować normy etyki dziennikarskiej i podążają prowadzeniu imprez masowych. Dlatego zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Czy jest możliwe odsunięcie od prowadzenia tego typu imprez osób, które mają wątpliwy stosunek do etyki dziennikarskiej?

2. Czy dziennikarze promujący taką postawę będą godnie reprezentować nasz kraj na arenie międzynarodowej podczas dużych imprez, zwłaszcza w kontekście objęcia przez Polskę prezydencji w wielokulturowej Unii Europejskiej?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 10 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23091)

do ministra środowiska

w sprawie kampanii informacyjnej i edukacyjnej przed wejściem w życie znowelizowanej ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Stan faktyczny: W najbliższym czasie Sejm RP kończy prace nad znowelizowaną w maju br. ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Ustawa wprowadza szereg istotnych zmian w dotychczasowym systemie gospodarowania odpadami komunalnymi, które obecnie stanowiąc będą własność gmin. Dzięki temu zdecydowanej poprawie powinien ulec sposób zbierania, składowania i recyklingu śmieci, a także stan środowiska naturalnego.

Jako współautor nowych rozwiązań ustawowych spotykam się teraz bardzo często z pytaniami oraz komentarzami dotyczącymi przyszłej gospodarki śmieciowej, w tym ze strony samorządów, różnych środowisk ekologicznych i organizacji pozarządowych, które zainteresowane są problematyką czystości i porządku w lokalnych środowiskach. Wiele z nich zainteresowanych jest również prowadzeniem działań promujących nowoczesną gospodarkę odpadami, deklaruje chęć podjęcia kampanii popularyza-

cyjnych, informacyjnych i edukacyjnych w sferze stosowania przepisów nowej ustawy oraz szeroko pojętej ekologii. Wydaje się to być bardzo cenną i przydatną społecznie inicjatywą, która zasługuje na poparcie i pomoc finansową.

Pytania: Czy Ministerstwo Środowiska przewiduje możliwość dotowania działań organizacji pozarządowych w ramach kampanii promocyjnej, informacyjnej i edukacyjnej w zakresie wdrażania w życie przepisów tej ustawy przed wejściem w życie przedmiotowej ustawy? Jeśli tak, to jakie programy umożliwiają korzystanie ze środków budżetowych lub unijnych na działania edukacyjne w zakresie ochrony środowiska, a w szczególności w temacie gospodarki odpadami komunalnymi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23092)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie rejestracji, przetwarzania i rozpowszechniania wizerunku osób fizycznych dla celów komercyjnych

Stan faktyczny: Konstytucja RP z 2 kwietnia 1997 r. wprowadziła do polskiego prawa powszechnie obowiązującego zasadę wyrażoną w normie art. 51 w ust. 1, iż: Nikt nie może być obowiązany inaczej niż na podstawie ustawy do ujawnienia informacji dotyczących jego osoby. Konkretyzacją tej normy są przepisy ustawy o ochronie danych osobowych z 29 sierpnia 1997 r. Dane osobowe to nie tylko imię, nazwisko czy PESEL, ale także wszelkie inne elementy zmierzające do zidentyfikowania pośredniego lub bezpośredniego danej osoby. A zatem w tych granicach będzie się mieścił jednocześnie wizerunek danej osoby fizycznej.

Przepisy ustawy o prawie autorskim nie precyzują w ramach definicji legalnej rozumienia wyrazu wizerunek. Niemniej w oparciu o komentarze, orzecznictwo czy choćby intuicję i zasady współżycia społecznego bezsprzecznie z wizerunkiem kojarzymy obraz, podobiznę, fotografię itp. danej konkretnej osoby. Co więcej, przepisy teże ustawy precyzują, że:

Art. 81. 1. Rozpowszechnianie wizerunku wymaga zezwolenia osoby na nim przedstawionej. W braku wyraźnego zastrzeżenia zezwolenie nie jest wymagane, jeżeli osoba ta otrzymała umówioną zapłatę za pozowanie.

2. Zezwolenia nie wymaga rozpowszechnianie wizerunku:

1) osoby powszechnie znanej, jeżeli wizerunek wykonano w związku z pełnieniem przez nią funkcji publicznych, w szczególności politycznych, społecznych, zawodowych;

2) osoby stanowiącej jedynie szczegół całości takiej jak zgromadzenie, krajobraz, publiczna impreza.

W ramach niektórych telewizji można spotkać się z programami, w których patroli policji zatrzymują kierowców nie przestrzegających przepisów prawa ruchu drogowego. Następnie dany kierowca przechodzi całą procedurę mandatową, co zostaje od początku do końca zarejestrowane, a dalej przetworzone i rozpowszechnione w odpowiednim materiale telewizyjnym danej telewizji. Całe zdarzenie nie budzi ogólnych zastrzeżeń aż do momentu, w którym filmowany kierowca nie wyraża zgody na rejestrowanie jego wizerunku. W tym momencie otrzymuje informację, że twarz będzie „przysłonięta”, głos zniekształcony, a nr rejestracyjny pojazdu niewidoczny. Bywa jednak i tak, co zaobserwować można przy oglądaniu takich materiałów w TV, że dany kierowca w dalszym ciągu nie wyraża aprobaty na takie działanie, żądając zakazu rejestrowania wizerunku. Niestety, taka prośba nie zostaje spełniona i zdarzenie w dalszym ciągu, mimo braku zgody zainteresowanego, zostaje rejestrowane a następnie rozpowszechniane.

Generalnie rzecz ujmując, takie materiały powinny posiadać charakter prewencyjny, nie można jednak nie odnieść wrażenia, że posiadają jednocześnie pierwiastek komercyjny.

Ponadto w ogólnym odczuciu wydaje się, że takie materiały nie posiadają statusu materiałów wyłącznie szkoleniowych Policji, ponieważ rozpowszechniane są w mediach, a i ich produkcja i montaż odbywają się poza właściwością Policji.

Znamiennym również pozostaje, że rozpowszechniany obraz osoby fizycznej, jaki widzimy w tego typu materiałach telewizyjnych, możliwy jest do identyfikacji (wbrew uprzednim zapewnieniom), wszak „przysłonięta” jest tylko twarz kierowcy – a mimo to da się rozpoznać jego kolor włosów, ich długość, a co więcej, poszczególne elementy garderoby, styl poruszania się, rodzaj i kolor pojazdu. Czasem bywa również i tak, że zatrzymany kierowca od razu informuje w sposób generalny o swoim zawodzie czy miejscu pracy, zanim jeszcze zorientuje się iż jego wizerunek jest rejestrowany.

Nakładając na to również dodatkowo informację, na jakim odcinku trasy dochodzi do zatrzymania kierowcy, przy jednoczesnym skojarzeniu z pobliskim miastem, możliwość zidentyfikowania tej osoby fizycznej, po obejrzeniu takiego materiału telewizyjnego, nie jest uciążliwa.

Klarownym jest, że działania podejmowane przez producenta programu zmierzają do uniemożliwienia identyfikacji zatrzymanego kierowcy, niemniej nawet przy mało wnikliwej obserwacji oglądanego materiału telewizyjnego i ww. czynnikom okazuje się, że tak ważna anonimowość danej osoby fizycznej nie jest w pełni zapewniona.

Budzącym ogólne niezrozumienie pozostaje jednakowoż sytuacja, kiedy osoba, której wizerunek jest rejestrowany, w sposób jednoznaczny nie wyraża na to zgody a mimo to i tak nie dochodzi do zaprzestania jego rejestrowania.

Pytanie:

1. Na jakiej podstawie prawnej dochodzi do rejestrowania i rozpowszechniania wizerunku osób fizycznych – kierowców w przywołanych wyżej materiałach telewizyjnych w sytuacjach, o których mowa w niniejszej interpelacji?

2. Czy w sytuacji wyraźnego sprzeciwu osoby, której wizerunek jest rejestrowany, sprzeciw ten może nie zostać uwzględniony przez podmiot odpowiedzialny za jego rejestrację i rozpowszechnianie?

3. Jak Pan Minister ocenia zdarzenia opisane w interpelacji w odniesieniu do ustawy o ochronie danych osobowych?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Tadeusz Arkit
i Andrzej Ryszka

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23093)

do ministra finansów

**w sprawie wzrostu dochodów budżetowych
z tytułu podwyżki stawek podatku VAT**

Stan faktyczny: Z dniem 1 stycznia 2011 r. dokonano zmian w ustawie o podatku od towarów i usług. Nowelizacja uchwalona 26 listopada 2010 r. dotyczy m.in. zmian stawek VAT z 7 do 8% i z 22 do 23%.

Pytanie: O jaką kwotę wzrosną w bieżącym roku wpływy do budżetu państwa z tytułu podwyżki stawek VAT?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23094)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie środków wydatkowanych
na usuwanie skutków powodzi**

Stan faktyczny: W ubiegłym roku cały kraj żył dramatycznymi informacjami o tragicznych powo-

dziach spowodowanych ulewnymi opadami deszczu i burzami. Od połowy maja, a później w pierwszych dniach czerwca 2010 r. ulewy na Śląsku i w Małopolsce spowodowały gwałtowny przybór wody w Odrze, Wiśle i wielu innych rzekach. Powódź przyniosła ogromne straty głównie na terenie Śląska, Małopolski, Podkarpacia, ziemi sandomierskiej i Lubelszczyźnie.

Pytania: Jakie środki finansowe wydano w skali całego kraju z budżetu państwa na pomoc dla poszkodowanych i usuwanie skutków powodzi oraz jakie środki są jeszcze przewidywane na ten cel? Jaką kwotę globalnie zamykają się środki przewidziane w związku z powodzią: akcja ratunkowa, bieżąca walka z powodzią, środki na usuwanie skutków powodzi, wsparcie dla poszkodowanych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23095)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przyłączania gospodarstw
domowych do powstających sieci
kanalizacyjnych**

Szanowny Panie Ministrze! W Jaworznie trwa realizacja największego projektu kanalizacyjnego, mającego na celu zrewolucjonizowanie gospodarki wodno-ściekowej w naszym mieście. Całość inwestycji szacowana jest na 206 mln zł, przy czym aż 110 mln zł zostało pozyskanych z Unii Europejskiej. Inwestycja ta przyczyni się znacząco do poprawy stanu środowiska naturalnego, dostosowania jego standardów do wymagań Unii Europejskiej, jak również do poprawy komfortu, wygody i zdrowia mieszkańców. Stanowi ona ponadto kolejny istotny element rozwoju oraz wzrostu atrakcyjności Jaworzna.

W związku z realizacją powyższej inwestycji Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji podjęło działania zmierzające do zachęcenia do przyłączania się do nowo budowanej sieci kanalizacyjnej mieszkańców miasta, których liczna grupa od wielu lat przyzwyczajona jest do korzystania ze zbiorników bezodpływowych na swoich nieruchomościach. Dodatkowo odstręczająca może wydawać się im konieczność pokrycia kosztów przyłączenia do kanalizacji, w szczególności wykonania samego przyłącza. Spółka w nieodległej przeszłości, oddając do użytku część sieci kanalizacyjnej w mieście, natrafiła na opór ze strony mieszkańców, którzy w dużej części zdecydowanie odmawiali przyłączenia się do sieci.

W celu eliminacji wspomnianych wyżej wątpliwości odbiorców usług dotyczących podłączania nieruchomości do sieci kanalizacyjnej, na podstawie art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, sporządzona została taryfa, o której mowa w art. 2 pkt 12 powołanej wyżej ustawy, zawierająca szczegółową kalkulację cen i stawek opłat za świadczone przez przedsiębiorstwo usługi, przewidująca udzielanie upustów handlowych dla odbiorców usług, którzy zdecydują się na przyłączenie do kanalizacji (polegających na obniżeniu cen za usługi dla tych odbiorców). Upusty te mogły stanowić istotny czynnik motywujący odbiorców usług do dokonania przyłączenia. Taryfa została zatwierdzona przez Radę Miejską w Jaworznie, jednakże następnie, w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego, została stwierdzona jej nieważność (w części dotyczącej upustów handlowych) przez wojewodę śląskiego, który stwierdził, że na gruncie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, jak również na gruncie innych obowiązujących aktów prawnych, brak jest wyraźnych podstaw prawnych do wprowadzania do taryfy takich upustów.

Stanowisko wojewody zostało podtrzymane w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 1 grudnia 2010 r., sygn. akt II S.A./GL 1002/10, gdzie sąd ponadto stwierdził, że zróżnicowanie cen i stawek opłat możliwe jest jedynie przez podział grup odbiorców usług na grupy taryfowe oraz wybór rodzaju taryf i odpowiedniej struktury cen i stawek opłat w ramach określonych w § 14 rozporządzenia ministra budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków, precyzującego konkretne kryteria różnicowania cen i stawek opłat. Sąd uznał, że taryfa nie może być określona w sposób procentowy i różnicować odbiorców z tej samej grupy taryfowej, a uwzględnienie zróżnicowania kosztów eksploatacji i utrzymania odpowiednio do zużycia wody i odprowadzania ścieków przez odbiorców z poszczególnych grup taryfowych i kosztów wynikających z nakładów inwestycyjnych (o czym stanowi § 13 ust. 7 pkt 3 ww. rozporządzenia) nie może stanowić podstawy prawnej do stosowania upustów handlowych w postaci procentowo określonej w stosunku do obowiązującej ceny. Wyrok ten przesądził, że przedsiębiorstwo nie ma praktycznej możliwości, aby zmotywować mieszkańców miasta do podłączania się do nowo budowanej kanalizacji poprzez obniżenie cen usług odbiorcom, którzy zdecydują się na takie podłączenie.

Należy nadmienić, że w braku możliwości, o której mowa wyżej, odbiorca usług może być jedynie niejako „przymuszony” do przyłączenia do kanalizacji, ponieważ zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach właściciele nieruchomości zapewniają

utrzymanie czystości i porządku przez przyłączenie nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej lub, w przypadku gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona, przez wyposażenie nieruchomości w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych lub w przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych. Przyłączenie nieruchomości do sieci kanalizacyjnej nie jest obowiązkowe, jeżeli nieruchomość jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych. Tym samym przepis powyższy ustanawia obowiązek przyłączenia, o ile takie przyłączenie jest możliwe, danej nieruchomości do sieci kanalizacji sanitarnej. Zwolnienie z tego obowiązku może nastąpić tylko w przypadku, gdy nieruchomość została wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków (tak też stanowi orzecznictwo sądów administracyjnych, m.in. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 30 września 2009 r., II SA/Kr971/2009). Uchylenie się właściciela nieruchomości od nałożonego ustawą obowiązku przyłączenia nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej nie znajduje bowiem żadnego prawnego uzasadnienia. Gminie przysługują wówczas następujące możliwości prawne: wydania decyzji nakazującej wykonanie obowiązku przyłączenia nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej (zgodnie z art. 5 ust. 6 i 7 ustawy nadzór nad realizacją przedmiotowego obowiązku sprawuje wójt, burmistrz lub prezydent miasta, który posiada uprawnienie do wydania takiej decyzji) oraz nałożenia sankcji grzywny, zaś wykonanie decyzji nakazującej przyłączenie podlega egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

W związku z powyższym, przejawiając wolę wyjścia naprzeciw uzasadnionym potrzebom mieszkańców nie tylko naszego miasta, ale też wielu innych miast w Polsce, które mogą napotkać (lub już napotkały) podobny problem, jak również z uwagi na fakt, że problem dotyczy kwestii nierozzerwalnie związanych z polepszaniem stanu środowiska naturalnego oraz dostosowywaniem jego standardów do wymogów Unii Europejskiej, uprzejmie zwracam się o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy przewidywane są w najbliższej przyszłości działania mające na celu zachęcanie, motywowanie mieszkańców miast do przyłączania się do powstających sieci kanalizacyjnych, czy też obecnie obowiązujące regulacje prawne, przewidujące jedynie przymus, w sytuacji gdy odbiorca usług nie wyraża zgody na podłączenie, uważane są przez ministerstwo za wyczerpujące?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23096)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie możliwości wzywania służb
ratunkowych przez osoby głuchonieme**

Szanowny Panie Ministrze! W XXI wieku, w dobie wspaniale rozwiniętej komunikacji, osoby głuchonieme wciąż nie mają w Polsce możliwości skutecznego wezwania pomocy w sytuacji zagrożenia życia lub zdrowia. Pogotowie ratunkowe, Policja i straż pożarna nie przyjmują zgłoszeń w postaci faksów, e-maili, a pod 112 nie można wysłać SMS-a. Dla osób głuchoniemych są to często jedyne możliwości wezwania pomocy w sytuacjach alarmowych.

Panie ministrze, niestety w naszym kraju wciąż brak uregulowań prawnych, które wprowadziłyby centralny system numerów ratunkowych SMS, możliwość dokonywania zgłoszeń alarmowych poprzez faks i e-mail. Czy nie zasadna wydaje się konieczność wprowadzenia zapisów w odpowiednich ustawach, które uregulują powyższą kwestię?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23097)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie realizacji „Narodowego programu
przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”,
na przykładzie woj. wielkopolskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Dzięki „Narodowemu programowi przebudowy dróg lokalnych” udało się zmodernizować dużą część infrastruktury drogowej na szczeblu gmin i powiatów. W ostatnim czasie zostaliśmy pozytywnie zaskoczeni informacjami, iż w wyniku oszczędności w przetargach tegoroczny zakres rzeczowy programu w woj. wielkopolskim zostanie dodatkowo rozszerzony. W związku z potrzebą uzyskania szczegółowych danych na ten temat zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. W jakiej wysokości woj. wielkopolskie otrzymało z budżetu państwa dofinansowanie drogowych inwestycji samorządowych w ramach trzeciej edycji programu?

2. Ile inwestycji drogowych pierwotnie zaplanowano w przeznaczony puli środków?

3. Ile kolejnych zadań umieszczonych na dalszych miejscach list rankingowych uda się dofinansować w wyniku oszczędności przetargowych na projektach z listy głównej? Jaka kwota zostanie na to przeznaczona?

4. Czy w dyspozycji wojewody wielkopolskiego pozostaje jeszcze jakaś nierozdzielna kwota dotacji? W jaki sposób może zostać ona uruchomiona?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23098)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wprowadzania programu
„Komputer dla Homera”**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister w sprawie programu „Komputer dla Homera”, mającego zwiększyć możliwości funkcjonowania w życiu społecznym i zawodowym osób z dysfunkcją narządu wzroku. W ramach programu miała być udzielana tym osobom pomoc finansowa na zakup nowoczesnego sprzętu komputerowego i elektronicznego wraz z oprogramowaniem oraz urządzeń brajlowskich.

Powyższy program należy uznać za niezwykle cenną inicjatywę, mogącą istotnie przyczynić się do poprawy sytuacji osób niepełnosprawnych. Możliwe pozytywne skutki społeczne i gospodarcze wprowadzenia programu są trudne do przecenienia. Niestety, według informacji, z którymi wystąpiła do mnie grupa osób niedowidzących zrzeszonych w Polskim Związku Niewidomych, kolejne daty wejścia programu w życie są od około roku przesuwane na kolejne kwartały. Budzi to zrozumiałe zaniepokojenie, czy program w ogóle wejdzie w życie. W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy prawdziwe są informacje o przesuwaniu terminu wejścia w życie tego programu, a jeżeli tak, to z czego wynikają dotychczasowe opóźnienia?

2. Na jakim etapie jest powyższy program?

3. Kiedy informacje o terminach składania wniosków zostaną podane do publicznej wiadomości?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23099)

do ministra zdrowia

**w sprawie skutków zdrowotnych procederu
spalania odpadów w gospodarstwach
domowych**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister w związku z powszechnym w polskich miastach, według moich obserwacji, procederem spalania śmieci w gospodarstwach domowych.

Proceder ten prowadzi do wyzwalania całej gamy związków metali ciężkich – ołowiu, chromu czy też kadmu. Spalanie, zwłaszcza plastikowych opakowań, prowadzi do wytworzenia wysoko rakotwórczych dioksyn, które podwyższają ryzyko zachorowania na choroby nowotworowe i powodują alergię oraz choroby układu krążenia.

Omawiany proceder oprócz zwykłego dyskomfortu wynikającego z zanieczyszczonego powietrza gwałtownie wzmacnia stężenia wysoko szkodliwych czynników kancerogennych.

W związku z tym, że właściwe służby nie mają często skutecznych metod zwalczania tego procederu, pojawia się pytanie o zmiany prawne w zakresie możliwości karania za palenie śmieci, jak również o przeprowadzenie akcji uświadamiania społeczeństwa co do rakotwórczego skutku spalania śmieci.

W mojej ocenie skala zjawiska i zagrożenia z nim związane wymagają opracowania i wdrożenia programów profilaktycznych, mających na celu zmianę społecznych wzorców postępowania, przede wszystkim przez uświadomienie konsekwencji spalania śmieci dla zdrowia człowieka.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakimi instrumentami prawnymi dysponują podległe ministerstwu służby w celu przeciwdziałania spalaniu śmieci?

2. W jakim stopniu, według danych, którymi dysponuje ministerstwo, opisane zjawisko wpływa na wzrost zachorowań, w szczególności na choroby nowotworowe?

3. Czy ministerstwo może podjąć w zakresie swojej właściwości działania legislacyjne wprowadzające skuteczne środki walki z opisanym zjawiskiem?

4. Czy ministerstwo może podjąć działania w celu zwiększenia świadomości społeczeństwa na temat związku spalania śmieci z zachorowaniami?

5. Czy jest możliwe przeprowadzenie programów profilaktycznych, w szczególności mających na celu uświadomienie zdrowotnych konsekwencji spalania śmieci?

6. Czy w przypadku, gdyby powyższe programy stanowiły zbyt duże obciążenie dla budżetu, jest możliwe wstępne ich przeprowadzenie w kilku wy-

branych miejscach w kraju w celu sprawdzenia skuteczności tego rodzaju akcji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 31 maja 2011 r.

Interpelacja
(nr 23100)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie indywidualnych kont
zabezpieczenia emerytalnego**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister w związku z nową formą dobrowolnego gromadzenia kapitału na emeryturę, która ma być dostępna od początku 2012 r. Indywidualne konta zabezpieczenia emerytalnego (IKZE) mają być prowadzone przez niektóre instytucje finansowe. Wpłaty dokonywane na IKZE można będzie odliczyć od podstawy opodatkowania.

Pewne wątpliwości może budzić okoliczność, że obecnie już istnieje konstrukcja o zbliżonej nazwie i zasadach działania – indywidualne konta emerytalne (IKE). Jak wynika z danych podawanych przez prasę branżową, cieszą się one niewielką popularnością. Pojawiają się wątpliwości, czy IKZE będą atrakcyjniejszą formą lokaty kapitału.

W związku powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie są zdaniem ministerstwa różnice pomiędzy IKE oraz IKZE, które miałyby spowodować, że ta ostatnia forma będzie się cieszyła zainteresowaniem klientów?

2. Czy ministerstwo przewiduje wprowadzenie jeszcze innych form dobrowolnego gromadzenia środków, które miałyby zachęcić do oszczędzania na emeryturę?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23101)

do ministra infrastruktury

w sprawie systemu sygnalizacji dźwiękowej dla niewidomych zainstalowanej przy przejściach dla pieszych przy drogach zarządzanych przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w związku z kwestią dostosowania przejść dla pieszych do potrzeb osób niewidomych i niedowidzących. Wraz ze starzeniem się społeczeństwa i wzrostem znaczenia chorób cywilizacyjnych rośnie również liczba osób cierpiących na tego rodzaju choroby.

Jednym z najważniejszych udogodnień, jakie można i powinno się zapewniać osobom niewidomym, jest umożliwienie bezpiecznego poruszania się w ruchu drogowym, w szczególności przekraczania jezdni na przejściach dla pieszych. Zapewnienie udogodnień tego rodzaju znacznie przyczynia się do poprawy bezpieczeństwa na drogach. Można stanąć na stanowisku, że celem powinno być wyposażenie w sygnały dźwiękowe wszystkich najważniejszych przejść dla pieszych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jaki odsetek przejść dla pieszych na drogach zarządzanych przez GDDKiA jest dostosowany do potrzeb osób niewidomych?

2. Czy wszystkie nowo budowane przejścia są wyposażane w sygnalizację dźwiękową?

3. Czy sygnalizacje dźwiękowe zainstalowane przy przejściach, którymi administruje GDDKiA, są okresowo sprawdzane pod kątem sprawności?

4. Czy wyposażanie przejść dla pieszych w sygnalizację dźwiękową i działanie tej sygnalizacji jest konsultowane z Polskim Związkiem Niewidomych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23102)

do ministra infrastruktury

w sprawie wprowadzenia możliwości honorowania przez przewoźników legitymacji Polskiego Związku Niewidomych

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie otrzymuję liczne informacje ze strony osób niewido-

mych, które spotykają się z problemami w korzystaniu z usług przewoźników, w szczególności komunikacji samochodowej. Niewidomi mają prawo do korzystania z ulg lub bezpłatnych przejazdów, jednakże nie jest jasne, w jaki sposób powinni wykazywać swoje uprawnienia. W wielu przypadkach wymaga się od nich dokumentów, którymi nie dysponują i których potrzeby posiadania nie są w stanie przewidzieć.

W Polsce osoby niewidome zrzeszone są przede wszystkim w Polskim Związku Niewidomych. Zasięg działania związku obejmuje cały kraj, a legitymacja reprezentowania niewidomych nie jest przez nikogo kwestionowana.

W związku z powyższym zasadne byłoby wprowadzenie przepisów, zgodnie z którymi legitymacja Polskiego Związku Niewidomych byłaby obowiązującym dokumentem potwierdzającym status osoby niewidomej, a wymaganie dodatkowych dokumentów na potwierdzenie powyższego statusu byłoby zabronione. Podobne rozwiązania obowiązują w innych państwach, w tym np. w Niemczech.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy obecnie obowiązujące przepisy w zakresie sposobu ustalania statusu osób niewidomych na potrzeby przyznania im uprawnień przewozowych są zdaniem ministerstwa wystarczające?

2. Czy zdaniem ministerstwa byłoby możliwe i potrzebne wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą legitymacja Polskiego Związku Niewidomych byłaby powszechnie uznawanym dokumentem uprawniającym do zniżki?

3. Czy ministerstwo prowadzi lub planuje podjąć prace legislacyjne w powyższym zakresie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23103)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wprowadzenia bez podstawy prawnej zmiany sposobu interpretacji przepisów dotyczących wypłaty świadczeń pomocy społecznej w formie zasiłków oraz odprowadzania składek za niektóre świadczenia z pomocy społecznej

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (opracowane na podstawie t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, z 2005 r. Nr 48, poz. 446, z 2006 r.

Nr 104, poz. 708), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, wnosząc o weryfikację stanowiska w sprawie sposobu interpretacji przepisów prawa w zakresie wypłat świadczeń pomocy społecznej w formie zasiłków stałych oraz opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne za osoby pobierające niektóre świadczenia pomocy społecznej i odstąpienia od nałożonego na gminy obowiązku 20% partycypacji w kosztach tych wypłat.

Polskie społeczeństwo mimo zapewnień rządu, że kryzysu nie ma, coraz bardziej odczuwa jego skutki i drastycznie ubożeje. W tej sytuacji najuboższa część naszego społeczeństwa liczy na pomoc i opiekę polskiego rządu. Tymczasem zamiast uzyskania pomocy spychana jest przez rząd w łaski samorządu. Ten zaś z uwagi na nadmierne obciążenie kredytami zaciągniętymi na inwestycje nie jest w stanie udźwignąć kolejnego sędowanego na niego w ciągu roku budżetowego zadania bez przekazania środków finansowych na ich realizację.

Rząd, z uwagi na trudności w zagwarantowaniu rosnących potrzeb na pokrycie pełnego sfinansowania kosztów wypłat świadczeń pomocy społecznej w zakresie zasiłków stałych oraz opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne za osoby pobierające niektóre świadczenia z pomocy społecznej, obciążył gminy obowiązkiem współfinansowania tych wypłat w wysokości 20%.

Rodzi się pytanie, czy przed podjęciem tej decyzji rząd przeprowadził analizę pod kątem możliwości gmin podłożenia temu zadaniowi i czy rząd konsultował z gminami wprowadzenie takiej zmiany.

Zapewniam Panią Minister, że w woj. świętokrzyskim takich konsultacji nie było. Dyrektor Wydziału Polityki Społecznej Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach zobowiązał gminy do współfinansowania wypłat zasiłków stałych i opłacania składek, jednocześnie przedstawił kryterium mówiące, że warunkiem wypłacenia gminom z budżetu państwa środków finansowych na powyższe świadczenia będzie zagwarantowanie przez nie na ten cel 20% środków własnych.

Na takie praktyki nie zgadza się Świętokrzyskie Forum Pomocy Społecznej z siedzibą w Kielcach, powołując się na treść art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych z dnia 27 sierpnia 2009 r. (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), który nie ma zastosowania do dotacji przewidzianych na zasiłki stałe i opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Świętokrzyskie Forum Pomocy Społecznej w swoim stanowisku wskazuje, że zasady udzielania dotacji określa artykuł 115 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, nie zaś art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych z 27 sierpnia 2009 r. Jednocześnie podkreśla, że treść art. 38 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753) stanowi, że w odniesieniu do zapisów zmieniających ustawę w zakresie regulacji art. 17 ust. 1 pkt 19 i 20,

w brzmieniu nadanym obecną ustawą, nie stosuje się art. 115 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, a więc nie stosuje się przepisu mówiącego o tym, że jednostki samorządu terytorialnego mogą otrzymywać dotacje celowe z budżetu państwa na dofinansowanie zadań własnych z zakresu pomocy społecznej przy wkładzie 20% własnych środków gminnych.

Podobne stanowisko przedstawiają w komentarzu do art. 115 ustawy o pomocy społecznej prawnicy. Uzasadniają, że art. 115 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej nie można zastosować do zadań wymienionych w art. 17 ust. 1 pkt 19 i 20, czyli do regulacji dotyczącej zadań własnych gminy w zakresie wypłacania zasiłków stałych, opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne. To wykluczenie wynika również z zapisu art. 38 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753). Zadania gminy są finansowane w tym zakresie na zasadach określonych w art. 38 ust. 1 i 2.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że projektodawcy w uzasadnieniu do rządowego projektu powyższej ustawy motywowali, że celem art. 38 ust. 3 jest zapewnienie środków finansowych na realizację przejmowanych zadań w takiej samej wysokości, w jakiej otrzymywałyby na te zadania, gdyby były zadaniami z zakresu administracji rządowej. Podobne stanowisko prezentuje dyrektor Departamentu Finansowania Strefy Budżetowej.

Zatem brak jest podstawy prawnej, która warunkowałaby dofinansowanie z budżetu państwa w odniesieniu do opisanych powyżej zasiłków i opłacanych składek od zagwarantowania przez gminy środków własnych w wysokości 20%. Na mocy aktualnie obowiązujących przepisów prawnych gminy na wypłaty tych świadczeń powinny mieć zabezpieczone przez rząd całe 100% finansowania z budżetu państwa.

Wymóg 20% partycypacji ze środków własnych stawiany samorządom wskutek zmiany interpretacji art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych po pierwsze, w sposób znaczny pogarsza sytuację finansową samorządów, i tak już obciążonych nadmiarem zadań i inwestycji, po drugie, rodzi niebezpieczeństwo pozbawienia najuboższej części naszego społeczeństwa opieki socjalnej.

Partycypacja gmin w kosztach wypłacanych świadczeń może przyczynić się do sytuacji, w której nie będą w stanie realizować wszystkich obowiązkowych zadań na nie nałożonych lub co najgorsze spowoduje to pogorszenie i tak fatalnej już sytuacji najbardziej potrzebujących pomocy od państwa grupy osób. Osób nie posiadających żadnego źródła przychodu, chorych i starszych.

Wobec powyższego wnoszę o przywrócenie interpretacji zasad wypłat przepisu art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych zgodnie z przedstawioną w uzasadnieniu do rządowego projektu ustawy.

Jednocześnie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. W jaki sposób ta zmiana interpretacji przepisów odnosi się do poprawy wydolności systemu finansowania pomocy społecznej?

2. Czy zmianę interpretacji przepisów dyrektor urzędu wojewódzkiego wprowadził w oparciu o wytyczne rządu z jakich przepisów wynikające?

3. Dlaczego rząd obarcza samorządy dodatkowymi obciążeniami finansowymi w ciągu roku budżetowego?

4. Dlaczego zmieniono interpretację przepisu art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych na niekorzyść samorządów, niekorzystnie skutkującą na sytuację finansową ubogich obywateli?

5. Czy rząd dokonał analizy i ma rozeznanie, ile samorządów nie udźwignie tego zadania i nie podejmie współfinansowania wypłat zasiłków i ile wówczas najuboższych obywateli będzie pozbawionych pomocy socjalnej i pozostanie bez środków do życia?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie podjęła Pani Minister działania w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23104)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie nowych świadectw
weterynaryjnych w eksporcie mięsa
chłodzonego na Białoruś**

Szanowny Panie Ministrze! Od 1 czerwca br. obowiązują nowe świadectwa weterynaryjne w eksporcie mięsa chłodzonego na Białoruś. Wymagane badania laboratoryjne są długotrwałe, co praktycznie uniemożliwia eksport. Przedsiębiorcy branży mięsnej eksportujący chłodzone mięso podnoszą ten problem.

Mając na uwadze punkt 4.8. świadectwa weterynaryjnego dla mięsa wieprzowego oraz surowych produktów z mięsa wieprzowego eksportowanych z UE do Federacji Rosyjskiej oraz pkt 2 lit. c wytycznych dla zakładów dotyczących zapewnienia zgodności z wymaganiami przepisów i normatywów sanitarno-epidemiologicznych i norm SanPiN 2.3.2.1078-01 zatwierdzonych w dniu 14 listopada 2001 r., z późn. zmianami, przy eksporcie mięsa czerwonego i produktów mięsnych do Federacji Rosyjskiej, dostępnych na stronie internetowej Głównego Inspektoratu Weterynarii, uprzejmie proszę o informację, czy właściwe jest postępowanie przy wysyłce chłodzonego mięsa wieprzowego na rynek Białorusi (certyfikowanych przy użyciu ww. świadectwa) polegające na badaniu

każdej partii wysyłkowej na obecność *Listeria monocytogenes* i *Salmonella*.

W związku z tym, że badanie w kierunku *L. monocytogenes* trwa od 5 do 7 dni, a w kierunku pałeczek *Salmonella* – od 3 do 6 dni, powyższe postępowanie powoduje znaczne trudności przy eksporcie, mając na uwadze 8–10-dniowy okres przydatności do spożycia odpowiednio dla mięsa wieprzowego i wołowego.

W odniesieniu do powyższego zapytuję: Czy wysyłki mięsa świeżego chłodzonego na rynek unii celnej mogą być dokonywane w oparciu o analizę tendencji mikrobiologicznych programu badań zatwierdzonego przez powiatowego lekarza weterynarii, realizowanego przez zakład mięsny, czy też każdej partii wysyłkowej świeżego mięsa chłodzonego ma towarzyszyć odrębny wynik badania mikrobiologicznego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Borkowski

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23105)

do ministra zdrowia

**w sprawie rozszerzenia o ginekologa
i geriatrę listy lekarzy uprawnionych
do wystawiania zleceń na zaopatrzenie
w środki absorpcyjne dla pacjentów z NTM**

Szanowna Pani Minister! Według Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) choroba NTM to jeden z bardziej rozpowszechnionych problemów współczesnego społeczeństwa. Na dolegliwość tę narażeni są wszyscy – bez względu na wiek i płeć. Grupy szczególnie narażone to jednak kobiety po porodach i w okresie menopauzalnym oraz osoby w podeszłym wieku. Wśród kobiet NTM występuje znacznie częściej niż inne choroby przewlekłe. Cukrzyca dotyka ok. 9% pań, choć uważana jest za chorobę społeczną, depresja ok. 20%, nadciśnienie tętnicze ok. 21%, natomiast NTM to problem, na który cierpi ok. 30% kobiet. Wiele z nich nigdy nie konsultowało tego z lekarzem bądź też zaledwie część zdecydowała się na rozmowę ze specjalistą, zwlekając z tym nawet kilka lat. Poczucie wstydu, bezradność, obniżenie własnej godności oraz poczucie niepełnej wartości społecznej to znane uczucia, które często towarzyszą osobom dotkniętym NTM. Pogorszeniu ulega także ich jakość życia – zarówno osobistego, jak i zawodowego.

Obowiązujące dziś uprawnienia do wypełnienia zleceń na zaopatrzenie w refundowane środki chłonne spoczywa w rękach lekarza posiadającego specjalizację w zakresie neurologii lub onkologii, urologii, chirurgii oraz lekarza pierwszego kontaktu. Pacjent

zazwyczaj przechodzi długą drogę oczekiwania do lekarza specjalisty. Zatem zasadna jest poprawa dostępu do uprawnionego specjalisty dla osób z problemem NTM, aby wyeliminować powtarzające się sytuacje, w których pacjent ubiegający się o refundowane środki chłonne musi zwrócić się do innego lekarza wyłącznie w celu dokonania niezbędnych formalności.

Poprawę systemu ochrony zdrowia, skrócenie kolejek do specjalistów można osiągnąć, dokonując niewielkich zmian organizacyjnych, które nie pociągają za sobą zmian prawa, poniesienia nakładów inwestycyjnych czy zwiększonych kontraktów. Wystarczy wyeliminować nieuzasadnioną wędrówkę pacjentów po skierowanie czy receptę.

Nadanie uprawnień ginekologom stwarza możliwość wizyty bez skierowania, z której w pierwszej kolejności korzystają kobiety z problemami układu moczowo-płciowego, także ułatwieniem w dużej mierze będzie dla osób w wieku podeszłym nadanie uprawnienia geriatrom.

Z uwagi na istotę problemu kieruję do Pani Minister Zdrowia pytanie: Czy Minister Zdrowia przewiduje zmiany w stosownych rozporządzeniach, które ułatwią pacjentom z NTM uzyskanie zaopatrzenia w niezbędne środki chłonne?

Z poważaniem

Posel Elżbieta Streker-Dembińska

Konin, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23106)

do ministra zdrowia

**w sprawie leków refundowanych
dla pacjentów z NTM**

Szanowna Pani Minister! W ramach grupy terapeutycznej preparatów refundowanych w leczeniu zespołu pęcherza nadreaktywnego (OAB) na wykazie leków refundowanych w końcu ubiegłego roku znalazł się tylko jeden preparat. Nie daje to pacjentom szans na wybór pozostałych dostępnych leków. Obecnie koszt miesięcznej terapii lekami nowej generacji (nie-refundowanymi) to wydatek około 200 zł. Lekarze dobierają pacjentom terapie indywidualne, nie wszyscy mogą więc korzystać z jednego leku. Kolejnym utrudnieniem przed zastosowaniem terapii i uzyskaniem leku refundowanego jest konieczność obowiązkowego wykonania badania urodynamicznego, które dla pacjentów jest uciążliwe i bardzo drogie. Dostęp do pracowni urodynamicznych nie jest łatwy.

Blisko 4 mln osób cierpiących na NTM oczekuje od Ministra Zdrowia działań, które ułatwiłyby im życie z tą chorobą.

W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytanie:

Czy w związku z wejściem w życie ustawy refundacyjnej pacjenci będą mieli pewność, że nie dojdzie do zmonopolizowania rynku przez jednego producenta leku na OAB?

Z poważaniem

Posel Elżbieta Streker-Dembińska

Konin, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23107)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie planowanego z dniem 1 stycznia 2012 r.
pozbawienia osobowości prawnej PFRON
i przekształcenia go w fundusz celowy**

Środowisko osób niepełnosprawnych, ich rodzin i opiekunów jest bardzo głęboko zaniepokojone zmianami sposobu finansowania Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Zapis ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, która w swoim brzmieniu pozbawia PFRON osobowości prawnej, a w dalszej części przekształca go w fundusz celowy przy Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, budzi ogromne kontrowersje i obawy o los osób niepełnosprawnych.

W wyniku analiz mającej wejść w życie ustawy słyszy się coraz bardziej zdecydowane głosy, że nie jest ona odpowiednio przygotowana do likwidacji zarządu i rady nadzorczej PFRON i przejęcia ich roli przez samorządy wojewódzkie. Możliwość przekazywania środków przeznaczonych na rehabilitację zawodową i społeczną osób niepełnosprawnych na inne cele w budżecie rodzi obawy o możliwość pozyskania środków na rehabilitację zapewniającą choćby minimalny standard prowadzonej terapii.

Zadziwiający jest również fakt, że decyzje, tak istotne i dotyczące grupy 1/6 naszego społeczeństwa, którą stanowią osoby niepełnosprawne, nie były konsultowane ze środowiskiem i organizacjami pozarządowymi zajmującymi się od lat problematyką rehabilitacji społecznej i zawodowej. Decyzja ta, zdaniem zainteresowanych, została podjęta zbyt szybko, a jej konsekwencje mogą mieć katastrofalne skutki. W bardzo wielu przypadkach wsparcie otrzymywane z PFRON i od organizacji pozarządowych bywa jedynym czynnikiem chroniącym tych ludzi przed życiem w skrajnym ubóstwie, izolacji, wykluczeniu czy zupełnej degradacji społecznej.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o udzielenie informacji na następujące pytanie: Czy i jakie działania zamierza podjąć ministerstwo, by w chwili wejścia w życie planowanych zmian zagwa-

rantować osobom niepełnosprawnym dalsze otrzymywanie pomocy zapewniającej im możliwość rehabilitacji?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Streker-Dembińska

Konin, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23107)

do ministra zdrowia

w sprawie planowanego z dniem 1 stycznia 2012 r. pozbawienia osobowości prawnej PFRON i przekształcenia go w fundusz celowy

Szanowna Pani Minister! Środowisko osób niepełnosprawnych, ich rodzin i opiekunów jest bardzo głęboko zaniepokojone zmianami sposobu finansowania Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Zapis ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, która w swoim brzmieniu pozbawia PFRON osobowości prawnej, a w dalszej części przekształca go w fundusz celowy przy Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, budzi ogromne kontrowersje i obawy o los osób niepełnosprawnych.

W wyniku analiz mającej wejść w życie ustawy słyszy się coraz bardziej zdecydowane głosy, że nie jest ona odpowiednio przygotowana do likwidacji zarządu i rady nadzorczej PFRON i przejęcia ich roli przez samorządy wojewódzkie. Możliwość przekazywania środków przeznaczonych na rehabilitację zawodową i społeczną osób niepełnosprawnych na inne cele w budżecie rodzi obawy o możliwość pozyskania środków na rehabilitację zapewniającą choćby minimalny standard prowadzonej terapii.

Zadziwiający jest również fakt, że decyzje, tak istotne i dotyczące grupy 1/6 naszego społeczeństwa, którą stanowią osoby niepełnosprawne, nie były konsultowane ze środowiskiem i organizacjami pozarządowymi zajmującymi się od lat problematyką rehabilitacji społecznej i zawodowej. Decyzja ta, zdaniem zainteresowanych, została podjęta zbyt szybko, a jej konsekwencje mogą mieć katastrofalne skutki. W bardzo wielu przypadkach wsparcie otrzymywane z PFRON i od organizacji pozarządowych bywa jedynym czynnikiem chroniącym tych ludzi przed życiem w skrajnym ubóstwie, izolacji, wykluczeniu czy zupełnej degradacji społecznej.

W związku z powyższym proszę Panią Minister Zdrowia – jako ministra właściwego ds. zdrowia – o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy i jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia, by w chwili wejścia w życie planowanych zmian

zagwarantować osobom niepełnosprawnym dalsze otrzymywanie pomocy zapewniającej im możliwość rehabilitacji?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Streker-Dembińska

Konin, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23108)

do ministra infrastruktury

w sprawie wątpliwości odnośnie do sytuacji prawnej spółdzielni mieszkaniowych oraz ich członków, a także projektowanych zmian w obowiązującym stanie prawnym

Szanowny Panie Ministrze! W związku z licznymi zapytaniami i kierowanymi do mnie wnioskami dotyczącymi funkcjonowania spółdzielni mieszkaniowych, a także proponowanych zmian w tym zakresie, zwracam się o wyjaśnienie poniższych, istotnych kwestii.

Liczne spółdzielnie mieszkaniowe nie mają wciąż uregulowanej sytuacji prawnej gruntów, na których zostały wybudowane budynki (nie stanowią własności spółdzielni oraz nie zostały jej przekazane w użytkowanie wieczyste). W budynkach tych spółdzielnie ustanawiały prawa do lokali (lokatorskie lub własnościowe). Wątpliwości rodzą się także w kontekście prawidłowości przeprowadzenia komunalizacji gruntów należących do Skarbu Państwa. Spółdzielnie mogły przejmować grunty zabudowane budynkami, jeśli wykazały, że budynki zostały wybudowane z funduszy spółdzielni mieszkaniowej. Tymczasem fundusze przeznaczone na wybudowanie tych budynków pochodziły m.in. ze środków Skarbu Państwa, innych osób prawnych, a także wkładów członków spółdzielni. Dochodziło jednak często do przekazywania spółdzielniom gruntów zabudowanych budynkami, mimo że spółdzielnie mieszkaniowe nie spełniały powołanej wyżej przesłanki. Następnie spółdzielnie ustanawiały w budynkach prawa do lokali. Wątpliwości prawne co do własności spółdzielni rodzą wątpliwości co do praw członków spółdzielni, na których rzecz zostały ustanowione prawa do lokali. Wobec prac nad projektem ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych rozstrzygnięcie istniejących problemów prawnych wpłynie na skuteczność wprowadzanych zmian w obowiązującym stanie prawnym.

W związku z powyższym zwracam się o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie kroki zostały podjęte lub zostaną podjęte w celu wyjaśnienia nieprawidłowości w procesie przekazywania gruntów spółdzielniom mieszkaniowym?

2. Czy zostanie wprowadzony mechanizm kontroli źródeł majątku spółdzielni mieszkaniowych, a także prawidłowości aktów notarialnych, którymi legitymują się spółdzielnie mieszkaniowe?

3. Czy ministerstwo infrastruktury uznaje, że kształt proponowanych zmian przepisów dotyczących spółdzielni mieszkaniowych w sposób wystarczający zabezpiecza interesy członków spółdzielni?

Powyżej opisana sytuacja wymaga niezwłocznego wyjaśnienia i moja interwencja w tej sprawie jest uzasadniona.

Z poważaniem

Poseł Jacek Żalek

Białystok, dnia 8 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23109)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony
Zabytków Przemysłowych**

Szanowny Panie Ministrze! Z początkiem roku Sejmik Województwa Śląskiego przyjął rezolucję w sprawie podjęcia działań zmierzających do utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych, zasilanego finansowymi środkami z budżetu centralnego. Zadaniem funduszu byłoby wspieranie działań na rzecz zachowania i rewaloryzacji zabytków ery industrialnej. Obecnie dzięki współpracy sektora prywatnego, organizacji pozarządowych, samorządu lokalnego i wojewódzkiego wiele maszyn, budynków i urządzeń udało się uratować. Przykładem może być Muzeum Energetyki w Łaziskach Górnych, Zabytkowa Kopalnia Ignacy w Rybniku oraz Zabytkowa Kolejka Wąskotorowa w Rudach.

Ostatnie dekady, znaczone głębokimi przemianami gospodarczymi, przyniosły dewastację wielu bezcennych pomników kultury przemysłowej, szczególnie na Górnym Śląsku. Stan wiedzy o dziedzictwie postindustrialnym jest w naszym społeczeństwie bardzo niski. Służby konserwatorskie bardzo często nie mają wystarczającego rozpoznania obiektów przemysłowych, a to oznacza brak ochrony. Województwo śląskie może pochwalić się przed Europą unikalnym Szlakiem Zabytków Techniki. Tworzy go ponad trzydzieści wybranych obiektów o wyjątkowych walorach historycznych i architektonicznych, które w minionych wiekach były świadkami rewolucji przemysłowej.

Turystyka związana z zabytkami techniki i obiektami poprzemysłowymi na świecie bije rekordy popularności. W Polsce ta dziedzina dopiero się rozwija. Najlepiej z turystyką przemysłową radzi sobie Francja. Wzdłuż dróg lokalnych można kupić wszystko, co jest kojarzone z danym miejscem. W Japonii i Au-

stralii bardzo modne stało się zwiedzanie aktualnie istniejących zakładów i linii produkcyjnych. Trzeba podkreślić, że Polska znajduje się na liście najbardziej obiecujących graczy na rynku turystycznym. Udostępnianie do publicznego zwiedzania poprzemysłowych obiektów to ratowanie i ochrona reliktyw dawnego przemysłu. Nie bez znaczenia jest wpływ na nowe perspektywy rozwoju ekonomicznego i tworzenie miejsc pracy głównie poprzez rozwój turystyki. Zabytki techniki i przemysłu mają zazwyczaj charakter lokalny lub regionalny. Należy wiązać je ze współpracą z lokalnymi organizacjami oraz współpracą organizacji turystycznych z władzami miast i gmin, na terenie których są położone same obiekty. Niemniej ważna jest świadomość lokalnego środowiska i możliwości, jakie ze sobą niesie.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy ministerstwo dysponuje krajową mapą zabytków przemysłowych?

2. Jaki jest pomysł na masowe promowanie atrakcyjnych miejsc na terenie kraju i stworzenie kompleksowej informacji turystycznej odnośnie do zabytków przemysłowych?

3. Jakie jest stanowisko ministerstwa wobec stworzenia zintegrowanego produktu turystycznego w skali kraju oraz poszczególnych województw?

4. Jakimi środkami finansowymi i prawnymi dysponują służby konserwatorskie, by chronić miejsca szczególnie narażone na grabież i niszczenie?

5. Czy istnieje systemowy sposób ochrony zabytków przemysłowych, takich jak fabryki, warsztaty, młyny, wiatraki, kopalnie, huty, zabytkowe pojazdy, a także wodociągi, drogi, mosty, kanały, porty, koleje, budynki stacji, wieże ciśnień, mosty i wiele, wiele innych?

6. Jakie jest stanowisko ministerstwa wobec propozycji Sejmiku Województwa Śląskiego powołania Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych zasilanego środkami finansowymi z budżetu centralnego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ryszard Zawadzki
oraz grupa posłów

Rybnik, dnia 8 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23110)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie nowelizacji ustawy o służbie cywilnej

Szanowny Panie Premierze! Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej narusza prawo pracowników i urzędników tej służby. Art. 97 tej ustawy narusza przepisy międzynarodowe. Zgodnie

z art. 151 Kodeksu pracy każda osoba, która zatrudniona jest poza administracją, ma prawo do dodatku za pracę nadgodzinową w wysokości 50% stawki godzinowej. Jeśli taka praca przypadnie w nocy, niedziele lub święta, czy w innym dniu wolnym, to dodatek rośnie do 100% stawki godzinowej. W art. 151 K.p. czytamy dalej, że gdy pracodawca nie chce wypłacić dodatku za nadgodziny i proponuje wolne w zamian za wydłużoną pracę, musi to zrekompensować w stosunku 1:1,5. Tylko wówczas, gdy odbiera wolne w zamian za nadgodziny na swój wniosek, są one wyjątkowo rozliczane 1:1.

Pracownicy i urzędnicy służby cywilnej nie dość, iż nie mają w zamian za nadgodziny dodatkowych pieniędzy, to jeszcze muszą odbierać wolne w stosunku 1:1. Zdaniem wielu ekspertów z zakresu prawa pracy takie traktowanie pracowników służby cywilnej narusza zasadę równego wynagrodzenia, która wynika z art. 4 pkt 3 Europejskiej Karty Społecznej.

W związku z tym kieruję do Pana Premiera pytanie:

Czy zamierza Pan Premier wprowadzić nowelizację tej ustawy?

Z poważaniem

Posel Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 13 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23111)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie ograniczania wolności konstytucyjnych obywatelom na stadionach piłkarskich w Polsce

Szanowny Panie Premierze! Po finale pucharu Polski w Bydgoszczy, kiedy to grupa pseudokibiców wtargnęła na murawę boiska i zachowywała się agresywnie, zapowiedział Pan Premier bezwzględną wojnę z chuliganami stadionowymi. Decyzją wojewody wielkopolskiego oraz mazowieckiego zostały zamknięte stadiony w Poznaniu oraz Warszawie. Kluby piłkarskie grały w ten czas bez dopingiu. Została także wydana decyzja, iż mecze piłkarskie będą odbywać się bez kibiców przyjezdnych. Kluby piłkarskie przez takie decyzje poniosły dotkliwe straty finansowe.

W związku z tym kieruję do Pana Premiera następujące pytania:

1. Czy nie uważa Pan, iż decyzje powyżej przeze mnie wymienione ograniczały wolności konstytucyjne obywateli RP, a mianowicie wolność zgromadzania się?

2. Dlaczego państwo polskie nie może sobie poradzić z grupą stadionowych chuliganów, a przez bierność rządu RP szkodę ponoszą niewinni obywatele?

Z poważaniem

Posel Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23112)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie podjęcia działań przez rząd RP w celu uznania naszych rodaków za mniejszość polską w Niemczech

Szanowny Panie Ministrze! W czerwcu br. obchodzimy 20. rocznicę podpisania traktatu polsko-niemieckiego. Na mocy tego dokumentu w Polsce funkcjonuje mniejszość niemiecka, która posiada liczne przywileje zapewniane przez państwo polskie. Tymczasem Polaków mieszkających za Odrą rząd RFN nie uznaje za mniejszość polską i przed taką rejestracją naszych rodaków się broni.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Dlaczego rząd RP nie podejmuje jakichkolwiek starań, które miałyby na celu uznanie naszych rodaków mieszkających za Odrą przez rząd RFN jako mniejszość polską?

2. Jak długo Pan Minister w sprawach ważnych dla obywateli przebywających za granicą naszego kraju będzie pozostawał bierny?

Posel Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23113)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie propozycji Ministerstwa Sprawiedliwości, aby orzekać wyroki dla stadionowych chuliganów w specjalnym pomieszczeniu znajdującym się na stadionie

Szanowny Panie Ministrze! W pakiecie ustaw „Bezpieczeństwo na Euro 2012”, za które odpowiada MSWiA, jest przewidzianych kilka zmian w Kodeksie karnym i procedurze karnej, m.in. ma zostać wprowadzona rozprawa odmiejscowiona. Typologia przestępczości stadionowej wskazuje, iż do większości czynów karanych dochodzi poza stadionem sporto-

wym w trakcie i po zakończeniu piłkarskiego widowiska, a nie na nim. Wielu ekspertów z dziedziny prawa karnego nie pozostawia na tych propozycjach suchej nitki.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy nie uważa Pan, iż forma rozprawy odmiejscowionej może prowadzić do trudności w zebraniu przez organ ścigania dowodów postępowych, a także może doprowadzić do zapadania nierzetelnych wyroków?

2. Czy Pan Minister jest przekonany, iż takie zmiany postępowania karnego doprowadzą do rozwiązania problemu chuliganów stadionowych w naszym kraju?

Z poważaniem

Posel Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23114)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zmiany ustawy Prawo o notariacie i rozporządzenia ministra sprawiedliwości dotyczącego odbywania aplikacji notarialnej

Szanowny Panie Ministrze! Ze zgrozą przeczytałem niedawno w jednym z ogólnopolskich dzienników artykuł dotyczący zdawalności egzaminów przez aplikantów notarialnych. Dowiedziałem się z niego, iż co trzeci aplikant nie zaliczył testu po pierwszym roku szkolenia. Te osoby, które nie zaliczyły kolokwium w pierwszym terminie, będą je poprawiać mniej więcej za pół roku, a do tego czasu będą mogli kontynuować naukę na drugim roku aplikacji. Niestety, z powodu zmiany przepisów nie wiadomo, co się stanie, gdy aplikant nie zaliczy także terminu poprawkowego. W przyszłości może okazać się, iż aplikację uzyskuje osoba, która nie zdała egzaminów na aplikacji. W związku z tym dlaczego konsekwencje złego przygotowania przyszłych notariuszy muszą znów ponosić obywatele korzystający z usług źle wyszkolonych osób?

W związku z tym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Co się stanie, gdy np. aplikant nie zaliczy terminu poprawkowego? Czy będzie on mógł kontynuować aplikację notarialną?

2. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości zamierza zmienić przepisy o prawie notarialnym i rozporządzenie ministra sprawiedliwości w celu wypełnienia powstałej luki prawnej?

Z poważaniem

Posel Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23115)

do ministra finansów

w sprawie sprowadzania z zagranicy samochodów luksusowych bez podatku

Szanowny Panie Ministrze! Akcyza od sprowadzanych aut z zagranicy o pojemności skokowej silnika do 2000 cm³ wynosi 3,1% jego wartości, a powyżej 2000 cm³ to 18,6%. Do Polski sprowadzane są często samochody luksusowe, w których dokonane są nieznaczące i odwracalne przeróbki w celu zmiany papierów auta, tak aby był samochodem ciężarowym. Po przetłumaczeniu dokumentów w wydziale komunikacji nabywca uzyskuje zaświadczenie, iż taki samochód widnieje jako ciężarowy, a więc przy jego kupnie nie trzeba płacić akcyzy.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Dlaczego Ministerstwo Finansów przy takiej złej sytuacji budżetowej nie ściga osób, które w takiej sytuacji unikają płacenia akcyzy poprzez taki proceder?

2. Czy Ministerstwo Finansów zamierza zmienić obowiązujące przepisy, aby nie dochodziło już więcej do takich procederów?

Z poważaniem

Posel Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 11 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23116)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie ograniczenia uprawiania przez prostytutkę nierządu przy drogach publicznych

Szanowny Panie Premierze! Podróżując często samochodem po naszych polskich drogach, na poboczach można spotkać tzw. kobiety lekkich obyczajów. Jest to nie tylko problem natury moralnej, jak wiadomo tego najstarszego zawodu świata nie da się w pełni ograniczyć, można tylko przeciwdziałać jego skutkom. W prawie polskim uprawianie prostytucji nie jest zabronione przez państwo, zabronione jest tylko sutenerstwo. Do mojego biura poselskiego przychodzi często petenci z różnorodnymi problemami, ale w rozmowie często nadmieniają fakt prostytucji przy drogach publicznych jako problem uciążliwy. Często kobiety te, które pracują przy naszych drogach, są obcokrajowcami przybywającymi także z państw spoza Unii Europejskiej. Zdarza się też, iż są to osoby niepełnoletnie, a często stoją za nimi sutenerzy. To

tylko krótkie naświetlenie przeze mnie problemu, ponieważ to nie czas na pogłębioną analizę problemu, który można łatwo rozwiązać.

W związku z tym kieruję do Pana Premiera następujące pytania:

1. Dlaczego odpowiednie służby nie zajmują się pilnowaniem porządku przy drogach publicznych i nie rozpoczną procedury ograniczania prostytucji przy polskich drogach?

2. Czy nie można przygotować przepisów, aby zabronić uprawiania prostytucji przy drogach publicznych?

3. Czy odpowiednie służby mundurowe sprawdzają dokumenty pań uprawiających prostytucję przy polskich drogach, które uprawniają je do legalnego przebywania na terenie RP?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23117)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie sytuacji pracowników służby zagranicznej

Szanowny Panie Ministrze! Chciałabym zwrócić uwagę na sytuację pracowników służby zagranicznej, którzy za pracę w godzinach nadliczbowych nie otrzymują dodatkowego wynagrodzenia.

W myśl obowiązujących przepisów, jeśli to konieczne, pracownik służby zagranicznej wykonuje pracę poza normalnymi godzinami, a w wyjątkowych przypadkach także w niedzielę oraz święta bez prawa do oddzielnego wynagrodzenia oraz prawa do czasu wolnego w zamian za przepracowane nadgodziny.

Artykuł 66 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej gwarantuje pracownikowi prawo do określonych w ustawie dni wolnych od pracy. Ponadto przepisy prawa pracy dopuszczają możliwość wykonania pracy ponad obowiązujące pracownika normy czasu, jednakże za pracę w godzinach nadliczbowych przysługuje dodatek w wysokości od 50% do 100% wynagrodzenia. Na pisemny zaś wniosek pracownika w zamian za czas przepracowany w godzinach nadliczbowych pracodawca może udzielić mu w tym samym wymiarze czasu wolnego od pracy. Praktyka stosowana wobec pracowników służby zagranicznej jest niezgodna z obowiązującymi przepisami i stanowi przejaw łamania Konstytucji RP a także Europejskiej Karty Społecznej.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem, czy resort spraw zagranicznych ma za-

miar podjąć działania dążące do rozwiązania ww. problemu?

Z poważaniem

Poseł Katarzyna Matusik-Lipiec

Kraków, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23118)

do ministra środowiska

w sprawie szkód w szkółkach drzew owocowych spowodowanych przez zające

Szanowny Panie Ministrze! Problem niszczenia przez dzikie zwierzęta upraw rolnych jest zjawiskiem występującym bardzo często. Jednak w ostatnim czasie jest coraz więcej próśb i wniosków o pomoc rolników, którzy ponieśli duże straty w uprawach rolnych, m.in. szkółkach drzewek owocowych poczynionych przez zające. Przypadek, jaki chcemy podać jako przykład, dotyczy zniszczenia ok. 0,5 ha drzewek owocowych w szkółce w gminie Rzeczyca, powiat tomaszowski. Odpowiednie służby owszem oszacowały szkody, ale poinformowały poszkodowanego rolnika, iż nie dostanie odszkodowania, ponieważ szkody zostały wyrządzone przez zające. Wnosimy w związku z tym do Pana Ministra o podjęcie działań zmierzających do ustanowienia odpowiednich przepisów jednoznacznie określających odpowiedzialność odszkodowawczą za szkody wymienione powyżej.

Mając na uwadze powyższe, zwracamy się do Pana z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy zostaną podjęte przez resort działania zmierzające do ujednoczenia bądź ustanowienia jednoznacznych przepisów dotyczących odpowiedzialności odszkodowawczej na rzecz rolników, którzy ponieśli straty w uprawach rolnych wyrządzone przez zwierzynę łowną?

2. Czy Rada Ministrów zajmie się kwestią udziału Skarbu Państwa w wypłatach odszkodowań rolnikom za szkody dzikich zwierząt w uprawach rolnych?

3. Czy Rada Ministrów zajmie się kwestią udziału Skarbu Państwa w ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej kół łowieckich, nadleśnictw i wypłat za szkody wyrządzane w uprawach rolnych?

Z poważaniem

Poseł Robert Telus
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23119)

do ministra zdrowia

**w sprawie sytuacji Państwowej Inspekcji
Sanitarnej**

Szanowna Pani Minister! Funkcjonowanie Państwowej Inspekcji Sanitarnej jako struktury resortu zdrowia było pozytywnie oceniane przez Międzynarodową Organizację Zdrowia. Państwowa Inspekcja Sanitarna dawała gwarancję sprawnego zarządzania bezpieczeństwem sanitarnym i zdrowotnym. Dlatego też organizacje związkowe domagają się ponownego włączenia Państwowej Inspekcji Sanitarnej w struktury resortu zdrowia. Zwracają również uwagę na zaniedbania pod względem finansowym dotyczące zarówno środków na utrzymanie stacji, prowadzenie działalności kontrolnej i laboratoryjnej oraz środków na wynagrodzenia dla pracowników, które należą do najniższych w kraju. Państwowa Inspekcja Sanitarna od początku swojego istnienia stoi na straży zdrowia publicznego, a jej rola w tym obszarze jest w dalszym ciągu niedoceniana.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy rząd podejmie działania zmierzające do poprawy sytuacji tak istotnej dla zdrowia publicznego i bezpieczeństwa sanitarno-epidemiologicznego kraju instytucji, jaką jest Państwowa Inspekcja Sanitarna?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23120)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie odbudowy historycznej rezydencji
arcybiskupów lwowskich we Lwowie**

Jedyną budowlą, jaką we Lwowie zwrócono Kościołowi rzymskokatolickiemu, jest dawna rezydencja arcybiskupów lwowskich obrządku łańciskiego. Od kilku lat trwają prace nad jej odbudową. Do finansowego wsparcia tej tak ważnej dla rzymskich katolików oraz Polaków we Lwowie inwestycji nie poczuwają się jednak polskie władze. Wzniesiony w XIX w. budynek domu arcybiskupów lwowskich stanowił od samego początku nie tylko centrum religijności, ale także ważny ośrodek polskości na ziemiach kresowych. Restauracja historycznego budynku kurii – rezydencji arcybiskupów lwowskich obrządku łańciskiego we Lwowie – trwa od kilku lat. Budynek ten, bardzo zniszczony w czasach Związku Sowieckiego,

zwrócono Kościołowi w 2004 r., po 60 latach eksploatacji przez Państwowy Instytut Jakości i Miar „Systema”. Odnowienie go wymaga większych nakładów, niż się spodziewano. Konieczna jest m.in. całkowita wymiana stropów, dachu, stolarki okiennej i drzwiowej, wszystkich instalacji. Metropolita lwowski obrządku łańciskiego zwracał się już kilka razy o wsparcie tej inwestycji do władz polskich – bez skutku. Sytuacja taka budzi zdziwienie, bowiem miejsce to ma szansę ponownie stać się ważnym ośrodkiem polskości na dawnych kresach Rzeczypospolitej. W 2012 r. odbędą się we Lwowie obchody jubileuszu 600-lecia archidiecezji lwowskiej. Z tej okazji Konferencja Episkopatu Ukrainy wystosowała zaproszenie do Ojca Świętego Benedykta XVI. Ksiądz arcybiskup Mieczysław Mokrzycki ma nadzieję, że jeżeli papież przyjmie to zaproszenie i przybędzie do Lwowa, to będzie można go gościć w nowo odrestaurowanej kurii. Sukces jednak zależy od wsparcia finansowego. Dlatego też ksiądz arcybiskup Mieczysław Mokrzycki apeluje o pomoc w pozyskaniu środków finansowych, które pozwolą zrealizować w pełni projekt odbudowy historycznego budynku.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy znane są Panu Ministrowi problemy związane z restauracją rezydencji arcybiskupów lwowskich we Lwowie?

2. Czy kierowane przez Pana ministerstwo rozwały udzielenie pomocy – także finansowej – przy odbudowie rezydencji arcybiskupiej?

3. Czy nie uważa Pan Minister, iż troska o zachowanie polskiego dziedzictwa narodowego na dawnych kresach Rzeczypospolitej powinna stać się jednym z priorytetów Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23121)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie uchylania się komorników
sądowych od odpowiedzi na interwencję
poselską, na przykładzie komornika
sądowego w Sieradzu**

Podczas dyżuru poselskiego zgłosił się do mnie pan Z. P. z Sieradza, przeciwko któremu prowadzona jest egzekucja z renty inwalidzkiej, sygn. akt AJKm 3392/04. Pożyczkobiorca pożyczył ze SKOK-u, oddział w Sieradzu, kwotę 500 zł w 2003 r. Twierdzi, że spłacił już około 3 tys. zł i że wg informacji komor-

nika pozostało mu do spłaty ok. 2 tys. zł. Pan P. twierdzi, że w SKOK-u poinformowano go, że całą należność już spłacił.

9 maja br. skierowałam pismo do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sieradzu pana A. J. z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania: Czy należność pozostała do spłaty stanowi kapitał, odsetki, czy też koszty komornicze? Jak to możliwe, aby z długu wynoszącego 500 zł narosła tak olbrzymia zaległość? Czy jest możliwe umorzenie pozostałej należności lub jej części i do kogo pożyczkobiorca powinien zwrócić się z takim wnioskiem?

Komornik odpowiedział mi pismem z dnia 23.05.2011 r., że jest zobowiązany zachować w tajemnicy okoliczności sprawy, o których powziął wiadomość ze względu na wykonywane czynności.

Proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy w myśl art. 20 ust 1 i 2 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora, który zakłada, że poseł ma prawo podjąć interwencję w organie administracji rządowej komornik sądowy może uchylić się i nie udzielić odpowiedzi posłowi?

2. Jeżeli komornik sądowy zgodnie z powyższym przepisem ma obowiązek udzielenia odpowiedzi, to w jaki sposób wyegzekwować tę odpowiedź?

Z wyrazami szacunku

Posel Krystyna Grabicka

Sieradz, dnia 14 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23122)

do ministra zdrowia

**w sprawie opinii środowiska lekarskiego
dotyczącej nowych lub znowelizowanych
ustaw zdrowotnych**

Szanowna Pani Minister! Z dniem 1 marca 2011 r. Narodowy Fundusz Zdrowia zmienił zasady funkcjonowania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej. Brak konsultacji z samorządami zawodów medycznych, a także z placówkami realizującymi w dotychczasowy sposób opiekę całodobową przynosi w konsekwencji zaburzenie systemu ciągłości wiedzy o pacjencie i jego problemach zdrowotnych. Zdaniem środowiska lekarskiego spowoduje to znaczne pogorszenie dostępności świadczeń, wizyt domowych oraz opieki pielęgnacyjnej u obłożnie chorych poza godzinami pracy placówek podstawowej opieki zdrowotnej.

Narodowy Fundusz Zdrowia proponuje pacjentowi rozwiązanie niezgodne z dobrze pojętymi potrzebami zdrowotnymi ludności. Rozwiązania dotąd funkcjonujące są gwarantem większego bezpieczeństwa zdrowotnego pacjentów niż te, które weszły w życie z

dnem 1 marca 2011 r. Środowisko lekarzy wyraża również zdecydowany protest przeciwko zmianom zawartym w projekcie rozporządzenia w sprawie gromadzenia niezbędnych informacji przez lekarzy i lekarzy dentyków. Wobec niespełnienia przez płatników ustawowego obowiązku wprowadzenia karty ubezpieczenia zdrowotnego, a także wobec coraz niższych nakładów na ochronę zdrowia zwiększanie obowiązków świadczeniodawców powoduje zmniejszenie czasu lekarzy i dentyków na sumienne wykonywanie zawodu. Mając powyższe na uwadze, XXVII Okręgowy Zjazd Lekarzy w Koszalinie negatywnie ocenia zmiany w podstawowej opiece zdrowotnej.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy Pani Minister rozważy i uwzględni uwagi przedstawione przez środowisko lekarzy podczas XXVII Okręgowego Zjazdu Lekarzy w Koszalinie, negatywnie oceniające zmiany dotyczące podstawowej opieki zdrowotnej?

Z poważaniem

Posel Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23123)

do ministra zdrowia

**w sprawie standardów w leczeniu
hiperfosfatemii jako powikłania przewlekłej
choroby nerek i długotrwałej dializoterapii**

Szanowna Pani Minister! Hiperfosfatemia jest poważnym powikłaniem przewlekłej choroby nerek i długo stosowanej dializoterapii. Stan ten jest wynikiem zaburzeń w gospodarce wapniowo-fosforanowej, te z kolei mogą doprowadzić do zwapnień w układzie sercowo-naczyniowym. Nadmierne stężenie fosforanów jest uznane za jeden z czynników zwiększonej śmiertelności dializowanych pacjentów. W Polsce część pacjentów z hiperfosfatemią jest leczona lekami wapniowymi wiążącymi fosfor. Okazuje się jednak, iż zwiększona podaż wapnia u tych chorych prowadzi do kolejnych powikłań w postaci zwapnień w obrębie naczyń krwionośnych i serca, a w efekcie drastycznie zmniejsza ich szanse na zakwalifikowanie się do zabiegu przeszczepu nerki. Z informacji, jakie posiadam, wynika, że starania o wpisanie choroby nerek na listę chorób przewlekłych i umożliwienie polskim pacjentom dostępu do nowoczesnych metod leczenia bezwapniowym lekiem wiążącym fosforany zostały podjęte już w 2006 r. Dwa lata później Agencja Oceny Technologii Medycznych wydała pozytywną opinię na temat tego leku i zarekomendowała jego finansowanie w ramach listy leków refundowanych.

Dlatego, mając na uwadze zdrowie i życie pacjentów poddawanych dializoterapii, uprzejmie zapytuję:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia rozpoczęło lub planuje podjęcie prac nad wdrożeniem terapii bezwapiowym lekiem wiążącym fosforany u osób z hiperfosfatemią?

2. Czy planuje się podjęcie działań mających na celu wpisanie choroby nerek na listę chorób przewlekłych?

Z wyrazami szacunku

Posel Beata Małecka-Libera

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23124)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektu obwodnicy
metropolitarnej Trójmiasta i rewizji
podjętych w ramach tego postępowania
decyzji**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w sprawie dotyczącej mieszkańców Lublewa, Bielkowa i Kolbud w woj. pomorskim, którzy w ostatnim czasie złożyli w GDDKiA w Gdańsku protest, pod którym podpisało się około 500 osób. Sprawa dotyczy nieprawidłowości w postępowaniu GDDKiA w ramach projektu obwodnicy metropolitarnej Trójmiasta (OMT) i rewizji podjętych w ramach tego postępowania decyzji. Nieprawidłowości te polegają na powołaniu się GDDKiA na poparcie mieszkańców i władz gminy dla wariantu IA-1, (zw. wariant pomarańczowy, i jego faworyzowaniu, wskazany w dwóch z trzech opcji, podczas gdy wariant pomarańczowy został zaproponowany na spotkaniu w dniu 26.11.2010 r., w UG Kolbudy, w którym uczestniczyli przedstawiciele władz gminy wraz z wójtem oraz wytypowani przedstawiciele mieszkańców, reprezentowani przez wybranych członków stowarzyszenia. Tam też zapadła decyzja o jego włączeniu do rozważań korytarzowych OMT. Wariant ten nigdy nie był poddany konsultacjom społecznym, pomimo skierowanej przez mieszkańców do GDDKiA prośby o zorganizowanie takiego spotkania i wydłużenia wówczas czasu na składanie wniosków i protestów.

Z opublikowanych na stronie www.metropolitar-na.pl odpowiedzi na protesty wynika, że mieszkańcy miejscowości położonych w gminie Kolbudy złożyli pod różnymi protestami około 1500 podpisów, z których prawie wszystkie złożono pod protestami przeciw zaproponowanym wariantom, w tym także na wprost przeciw wariantowi pomarańczowemu.

Uwzględniając fałszywe założenie o poparciu mieszkańców dla wariantu pomarańczowego, GDDKiA wybrała do etapu STEŚ projektu, w obrębie Lu-

blewa 2 warianty IA-1, pomarańczowy, i III, niebieski, pomimo:

— ogólnej wyższej ocenie np. wariantu IA nad wariantem IA-1, na podstawie studium korytarzowego,

— korzystniejszą ocenę np. wariantu IA niż IA-1 w oparciu o analizę ekonomiczną – droższy w wykonaniu, na podstawie studium korytarzowego,

— korzystniejszą ocenę np. wariantu IA niż IA-1 w oparciu o analizę techniczną, na podstawie studium korytarzowego,

— we wcześniejszych planach zagospodarowania przestrzennego, lata 1992–2003, dla Lublewa i okolic w miejscu teraźniejszego wariantu IA, czerwonego, tuż obok linii energetycznej był przewidziany pas terenu pod przyszłą drogę, karta opisu 008 KO III fR,

— wyeliminowania przez proponowany wariant IA-1 cennych terenów potencjalnej rozbudowy Lublewa Gdańskiego i Kolbud, m.in. w pobliżu rozbudowującego się ciągle nowego osiedla w okolicach ulicy Polnej, i dających Lublewu szansę na rozsądny rozwój terenów mieszkaniowych – są to tereny w pobliżu centrum Lublewa, szkoła, kościół, sklepy, a także położone bliżej Kolbud – bliskość szkoły, gimnazjum czy ośrodka zdrowia, a co za tym idzie tereny bardziej atrakcyjne pod zabudowę mieszkaniową w Lublewie niż np. tereny położone w pobliżu istniejącej linii wysokiego napięcia, na obrzeżach Lublewa, gdzie przebiegał wariant IA,

— bliskość wariantu IA-1 wobec największej w gminie Kolbudy szkoły podstawowej i gimnazjum, w której uczy się kilkaset dzieci korzystających m.in. z boiska znajdującego się w pobliżu proponowanego wariantu,

— większej ingerencji wariantu IA-1 w obszary chronione, OchK doliny Raduni w miejscowości Bielkówko, obszar wyjątkowo cenny krajobrazowo, ekologicznie, hydrologicznie oraz będący źródłem zasilającym ujęcie wody powierzchniowej dla Gdańska – zbiornik Straszynski, na podstawie konsultacji z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska,

— bliskości powierzchniowego ujęcia wody, ryzyko dla całego Gdańska, naruszenie otuliny tej sfery, ryzyko zanieczyszczenia w trakcie prowadzenia prac budowlanych, trudniejszego technicznie w przypadku wariantu IA-1, jeżeli chodzi o realizację rozwiązań kolizji z liniami wysokiego napięcia, na podstawie konsultacji z ENERGA Operator SA,

— faktu, iż wariant III, niebieski, jest w ramach studium korytarzowego wskazany jako jeden z najgorszych, ze względu na rezerwat Bursztynowa Góra w Bakowie.

Według mieszkańców warto jednocześnie rozważyć:

— inne węzły początkowe i końcowe niż Chwaszczyno i Straszyn, np. Rusocin,

— przebieg OMT znacznie szerszym kręgiem na zachód i południ o wy-zachód tak, aby w perspektywie 20–30 lat rzeczywiście swobodnie otaczała metropolię, zamiast ją przecinać i ograniczać jej rozwój,

— zamrożenia dalszych prac projektowych, przede wszystkim analiza sieciowo-ruchowa, na okres od 2 do 3 lat, do czasu oddania do użytku budowanych właśnie znaczących inwestycji drogowych na terenie Trójmiasta oraz zbadania rzeczywistego ruchu na nowo powstałych drogach i ich wpływu na aktualnie istniejące drogi,

— przyspieszenia realizacji OPAT, drogi bardziej potrzebnej dla aglomeracji Trójmiasta.

Uważam, że jest możliwość takiego wybrania przebiegu drogi, który będzie optymalny, ograniczając do minimum negatywne skutki dla lokalnych społeczności. Można zaproponować wariant dłuższy, przebiegający przez tereny rolnicze z dala od zabudowań, i oczywiście tańszy, bo nie trzeba wywłaszczać i płacić kosmicznych odszkodowań, i budować drogich, paskudnych ekranów.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Na jakiej zasadzie został wybrany dużo mniej korzystny wariant, wobec którego swój stanowczy sprzeciw wyrazili mieszkańcy pobliskich terenów?

2. Czy jest szansa na przywrócenie wariantu IA i IA-2, tzw. wariantu czerwonego, za którym opowiedzieli się mieszkańcy?

3. Jakie są realne szanse na uwzględnienie w ostatecznym projekcie zmian, które są zaproponowane przez mieszkańców pobliskich terenów?

4. Do kiedy ma zapaść ostateczna decyzja względem ostatecznego wyboru wariantu budowanej drogi?

Z poważaniem

Poseł Agnieszka Pomaska

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23125)

do ministra infrastruktury

w sprawie opłat drogowych

Szanowny Panie Ministrze! W rozporządzeniu o opłacie elektronicznej za przejazd drogami wprowadzono zasadę, że za przejazd zestawów składających się z samochodu i przyczepy o łącznym ciężarze powyżej 3,5 t obowiązywać będzie stosowna opłata. Warunkiem jest oczywiście kupno odpowiedniego urządzenia i zainstalowanie go w pojeździe. Wydaje się, że rozwiązanie to było skierowane przede wszystkim do osób lub firm zarobkowo trudniących się przewozem towarowym. Literalne przeczytanie cytowanego rozporządzenia wymusza konieczność takiego samego instalowania ww. urządzeń przez osoby podróżujące samochodami osobowymi wraz z przyczepą kempingową, przyczepą do przewozu koni czy przyczepą przewożącą sprzęt sportowy, tj. łódki, kajaki czy motocykl, nie mówiąc już o właścicielach pojazdów kem-

pingowych, których spora część jest zarejestrowana jako pojazdy o DMC powyżej 3,5 t. Wydaje mi się, że taka interpretacja jest niezgodna z duchem i literą ustawy i wymaga doprecyzowania lub też jednoznacznej interpretacji cytowanego rozporządzenia.

Ze względu na to, iż system opłat elektronicznych ma ruszyć już 1 lipca 2011 r., proszę o pilne zainteresowanie się przedstawioną sprawą i odpowiedź na pytanie: Czy osoby prywatne posiadające pojazdy o DMC powyżej 3,5 t, które nie służą celom zarobkowym, również są objęte koniecznością opłat drogowych?

Z poważaniem

Poseł Wacław Martyniuk

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23126)

do ministra zdrowia

w sprawie niekorzystnej dla budżetu państwa i pacjentów refundacji leków francuskiej firmy Servier Polska

Szanowna Pani Minister! Na polskim rynku działa ok. 300 firm farmaceutycznych. Servier Polska jest filią francuskiej firmy o tej samej nazwie. W naszym kraju istnieje od 1992 r. Należy do największych w branży – produkuje 40 mln opakowań leków rocznie.

Gdy firma farmaceutyczna chce wprowadzić do sprzedaży jakiś lek, musi zgłosić go do urzędu rejestru produktów leczniczych, który sprawdza produkt, po czym przedstawia opinię ministrowi zdrowia, a ten wydaje zezwolenie na jego sprzedaż. Gdy firma otrzyma zgodę na wprowadzenie leków, może zaofiarować swój produkt trzem odbiorcom. Może go sprzedawać bezpośrednio szpitalom. Może starać się umieścić lek na liście leków refundowanych, a wówczas firma otrzymuje stałą, urzędową cenę na lek. Może też sprzedawać lek na wolnym rynku jako pełnopłatny. Ale to rozwiązanie jest najmniej korzystne dla firmy farmaceutycznej, ponieważ popyt na taki lek jest mniejszy, bo nie dopłaca do niego państwo w ramach refundacji. Dlatego zrozumiałe jest dążenie producentów farmaceutycznych do umieszczania ich produktów na liście leków refundowanych i wynegocjowanie jak najwyższej ceny za poszczególne leki.

Wnioski refundacyjne składane przez producentów podlegają formalnej ocenie przez Ministerstwo Zdrowia. Następnie w zależności od rodzaju produktu przekazywane są:

a) Zespołowi do Spraw Gospodarki Lekami – leki generyczne,

b) AOTM, a następnie Zespołowi do Spraw Gospodarki Lekami – leki niemające odpowiedników w danym wskazaniu w wykazach,

c) AOTM – leki refundowane w ramach terapeutycznych programów zdrowotnych.

Zespół do Spraw Gospodarki Lekami przygotowuje stanowisko w zakresie umieszczenia w wykazie oraz ustalenia ceny urzędowej leku lub wyrobu medycznego. Zespół przygotowuje stanowisko w drodze uchwały i informuje o jego treści wnioskodawcę. W terminie 14 dni od dnia otrzymania negatywnego stanowiska wnioskodawca może zwrócić się do ministra zdrowia o ponowne rozpatrzenie wniosku. Minister zdrowia rozpatrując ponownie wnioski albo umieszcza lek w przedmiotowym wykazie, albo podtrzymuje stanowisko Zespołu do Spraw Gospodarki Lekami i wydaje decyzję o odmowie umieszczenia danego leku w przedmiotowym wykazie, od której przysługuje wnioskodawcy skarga do sądu administracyjnego. Z kolei AOTM merytorycznie ocenia wnioski i załączone analizy w zakresie leków niemających odpowiedników w danym wskazaniu w wykazach. AOTM bada przedstawione analizy w szczególności w aspekcie efektywności klinicznej, kosztowej oraz wpływu na budżet płatnika, w zakresie ich poprawności metodycznej, a także jakości przedstawionych dowodów naukowych. Ocena ujęta jest w stanowisku Rady Konsultacyjnej AOTM i przekazywana jest ministrowi zdrowia. Wszystkie te opinie nie są wiążące i mają jedynie charakter doradczy. Ostateczna decyzja o objęciu refundacją konkretnego leku jest suwerennym rozstrzygnięciem ministra zdrowia, który jest inicjatorem i koordynatorem polityki lekowej, wyposażonym w instrumenty prawne, związane z dopuszczeniem do obrotu produktów leczniczych i sprawowaniem nadzoru na rynku oraz refundacją.

Refundacja leków w aptekach jest ważnym narzędziem zwiększającym dostępność leków. Decydują o tym zarówno liczba zrealizowanych recept (szacunkowo około 200 mln), sprzedanych opakowań leków (w roku 2009 ok. 456 mln opakowań), jak i wielkość środków zaangażowanych przez publicznego płatnika.

Wydatki NFZ na refundację przedstawia poniższa tabela.

Rok	Koszty refundacji	Dynamika wzrostu
2009 r.	8 213 408,55	11,49%
2008 r.	7 367 045,33	9,51%
2007 r.	6 727 324,09	0,47%
2006 r.	6 695 760,88	5,89%
2005 r.	6 323 263,84	3,35%
2004 r.	6 118 389,04	-3,73%
2003 r.	6 355 658,91	16,29%
2002 r.	5 465 377,92	5,45%
2001 r.	5 182 876,97	15,01%
2000 r.	4 506 572,66	

Źródło: Ministerstwo Zdrowia na podstawie danych Narodowego Funduszu Zdrowia.

Wartość rynkowa leków i wyrobów medycznych objętych refundacją przekroczyła 12 mld zł, z czego pacjenci dopłacili ok. 4 mld zł, co stanowi niecałe 33% wartości rynkowej tych produktów.

Przedstawione powyżej dane świadczą, iż kwoty, jakimi obraca rynek leków refundowanych, są bardzo wysokie i rosną z każdym rokiem. Obowiązkiem urzędników Ministerstwa Zdrowia przy negocjowaniu cen urzędowych leków jest dążenie do tego, aby były one jak najniższe, ponieważ jest to najkorzystniejsze dla interesu Skarbu Państwa. Jeżeli cena leku na liście leków refundowanych jest zbyt wysoka, tracą na tym zarówno NFZ, jak i zwykli obywatele.

Niestety, w przypadku refundowanych leków firmy Servier są wątpliwości, czy należycie zadbać o interes pacjentów i Skarbu Państwa. Okazuje się, że ceny urzędowe leków produkowanych przez Servier są zawsze wyższe od cen porównywalnych produktów innych firm nawet o 40%. Ponadto istnieją ogromne rozbieżności między ceną leków sprzedawanych szpitalom a ceną urzędową, wynegocjowaną przez Ministerstwo Zdrowia. Różnice sięgają nawet 1157% różnicy w cenie (lek Prostarium 10 mg – 30 tabletek) szpitale zakupiły po cenie 4,28 zł, zaś cena tego leku w refundacji wynosi aż 49,52 zł. Tak duża rozbieżność w cenach świadczy o poważnych nieprawidłowościach przy ustalaniu cen urzędowych, Ministerstwo Zdrowia powinno sprawdzić ceny leków dla szpitali, znać ceny rynkowe i na tej podstawie negocjować korzystne dla państwa ceny urzędowe. Nasuwa się wniosek, iż urzędnicy Ministerstwa Zdrowia nie korzystają z żadnych kryteriów, na podstawie których ustalane są ceny leków refundowanych.

Proszę o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy prawdziwe są poniższe dane, które pojawiły się w mediach?

Porównanie ceny leków firmy Servier Polska			
Nazwa leku	Cena dla szpitali	Cena urzędowa	O ile procent drożej
Coaxil (30 tabletek)	4,99 zł	29,28 zł	587%
Diaprel MR (90 tabletek)	8,59 zł	50,50 zł	588%
Prestarium 5 mg (30 tabletek)	2,85 zł	31,48 zł	1105%
Prestarium 10 mg (30 tabletek)	4,28 zł	49,52 zł	1157%
Tertensif SR 1,5 mg (30 tabletek)	2,85 zł	15,86 zł	556%
Noliprel forte 5 mg/1,25 mg (30 tabletek)	5,70 zł	31,48 zł	552%
Co-Prestarium 5 mg/5mg (30 tabletek)	5,70 zł	31,48 zł	552%
Co-Prestarium 5 mg/10 mg (30 tabletek)	5,70 zł	31,48 zł	552%
Co-Prestarium 10 mg/5 mg (30 tabletek)	7,13 zł	49,52 zł	695%
Co-Prestarium 10 mg/10 mg (30 tabletek)	7,13 zł	49,52 zł	695%

2. Jeśli ceny te są prawdziwe, to dlaczego istnieje tak duża rozbieżność między ceną leków dla szpitali a ceną refundowaną przez państwo?

3. Czy takie rozbieżności w cenach leków nie narażają Skarbu Państwa na poważne straty i nie obciążają w sposób zupełnie nieuzasadniony NFZ?

4. Czy przy ustalaniu cen leków proponowanych przez firmę Servier Polska pracownicy Ministerstwa Zdrowia zachowali wszystkie procedury? Według jakich kryteriów ustalono tak zawyżone ceny tych leków refundowanych?

5. Czy AOTM pozytywnie zaopiniowała ceny ww. leków do refundacji?

6. Ile budżet państwa stracił na tak wysokich kwotach refundowanych leków od 2007 r.?

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23127)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego
„Leczenie szpiczaka mnogiego
lenalidomidem”**

W ubiegłym roku Ministerstwo Zdrowia zobowiązało się do uruchomienia z dniem 1 września 2010 r. programu terapeutycznego leczenia szpiczaka mnogiego lenalidomidem.

Szpiczak mnogi jest drugim co do częstości występowania nowotworem układu immunologicznego. W Polsce co roku stwierdza się ok. 1500 nowych przypadków zachorowań na szpiczaka, a ogólną liczbę chorych szacuje się na 10 tys., choroba dotyka przeważnie osoby po 50. roku życia, ale w ostatnich latach stwierdza się wzrost zachorowań w młodszych grupach wiekowych. Częściej chorują mężczyźni.

Lenalidomid jest jednym z trzech leków tzw. immunomodulujących stosowanych obecnie w terapii szpiczaka mnogiego (obok talidomidu i bortezomibu). Dzięki temu lekowi długość życia chorych na szpiczak wydłużyła się z 2–3 lat do 7, a czasem nawet do 15 lat. Lenalidomid jako jedyny nie daje działań ubocznych w postaci polineuropatii, tj. uszkodzenia nerwów obwodowych, które znacznie upośledzają sprawność chorego, a mogą nawet prowadzić do kalectwa. Niestety jego jedynym minusem jest cena – około 1 tys. zł za jedną tabletkę.

28 maja 2010 r. Ministerstwo Zdrowia poinformowało, że po ponad 2 letnich negocjacjach udało się dojść do porozumienia z firmą Celgene, producentem lenalidomidu (nazwa rynkowa Revlimid).

Celgene zobowiązał się do utrzymania korzystnej ceny tego preparatu, zarówno w czasie od 1 czerwca 2010 r. w ramach chemioterapii niestandardowej, jak również od września 2010 r. po uruchomieniu pro-

gramu terapeutycznego oraz do sfinansowania leczenia określonej grupy pacjentów, na warunkach uzgodnionych podczas negocjacji. Z kolei Ministerstwo Zdrowia zobowiązało się do zabezpieczenia środków na finansowanie leczenia Revlimidem i do przekazania stosownych wytycznych, umożliwiających wznowienie leczenia tym preparatem presesowi NFZ, który miał przekazać te wytyczne dalej regionalnym oddziałom Narodowego Funduszu Zdrowia.

Niestety, tak się nie stało. W dniu 23 maja 2011 r. pan minister Adam Fronczak w jednej ze stacji telewizyjnych potwierdził, że program terapeutyczny „Leczenie szpiczaka mnogiego lenalidomidem” nadal nie funkcjonuje.

W związku z powyższym, pytam:

1. Dlaczego program terapeutyczny „Leczenie szpiczaka mnogiego lenalidomidem” nadal nie funkcjonuje? Czym jest to spowodowane? Jak długo jeszcze będą trwały prace nad tym programem?

2. Czy prawo pozwala Ministerstwu Zdrowia tak przeciągać w czasie wejście w życie tegoż programu terapeutycznego?

3. Czy obecna sytuacja nie spowoduje, że firma Celgene wycofa się z wcześniejszego porozumienia i zaproponuje za lek cenę wyższą niż w 2010 r.?

4. Czy w stosunku do osób odpowiedzialnych za wdrożenie ww. programu Ministerstwo Zdrowia wyciągnie stosowne konsekwencje, jeżeli tak, to kiedy i jakie?

5. Zgoda objęcia lenalidomidu programem terapeutycznym wymaga rekomendacji Agencji Oceny Technologii Medycznych (AOTM). Jednak ta rekomendacja nie jest niezmienna i może ulec modyfikacji na podstawie nowej dokumentacji. Czy nie grozi to sytuacją, że lenalidomid nie otrzyma ponownie zgody na wprowadzenie go do programu terapeutycznego walki ze szpiczakiem mnogim?

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23128)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie interpretacji przepisów
dotyczących zasad podlegania ubezpieczeniu
przez osoby prowadzące działalność
gospodarczą i wykonujące tzw. pracę
nakładczą**

Szanowna Pani Minister! W oficjalnym magazynie informacyjnym dla klientów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – nr 4 (31) z kwietnia 2009 r. – można było przeczytać o zmianach dotyczących składek

tw. chałupników od marca 2009 r. W tekście zamieszczonym w wymienionym periodyku czytamy, że „dotychczas obowiązujące przepisy w przypadku równoczesnego wykonywania działalności gospodarczej i pracy nakładczej pozwalały płatnikowi wybrać jeden z dwóch tytułów do ubezpieczenia, przy czym z tytułu pracy nakładczej wysokość składek mogła być ustalana od dowolnie zadeklarowanej kwoty przychodu, czyli teoretycznie nawet 1 zł”. Tymczasem ZUS obecnie podważa prawo, które obowiązywało przed zmianami z marca 2009 r., i obciąża wiele osób składkami za okresy wstecz.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakiej podstawie ZUS żąda od ubezpieczonych rzekomo zaległych składek, sprzed marca 2009 r.?
2. Jak licznej grupy osób dotyczy ta praktyka?
3. Jaka jest prawidłowa interpretacja wymienionych przepisów w odniesieniu do osób prowadzących działalność gospodarczą i chałupniczą przed zmianami przepisów w marcu 2009 r.?
4. Czy klienci ZUS zostali wprowadzeni w błąd publikacją z kwietnia 2009 r.?

Z poważaniem

Poseł Anna Bańkowska

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23129)

do ministra zdrowia

**w sprawie skuteczności leczenia cukrzycy
w Polsce**

Szanowna Pani Minister! Cukrzyca jest jedną z najgroźniejszych chorób cywilizacyjnych współczesnej Polski, na którą zachorowalność ciągle rośnie, dotykając kolejne rzesze ludzi. Związane z chorobą powikłania prowadzą często do uszkodzenia i niewydolności różnych narządów, w tym szczególnie oczu, nerek, nerwów, serca i naczyń krwionośnych, są także coraz częściej przyczynami zgonów. Dlatego wydaje się, że walce z cukrzycą należy już dziś nadać rangę najwyższego priorytetu polityki zdrowotnej.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia rozważa refundację szerszego portfolio leków na cukrzycę, tak aby lekarze mieli możliwość ich doboru w zależności od potrzeb indywidualnych oraz cech chorego?
2. Czy planowana jest refundacja nowoczesnych leków takich jak np. analogi insuliny czy leki inkretynowe, które, zgodnie z opinią fachowców, zwiększą skuteczność walki z cukrzycą oraz jej powikłaniami?

3. Czy planowane jest wdrożenie specjalnych programów edukacyjnych dla lekarzy POZ, aby wyposażyć ich w wiedzę umożliwiającą skuteczniejsze diagnozowanie i leczenie cukrzycy?

Z poważaniem

Poseł Anna Bańkowska

Bydgoszcz, dnia 1 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23130)

do ministra gospodarki

w sprawie zaniedbań rządu w zakresie reformy instytucjonalnej polskiej metrologii i braku stosownych działań naprawczych wskazanych w uchwalonym w dniu 6 maja 2010 r. dezyderacie nr 10/4 Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży oraz Komisji Gospodarki

Szanowny Panie Premierze! W nawiązaniu do interpelacji nr 13867 z dnia 6 stycznia 2010 r., w której zwracałem uwagę na palącą potrzebę reformy Głównego Urzędu Miar jako podstawowej instytucji polskiej metrologii podległej ministrowi gospodarki i dezyderatu nr 10/4 Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży oraz Komisji Gospodarki z dnia 6 maja 2010 r., w którym obie komisje sejmowe postulowały poczynienie podobnych kroków dla uzdrowienia sytuacji w polskiej metrologii instytucjonalnej, proszę Pana o wyjaśnienie, dlaczego przez tak długi okres w tej ważnej dla kraju sprawie nie podjęto wystarczających działań.

Pragnę zauważyć, że w odpowiedziach na oba wymienione powyżej dokumenty rząd potwierdził potrzebę zmian w metrologii i zadeklarował chęć przeprowadzenia koniecznych reform. Pomimo to nie zadbano o merytoryczny nadzór nad przygotowaniem koniecznych reform. Toleruje się taką działalność GUM, która polega na generowaniu ciągłego wzrostu kosztów utrzymania tej instytucji przy jednoczesnym samoograniczeniu zakresu jej działalności metrologicznej i notorycznym uchylaniu się od udziału w reformie. Nie wyciąga się wniosków ze skarg składanych przez polskich przedsiębiorców na działalność polskiego systemu metrologicznego. Ministerstwo Gospodarki wbrew postulatowi dezyderatu nie zwołuje posiedzeń grupy roboczej ds. reformy metrologii. Ministerstwo Gospodarki nie zakończyło, mimo wcześniejszych deklaracji, prac nad założeniami do nowej ustawy Prawo o miarach.

Pragnę Panu przypomnieć, iż komisje, po zaciągnięciu opinii licznych ekspertów i zainteresowanych środowisk, stwierdziły m.in. że:

— organizacja polskiej metrologii drastycznie odbiega od tej praktykowanej we wszystkich innych rozwiniętych krajach,

— obecna sytuacja doprowadza do tego, że nie tylko przemysł, ale nawet służby metrologiczne polskiej armii zmuszone są do korzystania z usług analogicznych instytucji krajów sąsiednich,

— polska metrologia zajmuje marginalne, jedno z ostatnich miejsc w Europejskim Programie Badań Metrologicznych (EMRP), co odcina polską gospodarkę od dostępu do nowych technologii i strategicznych programów europejskich.

W związku z powyższym komisje postulowały, aby m.in.:

1) w celu przyspieszenia działań nad naprawą polskiego systemu metrologicznego na czas reform przywrócić prace powołanej przez ministra gospodarki grupy roboczej w takim składzie, aby grupa ta uzyskała charakter ciała zewnętrznego, niezależnego od struktur administracyjnych. Grupa powinna wyznaczać zadania i odpowiedzialność za nie, ustalać harmonogram prac nad reformą oraz przygotowywać opinię dla ministra gospodarki w sprawie wyboru kierownictwa GUM. Przewodniczący tego gremium powinien raz w miesiącu składać ministrowi gospodarki pisemny raport z przebiegu prac wraz z wnioskami. Grupa powinna stanowić załączek przyszłej Polskiej Rady Metrologii,

2) Ministerstwo Gospodarki niezwłocznie zakończyło prace przygotowawcze nad założeniami do nowej ustawy Prawo o miarach, powodującej m.in.:

— utworzenie na bazie laboratoriów GUM Polskiego Instytutu Metrologii (PIM), na czele którego stałby dyrektor o wysokim autorytecie naukowym, rekomendowany ministrowi gospodarki przez Polską Radę Metrologii, a na bazie dotychczasowych urzędów terenowej administracji miar ustanowienie Centralnego Urzędu Metrologii Prawnej,

— zaprojektowanie zasad powoływania Polskiej Rady Metrologii jako ciała doradczego ministra gospodarki w najważniejszych sprawach dotyczących polskiej metrologii, składającego się z wybitnych przedstawicieli polskiego przemysłu, nauki, podmiotów związanych z metrologią oraz administracji.

Więcej szczegółowych informacji na temat stanu polskiej metrologii znajduje się w oryginale cytowanego dezyderatu oraz w mojej interpelacji nr 13867 z dnia 6 stycznia 2010 r. Wszystkie podawane w tych dokumentach argumenty przemawiające za zmianami są niestety cały czas aktualne.

Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego Ministerstwo Gospodarki, mimo braku wystarczających kompetencji, od czasu uchwalenia dezyderatu nie organizuje regularnych spotkań grupy roboczej i nie nadało tej grupie charakteru postulowanego w dezyderacie, a w szczególności miesięcznego trybu pracy? W ciągu ostatniego roku odbyło się zaledwie jedno spotkanie.

2. Kiedy Ministerstwo Gospodarki zamierza zakończyć prace nad nową ustawą o miarach, powołu-

jącą Polski Instytut Metrologii i Centralny Urząd Metrologii Prawnej oraz ustanawiającą państwowy strategiczny program rozwoju metrologii?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Sławewski

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23131)

do ministra zdrowia

w sprawie finansowania zabiegów brachyterapii przy użyciu implantów stałych

Szanowna Pani Minister! Zachorowalność na raka prostaty ciągle rośnie, co jest związane ze starzeniem się społeczeństwa oraz z coraz lepszą wykrywalnością wczesnych postaci raka prostaty w badaniach przesiewowych. Chorzy mają obecnie wysokie szanse wyleczenia pod warunkiem przeprowadzenia prawidłowej terapii. Dlatego, jak twierdzą lekarze Wielkopolskiego Centrum Onkologii, rozszerzenie możliwości leczenia raka prostaty o nowoczesną metodę brachyterapii przy pomocy implantów stałych ma istotne znaczenie dla poprawy wyleczalności. Metoda ta jest leczeniem samodzielnym, radykalnym i w wielu krajach stopniowo wypiera inne metody leczenia raka we wczesnych stadiach zaawansowania.

Brachyterapia przy pomocy implantów stałych została wprowadzona do praktyki klinicznej w Wielkopolskim Centrum Onkologii 3 lata temu. Metoda jest w powszechnym użyciu we wszystkich krajach tzw. starej Unii Europejskiej, a w ostatnim czasie została wprowadzona do finansowania ze środków publicznych w krajach tzw. nowej Unii Europejskiej. Zabiegi polegają na jednorazowej implantacji ok. 60–100 ziaren izotopów promieniotwórczych (małych metalicznych, cylindrycznego kształtu, długości 4,5 mm i szerokości 0,8 mm ziarenek, które zawierają niewielką ilość radioaktywnego jodu I-125) w obręb chorego narządu. Izotopy te pozostają na stałe w narządzie i nie są usuwane.

Jak informują przedstawiciele WCO, koszty leczenia techniką brachyterapii przy pomocy implantów stałych są porównywalne z kosztami ponoszonymi przez płatnika na leczenie techniki radioterapii IMRT lub brachyterapii HDR. Zabieg odznacza się niewielką inwazyjnością, trwa ok. 1–2 godzin, a pacjent opuszcza szpital najczęściej już następnego dnia – skraca to czas hospitalizacji, pacjent może wrócić do codziennych czynności, również do pracy. Wysoka koncentracja dawki w obrębie prostaty wpływa na spadek ryzyka powikłań w zdrowych tkankach sąsiadujących. W porównaniu do innych metod leczenia

obserwuje się spadek występowania powikłań, takich jak impotencja (5–15%), nietrzymanie moczu (<5%). Technika nie wymaga zastosowania innych metod radioterapii czy stosowania dodatkowych technik operacyjnych. Wyleczalność przy pomocy tej metody w najnowszych opracowaniach, które opierają się na około 10-letniej obserwacji, szacuje się na ponad 90% dla chorych w stopniu T1-2N0M0.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pani Minister z pytaniem: Czy Ministerstwo Zdrowia przewiduje objęcie finansowaniem zabiegów brachyterapii przy użyciu implantów stałych?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23132)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie pomocy dla rolników i właścicieli
sądów dotkniętych majowymi przymrozkami
w 2011 r.**

Szanowny Panie Ministrze! W pierwszych dniach maja bieżącego roku wystąpiły mrozy oraz opady śniegu, które spowodowały szkody w uprawach rolnych, sadach i ogrodach. W nocy z 3 na 4 maja oraz z 4 na 5 maja temperatura przy gruncie spadła do -5°C , a w niektórych rejonach nawet niżej, i utrzymywała się przez kilka godzin. Obniżenie temperatury objęło większość obszaru Polski. Najniższe temperatury przy gruncie wystąpiły w okolicach Bydgoszczy, Torunia i Włocławka, gdzie odnotowano spadek temperatury przy gruncie do -8°C . O tej porze roku jest to zjawisko wysoce niekorzystne i ma destrukcyjny wpływ na plonowanie roślin. Zgodnie ze wstępnymi informacjami na terenie województwa wielkopolskiego wskutek majowych mrozów nastąpiły straty w następujących uprawach: drzewa owocowe, w tym jabłonie, wiśnie, czereśnie oraz wczesne śliwy, truskawki i porzeczki, ziemniaki wczesne podkielkowane, kukurydza na ziarno wcześniej wysiana, rzepak ozimy, burak cukrowy po wschodach, zboża jare, głównie jęczmień. Straty dotknęły także uprawy warzywnicze takie jak rozsady selera. Wielkopolscy rolnicy i sadownicy najbardziej odczuli skutki niekorzystnej aury. Według specjalistów straty te nie tylko znajdują swoje odbicie w wyższych cenach owoców i warzyw, ale skutkować też będą mniejszą liczbą ofert dla pracowników sezonowych.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pana Ministra z pytaniem: Czy i w jaki sposób resort

planuje udzielić wsparcia rolnikom i właścicielom sądów dotkniętych majowymi przymrozkami?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23133)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie rządowego programu „Laptop
dla każdego ucznia”**

Szanowna Pani Minister! W ramach nowego programu „Laptop dla każdego ucznia” rząd planuje zakup komputerów dla uczniów i nauczycieli. Jak donosi prasa, koszt jednej pracowni ma wynieść 8 tys. euro, zaś dla uczniów starszych klas – 12 tys. euro. Zgodnie z tymi szacunkami w 2011 r. pieniędzy wystarczy na wyposażenie 1,8 tys. klas 1–3 oraz 1 tys. klas 4–6. W całym 2011 r. roku resort infrastruktury mógłby wydać na laptopy 45 mln euro.

Zgodnie z doniesieniami prasy uczniowie nie mają dostać laptopów na własność. Sprzęt zostanie im wypożyczony, co nie oznacza jednak, że uczniowie nie będą mogli brać komputerów do domu. Z komputerów mają skorzystać również nauczyciele klas nieobjętych pilotażem.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pani Minister z pytaniami:

1. Uczniowie których klas szkół podstawowych będą objęci programem „Laptop dla każdego ucznia”?

2. W jaki sposób ministerstwo chce pozyskać środki na realizację założeń programu?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23134)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie rejestrowania przebiegu rozpraw
w sądach cywilnych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracamy się do Pana Ministra w związku z wątpliwościami dotyczącymi dopuszczalności nagrywania przebiegu rozpraw sądo-

wych w sprawach cywilnych przy pomocy urządzeń rejestrujących obraz lub dźwięk przez osoby znajdujące się na sali rozpraw w charakterze publiczności. Przepisy kodeksu postępowania karnego zawierają regulację w powyższym przedmiocie, wskazując, w jakich okolicznościach nagrywanie przebiegu rozpraw jest dopuszczalne. Stosownej regulacji brak w przypadku postępowania cywilnego.

Jawność postępowania sądowego oraz publiczny charakter rozpoznawania spraw sugerowałyby, że nagrywanie rozpraw jest dopuszczalne. Ewentualne trudności w prowadzeniu postępowania, wynikające z używania na sali rozpraw sprzętu rejestrującego, mogą być rozwiązane przez zarządzenia porządkowe sędziego przewodniczącego. Tymczasem w wielu sądach cywilnych znajdują się informacje o zakazie używania aparatów fotograficznych lub kamer. Powstaje pytanie o prawne podstawy umieszczania tego rodzaju zakazów oraz ich zgodność z konstytucyjnym prawem do informacji.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy w obowiązującym stanie prawnym nagrywanie przebiegu posiedzeń sądowych przez osoby występujące w roli publiczności jest dopuszczalne?

2. Czy istnieje prawna podstawa do zakazywania używania sprzętu nagrywającego w salach rozpraw?

3. Czy ministerstwo może podjąć działania mające na celu wprowadzenie regulacji wyjaśniających istniejące obecnie wątpliwości?

4. Czy ministerstwo może zbadać skalę zjawiska polegającego na ograniczaniu jawności posiedzeń sądowych w sprawach cywilnych i podjąć stosowne środki zaradcze?

Z wyrazami szacunku

Posel Krzysztof Brejza
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23135)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wpływu ustawy o wspieraniu
rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych
na planowanie przestrzenne**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie zwróciły się do nas osoby zajmujące się na co dzień problematyką zagospodarowania przestrzennego. Wskazują na problemy wynikające z niedostosowania przepisów regulujących zagospodarowanie prze-

strzenne oraz przepisów ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Zgodnie z art. 46 powyższej ustawy miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego nie mogą ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nich rozwiązania nie mogą uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej. Oznacza to dezaktualizację istniejących rozwiązań planistycznych i konieczność opracowania nowych.

Art. 75 ustawy zawiera nakaz dostosowania treści miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego do wymagań określonych w ww. artykule w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia ustawy w życie. W przypadku ich niedostosowania przedsiębiorca telekomunikacyjny oraz prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej na podstawie art. 48 ustawy mają możliwość zaskarżenia stosownych uchwał rady gminy. Jak wskazują nasi rozmówcy specjalizujący się w planowaniu przestrzennym, wskazany w ustawie termin jest niemożliwy do zrealizowania. Ustawa o planowaniu przestrzennym ustanawia taką samą procedurę dla opracowywania planu, jak i jego zmiany. Trwa ona z reguły około półtora roku.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa wobec przedstawionego powyżej problemu?

2. Czy w czasie prac nad ustawą konsultowano jej treść z przedstawicielami samorządów?

3. Czy w czasie prac nad ustawą brano pod uwagę realne możliwości zachowania 12- miesięcznego terminu na zmianę obowiązujących planów?

4. Czy ministerstwo może zainicjować prace legislacyjne w celu przedłużenia powyższego terminu w taki sposób, aby samorządy mogły dostosować plany bez konieczności ich przekraczania?

5. Czy ministerstwo dopuszcza możliwość zmiany ustawy przez przyjęcie rozwiązania odmiennego od obowiązku zmiany planów, tzn. poprzez wprowadzenie przepisu, który umożliwiłby realizację inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej niezależnie od ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego?

Z wyrazami szacunku

Posel Krzysztof Brejza
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23136)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zwolnienia gmin z obowiązku
ponoszenia kosztów oświetlenia dróg
krajowych usytuowanych na ich terenie**

Problemem, jaki dotyka wiele polskich gmin, jest konieczność ponoszenia kosztów oświetlenia dróg krajowych usytuowanych na ich terenie.

Taka sytuacja sprawia, iż gminy zobowiązane są do ponoszenia ogromnych i stale rosnących kosztów oświetlenia odczuwają coraz dotkliwiej obciążenia finansowe związane z finansowaniem oświetlenia. Aby podolać ciężącemu obowiązkowi, samorządy zmuszone są do rezygnacji z wielu przedsięwzięć, które mogłyby służyć społeczności lokalnej. Z takim problemem boryka się między innymi gmina Siewierz, gdzie koszty związane z oświetleniem dróg krajowych oszacowano na około 1 mln zł. Tymczasem miasto zabezpieczyło w budżecie na 2011 r. na oświetlenie całej gminy kwotę na 700 000 zł. Jak podnosi burmistrz Siewierza, miasto nie jest w stanie ponieść dodatkowych kosztów związanych z oświetleniem tychże dróg.

Z uwagi na zaistniałą sytuację samorządowcy postulują wprowadzenie zmian do ustawy Prawo energetyczne, a w szczególności zmiany zapisu w art. 18 ust. 3 poprzez rozszerzenie katalogu dróg o pozostałe drogi krajowe, w tym drogi główne ruchu przyspieszonego oraz obwodnice, w rozumieniu ustawy o drogach publicznych, których utrzymaniem nie byłaby obciążona gmina.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w tej sprawie?
2. Czy przewiduje Pan Minister podjęcie działań zmierzających do zmian prawnych postulowanych przez samorządowców?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 15 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23137)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie interpretacji art. 128 ust. 2 ustawy
o finansach publicznych**

Szanowna Pani Minister! W związku z docierającymi negatywnymi opiniami na temat art. 128 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych pragnę wyrazić swoją opinię.

Zgodnie z interpretacją ww. ustawy warunkiem otrzymania przez gminy dofinansowania z budżetu państwa do wypłat zasiłków stałych oraz opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne za osoby pobierające niektóre świadczenia z pomocy społecznej jest zagwarantowanie przez gminy 20% środków własnych. Przywołane przepisy nie mają zastosowania do dotacji przewidzianych na zasiłki stałe i opłacanie składek na ubezpieczenie zdrowotne. Zasady udzielania gminom dotacji celowych na realizację zadań własnych dotyczących pomocy społecznej określa art. 115 ustawy o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, ze zm.).

Art. 38 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, ze zm.) stanowi, że „w odniesieniu do zadań, o których mowa art. 17 ust. 1 pkt 19 i 20 ustawy zmienianej w art. 20 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą nie stosuje się art. 115 ust. 1 tej ustawy”, czyli przepisu stanowiącego, że „jednostki samorządu terytorialnego mogą otrzymywać dotacje celowe z budżetu państwa na dofinansowanie zadań własnych z zakresu pomocy społecznej, przy czym wysokość dotacji nie może przekroczyć 80% kosztów realizacji zadania”.

Należy również wskazać, że w uzasadnieniu do rządowego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (druk sejmowy nr 1073) napisano, iż „celem tego przepisu (czyli wcześniej cytowanego art. 38 ust. 3) jest zapewnienie jednostkom samorządu terytorialnego środków finansowych na realizację przejmowanych zadań w takiej samej wysokości, jaką otrzymywałyby na te zadania, gdyby nadal pozostawały one zadaniami z zakresu administracji rządowej”.

Analogiczne stanowisko przedstawia w piśmie z dnia 21 kwietnia 2011 r., znak: FS10/063/3/345/SAA/11, dyrektor Departamentu Finansowania Strefy Budżetowej, w którym czytamy: „Przepis art. 38 ust. 2 jest swoistego rodzaju wytyczną i dyspozycją do stosowania przy planowaniu wydatków budżetowych na dany rok. Zatem ustalając wstępny limit wydatków na rok 2011, naliczono – zgodnie z zasadami przyjętymi do budżetu państwa – wysokość dotacji celowej na dofinansowanie zadań własnych, tj. na wypłatę zasiłków stałych oraz opłacanie składek na ubezpieczenie zdrowotne za osoby pobierające niektóre świadczenia z pomocy społecznej – na poziomie 2010 r. (analogiczna sytuacja miała miejsce w przypadku ustalenia wstępnego limitu wydatków w odniesieniu do konstruowania budżetu na 2010 r., tj. na poziomie 2009 r.)”.

Reasumując, brak jest podstawy prawnej do warunkowania dofinansowania z budżetu państwa wypłaty zasiłków stałych oraz opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne za osoby pobierające niektóre świadczenia z pomocy społecznej zagwarantowaniem przez gminy 20% środków własnych. Zgodnie z obecnie obowiązującymi uregulowaniami prawnymi gminy powinny otrzymać 100% dofinansowania

z budżetu państwa na wypłaty tych świadczeń. Ponadto zmiana interpretacji przepisu art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych stawia samorządy gminne w bardzo trudnej sytuacji.

Zatem zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Czy realizacja świadczeń w postaci zasiłków stałych i świadczeń zdrowotnych będzie odbywać się kosztem innych, równie ważnych, obowiązkowych zadań gmin wynikających z ustawy o pomocy społecznej?

2. Czy możliwa jest zmiana sposobu finansowania zasiłków stałych i składek zdrowotnych, zwłaszcza w trakcie trwania roku budżetowego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Pałys

Warszawa, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23138)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie postępującej degradacji statusu
zawodowego pracowników stacji
sanitarno-epidemiologicznych
oraz nieuzasadnionych prób włączenia
ogólnopństwowej instytucji w struktury
służb wojewodów i starostów**

Szanowny Panie Premierze! Kieruję interpelację w sprawie postępującej degradacji statusu zawodowego pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz nieuzasadnionych prób włączenia ogólnopństwowej instytucji w struktury służb wojewodów i starostów.

Przedstawiam stan faktyczny stanowiący kontekst interpelacji.

Do naczelných organów państwa oraz parlamentarzystów wpłynęły ostatnio pisma od organizacji związkowych działających w zakładach stacji sanitarno-epidemiologicznych. Z treści petycji wynikają następujące, niepodlegające dyskusji, fakty:

1) wieloletnie zaniedbania pod względem finansowym Państwowej Inspekcji Sanitarnej,

2) degradacja finansowa personelu Państwowej Inspekcji Sanitarnej w konfrontacji z uposażeniami pracowników innych inspekcji państwowych,

3) konieczność ciągłego podnoszenia kwalifikacji realizowana ze środków własnych pracowników,

4) proces reformowania inspekcji sanitarnych trwający już od 1999 r. pomimo pozytywnej oceny ze strony Międzynarodowej Organizacji Zdrowia oraz

5) wątpliwości co do celowości ostatnich reform, które włączają powiatowe stacje sanitarno-epidemiologiczne w struktury administracyjne starostów z jednoczesnym pozbawieniem ich dochodów wynikłych z prowadzonej działalności, które nie zostały zrekomensowane środkami budżetowymi.

Szanowny Panie Premierze! Reformowanie sanepidu podejmowane metodą prób i błędów nie może przynieść spodziewanych pozytywnych skutków dla systemu zabezpieczenia zdrowotnego obywateli Rzeczypospolitej Polskiej. Od swego powstania to właśnie państwowa inspekcja sanitarno-epidemiologiczna czuwa nad edukacją prozdrowotną społeczeństwa, szczepieniami ochronnymi, obiektami użyteczności publicznej, placówkami żywienia zbiorowego, zakładami pracy, placówkami szkolnymi i zakładami opieki zdrowotnej. Jest kwestią niepodlegającą żadnej dyskusji, iż zabezpieczenie zdrowia i życia ludności, zwłaszcza pod względem epidemiologicznym i sanitarnym należy do jednych z najważniejszych zadań realizowanych przez współczesne państwo. Instytucją podstawową wyspecjalizowaną w tego typu działaniach jest właśnie sanepid, dlatego istnieje konieczność zapewnienia wysokich, adekwatnych do posiadanych kwalifikacji zawodowych uposażeń pracującego tam personelu, zapewnienia środków finansowych niezbędnych dla prawidłowej działalności inspekcji oraz wysokiego statusu prawnego w strukturach ogólnopństwowych.

W związku z powyższym interpeluję: Czy zamierza Pan, Panie Premierze, spełnić postulaty związków zawodowych działających w strukturze stacji sanitarno-epidemiologicznych, to jest:

- powrotu Państwowej Inspekcji Sanitarnej do struktur Ministerstwa Zdrowia,
- zaniechania tworzenia nowych inspekcji,
- uregulowań prawnych zabezpieczających finansowanie działalności nadzorczo-zapobiegawczej i laboratoryjnej Państwowej Inspekcji Sanitarnej,
- podwyżki wynagrodzeń dla pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23139)

do ministra infrastruktury

**w sprawie braku uwzględnienia
bezpieczeństwa przeciwpowodziowego,
energetycznego i transportowego
mieszkańców Małopolski przez autorów
„Strategii rozwoju transportu do 2020 r.
(z perspektywą do 2030 r.)” na skutek
zignorowania zadań dotyczących rozwoju
dróg wodnych i żeglugi śródlądowej w Polsce**

Szanowny Panie Ministrze! Kieruję interpelację w sprawie braku uwzględnienia bezpieczeństwa przeciwpowodziowego, energetycznego i transportowego mieszkańców Małopolski przez autorów „Strategii rozwoju transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030

r.)” na skutek zignorowania zadań dotyczących rozwoju dróg wodnych i żeglugi śródlądowej w Polsce.

Przedstawiam stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji.

Interpelacja dotyczy następujących dokumentów:

1) „Strategia rozwoju transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030 r.)” oraz

2) „Prognoza oddziaływania na środowisko projektu strategii rozwoju transportu”

– które zostały opracowane na zlecenie Ministerstwa Infrastruktury.

Przedstawiona „Strategia rozwoju transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030 r.)” w zakresie zadań dotyczących rozwoju dróg wodnych i żeglugi śródlądowej w Polsce ignoruje postanowienia przyjętego dokumentu Rady Ministrów RP pn. „Plan uporządkowania strategii rozwoju” – tekst uwzględniający dokonaną w dniu 10 marca 2010 r. reasumpcję decyzji Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2009 r., Ministerstwo Rozwoju Regionalnego, Warszawa, marzec 2010 r., oraz lekceważy informacje opublikowane w „Żegluga śródlądowa w Polsce w latach 2006–2009”, Główny Urząd Statystyczny, Warszawa 2010 r.

Plan uporządkowania strategii rozwoju wpisuje się w szerszą inicjatywę rządu, zmierzającą do stworzenia efektywnego systemu zarządzania rozwojem kraju w ujęciu długo- i średniookresowym. Rada Ministrów w dniu 10 marca 2010 r. narzuciła koordynatorom, w tym dla SRT, pewne zasady, które powinny być uwzględniane w ich działaniach. Zasady te to m.in.:

— całościowe spojrzenie na kwestie gospodarcze,

— spójność,

— sprostanie wymogom konkurencyjnej gospodarki światowej.

Z tej przyczyny na stronie 4 przyjętego „Planu...” znalazł się zapis będący obligatoryjną „wytyczną” dla wszystkich docelowych strategii, w tym dla SRT. Brzmi on: Docelowe strategie powinny obejmować swym zakresem następujące tematy: Strategia rozwoju transportu/koordynator – minister infrastruktury/pkt 3e str. 7: „transport wodny śródlądowy – wzrost udziału transportu wodnego śródlądowego w przewozach ładunków i pasażerów poprzez m.in. poprawę technicznych, organizacyjno-prawnych i ekonomicznych warunków funkcjonowania żeglugi śródlądowej, w tym poprawę parametrów eksploatacyjnych śródlądowych dróg wodnych i portów oraz włączenie ich do europejskiego systemu dróg wodnych, jak również wymianę przestarzałej technicznie i ekonomicznie floty śródlądowej”.

Studium projektu „Strategii rozwoju transportu...” w odniesieniu do zadań dotyczących rozwoju dróg wodnych i żeglugi śródlądowej w Polsce pozwala niestety wyciągnąć podstawowy wniosek: wytyczne powyższe, podpisane przez premiera rządu RP, zostały przez autorów projektu SRT całkowicie zlekceważone.

Z kolei w dniu 2 grudnia 2010 r. minister infrastruktury Cezary Grabarczyk na posiedzeniu Rady Unii Europejskiej ds. transportu odbyłym w Brukseli podpisał się pod konkluzją, w której można przeczytać m.in.: Rada Unii Europejskiej podkreśla, że w zrównoważonym europejskim systemie transportowym transport wodny śródlądowy jest jednym z najważniejszych czynników przyczyniających się do sprawnych połączeń dojazdowych i zachęca do bardziej aktywnej polityki obejmującej konkretny program działań w tym zakresie.

Na spotkaniu informacyjnym zorganizowanym przez Ministerstwo Infrastruktury w Szczecinie w dniu 24 maja br. obecny tam wiceminister infrastruktury Maciej Jankowski nie odpowiedział na żadne z pytań dotyczących przyszłości w Polsce tej dziedziny transportu i poprosił o udzielenie odpowiedzi pana P. ze spółki CDM sp. z o.o. Ten ostatni w swojej prezentacji pokazał zebrany slajd z docelowymi śródlądowymi drogami rzeczными w Polsce (slajd nr 7 prezentacji spółki CDM), gdzie nie ma żadnych powiązań z drogami wodnymi krajów sąsiednich i ich planami rozwoju. Co więcej, 4 fragmenty istniejących obecnie w kraju dróg wodnych o klasie europejskiej nie są docelowo ze sobą nawet wewnętrznie przyszłościowo powiązane. W komentarzu stwierdził, że każda interwencja w rzekę to „straszny” opór ekologów, ingerencja w obszar Natury 2000, korytarze ekologiczne i dlatego on nie widzi żadnej przyszłości dla rozwoju dróg wodnych i żeglugi śródlądowej w Polsce. Argumentacja ta nie zasługuje na danie wiary, gdyż np. stopień wodny „Smolice” wyposażony w przepływową elektrownią wodną o mocy 2x1 MW, został wpisany w obszar specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 – Dolina Dolnej Skawy. Jak widać, można pogodzić modernizację i rozbudowę dróg wodnych, stabilizację koryta rzeki oraz hydroenergetykę z ochroną bioróżnorodności środowiska.

Powodzie, które dotknęły nasz kraj w ostatnich latach, do dziś pozostawiły swój ślad zarówno na dorobku ludzkim, jak i na infrastrukturze leżącej w gestii państwa. Bez wątplenia te straty można by zminimalizować, gdyby w stosownym czasie podjęto niezbędne, przemyślane inwestycje w szlaki rzeczne. Złagodzenie skutków powodzi i susz z jednej strony wymagać będzie m.in. zwiększenia objętości zmagazynowanej wody w sztucznych zbiornikach oraz likwidacji płycizn i odsypisk w korytach rzek w celu poprawy warunków do przepływu wezbrań powodziowych, a z drugiej strony wymagać będzie spowolnienia odpływu wody przez stopnie wodne na głównych rzekach w Polsce. Oczywiście jest, że przedsięwzięcia te wymagać będą takiego planowania i projektowania, aby zapewnić realizację tych inwestycji przy minimalizacji niekorzystnego ich wpływu na środowisko.

Wszystkie opisane wyżej działania zawierają się w projektowanych stopniach wodnych „Podwale” i „Niepołomice”. Inwestycje te będą miały niezwykle korzystne oddziaływanie na wszelkie aspekty związane z gospodarką wodną w okolicach Krakowa i w

samym mieście. Należy dodać, iż w obowiązującej dzisiaj „Koncepcji polityki przestrzennego zagospodarowania kraju” (obwieszczenie prezesa Rady Ministrów z dnia 26 lipca 2001 r. o ogłoszeniu „Koncepcji polityki przestrzennego zagospodarowania kraju” – M.P. Nr 26, poz. 432) wymienione jest m.in. połączenie Odry i Łaby z Dunajem oraz prowadzenie działań w celu zapewnienia warunków do rozwoju transportu wodnego na górnej Wiśle pomiędzy Śląskiem a Krakowem (Kanał Śląski), co bez wątpienia korzystnie wpłynie na rozwój gospodarczy okolic Krakowa i Niepołomic, zapewniając tym terenom tani, masowy transport rzeczny zamiast drogiego, drobnicowego transportu kolejowego i samochodowego. Z uwagi na powyższe obowiązkiem P.T. autorów „Strategii rozwoju transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030 r.)” w obszarze rozwoju transportu wodnego śródlądowego jest:

1) dokonanie przeglądu i analizy istniejących śródlądowych dróg wodnych oraz planów ich rozwoju w Niemczech, Czechach, na Słowacji, Ukrainie i Białorusi w kontekście wytycznych Rady Ministrów z 10 marca 2010 r. dotyczących włączenia istniejących ślepych fragmentów polskich dróg wodnych o klasie europejskiej (co najmniej IV) do europejskiego systemu dróg wodnych i wyciągnięcie przyszłościowych wniosków dla Polski,

2) przepisanie do SRT zapisów znajdujących się w obowiązującej obecnie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju (dokument nadrzędny w stosunku do SRT) dotyczących powiązania urządzeń drogi wodnej Odry z siecią wodną Niemiec, połączenia Odry z Dunajem, połączenia Górnej Wisły z Odrą,

3) wprowadzenie do SRT w części „Planowane modernizacje lub rozbudowy” zapisów odnoszących się do perspektywicznego nakreślenia ram czasowych dla realizacji odrzańskiej drogi wodnej na całej jej długości biegnącej w Polsce, modernizacji i rozbudowy istniejącej ślepej drogi wodnej górnej Wisły IV klasy.

Do punktu tego odnosi się projekt „Strategii rozwoju województwa małopolskiego na lata 2011–2020”, przyjęty uchwałą nr 378/11 Zarządu Województwa Małopolskiego z dnia 31 marca 2011 r., w którym w „Kierunkach polityki rozwoju obszaru 3: Infrastruktura dla dostępności komunikacyjnej” zapisano w pkt 3.1.4: „Usprawnienie połączeń komunikacyjnych Krakowskiego Obszaru Metropolitalnego z konurbacją górnośląską – z uwzględnieniem skoordynowanej i partnerskiej współpracy samorządów regionalnych oraz miejskich w obszarze rozwoju zintegrowanego systemu transportowego” oraz w pkt. 3.2.6: „Odtworzenie i rozbudowa funkcji transportowych szlaków wodnych Małopolski, w szczególności drogi wodnej górnej Wisły”,

4) wpisanie do SRT zamiaru budowy korytarza CETC-ROUTE 65 uwzględniającego przyszłościowe połączenia śródlądowymi drogami wodnymi o znaczeniu międzynarodowym, a nie III klasy, która ma znaczenie wyłącznie lokalne i turystyczne,

5) dokonanie analizy przyjętych przez rząd Słowacji planów połączenia rzeki Wag z Odrą rzeką Kisuca i wyciągnięcie z tego wniosków dla Polski,

6) uzupełnienie SRT poprzez określenie perspektywy czasowej dla realizacji inwestycji przyjętej przez Radę Ministrów jako program wieloletni: „Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską” – uchwała nr 276/2007 Rady Ministrów z dnia 13 listopada 2007 r. na podstawie art. 117 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych – czas obowiązywania uchwały 2008–2013.

Jest rzeczą najwyższej wagi zapewnienie mieszkańcom położonych wzdłuż koryta Wisły terenów Małopolski bezpieczeństwa powodziowego, energetycznego oraz w dalszej perspektywie zapewnienie tanich szlaków komunikacyjnych zwłaszcza dla produkcji przemysłowej i kopalnictwa (węgiel, kruszywa), można też liczyć na rozwój turystyki wodnej, a tym samym pojawienie się nowych miejsc pracy z nią związanych.

Zważywszy na powyższe, interpeluję:

1. Czy minister infrastruktury uwzględni powyższe uwagi w zapisach „Strategii rozwoju transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030 r.)”?

2. Czy minister infrastruktury przedstawi uzasadnienie i rozwinięte tezę przedstawioną przez pana P. w Szczecinie, że istniejące w Polsce korytarze ekologiczne i obszary Natura 2000 nie są barierą dla rozwoju transportu kołowego, kolejowego, lotniczego, są natomiast podstawową barierą dla rozwoju transportu wodnego śródlądowego?

3. Czy minister infrastruktury odniesie się do faktu, że do sieci TEN-T są w wpisywane i dofinansowywane przez Unię Europejską projekty śródlądowych dróg wodnych klasy minimum IV, a w projekcie „Strategii rozwoju transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030 r.)” założono niezrozumiałą z ekonomicznego punktu widzenia budowę lokalnych, niewłączonych do europejskiego systemu dróg wodnych najwyższej III klasy, i to tylko ze środków krajowych?

4. Czy minister infrastruktury przedstawi uzasadnienie powodu odrzucenia przez autorów „Strategii rozwoju transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030 r.)” wytycznych Rady Ministrów z 10 marca 2010 r. dotyczącego zajęcia się tematem docelowego włączenia polskich rzek do europejskiego systemu dróg wodnych?

5. Jedynym ogólnodostępnym źródłem informacji w Polsce na temat wodnego transportu śródlądowego i powiązanej z nim gospodarki wodnej jest prywatna strona internetowa www.zegluga.wroclaw.pl. Czy wobec braku jakiegokolwiek publicznej promocji tego środka transportu minister infrastruktury zamierza nawiązać współpracę z właścicielem ww. portalu internetowego?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 7 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23140)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie projektu ustawy o nasiennictwie

Szanowny Panie Ministrze! W związku z licznymi prośbami i apelami, które napływają do tutejszego biura poselskiego, a także osobistym zaniepokojeniem projektem ustawy o nasiennictwie, pragnę zwrócić uwagę ministerstwa na najistotniejsze problemy i kontrowersje, które pojawiły się wokół projektu ww. ustawy.

Sposób, w jaki próbuje się przeforsować przedmiotowy projekt ustawy, jest drastycznym przykładem braku poszanowania obowiązującego prawa. Przede wszystkim nie przeprowadzono konsultacji społecznych w tej kluczowej sprawie dotyczącej każdego Polaka, jak również nie zaproszono do konsultacji tak ważnych organizacji społecznych jak koalicja Polska Wolna od GMO, stowarzyszenie Polska Wolna od GMO, Instytut Spraw Obywatelskich, Międzynarodowa Koalicja dla Obrony Polskiej Wsi, Ekoland czy też Instytut Zrównoważonego Rozwoju.

Z treści obowiązującej ustawy o nasiennictwie z roku 2003 wykreślono zapisy art. 5 ust 4 w brzmieniu: Odmian genetycznie modyfikowanych nie wpisuje się do krajowego rejestru, Dz. U. z 2007 r. Nr 41, poz. 271, ze zm.

Ustawa zawiera nieprecyzyjne regulacje w sprawie nasion i roślin GMO, co z pewnością zostanie wykorzystane przez zwolenników GMO. Jest to szokujący dowód braku respektu dla większości obywateli, którzy chcą Polski wolnej od GMO. Ponadto wszystkie sejmiki wojewódzkie (już w latach 2004–2006) wyraziły swój zdecydowany sprzeciw wobec GMO w stosownych uchwałach i rezolucjach opowiadając się za przekształceniem wszystkich województw (czyli całej Polski) w strefy wolne od GMO.

Ustawa ta spowoduje poważne ograniczenia dostępu do tradycyjnych nasion, a zatem lekceważenie dorobku polskich naukowców, rolników i organizacji rolniczych. To dzięki nim posiadamy własną różnorodną, przystosowaną do lokalnych gleb i warunków klimatycznych bazę nasion oraz zdrową i poszukiwaną na rynku żywność. Tymczasem projekt nowej ustawy o nasiennictwie zawiera m.in. takie zapisy: Ilość materiału siewnego odmiany regionalnej roślin rolniczych, jaka może zostać wprowadzona do obrotu, będzie określana, w drodze decyzji, przez ministra właściwego do spraw rolnictwa. Maksymalna ilość materiału siewnego danej odmiany w przypadku rzepaku, jęczmienia, pszenicy, grochu, słonecznika, kukurydzy i ziemniaka wynosi 0,3% materiału siewnego danego gatunku stosowanego rocznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz odpowiednio 0,5% dla pozostałych gatunków. Łączna ilość wprowadzonego do obrotu materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych nie może jednak przekroczyć 10%.

Polska wieś to w dzisiejszym wymiarze jakości oraz popytu na tradycyjną i ekologiczną zdrową żywność wielka szansa dla naszego kraju i dla wspólnej polityki rolnej Unii Europejskiej. Bezmyślny, lekceważący tradycję i prawo naturalne owczy pęd za nowymi technologiami, których nie zweryfikowano zgodnie z zasadami przezorności, ostrożności i zdrowego rozsądku, jest zagrożeniem dla trwałego i zrównoważonego rozwoju, zdrowia i życia, a zatem jest sprzeczny z konstytucją.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie wyczerpującej odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy nie uważa Pan Minister, że przyjęcie ustawy o nasiennictwie winno być w pierwszej kolejności poprzedzone szerokimi konsultacjami społecznymi, w tym wysłuchaniem publicznym? Czy nie należałoby w tej materii podjąć stosownej interwencji?

2. Czy ministerstwo zwróciło uwagę na fakt, że współistnienie rolnictwa wolnego od GMO z tym stosującym GMO jest niemożliwe? Zostało to bowiem wielokrotnie udowodnione w praktyce. Skażenie genetyczne zbiorów i ziarna siewnego z tradycyjnych upraw jest nieuniknione i nieodwracalne, a koszty zanieczyszczenia są przerzucane na społeczeństwo

3. Dlaczego rząd RP wprowadza w błąd opinię publiczną przekonując, że nie może wprowadzić zakazu na uprawy GMO ze względów prawnych? Przecież Sąd Unii Europejskiej ogłosił 9 grudnia 2010 r. wyrok, w którym unieważnił decyzję Komisji Europejskiej zabraniającej Polsce wprowadzenia zakazu upraw roślin genetycznie modyfikowanych (GMO). Unieważnienie decyzji KE, która zabraniała Polsce wprowadzenia zakazu upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych, oznacza w praktyce, że polski ustawodawca może wprowadzić zapis o zakazie uprawiania roślin GMO do polskiego prawa, podobnie jak zrobiły to inne kraje UE.

4. Czy nie uważa Pan Minister, że rolnicy winni mieć niekwestionowane prawo do nieograniczonego obrotu nasionami tradycyjnymi, lokalnymi, które są dorobkiem całych pokoleń i są ich wspólnym dobrem?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Łatas

Myślenice, dnia 6 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23141)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie niedofinansowania
funkcjonowania parków narodowych,
w szczególności w woj. podlaskim**

Panie Premierze! Parki narodowe zgodnie z ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody

(Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) są państwowymi jednostkami budżetowymi. Zasady funkcjonowania jednostek budżetowych w zakresie finansów publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.). W wyniku wejścia w życie tej ostatniej ustawy od dnia 1 stycznia 2011 r. zostały zlikwidowane gospodarstwa pomocnicze istniejące dotąd przy parkach narodowych. Gospodarstwa te prowadziły bieżącą działalność, poprzez którą wypracowywały dochody (sprzedaż biletów, wynajem pomieszczeń, prace remontowe itp.). Wielkość uzyskiwanych dochodów sięgała nawet do wysokości 90% budżetu parku. Po wejściu w życie nowej ustawy o finansach publicznych wszystkie dochody, jakie są wypracowywane w parku narodowym, odprowadzane są do Ministerstwa Finansów. W związku z tym na lata 2011–2012 została utworzona rezerwa celowa w budżecie państwa w kwocie 52 mln zł. Środki z tej rezerwy mogą być uruchomione dopiero po wystąpieniu dyrektora parku do ministra środowiska, a następnie do ministra finansów, jednakże wielkość przekazywanych środków nie może być większa od wielkości tych środków, jakie park odprowadzi jako dochody do budżetu państwa.

Działania ochronne (ochrona przyrody, ochrona ścisła, ochrona ekosystemów itp.), których wykonywanie jest głównym zadaniem pracowników parków narodowych, finansowane są przede wszystkim ze środków dostępnych z Unii Europejskiej, Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, jak też z rezerwy celowej. Parki narodowe zostały stworzone w celu zachowania różnorodności biologicznej, zasobów naturalnych, tworów i składników przyrody nieożywionej, jak i walorów krajo-
brazowych. Prowadzenie szkółek, zalesiania, wyciąnianie drzew, oczyszczanie terenu to tylko nieliczne z zadań realizowanych przez pracowników parków. Zadania te muszą być wykonywane w ściśle określonym czasie, który determinowany jest przez samą naturę. W sytuacji kiedy park narodowy nie będzie posiadał odpowiednich środków, powyższe prace będą ulegały zakłóceniu, co będzie miało duży wpływ na funkcjonowanie całego ekosystemu, a do tego nie można przecież dopuścić. Procesy zachodzące w przyrodzie są niezależne od woli człowieka. Obecnie dyrektorzy parków narodowych borykają się z problemami finansowymi, w szczególności nie mają pieniędzy na paliwo do samochodów służbowych parków. W niektórych parkach limit na ten cel na cały rok 2011 został wykorzystany w pierwszym kwartale. Brak jest środków finansowych na odszkodowania za szkody łowieckie, wiele spraw z tego tytułu jest w sądzie. Wystąpiły zaległości wobec samorządów gminnych z tytułu nieopłaconego podatku od nieruchomości, a pracownicy parków nie otrzymali podwyżek wynagrodzeń od kilku lat. Pracownicy ci muszą się liczyć z różnymi zdarzeniami loso-

wymi, takimi jak pożary, silne wiatry itp. Usuwanie skutków tychże zdarzeń pociąga za sobą kolejne duże koszty, na które parki narodowe w obecnej sytuacji nie mają środków. Po wejściu w życie nowej ustawy o finansach publicznych znacząco skomplikowała się możliwość uzyskania środków zewnętrznych (dotacji), ponieważ w swoich planach finansowych parki narodowe nie mogą wpisywać zadań, na które nie mają zagwarantowanych środków finansowych.

Apelujemy do Pana Premiera o zabezpieczenie środków finansowych na funkcjonowanie parków w województwie podlaskim.

Jednocześnie zwracamy się do Pana Premiera z prośbą o odpowiedź następujące pytania:

1. Jak minister ocenia niedofinansowanie realizacji zadań w parkach województwa podlaskiego?

2. Czy ministerstwo zabezpieczy środki finansowe na rok 2011 na realizację zadań w parkach województwa podlaskiego?

3. Dlaczego jest tak długa droga przepływu środków z rezerwy celowej należnych parkom narodowym (Ministerstwo Finansów - Ministerstwo Środowiska - park narodowy)?

4. Czy nie byłoby możliwe wypłacenie dla parków narodowych zaliczek z rezerwy celowej, a następnie jej rozliczenie np. w terminie do dnia 15 grudnia danego roku?

5. Dlaczego na nieprzemyślanej reformie finansów publicznych wprowadzonej przez Pana rząd mają tracić mieszkańcy okolic parków narodowych, którzy nie mogą otrzymać odszkodowań za szkody wyrządzone przez zwierzęta?

6. Czy i kiedy pracownicy parków narodowych otrzymają długo oczekiwaną podwyżkę wynagrodzeń, która chociaż częściowo złagodziłaby odczuwane przez nich skutki szalejącej w Polsce inflacji, do której przyczyniły się działania podejmowane przez koalicję Platformy Obywatelskiej i Polskiego Stronnictwa Ludowego?

7. Kto odpowie za następstwa zdarzeń losowych, jeżeli z powodu braku środków finansowych parki narodowe nie będą mogły usuwać ich negatywnych skutków?

8. Dlaczego, wskutek wprowadzenia przepisów nowej ustawy o finansach publicznych, parkom narodowym utrudniono ubieganie się o środki zewnętrzne (dotacje) i jak zostanie rozwiązany ten problem?

9. Kiedy zostanie uregulowana gospodarka finansowa w Parkach Narodowych oraz zapewnione zostaną środki finansowe na funkcjonowanie parków w woj. podlaskim?

Posłowie Kazimierz Gwiazdowski
i Krzysztof Jurgiel

Białystok, dnia 2 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23142)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zachowania osobowości prawnej
PFRON**

Szanowna Pani Minister! Od 1 stycznia 2012 r. Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych traci osobowość prawną (zgodnie z ustawą z 30 czerwca 2009 r. o finansach publicznych i ustawą z 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych). Według środowisk związanych z niepełnosprawnymi może to grozić całkowitym paraliżem jego działalności. Środowiska te uważają, że powyższa nowelizacja ustawy o finansach publicznych, która przewiduje radykalne zmiany w funkcjonowaniu PFRON, została opracowana z pominięciem konsultacji społecznych. W tak szczególnie wrażliwej i delikatnej materii, jaką jest wspieranie osób niepełnosprawnych, nie do przyjęcia jest pomijanie ogromu doświadczeń chociażby instytucji pozarządowych, organizacji pożytku publicznego, stowarzyszeń i fundacji. Organizacje pozarządowe od wielu lat aktywnie wspierają realizację zobowiązań państwowych wobec osób niepełnosprawnych. Wsparcie finansowe PFRON pozwala im na prowadzenie kompleksowej, specjalistycznej i ciągłej pomocy z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej osób niepełnosprawnych.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy Pani Minister podejmie działania zmierzające do nowelizacji ustawy o rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, tak aby wspólnie ze stroną społeczną wypracować jak najlepsze zasady funkcjonowania PFRON?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23143)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie osłony kontrwywiadowczej
polskiego personelu latającego
w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa
Transportowego**

Szanowny Panie Premierze! Nawiązując do wypowiedzi rzecznika prasowego Sił Powietrznych, opublikowanej 8 czerwca 2011 r. w „Naszym Dzienniku” z dnia 7 czerwca 2011 r., z której wynika, że Siły Powietrzne nie widzą potrzeby zabezpieczenia kontr-

wywiadowczego całego personelu latającego w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego, który będzie przechodził szkolenie w ośrodku szkolno-treningowym w Moskwie, proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy podległa Panu Premierowi Służba Kontrwywiadu Wojskowego opiniowała warunki umowy na szkolenie personelu latającego w 36. pułku w Moskwie pod kątem zagrożeń kontrwywiadowczych?

2. Czy podległa Panu Premierowi Służba Kontrwywiadu Wojskowego przygotowała już plan osłony kontrwywiadowczej polskiego personelu podczas ich pobytu na terenie Federacji Rosyjskiej?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 10 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23144)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie decyzji o odtajnieniu meldunku
dotyczącego ostrzelania przez polskich
żołnierzy wioski Nangar Khel**

Szanowny Panie Premierze! W związku z odtajnieniem przez podległego Panu Premierowi szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego meldunku z dnia 20 sierpnia 2007 r. w sprawie ostrzelania przez polskich żołnierzy wioski Nangar Khel, proszę Pana Premiera o podanie podstawy faktycznej i prawnej takiej decyzji.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 10 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23145)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie informacji o niewypłacalności
chińskiego konsorcjum Covec**

Szanowny Panie Premierze! Nawiązując do publikacji pisma „Dziennik Gazeta Prawna” z dnia 7 czerwca 2011 r., w której podano, że podległe Panu Premierowi Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne ostrzegły Pana Premiera, że chińska firma Covec, która wycofała się z budowy autostrady A2, może mieć problemy

z wypłacalnością, proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy podległa Panu Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego przekazywała Panu informacje mogące podważać wiarygodność firmy Covec jako wykonawcy autostrady A2? Jeśli tak, to kiedy i jakie w związku z tymi informacjami czynności Pan Premier podjął bądź zlecił?

2. Czy podległe Panu Centralne Biuro Antykorupcyjne przekazywało Panu informacje mogące podważać wiarygodność firmy Covec jako wykonawcy autostrady A2? Jeśli tak, to kiedy i jakie w związku z tymi informacjami czynności Pan Premier podjął bądź zlecił?

3. Czy po otrzymaniu powyższych informacji, zwrócił się Pan Premier do podległej mu Agencji Wywiadu o dostarczenie źródłowych informacji o chińskiej firmie Covec i osobach z nią powiązanych?

4. Czy po otrzymaniu powyższych informacji powiadomił Pan Premier o nich ministra infrastruktury? Jakie decyzje podjęto na podstawie otrzymanych informacji?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 10 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23146)

do ministra infrastruktury

w sprawie informacji o problemach finansowych chińskiego konsorcjum Covec

Szanowny Panie Ministrze! Nawiązując do publikacji „Dziennik Gazeta Prawna” z dnia 7 czerwca 2011r., w której podano, iż podległe prezesowi Rady Ministrów Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne ostrzegaly premiera, że chińska firma Covec, która wycofała się z budowy autostrady A2, może mieć problemy z wypłacalnością, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy otrzymał Pan jakiegokolwiek informacje od prezesa Rady Ministrów, mogące podważać wiarygodność firmy Covec jako wykonawcy autostrady A2? Jeśli tak, to kiedy i jakie w związku z tymi informacjami czynności Pan Minister podjął bądź zlecił?

2. Czy otrzymał Pan jakiegokolwiek informacje od Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego mogące podważać wiarygodność firmy Covec jako wykonawcy autostrady A2? Jeśli tak, to kiedy i jakie w związku z tymi informacjami czynności Pan Minister podjął bądź zlecił?

3. Czy otrzymał Pan jakiegokolwiek informacje od Centralnego Biura Antykorupcyjnego mogące pod-

ważać wiarygodność firmy Covec jako wykonawcy autostrady A2? Jeśli tak, to kiedy i jakie w związku z tymi informacjami czynności Pan Minister podjął bądź zlecił?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 10 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23147)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie utrzymania wyroku więzienia dla skazanego agenta działającego na rzecz GRU

Szanowny Panie Premierze! W ostatnim miesiącu w mediach pojawiła się informacja o utrzymaniu przez Sąd Apelacyjny wyroku trzech lat więzienia dla T. J. skazanego jako agenta uśpionego działającego na rzecz GRU, wywiadu wojskowego Federacji Rosyjskiej.

W związku z powyższym, zwracając się do Pana Premiera, jako osoby nadzorującej prawidłowe działanie służb specjalnych, uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy materiał dotyczący T. J., zgromadzony przez kontrwywiad, został prawidłowo zinterpretowany? Czy wykluczono możliwość niewłaściwej oceny działalności T. J.? Która służba wykonała analizę realizacji sprawy dotyczącej T. J.? Ile zespołów analitycznych powołano?

2. Czy w efekcie podjętych działań analitycznych wykluczono, iż służby kontrwywiadowcze przedwcześnie podjęły decyzję o aresztowaniu T. J.?

3. Czy rozważono hipotezę celowego działania GRU polegającego na wystawieniu T. J.? Jeżeli taką hipotezę poddano analizie, to jakie argumenty przeważały za jej odrzuceniem?

4. Czy prawdą jest, jak sugerowała treść jednego z artykułów prasowych, że T. J. prowadził działalność przeciwko RP? Jeżeli taką działalność prowadził, to czy przedwczesne zatrzymanie nie uniemożliwiło zebranie dowodów jego groźnej działalności?

5. Czy rozpoznano obszar przygotowań do działalności T. J., gdyż zgodnie z kanonem uśpiony agent powinien realizować zadania długofalowe? W jaki sposób i w jakim stopniu rozpoznano treść tajnej łączności?

6. W jaki sposób umotywowano wnioski o przyznanie wysokich odznaczeń państwowych dla funkcjonariuszy ABW, skoro po procesie okazało się, że najprawdopodobniej T. J. nie podjął działań wyczerpujących znamiona udziału w obcym wywiadzie?

7. Z wypowiedzi sędziego można wnioskować, że sprawa przed sądem w dużej mierze oparta była na

opinii biegłych. W jaki sposób służby kontrwywiadowcze dopełniły obowiązku doboru biegłych i rzetelnego sformułowania opinii? Ilu biegłych zostało powołanych? Jakie są ich kompetencje do formułowania opinii w sprawach kontrwywiadowczych?

8. Czy prokurator prowadzący sprawę miał jakiegokolwiek doświadczenie w przygotowaniu materiału dotyczącego sprawy szpiegowskiej? Ile podobnych spraw wcześniej prowadził?

9. Publikowane w mediach wypowiedzi i opinie anonimowych urzędników były rozbieżne w stosunku do ustaleń prokuratury i sądu, i sprawiały wrażenie przecieków kontrolowanych. Czy podjęto jakiegokolwiek działania wyjaśniające przecieki, które musiały pochodzić od osób zatrudnionych w prokuraturze lub służbach specjalnych? Jaki był efekt tych postępowań?

10. W jaki sposób działają procedury sprawdzania osób, którym przyznawana jest karta stałego pobytu? Czy system wykrywania osób niepożądanych gwarantuje bezpieczeństwo obywateli RP?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 15 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23148)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie informacji dotyczących katastrofy
w Smoleńsku uzyskanych przez Wojskową
Prokuraturę Okręgową**

Szanowny Panie Premierze! Służba Kontrwywiadu Wojskowego skierowała do mediów, tekst na stronie PAP, oświadczenie, stwierdzając w nim, że w kwietniu 2010 r. służby partnerskie przekazały materiały dotyczące katastrofy smoleńskiej. SKW stwierdziła także, że informacje na ten temat niezwłocznie przekazano prokuraturze. Tymczasem Wojskowa Prokuratura Okręgowa wystąpiła o udzielenie międzynarodowej pomocy prawnej do USA w czerwcu 2010 r. W styczniu 2011 r. uzyskano odpowiedź departamentu sprawiedliwości wskazującą, że wszystkie materiały zostały przekazane. W lutym b.r. strona polska ponowiła zapytanie, na co otrzymała w marcu odpowiedź: „Stany Zjednoczone przekazały agendum rządu polskiego, już w początkowym okresie śledztwa, wszelkie materiały dotyczące katastrofy smoleńskiej, jakimi dysponowały, i w tej chwili władze USA nie posiadają żadnych innych informacji w tym zakresie”.

W związku z powyższym zasadne staje się postawienie następujących pytań:

1. Czy służba partnerska przekazująca materiały, o których mowa w komunikacie prasowym SKW, zastrzegła ich sposób wykorzystania i czy zastrzegła sobie anonimowość źródła materiałów przed podmiotami polskimi?

2. Od której ze służb NATO uzyskano materiały dot. katastrofy smoleńskiej?

3. Czy dostawca materiałów (służba NATO-wska) wyraźnie zastrzegł możliwość przekazania całości materiałów do WPO?

4. Czy uzyskane materiały zostały niezwłocznie i w całości przekazane do WPO?

5. Czy przekazano do WPO tylko wybrane informacje?

6. Kto i według jakich kryteriów decydował o doborze informacji przekazanych do WPO?

7. Czy materiały otrzymane od służb partnerskich w całości miały nadaną przez wytwórcę klauzulę niejawności i jaka to była klauzula? Jeżeli tylko część materiałów była opatrzona klauzulą, to jaka to była część i co ona zawierała?

8. Według jakiej zasady strona polska opatrzyła otrzymane materiały klauzulą niejawności? W całości czy w części? W przypadku gdy materiały przysłane jako jawne zostały przez stronę polską opatrzone klauzulą niejawności, to czym była motywowana ta decyzja?

9. Czy zlecono czynności wyjaśniające, dlaczego materiały uzyskane od służb partnerskich w kwietniu, zostały przekazane do WPO z co najmniej rocznym opóźnieniem?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 15 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23149)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działań operacyjnych i śledczych
prowadzonych wobec prokuratora**

Szanowny Panie Premierze! W związku z pełnieniem przez Pana Premiera ustawowego nadzoru nad działaniem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie informacje dotyczące prokuratora M. P. stały się podstawą do rozpoczęcia działań wobec niego przez ABW?

2. Czy M. D. złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa? Z jaką datą i do jakiej prokuratury?

3. Czy działania operacyjne i śledcze wobec prokuratora M. P. prowadziła tylko ABW?

4. Na podstawie, której normy prawnej zawartej w art. 5 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, enumeratywnie wymieniającej kompetencje ABW, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego podjęła działania w sprawie prokuratora M. P.?

5. Na podstawie której konkretnie normy prawnej biling połączeń telefonicznych stanowił podstawę do podjęcia działań dochodzeniowo-śledczych w sprawie prokuratora M. P.?

6. Na podstawie informacji prasowych można wnioskować, że spotkanie pomiędzy przedstawicielami amerykańskich służb specjalnych a prokuratorem nadzorującym śledztwo w sprawie katastrofy samolotu TU-154M pod Smoleńskiem M. P. w dniu 07.06.2010 r. mogło być obserwowane przez wywiadowców polskich służb specjalnych. Kto imiennie wyraził zgodę na to działanie? Kto przedstawił do zatwierdzenia wnioski na takie działania?

7. Czy przedstawiciele sojuszników służb specjalnych biorący udział w spotkaniu z prokuratorem nadzorującym śledztwo w sprawie katastrofy samolotu TU-154M pod Smoleńskiem M. P. w dniu 07.06.2010 r. objęci byli czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi?

8. Czy w czerwcu 2010 r. prokurator M. P. był objęty działaniami operacyjno-rozpoznawczymi polskich służb specjalnych? Jeśli tak, to na jakiej podstawie prawnej?

9. Czy w czerwcu 2010 r. byli szefowie ABW objęci działaniami operacyjno-rozpoznawczymi? Jeśli tak, to na jakiej podstawie prawnej?

10. Czy podawana w mediach informacja o przesłuchaniach jednego z przedstawicieli amerykańskich służb jest prawdziwa? Czy działania te zostały uzgodnione z MSZ?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opióła

Płońsk, dnia 14 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23150)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie nielegalnego wynoszenia
i udostępniania przez funkcjonariuszy
Służby Wywiadu Wojskowego materiałów
ściśle tajnych**

Szanowny Panie Premierze! Zwracając się do Pana jako osoby nadzorującej prawidłowe działanie Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego, uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Służba Kontrwywiadu Wojskowego przeprowadziła postępowanie wyjaśniające w sprawie nielegalnego wynoszenia przez funkcjonariuszy Służby Wywiadu Wojskowego między 1 czerwca 2008 r. a 29 marca 2010 r. ściśle tajnych materiałów dotyczących między innymi ówczesnego szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego oraz szefa Biura Bezpieczeństwa Narodowego, oraz innych urzędników państwowych?

2. Czy Służba Kontrwywiadu Wojskowego ustaliła, komu funkcjonariusze Służby Wywiadu Wojskowego przekazywali wymienione wyżej ściśle tajne materiały?

3. Czy Służba Kontrwywiadu Wojskowego wdrożyła działania w zakresie osłony kontrwywiadowczej wobec osób, których dotyczyły materiały wyniesione i ujawnione przez funkcjonariuszy Służby Wywiadu Wojskowego?

4. Czy Służba Kontrwywiadu Wojskowego przeprowadziła kontrolne postępowanie sprawdzające wobec osób, które wnoszą ze Służby Wywiadu Wojskowego i nielegalnie ujawniały ściśle tajne informacje na temat najwyższych urzędników państwowych?

5. Czy Służba Wywiadu Wojskowego przeprowadziła postępowania dyscyplinarne wobec osób, które dopuściły do wycieku tych „ściśle tajnych” informacji?

6. Czy Służba Wywiadu Wojskowego oraz Służba Kontrwywiadu Wojskowego zbadały ewentualne powiązania pomiędzy sprawą szeryfa S. Z. a wynoszeniem i ujawnianiem przez innych funkcjonariuszy S. Z. ściśle tajnych dokumentów?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opióła

Płońsk, dnia 14 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23151)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie nielegalnego wykorzystywania
funduszu operacyjnego Agencji Wywiadu**

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, szefowie obu agencji podlegają bezpośrednio prezesowi Rady Ministrów.

W związku z powyższym, uprzejmie proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ilu funkcjonariuszy i pracowników Agencji Wywiadu brało udział w nielegalnym procederze wykorzystywania funduszu operacyjnego tej służby do prywatnych celów, który został wykryty w biurze AW w połowie 2010 r.?

2. Jakie konsekwencje dyscyplinarne poniosły osoby, które brały bezpośredni udział w tym procederze?

3. Jakie konsekwencje dyscyplinarne poniosły osoby, które poprzez nienależyty nadzór dopuściły do nieprawidłowości w zarządzaniu funduszem operacyjnym, z którego finansowana jest działalność polskiego wywiadu na świecie?

4. Czy Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego przeprowadziła wobec osób, które dopuściły się nieprawidłowości w zakresie wykorzystywania funduszu operacyjnego, kontrolne postępowanie sprawdzające w związku z fałszowaniem przez nie ściśle tajnych dokumentów?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 14 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23152)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie podjęcia przez stronę polską działań dotyczących uzyskania dostępu do akt na terenie Federacji Rosyjskiej odnośnie do ofiar oblawy augustowskiej z lipca 1945 r.

Działając jako parlamentarzysta i jednocześnie jako mieszkaniec ziemi augustowskiej od lat jestem zainteresowany i zaangażowany w upamiętnienie oraz ujawnienie wszystkich okoliczności związanych z tragicznym losem zaginionych podczas oblawy augustowskiej w lipcu 1945 r.

Wszyscy jesteśmy zobligowani pamiętać o tych, którzy wówczas zaginęli, czemu dał wyraz polski Sejm w uchwale z dnia 17 września 2008 r., włączając poszukiwane do dzisiaj ofiary oblawy augustowskiej z 1945 r. do ofiar Golgoty Wschodu. Jednocześnie jesteśmy zobowiązani do działań mających na celu ujawnienie prawdy, w tym nieznanego miejsca pochówku zaginionych, co jest szczególnie bolesne dla rodzin.

W związku z doniesieniami prasowymi o opublikowaniu przez historyka rosyjskiego, jednocześnie wiceprzewodniczącego Rosyjskiego Stowarzyszenia Memoriał, nieznanego dotychczas dokumentu o planowanej akcji na Suwalszczyźnie w 1945 r., do parlamentarzystów ziemi augustowsko-suwalskiej wystąpili przedstawiciele augustowskich organizacji: Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej, Związku Sybiraków, Związku Pamięci Ofiar Oblawy Augustowskiej i Klubu Historycznego im. Armii Krajowej, z apelem o podjęcie działań interwencyjnych odnośnie do kwerendy w archiwach rosyjskich.

Od tamtych tragicznych wydarzeń minęło już 66 lat, a bliscy ofiar nadal nie znają losu swoich ojców, matek, krewnych, sąsiadów. Podwójną tragedią tych rodzin jest niemożność zapalenia znicza w miejscu pochówku, bo takie miejsce jest im nieznane. Należy uczynić wszystko, by prawda wreszcie stała się ich udziałem. Rodziny katyńskie znają prawdę o swoich bliskich, rodziny bliskich z oblawy augustowskiej również chciałyby ją poznać. Mogą to umożliwić archiwa rosyjskie.

W związku z powyższym, zwracam się do Pana Ministra z pytaniem:

1. Czy były podejmowane działania przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych w celu wyjaśnienia wszystkich okoliczności zaginięcia osób podczas oblawy augustowskiej w lipcu 1945 r.?

2. Czy Ministerstwo Spraw Zagranicznych zwróci się z interwencją do odpowiednich władz Federacji Rosyjskiej na rzecz umożliwienia kwerendy w archiwach rosyjskich?

Z poważaniem

Poseł Leszek Cieślak

Augustów, dnia 13 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23153)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie przekazania 100% środków finansowych na usuwanie w pow. kłodzkim skutków powodzi z lat 1997–2010

Szanowny Panie Ministrze! Powiat kłodzki w latach 1997–2010 był kilkakrotnie dotknięty powodzią, które doprowadziły do ogromnych strat społecznych oraz materialnych.

Ten niszczycielski żywioł w postaci nawalnych opadów deszczu przyczynił się do powstania wielomilionowych szkód również w infrastrukturze drogowej. Poniżej fakty.

Rok 1997. W powodzi tysiąclecia obszar Kotliny Kłodzkiej (obecnie powiatu kłodzkiego) poniósł największe straty w infrastrukturze drogowej. Obszary objęte powodzią to: miasto i gmina Kłodzko, gmina Bystrzyca Kłodzka, gmina Międzyzlesie, gmina Radków, gmina Stronie Śląskie, gmina Lądek-Zdrój. Uszkodzeniu uległo 42 km dróg powiatowych, 780 m murów oporowych oraz 19 mostów. Wartość strat oszacowano na kwotę 85 200 000 zł. Do dzisiaj dzięki dotacjom MSWiA usunięto 60% szkód powodziowych.

Rok 1998. Kolejna powódź w Kotlinie Kłodzkiej, w dorzeczu rzeki Bystrzyca Dusznickiej przyniosła szkody powodziowe w gminach: Duszniki-Zdrój, Polanica-Zdrój, Szczytna oraz Kłodzko. Wartość strat

oszacowano na 58 500 000 zł. Zniszczeniu uległo 25 km dróg oraz 12 mostów i 120 m murów oporowych, w tym bardzo ważna droga łącząca Duszniki-Zdrój z ośrodkiem narciarskim w Zieleńcu. Do dzisiaj usunięto ok. 60% szkód.

Rok 2005. Teren dotknięty powodzią: gmina Radków. Uszkodzeniu uległ most o rozpiętości 22 m w ciągu drogi powiatowej nr 3329D. Most został odbudowany w latach 2006–2007 dzięki dotacji z MSWiA.

Rok 2006. Tereny dotknięte powodzią: gmina Kłodzko, gmina Bystrzyca Kłodzka, gmina Łądek-Zdrój, gmina Stronie Śląskie, gmina Międzyzlesie, gmina Nowa Ruda, gmina Radków.

Uszkodzeniu uległo 8,05 km dróg powiatowych, 3 obiekty mostowe, 12,2 km rowów przydrożnych, 317 m murów oporowych oraz 932 m³ skarp i nasypów drogowych. Zgodnie z protokołem z dnia 5 września 2006 r. wartość nakładów na odbudowę ww. szkód oszacowano na kwotę 5 303 000 zł. Do dzisiaj usunięto 20% szkód dzięki dotacjom z MSWiA.

Rok 2007. Tereny dotknięte powodzią: gmina Kłodzko, gmina Stronie Śląskie. Uszkodzeniu uległo 9,005 km dróg powiatowych wraz z infrastrukturą towarzyszącą. Straty oszacowano na kwotę 2 320 000 zł. Do dzisiaj usunięto 60% szkód dzięki dotacjom z MSWiA.

Rok 2009. Tereny dotknięte powodzią: gmina Kłodzko, gmina Bystrzyca Kłodzka, gmina Łądek-Zdrój, gmina Stronie Śląskie, gmina Międzyzlesie, gmina Duszniki-Zdrój, gmina Polanica-Zdrój, gmina Radków. Uszkodzeniu uległo 115,075 km dróg powiatowych wraz z infrastrukturą towarzyszącą, 30 obiektów mostowych oraz 673 m³ murów oporowych. Zgodnie z protokołem z dnia 16 lipca 2009 r. wartość nakładów na odbudowę ww. szkód oszacowano na kwotę 59 174 800 zł. Do dzisiaj odbudowano szkody w 10% szkód dzięki dotacjom z MSWiA.

Rok 2010. Teren dotknięty powodzią: gmina Nowa Ruda. Uszkodzeniu uległo 2,45 km drogi powiatowej nr 3312D (ul. Radkowska w Nowej Rudzie-Słupcu) wraz z kanalizacją deszczową, mostami, kładkami oraz murami oporowymi. Wzdłuż drogi dziesiątki domów, setki mieszkających w nich rodzin. Wartość nakładów na odbudowę szkód wyceniono na kwotę 6 685 812 zł. Do dzisiaj usunięto 73% szkód dzięki dotacjom z MSWiA.

Inwestycja w pełni zostanie zrealizowana w trzech etapach:

— etap I – zakończony, realizacja: 21 października 2010 r. – 22 grudnia 2010 r., wartość robót to 1 598 687,54 zł, zakres robót obejmował: wykonanie pierwszej warstwy nawierzchni na długości 1580 m wraz z umocnieniem poboczy, wykonanie kanalizacji deszczowej, wykonanie zjazdów do posesji, remont obiektów mostowych – 4 szt., remont murów oporowych wraz z wykonaniem urządzeń bezpieczeństwa ruchu,

— etap II – trwa, realizacja: 19 maja 2011 r. – 29 lipca 2011 r., wartość robót to 1 494 173,41 zł, zakres

robót obejmuje: wykonanie pierwszej warstwy nawierzchni na długości 510 m, wykonanie drugiej warstwy nawierzchni na długości 510+1300 = 1810 m wraz z wykonaniem ścieków przykrawędziowych, wykonanie kanalizacji deszczowej, wykonanie zjazdów do posesji, przebudowę chodników, budowę zatoki autobusowej, remont murów oporowych wraz z wykonaniem urządzeń bezpieczeństwa ruchu.

Pozostał do realizacji III etap. Wartość robót to kwota 2 589 000 zł. Zniszczona jezdnia, lokalnie podbudowa. Podmyte skarpy drogowe. Uszkodzone chodniki oraz zjazdy wraz z przepustami.

III etap zadania obejmuje: odbudowę jezdni, chodników, zjazdów i ścieków, mostu km 0+035, muru oporowego km 0+200, kanalizacji deszczowej.

Szanowny Panie Ministrze! Nie sposób sobie wyobrazić, by ta inwestycja nie została dokończona przy już tak wielkim stopniu zaawansowania prac, a realizacja III etapu definitywnie zakończy tak wielkie przedsięwzięcie, jakim jest regulacja koryta rzeki i odbudowa drogi, po ogromnych zniszczeniach powodziowych, tak by mieszkańcy Nowej Rudy-Słupca mogli żyć w swoich domach bezpiecznie, mieć dojazd do swoich domów, zabezpieczoną odpowiednią kanalizacją deszczową i ochronę swoich domów w postaci murów oporowych. Z uwagi na to uprzejmie proszę Pana Ministra o potraktowanie tej inwestycji jako szczególnie priorytetowej.

Szanowny Panie Ministrze! W swoim wystąpieniu pozwałam sobie przedstawić również wykaz dróg powiatowych wymagających najpilniejszej odbudowy oraz szacunkowe koszty tych przedsięwzięć:

— odbudowa drogi powiatowej nr 3301D Szczytna – Duszniki-Zdrój – Zieleńiec – km 3+200 do 13+160, I etap – kwota wnioskowana: 6 962 000 zł,

— odbudowa drogi powiatowej nr 3145D Dzbanów – Laskówka – Wojciechowice – Kłodzko, II etap – kwota wnioskowana: 2 110 000 zł,

— odbudowa drogi powiatowej nr 3230D ul. Kościuszki w Stroniu Śląskim, km 10+156 do 11+165 – kwota wnioskowana: 2 568 000 zł,

— odbudowa drogi powiatowej nr 3328D Ścinawka Średnia – Ścinawka Dolna – Gorzuchów, km 0+000 do -7+284 – kwota wnioskowana: 2 040 000 zł,

— odbudowa drogi powiatowej nr 3258D Skrzynka – Trzebieszowice, km 0+000 do 5+045 – kwota wnioskowana: 1 933 050 zł,

— odbudowa drogi powiatowej nr 3227D Kłodzko – Droszków – Ołdrzychowice Kłodzkie, II etap – kwota wnioskowana: 5 750 800 zł,

— odbudowa drogi powiatowej nr 3274D Mostowice – Poniatów – Niemojów – Lesica – Międzyzlesie km 16+797 do 26+747 – kwota wnioskowana: 6 225 000 zł,

— odbudowa drogi powiatowej nr 3251D Łądek-Zdrój – Wrzosówka – Lutynia – do drogi powiatowej nr 3250D – kwota wnioskowana: 3 447 000 zł.

Szanowny Panie Ministrze! Obecnie powiat kłodzki nie jest w stanie ze środków własnych sfinansować odbudowy ww. dróg. Z roku na rok stan dróg ulega

znaczному pogorszeniu, w związku z czym remonty cząstkowe generują coraz większe koszty, a efekty ze względu na stosowaną technologię są krótkotrwałe.

Nawierzchnie wielu dróg zniszczone są do tego stopnia, że nie kwalifikują się już nawet do remontu cząstkowego, lecz wymagają kompleksowej przebudowy polegającej na wzmocnieniu konstrukcji jezdni (podbudowy) oraz ułożeniu nowej nawierzchni. Brak odpowiednich kroków w tym kierunku sprawi, że w niedługim czasie bezpieczny przejazd wieloma drogami powiatowymi będzie niemożliwy. Już na dzień dzisiejszy jest bardzo utrudniony, o czym informują również mieszkańcy powiatu kłodzkiego w licznych pismach oraz zgłoszeniach telefonicznych.

Szanowny Panie Ministrze! Sytuacja w powiecie kłodzkim jest szczególnie naważna. Nawarstwienie się ww. szkód popowodziowych w ostatnim dziesięcioleciu doprowadziło do sytuacji, że powiat nie jest w stanie nadążyć z bieżącymi remontami dróg i nie jest w stanie zagwarantować bezpieczeństwa mieszkańcom.

Szanowny Panie Ministrze! W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytanie: Czy Pan Minister przekaze 100% środków finansowych na usuwanie skutków powodzi w powiecie kłodzkim z lat 1997–2010?

Łączę wyrazy należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 14 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23154)

do ministra środowiska

w sprawie całkowitej likwidacji składowiska odpadów i zakładu recyklingu odpadów zlokalizowanego w Wałbrzychu

Szanowny Panie Ministrze! Działalność prowadzącej składowisko firmy Mo-Bruk SA z siedzibą w Korzennej od lat, a w szczególności w ciągu ostatniego roku, jest przyczyną poczucia zagrożenia okolicznych mieszkańców.

Panie Ministrze! WIOŚ we Wrocławiu powinien w trybie pilnym wszcząć procedurę zmierzającą do wstrzymania eksploatacji składowiska Mo-Bruk. Zobowiązuje go to tego wydana 16 marca br. i podtrzymana 17 maja br. decyzja ministra środowiska dotycząca stwierdzenia nieważności pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie instalacji zlokalizowanych w Wałbrzychu przez firmę Mo-Bruk SA. Decyzja określa sposób zakończenia eksploatacji składowiska oraz jego rekultywację.

Panie Ministrze! Każdy dalszy dzień funkcjonowania składowiska i zakładu recyklingu (w szczególności

po ostatnim pożarze), każdy kolejny samochód wiozący odpady w trzy tygodnie po wydaniu przez Pana Ministra decyzji ostatecznej unieważniającej pozwolenie zintegrowane dla firmy Mo-Bruk są dla mieszkańców Wałbrzycha zupełnie niewytłumaczalne. Jest to zdecydowanie ignorowanie głosu mieszkańców, którzy od wielu lat są ofiarami odpychającej enklawy, ulokowanej nieopodal centrum Wałbrzycha.

Szanowny Panie Ministrze! Stanowcze stanowisko władz samorządowych Wałbrzycha w tej sprawie, zaangażowanie parlamentarzystów, nagłośnienie problemu w mediach, kategoryczny sprzeciw mieszkańców doprowadziły ostatecznie do przedstawienia deklaracji przez wojewódzkiego inspektora o jak najszybszym rozpoczęciu procedury wstrzymującej działanie obu instalacji.

Jednakże, biorąc pod uwagę zaistniałe okoliczności, uprzejmie proszę Pana Ministra o przejęcie nadzoru nad dalszym przebiegiem procedur prowadzonych przez WIOŚ we Wrocławiu w tej sprawie.

Panie Ministrze! Proszę zatem o odpowiedź na pytanie: Czy mógłby Pan Minister przejąć bezpośredni nadzór nad dalszym przebiegiem procedur prowadzonych przez WIOŚ we Wrocławiu w tej sprawie?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 14 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23155)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie nauczania w języku polskim w szkołach w Republice Litewskiej

Szanowny Panie Ministrze! Mając na uwadze wielowiekową spuściznę Polaków mieszkających na Litwie, w pełni popieram działania rządu oraz zwracam się z apelem o podjęcie kolejnych działań zmierzających do przekonania władz Republiki Litewskiej do zmiany zapisów ustawy o oświacie w zakresie nauczania w języku polskim w szkołach. Zgodnie z prawem Unii Europejskiej Polacy na Litwie mają prawo do poznawania swojego języka, niezależnie od doraźnych względów politycznych, a gwarancją tych praw powinny być zapisy ustaw stanowionych przez litewski Sejm. Brak uznania praw mniejszości polskiej na Litwie może być zarzewiem napięć, wpływających negatywnie na relacje pomiędzy Polską a Litwą.

Przez wzgląd na czterowiekową wspólnotę, należąca do najdłuższych w Europie unię polsko-litewską, spuściznę Jagiellonów oraz dziedzictwo Rzeczypospolitej Obojga Narodów popieram podejmowanie kolejnych działań rządu RP prowadzących do przywrócenia Polakom obywatelom litewskim prawa do

nauczania w języku polskim w szkołach, analogicznie do prawa Litwinów w Polsce.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na pytanie: Jakie kolejne kroki negocjacyjne ma zamiar przedsięwziąć rząd RP, by Sejm litewski przywrócił Polakom obywatelom Litwy prawo do nauczania w języku polskim?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 7 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23156)

do ministra infrastruktury

w sprawie wstrzymania prac nad poselskim projektem ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych

Szanowny Panie Ministrze! Poselski projekt ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych zmierza do wyeliminowania z obrotu spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, bo zgodnie z projektem ma być ono traktowane jak prawo odrębnej własności lokalu. Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie szeregu niekonstytucyjnych rozwiązań prawnych, które w konsekwencji mogą doprowadzić do likwidacji spółdzielczości mieszkaniowej w Polsce. Zakłada, że wykupienie już jednego lokalu w budynku spółdzielczym spowoduje, że blok automatycznie stanie się wspólnotą mieszkaniową.

Zniszczenie spółdzielni mieszkaniowych poprzez przekształcenie ich we wspólnoty mieszkaniowe nie rozwiąże żadnego problemu społecznego. Wspólnoty nic nie zbudują, bo powołane są do innych celów. Nie ma w Polsce żadnej innej formy budownictwa mieszkaniowego adresowanej do mniej zamożnych rodzin, niekwalifikujących się do przyznania lokalu socjalnego. Zamiast likwidować spółdzielczość mieszkaniową, trzeba pomyśleć, jak przywrócić jej aktywność inwestycyjną. Uważam, że spółdzielczość trzeba zmieniać, a nie niszczyć, demokratyzować mechanizmy jej funkcjonowania, a nie rozgrabiać wspólny majątek.

Europa wraca do spółdzielczości, a u nas się ją likwiduje. Trzeba pamiętać, że spółdzielczość jest jedną z niewielu form prowadzenia działalności gospodarczej opartą wyłącznie na polskim kapitale. Deweloperzy nie rozwiążą problemu mieszkaniowego. Zrozumieli to inni w krajach daleko bardziej rozwiniętych gospodarczo.

W moim przekonaniu proponowane zmiany utrudnią planowane remonty, a mieszkańców, którzy zrezygnują z usług spółdzielni, narażą na podwyżki czynszu i utratę dodatków mieszkaniowych. Według

ekspertów projekt jest sprzeczny z konstytucją i prawdopodobnie jak ustawa umożliwiająca wykup mieszkań za złotówkę zostanie zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny.

W wypadku przyjęcia tej ustawy zlikwidowana zostanie spółdzielczość mieszkaniowa w Polsce, tysiące ludzi straci pracę, zniknie cały segment rynku mieszkaniowego dla mniej zamożnych rodzin. Natomiast dla tysięcy pracowników obsługi spółdzielni mieszkaniowych stworzy to bezpośrednie zagrożenie utraty miejsc pracy, bo konsekwencją przyjęcia ustawy będzie faktyczna likwidacja spółdzielczości mieszkaniowej w Polsce.

Przyłączam się więc do głosu protestu Związku Zawodowego „Budowlani” przeciwko przyjęciu przez Sejm ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, której uchwalenie realnie zagraża spółdzielczości mieszkaniowej w Polsce i przyczyni się do utraty pracy dla tysięcy ludzi zatrudnionych w spółdzielniach mieszkaniowych.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy Pan Minister akceptuje założenia poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych zawartego w druku sejmowym nr 3494?

2. Czy rozwiązanie umożliwiający tworzenie wspólnot mieszkaniowych już po wykupieniu mieszkania przez choćby jednego członka spółdzielni nie doprowadzi do dezintegracji spółdzielni mieszkaniowych?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23157)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie sposobu finansowania świadczeń w postaci zasiłków stałych i świadczeń zdrowotnych wynikających z ustawy o pomocy społecznej

Szanowna Pani Minister! Przyznawanie i wypłata zasiłków stałych oraz skalek zdrowotnych stało się od 1 sierpnia 2009 r. zadaniem własnym gmin na podstawie ustawy z 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 752, z póź. Zm.) Zgodnie z jej art. 38 ust. 1 i 2 jednostki samorządu otrzymują z budżetu państwa dotacje na realizację przewidzianych od dnia wejścia w życie tej ustawy zadań własnych, zgodnie z zasadami przyjętymi w budżecie państwa do określenia wydatków podobnego rodzaju.

Jednak ust. 3 tego samego artykułu gwarantuje, że do dotacji na zasiłki stale i składki zdrowotne nie będzie stosowany art. 115 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej. Określa on, że samorządy mogą otrzymać dofinansowanie do zadań własnych z zakresu pomocy społecznej, które nie może przekroczyć 80% kosztów realizacji zadania.

Dlatego nie 100%, ale 80% dofinansowania do wypłat zasiłków stałych oraz należnych od nich składek na ubezpieczenie zdrowotne będą otrzymywać gminy. Tak wynika ze stanowiska Ministerstwa Finansów, które przekazali samorządom wojewodowie. Tym samym gminy będą musiały znaleźć brakujące pieniądze w swoich budżetach, ponieważ wszystkie osoby spełniające kryteria muszą takie zasiłki otrzymać. Samorządy, już teraz obciążone wieloma zadaniami własnymi, protestują przeciwko przedstawionej przez resort finansów interpretacji.

Ta interpretacja przepisów i zmniejszenie tym samym dotacji na zasiłki niemiłe zaskoczyło gminy, bowiem stawia ona samorządy gminne w bardzo trudnej sytuacji. Wydana jeszcze w ubiegłym roku interpretacja gwarantowała pełne pokrycie wydatków na zasiłki stale i składki. Samorządy zmuszone będą znaleźć na ten cel pieniądze we własnych budżetach bądź przesunąć środki z innych zadań, które nakłada na nie ustawa o pomocy społecznej. Może to dotyczyć np. wypłaty zasiłków celowych oraz zasiłków specjalnych celowych, które są finansowane z budżetu samorządu i nie są obowiązkowe.

Należy również wskazać, że w uzasadnieniu do rządowego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (druk sejmowy nr 1073) zapisano, że celem tego przepisu, czyli wcześniej cytowanego art. 38 ust 3, jest zapewnienie jednostkom samorządu terytorialnego środków finansowych na realizację przejmowanych zadań w takiej samej wysokości, jaką otrzymywałyby na te zadania, gdyby nadal pozostawały one zadaniami z zakresu administracji rządowej.

Niezrozumiałe jest to, że zmiana wprowadzana jest w środku roku, gdy budżet jest już rozdzielony na poszczególne zadania. Obawiam się, że uderzy to przede wszystkim w grupę najbardziej potrzebujących wsparcia państwa osób niepełnosprawnych, długotrwale chorych, nieposiadających źródeł utrzymania.

Przyłączam się do głosów niezadowolonych ze strony Świętokrzyskiego Forum Pomocy Społecznej i pragnę zaprotestować przeciwko interpretacji przepisu art. 128 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

W związku z tym zwracam się z pytaniem, jakie jest stanowisko ministra pracy i polityki społecznej w kwestii sposobu interpretowania przepisu art. 128 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych w związku z art. 38 ust. 1–3 ustawy z 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92,

poz. 752, z póź. zm.) i czy dofinansowanie do tych zadań ze strony państwa, w ocenie Pani Minister, może przekroczyć 80% kosztów realizacji zadania.

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 7 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23158)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie potrzeby zmiany ustawy o systemie oświaty w kwestii darmowych przejazdów dzieci niepełnosprawnych

Szanowna Pani Minister! W trosce o sytuację dzieci i młodzieży niepełnosprawnej pragnę zwrócić uwagę na krzywdzące przepisy dotyczące uprawnień do darmowych przejazdów autobusami dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnej komunikacją miejską. W wielu gminach w Polsce uchwalono, że niepełnosprawni uczniowie mają darmowe przejazdy komunikacją miejską, ale tylko na trasie szkoła – dom. Jest to zgodne z podstawowym obowiązkiem, jaką nakłada na gminy ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, według której obowiązkiem gminy jest zapewnienie uczniom niepełnosprawnym i ich opiekunom bezpłatnego transportu tylko do najbliższej szkoły bądź ośrodka umożliwiającego tym dzieciom i młodzieży realizację obowiązku szkolnego i obowiązku nauki.

Takie ograniczenie świadczy jednak o bezduszności. Rodzice dzieci niepełnosprawnych muszą już płacić za bilety dla siebie i dziecka, gdy jadą do lekarza, do ośrodka rehabilitacyjnego, poradni psychologiczno-pedagogicznej czy ośrodka socjoterapii. Biorąc pod uwagę koszty, jakie ponoszą rodzice na leczenie i rehabilitację dziecka niepełnosprawnego, konieczność opłaty za przejazdy autobusami komunikacji miejskiej jest znacznym obciążeniem budżetu tych rodzin.

Tylko nieliczne gminy rozszerzyły katalog darmowych przejazdów. Rodzi to poczucie dyskryminacji i nierówności, gdy dziecko niepełnosprawne z opiekunem w Radomiu może do ośrodka rehabilitacyjnego jechać za darmo, a w Kielcach – już nie. Konieczne jest więc zaapelowanie do władz samorządowych o podjęcie działań zmierzających do poszerzenia uprawnień do darmowych przejazdów autobusami komunikacji miejskiej dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnej.

Równocześnie apeluję o wprowadzenie zmian w ustawie oświatowej, które uregulują i ujednoczą sytuację w tej kwestii w całym kraju.

Obowiązkiem rządu, władz samorządowych jest wspieranie rodziców wychowujących niepełnospraw-

ne dzieci. Umożliwienie darmowych przejazdów nie tylko na trasie szkoła – dom na pewno odciąży budżet rodzin wychowujących niepełnosprawne dziecko i ułatwi rodzicom dostęp do leczenia, rehabilitacji, szkolenia.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy przewidziane jest wprowadzenie zmian do ustawy oświatowej zmierzającej do ujednoczenia przepisów o uprawnieniach do darmowych przejazdów dla dzieci niepełnosprawnych i ich opiekunów?

2. Czy możliwe jest poszerzenie katalogu darmowych przejazdów poza trasą szkoła – dom?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 7 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23159)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zadośćuczynienia obywatelom
Polski za pracę w latach 1948–1955
wykonywaną przymusowo w ramach
Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”**

Zwracam się do Pani Minister w sprawie możliwości przyznania państwowych świadczeń osobom, które po zakończeniu II wojny światowej zostały wbrew własnej woli wcielone do przymusowych brygad pracy junaków i junaczek.

W trakcie mojej wieloletniej pracy posła na Sejm RP podejmowałem już ten problem, zawsze podkreślając, że jest to jedna z tych kwestii moralnych, które wymagają od obecnej Rzeczypospolitej jak najszybszego uregulowania.

Powszechna Organizacja „Służba Polsce” miała charakter paramilitarny i prowadziła wśród młodzieży w wieku od 16 do 21 lat obowiązkowe przysposobienie wojskowe, zawodowe oraz indoktrynację polityczną. Młodzież zapewniała władzy komunistycznej niemal bezpłatną siłę roboczą (bez wynagrodzenia, jedynie za wyżywienie, nocleg i umundurowanie), wykorzystywaną m.in. przy odbudowie Warszawy, budowie Nowej Huty, w państwowych gospodarstwach rolnych, także w kamieniołomach i kopalniach. W 1949 r. służba ta obejmowała ok. 1,2 mln osób.

Poszkodowani zrzeszyli się w 2003 r. Podkarpackie Stowarzyszenie Weteranów Pracy Przymusowej Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” liczy około 900 osób.

Mając na uwadze sprawiedliwe uregulowanie przedstawionej sprawy, zwracam się do Pani Minister z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej rozpoczęło prace nad prawnym uregulowaniem kwestii zadośćuczynienia za wykonywanie przymusowej pracy w „Służbie Polsce”?

2. Jeśli taka regulacja nie jest przygotowywana, to jakie są tego przyczyny?

Z poważaniem

Poseł Marek Kuchciński

Przemysł, dnia 15 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23160)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zmian w systemie finansowania
oświaty w Polsce**

Utrzymanie prawidłowego funkcjonowania systemu szkolnictwa na terenie gmin wiejskich i małomiasteczkowych to dla władz niniejszych terenów problem natury finansowej. Taki stan rzeczy jest ściśle związany z tym, że otrzymywana subwencja oświatowa nie jest wystarczająca. W klasach, gdzie liczba uczniów jest niska, w większości poniżej 10 uczniów, koszt utrzymania w przeliczeniu na jednego ucznia jest znacznie wyższy niż ma to miejsce w oddziałach ponad dwudziestoosobowych.

Konieczny wzrost wynagrodzeń dla nauczycieli w wysokości 10,7 i 7% przy zmniejszeniu liczby dzieci w ostatnich latach o około 6–7% powoduje znaczne dopłaty z budżetów jednostek samorządowych, natomiast wzrost subwencji na jednego ucznia nie rekompensuje strat finansowych.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o rozpatrzenie wniosków Konwentu Wójtów i Burmistrzów Powiatu Jasielskiego proponujących następujące rozwiązania o charakterze ogólnopolskim:

1. W sytuacji utrzymania dotychczasowej sieci szkół konwent proponuje, aby subwencja nie była naliczana na ucznia, lecz na etat nauczycielski.

2. Zwiększenie pensum dla nauczycieli przedmiotu do 24 godzin tygodniowo i likwidację dodatku wiejskiego i mieszkaniowego.

3. Wprowadzenie zasady, iż w przypadku, gdy liczba uczniów w szkole podstawowej będzie niższa niż 100 dzieci, a w gimnazjum niż 50, stosunek pracy z nauczycielem będzie zawierany na podstawie ogólnych przepisów wynikających Kodeksu pracy, a nie z Karty Nauczyciela. Taka sytuacja pozwoli władzom samorządowym na prowadzenie publicznych szkół, unikając przekazywania ich stowarzyszeniom, pozostawiając je jako szkoły publiczne.

Istniejący stan rzeczy bez wprowadzenia jakichkolwiek zmian spowoduje nieodwracalne pogorszenie

się stanu oświaty w Polsce. Wzrastają płace nauczycieli, co jest koniecznością, spadająca liczba dzieci w szkołach i sytuacja, w której samorzady nie mogą zaciągać kredytów na bieżące wydatki, to jest na utrzymanie szkół, stanowi zagrożenie dla oświaty na niniejszych terenach.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą do Pani Minister o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy powyższe postulaty zaproponowane przez Konwent Wójtów i Burmistrzów Powiatu Jasielskiego mają szansę na wykorzystanie w procesie legislacyjnym.

Z poważaniem

Poseł Marek Kuchciński

Przemyśl, dnia 17 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23161)

do ministra infrastruktury

w sprawie pogarszającego się stanu kolei na Podkarpaciu

W związku z apelem, jaki wystosowała Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” PKP Polskie Linie Kolejowe SA Zakład Linii Kolejowych w Rzeszowie, kopia w załączeniu^{*)}, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o podjęcie działań mających na celu niedopuszczenie do dalszego pogorszenia się sytuacji kolei na Podkarpaciu.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytania w następujących kwestiach:

1. Czy istnieje możliwość przeznaczenia dodatkowych środków finansowych na dalszy remont odcinka linii kolejowej Rzeszów – Przemyśl, będącej częścią magistrali kolejowej E30 finansowanej z POliS? Środki przyznane na ten cel w 2011 r. w wysokości 30 mln zł wystarczą jedynie na dokonanie remontów torów w dwóch lokalizacjach. Do remontu pozostają odcinki torów: Jarosław – Przemyśl tor 1 oraz 2, Łañcut – Strażów tor 2, Rogóżno – Przeworsk tor 1. Jedynie podjęcie kompleksowych działań skróci czas przejazdu na wyżej wymienionych odcinkach.

2. Czy istnieje możliwość wydłużenia kursowania pociągów na linii Stróże – Biecz do Jasła jako możliwość korzystania z dogodnej formy transportu dla okolicznych mieszkańców miejscowości Skołyszyn i Przysieki?

3. Jak kształtują się możliwości przywrócenia kursowania pociągów międzynarodowych na linii 108 na odcinku Jasło – Zagórz – Chyrów? Kursowanie pociągów na tej linii było w całości finansowane przez Ministerstwo Infrastruktury. Decyzja o zwie-

szeniu ww. połączenia spowodowała zanik ruchu granicznego na przejściu granicznym Krościenko – Chyrów.

4. Czy istnieje możliwość wykorzystania środków finansowych z RPO uzyskanych z oszczędności na modernizacji linii 106 Rzeszów – Jasło na dalszą naprawę torów na linii 108 Jasło – Zagórz?

Wszelkie zmiany dokonywane na kolei powinny służyć poprawie świadczonych usług. Przekształcenia gospodarcze i strukturalne na Podkarpaciu zależą również od stanu kolei. Podejmowane działania powinny doprowadzać do polepszenia sytuacji kolei, a nie, jak to się dzieje obecnie, do jej dalszej degradacji.

Z poważaniem

Poseł Marek Kuchciński

Przemyśl, dnia 15 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23162)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie najnowszych prowokacji litewskich wobec polskiej mniejszości

Zapewne znane są Panu Ministrowi incydenty, które miały miejsce w ostatnim czasie w Republice Litewskiej, a które można uznać za prowokację Litwinów wobec polskiej mniejszości. Podczas niedawnego wyjazdowego posiedzenia wspólnej komisji litewskiego Sejmu i Światowej Wspólnoty Litwinów doszło do antypolskich wystąpień. Vytautas Dailydka, były dyrektor litewskiej szkoły, obrażał publicznie polskie placówki oświatowe, mówiąc, że polskie przedszkola w rejonie solecznickim wychowują Hitlerjugend. Natomiast nauczyciel historii w litewskim gimnazjum w Solecznikach Arturas Andriusaitis nazwał polskie szkoły w tym rejonie, gdzie Polacy stanowią 80% mieszkańców: rozsądnymi antypaństwowego elementu i wylegarnią piątej kolumny. Wobec takich wystąpień ostro zareagowali przedstawiciele polskiej mniejszości, przekazując sprawę do prokuratury i zarzucając stronie litewskiej podżeganie do nienawiści i waśni narodowościowych.

Kolejna prowokacja miała miejsce w niedawnej audycji reality show „Aš myliu Lietuvą” („Ja kocham Litwę”) na kanale LNK, gdzie doszło do demonstracyjnego zdejmowania tabliczek z nazwami ulic w języku polskim w Ejszyszkach w rejonie solecznickim, gdzie Polacy stanowią 90% mieszkańców.

Nikt nas nie poinformował o filmowaniu programu w miasteczku. Przyjechali, pozrywali tablice z polskimi nazwami ulic i pokazali to w telewizji jako przykład litewskiego patriotyzmu. Mieszkańcy są tym mocno oburzeni – powiedział „Kurierowi Wileńskiemu” starosta Ejszyszek, który złożył zawiado-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

mienie na policji o przestępstwie popełnionym przez ekipę filmową i uczestników show. Polacy mieszkający w rejonie sołecznickim są zgodni. Ich zdaniem reklamowane jako najbardziej patriotyczne show różni się naprawdę narodowościowo.

W związku z powyższym mam następujące pytania do Pana Ministra:

1. Czy polskie MSZ zareagowało na te prowokacje strony litewskiej, czy domagało się wyjaśnienia sprawy i pociągnięcia do odpowiedzialności tych, którzy, urządzając antypolskie prowokacje, dążą do rozniesienia na Litwie waśni narodowościowych?

2. Jakie działania podejmują władze litewskie, aby tego typu prowokacje nie powtarzały się?

3. Czy w ostatnim czasie ma miejsce nasilenie na Litwie antypolskich wystąpień i prowokacji ze strony litewskich nacjonalistów?

4. Czy ambasador Republiki Litewskiej w Polsce także wobec polskiego MSZ stoi na stanowisku, że nie ma na Litwie przypadków dyskryminacji polskiej mniejszości?

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 17 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23163)

do ministra skarbu państwa

w sprawie niejasności przy restrukturyzacji przedsiębiorstwa Ursus sp. z o.o.

Otrzymałem pismo z dnia 23 maja 2011 r. podpisane przez przedstawicieli Organizacji Międzyzakładowej nr 1 KF NSZZ „Solidarność” oraz pracowników przedsiębiorstwa Ursus spółki z o.o., dotyczące trwającej restrukturyzacji spółki, która, zdaniem autorów pisma, będzie niekorzystna zarówno dla Skarbu Państwa, jak i samych pracowników. Uważają oni, że nieudolna polityka ekonomiczna zarządu PKZ Bumar spółki z o.o. odpowiedzialnej na mocy porozumienia z 2003 r. za spółkę Ursus doprowadziła 26 kwietnia 2011 r. do sprzedaży 100% udziałów spółki Ursus i znaku towarowego Ursus firmie Pol-Mot Warfama za 1 zł, co ewidentnie nastąpiło ze szkodą dla Skarbu Państwa.

Zdaniem związkowców prezes Zarządu przedsiębiorstwa Ursus spółki z o.o., który podczas sprzedaży spółki rozpoczął procedurę zwolnień grupowych nie wziął pod uwagę spraw pracowniczych i planu produkcji. Pracownicy skarżą się na brak informacji ze strony kierownictwa spółki w sprawie podpisania paktu socjalnego. Uważają, iż jest to niezgodne z obowiązującymi w Unii Europejskiej normami prawa pracy, a także podejrzewają, że mogą być oszukiwani. Pracownicy mają nadzieję, że zostanie zawarte porozumienie gwarantujące poprawienie warunków pra-

cy oraz domagają się zaprzestania działania na szkodę firmy Ursus. Żądają także negocjacji paktu socjalnego oraz ujawnienia kontraktu sprzedaży Ursusa w zakresie spraw pracowniczych.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy może Pan Minister zlecić kontrolę restrukturyzacji firmy Ursus spółka z o.o. pod kątem zachowania interesu Skarbu Państwa i praw pracowniczych?

2. Jak wygląda analiza korzyści wynikających ze sprzedaży firmy Ursus spółki z o.o. za 1 zł?

3. Czy pracownicy Ursusa mogą mieć pełną wiedzę w sprawie restrukturyzacji spółki i zagwarantowanych dla nich praw pracowniczych, a zatem wgląd w dokumenty spółki związane z jej przekształceniem i sprzedażą?

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 17 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23164)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie finansowania przez PFRON tłumacza języka migowego dla niesłyszących studentów

Otrzymałem niepokojącą wiadomość od niesłyszących studentów Wyższej Szkoły Technologii Informatycznych, którym na podstawie decyzji wydanej przez PFRON odebrano możliwość korzystania z pomocy tłumacza języka migowego. Kierownictwo funduszu stwierdziło, iż nie posiada pieniędzy na dalsze finansowanie tłumacza. W konsekwencji obowiązkiem opłacania tłumacza zostaną obciążeni studenci.

Takie rozwiązanie jest dalece niekorzystne, bowiem prowadzi do znacznego zawyżenia kosztów nauki. Niesłyszący studenci WSTI podkreślają, że brak osoby posługującej się językiem migowym uniemożliwi im porozumiewanie się z profesorami oraz rozumienie specjalistycznej tematyki poruszanej na wykładach. Decyzja podjęta przez PFRON zmusi część studentów do rezygnacji ze studiów, gdyż bez fachowej pomocy nie będą w stanie poradzić sobie z przyswojeniem wymaganej wiedzy. Z kolei brak wykształcenia przekreśli ich szanse na znalezienie pracy.

Zainteresowani, jako osoby borykające się na co dzień z utrudnieniami w komunikacji ze środowiskiem słyszących czują się skrzywdzeni takim postępowaniem. Pomimo swej niepełnosprawności chcieliby pozostać osobami aktywnymi zawodowo, realizującymi swoje plany i marzenia. Osobiście uważam, że odebranie im możliwości korzystania z pomocy tłumacza migowego, potrzebnego na zajęciach, jest jednoznaczne z pozbawianiem ich szansy na normalne życie.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego, pomimo tak wielu akcji społecznych mówiących o wyrównywaniu szans osób niepełnosprawnych, podjęto decyzję, która odbiera im nadzieję na ukończenie studiów wyższych?

2. Jak Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zamierza rozwiązać problem związany z pozbawieniem niesłyszących studentów możliwości kontynuowania nauki, która wymaga korzystania z pomocy tłumacza migowego?

3. Jeśli PFRON faktycznie nie ma środków na opłacenie takiego tłumacza, czy istnieje możliwość opłacenia go z innych środków pozostających w dyspozycji Pani Minister?

Posel Artur Górski

Warszawa, dnia 17 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23165)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie planowanego przekształcenia
PFRON**

W ostatnim czasie zaniepokojenie społeczne wzbudza fakt planowanego przekształcenia Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w fundusz celowy przy Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, a także mniejsza ilość środków finansowych dla osób niepełnosprawnych, które otrzymują od PFRON-u.

Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych jest funduszem celowym, finansującym rehabilitację zawodową i społeczną oraz zatrudnianie niepełnosprawnych. W składzie PFRON-u znajduje się zarząd oraz rada nadzorcza, będąca niezwykle istotnym organem funduszu. Członkami rady nadzorczej są nie tylko przedstawiciele rządu, ale także reprezentanci pracodawców Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” i przede wszystkim przedstawiciele sejmiku osób niepełnosprawnych, Polskiego Towarzystwa Walki z Kalectwem oraz innych organizacji pozarządowych związanych z problematyką osób niepełnosprawnych. Skład taki, oprócz kompetencji, pozwala podczas podejmowania decyzji na zachowanie elementów dialogu społecznego, co w państwie demokratycznym, jakim jest Polska, nie pozostaje bez znaczenia.

Osoby niepełnosprawne to grupa ludzi, która wymaga szczególnej ochrony i opieki ze strony państwa. Nie są oni w stanie samodzielnie zaspokajać potrzeb, wynikających z ich sytuacji zdrowotnej, która pociąga za sobą niedostatki finansowe, materialne, mieszkaniowe i rzeczowe.

Planowane z dniem 1 stycznia 2012 r. pozbawienie osobowości prawnej i przekształcenie PFRON-u w fundusz celowy przy Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej oznacza włączenie środków finansowych funduszu do budżetu państwa. Sytuacja ta stworzy możliwość przekazywania środków przeznaczonych na rehabilitację zawodową i społeczną osób niepełnosprawnych, na inne cele w budżecie, kosztem niepełnosprawnych.

Przychodami funduszu są głównie środki pochodzące z obowiązkowych miesięcznych wpłat, których dokonują pracodawcy zatrudniający co najmniej 25 pracowników w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy, a wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych w ich zakładzie jest niższy niż 6%. Przekazanie tych pieniędzy do budżetu państwa odbije się negatywnie na sytuacji życiowej niepełnosprawnych. Według Business Centre Club, utrata osobowości prawnej przez PFRON oznacza zniesienie społecznej kontroli nad środkami funduszu, których płatnikami są przedsiębiorcy, i stawia pod znakiem zapytania sposób właściwego wydatkowania pieniędzy. Ponadto, rozwiązanie takie niesie za sobą ryzyko, że pracodawcy nie otrzymają takiego jak obecnie wsparcia przy zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Z kolei brak zachęt dla przedsiębiorców i uzależnienie dotacji dla firm od sytuacji budżetu państwa spowoduje spadek zatrudnienia niepełnosprawnych i poważne finansowe kłopoty firm, przystosowanych do zatrudniania osób z niepełnosprawnością.

Ustawa o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w kwestii finansowania zadań nie jest przygotowana do likwidacji Zarządu i Rady Nadzorczej PFRON, ani do likwidacji oddziałów regionalnych PFRON i przejęcia ich roli przez samorządy wojewódzkie. Oddziały te, dzięki wykwalifikowanej kadrze, sprawnie realizują zlecane przez zarząd funduszu zadania, współpracując z samorządami i organizacjami pozarządowymi realizującymi zlecane zadania publiczne. Ponadto, obsługują również osoby fizyczne z danego regionu, z różnym stopniem niepełnosprawności, biorące udział w programach ogłaszanych przez Zarząd PFRON.

Zaniepokojenie wzbudza fakt, że tak istotne zmiany i decyzje nie były konsultowane ze środowiskiem i organizacjami pozarządowymi od lat zajmującymi się problematyką rehabilitacji społecznej i zawodowej. Podkreślić należy, iż wsparcie otrzymywane z PFRON od organizacji pozarządowych jest dla większości z nich jedynym czynnikiem niepozwalającym na życie w skrajnym ubóstwie, izolacji, wykluczeniu i zupełnej degradacji społecznej.

Niedopuszczalne bowiem jest, aby w XXI wieku, w państwie przejmującym przewodnictwo w Unii Europejskiej ludzie najbardziej pokrzywdzeni przez los żyli w coraz gorszych warunkach, a do tego może przyczynić się decyzja o pozbawieniu osobowości prawnej Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Dwadzieścia lat istnienia PFRON pozwoliło jego kadrze na zdobycie ogromnego doświadczenia i kompetencji, te zaś z kolei na wypracowanie systemu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych, składającego się z wielu programów i sprawdzonych, skutecznych procedur, ich wdrażanie i realizację.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z zapytaniem:

1. Jakie jest uzasadnienie planowanych zmian?
2. W jaki zakresie przewiduje się zmianę sytuacji osób niepełnosprawnych po planowanym przekształceniu?
3. Czy jest sens zmieniać działający i sprawdzony system?

Z poważaniem

Posel Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 15 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23166)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie drastycznie niskich płac pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych

Przez ostatnie lata we wszystkich szkołach artystycznych w wyniku reform przybywa zadań nie tylko dla nauczycieli, ale także dla administracji i obsługi szkół: woźnych, konserwatorów i obsługi finansowej. W rozwoju kultury lokalnej i ogólnopolskiej, oprócz dobrze wykształconych i zaangażowanych nauczycieli, istotną rolę odgrywa także sprawnie funkcjonująca administracja i obsługa. Są to ludzie, którzy przez swoją oddaną pracę pośrednio odpowiadają za pierwszy, ale jakże ważny kontakt wizerunkowy z uczniami, ich rodzicami oraz szeroką publicznością, goszczącą na wielu wydarzeniach artystycznych organizowanych przez szkoły.

Po raz kolejny, odkładając na później ewentualne zmiany w funduszu wynagrodzeń, podczas uchwalania projektu budżetu administracja i obsługa szkół artystycznych, podległa ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego, została potraktowana bardzo krzywdząco. Sytuacja taka wzbudza zaniepokojenie i poczucie niesprawiedliwości tej grupy zawodowej.

Od ponad czterech lat poziom płac administracji i obsługi szkół artystycznych pozostaje na tym samym poziomie, bez żadnych podwyżek chociażby uwzględniających inflację. Jest to społecznie i moralnie trudne do przyjęcia w sytuacji, gdy po pierwsze nauczyciele otrzymują podwyżki, a po drugie od miesięcy w Polsce szaleje już inflacja.

Ponadto pracownicy obsługi szkół artystycznych mają uposażenie często na granicy najniższej płacy w Polsce, a średnia płaca to 2040 zł brutto na jeden etat. Przy kolejnym ustawowym podwyższeniu płacy minimalnej od 1 stycznia 2011 r. wynagrodzenie kolejnych pracowników z wieloletnim stażem znajdzie się poniżej tego minimum. Doprowadza to też do powstania dodatkowych zobowiązań.

Należy także podkreślić, iż obecnie pracownikom administracji i obsługi nie są wypłacane nie tylko żadne premie, ale nie są też wypłacane nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalne, ponieważ brakuje na to środków.

W każdej szkole artystycznej co roku postępuje ogromny wzrost zadań niezbędnych do wykonania przez administrację szkolną, zarówno ilościowy, jak i pod względem odpowiedzialności.

Podkreślenia wymaga jeszcze fakt, iż kosztem wydatków rzeczowych w budżecie MKiDN jest 15 mln zł, które pozwoliłyby na podwyżki dla wspomnianej grupy zawodowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem:

1. Czy podwyżki wynagrodzeń dla nauczycieli, przy jednoczesnym pomijaniu pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, nie są przejawem dyskryminacji?
2. Czy pracownicy administracji i obsługi szkół artystycznych mogą liczyć jeszcze w tym roku na jakiegokolwiek podwyżki i wypłaty zaległych świadczeń?

Z poważaniem

Posel Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23167)

do ministra finansów

w sprawie podwyższenia wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych prowadzonych przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego

Szanowny Panie Ministrze! Na jednym z dyżurów zgłosili się do mnie przedstawiciele pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego w sprawie podwyższenia wynagrodzenia.

Według zainteresowanych przez ostatnie lata we wszystkich szkołach artystycznych w wyniku reform przybywa zadań nie tylko nauczycielom, ale także pracownikom administracji i obsługi szkół. Wiele z tych działań ma bardzo znaczący wpływ na rozwój kultury lokalnej i ogólnopolskiej, wiele z nich toruje

drogę do standardów europejskich, dlatego też w każdej szkole artystycznej, oprócz dobrze wykształconych i zaangażowanych nauczycieli, istotną rolę odgrywa również sprawnie funkcjonująca administracja i obsługa. Są to ludzie, którzy poprzez swoją oddaną pracę pośrednio odpowiadają za pierwszy, ale jakże ważny kontakt wizerunkowy z klientami, czyli uczniami, rodzicami, jak również szeroką publicznością goszczącą na wielu wydarzeniach artystycznych, organizowanych przez szkoły.

Przedstawiciele pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych prezentują poziom płac, który według nich od ponad 4 lat pozostaje na tym samym poziomie, bez żadnych podwyżek chociażby uwzględniających inflację. Jest to społecznie i moralnie trudne dla nich do przyjęcia w sytuacji, gdy nauczyciele ostatnią podwyżkę o 7% otrzymali w 2011 r. Pracownicy obsługi szkół artystycznych uważają, że mają uposażenie na granicy najniższej płacy w Polsce – 2040 zł brutto na jeden etat. Przy ustawowym podwyższeniu płacy minimalnej od 1 stycznia 2011 r. uposażenie pracowników i obsługi szkół artystycznych znalazły się poniżej tego minimum, co doprowadza do powstania dodatkowych zobowiązań.

Zainteresowani wskazują na fakt, że aktualnie w grupie tej nie są wypłacane premie, nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalne, gdyż brakuje na to środków. Uważają również, że w każdej szkole artystycznej co roku postępuje ogromny wzrost zadań niezbędnych do wykonania przez administrację szkolną, zarówno ilościowy, jak i pod względem odpowiedzialności. W wyniku remontów odświeżane są budynki, przybywa pomieszczeń, rozbudowuje się baza dydaktyczna, co zwiększa również zadania pracowników obsługi szkół.

Zainteresowani informowali również, że dzięki działaniom ministra kultury i dziedzictwa narodowego przygotowano jest, kosztem wydatków rzeczowych, w budżecie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego 15 mln zł, które pozwoliłyby na podwyżki dla wspomnianej grupy zawodowej.

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1966 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.), proszę Pana Ministra o zapoznanie się z powyższą interpelacją oraz udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy minister finansów nie widzi możliwości wyrażenia zgody na wpisanie do przyszłorocznego budżetu 15 mln zł, w ramach przyznanego limitu wydatków, na podwyższenie wynagrodzenia pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych prowadzonych przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego?

Z poważaniem

Poseł Józef Piotr Klim

Białystok, dnia 13 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23168)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie refundacji przez PFRON części kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych.

Szanowna Pani Minister! Ustawa z 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 226, poz. 1475) wprowadziła zasadę obowiązującą od 1 marca 2011 r., zgodnie z którą pracodawcy nie mają już prawa do refundacji części kosztów wynagrodzenia zatrudnionych o lekkim lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury. Wspomniana ustawa nie ogranicza tej refundacji za zatrudnionych rencistów w zakładach pracy chronionej mających orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy (dawna II grupa inwalidzka). Ten stan prawny powoduje nierówność wobec prawa tych dwóch grup niepełnosprawnych. Dla pełniejszego zobrazowania tej sytuacji przytaczam następujący przykład:

Zakład pracy chronionej zatrudniający rencistę w wieku 60 lat posiadającego orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy (dawna II grupa inwalidzka) otrzymuje za tę osobę refundację części kosztów zatrudnienia, natomiast ten sam zakład pracy chronionej zatrudniający emeryta mającego 60 lat (wcześniejsza emerytura) już tej refundacji od 1 marca 2011 r. nie otrzymuje.

W tej sytuacji zakład pracy chronionej zwolnił ww. emeryta, który czuje się pokrzywdzony przez prawo, bowiem jego wcześniejsza emerytura jest zbliżona kwotowo z rentą rencisty, który dalej jest zatrudniony. Co prawda ustawa nie zakazuje zatrudniania emerytów, ale brak refundacji kosztów zatrudnienia tych osób o lekkim lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności powoduje, że zakład pracy chronionej w większości przypadków rozstaje się z tymi ludźmi ze względów finansowych (brak refundacji).

Przedstawiając powyższe, uprzejmie proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytanie: Czy i w jaki sposób resort zamierza rozwiązać ten problem?

Z poważaniem

Poseł Ewa Kierzkowska

Warszawa, dnia 20 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23169)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zwolnienia z opłat za korzystanie z dróg krajowych autobusów operatorów publicznego transportu zbiorowego wykorzystywanych do przewozów o charakterze użyteczności publicznej

Szanowny Panie Premierze! W znowelizowanej w ostatnim czasie ustawie o drogach publicznych, której niektóre zapisy obowiązywać będą od dnia 1 lipca br., pominięto niezwykle istotny zapis zwalniający z opłat za korzystanie z dróg krajowych autobusy operatorów publicznego transportu zbiorowego wykorzystywane do przewozów o charakterze użyteczności publicznej.

Przedmiotowy stan rzeczy sprawia, że szczególnie w przypadku dużych aglomeracji miejskich operatorzy publicznego transportu zbiorowego zmuszeni będą do ponoszenia dodatkowych kosztów. Należy przy tym zauważyć, że dotychczas obowiązujące przepisy regulujące przedmiotową kwestię zawierały stosowne zwolnienia w odniesieniu do ww. podmiotów.

Za koniecznością uzupełnienia stosownego wyroku uprawnionych do bezpłatnych przejazdów po drogach publicznych przemawia również fakt, że przedsiębiorstwa komunikacyjne świadczące usługi o charakterze wyższej użyteczności wykonują przewozy, za które należność powinna być możliwie jak najniższa.

Dodatkowe koszty wpłyną zatem bezpośrednio na wzrost cen biletów obciążając tym samym pasażerów.

Bardzo proszę Pana Premiera o odpowiedź, czy Rada Ministrów jest świadoma opisanej wyżej sytuacji, a także, jakie działania zamierza podjąć Pan Premier w celu uchronienia pasażerów komunikacji miejskich przed wzrostem cen biletów spowodowanym brakiem stosownych zwolnień w ustawie o drogach publicznych.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 13 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23170)

do ministra infrastruktury

w sprawie wątpliwości związanych ze zmianą systemu pobierania opłat za podróżowanie po polskich drogach ekspresowych i autostradach dla pojazdów o masie powyżej 3,5 t

Od 1 lipca br. wchodzi w życie wchodzi nowy system opłat za podróżowanie drogami ekspresowymi i autostradami. Obecnie istniejące winiety ma zastąpić e-myto. Kierowcy będą płacić za przejazd ww. drogami w systemie viaTOLL. Aby korzystać z tego systemu muszą wyposażyć się w urządzenia zwane viaBOX, które będą rejestrowały liczbę przejechanych kilometrów przez danego kierowcę. Jednak nikt nie zapewnił kierowcom w miarę szybkiej możliwości zaopatrzenia się w te urządzenia, czego skutkiem są wielogodzinne kolejki. Spowodowane jest to zbyt małą liczbą dostępnych punktów, w których można by było wyposażyć się w viaBOX-y.

E-myto, czyli opłata drogowa narzucona przez Unię Europejską, ma dotyczyć pojazdów, których masa przekracza 3,5 tony. W związku z powyższym pojawia się kolejna wątpliwość, a mianowicie to, iż ww. opłata ma dotyczyć busów i autobusów, co może znacznie wpłynąć na koszty biletów, a co za tym idzie na budżet pojedynczych obywateli, najczęściej tych mniej zamożnych zmuszonych do korzystania z komunikacji zbiorowej.

Wprowadzenie nowej opłaty spowoduje ponadto przeniesienie ruchu tranzytowego do miast. Może to przyczynić się do znacznego wzrostu ruchu samochodowego w miastach, a w konsekwencji ich zakorkowanie.

W związku z nasuwającymi się wątpliwościami kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy możliwe jest zorganizowanie większej liczby punktów dystrybucyjnych viaBOX-ów, w celu zmniejszenia kolejek i czasu oczekiwania na zarejestrowanie się w nowym systemie opłat?

2. Czy istnieje możliwość obniżenia lub całkowitego zniesienia opłaty dla autobusów i busów kursowych?

3. Na jak wysokie kwoty wyliczono skutki finansowe nowych rozwiązań związanych z wprowadzeniem systemu opłat za przejazd drogami ekspresowymi autostradami dla budżetu domowego osób dojeżdżających codziennie do pracy poza miejscem zamieszkania i czy ministerstwo przewiduje dodatki dla tych osób?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 17 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23171)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie możliwości wsparcia
przez Ministerstwo Edukacji Narodowej
działań w zakresie odbudowy oświaty
w Kazimierzu Dolnym, której funkcjonowanie
zostało zaburzone wskutek częściowego
zniszczenia po eksplozji gazu budynku
Gminnego Zespołu Szkół**

Szanowna Pani Minister! 31 maja całą społecznością Kazimierza Dolnego wstrząsnęła informacja o wybuchu gazu w Gminnym Zespole Szkół. Niespodziewana eksplozja nastąpiła około godziny 6 rano. Godzinę później szkoła zaczęłaby powoli się wypełniać. Niewiele brakowało, a doszło by do ogromnej tragedii o wymiarze nie tylko materialnym, ale ludzkim. Dla mieszkańców miasta i całej gminy, rzeszy absolwentów rozsianych po Polsce i świecie, rodziców i przede wszystkim dzieci był to wyjątkowo smutny dzień.

W wyniku eksplozji poważnemu uszkodzeniu uległ budynek, do którego uczęszczało codziennie ponad trzystu uczniów szkoły podstawowej, gimnazjum i liceum ogólnokształcącego. W ruinach znalazła się czterokondygnacyjna część jednego ze skrzydeł szkoły. Skala zniszczeń jest ogromna. Sięgają one blisko 25% budynku. Do użytku kompletnie nie nadaje się wschodnie skrzydło szkoły, a obecnie przypuszczać można, że pozostałej części grozi zawalenie. Z dostępnych informacji wynika, że eksplozja naruszyła konstrukcję pozostałych skrzydeł budynku, w którym poza szkołą znajdowało się również kilka mieszkań komunalnych. Decyzją powiatowego inspektora nadzoru budowlanego cały obiekt został zamknięty i w chwili obecnej ponad 300 uczniów kończy naukę w prowizorycznie przygotowanych pomieszczeniach udostępnionych przez inne placówki oświatowe działające w Kazimierzu Dolnym oraz w kilku rozsianych po całym miasteczku miejscach.

Problem dla całej gminy stał się niezwykle poważny, wręcz dramatyczny. Potrzebne są skoordynowane oraz mądre działania, by dzieci i młodzież mogły ponownie kontynuować naukę w odpowiednim miejscu. Z uwagi na duże potrzeby finansowe związane z odbudową podstawy oświatowej tej gminy – i to w krótkim czasie – niezbędne okazuje się wsparcie państwa. Oczywiście jest, że samorząd terytorialny, szczególnie w krótkim okresie, nie podoła czy to wyremontowaniu budynku, którego początki sięgają pierwszej połowy ubiegłego wieku, czy budowie nowej placówki. Ten drugi wariant, zważywszy na dotychczasowe informacje odnośnie do stanu technicznego budynku szkoły, wydaje się bardziej prawdopodobny i racjonalny.

Dlatego w tym miejscu zwracam się do Pani Minister z zapytaniem o możliwe formy wsparcia gminy

Kazimierz Dolny w zakresie odbudowy oświaty. Proszę o informację, czy i jak taka pomoc mogłaby się odbyć. Czy możliwe jest uruchomienie środków finansowych i poprzez to rozliczne wsparcie oświaty w gminie Kazimierz Dolny? Czy ministerstwo może wesprzeć różnego rodzaju działania pomocowe o charakterze niematerialnym? Czy możliwe jest przeznaczenie specjalnych środków chociażby na pomoce naukowe, podręczniki czy formy wakacyjnego odpoczynku dla dzieci?

Z poważaniem

Poseł Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23172)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie podjęcia przez rząd działań
zmierzających do odbudowy budynku szkoły
w Kazimierzu Dolnym, który uległ
zniszczeniu wskutek eksplozji gazu**

Szanowny Panie Premierze! 31 maja całą społecznością Kazimierza Dolnego wstrząsnęła informacja o wybuchu gazu w Gminnym Zespole Szkół. Niespodziewana eksplozja nastąpiła około godz. 6 rano. Godzinę później szkoła zaczęłaby powoli się wypełniać. Niewiele brakowało, a doszłoby do ogromnej tragedii o wymiarze nie tylko materialnym, ale i ludzkim. Dla mieszkańców miasta i całej gminy, rzeszy absolwentów rozsianych po Polsce i świecie, rodziców i przede wszystkim dzieci był to wyjątkowo smutny w skutkach dzień.

W wyniku eksplozji poważnemu uszkodzeniu uległ budynek, do którego uczęszczało codziennie ponad trzystu uczniów szkoły podstawowej, gimnazjum i liceum ogólnokształcącego. W ruinach znalazła się czterokondygnacyjna część jednego ze skrzydeł szkoły. Skala zniszczeń jest ogromna. Sięgają one blisko 25% budynku. Do użytku kompletnie nie nadaje się wschodnie skrzydło szkoły, a obecnie przypuszczać można, że pozostałej części grozi zawalenie. Z dostępnych informacji wynika, że eksplozja naruszyła konstrukcję pozostałych skrzydeł budynku, w którym poza szkołą znajdowało się również kilka mieszkań komunalnych. Decyzją powiatowego inspektora nadzoru budowlanego cały obiekt został zamknięty i w chwili obecnej ponad trzystu uczniów kończy naukę w prowizorycznie przygotowanych pomieszczeniach udostępnionych przez inne placówki oświatowe, działające w Kazimierzu Dolnym oraz w kilku rozsianych po całym miasteczku miejscach.

Problem dla całej gminy stał się niezwykle poważny, wręcz dramatyczny. Potrzebne są skoordynowane oraz mądre działania, by dzieci i młodzież mogły kontynuować naukę w odpowiednim miejscu. Z uwagi na duże potrzeby finansowe związane z odbudową podstawy oświatowej tej gminy – i to w szybkim czasie – niezbędne okazuje się wsparcie państwa. Oczywiście jest, że samorząd terytorialny, szczególnie w krótkim okresie, nie podoła czy to wyremontowaniu budynku, którego początki sięgają pierwszej połowy ubiegłego wieku, czy to budowie nowej placówki. Ten drugi wariant, zważywszy na dotychczasowe informacje odnośnie do stanu technicznego budynku szkoły, wydaje się bardziej prawdopodobny i racjonalny.

W związku z tragiczną sytuacją, którą powyżej przedstawiłem, pragnę podzielić oczekiwania władz samorządowych, mieszkańców gminy Kazimierz Dolny, absolwentów, rodziców, a przede wszystkim uczniów i prosić Pana Premiera o podjęcie działań w tym obszarze. Proszę w szczególności o uruchomienie rezerwy celowej, aby w ten sposób wesprzeć finansowo odbudowę szkoły w Kazimierzu Dolnym. Przyczyny tej prośby są nad wyraz oczywiste. Potrzebne jest w tym momencie wszelakie wsparcie działań kazimierskiego samorządu w celu zapewnienia przyszłości gminnej oświaty. I o to apeluję, licząc na zrozumienie i szybkie decyzje.

Jednocześnie proszę Pana Premiera o odpowiedź na pytanie: Na jaki rodzaj wsparcia ze strony rządu może liczyć społeczność Gminnego Zespołu Szkół w Kazimierzu Dolnym?

Z poważaniem

Poseł Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23173)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie niewystarczającego
subwencjonowania przez rząd działalności
polskiego szkolnictwa**

Szanowna Pani Minister! Otrzymuję od instytucji samorządowych, odpowiedzialnych za funkcjonowanie podległych im placówek oświatowych, informacje o problemach związanych z zabezpieczeniem finansowym działalnością szkół. Problem ten nie jest czymś nowym, gdyż istnieje od kilku lat i sukcesywnie narasta. Niepokojący w całej tej sytuacji jest brak stosownych działań rządu odpowiedzialnego za kwestie związane z realizowaniem programów edukacyjnych i zapewnieniem odpowiedniego ich zabezpieczenia finansowego. W sposób szczególnie dotyczy to tych

samorządów, które z racji niewielkich własnych dochodów bazują na wszelkiego rodzaju subwencjach i dotacjach. Co więcej, rosnące z roku na rok obciążenia finansowe przenoszone są na barki jednostek samorządu terytorialnego. Można odnieść nieodparte wrażenie, że rząd i odpowiednie jego resorty nie dostrzegają tego problemu, jak również faktu, że lokalnym samorządom przychodzi z każdym rokiem finansować coraz to nowe zadania przekazywane im przez jednostki centralne.

Pani Minister! Budżety miast i gmin nie są finansowymi workami bez dna, z których bez problemu, jak być może niektórym ministrom się wydaje – można bez końca łożyć na realizowanie kolejnych zadań, także tych związanych z edukacją.

Podzielając niepokoje wójtów, burmistrzów czy starostów, pragnę zwrócić uwagę na fakt, że rządowe subwencje nie zabezpieczają w należyty sposób potrzeb polskiego szkolnictwa na każdym z trzech poziomów jego funkcjonowania: podstawowym, gimnazjalnym i średnim. Resort edukacji narodowej ma w obowiązku wespół z Ministerstwem Finansów podejmowanie takich działań, które w sposób pełny zabezpieczą te kwestie. To na razie teoria, bo praktyka pokazuje zupełnie coś innego. Żadnym usprawiedliwieniem faktu niewystarczającego łożenia na edukację przez państwo nie może być trudna sytuacja finansów publicznych. Edukacja nie może być źródłem jakichkolwiek pseudooszczędności ze strony rządu. Jeżeli ta maksyma jest obca obecnemu rządowi, to pragnę ją przypomnieć i mocno podkreślić.

Pani Minister, jak wygląda poziom subwencjonowania przez państwo edukacji z uwzględnieniem rosnącym potrzeb wynikającym m.in. z inflacji oraz rosnących kosztów funkcjonowania szkół?

Czy rząd wprowadził program oszczędnościowy w zakresie finansowania polskiej oświaty i o jaką wielkość została zmniejszona realna wartość wsparcia jednostek samorządowych w zakresie finansowania podległych im szkół?

Czy za moim pośrednictwem będzie Pani w stanie przekazać instytucjom samorządowym pozytywne informacje związane z wielkością finansowania w najbliższej przyszłości oświaty przez rząd Donalda Tuska?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 16 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23174)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie prac nad projektem ustawy
o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa
Żywności i Weterynarii**

Szanowny Panie Ministrze! W resorcie, którym Pan Minister kieruje, trwają prace nad projektem ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii. Przy tworzeniu tego typu przepisów warto wsłuchać się w głosy płynące od specjalistów zajmujących się daną dziedziną i brać pod uwagę doświadczenia służb odpowiedzialnych za określone dziedziny życia. Tymczasem projekt, o którym mowa, wywołuje spore kontrowersje.

Pierwsza z uwag dotyczy faktu, że wśród kompetencji nowej inspekcji, która miałby zostać utworzona, nie znajduje się nadzór nad żywnością w handlu detalicznym. Trudno oczekiwać, by zgodnie ze swoją nazwą mogła ona właściwie dbać o bezpieczeństwo żywności.

W projektowanych przepisach nie uwzględniono też zasad współpracy pomiędzy nową inspekcją a Państwową Inspekcją Sanitarną.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra:

1. Jakie są powody pomijania, przy tworzeniu wspomnianych przepisów, Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem żywności i żywienia?

2. Czy nie lepszym rozwiązaniem, jeśli dotychczasowe przepisy dotyczące bezpieczeństwa żywności i weterynarii wymagają nowelizacji, nie odpowiadają obecnym potrzebom, zamiast tworzenia nowej inspekcji byłoby zreformowanie tych przepisów i działalności obecnych służb zajmujących się tymi dziedzinami?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23175)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie opieki nad Polakami biorącymi
udział w letnich wyjazdach zagranicznych**

Szanowny Panie Ministrze! W najbliższych tygodniach z pewnością będziemy obserwować wzmożone turystyczne wyjazdy zagraniczne Polaków. Będą to zarówno wyjazdy zorganizowane, jak i indywidualne,

praktycznie we wszystkie zakątki świata. Niestety, obecna sytuacja międzynarodowa pokazuje, że nie wszystkie kraje czy regiony mogą być dla polskich turystów bezpieczne.

W części państw sytuacja jest bardzo dynamiczna i jeśli w danym miejscu w chwili obecnej jest bezpiecznie, to niekoniecznie musi być tak za kilka tygodni.

W związku z powyższym chciałbym zapytać:

1. Jakich krajów, regionów świata należy unikać, planując swój letni wypoczynek w tym roku?

2. Gdzie można znaleźć aktualną informację na ten temat?

3. Na jaką pomoc naszych służb konsularnych mogą liczyć Polacy, którzy podczas swoich zagranicznych wyjazdów napotkają na problemy natury prawnej, zostaną okradzeni bądź oszukani?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23176)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie kontroli nad biurami podróży
organizującymi wypoczynek Polaków**

Szanowny Panie Ministrze! Zaczyna się okres wzmożonych wyjazdów naszych rodaków na letni wypoczynek. Część z nich skorzysta niewątpliwie z oferty biur podróży organizujących wyjazdy zagraniczne. Niestety doświadczenia z ubiegłego roku pokazują, że wypoczynek ten z powodu kłopotów finansowych biur organizujących wyjazdy może zostać zakłócony. Wiem, że wnioski z tych doświadczeń wyciągnęli też przedstawiciele resortu, którym kieruje Pan Minister oraz podjęte zostały działania mające na celu wzmożenie ochrony klientów biur podróży i jednocześnie kontrolę podmiotów zajmujących się organizacją wyjazdów turystycznych.

W związku z powyższym chciałbym zapytać:

Jakie istotne zmiany w przepisach dotyczących ochrony klientów biur podróży i obowiązków organizatorów wyjazdów zostały wprowadzone w ciągu ostatnich 12 miesięcy?

Czy zrealizowana została ubiegłoroczna propozycja dotycząca wprowadzenia dodatkowej formy zabezpieczenia finansowego w postaci funduszu gwarancyjnego, uzupełniającego system zabezpieczenia w postaci gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, w przypadku gdy środki z tych zabezpieczeń okażą się niewystarczające dla pokrycia zwrotu wpłat za niezrealizowane imprezy turystyczne lub na zapewnienie powrotu z zagranicy uczestnikom imprez zagranicznych?

Na jakim poziomie jest obecnie ustalana przez ministra finansów minimalna wysokość sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej wymaganej w związku z działalnością wykonywaną przez organizatorów turystyki i pośredników turystycznych?

Czy w ciągu minionego roku resort kierowany przez Pana Ministra zwracał się do resortu finansów z propozycją zwiększenia tej stawki?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23177)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie obowiązków spoczywających
na organizatorach letniego wypoczynku
dzieci i młodzieży**

Szanowna Pani Minister! Wkrótce skończy się kolejny rok szkolny, a uczniowie wybiorą się na zasłużony odpoczynek. Część z nich z pewnością zdecyduje się na udział w letnich obozach, koloniach czy zielonych szkołach poza swoimi miejscami zamieszkania. Na szczęście coraz rzadziej, ale jednak wciąż co roku docierają do nas informacje, chociażby za pośrednictwem mediów, że nie wszyscy organizatorzy takiego wypoczynku dopełnili spoczywających na nich obowiązków.

W związku z powyższym chciałbym zapytać:

Czy, a jeśli tak, to w jakim zakresie zmieniły się od ubiegłego roku przepisy dotyczące obowiązków, jakie spoczywają na organizatorze letniego wypoczynku dzieci i młodzieży?

Na ile dni przed rozpoczęciem kolonii, obozu itd. jego organizator powinien zgłosić taki zamiar do właściwego kuratorium oświaty?

Kto może sprawować opiekę nad dziećmi i młodzieżą podczas takiego wypoczynku? Jakie uprawnienia powinna posiadać taka osoba?

Jakie wymogi musi spełnić obiekt lub teren, na którym odbywa się wypoczynek?

Czy każde miejsce letniego wypoczynku dzieci i młodzieży zostanie w trakcie jego działalności skontrolowane przez przedstawicieli kuratorium, urzędu wojewódzkiego bądź Ministerstwa Edukacji Narodowej?

Gdzie należy zgłaszać przypadki złamania przepisów dotyczących obowiązków, jakie spoczywają na organizatorze letniego wypoczynku dzieci i młodzieży?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23178)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy finansowej dla powodzian
w kontekście umowy dożywocia,
na przykładzie gm. Wilków**

Szanowny Panie Ministrze! Gmina Wilków jako jedna z dotkniętych klęską powodzi otrzymała środki finansowe na dotacje celowe dla mieszkańców gminy na remont lub odbudowę zniszczonych przez powódź budynków mieszkalnych i lokali mieszkalnych, zgodnie z pismem ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 27 maja 2010 r., znak: SVS-1744/2010, oraz z dnia 24 czerwca 2010 r., znak: BUSKŻ 5941-7-41/10, z dnia 24 września 2010 r., znak: BUSKŻ-III-5941-46/10.

W związku z udzieleniem ww. pomocy pojawiła się wątpliwość, czy uprawnionymi do jej uzyskania w kwocie do 100 tys. zł są osoby uprawnione z umowy dożywocia (zbyły nieruchomość w zamian za prawo dożywotniego zamieszkiwania). Minister spraw wewnętrznych i administracji w swoich pismach nie wymienia tej kategorii osób jako beneficjentów tej pomocy, wskazując, iż pomoc przysługuje tylko najemcom lokalu mieszkalnego albo budynku mieszkalnego, właścicielom, osobom, którym przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, osobom, którym przysługuje spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego.

Natomiast w odniesieniu do pomocy powyżej kwoty 100 tys. zł uprawnieni są już tylko właściciele i osoby, którym przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu i spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego.

Umowę dożywocia reguluje art. 908 Kodeksu cywilnego. Polega ona na przeniesieniu własności nieruchomości na nabywcę, który w zamian zobowiązuje się zapewnić zbywcy dożywotnie utrzymanie oraz w braku odmiennej umowy przyjąć zbywcę jako domownika, dostarczać mu żywienia, ubrania, mieszkania, światła i opału, zapewnić mu odpowiednią pomoc i pielęgnowanie w chorobie oraz sprawić mu własnym kosztem pogrzeb odpowiadający zwyczajom miejscowym. Należy uznać, iż wykonujący prawo dożywocia (zbywca nieruchomości) w istocie także wykonuje prawo odpowiadające w swej treści prawie najmu. Inaczej mówiąc, w umowie dożywocia zawarta jest także umowa najmu lokalu. Skutkuje to nabyciem prawa do pomocy do 100 tys. zł także przez osoby uprawnione z umowy dożywocia. Oczywiście jak w przypadku najemców, koniecznym warunkiem jest także uzyskanie zgody właściciela na remont lub odbudowę budynku. Pomoc w kwocie powyżej 100 tys. zł nie przysługuje ani najemcom, ani uprawnionym z umowy dożywocia.

Kolejnym problemowym zagadnieniem jest kwestia wypłaty zasiłków celowych dla mieszkańców

gminy na remont lub odbudowę zniszczonych przez powódź budynków mieszkalnych i lokali mieszkalnych udzielana na podstawie art. 40 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t. j. Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.), którzy są współwłaścicielami nieruchomości. Czy uprawnionymi w tej sytuacji są współwłaściciele w stosunku proporcjonalnym do wielkości udziału we współwłasności lub też w całości, jeden z nich, jeżeli pozostali złożą pisemne oświadczenia, iż nie będą się ubiegali o przyznanie pomocy na remont lub odbudowę?

Wątpliwości budzi także kwestia, czy OPS mają wypłacać pomoc na podstawie pierwszych podstawowych kosztorysów, czy też na podstawie kolejnych kosztorysów zleczanych prywatnie przez mieszkańców gminy, wskazujących wyższe kwoty. Ubiegający się o pomoc często zlecają prywatnie wykonanie innych kosztorysów szkód, mimo istnienia już kosztorysów dotyczących tych samych szkód. Kolejne kosztorysy są wykonywane także przez rzeczoznawcę (pracownika inspekcji architektoniczno-budowlanej lub inną osobę z uprawnieniami rzeczoznawcy majątkowego), którego zapewnia wojewoda, lecz osobą zlecającą jest osoba poszkodowana, nie zaś gmina.

W związku tym zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra:

Czy uprawnionymi do uzyskania pomocy są także osoby, które są zbywcami nieruchomości w umowie dożywocia?

Czy uprawnionymi są współwłaściciele w stosunku proporcjonalnym do wielkości udziału we współwłasności lub też w całości, jeden z nich, jeżeli pozostali złożą pisemne oświadczenia, iż nie będą się ubiegali o przyznanie pomocy na remont lub odbudowę?

Czy OPS mają wypłacać pomoc na podstawie pierwszych podstawowych kosztorysów, czy też na podstawie kolejnych kosztorysów zleczanych prywatnie przez mieszkańców gminy, wskazujących wyższe kwoty?

Czy osoba, która otrzymała zasiłek na remont lub odbudowę, może przeznaczyć otrzymane środki finansowe także na remont pomieszczenia, budynku, które miały przed powodzią charakter gospodarczy, zaś po remoncie będzie służyć celom mieszkaniowym i nie będzie miało charakteru gospodarczego?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23179)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie zamrożenia płac dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych

Szanowny Panie Ministrze! Pracownicy administracji i obsługi szkół artystycznych podległych mi-

nistrowi kultury i dziedzictwa narodowego po raz kolejny podczas uchwalania budżetu na rok 2011 nie zostali objęci podwyżką płac. Od kilku lat poziom płac pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych pozostaje na tym samym poziomie, bez żadnych podwyżek chociażby uwzględniających inflację. Pracownicy obsługi szkół artystycznych mają uposażenie często na granicy najniższej płacy w Polsce – 2040 zł (brutto) na jeden etat. Z powodu braku środków nie otrzymują premii, nagród jubileuszowych czy odpraw emerytalnych.

Wyrażam przekonanie, że Pan Minister znajdzie rozwiązanie tej palącej sprawy i uwzględni jeszcze w tym roku podwyżkę płac dla pracowników administracji i obsługi w podległych sobie szkołach. Jednocześnie proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Co było faktycznym powodem pominięcia pracowników administracji i obsługi w szkołach artystycznych przy podwyżkach płac w 2011 r.?

2. Dlaczego ten problem nie znajduje rozwiązania systemowego?

3. Kiedy podjęta zostanie decyzja o przyznanie podwyżek w 2011 r. dla tej grupy zawodowej?

Z poważaniem

Poseł Sylwester Pawłowski

Łódź, dnia 15 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23180)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie kształcenia dwujęzycznego

Szanowna Pani Minister! Sprawne posługiwanie się językami obcymi jest we współczesnym świecie nie tylko atutem, lecz wręcz koniecznością. System kształcenia dwujęzycznego stwarza możliwość uczniom, by już na etapie nauki w gimnazjum w tej właśnie formie kontynuowali swoją edukację.

Rozwój szkół kształcących w systemie dwujęzycznym jest szczególnie ważny dla tworzenia odpowiednich warunków do wymiany na płaszczyźnie kulturowej pomiędzy młodymi Polakami i ich kolegami z innych krajów. Konieczne jest w tym przypadku zapewnienie właściwego nadzoru metodycznego oraz form egzaminacyjnych.

W ostatnim czasie pojawiają się liczne głosy wyrażające głęboką troskę o przyszłość szkół realizujących program nauczania dwujęzycznego. Rodzą się również uzasadnione obawy o utrzymanie istniejących placówek, a także o skuteczność rozwiązań proponowanych do wprowadzenia przez Ministerstwo Edukacji Narodowej w najbliższych latach.

Zdaniem dyrektorów niektórych szkół ograniczenie liczby godzin kształcenia dwujęzycznego oraz likwidacja klas wstępnych skutkować będą obniżeniem poziomu nauczania w ww. placówkach.

Bardzo prosimy Panią Minister o odpowiedź na pytanie: Czy zmiany planowane do wprowadzenia przez MEN w formie rozporządzenia były konsultowane z przedstawicielami zainteresowanych placówek, a także czy nie obawia się Pani Minister, że proponowane zmiany mogą wpłynąć na pogorszenie się efektywności nauczania w systemie dwujęzycznym?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 16 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23181)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie podwyżek płac pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych

Pracownicy administracji i obsługa szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego w wystąpieniach skierowanych do posłów na Sejm RP przedstawiają swoje niezadowolenie z polityki płacowej prowadzonej przez Radę Ministrów. Zainteresowani podnoszą, że pomimo próśb kierowanych do Pana Premiera, a także ministra finansów ponownie podczas przygotowywania budżetu ta grupa zawodowa została potraktowana jako „administracja rządowa”, wobec której zastosowano zamrożenie prac. Po raz kolejny podwyżki dla tej grupy zawodowej są odkładane w czasie, co jest bardzo krzywdzące i nie ma racjonalnego uzasadnienia, w szczególności z uwagi na fakt, że jak to wynika z informacji przedstawionych w wystąpieniach, Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego dysponuje kwotą 15 mln zł zabezpieczoną na podwyżki dla administracji i obsługi szkół artystycznych.

W ostatnich latach w wyniku reform zakres zadań administracji i obsługi szkół ulega ciągłemu rozszerzeniu. Następuje wzrost liczby zadań niezbędnych do wykonania przez administrację szkolną, zarówno ilościowy, jak i pod względem odpowiedzialności. W wyniku oczekiwanych remontów przybywa pomieszczeń, rozbudowuje się baza dydaktyczna, przez co wzrasta liczba zadań stawianych przed pracownikami obsługi szkół.

Pomimo nieustannie poszerzającego się zakresu obowiązków pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych od ponad 4 lat poziom płac tej grupy zawodowej pozostaje na tym poziomie, nie wprowadza się nawet podwyżek, które uwzględniłyby inflację.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się z prośbą o wpisanie do przyszłorocznego budżetu Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego kwoty 15 mln zł z przeznaczeniem na podwyżki dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych oraz poinformowanie:

1. Jaką politykę przyjął rząd w kwestii podwyżek wśród administracji i obsługi szkół artystycznych?

2. Czy rząd zamierza uzyskać oszczędności kosztem słusznych podwyżek dla pracowników ww. grupy zawodowej?

Poseł Krzysztof Jurgiel

Białystok, dnia 13 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23182)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie sytuacji osób głuchoniewidomych

Szanowna Pani Minister! Chciałabym zwrócić uwagę na sytuację osób głuchoniewidomych w Polsce. Obowiązujące obecnie przepisy nie uznają głuchoślepoty jako unikalnej i specyficznej formy niepełnosprawności, zrównując ją z występowaniem dwóch form niepełnosprawności jednocześnie. W konsekwencji, zgodnie z § 32 rozporządzenia ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności, w orzeczeniach o niepełnosprawności wpisywany jest jeden kod – uszkodzenia dominującego (dysfunkcja wzroku albo słuchu), albo dwa kody (głuchota i ślepota).

Osoba, która spełnia warunki uznania za osobę głuchą w stopniu umiarkowanym i jednocześnie niewidomą w stopniu umiarkowanym, otrzymuje orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym, pomimo że na skutek równoczesnego uszkodzenia wzroku i słuchu napotyka na znaczne trudności w wykonywaniu czynności życiowych. Efektem zaistniałej luki prawnej są trudności w uzyskaniu przez osoby głuchoniewidome właściwych instrumentów wsparcia. Osoby z głuchoślepotą korzystają bowiem z innych środków pomocniczych niż osoby głuche lub niewidome.

W związku z tym zwracam się do Pani Minister z zapytaniem: Czy resort pracy i polityki społecznej ma zamiar podjąć działania dążące do rozwiązania ww. problemu?

Z poważaniem

Poseł Katarzyna Matusik-Lipiec

Kraków, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23183)

do ministra zdrowia

**w sprawie nielegalnego pobierania opłat
przez szpitale publiczne**

Ministerstwo Zdrowia w sierpniu ub.r. zdecydowało, że pobieranie opłat za znieczulenie przy porodzie wykonywane na życzenie pacjentki jest niezgodne z prawem. Zgodnie z ustawą z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych świadczenia zdrowotne związane z porodem są bezpłatne dla wszystkich kobiet w okresie ciąży, porodu i porożenia. Szpitale jednak nie stosują się do przepisów i za usługę znieczulenia pobierają opłatę lub w ogóle zaprzestały znieczulania na życzenie. Spowodowane jest to z jednej strony obawą przed zarzutem łamania prawa przy pobieraniu opłat, a z drugiej – niechęcią do strat wynikających z dopłacania do tej procedury. Poprzez taką sytuację najbardziej cierpią same pacjentki, które wciąż muszą, wbrew prawu, płacić za zabieg znieczulenia lub w ogóle nie mogą z niego korzystać.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy resort zdrowia ma zamiar podjąć działania dotyczące rozwiązania ww. problemu?

Z poważaniem

Poseł Katarzyna Matusik-Lipiec

Kraków, dnia 6 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23184)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zmniejszenia dotacji budżetowej
na zasiłki stałe oraz składki na
ubezpieczenie zdrowotne**

Szanowny Panie Premierze! Wojewodowie wysyłają do gmin pisma, w których informują o nowych zasadach finansowania z budżetu państwa dotacji na zasiłki stałe oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne. Gminy mają obecnie otrzymywać na ten cel 80% dofinansowania, zamiast 100%, jak w poprzednich latach. W rezultacie samorządy będą zmuszone do szukania brakujących środków we własnych budżetach, co niejednokrotnie, jak w przypadku gminy Strzelno w województwie kujawsko-pomorskim, może doprowadzić do rezygnacji z wielu inwestycji unijnych (zabraknie pieniędzy na wkład własny).

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakiej podstawie zostały zmienione zasady finansowania zasiłków stałych z pomocy społecznej oraz składek na ubezpieczenia zdrowotne?

2. Z jakich źródeł gminy mają uzupełnić braki w budżetach środków finansowych na ten cel?

Z poważaniem

Poseł Anna Bańkowska

Bydgoszcz, dnia 14 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23185)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie sytuacji stacji
sanitarно-epidemiologicznych**

Szanowny Panie Premierze! Otrzymałam stanowisko przedstawicieli związków zawodowych działających przy powiatowych stacjach sanitarно-epidemiologicznych na terenie województwa kujawsko-pomorskiego, którzy domagają się jak najszybszego uregulowania zasad funkcjonowania i finansowania państwowych inspekcji sanitarnych. Zmiany są ich zdaniem konieczne, aby zatrzymać proces niszczenia tych ważnych instytucji, wykonujących zadania z zakresu zdrowia publicznego.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy rząd PO-PSL rozważy ponowne włączenie państwowych inspekcji sanitarnych w strukturę Ministerstwa Zdrowia?

2. Czy w najbliższym czasie przewiduje się podwyższenie wynagrodzeń pracowników państwowych inspekcji sanitarnych, których pensje są zamrożone od dwóch lat?

3. Czy rząd zamierza wprowadzić uregulowania prawne, które zabezpieczą finansowanie działalności nadzorczo-zapobiegawczej i laboratoryjnej prowadzonej przez stacje sanitarно-epidemiologiczne? Jeśli tak, to jakie i kiedy to nastąpi?

Z poważaniem

Poseł Anna Bańkowska

Bydgoszcz, dnia 14 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23186)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy łącznika drogi krajowej
nr 4 i zjazdu z autostrady na odcinku
Szarów – Brzesko**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynął apel nr X/2/2011 Rady Miejskiej w

Brzesku z dnia 31 maja 2011 r. w sprawie budowy łącznika zjazdu z autostrady do drogi krajowej nr 4.

Jest rzeczą powszechnie znaną, iż w wypadku inwestycji w infrastrukturę komunikacyjną dopiero całościowe rozwiązania przynoszą spodziewane efekty. Aby uzyskać zamierzony wpływ na warunki komunikacji samochodowej w obszarze miasta Brzeska i okolic niezbędne jest wykonanie połączenia pomiędzy drogą krajową nr 4 a autostradą na odcinku Szarów – Brzesko. Stanowić on będzie projektowaną zachodnią obwodnicę Brzeska. Niezbędne jest również, aby tę inwestycję oddać do użytkowania równocześnie z autostradą, gdyż dopiero w takim wypadku obie te inwestycje spełnią pokładane w nich nadzieje na rozwiązanie problemu komunikacji samochodowej na tym terenie.

W związku z powyższym interpeluję:

1. Czy harmonogram robót oraz ich zaawansowanie i przewidywany przebieg prac umożliwi oddanie do użytku obu inwestycji równocześnie?

2. Jakie działania podejmie Pan, Panie Ministrze, aby połączenie pomiędzy autostradą a drogą krajową nr 4 w rejonie Brzeska oraz sama autostrada na odcinku Szarów – Brzesko zostały oddane równocześnie?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 13 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23187)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie kontroli i nadzoru nad organizacją wypoczynku letniego dzieci i młodzieży

Szanowny Panie Premierze! W ostatnich latach media coraz częściej informują o przypadkach nieprawidłowości w doborze kadry pedagogiczno-wychowawczej w szkołach, skutkujących niewłaściwymi relacjami między nauczycielem a uczniem oraz nie w pełni odpowiedzialnym traktowaniem przez zatrudnionych pedagogów swoich obowiązków zawodowych. Ponadto osoby zatrudniane w szkołach na etatach innych niż nauczycielskie bywają dobierane przypadkowo, bez uprzedniego sprawdzenia, czy kwalifikują się one do pracy w środowisku dzieci i młodzieży. Brak należytej dbałości w tej sferze nie rzadko ma dramatyczne, a czasem wręcz tragiczne konsekwencje.

W związku z tym, że problem ten dotyczyć może również wychowawców zatrudnianych przez organizatorów kolonii i obozów, a letnie wakacje wkrótce się rozpoczną, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie instrumenty kontroli i nadzoru stosowane są przez powołane do tego instytucje wobec organizatorów letniego i zimowego wypoczynku dzieci i młodzieży w celu zabezpieczenia opieki pod względem medycznym, pedagogicznym i bezpieczeństwa?

2. Jakie podmioty uprawnione są do przeprowadzania takich kontroli?

3. W czyjej gestii leży udzielanie zezwoleń na organizację letniego wypoczynku?

4. Jakie kryteria musi spełnić potencjalny organizator, aby otrzymać ww. zezwolenie?

5. Jakie aspekty organizacji letniego i zimowego wypoczynku podlegają kontroli powołanych do tego podmiotów?

Z poważaniem

Poseł Jadwiga Zakrzewska

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23188)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie budowy stacji bazowych telefonii komórkowych w bliskim sąsiedztwie skupisk ludzkich

Szanowny Panie Premierze! Zwracam się do Pana Premiera z interpelacją w sprawie budowy stacji bazowych telefonii komórkowych w bliskim sąsiedztwie skupisk ludzkich.

W Polsce obserwujemy gwałtowny rozwój telefonii komórkowej. Jednym z jego widocznych znaków jest powstawanie stacji bazowych. Wiele kontrowersji wzbudza lokalizacja tych stacji w sąsiedztwie skupisk ludzkich, o czym świadczą liczne apele mieszkańców sprzeciwiających się budowaniu masztów telefonii komórkowych w ich najbliższym otoczeniu.

Pola elektromagnetyczne są powszechnym składnikiem środowiska życia ludzi. Jednak w zależności od natężenia i częstotliwości poszczególnych fal elektromagnetycznych ich oddziaływanie może być niebezpieczne dla życia ludzkiego, żywych organizmów, jak i środowiska. W sprawie obaw dotyczących wpływu pól elektromagnetycznych na zdrowie stanowisko zajął Parlament Europejski w rezolucji z dnia 2 kwietnia 2009 r., w której stwierdził, że alarmujące sygnały pochodzące od obywateli Europy (np. Niemcy) wskazują, że w interesie wspólnotowym jest przeprowadzenie testów i badań nad pośrednimi i bardzo niskimi falami elektromagnetycznymi.

Natężenia lub dawki promieniowania niższe od przyjętych ustawowo norm mogą wywołać trudne do przewidzenia skutki w środowisku i wpływać negatywnie na zdrowie ludzi (objawy sercowo-naczyniowe, zwiększenie częstości występowania nowotwo-

rów, choroby skóry itp.). Ryzyko zdrowotne organizmów żywych rośnie przede wszystkim z czasem działania promieniowania elektromagnetycznego, a nie tylko ze wzrostem jego poziomu. Dlatego razi brak regulacji prawnych odnoszących się do czasu oddziaływania na ludność pól elektromagnetycznych wokół baz telefonii komórkowych. W praktyce ochrony ludności przed tym promieniowaniem należałoby podczas procedury poprzedzającej budowę nowej stacji bazowej uwzględnić także prognostyczną ocenę wpływu na stan środowiska jej anten, wraz z istniejącym poziomem promieniowania pochodzącym od innych, już działających w okolicy źródeł. Często bowiem kolejne stacje bazowe są umieszczane w bliskiej odległości od już istniejących. Taka sytuacja jest np. we wsi Miedźno w powiecie kłobuckim, gdzie planowana jest lokalizacja już czwartej stacji bazowej telefonii komórkowej.

Mimo pozornie uregulowanej prawnie sytuacji powstawania baz telefonii komórkowej w praktyce często dochodzi do zaniechania czynności, do których zobligowane są organy wydające zgodę na funkcjonowanie takich stacji bazowych w określonej miejscowości. Mieszkańcy, których domostwa bezpośrednio sąsiadują z planowaną budową bazy, nie są traktowani jako strona w postępowaniu. Zdarza się również, że decyzje są wydawane jedynie na podstawie informacji zawartych w projekcie budowlanym, bez przedstawienia przez inwestora raportu o oddziaływaniu inwestycji na środowisko. Ponadto brak jest niezależnej i specjalistycznej jednostki badawczej, wskutek czego w przypadku potrzeby przeprowadzenia badań nad poziomem wskaźników pola elektromagnetycznego wojewódzka państwowa inspekcja sanitarna występuje do firmy, która jest właścicielem stacji bazowej, o ich zrealizowanie.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o odpowiedź na pytania:

1. Czy wobec ww. argumentów rząd rozważy zastrzeżenie przepisów prawnych dotyczących procedury dopuszczenia do budowy stacji bazowych telefonii komórkowej w pobliżu skupisk ludzkich?

2. Czy w świetle coraz powszechniejszych sygnałów o szkodliwości promieniowania elektromagnetycznego zostaną zaostrzone jego dopuszczalne normy?

3. Czy prowadzone są badania dotyczące wpływu pól elektromagnetycznych na środowisko, organizmy żywe i zdrowie człowieka, z uwzględnieniem czasu ich oddziaływania?

4. Czy przy planowaniu budowy kolejnej wieży w bliskim sąsiedztwie domostw i stojących już innych przekaźników okoliczni mieszkańcy nie powinni stanowić strony postępowania?

Z poważaniem

Poseł Jadwiga Wiśniewska

Warszawa, dnia 20 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23189)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie strat finansowych ponoszonych przez polskich rolników z powodu stwierdzenia przypadków infekcji bakteryjnej w Niemczech

Szanowny Panie Ministrze! Od kilkunastu dni obserwujemy panikę, jak opanowała naszych zachodnich sąsiadów w związku z przypadkami zatrucia szczepem bakterii *escherichia coli*. Panika ta spowodowała bezzasadne, jak się następnie okazało, oskarżenia wobec hiszpańskich producentów warzyw, w tym głównie ogórków. Następnie mieliśmy próbę przeniesienia tej odpowiedzialności na producentów kielków ekologicznych, a za chwilę można się spodziewać kolejnych nieroztropnych i niepotwierdzonych informacji, które panującą panikę jeszcze bardziej wzmożą.

Niestety, jako że jesteśmy członkiem Unii Europejskiej problem strat finansowych producentów warzyw, wynikający z nieodpowiedzialnego zachowania urzędników niemieckich, rzucających oskarżenia na prawo i lewo, objął także polskich rolników. Do posłów komisji rolnictwa docierają coraz bardziej niepokojące sygnały o problemach ze zbytem warzyw, w tym głównie na Wschód, a także o zerwanych kontraktach handlowych, co związane jest z zamknięciem granicy przez Federację Rosyjską. Jest to zresztą nie pierwszy już przejaw walki Rosjan z unijnymi produktami żywnościowymi, pod byle pretekstem, czego przykładem jest niedawna przeciw wojna mięsna i zakaz wwozu polskiego mięsa do Rosji.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy rząd posiada już dokładne informacje na temat wysokości strat poniesionych przez polskich producentów owoców i warzyw w związku z zamknięciem granic Federacji Rosyjskiej, a także spadkiem popytu na ich produkty? Jeśli tak, to o jakich kwotach strat można na dzień dzisiejszy mówić (chodzi o dane sprawdzone, a nie doniesienia medialne, które często są rozbieżne)?

Jakie działania zamierza podjąć polski rząd w celu zminimalizowania strat finansowych polskich producentów owoców i warzyw? Czy rozważane są jakieś odszkodowania dla rolników, którzy w związku z paniką w Niemczech ponieśli szkody? Być może warto ten temat poruszyć na forum Unii Europejskiej, zwłaszcza w sytuacji gdy obejmujemy przewodnictwo w UE – to przecież Niemcy spowodowali tę panikę i drastyczne zahamowanie sprzedaży owoców i warzyw w całej niemal Europie, warto więc rozważyć, czy to nie oni powinni teraz znaleźć pieniądze na odszkodowania dla stratnych rolników?

Czy i jakie działania dyplomatyczne podejmowane są przez polski rząd wobec przedstawicieli Rosji w za-

kresie otwarcia rynku rosyjskiego na produkty polskie? Skoro ostatnimi czasy mamy dobre relacje z Rosjanami, a przynajmniej publicznie tak jest to przez rząd prezentowane, to może warto wykorzystać te relacje dwustronne i walczyć nie w imieniu całej Unii Europejskiej, lecz raczej w imieniu swoich rodzimych rolników i o nasze warzywa?

Oczekując na odpowiedź Pana Ministra, pozostaję w poważaniu.

Poseł Marek Kwitek

Sandomierz, dnia 9 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23190)

do ministra obrony Narodowej

**w sprawie Brygady Lotnictwa Wojsk
Lądowych w Inowrocławiu**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w sprawie Brygady Lotnictwa Wojsk Lądowych w Inowrocławiu. Decyzja o utworzeniu tej jednostki zapadła już dawno i od pewnego czasu pojawiają się informacje, że proces jej powstawania jest w toku.

Brygada powstanie w oparciu m.in. o 56. Kujawski Pułk Śmigłowców Bojowych, jednostkę wojsk aeromobilnych zaangażowaną w ostatnich latach w misje zagraniczne w Iraku i Afganistanie. Niestety w parku maszynowym pułku przeważają eksploatowane od wielu lat śmigłowce Mi-2 i Mi-24. Dlatego z wielką radością przyjąłem ubiegłoroczną decyzję o doposażeniu pułku w cztery śmigłowce nowej generacji W-3PL Głuszec. Nowoczesne śmigłowce są niezbędne w nowo tworzonej brygadzie, tym bardziej, że ma ona realizować również misje typu CSAR (combat search and rescue).

W związku z tym, że w przyszłym roku ma zostać rozpisany przetarg na dostawę 25–30 śmigłowców dla polskiej armii, byłoby niezwykle korzystne, gdyby te śmigłowce trafiły do Inowrocławia, podwyższając zdolność bojową tutejszej jednostki.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Na jakim etapie jest obecnie tworzenie brygady w Inowrocławiu?

2. Czy jednostka w Inowrocławiu zostanie wyposażona w nowe śmigłowce, a jeżeli tak, to w jaką ich liczbę?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23191)

do ministra finansów

**w sprawie stosowania ustawy o podatku
od towarów i usług**

Szanowny Panie Ministrze! Na dyżurach i spotkaniach poselskich podatnicy przedstawiają trudności w przestrzeganiu przepisów podatków od towarów i usług, wynikające z częstych ostatnio zmian bez *vacatio legis*. Podatnicy stwierdzają, że utrudnienie w realizacji przepisów ww. ustawy powoduje brak urzędowego tekstu jednolitego.

W związku z tym proszę o informację: Jakie działania podejmie Pan Minister, aby zabezpieczyć ogłoszenie tekstu jednolitego ustawy o podatku od towarów i usług?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 15 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23192)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie orzekania aresztu tymczasowego
przez asesorów sądowych**

Szanowny Panie Ministrze! Ostatnio na nasz kraj nałożono karę w wysokości 8 tys. euro za orzeczenie aresztu tymczasowego przez asesora sądowego. Z uzasadnienia europejskiego Trybunału wynika, że jest to działanie niezgodne z prawem.

W związku z tym proszę o informację, jakie działania podejmuje resor sprawiedliwości, aby nie następowały w polskich sądach orzeczenia sprzeczne z prawem oraz proszę o wyjaśnienia, czy kara będzie opłacona ze środków sądu, który błędnie wyrokował.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 17 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23193)

do ministra finansów

**w sprawie skutków realizacji ustawy
Przepisy wprowadzające ustawę o finansach
publicznych**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 27 stycznia 2009 r. Przepisy

wprowadzające ustawę o finansach publicznych zlikwidowano zakłady budżetowe i gospodarstwa pomocnicze.

Gospodarstwo pomocnicze przejęte zostało przez Zespół Szkół Rolniczych Centrum Kształcenia Ustawicznego w Trzciance jako następcą prawny. Gospodarstwo pomocnicze miało do zwrotu 58 922 zł podatku od towarów i usług. Jednak naczelnik Urzędu Skarbowego w Nowym Tomyszu odmówił zwrotu, powołując się na art. 93 ustawy Ordynacja podatkowa.

Występuje tu jednak wątpliwość, czy przepisy ustawy wprowadzające ustawę o finansach publicznych mogą pozbawić następcę prawnego należnych praw i czy również dotyczy to powstałych zobowiązań wobec urzędu skarbowego likwidowanego gospodarstwa pomocniczego. Ponieważ gospodarstwo pomocnicze likwidowano ustawowo, to ich następcy prawni winni przejmować należności i zobowiązania.

W związku z tym proszę o informację: Jakie decyzje podejmie Pan Minister, aby dokonać zwrotu należnego podatku od towarów i usług dla następcy prawnego zlikwidowanego gospodarstwa pomocniczego?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 15 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23194)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie certyfikacji gminnych domów opieki społecznej

Szanowna Pani Minister! W czasie dyżuru poselskiego zgłosili się przedstawiciele Stowarzyszenia na Rzecz Osób z Upośledzeniem Umysłowym, którzy przedstawili problem certyfikacji gminnych obiektów służących osobom niepełnosprawnym, co wynika z rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej.

Nikt nie kwestionuje potrzeby poprawy warunków przebywania osób niepełnosprawnych, jednak jest to problem kosztów finansowych. W aktualnej sytuacji finansów niektórych gmin brak jest możliwości, aby do 31 grudnia 2013 r. radykalnie poprawić warunki funkcjonowania domów opieki społecznej.

W związku z tym proszę o informację: Z jakich środków finansowych należy korzystać przy pracach poprawiających warunki funkcjonowania domów pomocy społecznej?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 15 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23195)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie podjęcia działań związanych ze zwiększeniem poziomu zwrotu podatku akcyzowego za paliwo rolnicze zakupione przez rolników

Szanowny Panie Ministrze! Aktualny poziom zwrotu akcyzy w wysokości 0,85 zł za 1 litr oleju napędowego spełniał swoją rolę, gdy cena oleju wynosiła 3,70 zł. Przy obecnych cenach już nawet powyżej 5 zł powyższa stawka jest niewystarczająca.

W związku z tym proszę o informację: Czy Pan Minister podejmie działania odnośnie do zwiększenia stawki zwrotu do wysokości 1 zł za litr oleju napędowego zużywanego w gospodarstwach rolnych?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 17 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23196)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie reformy funkcjonowania ZUS

Szanowna Pani Minister! Zakład Ubezpieczeń Społecznych wprowadza zmiany organizacyjne w jednostkach ZUS polegające na utrzymaniu wysokich standardów obsługi klientów oraz na poprawie dostępności usług. Zmiany te polegają na tym, że np. Inspektorat w Grodzisku Wielkopolskim nie będzie załatwiał spraw dochodów, a zajmie się tym Inspektorat w Nowym Tomyszu. Natomiast Inspektorat w Nowym Tomyszu przekaze do Grodziska sprawy świadczeń. Nie mogę w tym zrozumieć poprawy dostępności usług, gdyż klienci z powiatu grodziskiego w sprawach dochodów pojedą do Nowego Tomysza, a z powiatu nowotomyskiego w sprawach świadczeń – do Grodziska Wielkopolskiego. Jednocześnie połowa zatrudnionych z Grodziska ma dojechać do Nowego Tomysza, a z Nowego Tomysza do Grodziska, gdzie nie ma połączeń komunikacji publicznej.

W związku z tym proszę o informację: Czy Pani Minister akceptuje takie absurdy?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 17 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23197)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie praktycznej nauki zawodu

Szanowna Pani Minister! Nasz kraj potrzebuje wykwalifikowanej siły roboczej, czyli dobrze przygotowanych absolwentów szkół zawodowych. Od początku br. są poważne problemy ze zrefundowaniem kosztów związanych z praktyczną nauką uczniów szkół zawodowych u pracodawców.

W związku z tym przedstawiciele rzemiosła stwierdzają, że od jesieni br. nie będą podpisywać umów na praktyczną naukę zawodu. Brak jest również środków na staże dla absolwentów.

W związku z tym proszę o informację: Jakie będą decyzje Pani Minister, aby nadal realizować praktyczną naukę zawodu?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 17 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23198)

do ministra finansów

w sprawie opodatkowania siarczanu magnezu

Szanowny Panie Ministrze! Większość nawozów rolnicy kupują z 8-procentową stawką podatku od towarów i usług. Jest to szczególnie ważne dla małych i średnich gospodarstw, które nie są płatnikami tego podatku.

W Polsce średnio w ok. 33% gleb zasobność w magnez mieści się w klasie bardzo niskiej i niskiej. W zachodniej Polsce saldo bilansu magnezu jest ujemne.

Siarczan magnezu (16% MgO i 32% SO₃), zaklasyfikowany pod kodem PKWiU 20.15.51.0 (siarczki, siarczyny i siarczany), jest opodatkowany stawką 8% , w przypadku gdy:

— przeznaczone są do stosowania jako nawozy, pasze lub dodatki (surowiec) do pasz,

— ich nabywcą jest podatnik podatku rolnego lub podatku dochodowego z działów specjalnych produkcji rolnej, który złożył odpowiednie oświadczenie u sprzedawcy nawozów.

O ile powyższe warunki nie zostaną spełnione, nawozy te należy objąć 23-procentową stawką podatku od towarów i usług (zgodnie z § 7 ust. 2 rozporządzenia ministra finansów w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług^{*)}.

^{*)} Rozporządzenie ministra finansów w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 22 grudnia 2010 r. (Dz. U. Nr 246, poz. 1649).

Kizeryt – siarczan magnezu (25% MgO, 50% SO₃) zaklasyfikowany jest natomiast ze względu na wyższą zawartość Mg pod kodem PKWiU 08.91.19.0 i zatem opodatkowany jest stawką 23-procentową, pomimo tego, że stosowany jest wyłącznie jako nawóz rolniczy i zarejestrowany jako nawóz WE.

Powyższy opis ukazuje, że wysokość stawki podatku VAT, jaką płaci rolnik, jest związana tylko z zawartością magnezu w siarczanie magnezu. Natomiast oba te nawozy stosujemy w tych samych uprawach roślin w tym samym celu – dostarczenie roślinom magnezu.

Dlatego zdaniem rolników siarczan magnezu – kizeryt winien być opodatkowany 8-procentową stawką, taką samą stawką VAT obniżoną do 8%, pod warunkiem złożenia oświadczenia, podobnie jak w przypadku siarczanu magnezu o zawartości 16% MgO, zaklasyfikowanego pod kodem PKWiU 20.15.51.0. Umożliwi to gospodarstwu podniesienie konkurencyjności produkcji poprzez szansę zakupu szerszej palety nawozów magnezowych na tych samych zasadach podatkowych. Dzisiejsza sytuacja różniująca stawkę podatku od towarów i usług w zależności od składu nawozu ogranicza dostęp do niektórych środków produkcji rolnej większości gospodarstw rodzinnych w Polsce.

W związku z tym proszę o informację: Jakie decyzje podejmie Pan Minister, aby ujednocilić opodatkowanie sprzedaży siarczanu magnezu?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 21 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23199)

do ministra zdrowia

**w sprawie kształcenia przed-
i podyplomowego lekarzy i lekarzy dentystów
oraz pracy młodego lekarza jako
przedsiębiorcy**

Szanowna Pani Minister! W związku z apelami XX Ogólnopolskiej Konferencji Młodych Lekarzy odbywającej się w Olsztynie w dniach 13–15 maja 2011 r., jakie otrzymałem w dniu 8 czerwca 2011 r., chciałbym przedstawić postulaty^{*)} młodych lekarzy i lekarzy dentystów.

Lekarze apelowali o:

1) zmiany polegające na tym, iż uzyskanie przez daną jednostkę uprawnień do szkolenia w szerszym zakresie (staże podstawowe – jako jednostka prowadząca specjalizację) byłoby równoznaczne z uzyska-

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

nieniem przez tę jednostkę uprawnień do szkolenia w węższym zakresie (staże kierunkowe);

2) uproszczenie procedury akredytacyjnej podmiotów leczniczych ubiegających się o wpis na listę jednostek uprawnionych do prowadzenia specjalizacji, polegające na dopuszczeniu możliwości ubiegania się o wpis na listę przez jednostki spełniające wymagania określone w rozporządzeniu ministra zdrowia w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentyków, które udzielają świadczeń medycznych na najwyższym poziomie, zapewniając sumienne prowadzenie programów specjalizacji;

3) zwiększony nadzór nad jednostkami prowadzącymi specjalizację lekarzy i lekarzy dentyków w celu należytego przestrzegania przez te jednostki prawa pracy i zapisów z programów specjalizacji;

4) ograniczenie nadmiernych barier administracyjnych i biurokratycznych stawianych w wykonywaniu zawodu lekarzom i lekarzom dentykom będącym przedsiębiorcami;

5) wykreślenie art. 53 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry i umożliwienie zatrudnienia lekarza lub lekarza dentystry w indywidualnych lub indywidualnych specjalistycznych praktykach lekarskich i grupowych praktykach lekarsko-dentystrycznych. Umożliwiłoby to zatrudnienie osób, które nie posiadają wystarczających środków finansowych, doświadczenia, czy też będących w innych sytuacjach losowych;

6) umożliwienie kandydatowi na specjalizację wskazania miejsca, bez uwzględnienia rejonizacji oraz dziedziny odbywania specjalizacji drugiego i trzeciego wyboru, analogicznie do obecnej kwalifikacji na staż podyplomowy, co zapewni lepsze wykorzystanie puli miejsc rezydenckich w skali całego kraju.

Szanowna Pani Minister! W nawiązaniu do powyższego proszę o odpowiedź na pytanie: Czy Ministerstwo Zdrowia planuje systemowe rozwiązania w powyższych kwestiach?

Poseł Zbigniew Babalski

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23200)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie dramatycznej sytuacji polskich producentów warzyw wywołanej paniką związaną z wykryciem skażenia bakteriami E. coli (EHEC) warzyw pochodzących spoza granic naszego kraju

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z interpelacją w sprawie dramatycznej sy-

tuacji polskich producentów warzyw wywołanej paniką związaną z wykryciem skażenia bakteriami E. coli (EHEC) warzyw pochodzących spoza granic naszego kraju.

Do mojego biura poselskiego wpłynęło wiele apele o pomoc od polskich producentów warzyw, którzy wskutek paniki wywołanej wykryciem skażenia warzyw w Niemczech odnotowują ogromne straty. Producenci ogórków kończą uprawy, bo zainteresowanie tym warzywem jest zerowe. W konsekwencji masowo zwalniają pracowników i ze względu na dramatyczną sytuację finansową będą zmuszeni do zamykania swoich zakładów, bo na zmianę produkcji nie mają pieniędzy. Podobnie jest w branży pomidorowej. Tygodniowe straty jednego tylko gospodarstwa o tygodniowym zbiorze ok. 100 ton warzyw to ok. 250 tys. zł.

To nie koniec strat. W wyniku zamknięcia granicy z Rosją nastąpił napływ nierodzimego produktu do Polski. Niepokojem napawa fakt, o którym informuje jeden z producentów warzyw z powiatu lublińskiego. Pojawiło się zainteresowanie na puste opakowania do pomidorów z logo i danymi tej firmy, co może świadczyć o próbach przepakowywania warzyw z innych krajów. Trudną sytuację polskich producentów warzyw pogarsza dodatkowo informacja z sieci handlowych, że do chwili wyjaśnienia przyczyn i miejsca skażenia wstrzymują zakup warzyw. Brakuje też jasnego komunikatu, że polskie warzywa są zdrowe.

Komisja Europejska zadeklarowała 150 mln euro dla rolników, którzy w wyniku tej warzywnej paniki ponieśli straty. Ta pomoc jest niewystarczająca dla gospodarstw, które stoją na progu bankructwa.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania, które za moim pośrednictwem chcieliby zadać polscy producenci warzyw:

1. Czy ministerstwo zamierza powołać komisję w celu oszacowania strat wynikających z warzywnej paniki, której wyniki będą respektowane przy ubieganiu się o odszkodowanie?

2. Wobec podniesionych argumentów, czy Pan Minister wystąpi do Brukseli z powiadomieniem o zaistniałej w naszym kraju sytuacji i dochodzić będzie odszkodowania adekwatnego do poniesionych strat?

3. Czy dla ochrony polskiego konsumenta i ustabilizowania rynku polskich producentów warzyw ministerstwo podejmie skuteczne działania, które wstrzymają import nierodzimych warzyw na teren Polski?

Z poważaniem

Poseł Jadwiga Wiśniewska

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23201)

do ministra środowiska

**w sprawie jednolitej wykładni pojęcia
„inne zbiorniki wodne”**

Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) w art. 17 ust. 1 pkt 7 oraz w art. 24 ust. 1 pkt 8 wprowadziła możliwość ustalenia w parkach krajobrazowych i obszarach chronionego krajobrazu „zakazu budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych zbiorników wodnych, z wyjątkiem obiektów służących turystyce wodnej, gospodarce wodnej lub rybackiej”.

Praktyka ostatnich lat pokazuje, iż brak jednolitej wykładni użytego przez ustawodawcę pojęcia „innych zbiorników wodnych” nasuwa wiele wątpliwości i prowadzi do znacznych rozbieżności, w szczególności w zakresie postępowań dotyczących lokalizacji inwestycji na obszarach prawnie chronionych, tj. w parkach krajobrazowych i obszarach chronionego krajobrazu. Organy ochrony przyrody właściwe do uzgadniania warunków zabudowy i zagospodarowania terenu na obszarach chronionego krajobrazu stosują rozszerzającą wykładnię pojęcia „inne zbiorniki wodne”, co w prostej linii prowadzi do przyjęcia, iż jako inny zbiornik wodny należy rozumieć m.in. zbiorniki, w których woda występuje sporadycznie, np. stawy, sadzawki, wyrobiska.

Z przyjętą przez organy ochrony przyrody wykładnią nie sposób się zgodzić. Sensem i celem wprowadzenia ww. regulacji polegającej na zakazie zabudowy w pasie szerokości 100 m od linii brzegu była bowiem ochrona położonych nad wodami obszarów cennych przyrodniczo przed zabudową, co w przypadku basenów czy oczek wodnych nie wchodzi w grę. Rozsądną opinię zaprezentował w tej sprawie profesor W. R. w nr 3/2001 czasopisma „Aura”.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o dokonanie jasnej i precyzyjnej wykładni pojęcia „inne zbiorniki wodne” użytego w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

Czy i kiedy zostanie wydana wykładnia pojęcia „inne zbiorniki wodne” użytego w ustawie o ochronie przyrody?

Z wyrazami szacunku

Poseł Adam Krzyśków

Olsztyn, dnia 16 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23202)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie obniżenia środków Funduszu
Pracy przeznaczonych na finansowanie
programów na rzecz promocji zatrudnienia,
łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji
zawodowej**

W związku z ograniczeniem środków finansowych Funduszu Pracy aż o 75% w stosunku do roku ubiegłego spotykam się w mojej działalności poselskiej z opiniami dyrektorów powiatowych urzędów pracy wskazującymi na jednoznacznie negatywny wpływ tej decyzji na sytuację osób bezrobotnych. Środki Funduszu Pracy przeznaczane były głównie na finansowanie szkoleń oraz organizację staży i promocję samozatrudnienia dla osób w przedziale wiekowym 30–45 lat. Ta grupa bezrobotnych stanowi spory odsetek ludzi bezrobotnych, a jednocześnie nie jest docelową grupą wsparcia projektów realizowanych w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. W roku bieżącym aktywność Urzędów Pracy w zakresie wsparcia tych osób została z konieczności poważnie ograniczona, co może spowodować znaczny wzrost liczby osób w szczególnej sytuacji na rynku pracy, a przede wszystkim liczby osób długotrwale bezrobotnych.

Mając na uwadze sytuację przedstawioną powyżej, zwracam się z następującym pytaniem: W jaki sposób i za pomocą jakich działań ministerstwo planuje zrównoważyć tak znaczne niedofinansowanie Funduszu Pracy w roku bieżącym z korzyścią dla rynku pracy?

Z poważaniem

Poseł Jan Kaźmierczak

Gliwice, dnia 13 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23203)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie likwidacji siedzib komisariatów
i rewirów dzielnicowych**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich miesiącach na szczeblu komend wojewódzkich i powiatowych Policji podjętych zostało wiele decyzji, na podstawie których zmniejszona została liczba komisariatów bądź siedzib rewirów dzielnicowych. W ocenie społecznej zarówno władz samorządowych, jak i samych mieszkańców, działania takie nie służą poprawie poczucia bezpieczeństwa obywateli, lecz są jedy-

nie przejawem drastycznych i nieuzasadnionych do końca zabiegów oszczędnościowych. Na przykładzie miasta Łodzi zlikwidowano do tej pory kilka siedzib rewirów dzielnicowych, a kilka następnych przewidzianych jest do zamknięcia.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o przedstawienie swojego stanowiska w przedmiotowej sprawie i podjęcie stosownych działań zmierzających do poprawy stanu bezpieczeństwa obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

Równocześnie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. O ile zmniejszyła się w 2011 r. liczba siedzib komisariatów Policji i siedzib rewirów dzielnicowych w porównaniu do 2010 r.?

2. Jakie oszczędności finansowe mają przynieść zmiany w organizacji Policji w odniesieniu do sieci komisariatów i rewirów dzielnicowych?

3. W jaki sposób powyższe zmiany przyjmowane są przez opinię publiczną w miejscach, w których owe zmiany następują?

4. Jaka jest aktualnie liczba policyjnych wakatów na terenie województwa łódzkiego i miasta Łodzi?

5. Jakie środki finansowe przewidziane są na działanie Policji w projekcie budżetu państwa na rok 2012?

Z poważaniem

Poseł Sylwester Pawłowski

Łódź, dnia 16 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23204)

do ministra zdrowia

w sprawie wartości 1 punktu za świadczenia medyczne w 2012 r.

Szanowna Pani Minister! Mając na uwadze zapewnienie dostępności mieszkańcom województwa łódzkiego do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych na jak najwyższym poziomie, zwracam się z interpelacją poselską dotyczącą zwiększenia w roku 2012 wartości 1 punktu za świadczenia medyczne.

Wartość kontraktów jest praktycznie niezmienna od 2008 r. W tym czasie radykalnie wzrosły koszty funkcjonowania szpitali województwa łódzkiego, m.in. z tytułu podwyżki podatku VAT, wzrostu cen energii i gazu czy obowiązkowych polis OC. Niezmiernie istotne jest więc zwiększenie wyceny 1 punktu, gdyż tylko to może przyczynić się do pokrycia ciągle rosnących kosztów utrzymania przy zachowaniu właściwej jakości świadczeń i poprawy standardu pobytu pacjenta w szpitalu oraz dostosowania pomieszczeń szpitalnych do rozporządzenia ministra

zdrowia. Wzrost wartości punktu jest sprawą najwyższej wagi, gdyż tylko w ten sposób może nastąpić poprawa kondycji finansowej szpitali.

Wyrażam przekonanie, że Pani Minister podziela moje spostrzeżenia i popiera potrzebę zwiększenia wartości 1 punktu za świadczenia medyczne.

Jednocześnie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak ministerstwo ocenia obecną sytuację finansową szpitali wynikającą z dotychczas przyjętej wartości 1 punktu za świadczenia medyczne?

2. Na jakim poziomie przewidywana jest aktualnie wartość 1 punktu za świadczenia medyczne w przygotowanym projekcie budżetu na 2012 r.?

3. Jakie są szanse, by wycena punktu w 2012 r. osiągnęła poziom 56 zł, co postulują liczne środowiska medyczne?

Z poważaniem

Poseł Sylwester Pawłowski

Łódź, dnia 16 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23205)

do ministra zdrowia

w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia WZW typu B

Szanowna Pani Minister! Dnia 18 lutego br. wydano rozporządzenie w sprawie nowego programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, w którym zawarty został zapis ograniczający możliwość zastosowania nowszych i bezpieczniejszych leków przeciw-wirusowych w pierwszej linii leczenia, tylko do wąskiej grupy chorych na WZW typu B, tzw. HBeAg+. Skorzysta z tego będzie mogło jedynie około 20% chorych dotychczas nieleczonych. Biorąc pod uwagę statystyki prowadzone przez ekspertów, oznacza to, że starym lekiem – lamiwudyną będą leczeni wszyscy chorzy dotychczas oraz 80% nowo wykrytych przypadków zachorowań.

Lamiwudyna zdaniem wielu ekspertów nie tylko jest w dłuższej perspektywie czasu nieskuteczna, ale wręcz szkodzi chorym. Wyniki udowodniły, że lek ten powoduje wystąpienie oporności (wywołuje mutację wirusa HBV) u 30% leczonych już po roku stosowania, a po 5 latach aż u 80%. Wystąpienie oporności na lamiwudynę znacznie komplikuje dalszą terapię i obniża skuteczność kolejnych leków, przez co naraża chorych na rozwój śmiertelnych chorób, w tym raka wątroby. Dlatego w zdecydowanej większości krajów europejskich, w tym w Rumunii i Bułgarii, już się tego leku nie stosuje. Zgodnie z opinią ekspertów podział chorych na takich, którzy mogą dostać w pierwszej linii nowe leki (entekawir, adefowir), i tych, któ-

rzy będą cały czas leczeni przestarzałą lamiwudyną nie wynika z żadnych obowiązujących polskich czy międzynarodowych wytycznych klinicznych. Wszystkie one mówią o tym, że lekiem pierwszego rzutu u wszystkich chorych, u których nie można zastosować interferonu, powinien być jeden z nowszych leków przeciwwirusowych (wytyczne wymieniają tu entekawir i tenofovir). Ponadto z zapisów nowego rozporządzenia wynika, że program nadal nie uwzględnia tenofoviru, który zgodnie z obowiązującymi standardami medycznymi, jest lekiem z wyboru u chorych, u których wystąpiła już oporność na lamiwudynę.

WZW typu B jest wirusową bombą zegarową i jeśli nie zostaną podjęte szybkie zdecydowane działania w kierunku zapewnienia chorym w naszym kraju skutecznego leczenia, w najbliższym czasie dojdzie do konieczności leczenia konsekwencji zakażenia HBV, do których należą marskość i rak wątroby.

W związku z powyższym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie były powody ograniczenia grupy pacjentów, którzy mogą otrzymać w pierwszej linii leczenia nowe leki (entekawir, adefowir)?

2. Dlaczego rekomenduje się zastosowanie lamiwudyny w pierwszej linii leczenia mimo wprowadzonych z zalecenia EMA (Europejskiej Agencji Leków) zmian w charakterystyce tego leku, ograniczających takie zastosowanie tylko do wyjątkowych przypadków?

3. Czy możliwe jest wprowadzenie zmian do programu terapeutycznego leczenia WZW typu B, aby u pacjentów HBeAg- leczenie rozpocząć od lamiwudyny, a u osób HBeAg+ leczenie rozpocząć od innego analogu nukleozydowego lub nukleotydu stosowanego w monoterapii i pozostawienie tym samym lekarzom decyzji o wyborze odpowiedniej terapii?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 20 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23206)

do ministra gospodarki
oraz
ministra infrastruktury

**w sprawie zasad finansowania oświetlenia
dróg publicznych**

Szanowny Panie Ministrze! Treść art. 18 ustawy Prawo energetyczne mówi, że ciężar kosztów związanych z oświetleniem dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, niestanowiących własności jednostki samorządu terytorialnego jest przeniesiony na gminy. Istniejąca sytuacja sprawia, że gminy zobowiązane są do ponoszenia ogromnych i

stale rosnących kosztów oświetlenia. Aby podjąć ciężącym obowiązkom, niejednokrotnie ogranicza się inwestycje i działania prorozwojowe, które mogłyby dobrze służyć wspólnocie samorządowej na rzecz wydatków na finansowanie oświetlenia dróg, z których korzysta nie tylko społeczność lokalna. Są to bowiem w wielu przypadkach drogi przebiegające poza terenami zabudowy mieszkaniowej, stanowiące połączenia tranzytowe. Podkreślić również należy, że gminy, na terenie których zostały usytuowane drogi krajo-we, w tym drogi główne ruchu przyspieszonego oraz obwodnice jako płatnik rachunków za energię elektryczną, nie mają praktycznie wpływu na ilość punktów świetlnych, ich rozmieszczenie i czas świecenia w ciągu doby.

Przykładem jest gmina Siewierz, na terenie której w okresie kilku ostatnich lat wybudowane zostały dwa duże węzły drogowe: jeden z nich to węzeł komunikacyjny Podwarpie na skrzyżowaniu drogi krajowej S1 z drogą krajową DK86 oraz drugi, który jest obwodnicą Siewierza na drodze krajowej DK78. Są to obiekty wybudowane poza terenami zabudowy mieszkaniowej i stanowią połączenia tranzytowe, na potrzeby ruchu ponadlokalnego. W trakcie ich budowy gmina Siewierz nie miała żadnego wpływu na realizowaną inwestycję, natomiast rozwiązania przyjęte przez inwestora okazały się bardzo kosztowne. Zagęszczenie zabudowanych lamp oświetleniowych jest bardzo duże, podobnie jak ich moc. Na obu węzłach zabudowano w sumie około sześćset lamp o mocy 400 W każda. W przypadku budowy linii oświetlenia ulicznego przez tę gminę, kierując się względami oszczędnościowymi oraz potrzebą dbania o finanse, stosuje się lampy o maksymalnej mocy 150 W. Tym samym zastosowane przez inwestora rozwiązania wpływają na bardzo duże zużycie energii elektrycznej, co w konsekwencji skutkuje olbrzymimi rachunkami do zapłaty, którymi Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Katowicach zamierza obciążyć gminę Siewierz. Wstępne koszty zakupu energii elektrycznej użytej do oświetlenia wyżej wymienionych obiektów oszacowano na kwotę ok. 600 tys. zł rocznie. Do kosztów zakupu energii należy doliczyć także koszty utrzymania i konserwacji linii. Można wstępnie założyć, że koszty związane z oświetleniem oraz utrzymaniem oświetlenia na wyżej wymienionych węzłach będą sięgać około 1 mln zł, przy czym gmina Siewierz zabezpieczyła w budżecie na 2011 r. na oświetlenie całej gminy bez uwzględnienia oświetlenia nowych węzłów drogowych kwotę 700 tys. zł.

Podobne problemy mają też inne gminy, w szczególności małe, miejsko-wiejskie oraz wiejskie, na których terenie wybudowano duże węzły drogowe, a których podobnie jak gminy Siewierz, nie stać na pokrywanie dodatkowych, tak wysokich kosztów oświetlenia. Należy również wspomnieć o fakcie, iż od 1 lipca 2011 r. na drodze DK1, na której wybudowany został węzeł Podwarpie, będzie pobierana opłata elektroniczna za przejazd. Aktualnie ustawione są

już bramki do poboru opłat. Opłata zastąpi obecnie funkcjonującą, ryczałtową opłatę za przejazd po drogach krajowych. Wpływy z poboru opłat stanowiąc będą przychód Krajowego Funduszu Drogowego, który jest funduszem celowym, stanowiącym wsparcie dla realizacji rządowego programu budowy dróg i autostrad w Polsce poprzez gromadzenie środków finansowych na przygotowanie, budowę, przebudowę, remonty, utrzymanie i ochronę autostrad, dróg ekspresowych, a także innych dróg krajowych.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy ministerstwo rozważa wprowadzenie zmian do art. 18 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne poprzez rozszerzenie katalogu dróg o pozostałe drogi krajowe, w tym drogi główne ruchu przyspieszonego oraz obwodnice, w rozumieniu ustawy o drogach publicznych, których utrzymaniem nie byłaby obciążona gmina?

2. Czy nie należy konsultować z gminą, na której terenie realizowana jest inwestycja drogowa ilości punktów świetlnych, ich rozmieszczenia, mocy oraz czasu świecenia, tak aby w przypadku utrzymania obecnie obowiązujących przepisów ograniczyć do minimum koszty zakupu energii ponoszone przez budżet lokalny?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 20 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23207)

do ministra zdrowia

w sprawie leczenia cukrzycy w Polsce

Szanowna Pani Minister! Cukrzyca jest jedną z najgroźniejszych chorób cywilizacyjnych. Zachorowalność stale rośnie, a związane z nią powikłania są coraz częstszymi przyczynami zgonów. Obecnie w Polsce na cukrzycę choruje ok. 2,5 mln osób. Szacuje się, że w 2030 r. liczba chorych zwiększy się aż do 4,8 mln. Na świecie na cukrzycę cierpi ok. 285 mln osób, a w 2030 r. liczba ta wyniesie 438 mln. Zakłada się, że u 90% chorych występuje cukrzyca typu 2. Nieleczona lub źle leczona cukrzyca może doprowadzić do wielu poważnych powikłań, do których należą m.in.: zespół stopy cukrzycowej, choroba wieńcowa, choroba niedokrwienna ośrodkowego układu nerwowego, uszkodzenie układu nerwowego, uszkodzenie siatkówki, zaćma, uszkodzenie funkcji nerek.

Cukrzyca w Polsce stanowi znaczące obciążenie budżetu państwa. Leczenie jej pochłania około 2,5 mld zł rocznie. Około 20% tej sumy stanowią wydatki na leczenie przewlekłych powikłań. Naj-

większy wpływ na koszty leczenia mają koszty leków (46%). Koszt hospitalizacji i leczenia ambulatoryjnego stanowi około połowy kosztów całkowitych. Należy także wziąć pod uwagę utratę produktywności chorych, koszty zwolnień lekarskich, rent, przedwczesnych emerytur, opiekę sprawowaną nad chorymi przez bliskich, przedwczesną śmiertelność i inne czynniki.

Właściwa profilaktyka, edukacja zdrowotna oraz nowoczesne leczenie wpływają pozytywnie na zahamowanie fali nowych zachorowań oraz występowania powikłań. Lekarze powinni mieć możliwość dobierania leków do indywidualnych potrzeb i cech chorego, dlatego potrzebna jest refundacja szerokiego portfolio leków.

Zdaniem organizacji zajmujących się tym tematem refundacją bezzwłocznie należy objąć nowoczesne leki, takiej jak analogi insuliny, leki inkretynowe. Oznacza to możliwość ochrony chorych przed powikłaniami związanymi z insulinoterapią, w tym niedocukrzeniami i wzrostem wagi ciała. Obecnie w większości przypadków przeszkodą na drodze do włączenia długo działających analogów insuliny i leków inkretynowych jest bariera finansowa.

W związku z powyższym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy ministerstwo prowadzi program edukacji lekarzy POZ, aby stale zwiększać ich wiedzę na temat diagnozowania i leczenia cukrzycy?

2. Jaka jest świadomość pacjentów na temat choroby i czy są odpowiednio informowani o zagrożeniach, które z niej wynikają?

3. Jakie koszty państwo poniosłoby z tytułu refundowania nowoczesnych leków na cukrzycę?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 20 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23208)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zmian w ustawie o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym

Szanowny Panie Ministrze! Ustawą z dnia 17.12.2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym wprowadzono do polskiego systemu prawnego instytucje tzw. pozwów grupowych. Założeniem ustawodawcy było umożliwienie grupie osób poszkodowanych przez określone w art. 1 ww. ustawy zdarzenia dochodzenia swoich roszczeń pieniężnych (odszkodowań) w jednym postępowaniu, bez konieczności wszczynania przez te osoby wielu odrębnych postępowań sądowych. W/w ustawa nie

przewiduje jednakże możliwości zwolnienia osób poszkodowanych od ponoszenia kosztów sądowych. Wynika to wprost z art. 24. Mocą tego przepisu nie stosuje się w postępowaniu grupowym przepisów ustawy z 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, które z kolei są podstawą do ubiegania się o zwolnienie od kosztów sądowych przez osoby nie posiadające środków na wpis sądowy i dalsze koszty procesu. Jak okazuje się w praktyce tego rodzaju regulacja prawna uniemożliwia dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym przez tych poszkodowanych, którzy z powodu określonych zdarzeń, utracili dorobek całego życia i nie posiadają żadnych, nawet minimalnych środków na uiszczenie tych kosztów. Taka sytuacja dotknęła m.in. osoby poszkodowane w wyniku powodzi w ubiegłego roku.

Osoby, które chcą na drodze sądowej w postępowaniu grupowym dochodzić swoich roszczeń z uwagi na brak jakichkolwiek środków pieniężnych, które mogą przeznaczyć na koszty procesu (tj. wpis sądowy w wysokości 2% dochodzonych roszczeń oraz dalsze koszty sądowe), nie mogą tego uczynić.

Postulowane rozwiązania prawne wprowadzone zostały po powodzi z 1997 r. W ustawie z 17 lipca 1997 r. (Dz. U. z 18.07.1997 r. nr 80 póź. 494) o szczególnych zasadach postępowania administracyjnego i sądowego w związku z usuwaniem skutków powodzi z lipca 1997 r. w art. 3 wprowadzono zapis następującej treści:

1. W postępowaniu administracyjnym oraz w postępowaniu sądowym w sprawach związanych z usuwaniem skutków powodzi osoby poszkodowane nie ponoszą opłat skarbowych i innych opłat administracyjnych oraz kosztów sądowych.

2. Postępowanie w razie zaginięcia lub zniszczenia akt w zakresie dotyczącym odtworzenia akt sądowych zniszczonych lub zaginionych wskutek powodzi są wolne od kosztów sądowych.

3. Przepis ust. 2 stosuje się także do postępowania o założenie ksiąg wieczystych dla nieruchomości, których księgi wieczyste zaginęły lub uległy zniszczeniu wskutek powodzi.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy ministerstwo uważa za zasadne wprowadzenie zmiany przepisów ww. ustawy i zwolnienie osób poszkodowanych z kosztów sądowych i administracyjnych?

2. Czy przepisy ustawy z 1997 r. mogą stanowić wzorzec dla wprowadzenia podobnych rozwiązań prawnych, w tym dotyczących zwolnienia od kosztów sądowych w stosunku do poszkodowanych w wyniku powodzi w 2010 r.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 20 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23209)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy stacji telefonii komórkowej

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie obserwujemy wzrost zainteresowania ze strony operatorów telefonii komórkowej budową stacji bazowych. Niepokojącym zjawiskiem jest to, że lokalizacje tego rodzaju obiektów odbywają się na terenach zabudowy mieszkaniowej w bezpośrednim sąsiedztwie budynków mieszkalnych, szkół czy przedszkoli.

Obecnie obowiązujące przepisy prawa pozbawiają władze samorządowe jakiegokolwiek wpływu na ograniczenie miejsc lokalizacji stacji bazowych, poprzez odpowiednie zapisy w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego czy w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Budowa nowej czy rozbudowa istniejącej infrastruktury telefonii komórkowej rodzi sprzeciw wielu lokalnych społeczności, które z kolei podnosząc temat szkodliwości dla zdrowia i życia ludzi, oczekują od władz gminy pomocy w ograniczeniu tego rodzaju inwestycji, a przede wszystkim w odsunięciu ich lokalizacji na tereny niezamieszkałe, niekolidujące z funkcją mieszkaniową.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania: Czy i kiedy planowane są zmiany przepisów prawa w kierunku zabezpieczenia interesów społeczności lokalnych, ochrony praw mieszkańców, których bezpośrednio dotyczy budowa stacji bazowych telefonii komórkowej? Na czym będą te zmiany polegały?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 20 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23210)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie funkcjonowania Państwowej Inspekcji Sanitarnej

Szanowny Panie Ministrze! Państwowa Inspekcja Sanitarna realizuje liczne zadania określone ustawą o Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Głównym założeniem funkcjonowania tej jednostki budżetowej jest zapewnienie mieszkańcom kraju bezpieczeństwa sanitarnego, które w bezpośredni sposób przekłada się na poziom zdrowia całego naszego społeczeństwa.

Ze względu na specyfikę funkcjonowania Państwowej Inspekcji Sanitarnej jej pracownikami są osoby o specjalistycznym wykształceniu, które uprawnione są do wykonywania licznych zadań wynikających z ww. aktu prawnego. Na pracownikach Państwowej Inspekcji Sanitarnej spoczywa coraz to więcej zadań związanych z utrzymaniem odpowiedniego stanu bezpieczeństwa sanitarnego naszego kraju. Pracownicy Państwowej Inspekcji Sanitarnej, pełniąc rolę publicznej służby dla społeczeństwa, nie są ograniczeni wyłącznie do godzin pracy urzędu, lecz ze względu na specyfikację wykonywanych zadań Państwowej Inspekcji Sanitarnej muszą być dyspozycyjni w czasie wolnym od pracy w momencie pojawienia się zagrożenia zdrowia lub życia ludności.

Mnogość zadań, jakie zobowiązani są wykonywać pracownicy Państwowej Inspekcji Sanitarnej, nie przekłada się na wysokość pobieranych wynagrodzeń. Jak wskazują w swojej petycji pracownicy Państwowej Inspekcji Sanitarnej woj. opolskiego, osoby ze specjalistycznym wykształceniem, długim stażem pracy, co za tym idzie, znaczącym doświadczeniem zawodowym, które są obciążone wielką odpowiedzialnością prawną i finansową, otrzymują niewiele większe wynagrodzenie od minimalnej wysokości płacy określonej rozporządzeniem Rady Ministrów. Jak podkreślają w swojej petycji pracownicy Państwowej Inspekcji Sanitarnej woj. opolskiego, w parze z ciągłym wzrostem wymagań w zakresie m.in. podnoszenia uprawnień, a więc również coraz to większej odpowiedzialności, nie idzie podnoszenie wynagrodzeń. Pracownicy Państwowej Inspekcji Sanitarnej woj. opolskiego podkreślają, iż od 2 lat nie otrzymali podwyższenia wynagrodzeń o stopę inflacji ze względu na zamrożenie płac.

Pracownicy Państwowej Inspekcji Sanitarnej woj. opolskiego wskazują, iż od 1999 r. podejmowano wielokrotne niefortunne i nieprzemyślane próby reformowania inspekcji sanitarnej. W wyniku tych prób doszło do niestabilności i nadwyższenia kondycji instytucji. Poczyniono wiele szkód związanych z podziałem kompetencji i rozmyciem odpowiedzialności za funkcjonowanie inspekcji. Wprowadzone zmiany wywołały niedofmansowanie inspekcji zarówno w sferze działalności podstawowej, jak i w dziedzinie wynagrodzeń.

Zgadzam się z pracownikami Państwowej Inspekcji Sanitarnej woj. opolskiego, iż działania nieracjonalne mogą wpływać na zdecydowanie niższy poziom bezpieczeństwa zdrowotnego kraju.

Pracownicy Państwowej Inspekcji Sanitarnej woj. opolskiego podkreślają jeszcze jeden ważny aspekt wpływający na organizację Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Do 2010 r. stacje sanitarno-epidemiologiczne posiadające laboratoria mogły w miarę normalnie prowadzić swoją działalność, korzystając z dochodów własnych. Dzięki tym wypracowanym środkom możliwe było prowadzenie działalności statutowej przy zachowaniu płynności finansowej. W chwili obecnej ww. jednostki muszą odprowadzić wypracowane

środki finansowe do budżetu państwa i oczekiwać na ich zwrot w formie dotacji budżetowej. Sytuacja ta powoduje znaczącą destabilizację finansową Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy ww. problemy zawarte w petycji pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej woj. opolskiego znane są Pani Ministrowi?

2. Czy nie widzi Pan Minister potrzeby wprowadzenia zmian w Państwowej Inspekcji Sanitarnej?

3. Czy przewiduje się w najbliższym czasie wzrost wynagrodzeń dla pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej? Jeżeli nie, to czy istnieje możliwość podniesienia wynagrodzeń pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej przynajmniej o stopę inflacji?

4. Czy w najbliższym terminie będą przeprowadzone zmiany organizacyjne w Państwowej Inspekcji Sanitarnej?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 22 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23211)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie podania do publicznej wiadomości treści uzasadnienia nominacji na stopień generała dywizji szefa Biura Ochrony Rządu

Nadanie przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Bronisława Komorowskiego stopnia generała dywizji szefowi Biura Ochrony Rządu stanowi podstawę do zadania elementarnych pytań o uzasadnienie osiągnięć i zasług tego generała BOR będących podstawą do nominacji na wyższy stopień generalski.

Opinia publiczna w Polsce powinna mieć pełną i źródłową informację o treści uzasadnienia wniosku ministra spraw wewnętrznych i administracji o nadanie wyższego stopnia generalskiego, zwłaszcza w kontekście toczących się postępowań i śledztw prokuratury, jak również trwającej kompleksowej kontroli NIK, dotyczących ustalenia ewentualnej odpowiedzialności przedstawicieli rządu oraz podległych służb odpowiedzialnych za bezpieczeństwo uczestników delegacji państwowej na czele z prezydentem RP na uroczystości 70-lecia zbrodni katyńskiej w dniu 10 kwietnia 2010 r.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o podanie w odpowiedzi na niniejszą interpelację do publicznej wiadomości pełnej treści uzasadnie-

nia wniosku o awans na wyższy stopień generalski – generała dywizji szefa Biura Ochrony Rządu.

Wnoszę ponadto do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na pytanie, kto wystąpił z inicjatywą uhonorowania awansem generalskim szefa BOR, i przedstawienie pełnej procedury towarzyszącej podjęciu przez prezydenta RP decyzji w tej konkretnej sprawie.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Warszawa, dnia 24 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23212)

do ministra finansów

**w sprawie zmniejszenia o ponad 50%
środków z Funduszu Pracy przeznaczonych
na aktywne formy przeciwdziałania
bezrobociu w 2011 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Przedstawiciele rzemiosła dolnośląskiego zwrócili się do mnie z prośbą o zwrócenie uwagi na sytuację, jaka wytworzyła się w związku ze zmniejszeniem o ponad 50% środków z Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w roku 2011. Zaplanowano zmniejszenie kwot przewidzianych na refundacje pracodawcom szkolącym wynagrodzeń wypłacanych młodocianym zatrudnionym w celu przygotowania zawodowego i składek ubezpieczeniowych za nich opłacanych o ponad 1/3, zmniejszenie kwoty przewidzianej na dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia młodocianych pracowników o około 20%, zmniejszenie kwoty przewidzianej na przygotowanie zawodowe dorosłych o około 40%.

Przedstawiciele rzemiosła dolnośląskiego wskazują, że ograniczenie środków pochodzących z Funduszu Pracy miało służyć wspieraniu pracodawców zatrudniających młodocianych pracowników. Środki te pochodzą nie z podatków, ale ze składek pracodawców i tworzą ten fundusz. Kształcenie zawodowe prowadzone przez pracodawców rzemieślników ma istotny wpływ na rynek pracy i skutecznie wpływa na zmniejszenie bezrobocia wśród młodzieży. Młodzież ta uczy się zawodu w warunkach naturalnej pracy, najczęściej w małych kilkuosobowych zespołach pracowniczych, dzięki czemu jest wszechstronnie przygotowana do podjęcia samodzielnej pracy. Pomimo złej sytuacji demograficznej rośnie zainteresowanie pracodawców zrzeszonych w organizacjach rzemiosła kształceniem zawodowym młodocianych pracowników. Według danych na koniec 2010 r. na terenie Dolnego Śląska w zakładach rzemieślniczych uczy się zawodu ponad 6 tys. pracowników młodocianych i

rocznie potwierdza swoje kwalifikacje egzaminem czeladniczym ok. 2 tys. osób. W związku ze zmniejszeniem kwot przewidzianych na refundację kandydat główny OHP podjął decyzje o wstrzymaniu zawierania nowych umów z pracodawcami w celu realizowania refundacji. Refundowanie kosztów związanych z kształceniem młodocianych pracowników jest traktowane przez UE jako pomoc publiczna udzielana przedsiębiorcom za kształcenie kadr nie tylko dla siebie, ale także dla innych przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą. Dlatego też pracodawcy uczestniczący w procesie kształcenia zawodowego oczekują wsparcia ze strony państwa. Rzemieślnicy wskazują, że jeśli nie zostanie rozwiązany problem refundacji, to część pracodawców może nie zawierać nowych umów o naukę zawodu z pracownikami młodocianymi, co w przyszłości może pogłębić deficyt wykwalifikowanych pracowników.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem: Czy Ministerstwo Finansów zakłada zwiększenie środków z Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu? Czy będą zawarte umowy z tymi pracodawcami, którzy złożyli wnioski w ustalonym przepisami terminie w celu otrzymania refundacji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ewa Wolak

Wrocław, dnia 1 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23213)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wątpliwości związanych
z unieważnianiem decyzji administracyjnych
z roku 2009/2010 w zakresie dopłat
dla rolników**

Obecnie ARiMR wysłała do rolników zawiadomienia o tym, że decyzje z roku 2009/2010 są unieważniane, sprawy będą na nowo kontrolowane oraz zostaną wydane nowe decyzje.

W wielu wypadkach rolnicy będą zmuszeni do zwrotu części płatności za kilka lat, ponieważ zmniejszona zostanie powierzchnia działek rolnych, do których już wcześniej otrzymali dopłaty. Powodem tych zmian są inne dane na ortofotomapach z 2009/2010 r.

W 2010 r. wykonano nowe pomiary, z czego wynika, że powierzchnie uprawnione do dopłat są mniejsze. W rezultacie tego ARiMR zatwierdziła wnioski i wydawała decyzje na podstawie tych danych, które w danej chwili były dostępne.

W chwili obecnej okazuje się, że rolnicy muszą zwracać pieniądze, chociaż to nie po ich stronie leży wina.

W związku z nasuwającymi się wątpliwościami kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy fakt, że decyzje administracyjne w sprawie dopłat są podejmowane na podstawie uznanych urzędowo przesłanek, nie powoduje, że agencja powinna odstąpić od roszczeń wobec rolników, którzy działali w dobrej wierze?

2. Czy wobec takiego działania agencji rolnicy otrzymają możliwość korygowania wniosków o płatność i zgłaszania do dopłat terenów, których do tej pory nie uwzględnili przy ubieganiu się o płatności bezpośrednie w latach 2009–2010?

Z poważaniem

Posel Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 17 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23214)

do ministra infrastruktury

**w sprawie ponoszenia kosztów oświetlenia
tzw. obwodnicy Oleśnicy**

Szanowny Panie Ministrze! Rada Miasta Oleśnicy zwróciła się do mnie ze sprzeciwem wobec żądania przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad Oddział we Wrocławiu zapłaty za zużytą w okresie 2006–2011 energię elektryczną oświetlenia węzłów Polanka i Dąbrowa na tzw. obwodnicy Oleśnicy oraz zapowiedzi obciążenia poniesionymi w tym okresie kosztami eksploatacji oraz obciążenia bieżącymi kosztami zużycia energii i eksploatacji instalacji oświetleniowej.

Rada Miasta Oleśnicy wskazuje na art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, ze zm.), zgodnie z którym do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe na obszarze gminy należy także planowanie oświetlenia miejsc publicznych i dróg znajdujących się na terenie gminy i nie można tych zakresów traktować oddzielnie. Na etapie projektowania i budowy drogi ekspresowej S8 miasto Oleśnica nie miało możliwości uczestniczenia w procesie planowania liczby, mocy, rozmieszczenia punktów świetlnych oświetlenia drogowego i miejsc pomiaru zużycia energii, choć zgodnie z art. 18 wspomnianej wyżej ustawy jednym z zadań GDDKiA jest współpraca z organami samorządu terytorialnego w zakresie rozbudowy i utrzymania infrastruktury drogowej. O braku takiej współpracy świadczy między innymi wskaźnikowy podział kosztów pomiędzy gminę Oleśnica i miasto Oleśnica proporcjonalnie do liczby usytuowanych na ich terenach lamp zamiast

zastosowania oddzielnych układów pomiarowych dla każdej gminy.

Brak współpracy pomiędzy GDDKiA a miastem Oleśnica spowodował, że miasto nie planowało oświetlenia na wymienionych odcinkach drogi S8, a co za tym idzie w budżecie miasta nie ma środków, które mogłyby być przeznaczone na sfinansowanie ich oświetlenia. Rada Miasta Oleśnica nie zgadza się na wskaźnikowy podział kosztów pomiędzy dwa samorządy bez stosownego ich porozumienia na etapie projektowania. Kolejnym problemem jest to, że w przypadku uszkodzeń elementów oświetlenia drogowego miasto, nie będąc właścicielem tych elementów, nie mogłoby występować z roszczeniami z tytułu polis ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej kierowców, którzy szkodę wyrządzili.

Jakie jest stanowisko Ministerstwa Infrastruktury wobec przedstawionego powyżej problemu?

Z wyrazami szacunku

Posel Ewa Wolak

Wrocław, dnia 16 czerwca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 23215)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przejęcia terenów lotniska
powojkowego i utworzenia na jego bazie
powiatowego lotniska cywilnego użytku
publicznego**

Szanowny Panie Ministrze! Rada Miasta Oleśnicy zwróciła się do mnie w sprawie przejęcia terenów lotniska powojkowego i utworzenia na jego bazie powiatowego lotniska cywilnego użytku publicznego. Rada Miasta Oleśnicy postanowiła poprzeć starania starosty powiatu oleśnickiego o utworzenie powiatowego lotniska cywilnego użytku publicznego na bazie terenów po nieużytkowanym od lat lotnisku wojskowym Oleśnica. Upoważniła burmistrza miasta Oleśnicy do podejmowania wszelkich przewidzianych prawem działań, mających realnie wesprzeć starostę w realizacji jego wniosku z dnia 28 maja 2009 r., złożonego do ministra infrastruktury o przejęcie terenów lotniska powojkowego Oleśnica. Działania te pozwolą na przerwanie procesu dewastacji infrastruktury i niszczenia istniejącej drogi startowej, dróg kołowania, płaszczyzn postojowych samolotów, terenów części roboczej lotniska oraz terenu byłego wojskowego ośrodka wodnego.

Jakie jest stanowisko ministerstwa wobec przedmiotowej sprawy?

Z wyrazami szacunku

Posel Ewa Wolak

Wrocław, dnia 16 czerwca 2011 r.

Interpelacja
(nr 23216)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie rozporządzenia ministra edukacji
narodowej z dnia 20 sierpnia 2010 r.
zmieniającego rozporządzenie w sprawie
warunków i sposobu oceniania,
klasyfikowania i promowania uczniów
i słuchaczy oraz przeprowadzania
sprawdzianów i egzaminów w szkołach
publicznych**

Szanowna Pani Minister! W trosce o właściwą jakość edukacji placówki kierownictwo Centrum Kształcenia Ustawicznego, którego podstawowym zadaniem jest ustawiczne kształcenie dorosłych i nieletnich, a tym samym szeroko pojęte dobro słuchaczy, skierowało zapytanie o zasadność wprowadzenia obowiązujących przepisów, które, zamiast ułatwiać, znacząco utrudniają osobom dorosłym możliwość kształcenia się, a nieletnim wręcz uniemożliwiają wyrównywanie szans edukacyjnych w Gimnazjum dla Dorosłych w Centrum Kształcenia Ustawicznego we Wrocławiu. Rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 20 sierpnia 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych wprowadza w życie regulacje, które warunkują promocję słuchaczy od przyczyn często od nich niezależnych, jednocześnie obarczając wyłącznie ich wszelkimi konsekwencjami trudnych wyborów i dramatycznych sytuacji życiowych.

Większość nieletnich i pełnoletnich słuchaczy kształcących się w Gimnazjum dla Dorosłych Centrum Kształcenia Ustawicznego we Wrocławiu ma za sobą niepowodzenia szkolne spowodowane niezależnymi od nich przyczynami: złożonymi dysfunkcjami wrodzonymi lub nabytymi, zaniedbaniami wychowawczymi typowymi dla rodzin bezrobotnych i wielodzietnych, długotrwałą przemocą w rodzinie. Pomimo młodego wieku i niewielkiego doświadczenia życiowego wielu z nich szuka pomocy w ośrodkach dla bezdomnych lub dopuszcza się drobnych przestępstw i w konsekwencji znajduje się pod nadzorem kuratorskim lub zostaje osadzonych w areszcie. Patologiczny charakter środowisk rodzinnych stanowi dla nich zagrożenie społeczne, dla którego jedyną alternatywą jest zdrowa społeczność szkolna, gwarantująca stałą pomoc pedagogiczno-psychologiczną (konsultacje, porady, terapia) i finansową (stypendium szkolne) oraz wysokie standardy współpracy edukacyjnej (aktywność w czasie zajęć szkolnych, zgłaszanie inicjatyw samorządowych, uczestnictwo w kampaniach prewencyjnych i akcjach dobroczynnych). Dodatkowym obciążeniem, utrudniającym start życiowy większości kształcących się słuchaczy, jest ich bardzo trudna sytuacja ekonomiczna, zagro-

żenie długotrwałym bezrobociem, a w konsekwencji ryzyko wykluczenia społecznego. Zamieszkujący mniejsze i większe miejscowości województwa dolnośląskiego słuchacze nie zawsze mają pieniądze na bilet do szkoły, bywają jedynymi żywicielami rodzin lub utrzymują się ze zbiorów złomu, makulatury czy plastikowych nakrętek. Członkowie ich rodzin lub oni sami cierpią na przewlekłe choroby, są zagrożeni utratą zdrowia lub życia, bez szans na optymalną pomoc medyczną i skuteczne wyleczenie. W tej sytuacji każda oferta dorywczego zarobku, skutkująca nieplanowaną absencją w szkole, oddała szansę promocji na semestr programowo wyższy, odbiera możliwość ukończenia szkoły i niweczy plan uzupełnienia niezbędnego wykształcenia. Wywodzący się z gospodarstw rolnych słuchacze muszą świadczyć konkretne prace rolnicze, wymuszone porami roku i cyklami natury, a także oczekiwaniami rodziny i presją otoczenia, co również koliduje z ich zobowiązaniami szkolnymi, ale zapewnia terminowe wykonanie prac rolniczych i stanowi gwarancję zarobkowania.

Coraz więcej słuchaczy Gimnazjum dla Dorosłych w Centrum Kształcenia Ustawicznego we Wrocławiu to nieletni, samotni rodzice, zmuszeni godzić obowiązki rodzicielskie i zawodowe ze szkolnymi. Spełnienie bezwzględnego wymogu pięćdziesięcioprocentowej frekwencji na zajęciach szkolnych, bez możliwości usprawiedliwienia czy odpracowania absencji, stanowi dla nich barierę nie do pokonania, dodatkowo podniesioną poprzez ograniczenie powtarzania semestru, pomimo warunku zaliczenia każdego z przedmiotów w formie egzaminu semestralnego. Dla zainteresowanych problemem jest wielokrotne formułowanie wysokich wymagań edukacyjnych wobec słuchaczy gimnazjum dla dorosłych (bezwzględny wymóg pięćdziesięcioprocentowej frekwencji, brak możliwości usprawiedliwiania nieobecności w przypadku przewlekłych chorób czy nieszczęśliwych zdarzeń losu, rozbudowany system przedmiotowych dopuszczeń i wewnętrznego egzaminowania). Wiadomo, że w przypadku gimnazjalistów podjęcie nauki w CKU zostało uwarunkowane jednoznacznymi opiniami rejonowych poradni psychologiczno-pedagogicznych, diagnozujących u nich złożone dysfunkcje i stwierdzających brak pozytywnych rokowań edukacyjnych oraz konieczność dostosowania wymagań edukacyjnych do ich indywidualnych potrzeb i możliwości. Spełnienie przez nich wymagań promocyjnych okazuje się w praktyce bardzo trudne, w wielu przypadkach wręcz niemożliwe (a regulacje prawne i ustalenia specjalistycznych poradni wzajemnie się wykluczają).

Zaproponowana przez MEN alternatywna możliwość kształcenia pełnoletnich gimnazjalistów w trybie eksternistycznym jest rozwiązaniem zupełnie nieprzystającym do ich intelektualnych i finansowych możliwości, gdyż wymaga doskonałej organizacji procesu samokształcenia i rozwiniętej motywacji w połączeniu z samowystarczalnością finansową. A to między innymi z powodu tych ograniczeń słucha-

cze ci korzystają z oferty edukacyjnej Centrum Kształcenia Ustawicznego we Wrocławiu (gwarantującej klasyczne formy nauki połączone z nieodpłatnym dostępem do podręczników i publikacji szkolnych, możliwością korzystania z Internetu oraz konsultacjami przedmiotowymi w razie indywidualnych czy grupowych potrzeb edukacyjnych). Ewentualny powrót nieletnich gimnazjalistów do młodzieżowego gimnazjum rejonowego, po wyczerpaniu limitu powtórzeń semestru, to rozwiązanie z gruntu nie tylko nietrafne, ale i nierealne, które w praktyce szkolnej dostarczy szkołom i ich podopiecznym wielowymiarowych problemów wychowawczych (konflikty w zróżnicowanych wiekowo grupach, antagonizmy subkulturowe, wykluczenie szkolne) i edukacyjnych (zróżnicowana oferta programowa, dostosowana do potrzeb i oczekiwań niepełnoletniego ucznia, jest ukierunkowana na dalsze kształcenie młodzieży, a nie na możliwie najszybsze usamodzielnienie się dorosłych).

Rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 20 sierpnia 2010 r. (§ 24 ust 2 i 4 § 25a ust. 1) może ograniczyć możliwość kształcenia dorosłych i nieletnich, odbiera tzw. drugą szansę edukacyjną, zwiększa ryzyko wykluczenia społecznego, a w wieloletniej perspektywie przyczyni się do wzrostu: bezrobocia, tzw. szarej strefy zatrudnienia i przestępczości młodych Polaków. Jest wymierzone w ludzi nieporadnych, niesamodzielnych, wymagających troski, zrozumienia i systemowego wsparcia udzielanego „metodą małych kroków” (od edukacji poprzez adaptację społeczną i uzyskanie zawodu do samodzielności życiowej). Warto przypomnieć, że utworzenie sieci publicznych szkół dla dorosłych miało między innymi na celu zaproponowanie alternatywy wobec konieczności pozyskania nowego zawodu i dostosowania kwalifikacji i umiejętności zgodnie z wymaganiami rozwijającego się dynamicznie rynku pracy w Polsce i zjednoczonej Europie. Przytoczone wyżej rozporządzenie jest niespójne z ustawą o systemie oświaty w odniesieniu do niepełnoletnich słuchaczy gimnazjum dla dorosłych. Wprowadza wymóg skreślenia za absencją powyżej 50%, a ustawa nie zezwala na skreślenie osób pozostających w obowiązku szkolnym.

Jakie jest stanowisko Pani Minister wobec powyższych uwag w przedstawionej sprawie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ewa Wolak

Wrocław, dnia 15 czerwca 2011 r.

Interpelacja (nr 23217)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw

Szanowny Panie Premierze! Wkrótce wejdzie w życie ustawa z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84, poz. 455). Do tej pory nie zostały wydane przewidziane nią akty wykonawcze.

Jak stanowi nowelizacja, art. 16 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki otrzymuje treść: Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, kryteria oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, biorąc pod uwagę osiągnięcia naukowo-badawcze w dziedzinach nauki i sztuki lub obszarach wiedzy, współpracę międzynarodową, dorobek dydaktyczny i popularyzatorski oraz uzyskane nagrody.

W związku z tym uprzejmie proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie są założenia tego rozporządzenia i kiedy zostanie ono wydane? Chcę przy tym podkreślić, że osoby, które chciałyby wszczynać przewody habilitacyjne według nowych zasad od dnia 1 października 2011 r., powinny mieć możliwość wcześniejszego zapoznania się z tymi zasadami.

2. W jaki sposób ma zostać w tym rozporządzeniu przewidziana m.in. ocena wartości publikacji naukowych?

3. Jak należy rozumieć przepis znowelizowanego art. 26 ust. 1 pkt 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, który stanowi, iż: tytuł profesora może być nadany osobie, która uzyskała stopień doktora habilitowanego, lub osobie, która nabyła uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21a oraz ma osiągnięcia naukowe znacznie przekraczające wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym. Czy ewentualna punktacja wartości publikacji naukowych określona dla postępowania o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego będzie miała zastosowanie do postępowania o nadanie tytułu naukowego profesora? Jeśli tak, to w jakim zakresie?

4. Co oznacza wymóg zawarty w znowelizowanym art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakre-

sie sztuki, iż tytuł profesora może być nadany osobie, która posiada doświadczenie w kierowaniu zespołami badawczymi, realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych i zagranicznych? Czy może to być jednoosobowy zespół badawczy? Czy istnieje tu koniunkcja w zakresie wymogu realizowania projektów finansowanych ze źródeł i krajowych i zagranicznych? Co oznacza pojęcie konkurs? Jakiego znaczenia ma rozróżnienie na źródła krajowe i zagraniczne? Czy finansowanie ze źródeł zagranicznych ma być czymś lepszym niż finansowanie ze źródeł krajowych? Czy wystarczy, że będą to źródła wyłącznie krajowe lub źródła wyłącznie zagraniczne? Czy jest to wymóg, który ma mieć zastosowanie wyłącznie do profesorów zarządzania, czy też do wszystkich profesorów?

5. Co oznacza wymóg zawarty w znowelizowanym art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, iż tytuł profesora może być nadany osobie, która posiada osiągnięcia w opiece naukowej – uczestniczyła co najmniej trzy razy w charakterze promotora lub promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim, w tym co najmniej raz w charakterze promotora oraz co najmniej dwa razy w charakterze recenzenta w przewodzie doktorskim lub postępowaniu habilitacyjnym, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3? Czy w takim razie wystarczy bycie promotorem jednej rozprawy doktorskiej i bycie recenzentem w dwóch przewodach doktorskich? Czy bycie promotorem zastępuje bycie recenzentem? Czy wystarczy wypromowanie trzech doktorów i niezrecenzowanie żadnej rozprawy doktorskiej? Czy wystarczy wypromowanie dwóch doktorów i zrecenzowanie jednej rozprawy doktorskiej?

6. Czy wykonywanie obowiązków promotora lub recenzenta rozprawy doktorskiej lub habilitacyjnej w przewodzie doktorskim lub habilitacyjnym prowadzonym przez zagraniczną instytucję naukową lub akademicką jest równoważne – w rozumieniu art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki – z wykonywaniem obowiązków promotora lub recenzenta rozprawy doktorskiej lub habilitacyjnej w przewodzie doktorskim lub habilitacyjnym prowadzonym przez polską instytucję naukową lub akademicką?

7. Czy wykonywanie obowiązków recenzenta rozprawy habilitacyjnej jest równoważne – w rozumieniu art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki – z wykonywaniem obowiązków recenzenta rozprawy doktorskiej?

8. Czy doktor habilitowany, będący także doktorem, może być promotorem pomocniczym w rozumieniu znowelizowanego art. 20 ust. 7 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki?

9. Co oznacza wymóg zawarty w znowelizowanym art. 26 ust. 1 pkt 4 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, iż tytuł profesora może być nadany osobie, która odbyła staże naukowe i prowadziła prace naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych? Co oznaczają pojęcia: odbycie staży naukowych i prowadzenie prac naukowych? Czy jest to przy tym koniunkcja (staże naukowe i prace naukowe)? Czy wystarczające jest odbycie staży i prowadzenie prac naukowych tylko w instytucjach zagranicznych lub tylko w instytucjach krajowych, czy też muszą być to instytucje i krajowe, i zagraniczne?

10. Czy przesłanki, o których mowa w znowelizowanym art. 26 ust. 1 pkt 1, 2, 3 i 4 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, mają być spełnione wyłącznie po uzyskaniu habilitacji, czy też mogą zostać spełnione w całości lub w części także przed jej uzyskaniem?

11. Czy przesłanki, o których mowa w znowelizowanym art. 26 ust. 1 pkt 1, 2, 3 i 4 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, mają być spełnione wyłącznie po wejściu w życie nowelizacji, czy też mogą zostać spełnione w całości lub w części także przed jej wejściem w życie?

Uprzejmie proszę Pana Premiera o konkretną odpowiedź na wszystkie zadane pytania.

Z wyrazami szacunku

Poseł Karol Karski

Warszawa, dnia 24 czerwca 2011 r.

ZAPYTANIA

Zapytanie
(nr 9932)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych woj. śląskiego

W dniu 11 kwietnia br. Sejmik Województwa Śląskiego podjął uchwałę w sprawie przyjęcia rezolucji dotyczącej podjęcia działań zmierzających do utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych. Zadaniem funduszu powinno być wspieranie działań na rzecz zachowania i rewaloryzacji zabytków ery industrialnej na Górnym Śląsku. Samorządowcy postulują, aby FOZP zasilany był środkami finansowymi z budżetu centralnego. Zabytki ery przemysłowej wciąż narażone są na zniszczenie, zbyt skromne budżety samorządów uniemożliwiają lokalnym władzom skuteczne działanie na rzecz ochrony tej części kulturowego dziedzictwa. W tej sytuacji szczególna odpowiedzialność spoczywa na władzach centralnych, których jednym z priorytetów powinna być dziś opieka nad dziedzictwem industrialnym Śląska.

Mając na uwadze przedstawione powyżej informacje, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy znana jest Panu Ministrowi powyższa uchwała Sejmiku Województwa Śląskiego?
2. Czy kierowane przez Pana ministerstwo podejście działania w celu powołania Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 24 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9933)

do ministra infrastruktury

w sprawie wykupu lokali użytkowych przez wspólnoty mieszkaniowe

W związku ze skierowanym do mojego biura poselskiego wnioskiem^{*)} mieszkańca Krakowa w sprawie przygotowania ustawy o pierwszeństwie w wykupie lokali użytkowych przez wspólnoty mieszkaniowe w budynkach zarządzanych przez te wspólno-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

ty niniejszym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: Czy taka ustawa będzie przedmiotem prac resortu, którym Pan kieruje? Czy planowane są zmiany w obecnie istniejących przepisach?

Proszę o stanowisko w tej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Ireneusz Raś

Kraków, dnia 31 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9934)

do ministra infrastruktury

w sprawie opłat za przejazdy drogami i zasadności wprowadzenia opłaty dla części osób podróżujących samochodami osobowymi z przyczepami kempingowymi i samochodami kempingowymi

Szanowny Panie Ministrze! W rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej, opublikowanym w Dzienniku Ustaw Nr 80, poz. 433 w dniu 15 kwietnia 2011 r., a dotyczącym objęcia dodatkowymi opłatami za przejazd drogami krajowymi zestawów składających się z samochodu i przyczepy o łącznym ciężarze powyżej 3,5 t, czytamy, że opłaty te obejmą wszystkie zestawy pojazdów o DMC powyżej 3500 kg. Jak się okazuje, opłata ta dotyczyć będzie w równym stopniu osoby zarobkowo trudniące się przewozem towarów, jak i sporej części osób podróżujących samochodami osobowymi wraz z przyczepą kempingową, przyczepą do przewozu koni czy przyczepą przewożącą sprzęt sportowy taki jak łódka, kajaki czy motocykl, nie mówiąc już o właścicielach pojazdów kempingowych, których też spora część jest rejestrowana jako pojazdy o DMC powyżej 3500 kg.

W sąsiednich nam państwach, należących również do Unii Europejskiej, zestawy samochodu o DMC do 3500 kg i przyczepy kempingowej traktowane są jak pojedynczy samochód osobowy, np.:

- Austria – jedna winieta na auto osobowe bez względu na wagę przyczepy,
- Czechy – jedna winieta na auto osobowe bez względu na wagę przyczepy,
- Słowacja – winieta na auto osobowe i winieta na przyczepę,
- Węgry – opłata elektroniczna, przyczepa kempingowa nie jest wliczana do wagi pojazdu.

Pragnę zwrócić uwagę, iż w tych krajach już od dłuższego czasu pobierana jest opłata elektroniczna za przejazd drogami, a nie dotyczy ona niezarobkowych przejazdów z przyczepami.

Mając powyższe na uwadze, proszę o uzasadnienie takich rozwiązań i odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy takimi rozstrzygnięciami rząd pragnie promować polską turystykę i zdrowy tryb życia?

2. Czy wzięto pod uwagę, jak liczne grono turystów krajowych i zagranicznych korzysta z karawaningu na terenie Polski?

3. Dlaczego tego rozporządzenia nie konsultowano z Polskim Związkiem Motorowym bądź Polską Federacją Campingu i Caravaningu?

4. Czy ministerstwo przewiduje możliwość zmian w rozporządzeniu i przyjęcie rozwiązań obowiązujących w innych krajach Unii Europejskiej?

Będę zobowiązany za udzielenie odpowiedzi. Już jako obywatel RP oczekuję korekty we wspomnianym rozporządzeniu, w trosce o polskiego turystę i liczne grono cudzoziemców odwiedzających Polskę w sezonie turystycznym.

Z poważaniem

Poseł Sylwester Pawłowski

Łódź, dnia 31 maja 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9935)

do ministra finansów

w sprawie rozstrzygnięcia pojawiających się rozbieżności w interpretacji ustawy o scalaniu i wymianie gruntów oraz zagospodarowania poscaleniowego i wskazania, do których kompetencji te zadania należą

Szanowny Panie Ministrze! W związku z interwencjami zgłaszanymi w moim biurze poselskim zwracam się z uprzejmą prośbą o rozstrzygnięcie, do których zadań – administracji państwowej czy gmin – należy zadanie dotyczące scalania i wymiany gruntów oraz do kogo należą koszty związane z zagospodarowaniem poscaleniowym. Ustawa w tej sprawie z dnia 26 marca 1982 r. (Dz. U. z dnia 16 października 2003 r., Nr 178, poz. 1749) w art. 3 stwierdza, że „postępowanie scaleniowe lub wymienne przeprowadza starosta jako zadanie z zakresu administracji rządowej, ze środków państwa”.

Tymczasem jeden z wójtów gminy w Małopolsce interweniuje, powołując się na pismo z 2 maja 2010 r. od dyrektora Departamentu Budżetu Państwa, w którym starosta został poinformowany, że zagospodarowanie poscaleniowe jest zadaniem własnym gminy.

Podkreśla ponadto, że postępowania scaleniowe w jego gminie zostały rozpoczęte przed 2004 r.

Mając na uwadze implikacje wynikające z różnych interpretacji powyższej ustawy, które rodzą poważne skutki społeczne i prowadzą do licznych konfliktów, a w przypadku gmin poszkodowanych ubiegłoroczną powodzią jest to szczególnie niebezpieczne, proszę o jednoznaczne wyjaśnienie problemu na gruncie prawnym i udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czyim zadaniem jest prowadzenie postępowań scaleniowych i wymiany gruntów oraz do kogo należą koszty związane z zagospodarowaniem poscaleniowym w przypadkach realizowanych przed 1 kwietnia 2004 r.?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Musiał

Warszawa, dnia 6 czerwca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9936)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie matury z matematyki

Szanowna Pani Minister! Zwrócili się do mnie nauczyciele matematyki, którzy mają zastrzeżenia co do prawidłowości przeprowadzonej w tym roku matury z tego przedmiotu. Zwracają uwagę, że część zadań dla uczniów zdających przedmiot na poziomie podstawowym była niezgodna ze standardami wymagań przewidzianych do przeprowadzenia tego egzaminu. Problem dotyczy zadań 19 i 31 – wzajemnego położenia prostych. Wskazują przy tym, że umiejętność rozwiązywania zadań dotyczących wzajemnego położenia prostej i okręgu na płaszczyźnie kartezjańskiej została jednoznacznie przypisana w standardach wymagań egzaminacyjnych do poziomu rozszerzonego. Powołują się przy tym na informator maturalny Centralnej Komisji Egzaminacyjnej. Ich zdaniem uczniowie kształceni na poziomie podstawowym mieli obniżone szanse na zdanie tego egzaminu. Nauczyciele wskazują przy tym, że pojęcie stycznej do okręgu pojawia się w gimnazjum, jednak nie w odniesieniu do płaszczyzny kartezjańskiej, natomiast wzajemne położenie prostej i okręgu na płaszczyźnie kartezjańskiej ewidentnie przypisane jest do poziomu rozszerzonego.

W związku z tym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy docierały do Pani Minister sygnały wskazujące na zastrzeżenia co do prawidłowości zadań z matematyki?

2. Jakie działania powinni podjąć uczniowie, którzy, nie rozwiązując wymienionych zadań, mieli obniżoną ocenę z matematyki?

3. Czy wszystkie zadania z egzaminu maturalnego zostały dopasowane do wymagań Centralnej Komisji Egzaminacyjnej i dostosowane do odpowiedniego poziomu?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Napieralski

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9937)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planów likwidacji Ośrodka
Migracyjnego Ksiąg Wieczystych przy Sądzie
Okręgowym w Siedlcach**

Szanowny Panie Ministrze! Władze samorządowe Siedlec wyrażają zaniepokojenie w związku z informacjami o planach likwidacji Ośrodka Migracyjnego Ksiąg Wieczystych przy Sądzie Okręgowym w Siedlcach. W przyjętym stanowisku rada miasta zwraca uwagę, iż podjęcie takiej decyzji negatywnie wpłynie na rynek pracy w mieście oraz na sposób załatwiania przez obywateli wielu spraw.

W Ośrodku Migracyjnym Ksiąg Wieczystych w Siedlcach jest obecnie zatrudnionych 68 osób, w tym 16 prawników – sędziów i referendarzy. Ośrodek dysponuje własnym budynkiem, znajdującym się w bardzo dobrym stanie technicznym. Mając to na względzie, władze miasta wyrażają postulat, aby – w sytuacji zakończenia działalności ośrodka – jego kadra oraz baza lokalowa zostały wykorzystane do stworzenia ośrodka zarządzania informacją, zajmującego się digitalizacją akt i rozpatrywaniem spraw w postępowaniu elektronicznym oraz elektronicznymi bankowymi tytułami egzekucyjnymi. Zwracają przy tym uwagę, iż budynek ośrodka jest zlokalizowany w bezpośredniej bliskości planowanej nowej siedziby Sądu Rejonowego w Siedlcach.

W pełni popierając stanowisko władz miasta w tej sprawie i formułowane oczekiwania, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy planowana jest likwidacja Ośrodka Migracyjnego Ksiąg Wieczystych w Siedlcach, a jeśli tak, jakie są przyczyny tej decyzji i w jakiej perspektywie czasowej ma ona nastąpić?

2. Czy władze resortu sprawiedliwości przygotowały koncepcję wykorzystania dotychczasowej kadry oraz bazy lokalowo-technicznej ośrodka?

3. Czy przewiduje ona stworzenie w Siedlcach ośrodka zarządzania informacją?

Z poważaniem

Poseł Stanisława Prządka

Warszawa, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9938)

do ministra skarbu państwa
oraz
ministra obrony narodowej

**w sprawie ratowania Stoczni Marynarki
Wojennej w Gdyni przed likwidacją**

Szanowni Panowie Ministrowie! 14 kwietnia 2010 r. Sąd Rejonowy w Gdańsku ogłosił upadłość likwidacyjną Stoczni Marynarki Wojennej w Gdyni, jedyne-go producenta statków na potrzeby marynarki wojennej naszego kraju. Od wielu lat toczy się batalia o uratowanie stoczni, niestety brak wsparcia ze strony ministrów skarbu państwa i obrony narodowej spowodował, że rozpoczął się proces likwidacji stoczni. Pracę w najbliższym czasie może stracić ponad 400 pracowników, a przy braku odpowiednich działań cała 1000-osobowa załoga może znaleźć się na bruku.

Ratunkiem dla stoczni jest współpraca z MON, tak aby dzięki zleceniom zapewnić budowę i remonty okrętów marynarki wojennej. Obecnie najpilniejszą sprawą jest uregulowanie zapłaty za budowaną w stoczni korwetę „Gawron”.

Biorąc powyższe pod uwagę, kieruję do Panów Ministrów następujące pytania:

1. Jakie będą konsekwencje ogłoszenia upadłości stoczni dla realizacji projektu budowy korwety „Gawron”?

2. Czy Stocznia Marynarki Wojennej będzie nadal prowadziła działalność produkcyjną na rzecz Ministerstwa Obrony Narodowej oraz służb ratownictwa morskiego?

3. Jakie są zobowiązania finansowe Ministerstwa Obrony Narodowej wobec Stoczni Marynarki Wojennej SA?

4. Jak ministerstwa zamierzają pomóc osobom zwalnianym z pracy? Czy jest przewidywany program osłonowy dla pracowników stoczni?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Szwed

Bielsko-Biała, dnia 7 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9939)

do ministra infrastruktury

w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa ruchu pieszych, rowerzystów i kierowców samochodów osobowych oraz likwidacji uciążliwego dla mieszkańców wsi Zwartowo przejazdu samochodów ciężarowych o tonażu powyżej 15 t na drodze powiatowej Karlino – Domacyno – Sławoborze

Szanowny Panie Ministrze! Mieszkańcy przeuroczej wsi Zwartowo w powiecie białogardzkim od kilku lat przeżywają gehennę z powodu przebiegającej przez wieś drogi powiatowej Karlino – Domacyno – Sławoborze. Źródłem tej dramatycznej sytuacji mieszkańców wsi jest z jednej strony fatalny stan infrastruktury tej drogi (zatrważający stan nawierzchni, niebezpiecznie wąski pas jezdni oraz dramatyczny stan bardzo wąskiego pobocza tej drogi z fizyczną przeszkodą w postaci alei drzew), z drugiej zaś – z powodu pędzących z nadmierną szybkością samochodów ciężarowych o tonażu powyżej 15 t przewożących kruszywa naturalne (żwir, piasek, pospółkę) z pobliskiej kopalni kruszyw naturalnych.

Wielce poważnym problemem wobec powyższego jest zasadnicza kwestia zapewnienia bezpieczeństwa dla pieszych i rowerzystów, tym bardziej że do miejscowości Domacyno podąża wielu wiernych indywidualnie bądź w grupach pielgrzymkowych do figury Matki Boskiej Królowej Narodu (dar narodu filipińskiego jako wyraz szacunku dla papieża Jana Pawła II z racji jego pobytu w tym kraju w 1995 r.). Ponadto to trasa biegu papieskiego – cyklicznej imprezy odbywająca się corocznie na trasie od figury MB do Karlina, liczącej blisko 15 km, mającej już rangę imprezy międzynarodowej.

Oto tragiczne dane Komisji Europejskiej (niepodkreślające wcale udziału samochodów ciężarowych o tonażu ponad 15 ton z ładunkiem kruszyw naturalnych). Otóż dwie trzecie wypadków drogowych ma miejsce w terenach zabudowanych, w których ofiarami są piesi i rowerzyści. Stanowią oni jedną trzecią ofiar wszystkich wypadków. Szanse przeżycia pieszych wraz ze wzrostem prędkości dramatycznie spadają – przy prędkości 30 km/h szansę ma dziewięciu pieszych na dziesięciu, przy prędkości 50 km/h – już tylko trzech. W Polsce przekraczanie wyznaczonej prędkości jest najczęstszą przyczyną wypadków śmiertelnych: ponad 30% wszystkich wypadków śmiertelnych jest spowodowanych przez kierowców pojazdów poruszających się z nadmierną prędkością. Należy podkreślić, że 72% wypadków ma miejsce w obszarze zabudowanym: 54% w miastach i 18% na drogach przebiegających przez małe miejscowości – właśnie na terenach miejskich oraz na odcinkach dróg przechodzących przez niewielkie miejscowości przekroczenia prędkości są najczęstsze.

Poważną też kwestią spędzającej sen z powiek mieszkańcom wsi Zwartowo oraz pobliskich miejscowości są bardzo przykre i uciążliwe konsekwencje przejeżdżających ze znaczną prędkością samochodów ciężarowych o tonażu powyżej 15 t, powodujące pękanie ścian budynków mieszkalnych położonych nawet 1 m (w załączeniu zdjęcie budynku mieszkalnego oddalonego o 0,7 m) od jezdni oraz dokuczliwy i nieznośny hałas i zapylenie środowiska, a także bezpośrednie zagrożenia dla pieszych, rowerzystów jak i kierowców samochodów osobowych z powodu gubienia przewożonych materiałów (głównie żwiru i pospółki)*).

Wobec powyższego istnieje pilna potrzeba interwencji władz zwierzchnich w ujęciu kompleksowym, tak zapewnienia bezpieczeństwa dla uczestników ruchu drogowego, głównie pieszych i rowerzystów, ze świadomością szczególnych walorów pielgrzymkowych tej drogi, nawet w wymiarze międzynarodowym, jak i natychmiastowej naprawy i modernizacji tej drogi powiatowej, łącznie z utworzeniem pobocza oraz/lub ścieżki rowerowej.

Niestety, wszelkie dotychczasowe protesty, apele, pisma, skargi i prośby mieszkańców tej i innych miejscowości zlokalizowanych przy tej drodze nie przyniosły żadnego skutku. Oczywiście jest, że Zarząd Dróg Powiatowych w Białogardzie nie podoła finansowo w kompleksowym rozwiązaniu tego narastającego i uciążliwego problemu dla mieszkańców, ale niezdecydowana postawa zarządu na pewno nie napawa optymizmem ani też w żadnej mierze nie uspokoi mieszkańców, a wręcz przeciwnie – potęguje niezadowolenie i wręcz eskaluje irytację. Chociażby przykład dziwnych i mało profesjonalnych działań, po wielu monitach i apelach mieszkańców, ustawienia znaków drogowych (których zresztą niewielu przestrzega) ograniczających prędkość i dozwoloną ładowność, ale tylko w jedną stronę i to akurat tej strony, którą jadą samochody ciężarowe bez załadunku.

Pytania:

1. Czy Ministerstwo Infrastruktury spowoduje z jednej strony – z uwagi na szczególne zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego dla pieszych, rowerzystów i kierowców maszyn rolniczych, a także kierowców samochodów osobowych oraz wyjątkową uciążliwość dla mieszkańców tej drogi powiatowej, z drugiej zaś w oparciu o szczególny i osobliwy jej charakter (piesze i rowerowe pielgrzymki, bieg papieski) – budowę i modernizację tej drogi? Chociażby w oparciu o ostatnią edycję „Programu likwidacji miejsc niebezpiecznych na drogach samorządowych”, finansowanego z pożyczek Banku Światowego i Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), którego celem jest w szczególności likwidacja niebezpiecznych miejsc na drogach, w tym wpływ na zmniejsze-

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

nie prędkości pojazdów w miejscach szczególnie niebezpiecznych i poprawa płynności ruchu?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury spowoduje, by w trybie natychmiastowym wprowadzono działania, które w sposób doraźny mogłyby zmniejszyć niebezpieczeństwo poruszania się po tej drodze oraz ograniczyć uciążliwości dla mieszkańców wsi Zwartowo i innych miejscowości położonych przy tej drodze (np. profesjonalny sposób ustawienia znaków drogowych, progi zwalniające, patrole policyjne, fotoradary itp.)?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Kołobrzeg, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9940)

do ministra finansów

w sprawie krzywdzącej i niesprawiedliwej decyzji rządu, który przez nieodpowiednią kwalifikację pracowników zatrudnionych w administracji i obsłudze szkół artystycznych pozbawił ich minimalnej podwyżki wynagrodzenia, której nie otrzymali od kilku lat, na przykładzie protestu pracowników Zespołu Szkół Plastycznych im. W. Hasióra w Koszalinie

Szanowny Panie Ministrze! Zespół pracowników zatrudniony w administracji i obsłudze Zespołu Szkół Plastycznych im. Władysława Hasióra w Koszalinie, w ramach ogólnopolskiego protestu tej grupy pracowników we wszystkich szkołach artystycznych w Polsce, przekazała protest i ostry sprzeciw w kwestii kolejnego pozbawienia ich prawa do podwyżki płac, chociażby uwzględniających inflację.

Otóż Ministerstwo Finansów zakwalifikowało administrację i obsługę szkół artystycznych (m.in. obsługa finansowa, konserwatorzy, pracownicy techniczni, woźne), prawnie podległe ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego, do działu: Administracja rządowa, w którym obowiązuje zamrożenie płac, tym samym pozbawiając ich, po raz kolejny, jakichkolwiek podwyżek płac.

W opinii protestujących postępowanie Ministerstwa Finansów jest tyleż niezrozumiałe, co wielce krzywdzące i niesprawiedliwe dla tej grupy pracowników szkół artystycznych wobec faktu zarezerwowania stosownej kwoty w przyszłorocznym budżecie (15 mln zł) w wydatkach rzeczowych w budżecie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz braku jakichkolwiek podwyżek od 4 lat, nawet z tytułu inflacji, a także wobec podwyżek dla nauczycieli i pracowników administracji innych szkół.

Nadto należy podkreślić, iż w wyniku toczących się przekształceń w oświacie oraz dostosowywania do standardów i europejskich wskaźników (łącznie z kontrowersyjnym, obecnie przyjętym w Sejmie systemem informacji oświatowej) poza dobrze wykształconymi i zaangażowanymi nauczycielami nieodzowny jest też sprawnie funkcjonujący i profesjonalnie przygotowany zespół ludzi administrujących i obsługujących proces szkolnej edukacji i nauczania, tym bardziej w szkołach artystycznych z osobliwym rysem kształcenia i wychowania młodzieży uzdolnionej artystycznie.

Pytania:

1. Czy Ministerstwo Finansów zmieni kwalifikację tej grupy pracowników szkół artystycznych i spowoduje, że będą mogli otrzymać zasłużoną podwyżkę płac z przygotowanych środków z puli Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego?

2. Czy uposażenie tych pracowników na granicy najniższej płacy w Polsce, wynoszącej 2040 zł (brutto!), a od 1 stycznia 2011 r. poniżej płacy minimalnej, niemających od 4 lat podwyżki, nawet w zakresie wyrównania wskaźnika inflacji, a mających obowiązek dokształcania się z własnych środków, a także bez wypłacanych premii, nagród jubileuszowych, odpraw emerytalnych i innych, powodujących powstawanie zobowiązań dla Skarbu Państwa, jest zabiegiem prawidłowym oraz zgodnym z etyką i dobrą praktyką finansów publicznych?

3. Czy i kiedy oraz w jakiej wysokości administracja i obsługa Zespołu Szkół Plastycznych im. Władysława Hasióra w Koszalinie otrzyma środki na stosowne i prawem gwarantowane podwyżki płac?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Koszalin – Warszawa, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9941)

do ministra gospodarki

w sprawie utworzenia publicznej instytucji zajmującej się rozwojem partnerstwa publiczno-prywatnego

Panie Ministrze! Z niedawno opublikowanego raportu jednej z wiodących firm doradczych wynika, że przez następną dekadę Polska ma szansę dorównać Niemcom, Holandii czy Włochom w rozwoju partnerstwa publiczno-prywatnego. Jednakże warunkiem osiągnięcia tego ambitnego założenia jest, zdaniem specjalistów, utworzenie publicznej instytucji zajmującej się tą formą realizowania inwestycji. Podkreślają oni także, iż takie ośrodki funkcjonują w większości krajów Europy. Równocześnie zarówno krajowi

samorządowcy, jak i prawnicy podkreślają wysoki poziom skomplikowania procedur PPP w Polsce. Zapewne więc instytucja publiczna stymulująca rozwój partnerstwa pomogłaby spopularyzować to efektywne narzędzie rozwoju naszych gmin, powiatów, regionów i całego kraju.

W związku z powyższym pragnę zapytać: Jakie jest stanowisko Ministerstwa Gospodarki w kwestii utworzenia w Polsce instytucji zajmującej się rozwojem partnerstwa publiczno-prywatnego?

Posel Adam Wykret

Bielsko-Biała, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9942)

do ministra zdrowia

**w sprawie ograniczenia dostępu
do opieki ginekologiczno-położniczej
dla mieszkanek Cieszyna i okolicznych gmin**

Pani Minister! W roku 2011 w Cieszynie i okolicznych gminach doszło do bardzo niepokojącej sytuacji związanej z poważnym ograniczeniem kontraktowania przez Śląski Oddział NFZ usług z zakresu opieki ginekologiczno-położniczej. O ile bowiem w roku 2010 w mieście tym w ramach publicznego finansowania tego rodzaju świadczeń zdrowotnych działały 3 poradnie, a łączny czas ich pracy wynosił około 90 godzin tygodniowo, o tyle w roku bieżącym NFZ wyłonił jedynie 2 poradnie, których czas pracy zredukowano do 44 godzin. Stanowi to oczywiste zagrożenie dla efektywnej profilaktyki ginekologicznej i spotkało się ze słusznym sprzeciwem pacjentek zamieszkujących Cieszyn oraz gminy Hażlach i Dębowiec. Władze tych wspólnot lokalnych zwróciły się do szefostwa funduszu o przyznanie dodatkowego kontraktu, jednak ich starania nie przyniosły odzewu. Na marginesie należy dodać, iż jest to kolejny przykład niezrozumiałej i budzącej sprzeciw polityki śląskiego NFZ wobec świadczeniodawców medycznych z subregionu południowego województwa śląskiego. Niedawno bowiem miało miejsce drastyczne ograniczenie kontraktów dla szpitali znajdujących się na terenie Bielska-Białej.

W związku z powyższym pragnę zostać poinformowany: Jakie jest stanowisko Ministerstwa Zdrowia w sprawie ograniczenia dostępu do opieki ginekologiczno-położniczej dla mieszkanek Cieszyna i okolicznych gmin?

Posel Adam Wykret

Bielsko-Biała, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9943)

do ministra infrastruktury

**w sprawie funkcjonowania
spółdzielni mieszkaniowych**

Panie Ministrze! Pragnę złożyć na Pana ręce zapytanie poselskie związane z aktualnymi pracami legislacyjnymi związanymi z nowelizacją przepisów ustawy Prawo spółdzielcze.

Proszę o wyjaśnienie, co się stanie z mieszkaniami przydzielonymi na zasadzie spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu wybudowanego ze środków Krajowego Funduszu Mieszkaniowego. Czy tym mieszkańom kredyty zostaną umorzone?

Czy istnieje możliwość wykupu tych mieszkań i przekształcenia ich w odrębną własność?

Kredyt na tych mieszkaniach przewidywany jest do spłaty w zasobach spółdzielni na rok 2040, a średnie obciążenie kredytem na mieszkanie wynosi 70 tys. zł. Miesięczna rata spłaty w przypadku mieszkania 53 m² wynosi ok. 300 zł.

Warto zaznaczyć, że do chwili obecnej wszystkie grupy spółdzielców korzystały z pomocy Skarbu Państwa w spłacie kredytów. Ponadto pierwotne umorzenie dla kredytów zaciągniętych w latach 70. wynosiło 50%, a dla mieszkań ze środków KFM tylko 10%.

Zwracam się do Pana Ministra również z pytaniem: Czy istnieje możliwość pozyskania środków finansowych przez spółdzielnię mieszkaniową na likwidację barier architektonicznych w obiektach będących własnością danej spółdzielni?

Z wyrazami szacunku

Posel Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9944)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie przyczyn odwołania
prezesa Zarządu Grodziskiej Fabryki
Wyposażenia Wagonów Growag
w Grodzisku Wielkopolskim**

Szanowny Panie Ministrze! Samorząd miasta Grodziska oraz pracownicy Grodziskiej Fabryki Wyposażenia Wagonów Growag są zaskoczeni decyzją Rady Nadzorczej odwołującą z funkcji prezesa Zarządu pana Z. G.

Zdaniem zainteresowanych zmiana prezesa ww. fabryki może doprowadzić do upadłości, a w konse-

kwencji do wzrostu bezrobocia na terenie miasta i gminy Grodzisk.

W związku z tym proszę o informacje, jakie były przyczyny odwołania prezesa Zarządu Grodziskiej Fabryki Wyposażenia Wagonów Growag oraz jakie działania podejmie Pan Minister, aby zapewnić stabilność działania ww. przedsiębiorstwa?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 15 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 9945)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy obwodnicy miasta Pułtуска i modernizacji drogi krajowej nr 61

Szanowny Panie Ministrze! Droga krajowa nr 61 łącząca Warszawę z Augustowem stanowi ważny szlak komunikacyjny obsługujący natężony ruch turystyczny i towarowy w kierunku Mazur i Północnego Podlasia. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 20 października 2009 r. w sprawie sieci autostrad i dróg ekspresowych jej odcinek od Łomży do Budzisk (granica z Litwą) stanie się elementem I Transeuropejskiego Szlaku Komunikacyjnego Via Baltica.

Droga krajowa nr 61 ma zostać docelowo zmodernizowana i na odcinku Warszawa – Pułtusk będzie drogą dwujezdniową. Duże natężenia ruchu na DK 61 (przejeżdża nią w ciągu doby około 20 tys. samochodów), która przebiega przez centrum Pułtuska, powoduje ogromne utrudnienia dla mieszkańców miasta i osób podróżujących tą drogą, zwłaszcza w godzinach szczytu przez wszystkie dni tygodnia. Ruch w mieście jest sparaliżowany, a mieszkańcy, w szczególności dzieci i młodzież, narażeni na niebezpieczeństwa.

Jedynym sposobem na rozwiązanie tych problemów i na udrożnienie ruchu na tej drodze jest budowa obwodnicy Pułtuska. Inwestycja ta została pierwotnie zaplanowana na lata 2011–2013, jednak w nowym programie budowy dróg krajowych i autostrad na lata 2011–2015 nie ma już tego zadania. Nie przewidziano jej budowy po 2013 r.

Wieloletnie bezskuteczne oczekiwania na poprawę układu drogowego w rejonie Pułtuska powodują protesty mieszkańców, dla których obecny stan, dezorganizujący życie miasta, jest nie do zaakceptowania. Oczekując na szybkie decyzje w sprawie budowy obwodnicy Pułtuska, z niepokojem przyjmują informacje o przesunięciu w czasie realizacji tej inwestycji.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są przyczyny wstrzymania prac modernizacyjnych DK 61 i realizacji zadania budowy obwodnicy miasta Pułtuska?

2. Jakie działania podejmie Pan Minister w sprawie przyspieszenia terminu realizacji obwodnicy Pułtuska i modernizacji DK 61, które mają szczególne znaczenie dla ruchu turystycznego i transportowego, w tym międzynarodowego, a przede wszystkim dla podniesienia na wyższy poziom bezpieczeństwa mieszkańców miasta i stworzenia warunków dla jego rozwoju?

3. Kiedy zostanie podjęta ostateczna decyzja w tej sprawie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisława Prządka

Garwolin, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9946)

do ministra zdrowia

w sprawie zapewnienia równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej osobom chorym na cukrzycę stosującym w leczeniu pompę insulinową

Szanowna Pani Minister! Z różnych stowarzyszeń, środowisk i osób prywatnych otrzymuję prośby o podjęcie działań w kierunku zapewnienia równego prawa dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej osobom chorym na cukrzycę stosującym w leczeniu pompę insulinową przyznana w oparciu o obowiązujące procedury.

Szczególny niepokój pacjentów budzą zmiany przepisów wprowadzone w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 24 stycznia 2011 r., które w sposób niekorzystny odnoszą się do chorych na cukrzycę ludzi w podeszłym wieku, osób niepełnosprawnych i niemieszczących się w 3 wymienionych grupach chorych.

Kwestionowane jest także kryterium wiekowe ograniczające dostęp chorych na cukrzycę do znanych od lat i skutecznych metod leczenia tej samej choroby. Znaczącą pozycją kosztów leczenia dla wielu pacjentów korzystających z pompy insulinowej są wydatki na jej utrzymanie (wkłucia, zbiorniczki, baterie) sięgające do 500 zł miesięcznie.

Przedstawiając powyższe, kieruję zapytanie do ministra zdrowia: Jaka jest skala wydatków na objęcie refundacją wkłuć do pomp insulinowych wszystkich osób chorych na cukrzycę w Polsce i czy będą podejmowane działania w tym kierunku?

Z poważaniem

Poseł Henryk Gołębiowski

Wałbrzych, dnia 2 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9947)

do ministra finansów

w sprawie niejednoznacznej interpretacji przepisów regulujących okres płatności składki zdrowotnej do KRUS przez rolników hodowców gęsi na rzeź

Szanowny Panie Ministrze! W związku z interwencją w biurze poselskim zainteresowanych w tym temacie hodowców gęsi proszę o odpowiedź na pytanie: Dlaczego urzędy skarbowe wydają na prośbę zainteresowanych – rolników hodowców gęsi na rzeź – zaświadczenia o obowiązku płacenia składki zdrowotnej do KRUS przez cały rok, a nie tylko przez faktyczny czas trwania cyklu tej produkcji?

Pragnę nadmienić, że w urzędach skarbowych ten temat nie jest jednoznacznie interpretowany i są urzędy skarbowe, gdzie zaświadczenia dotyczą tylko faktycznego okresu hodowli, a nie całego cyklu.

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Podębice, dnia 1 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9948)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie terminu złożenia do laski marszałkowskiej rządowego projektu ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym

Szanowny Panie Premierze! Właściwe i kompletne uregulowania prawne dotyczące planowania i zagospodarowania przestrzennego niewątpliwie warunkują – jako podstawowe – zachowanie ładu przestrzennego, ochronę środowiska naturalnego i krajobrazu, mają przemożny wpływ na optymalne wykorzystanie walorów przestrzennych dla lokalizacji inwestycji i rozwoju regionalnego.

Sejm RP w ostatnich latach wielokrotnie podejmował próby w miarę całościowego i zgodnego z interesem publicznym uregulowania spraw z tego zakresu. Bez powodzenia. Z posiadanych przeze mnie informacji wynika, że w styczniu br. Rada Ministrów zakończyła prace i konsultacje nad kompleksowym projektem ustawy. Projekt uzyskał pozytywne rekomendacje konsultowanych w tym także strony samorządowej Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, jednakże z powodów dla mnie nieznanych do tej pory nie trafił do Sejmu RP.

Mając na względzie powyższe, proszę o udzielenie informacji, czy i kiedy wspomniany projekt zostanie złożony do laski marszałkowskiej.

Z poważaniem

Poseł Witold Gintowt-Dziewałtowski

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9949)

do ministra infrastruktury

w sprawie projektu likwidacji linii kolejowej nr 115 Tarnów – Szczucin

Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Jak poinformowały PKP Polskie Linie Kolejowe SA, planowana jest likwidacja linii kolejowej nr 115 łączącej Tarnów ze Szczucinem. Ta linia nie tylko ma bardzo duże znaczenie dla rozwoju społeczno-gospodarczego ziemi tarnowskiej, lecz także jest częścią planowanego od lat połączenia kolejowego Tarnów – Warszawa. Mieszkańcy ziemi tarnowskiej od lat czekają na poprawę połączenia ze stolicą, czyli oczekują modernizacji połączenia drogowego między Tarnowem i Szczucinem albo dobudowania połączenia kolejowego między Buskiem a Szczucinem.

Chciałbym zwrócić uwagę na fakt, że jak wynika z rządowego programu budowy dróg, w najbliższych latach nie będzie jakiegokolwiek modernizacji odcinka drogi krajowej nr 73 z Tarnowa do Szczucina. W związku z powyższym wśród mieszkańców regionu odżyła idea budowy wspomnianego połączenia kolejowego, które – co chciałbym podkreślić – pozwoliłoby na stworzenie wygodnego połączenia z portem lotniczym Obice pod Kielcami, a także jednego z transeuropejskich kolejowych korytarzy, który łączyłby kraje nadbałtyckie ze Słowacją.

Niestety likwidacja linii kolejowej Tarnów – Szczucin oznacza upadek wyżej wspomnianej koncepcji, a tym samym nadziei na to, że w najbliższym czasie zostanie poprawione połączenie komunikacyjne Tarnowa ze stolicą.

W związku z zaistniałą sytuacją samorzady ziemi tarnowskiej rozważają możliwość współfinansowania kosztów funkcjonowania i eksploatacji linii nr 115, jak również pozyskania środków europejskich na ten cel.

Jednak w pierwszej kolejności niezbędne jest uregulowanie przez PKP stanu prawnego gruntów objętych działaniem ww. linii kolejowej, aby zainteresowane samorzady mogły zlecić opracowanie studium zagospodarowania terenów przyległych do tej linii.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Czy ministerstwo podejmie działania, które zapobiegną likwidacji ww. linii kolejowej?

2. Kiedy możemy spodziewać się decyzji, które umożliwią zrealizowanie połączenia kolejowego między Buskiem a Szczucinem?

3. Czy w przypadku przewidywanego scedowania współfinansowania kosztów eksploatacji linii Tarnów – Szczucin na samorządy ministerstwo podejmie działania zmierzające do sprawnego uregulowania przez PKP stanu prawnego gruntów objętych działaniem ww. linii kolejowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 3 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9950)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie ewentualnej odpowiedzialności
Skarbu Państwa za skutki nieważnej
decyzji nacjonalizacyjnej w sprawie
dotyczącej gm. Tarnów**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z obecną sytuacją gminy Tarnów i konsekwencjami wynikającymi dla tej jednostki samorządu terytorialnego z uwagi na nieważność decyzji nacjonalizacyjnej wskazuję, co następuje poniżej, jak również wnoszę o ustosunkowanie się do przedstawionych poniżej pytań.

W dniu 3 lipca 1950 r. minister rolnictwa i reform rolnych uznał, że cała nieruchomości ziemskiej Zgłobice została przejęta na własność Skarbu Państwa na cele reformy rolnej na mocy przepisów dekretu PKWN z dnia 13 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej. W skład przejętej nieruchomości wchodziły m.in. działka o powierzchni 0,67 ha, na której w następnych latach został wybudowany budynek szkoły podstawowej (nieruchomość oznaczona nr 228/2 w aktualnie obowiązującej ewidencji gruntów), jak również działka o powierzchni 0,33 ha aktualnie zabudowana budynkiem ośrodka zdrowia (nieruchomość oznaczona nr 261 w aktualnie obowiązującej ewidencji gruntów).

W latach 1972–1978 r. wybudowany został ośrodek zdrowia, zaś szkoła powstała w latach 1978–1970 r.

W dniu 25 lutego 1994 r. pomiędzy gminą Tarnów i Skarbem Państwa – wojewodą tarnowskim podpisane zostało porozumienie, zgodnie z którym wskazana powyżej jednostka samorządu terytorialnego z dniem 1 stycznia 1994 r. przejęła m.in. prowadzenie szkoły podstawowej w Zgłobicach. W ramach tego porozumienia Skarb Państwa przekazał gminie Tarnów prawo własności składników majątkowych, a tak-

że posiadanie działki nr 228 w Zgłobicach, która, jak zapisano w porozumieniu, pozostawała w posiadaniu samoistnym Skarbu Państwa. Gmina Tarnów z dniem 1 stycznia 1999 r. na mocy przepisu art. 47 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformującej administrację publiczną przejęła prowadzenie ośrodka i zadań z zakresu ochrony zdrowia jako zadania własnego wraz z wchodzącymi w jego skład składnikami majątkowymi.

Na skutek wieloletnich postępowań windykacyjnych podejmowanych przez spadkobierców uprzednich właścicieli finalnie w dniu 15 listopada 2006 r. minister rolnictwa i rozwoju wsi wydał decyzję, na podstawie której stwierdził nieważność orzeczenia z dnia 3 lipca 1950 r., m.in. obejmujących wskazane powyżej działki. Decyzją ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 10 kwietnia 2007 r. utrzymano w mocy decyzję z dnia 15 listopada 2006 r. Skarga wniesiona przez gminę Tarnów została oddalona wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 9 października 2007 r., sygn. akt IV SA/WA. Gmina Tarnów podejmowała działania ukierunkowane na zasiedzenie wskazanych powyżej gruntów, jednakże sądy oddaliły wnioski złożone przez jednostkę samorządu terytorialnego.

Obecnie przed Sądem Rejonowym w Tarnowie prowadzone jest postępowanie pojednawcze celem zapłaty wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości za okres 10 lat na łączną kwotę 3576,040 zł, które zostało zainicjowane przez obecnych właścicieli. Gmina Tarnów pragnie zakupić grunty za łączną kwotę 1 500 000,00 zł. Dotychczasowe próby polubownego i ugodowego załatwienia sprawy zakończyły się fiaskiem.

Ażeby nie dublować faktografii i argumentacji, w załączeniu przedkładam:

1) postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnowie Wydział I Cywilny z dnia 11 sierpnia 2010 r., sygn. akt I Ns 1614/09 wraz z postanowieniem Sądu Okręgowego Wydział I Cywilny z dnia 25 stycznia 2011 r., sygn. akt I Ca 475/10,

2) postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnowie Wydział I Cywilny z dnia 15 października 2010 r., sygn. akt I Ns 1615/09,

3) wniosek o przeprowadzenie postępowania pojednawczego z dnia 16 maja 2011 r.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Jak Ministerstwo Skarbu Państwa ocenia roszczenia wysunięte przez obecnych właścicieli przedmiotowych nieruchomości pod względem zarówno prawnym, jak i faktycznym?

2. Czy zasadne jest domaganie się wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości za okres 10 lat w sytuacji, w której do 2007 r. najpierw Skarb Państwa, a następnie gmina Tarnów byli samoistnymi posiadaczami tychże nieruchomości?

3. Czy gmina Tarnów względnie Skarb Państwa może domagać się zwrotu nakładów poczynionych przez te podmioty na nieruchomości? Czy w wypadku uznania przysługiwania roszczeń względem Skarbu

Państwa zostaną podjęte działania ukierunkowane na ich uzyskanie? W wypadku odpowiedzi twierdzącej proszę o wskazanie niezbędnego czasookresu i cezury, do której przygotowana zostanie dokumentacja i zainicjowane zostanie postępowanie sądowe.

4. Czy Ministerstwo Skarbu Państwa podejmie działania zmierzające do uczestnictwa w negocjacjach z obecnymi współwłaścicielami celem polubownego załatwienia sprawy?

5. Czy Ministerstwo Skarbu Państwa ponosi odpowiedzialność za skutki nieważności decyzji nacjonalizacyjnych w sytuacji, w której grunty te zostały przekazane na rzecz jednostek samorządu terytorialnego? Czy w takiej sytuacji Skarb Państwa winien występować w toku postępowań sądowych? W wypadku odpowiedzi twierdzącej proszę o wskazanie statusu i charakteru uczestnictwa Skarbu Państwa.

6. Czy w wypadku konieczności zapłaty przez gminę Tarnów odszkodowania z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości względnie wykupienia tychże nieruchomości od obecnych właścicieli przysługiwać jej będą roszczenia regresowe względem Skarbu Państwa? W przypadku odpowiedzi negatywnej proszę o szczegółowe uzasadnienie prawne.

7. Czy w przeprowadzonych postępowaniach o zasiedzenie Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa winna reprezentować interesy Skarbu Państwa? W wypadku odpowiedzi twierdzącej proszę o wskazanie, jakie działania zostaną podjęte celem sanacji sytuacji.

Mając zatem powyższe na uwadze, proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do przedstawionej kwestii i stosowną odpowiedź w trybie regulowanym ustawą o wykonywaniu mandatu posła i senatora.

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9951)

do ministra środowiska

w sprawie zmian w ustawie Prawo wodne

Szanowny Panie Ministrze! Zawarty w art. 5 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.) podział śródlądowych wód powierzchniowych na płynące i stojące w dalszym ciągu nie wyjaśnia zaklasyfikowania w granicach Biebrzańskiego Parku Narodowego starorzeczy rzek nizinnych takich jak Biebrza, Ełk, Jęgrznia i innych, co w warunkach parku ma niebagatelne znaczenie. Część tych starorzeczy ma stałe połączenie z rzekami macierzystymi, zaś część ma takie połączenie tylko przy przepływach wielkich wód. We-

dług aktualnego stanu posiadania (niezależnie od rodzaju i czasokresu połączenia z rzeką) część starorzeczy jest własnością Skarbu Państwa w zarządzie Biebrzańskiego Parku Narodowego, zaś część stanowi własność osób fizycznych. Wynika z tego wiele nieporozumień, szczególnie w zakresie egzekwowania prawa do pobierania pożytków przez właściciela wody. Nowe przepisy prawa wodnego powinny jednoznacznie spowodować zmianę dotychczasowego stanu posiadania lub ograniczyć, szczególnie na terenie parków narodowych, uprawnienia wynikające z prawa własności (połów ryb, raków itp. ze starorzeczy).

Projekt zmiany ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne w art. 9 dokonuje podziału na:

- ciek naturalne, do których zaklasyfikowano także uregulowane koryta rzek,
- ciek sztuczne – kanały i rowy należące do urządzeń wodnych.

Podział ten nie precyzuje, gdzie zaklasyfikować całkowicie zmienione w wyniku melioracji trasy dawnych rzek zamienione w rowy i kanały będące dotychczas urządzeniami melioracji podstawowych.

Projekt zmiany ustawy Prawo wodne nie rozwiązuje w dalszym ciągu problemów wynikających ze specyfiki działań ochronnych w Biebrzańskim Parku Narodowym. Z treści art. 11 ust. 1 pkt 3 tej ustawy wynika, że uprawnienia Skarbu Państwa w stosunku do wód publicznych w granicach parków narodowych wykonuje dyrektor parku. W warunkach Biebrzańskiego Parku Narodowego wchodzi w grę zarządzanie 262,8 km rzek i kanałów, którymi przed powstaniem parku zarządzały Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej i Wojewódzki Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych. Ten ostatni przekazał w sposób nieformalny do Biebrzańskiego Parku Narodowego 166 km cieków naturalnych i kanałów będących według starych zasad urządzeniami melioracji wodnych podstawowych, leżącymi w granicach Parku. Według interpretacji Biebrzańskiego Parku Narodowego przekazanie może dotyczyć tylko wód publicznych, a więc cieków naturalnych, nie może natomiast obejmować kanałów, które nie są wodami publicznymi, lecz są urządzeniami wodnymi. Rozbieżność poglądów wynika z brzmienia przepisów ustawy Prawo wodne oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 2002 r. w sprawie śródlądowych wód powierzchniowych lub ich części stanowiących własność publiczną (Dz. U. z 2003 r. Nr 16, poz. 149). W rozporządzeniu tym dokonano sztucznego podziału dotychczasowych urządzeń melioracji wodnych podstawowych na wody istotne dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa – poza granicami parków narodowych, i wody niespełniające tej funkcji – w granicach tych parków. Bałagan prawny zwiększa zaklasyfikowanie do wód publicznych zarówno cieków naturalnych, jak i kanałów i rowów niebędących wodami publicznymi.

Ze względu na skalę problemu konieczne jest szczegółowe ustalenie obowiązków i uprawnień odnośnie do wód i urządzeń wodnych w granicach par-

ków narodowych zaklasyfikowanych dotychczas do urządzeń melioracji wodnych podstawowych. Konieczne jest przy tym uwzględnienie statutowych zadań parków narodowych i wojewódzkich zarządów melioracji i urządzeń wodnych oraz wynikających z nich zależności i skutków finansowych. W warunkach Biebrzańskiego Parku Narodowego wydatki na utrzymanie odpływów i urządzeń melioracji wodnych podstawowych wynikające nie z zadań ochrony przyrody, lecz z potrzeb rolnictwa można oszacować na około 200 000 zł, których park absolutnie nie jest w stanie pokryć. Brak też jest zaplecza administracyjno-technicznego do wykonywania tego rodzaju zadań. Regulacje, o których powyżej mowa, powinny być zawarte w odpowiednich zmianach w ustawie Prawo wodne lub przepisach wykonawczych. W wypadku gdyby nie zmieniono zapisu art. 11 ustawy Prawo wodne i parki narodowe musiałyby przejąć wody i urządzenia wodne (dotychczasowe urządzenia melioracji wodnych podstawowych) oraz wody istotne dla ochrony przeciwpowodziowej w granicach parków, konieczne byłoby sprecyzowanie zakresu utrzymywania wód i urządzeń wodnych oraz zasad ich finansowania.

Treść przepisów ustawy Prawo wodne dotyczących urządzeń melioracji wodnych podstawowych powinna być zmieniona w taki sposób, aby ich utrzymaniem – także w granicach parków narodowych – zajmował się tak jak dotychczas marszałek województwa. Dotyczy to również cieków naturalnych, które odgrywały taką rolę. Warunki i zakres działań musiałyby być uzgadniane z dyrektorem parku narodowego. Konieczna jest również zmiana rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 2002 r. w sprawie śródlądowych wód powierzchniowych lub ich części stanowiących własność publiczną, w którym wszystkie cieki i kanały w granicach parków narodowych wyłączono z wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, a co za tym idzie z urządzeń melioracji wodnych podstawowych.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Środowiska prowadzi prace zmierzające do uregulowania problemów, o których mowa w moim zapytaniu, i na jakim są one etapie?

2. W jaki sposób Pan Minister zamierza rozwiązać problemy poruszone w moim zapytaniu, jeżeli nie doszłoby do zmiany przepisów prawa wodnego?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9952)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie ograniczenia zakresu działalności spółdzielni mieszkaniowych

Panie Premierze! Stowarzyszenia mające status organizacji pożytku publicznego, w tym również Międzyszkolny Osiedlowy Klub Sportowy Słoneczny Stok w Białymstoku, działający w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej Słoneczny Stok w Białymstoku, informują o swoim zaniepokojeniu pracami parlamentu nad przepisami o spółdzielniach mieszkaniowych. Ich zdaniem wprowadzane zmiany prowadzą do ograniczenia celów funkcjonowania spółdzielni mieszkaniowych tylko i wyłącznie do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych ich członków. Tak instrumentalne postawienie sprawy doprowadzi do tego, iż dotychczasowa rola spółdzielni mieszkaniowych jako „małego demokratycznego samorządu” przestanie istnieć. Doprowadzi to do tego, że kolejne setki dzieci i młodzieży zasiągną szeregi blockersów i pseudokibiców.

Międzyszkolny Osiedlowy Klub Sportowy Słoneczny Stok w Białymstoku powstał w 1998 r. Dotacja Spółdzielni Mieszkaniowej Słoneczny Stok w wysokości 2 gr od 1 m² mieszkania, ustanowiona i zatwierdzona przez mieszkańców, pozwoliła klubowi uzyskiwać środki finansowe przeznaczone na zadania publiczne przez miasto Białystok. Dzięki temu klub ten stał się jednym z lepszych klubów w Białymstoku. Międzyszkolny Osiedlowy Klub Sportowy Słoneczny Stok w Białymstoku ma 4 sekcje, w których regularnie trenuje ok. 300 młodych ludzi. W imprezach rekreacyjno-sportowych organizowanych przez klub uczestniczy około 10 000 osób rocznie w przeliczeniu na osobodzień. Klub ma drużyny: tenisa stołowego, walczącą o superligę, i piłki ręcznej w II lidze. Wszystko to klub osiągnął dzięki bardzo dobrze układającej się współpracy na osi spółdzielnia mieszkaniowa – miasto – szkoły. Z chwilą ograniczenia możliwości spółdzielni mieszkaniowych wyżej przedstawiony model funkcjonowania rozpadnie się i przyniesie negatywne skutki społeczne.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest Pana stanowisko wobec próby ograniczenia celów funkcjonowania spółdzielni mieszkaniowych tylko i wyłącznie do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych ich członków?

2. Kto w razie zmiany przepisów o spółdzielniach mieszkaniowych, o której mowa w moim zapytaniu, zajmie się działalnością społeczno-wychowawczą prowadzoną bądź dofinansowywaną przez spółdzielnie mieszkaniowe?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9953)

do ministra infrastruktury

**w sprawie remontu dworca kolejowego
w Łapach**

Panie Ministrze! W związku z prośbami samorządowców z gminy Łapy oraz mieszkańców Łap zwracam się z uprzejmą prośbą o wyjaśnienie sprawy przeprowadzenia kompleksowego remontu budynku dworca kolejowego w Łapach. Budynek ten zlokalizowany jest w centrum miasta przy drodze wojewódzkiej, która stanowi główny szlak komunikacyjny relacji Białystok – Wysokie Mazowieckie – Warszawa. Dworzec stanowi również pierwsze miejsce kontaktu podróżnych, którzy w głównej mierze zapamiętują dane miasto z uwagi na wygląd dworca. Dworzec w Łapach został zbudowany na początku lat 60. ubiegłego wieku. Od ponad roku jest nieczynny i ulega dewastacji. Kasy biletowe zostały przeniesione do stojącego w odległości około 100 m budynku – dawnej siedziby byłej Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Zarówno mieszkańcy, jak i władze samorządu gminy Łapy wyrażali dotąd zadowolenie z postępu prac projektowych dotyczących modernizacji dworca kolejowego w Łapach, która jest jedną z najbardziej oczekiwanych inicjatyw w Łapach.

Obecny stan dworca bardzo klóci się z estetyką uporządkowanego centrum miasta Łapy. Wielką uciążliwość dla podróżnych stanowi odległe od peronów usytuowanie kas biletowych, w dodatku bez poczekalni. Tymczasem po likwidacji cukrowni i upadłości Zakładów Naprawczych Taboru Kolejowego w Łapach SA, dwóch dużych zakładów przemysłowych, gwałtownie wzrosło zapotrzebowanie na komunikację kolejową na trasach Łapy – Białystok oraz Łapy – Warszawa. Wiele osób właśnie w Białymstoku znalazło pracę. W dodatku w Łapach znajdują się dwie duże szkoły ponadgimnazjalne, w których uczy się młodzież dojeżdżająca z Czyżewa, Szepietowa, Jabłoni, Zdród, Łap (Osse) i Uhowa. Brak rozwiązań dotyczących sprawnego funkcjonowania dworca kolejowego może wpływać na malejącą liczbę chętnych do nauki w Łapach.

Władze samorządu gminy Łapy podejmują intensywne działania na rzecz wzbogacenia oferty turystycznej, która może stać się szansą na nowe, tak w Łapach potrzebne, miejsca pracy. Coraz większe zainteresowanie budzi Narwiański Park Narodowy, który zajmuje poważną część obszaru gminy Łapy. Budynek dworca kolejowego w Łapach, znajdujący się w samym centrum miasta, poza funkcjami, do których jest przeznaczony, może być świetnym miejscem do lokalizacji handlu i usług. W bezpośrednim sąsiedztwie znajduje się dworzec PKS z placem manewrowym oraz stanowiskami dla autobusów. Jednak ta

instytucja nie posiada budynku z kasami biletowymi oraz poczekalni dla podróżnych.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kiedy zostanie wyremontowany budynek dworca kolejowego w Łapach?

2. Czy w budynku dworca kolejowego w Łapach planuje się umieszczenie oprócz infrastruktury związanej z transportem kolejowym również innych placówek, np. sklepów, zakładów usługowych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9954)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla miasta Dąbrowa Tarnowska**

Szanowna Pani Minister! Subwencja oświatowa dla jednostek samorządu terytorialnego została zaplanowana na rok 2011 jako wyższa o około 5% od kwoty części oświatowej subwencji ogólnej określonej w ustawie budżetowej na rok ubiegły. To zwiększenie w stosunku do 2010 r., zdaniem ministerstwa, jest związane ze skutkami przechodzącymi na rok 2011 podwyżki wynagrodzeń nauczycieli od 1 września 2010 r. oraz planowaną podwyżką wynagrodzeń od 1 września 2011 r., a także ze skutkami zmian w strukturze awansu zawodowego nauczycieli zatrudnionych w szkołach i placówkach oświatowych prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego.

Niestety pomimo wzrostu, podobnie jak w ubiegłych latach, wspomniane subwencje pokryją tylko część kosztów utrzymania placówek oświatowych w poszczególnych gminach, a w tym w Dąbrowie Tarnowskiej. Ponadto gwałtowny wzrost cen w ostatnim czasie podniósł również koszty utrzymania szkół, które niejednokrotnie z tego powodu nie mogą liczyć na dofinansowanie ze strony samorządów na podobnym poziomie jak w ubiegłym roku. W tej sytuacji konieczne jest większe dofinansowanie działalności samorządowych placówek oświatowych ze strony państwa, bo w przeciwnym razie katastrofalna sytuacja finansowa spowoduje zamykanie kolejnych tysięcy szkół.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. W jakiej wysokości została przyznana subwencja oświatowa dla Dąbrowy Tarnowskiej w 2011 r.?

2. W jakim stopniu pozwoli ona na pokrycie zapotrzebowań zgłoszonych przez ww. gminę?

3. Czy ww. gmina może liczyć w bieżącym roku na zwiększenie subwencji oświatowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9955)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla miasta Brzesko**

Szanowna Pani Minister! Subwencja oświatowa dla jednostek samorządu terytorialnego została zaplanowana na rok 2011 jako wyższa o około 5% od kwoty części oświatowej subwencji ogólnej określonej w ustawie budżetowej na rok ubiegły. To zwiększenie w stosunku do 2010 r., zdaniem ministerstwa, jest związane ze skutkami przechodzącymi na rok 2011 podwyżki wynagrodzeń nauczycieli od 1 września 2010 r. oraz planowaną podwyżką wynagrodzeń od 1 września 2011 r., a także ze skutkami zmian w strukturze awansu zawodowego nauczycieli zatrudnionych w szkołach i placówkach oświatowych prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego.

Niestety pomimo wzrostu, podobnie jak w ubiegłych latach, wspomniane subwencje pokryją tylko część kosztów utrzymania placówek oświatowych w poszczególnych gminach, a w tym w Brzesku. Ponadto gwałtowny wzrost cen w ostatnim czasie podniósł również koszty utrzymania szkół, które niejednokrotnie z tego powodu nie mogą liczyć na dofinansowanie ze strony samorządów na podobnym poziomie jak w ubiegłym roku. W tej sytuacji konieczne jest większe dofinansowanie działalności samorządowych placówek oświatowych ze strony państwa, bo w przeciwnym razie katastrofalna sytuacja finansowa spowoduje zamykanie kolejnych tysięcy szkół.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. W jakiej wysokości została przyznana subwencja oświatowa dla Brzeska w 2011 r.?
2. W jakim stopniu pozwoli ona na pokrycie zapotrzebowań zgłoszonych przez ww. gminę?
3. Czy ww. gmina może liczyć w bieżącym roku na zwiększenie subwencji oświatowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9956)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla miasta Bochnia**

Szanowna Pani Minister! Subwencja oświatowa dla jednostek samorządu terytorialnego została zaplanowana na rok 2011 jako wyższa o około 5% od kwoty części oświatowej subwencji ogólnej określonej w ustawie budżetowej na rok ubiegły. To zwiększenie w stosunku do 2010 r., zdaniem ministerstwa, jest związane ze skutkami przechodzącymi na rok 2011 podwyżki wynagrodzeń nauczycieli od 1 września 2010 r. oraz planowaną podwyżką wynagrodzeń od 1 września 2011 r., a także ze skutkami zmian w strukturze awansu zawodowego nauczycieli zatrudnionych w szkołach i placówkach oświatowych prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego.

Niestety pomimo wzrostu, podobnie jak w ubiegłych latach, wspomniane subwencje pokryją tylko część kosztów utrzymania placówek oświatowych w poszczególnych gminach, a w tym w Bochni. Ponadto gwałtowny wzrost cen w ostatnim czasie podniósł również koszty utrzymania szkół, które niejednokrotnie z tego powodu nie mogą liczyć na dofinansowanie ze strony samorządów na podobnym poziomie jak w ubiegłym roku. W tej sytuacji konieczne jest większe dofinansowanie działalności samorządowych placówek oświatowych ze strony państwa, bo w przeciwnym razie katastrofalna sytuacja finansowa spowoduje zamykanie kolejnych tysięcy szkół.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. W jakiej wysokości została przyznana subwencja oświatowa dla Bochni w 2011 r.?
2. W jakim stopniu pozwoli ona na pokrycie zapotrzebowań zgłoszonych przez ww. gminę?
3. Czy ww. gmina może liczyć w bieżącym roku na zwiększenie subwencji oświatowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9957)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla miasta Tarnów**

Szanowna Pani Minister! Subwencja oświatowa dla jednostek samorządu terytorialnego została zaplanowana na rok 2011 jako wyższa o około 5% od

kwoty części oświatowej subwencji ogólnej określonej w ustawie budżetowej na rok ubiegły. To zwiększenie w stosunku do 2010 r., zdaniem ministerstwa, jest związane ze skutkami przechodzącymi na rok 2011 podwyżki wynagrodzeń nauczycieli od 1 września 2010 r. oraz planowaną podwyżką wynagrodzeń od 1 września 2011 r., a także ze skutkami zmian w strukturze awansu zawodowego nauczycieli zatrudnionych w szkołach i placówkach oświatowych prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego.

Niestety pomimo wzrostu, podobnie jak w ubiegłych latach, wspomniane subwencje pokryją tylko część kosztów utrzymania placówek oświatowych w poszczególnych gminach, a w tym w Tarnowie. Ponadto gwałtowny wzrost cen w ostatnim czasie podniósł również koszty utrzymania szkół, które niejednokrotnie z tego powodu nie mogą liczyć na dofinansowanie ze strony samorządów na podobnym poziomie jak w ubiegłym roku. W tej sytuacji konieczne jest większe dofinansowanie działalności samorządowych placówek oświatowych ze strony państwa, bo w przeciwnym razie katastrofalna sytuacja finansowa spowoduje zamykanie kolejnych tysięcy szkół.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. W jakiej wysokości została przyznana subwencja oświatowa dla Tarnowa w 2011 r.?
2. W jakim stopniu pozwoli ona na pokrycie zapotrzebowań zgłoszonych przez ww. gminę?
3. Czy ww. gmina może liczyć w bieżącym roku na zwiększenie subwencji oświatowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9958)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Szczucin w woj. małopolskim**

Szanowna Pani Minister! Subwencja oświatowa dla jednostek samorządu terytorialnego została zaplanowana na rok 2011 jako wyższa o około 5% od kwoty części oświatowej subwencji ogólnej określonej w ustawie budżetowej na rok ubiegły. To zwiększenie w stosunku do 2010 r., zdaniem ministerstwa, jest związane ze skutkami przechodzącymi na rok 2011 podwyżki wynagrodzeń nauczycieli od 1 września 2010 r. oraz planowaną podwyżką wynagrodzeń od 1 września 2011 r., a także ze skutkami zmian w strukturze awansu zawodowego nauczycieli zatrudnionych w szkołach i placówkach oświatowych prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego.

Niestety pomimo wzrostu, podobnie jak w ubiegłych latach, wspomniane subwencje pokryją tylko część kosztów utrzymania placówek oświatowych w poszczególnych gminach, a w tym w ww. gminie. Ponadto gwałtowny wzrost cen w ostatnim czasie podniósł również koszty utrzymania szkół, które niejednokrotnie z tego powodu nie mogą liczyć na dofinansowanie ze strony samorządów na podobnym poziomie jak w ubiegłym roku. W tej sytuacji konieczne jest większe dofinansowanie działalności samorządowych placówek oświatowych ze strony państwa, bo w przeciwnym razie katastrofalna sytuacja finansowa spowoduje zamykanie kolejnych tysięcy szkół.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. W jakiej wysokości została przyznana subwencja oświatowa dla ww. gminy w 2011 r.?
2. W jakim stopniu pozwoli ona na pokrycie zapotrzebowań zgłoszonych przez ww. gminę?
3. Czy ww. gmina może liczyć w bieżącym roku na zwiększenie subwencji oświatowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9959)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla miasta Wieliczka**

Szanowna Pani Minister! Subwencja oświatowa dla jednostek samorządu terytorialnego została zaplanowana na rok 2011 jako wyższa o około 5% od kwoty części oświatowej subwencji ogólnej określonej w ustawie budżetowej na rok ubiegły. To zwiększenie w stosunku do 2010 r., zdaniem ministerstwa, jest związane ze skutkami przechodzącymi na rok 2011 podwyżki wynagrodzeń nauczycieli od 1 września 2010 r. oraz planowaną podwyżką wynagrodzeń od 1 września 2011 r., a także ze skutkami zmian w strukturze awansu zawodowego nauczycieli zatrudnionych w szkołach i placówkach oświatowych prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego.

Niestety pomimo wzrostu, podobnie jak w ubiegłych latach, wspomniane subwencje pokryją tylko część kosztów utrzymania placówek oświatowych w poszczególnych gminach, a w tym w Wieliczce. Ponadto gwałtowny wzrost cen w ostatnim czasie podniósł również koszty utrzymania szkół, które niejednokrotnie z tego powodu nie mogą liczyć na dofinansowanie ze strony samorządów na podobnym poziomie jak w ubiegłym roku. W tej sytuacji konieczne jest większe dofinansowanie działalności samorządowych placówek oświatowych ze strony państwa, bo

w przeciwnym razie katastrofalna sytuacja finansowa spowoduje zamykanie kolejnych tysięcy szkół.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. W jakiej wysokości została przyznana subwencja oświatowa dla Wieliczki w 2011 r.?

2. W jakim stopniu pozwoli ona na pokrycie zapotrzebowań zgłoszonych przez ww. gminę?

3. Czy ww. gmina może liczyć w bieżącym roku na zwiększenie subwencji oświatowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9960)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla miasta Proszowice**

Szanowna Pani Minister! Subwencja oświatowa dla jednostek samorządu terytorialnego została zaplanowana na rok 2011 jako wyższa o około 5% od kwoty części oświatowej subwencji ogólnej określonej w ustawie budżetowej na rok ubiegły. To zwiększenie w stosunku do 2010 r., zdaniem ministerstwa, jest związane ze skutkami przechodzącymi na rok 2011 podwyżki wynagrodzeń nauczycieli od 1 września 2010 r. oraz planowaną podwyżką wynagrodzeń od 1 września 2011 r., a także ze skutkami zmian w strukturze awansu zawodowego nauczycieli zatrudnionych w szkołach i placówkach oświatowych prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego.

Niestety pomimo wzrostu, podobnie jak w ubiegłych latach, wspomniane subwencje pokryją tylko część kosztów utrzymania placówek oświatowych w poszczególnych gminach, a w tym w Proszowicach. Ponadto gwałtowny wzrost cen w ostatnim czasie podniósł również koszty utrzymania szkół, które niejednokrotnie z tego powodu nie mogą liczyć na dofinansowanie ze strony samorządów na podobnym poziomie jak w ubiegłym roku. W tej sytuacji konieczne jest większe dofinansowanie działalności samorządowych placówek oświatowych ze strony państwa, bo w przeciwnym razie katastrofalna sytuacja finansowa spowoduje zamykanie kolejnych tysięcy szkół.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. W jakiej wysokości została przyznana subwencja oświatowa dla Proszowic w 2011 r.?

2. W jakim stopniu pozwoli ona na pokrycie zapotrzebowań zgłoszonych przez ww. gminę?

3. Czy ww. gmina może liczyć w bieżącym roku na zwiększenie subwencji oświatowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9961)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Czchów w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9962)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Nowy Wiśnicz w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9963)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Kłaj w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9964)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Gdów w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9965)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Niepołomice w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9966)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Wietrzychowice w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9967)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Wierzchosławice w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9968)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Szerzyny w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9969)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Skrzyszów w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9970)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Rzepiennik Strzyżewski
w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9971)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Radłów w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9972)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Pleśna w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9973)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej dla gm.
Lisia Góra w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9974)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Gromnik w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9975)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Żabno w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9976)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Zakliczyn w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9977)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Wojnicz w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9978)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Tuchów w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9979)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Ryglice w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9980)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Ciężkowice w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9981)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Radziemice w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9982)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Pałecznicza w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9983)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Nowe Brzesko w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9984)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Koszyce w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9985)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Biskupice w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9986)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Koniusza w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9987)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Radgoszcz w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9988)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Olesno w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9989)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Mędrzechów w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9990)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Gręboszów w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9991)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Bolesław w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9992)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Iwkowa w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9993)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Szczurowa w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9994)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Gnojnik w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9995)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Dębno w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9996)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Borzęcin w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9997)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Żegocina w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9998)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Trzciana w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 9999)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Łapanów w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 10000)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Rzezawa w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 10001)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Lipnica Murowana
w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 10002)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Drwinia w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 10003)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Tarnów w woj. małopolskim**

Patrz zapytanie nr 9958, str. 205.

Zapytanie
(nr 10004)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Siemiatycze
w woj. podlaskim**

Szanowny Panie Premierze! Według raportu Najwyższej Izby Kontroli, opracowanego na podstawie danych z lat 2000–2010, na co drugim kilometrze dróg publicznych powstały koleiny powyżej dwóch centymetrów głębokości, a na co czwartym – powyżej trzech. Wedle standardów w innych krajach europejskich przedmiotowe drogi zostałyby wyłączone z użytkowania ze względu na bezpieczeństwo kierowców. Niestety doprowadziłoby to do zamknięcia niemal połowy dróg na terenie kraju, w tym mieszczących się w ww. gminie, gdyż ich stan w znaczącym stopniu zagraża korzystającym z tych szlaków komunikacyjnych.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji i tym samym poprawy bezpieczeństwa kierowców poruszających się po drogach gminy?

2. Czy w związku ze złym stanem dróg w gminie były zgłaszane roszczenia odszkodowawcze z tego tytułu?

3. Jeśli tak, to na jaką kwotę?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 7 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10005)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Łapy w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10006)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Supraśl w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10007)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Bielsk Podlaski
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10008)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Brańsk w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10009)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Boćki w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10010)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Orla w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10011)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Rudka w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10012)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Wyszki w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10013)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Hajnówka
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10014)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Drohiczyn
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10015)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Kleszczele
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10016)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Suraż w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10017)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Tykocin w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10018)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Wasilków w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10019)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Zabłudów
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10020)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Michałowo
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10021)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Dobrzyniewo Duże
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10022)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Gródek w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10023)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Dziadkowice
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10024)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Juchnowiec Kościelny
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10025)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Białowieża
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10026)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Czeremcha
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10027)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Czyże w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10028)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Dubicze Cerkiewne
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10029)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Narew w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10030)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Narewka w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10031)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Choroszcz
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10032)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Czarna Białostocka
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10033)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Mielnik w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10034)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Milejczyce
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10035)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Nurzec-Stacja
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10036)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Perlejewo
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10037)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Korycin w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10038)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Janów w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10039)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Kuźnica w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10040)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Sokółka w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10041)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Poświętne
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10042)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Turośń Kościelna
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10043)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Zawady w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10044)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Krynki w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10045)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Szudziałowo
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10046)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Nowy Dwór
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10047)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Sidra w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10048)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Dąbrowa Białostocka
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10049)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Suchowola
w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10050)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drogach w gm. Grodzisk w woj. podlaskim**

Patrz zapytanie nr 10004, str. 210.

Zapytanie
(nr 10051)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działań podejmowanych
przez ABW wobec stadionowych chuliganów**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 1 czerwca 2011 r. w „Rzeczpospolitej” ukazał się artykuł, w którym opisano formy współpracy z ABW z Policją w zwalczaniu stadionowych chuliganów, przy czym zdaniem autora artykułu pracownicy ABW zajmują się wyszukiwaniem i analizowaniem wszelkich informacji związanych z kibicami, śledząc głównie fora i strony internetowe im poświęcone. W ten sposób ABW wyręcza Policję, do której tak naprawdę należy ściganie stadionowych chuliganów. Za ład i porządek publiczny odpowiada Policja, a nie ABW, która wykonuje zadania o innym kalibrze i innej ciężkości.

W związku z podejmowanymi przez ABW działaniami wobec chuliganów stadionowych proszę o udzielenie następujących informacji:

1. Dlaczego ABW, a nie Policja, wykonuje najcięższą pracę analityczną związaną ze zbieraniem i analizowaniem informacji o polskich kibicach stwarzających potencjalne zagrożenie dla bezpieczeństwa i porządku publicznego?

2. Czy nie wystarczy sprawna wymiana informacji pomiędzy Policją a ABW w przypadku zidentyfikowania np. przez Policję szczególnie niebezpiecznego stadionowego chuligana, który powinien znaleźć się również w zainteresowaniu operacyjnym ABW?

3. Czy ABW nie traci czasu i nie dubluje działań Policji w przypadku podejmowania prac związanych z wyszukiwaniem i analizowaniem wszelkich infor-

macji związanych z kibicami, śledząc głównie fora i strony internetowe kibiców?

4. Czy w ostatnim czasie działania ABW np. wobec polskich kibiców nie stanowią przekroczenia uprawnień przez służbę i nie grożą ograniczeniem praw i wolności polskich obywateli będących kibicami sportowymi (piłki nożnej)?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10052)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działalności w Polsce
białoruskiego Centrum Analitycznego EcooM
oraz Europejskiego Centrum Analiz
Geopolitycznych**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 24 maja 2010 r. w mediach między innymi w dzienniku „Rzeczpospolita” ukazała się informacja o sponsorowaniu przez białoruskie Centrum Analityczne EcooM wyjazdu polskich dziennikarzy do Białorusi. W organizowaniu tego sponsorowanego wyjazdu pomaga Europejskie Centrum Analiz Geopolitycznych założone przez byłego posła Samoobrony RP. Na czele EcooM stoi Siergiej Musienko, doradca prezydenta Łukaszenki. Zdaniem opozycjonistów Centrum Analityczne EcooM jest podporządkowane białoruskim służbom specjalnym, między innymi Informacyjno-Analitycznemu Centrum przy administracji prezydenta Łukaszenki, czyli specsłużbie kierowanej przez Wiktora Łukaszenkę, syna prezydenta. Ponadto „Rzeczpospolita” dowiedziała się, że centrum EcooM przygotowało dla dziennikarzy, którzy zdecydowaliby się na sponsorowany wyjazd, rozmowę z Władimirem Makiejem, szefem administracji Łukaszenki.

W związku z działalnością białoruskiego Centrum Analitycznego EcooM w Polsce proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego monitoruje działalność Centrum Analitycznego EcooM w Polsce?

2. Czy Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego monitoruje działalność Europejskiego Centrum Analiz Geopolitycznych założonego przez byłego posła Samoobrony RP?

3. Czy ABW ma informacje, w jaki sposób instytucja założona przez byłego posła Samoobrony pozyskuje dotacje z doradztwa biznesowego prowadzonego na Białorusi i w Rosji?

4. Czy Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego bada ewentualne związki Europejskiego Centrum Analiz Geopolitycznych założonego przez byłego posła Samoobrony RP z Centrum Analitycznym EcooM oraz Informacyjno-Analitycznym Centrum przy administracji prezydenta Łukaszenki oraz z białoruskim KGB?

5. Czy ABW w zakresie profilaktyki kontrwywiadowczej nie myśli o przeprowadzeniu jakiegoś doradczego szkolenia dla dziennikarzy wyjeżdżających na zaproszenie Centrum Analitycznego EcooM?

6. Czy ABW ma informacje, w jaki sposób instytucja założona przez byłego Posła Samoobrony pozyskuje dotacje z doradztwa biznesowego prowadzonego na Białorusi i w Rosji?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10053)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie Biura Radiokontrwywiadu
Służby Kontrwywiadu Wojskowego**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później podczas konferencji prasowej na temat raportu ABW za 2010 r. stwierdzono, że działalność wywiadowcza ze strony Federacji Rosyjskiej wymierzona w Polskę w dalszym ciągu odbywa się przy użyciu starego wypróbowanego sprzętu radiowego, który zazwyczaj nadaje na częstotliwościach fal krótkich. Dlatego też, zdaniem kierownictwa ABW, konieczne jest rozbudowa dotychczasowo istniejącego radiokontrwywiadu pozwalającego skutecznie neutralizować tę działalność Rosjan. Decyzja kierownictwa służby o rozbudowie radiokontrwywiadu w ABW wydaje się bardzo zaskakująca z uwagi na istnienie już Biura Radiokontrwywiadu w Służbie Kontrwywiadu Wojskowego. Po co w Polsce w dobie szybkiego rozwoju innych nowoczesnych technologii informatycznych i teleinformatycznych dwa rozbudowane radiokontrwywiady?

W związku z tym proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy Służba Kontrywiadu Wojskowego widzi konieczność rozbudowy pionu radiokontrywiadu w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego?

2. Jak wyglądają proporcje w działalności radiokontrywiadu wojskowego (SKW) i radiokontrywiadu cywilnego (ABW)?

3. Czy w związku z rozbudową radiokontrywiadu w ABW Służba Kontrywiadu Wojskowego będzie wprowadzać jakieś zmiany w Biurze Radiokontrywiadu, ograniczać czy rozszerzać pod względem organizacyjno-kadrowym tę jednostkę?

4. Jak wygląda współpraca między Biurem Radiokontrywiadu SKW a pionem radiokontrywiadu ABW?

5. Po co uruchomiono punkt kasowy w Biurze Radiokontrywiadu SKW zgodnie z jawnym rozporządzeniem Szefa SKW?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10054)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie aktywności wywiadu
białoruskiego wobec polskich
przedstawicielstw dyplomatycznych
i konsularnych na Białorusi**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 19 maja 2011 r. w dzienniku „Gazeta Wyborcza” ukazał się artykuł pt. „Krażą fałszywki z KGB”. Autor tego artykułu sugeruje, iż w wyniku celowej akcji białoruskich służb specjalnych z polskiego konsulatu w Brześciu na Białorusi zostały wykradzione stare dokumenty, które służą obecnie władzom Białoruskim do prowadzenia działań dezinformujących opinię publiczną w Polsce.

W styczniu 2011 r. w polskim konsulacie w Brześciu doszło do incydentu wtargnięcia białoruskich służb specjalnych do pomieszczeń kotłowni, poza konsulatem, w których pracownicy konsulatu rutynowo palili stare dokumenty konsularno-dyplomatyczne. Bardzo prawdopodobne jest, iż w tym momencie białoruskie specsłużby wykradły część polskich dokumentów z konsulatu. Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego podejrzewa, iż białoruskie specsłużby mogły również włamać się do poczty elektronicznej polskich placówek dyplomatycznych i wykraść część dokumentów.

Sfabykowane depesze dyplomatyczne są wymieszane z prawdziwymi dokumentami z ambasady z Miń-

sku, uwiarygodniając te pierwsze. W związku z tym bardzo trudno jest zakwestionować prawdziwość wszystkich doniesień z białoruskich służb, jakie docierają do Polski. Cechą charakterystyczną tych doniesień jest różnorodność tematyczna, bowiem w jednym doniesieniu mówi się o rzekomym finansowaniu przez Polskę manifestacji na Białorusi, w innym o trwonieniu pieniędzy przez polskich dyplomatów na Białorusi etc.

W związku z ostatnio docierającymi do opinii publicznej w Polsce bardzo niepokojącymi informacjami zamieszczanymi między innymi w prasie, w dzienniku „Rzeczpospolita”, na temat działalności białoruskich służb specjalnych w Polsce proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy właściwą praktyką z punktu widzenia bezpieczeństwa jest niszczenie starych dokumentów z konsulatu w kotłowni poza konsulatem, mając na uwadze reżimowy i niedemokratyczny charakter państwa białoruskiego?

2. Czy polski konsulat w Brześciu na Białorusi jest odpowiednio zabezpieczony przez oddelegowanych pracowników Agencji Wywiadu, zgodnie z ustawowym zadaniem Agencji Wywiadu o ochronie zagranicznych przedstawicielstw RP, przed działaniami ze strony białoruskich służb specjalnych, jakie miały miejsce w styczniu 2011 r.?

3. Czy polski konsulat w Brześciu na Białorusi jest zabezpieczony przez oddelegowanych pracowników Agencji Wywiadu zgodnie z ustawowym zadaniem Agencji Wywiadu?

4. Jak wygląda stan zabezpieczenia kryptograficznego łączności elektronicznej w polskich placówkach dyplomatycznych na Białorusi, w szczególności polskiego konsulatu w Brześciu, jako jednego z ustawowych zadań Agencji Wywiadu?

5. Jaki jest obecnie stan zabezpieczenia kryptograficznego łączności z polskimi placówkami dyplomatycznymi i konsularnymi na świecie, jako jednego z ustawowych zadań Agencji Wywiadu?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10055)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie aktywności wywiadu
białoruskiego w Polsce**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 19 maja 2010 r. w dzienniku „Gazeta Wyborcza” ukazał się artykuł

pt. „Krażą fałszywki z KGB”. Autor tego artykułu sugeruje, iż w wyniku celowej akcji białoruskich służb specjalnych z polskiego konsulatu w Brześciu na Białorusi zostały wykradzione stare dokumenty, które służą obecnie władzom Białoruskim do prowadzenia działań dezinformujących opinię publiczną w Polsce. W styczniu 2011 r. w polskim konsulacie w Brześciu doszło do incydentu wtargnięcia białoruskich służb specjalnych do pomieszczeń kotłowni, poza konsulem, w których pracownicy konsulatu rutynowo palili stare dokumenty konsularne-dyplomatyczne. Bardzo prawdopodobne jest, iż w tym momencie białoruskie specsłużby wykradły część polskich dokumentów z konsulatu.

Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego podejrzewa, iż białoruskie specsłużby mogły również włamać się do poczty elektronicznej polskich placówek dyplomatycznych i wykraść część dokumentów. Według ABW Polska jest dla Białorusi głównym wrogiem, z uwagi na fakt, iż w naszym kraju znalazło schronienie wiele opozycjonistów. Głównym celem białoruskiego KGB jest skompromitowanie osiadłej w Polsce białoruskiej emigracji i opozycjonistów. W tym celu wywiad białoruski próbuje również werbować w Polsce współpracowników. Dlatego też wielokrotnie stara się on pozyskiwać wszelkie możliwe dane związane z Polską, tak jak np. dane na temat tysięcy drobnych handlarzy, którzy kupując u nas towary, dostali zwrot VAT-u. Wielu z tych handlarzy w wyniku szantażu ze strony białoruskich służb mogło zostać nakłonionych do współpracy.

W związku z ostatnio docierającymi do opinii publicznej w Polsce bardzo niepokojącymi informacjami zamieszczanymi między innymi w prasie, w dzienniku „Rzeczpospolita”, na temat działalności białoruskich służb specjalnych w Polsce proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Ile śledztw prowadzi kontrwywiad ABW w związku z działalnością białoruskich służb w Polsce próbujących m.in. aktywnie działać na rzecz skompromitowania osiadłej w Polsce białoruskiej emigracji i opozycjonistów?

2. Jak wygląda na dzień dzisiejszy stan śledztwa o szpiegostwie w związku z zatrzymanym oficerem z delegatury ABW w Białymstoku w lutym 2008 r.?

3. Jak wygląda na dzień dzisiejszy stan poszukiwań Olgi Solomenik, domniemanej agentki białoruskiego wywiadu, która zwerbowała do współpracy oficera z delegatury ABW w Białymstoku w lutym 2008 r. przez w niedawnym czasie utworzony wydział pościgowy ABW?

4. Czy ABW prowadzi śledztwo, jak doszło do wycieku poufnych danych do białoruskich służb specjalnych na temat tysięcy drobnych handlarzy, którzy kupując w Polsce towary, dostawali zwrot VAT-u?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10056)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
dotyczącego monitorowania eksploatacji
strategicznych surowców w Polsce**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron. W raporcie ABW jedynie wspomniano o podejmowanych działaniach ABW w zakresie identyfikacji patologicznych zjawisk na rynku sektora energetycznego, nie wskazując przy tym przynajmniej jednego konkretnego przykładu zidentyfikowanego zjawiska patologicznego.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy ABW może podać konkretne przykłady monitorowanych przez nią dostawców surowców energetycznych oraz podmiotów związanych z tranzytem ropy i gazu przez terytorium RP?

2. Czy ABW może podać jakiś przykład zjawiska patologicznego występującego na rynku energii odnawialnej zidentyfikowanego przez służbę?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10057)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
dotyczącego zwalczania
przestępczości narkotykowej i korupcyjnej**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa

Wewnętrzny w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron. W raporcie ABW wspomniano o skutecznym zwalczaniu przestępczości zorganizowanej, zwłaszcza tej o charakterze narkotykowym. W opisie tym brakuje krótkiej analizy porównawczej pokazującej, jak na tle innych służb specjalnych i policyjnych wypada ABW w kontekście zwalczania przestępczości zorganizowanej.

W związku z tym proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Jak wygląda podział kompetencyjny w zakresie rozpoznawania i zwalczania przestępstwa korupcji groźnej dla interesów ekonomicznych państwa pomiędzy ABW a CBA?

2. Jak wygląda podział kompetencyjny w zakresie rozpoznawania i zwalczania przestępczości zorganizowanej, zwłaszcza o charakterze narkotykowym, pomiędzy ABW a Centralnym Biurem Śledczym?

3. Jakie kryterium ABW przyjmuje przy kwalifikowaniu danej grupy przestępczej jako pozostającej w jej zainteresowaniu operacyjnym?

4. Czy ABW posiada analizę statystyczną wskazującą na skalę zwalczania przez nią przestępczości zorganizowanej o charakterze narkotykowym i korupcyjnym na tle innych służb w latach 2007–2011?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10058)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
dotyczącego zwalczania przestępczości
godzącej w podstawy ekonomiczne
państwa polskiego**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Raport liczy 65 stron. W raporcie ABW wspomniano o skutecznym zwalczaniu przestępczości godzącej w podstawy ekonomiczne państwa polskiego, nie podając przy tym żadnych przykładów konkretnych spraw, którymi zajęła się ABW.

W związku z tym proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy ABW prowadzi rozpoznanie ewentualnie pojawiających się zagrożeń przy prywatyzacji polskiej spółki paliwowej Grupy Lotos SA, zwłaszcza z uwagi na chęć przejęcia tej spółki ze strony rosyjskiego inwestora?

2. Czy ABW może podać jakiś przykład prowadzonego śledztwa w zakresie przestępstwa paliwowego oraz przestępstwa wyłudzenia zwrotu podatku VAT w obrocie złomem?

3. Czy z uwagi na zaangażowanie w proceder okradania klientów polskich i zagranicznych banków obywatela na stałe zamieszkującego na terytorium Federacji Rosyjskiej nie należałoby całościowo badać zagrożenia w podstawy ekonomiczne RP ze strony Rosji, włączając w to również wątek kontrwywiadowczy, który może zająć się z pozostałymi patologicznymi działaniami ze strony podmiotów FR na terytorium RP?

4. Skąd wynika tak ogromna rozpiętość wartości zabezpieczenia mienia przez ABW w 2010 r. w stosunku do 2009 r.? Prawie ośmiokrotnie więcej w 2010 r. niż w 2009 r.

Z poważaniem

Posel Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10059)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. dotyczącego zapobiegania
rozprzestrzenianiu się broni
masowego rażenia**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron. W raporcie ABW podano, iż

agencja przy pomocy Centralnego Ośrodka Szkolenia w Emowie aktywnie działa w zakresie zapobiegania rozprzestrzeniania się broni masowego rażenia.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. w zakresie proliferacji broni masowego rażenia proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy agencja może podać przykład konkretnego szkolenia, kiedy i gdzie był organizowany, czy konferencji/symposium poświęconego proliferacji broni masowego rażenia dla instytutów naukowo-badawczych i uczelni wyższych?

2. Czy takie ewentualne szkolenia mają charakter otwarty, są dostępne dla studentów i osób z zewnątrz, czy są one zamknięte?

3. Czy w związku z wzrostem liczby śledztw ABW w stosunku do 2009 r., prawie dwukrotnym, dotyczących produkcji i obrotu towarami o znaczeniu strategicznym oraz nielegalnego handlu i obrotu materiałami rozszczepialnymi i promieniotwórczymi agencja zaobserwowała w ostatnim czasie jakieś zwiększone zainteresowanie wywiadowcze naszym krajem ze strony tzw. państw ryzyka podejrzewanych o rozwój programów nuklearnych, Korea Północna, Iran?

4. Czy ABW może podać, przedstawiciele jakiego państwa chcieli wywieźć z polski produkt z zakresu broni biologicznej, chemicznej, radiologicznej i nuklearnej (CBRN), o którym nadmieniliście państwo w raporcie z 2010 r.?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10060)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie działań podejmowanych przez ABW wobec autora serwisu internetowego antykomor.pl.

Szanowny Panie Premierze! W dniu 20 maja 2010 r. w mediach ukazała się informacja o przeprowadzenia przeszukania przez funkcjonariuszy ABW w domu 25-letniego studenta R. F., prowadzącego witrynę internetową antykomor.pl. Funkcjonariusze ABW działali z polecenia prokuratury prowadzącej śledztwo z art. 135 § 2 Kodeksu karnego dotyczącego publicznego znieważenia prezydenta RP.

Autor witryny internetowej antykomor.pl zdecydował o zamknięciu witryny. Jednocześnie zgłosił się

do rzecznika praw obywatelskich, stwierdzając, iż działania ABW wobec jego osoby łamały konstytucyjne prawo do wolności słowa. Nie zgadza się on z zarzutami prokuratury i ABW w kwestii prowadzonego śledztwa.

W związku z przeprowadzoną akcją przeszukania mieszkania 25-letniego studenta R. F., prowadzącego witrynę internetową antykomor.pl, przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Jakimi przesłankami faktycznymi kierowała się prokuratura, powierzając wykonywanie czynności procesowych Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, a nie Policji?

2. Czy ABW prowadzi jakieś osobne śledztwo bądź inne czynności pozaprocesowe wobec 25-letniego studenta R. F., prowadzącego witrynę internetową antykomor.pl?

3. Czy ABW za pośrednictwem swojego Departamentu Bezpieczeństwa Teleinformatycznego, między innymi monitorując Internet, nie odnotowała innych przypadków zamieszczania w sieci filmów, zdjęć oraz innych zapisów mogących świadczyć o próbie publicznego znieważenia prezydenta RP w szczególności w latach 2005–2010?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10061)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie raportu z działalności ABW w 2010 r. w zakresie wykonywania funkcji analityczno-informacyjnych

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

1. Czy jest możliwe, aby ABW, realizując funkcję analityczno-informacyjną, podała w wykazie statystycznym, porównawczo z lat 2008, 2009 i 2010, liczbę opracowań monograficznych, poświęconych: bezpieczeństwu ekonomicznemu, zagrożeniom kontrwy-

wiadomym, zagrożeniom globalnym i przeciwdziałaniu terroryzmowi?

2. Jak zmieniała się w latach 2008–2010 liczba zapotrzebowania na pisma o charakterze analitycznym przez najwyższych urzędników administracji rządowej, czy to zapotrzebowanie wzrosło, czy zmalało?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10062)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. w zakresie
profilaktyki kontrwywiadowczej**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron. W raporcie ABW wspomniano o wzmożonej aktywności obcych służb specjalnych w Polsce, wymieniając kilka kategorii grup osób, które mogą prowadzić w naszym kraju działalność wywiadowczą. Podano między innymi, iż jedną z takich grup mogą być osoby zatrudnione w zagranicznych firmach mających przedstawicielstwa w naszym kraju. Spostrzeżenia ABW w tym zakresie są zbieżne w pewnym zakresie z opracowaniem, z którym się zapoznałem nie tak dawno. Opracowanie to dołączam do zapytania^{*)}, jako godny uwagi materiał analityczny.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. z zakresu działalności Departamentu Kontrwywiadu, proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Dlaczego w 2010 r. ABW tak znacząco zmniejszyła liczbę osób przeszkolonych w zakresie profilaktyki kontrwywiadowczej w stosunku do 2009 r., skoro można zauważyć znaczący napływ cudzoziemców do naszego kraju?

2. Czy, mając na uwadze w ostatnim czasie nagłaśniane w mediach przypadki wzmożonej aktywności ze strony białoruskich służb specjalnych, ABW nie zastanawiała się nad opracowaniem nowej koncepcji profilaktyki kontrwywiadowczej, rozszerzając zakres podmiotów i osób objętych obowiązkowym szkoleniem z zakresu profilaktyki kontrwywiadowczej?

3. Czy ABW nie zastanawiała się nad objęciem szkoleniem z zakresu profilaktyki kontrwywiadowczej wszystkich posłów i senatorów RP zwłaszcza tych posłów na Sejm RP zasiadających w Komisjach: Skarbu Państwa, Gospodarki, Obrony Narodowej, do Spraw Służb Specjalnych, Administracji i Spraw Wewnętrznych oraz Spraw Zagranicznych, jak również posłów do Parlamentu Europejskiego, którzy również uczestniczą bardzo często w komisjach parlamentu krajowego?

4. Czy ABW nie zastanawiała się nad wprowadzeniem nowej koncepcji profilaktyki kontrwywiadowczej, w której wprowadzono by dwa typy szkoleń z zakresu profilaktyki kontrwywiadowczej:

- szkolenia obowiązkowe, zgodnie z listą podmiotów i osób podlegających tego typu szkoleniom;
- szkolenia fakultatywne, uświadamianie zagrożeń w środowiskach akademickich, instytutach naukowo-badawczych prowadzących badania w obszarach strategicznych państwa polskiego etc.?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10063)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. w zakresie odtworzenia
pionu radiokontrwywiadu**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron. W raporcie ABW wspomniano o wzmożonej aktywności obcych służb specjalnych w Polsce, wymieniając kilka kategorii grup osób, które mogą prowadzić w naszym kraju działalność wy-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

wiadowczą. Stwierdzono również, iż działalność wywiadowcza ze strony Federacji Rosyjskiej wymierzona w Polskę w dalszym ciągu odbywa się przy użyciu starego wypróbowanego sprzętu radiowego, który zazwyczaj nadaje na częstotliwościach fal krótkich. Dlatego też, zdaniem kierownictwa ABW, konieczna jest rozbudowa dotychczas istniejącego radiokontrwywiadu pozwalającego skutecznie neutralizować tę działalność ze strony Rosjan.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Jak długo potrwa całkowita, docelowa rozbudowa pionu radiokontrwywiadu w ABW i jakie koszty z tego tytułu poniesie agencja?

2. Czy ostatecznie pion radiokontrwywiadu będzie osobną jednostką organizacyjną, czy będzie wchodzić w skład już istniejącego Departamentu Kontrwywiadu ABW?

3. Czy ABW przewiduje nabór nowych pracowników z zewnątrz, czy pracujących już w sektorze polskich służb specjalnych do rozbudowywanego pionu radiokontrwywiadu?

4. Jakie zadania przewiduje się dla całkowicie rozbudowanego radiokontrwywiadu ABW w odróżnieniu od dotychczas realizowanych zadań przez Biuro Radiokontrwywiadu Służby Kontrwywiadu Wojskowego?

5. Czy działalność w pełni rozwiniętego radiokontrwywiadu ABW nie będzie się dublować z Biurem Radiokontrwywiadu Służby Kontrwywiadu Wojskowego i czy na tym tle nie będą pojawiać się szkodliwe konflikty między służbami?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10064)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. w zakresie działalności
Departamentu Kontrwywiadu**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później omawiany

na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron. W raporcie ABW wspomniano o wzmożonej aktywności obcych służb specjalnych w Polsce, wymieniając kilka kategorii grup osób, które mogą prowadzić w naszym kraju działalność wywiadowczą. Podano między innymi, iż jedną z takich grup mogą być osoby zatrudnione w zagranicznych firmach mających przedstawicielstwa w naszym kraju. Spostrzeżenia ABW w tym zakresie są zbieżne w pewnym zakresie z opracowaniem, z którym się zapoznałem nie tak dawno.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. z zakresu działalności Departamentu Kontrwywiadu, proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy z uwagi na rozpoznanie kontrwywiadu ABW o zainteresowaniu oficerów obcych służb specjalnych również informacjami jawnymi zbieranymi np. metodą mozaikową ABW monitoruje niektóre media w Polsce, zwłaszcza te poświęcone prasie branżowej/specjalistycznej dotyczącej wojska, lotnictwa, paliw i innych strategicznych gałęzi gospodarczych państwa polskiego?

2. Czy kontrwywiad ABW oprócz tych 300 dyplomatów akredytowanych w Polsce, potencjalnie będących oficerami obcych służb, może podać jakąś bardzo przybliżoną liczbę rozpoznania w grupie osób oficjalnie zatrudnionych w zagranicznych firmach mających przedstawicielstwa w naszym kraju oraz tzw. nielegalów?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10065)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w 2010 r. w zakresie poprawności
funkcjonowania Centrum Antyterrorystycznego**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW

za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. w zakresie poprawności funkcjonowania Centrum Antyterrorystycznego proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Dlaczego Centrum Antyterrorystyczne ABW w 2010 r. prowadziło monitoring tylko 7 krajowych i 18 zagranicznych incydentów, czyli w sumie 25 incydentów, będących zdarzeniami, które mogą generować zagrożenie terrorystyczne dla RP lub jej obywateli? Co z pozostałymi 81 incydentami z listy 106 incydentów, w podziale na 15 grup, stworzonej przez Międzyresortowy Zespół do Spraw Zagrożeń Antyterrorystycznych, które powinny również być monitorowane przez CAT ABW?

2. Ile incydentów, w podziale na krajowe i zagraniczne, prowadziło Centrum Antyterrorystyczne ABW w 2009 r.?

3. Z czego wynika spadek liczby opracowywanych raportów sytuacyjnych przez Centrum Antyterrorystyczne ABW w 2010 r.?

4. Z czego wynika spadek liczby opracowywanych raportów z monitoringu źródeł otwartych sympatyzujących z terroryzmem przez Centrum Antyterrorystyczne ABW w 2010 r.?

5. Z czego wynika tak znaczący wzrost liczby informacji przekazywanych przez inne służby do Centrum Antyterrorystyczne ABW w 2010 r. w stosunku do 2009 r.?

6. Czy jest możliwe, żeby ABW podała w wykazie statystycznym porównawczo liczbę informacji przekazywanych przez inne służby do Centrum Antyterrorystyczne ABW w latach 2009–2010 wyróżniając: poszczególne służby państwowe krajowe i poszczególne służby państwowe zagraniczne?

7. Z czego wynika tak niewielka liczba analiz bieżącej sytuacji w kontekście stanu bezpieczeństwa państwa i możliwych zagrożeń terrorystycznych zwłaszcza w 2009 r. stworzonych przez pracowników CAT ABW?

8. Czy Centrum Antyterrorystyczne ABW nie ma problemów z obsadą kadrową wysoko wykwalifikowanych analityków realizujących zadania pionu analityczno-informacyjnego CAT ABW?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10066)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie podejmowanych przez ABW
działań zabezpieczających projekt budowy
w Polsce pierwszej elektrowni atomowej**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron. W raporcie ABW wspomniano o nawiązanej współpracy Agencji z tzw. krajowym dozorem jądrowym przy realizacji „Programu polskiej energetyki jądrowej”. Ponadto „Dziennik Gazeta Prawna” w dniu 4 maja napisał, iż ABW już na etapie wstępnego projektu budowy elektrowni atomowej w kontekście tworzenia prawa atomowego bierze czynny udział w charakterze opiniodawczo-doradczym w pracach sejmowych.

W związku z ostatnio opublikowanym raportem z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy mając na uwadze współpracę ABW między innymi z tzw. krajowym dozorem jądrowym oraz projekt budowy w Polsce elektrowni atomowej, incydent „zagrożenia terrorystyczne i proliferacyjne skierowane przeciwko obiektom jądrowym” jest już wpisany do katalogu incydentów i zdarzeń zgłaszanych do Centrum Antyterrorystycznego?

2. Ilu przedstawicieli ABW jest zaangażowanych w sejmowych pracach nad tworzeniem ustawy o prawie atomowym?

3. Czy Departament Kontrwywiadu ABW ma już dzisiaj jakieś sygnały o wzmożonej aktywności ze strony obcych służb specjalnych w związku z decyzją o budowie w Polsce pierwszej elektrowni atomowej?

4. W jakim czasie ABW przewiduje utworzenie w swoim łonie osobnego departamentu ds. elektrowni jądrowej, by móc sprawnie i rzetelnie realizować swoje ustawowe zadania z zakresu opiniowania wniosków potencjalnych inwestorów biorących udział w budowie elektrowni oraz jej zabezpieczeniu antyterrorystycznemu?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10067)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie utworzonego
wydziału pościgowego w ABW**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 15 lutego 2010 r. „Dziennik Gazeta Prawna” ujawnił fakt utworzenia wydziału pościgowego w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Z uwagi między innymi na ucieczkę domniemanej agentki białoruskiego wywiadu czy zaginięcie szyfranta wywiadu wojskowego szefostwo ABW podjęło decyzję o utworzeniu specjalnego wydziału do spraw poszukiwań osób godzących w bezpieczeństwo wewnętrzne RP na wzór podobnych wydziałów poszukiwawczych w Policji. Nowy wydział ABW będzie składał się z specjalistów tropiących, jak nieoficjalnie dowiedziała się gazeta, około 20 osób, z których dziesięć ukrywa się przed polskim wymiarem sprawiedliwości już od ponad 10 lat.

W związku z utworzeniem wydziału pościgowego w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Jak wygląda na dzień dzisiejszy stan obsady kadrowej nowego wydziału pościgowego ABW?

2. Jak wygląda współpraca wydziału pościgowego ABW z analogicznym wydziałem poszukiwawczym w Komendzie Głównej Policji?

3. Jak wygląda skuteczność pracy nowo powstałego wydziału pościgowego ABW, ile osób znajdujących się na liście poszukiwawczej ABW do tej pory znaleziono?

4. Czy w związku z ograniczeniami budżetowymi ABW planuje dalszą rozbudowę wydziału pościgowego pod kątem kadrowo-organizacyjnym i infrastruktury technicznej?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10068)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie uruchomienia
nowego numeru alarmowego 996**

Szanowny Panie Premierze! 18 lutego 2011 r. w mediach ukazała się informacja, że na czas polskiej prezydencji w UE oraz przyszłorocznego Euro 2012 ma być uruchomiony nowy numer alarmowy – 996,

za pomocą którego będziemy mogli się skontaktować z Centrum Antyterrorystycznym ABW. Na ten numer będzie można zgłaszać wszelkie informacje dotyczące zagrożenia terrorystycznego, wytwarzania i obrotu bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi, bronią masowej zagłady oraz środkami odurzającymi i psychotropowymi.

W związku z projektem uruchomienia nowego numeru alarmowego proszę o udzielenie następujących informacji:

1. Kiedy dokładnie planowane jest uruchomienie tego numeru alarmowego?

2. Czy ABW będzie ponosić koszty z tytułu uruchomienia tego bezpłatnego numeru? Jeśli tak, to jak duże będą to koszty?

3. Czy dotychczasowo istniejące numery alarmowe, zwłaszcza numer 112, nie są wystarczające w zabezpieczeniu antyterrorystycznym naszej prezydencji w UE oraz Euro2012?

4. Kto będzie obsługiwał ten numer alarmowy, czy do obsługi centrali telefonicznej numeru 996 niezbędne będzie zatrudnienie przez ABW nowych pracowników?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10069)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie uruchomienia łączności rządowej

Szanowny Panie Premierze! W ostatnim czasie w mediach ukazała się informacja o uruchamianiu łączności rządowej przez ABW. 1 maja br. ABW zaczęła wydawać pierwsze telefony w systemie szyfrującym oraz laptopy. Jak podają media, zbudowana przez ABW sieć będzie mogła obsłużyć około 3 tys. użytkowników oraz 500 użytkowników laptopów. W celu otrzymania takiego rządowego środka łączności należy się zgłosić do ministra spraw wewnętrznych i administracji, który powinien z wnioskiem wystąpić do ABW z prośbą o wydanie szyfrującego telefonu lub laptopa.

W związku z uruchamianiem łączności rządowej proszę o udzielenie następujących informacji:

1. W jakiej kolejności są wydawane telefony szyfrujące najważniejszym osobom w państwie, czym podyktowana jest decyzja o kolejności wydawanych telefonów szyfrujących?

2. Czy przewiduje się, że wszyscy posłowie na Sejm RP, senatorowie RP i posłowie do Parlamentu

Europejskiego zostaną również zaopatrzeni w te telefony szyfrujące jeszcze przed polską prezydencją w UE?

3. Czy przewodniczący sejmowych komisji oraz przewodniczący klubów parlamentarnych oraz pozostali członkowie Prezydium Sejmu RP będą mogli otrzymać również bezpieczne laptopy szyfrujące?

4. Jaka jest wysokość kosztów, jakie pochłonie ostatecznie zbudowany system łączności rządowej? Jakie podmioty partycypują w tych kosztach?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10070)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie raportu z działalności ABW
w zakresie zabezpieczenia infrastruktury
krytycznej państwa**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 marca 2011 r. zorganizowano konferencję z udziałem sekretarza stanu KPRM i sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych oraz szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z opublikowaniem raportu z działalności Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego za 2010 r. Około trzy tygodnie później omawiany na konferencji prasowej raport z działalności ABW za rok 2010 został udostępniony w całości na stronie internetowej Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Raport liczy 65 stron. W raporcie ABW podano jedynie w formie sygnałnej informację o współpracy agencji z Rządowym Centrum Bezpieczeństwa w zabezpieczeniu infrastruktury krytycznej państwa na wypadek ataku terrorystycznego.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w związku z tak dużym napływem cudzoziemców w 2010 r. ABW prowadzi wzmożoną współpracę z Rządowym Centrum Bezpieczeństwa w zakresie zabezpieczenia infrastruktury krytycznej państwa w zakresie kontrolno-ochronnym?

2. Jaki departament ABW obecnie zajmuje się kwestią infrastruktury krytycznej państwa w zakresie zabezpieczenia antyterrorystycznego?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10071)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zastosowania
środka zapobiegawczego wobec
niektórych grup zawodowych**

Szanowny Panie Ministrze! Zastosowanie wobec adwokata lub lekarza środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia w wykonywaniu zawodu może mieć negatywny wpływ na sytuację ich klientów. Takiego zdania jest rzecznik praw obywatelskich, który proponuje, aby wobec określonych grup zawodowych o zastosowaniu tego typu środka zapobiegawczego decydował tylko sąd. Obecnie bowiem taką decyzję może podjąć także prokurator w postępowaniu przygotowawczym. Postanowienie prokuratora badane jest przez sąd tylko wówczas, gdy wpłynie na nie zażalenie.

RPO wskazuje, że prokurator nie powinien decydować o zawieszeniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego, lekarza, notariusza oraz dziennikarza. W przypadku ostatniego z wymienionych zawodów rzecznik uzasadnia potrzebę wprowadzenia zmian tym, że zastosowanie wobec dziennikarza środka zapobiegawczego może narazić na uszczerbek również interes społeczny. Dodatkowo zdaniem RPO w wykonywaniu tego typu zawodów może być wpisany konflikt z organami ścigania. To z kolei powoduje obawę, że zawieszenie w wykonywaniu zawodu może być stosowane jako element sankcji.

Panie Ministrze! Przedstawiając powyższe, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy w ocenie ministerstwa tylko sąd powinien posiadać uprawnienia do zastosowania środka zapobiegawczego wobec adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego, lekarza, notariusza czy też dziennikarza?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10072)

do ministra zdrowia

**w sprawie ustawy o powszechnym
ubezpieczeniu zdrowotnym**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się z prośbą o wyjaśnienie kwestii konieczności posiadania skierowania do poradni radioterapii, poradni chirurgii onkologicznej i poradni chemioterapii. Ustawa o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym zawiera

stwierdzenie, iż do onkologa nie jest wymagane skierowanie. Tymczasem szereg placówek wymaga takiego skierowania, argumentując to zaleceniami Narodowego Funduszu Zdrowia. W placówkach tych udzielają świadczeń onkolodzy radioterapeuci, chirurdzy onkolodzy i chemioterapeuci. Onkologów bez dodatkowej podspecjalizacji w chwili obecnej nie ma w systemie. Trudno jednak uznać, że onkolog radioterapeuta czy chirurg onkolog nie jest onkologiem.

Z poważaniem

Poseł Marek Zieliński

Warszawa, dnia 1 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10073)

do ministra zdrowia

w sprawie przeznaczenia środków finansowych na podwyżki dla pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ponownego włączenia jej w struktury resortu zdrowia

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego zwrócili się pracownicy powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej w sprawie przeznaczenia środków finansowych na podwyżki dla pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz w sprawie ponownego włączenia Państwowej Inspekcji Sanitarnej w struktury resortu zdrowia. Państwowa Inspekcja Sanitarna jest inspekcją o zasięgu ogólnokrajowym i jako jedyna zajmuje się zdrowiem publicznym.

Podstawowym zadaniem inspekcji jest sprawowanie bieżącego i zapobiegawczego nadzoru sanitarnego oraz prowadzenie działalności zapobiegawczej i przeciwepidemiologicznej w wielu obszarach życia społecznego. Zadania Państwowej Inspekcji Sanitarnej odznaczają się wysokim stopniem fachowości oraz ukierunkowaniem na zadania trudne o istotnym znaczeniu dla państwa i obywateli.

Pracownicy Państwowej Inspekcji Sanitarnej woj. wielkopolskiego to osoby z pierwszym i drugim stopniem specjalizacji, z ukończonymi studiami podyplomowymi, z dużym doświadczeniem i pracujące od 2001 r. w systemie jakości w laboratorium i nadzorze na rzecz ochrony zdrowia publicznego obywateli. Średnia płaca brutto w Państwowej Inspekcji Sanitarnej wynosi 2100 zł.

Do sprawy należy dodać, że jedynym ratunkiem dla budżetu poszczególnych stacji jest przesuwanie środków z plac na wydatki rzeczowe. Powyższa sytuacja bezpośrednio doprowadziła do stanu zapaści wynagrodzeń pracowników stacji, których wysokość drastycznie różni się od wynagrodzeń innych pra-

cowników ochrony zdrowia, inspekcji weterynaryjnej czy farmaceutycznej.

Nie bez znaczenia dla sytuacji finansowej stacji sanitarno-epidemiologicznej jest również wyłączenie Państwowej Inspekcji Sanitarnej ze struktur resortu zdrowia. Główny inspektor sanitarny wyznacza zadania stacjom sanitarno-epidemiologicznym, a finansuje je wojewoda.

Wobec powyższego kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy jest możliwe przekazanie dodatkowych środków finansowych na zabezpieczenie podwyżek płac pracowników Inspekcji Sanitarnej w Polsce?

2. Czy pracownicy inspekcji sanitarnej mogą liczyć na podwyżki?

3. Jak Ministerstwo Zdrowia zamierza rozwiązać ten problem?

4. Czy Ministerstwo Zdrowia w najbliższym czasie rozważy możliwość powrotu Państwowej Inspekcji Sanitarnej do struktur Ministerstwa Zdrowia?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10074)

do ministra środowiska

w sprawie stanu prac związanych z budową stopnia wodnego na Wiśle poniżej Włocławka

Szanowny Panie Ministrze! Samorząd województwa kujawsko-pomorskiego od powstania województwa czyni starania o budowę stopnia wodnego na Wiśle poniżej Włocławka. Sejmik Województwa Kujawsko-Pomorskiego w dniu 23 maja 2011 r. podjął uchwałę w sprawie konieczności budowy stopnia wodnego na Wiśle poniżej Włocławka, podtrzymując i potwierdzając swoje dotychczasowe, wielokrotnie podejmowane, stanowiska w sprawie konieczności budowy stopnia wodnego na Wiśle poniżej Włocławka, ponieważ:

— pozwoli ochronić mieszkańców i infrastrukturę województwa kujawsko-pomorskiego przed zagrożeniem powodziowym,

— korzystnie wpłynie na regulację wysokości fali wezbraniowej na Wiśle,

— zabezpieczy istniejącą zapórę wodną we Włocławku przed katastrofą,

— umożliwi pozyskiwanie energii elektrycznej z odnawialnego źródła,

— poprawi jakość ekosystemów wodnych.

Pragnę podkreślić, że Sejmik Województwa Kujawsko-Pomorskiego zadeklarował pełną współpracę ze spółką ENERGA SA.

W związku z tym, że moją troską jest jak najszybsza realizacja inwestycji, zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Jak Pan Minister ocenia stan prac związanych z przygotowaniem budowy stopnia wodnego na Wiśle poniżej Włocławka?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 6 czerwca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10075)

do ministra infrastruktury

w sprawie zmiany przepisów dotyczących ograniczenia prędkości

Szanowny Panie Ministrze! Wielu kierowców skarży się na nieracjonalne, występujące w wielu miejscach, ograniczenia prędkości, tłumacząc tym ich nieprzestrzeżenie. Z pewnością w wielu miejscach są one rzeczywiście zbyt restrykcyjne, przy dobrych warunkach pogodowych i suchej jezdni. Efektem tego jest społeczne przyzwolenie na ich nieprzestrzeżenie, co często stwarza zagrożenie w ruchu drogowym.

W niektórych krajach Unii Europejskiej ograniczenia prędkości obowiązują tylko w czasie deszczu i złej pogody. Na przykład we Włoszech stałe ograniczenie prędkości na autostradach do 130km/h w czasie deszczu zmienia się w ograniczenie do 110km/h. Podobne uzależnienia dopuszczalnej maksymalnej prędkości od warunków atmosferycznych występują m.in. we Francji i w Niemczech.

Czy ministerstwo planuje podobne rozwiązania na polskich drogach? Poprawiłoby to społeczny odbiór racjonalności ograniczeń, a przez to zwiększyło ich przestrzeżenie, co przelożyłoby się na poprawę bezpieczeństwa na polskich drogach.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 31 maja 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10076)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zgodności z prawem działań podjętych przez Radę Miejską Kalisza w zakresie utworzenia spółki Miejski Klub Sportowy Kalisz sp. z o.o.

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji, jakie uzyskałem od radnych Rady Miejskiej Kalisza, wy-

nika, iż na IX sesji Rady Miejskiej Kalisza w dniu 26 maja 2011 r. podjęto uchwałę w sprawie utworzenia spółki Miejski Klub Sportowy Kalisz sp. z o.o. (uchwała nr IX/121/2011 w załączeniu^{*)}). W trakcie procedowania nad przedmiotową uchwałą jeden z klubów radnych złożył wniosek formalny uzupełniający podejmowaną uchwałę o dwa paragrafy wzmacniające funkcję kontrolną rady miejskiej w procesie tworzenia „spółki” (treść wniosku formalnego w załączeniu^{*)}). W odpowiedzi na wniosek formalny głos zabrał radca prawny Urzędu Miejskiego w Kaliszu, stwierdzając, iż proponowane we wniosku zapisy uzupełniające uchwałę są niezgodne z obowiązującym prawem. Na tej podstawie wniosek formalny został odrzucony.

Zwracam się do Ministra Sprawiedliwości o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy zapisy proponowane we wniosku formalnym są rzeczywiście niezgodne z prawem i nie mogą stanowić treści uchwały tworzącej spółkę Miejski Klub Sportowy Kalisz sp. z o.o.?

2. W jaki sposób Rada Miejska może uzyskać wzmacniającą funkcję kontrolną Rady Miejskiej w procesie tworzenia „spółki”, nie znając treści aktu założycielskiego tworzonego przez miasto podmiotu?

Z poważaniem

Poseł Leszek Aleksandrak

Kalisz, dnia 6 czerwca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10077)

do ministra środowiska

w sprawie projektu zmiany ustawy o ochronie przyrody

Do mojego biura poselskiego wpłynęło stanowisko Rady Powiatu Pisz w sprawie projektu zmiany ustawy o ochronie przyrody. Społeczność lokalna jest zaniepokojona zmianami, jakie miałyby zostać wprowadzone po przyjęciu ustawy. Największe obawy budzi art. 10 ust. 2, który ma otrzymać brzmienie:

2. Utworzenie parku narodowego, zmiana jego granic lub likwidacja może nastąpić po zaopiniowaniu projektu rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, przez właściwe miejscowo organy uchwałodawcze jednostek samorządu terytorialnego, Państwową Radę Ochrony Przyrody oraz zainteresowane organizacje pozarządowe. Niezłożenie opinii w terminie 30 dni uznaje się za brak uwag.

Przyjęcie takiego rozwiązania sprawi, że opinia wyrażona przez samorządy przestanie być wiążąca, a co za tym idzie, park narodowy będzie mógł być

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

utworzony nawet wbrew woli najbardziej zainteresowanych obywateli.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy nie obawia się Pan, że art. 10 ust. 2 proponowanej ustawy ograniczy niezależność samorządów terytorialnych i pozbawi społeczność lokalną prawa do współdecydowania o kierunku rozwoju swojej małej ojczyzny?

Poseł Iwona Arent

Olsztyn, dnia 23 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 10078)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie nieuwzględnienia
w dokumencie „Koncepcji przestrzennego
zagospodarowania kraju do roku 2030”
miasta Siedlce na liście miast
o randze regionalnej**

Szanowna Pani Minister! W opublikowanym przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego dokumencie miasto Siedlce znalazło się poza gronem miast o znaczeniu regionalnym.

Faktem tym zaniepokojone są zarówno miejscowe władze, jak i mieszkańcy regionu. Siedlce to ważny węzeł komunikacyjny, leżący na trasie tranzytowej, łączący wschód z zachodem; ważny ośrodek gospodarczy posiadający Tarnobrzeską Specjalną Strefę Ekonomiczną, wreszcie to miasto uniwersyteckie.

Brak uwzględnienia w dokumencie miasta Siedlce spowoduje utratę szans na jego rozwój, zmniejszenie możliwości pozyskania unijnych funduszy czy mniejsze zainteresowanie inwestorów, co w konsekwencji wywoła negatywne skutki dla rozwoju całego wschodniego Mazowsza.

Proszę Panią Minister o przedstawienie argumentacji, która przesądziła o decyzji.

Jakie argumenty przesądziły o nieuwzględnieniu miasta Siedlce na liście miast o randze regionalnej w „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”?

Z wyrazami szacunku

Poseł Elżbieta Jakubiak

Warszawa, dnia 26 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 10080)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie zapisów w ustawie o usługach
turystycznych dotyczących gwarancji
bankowych dla podmiotów gospodarczych
prowadzących działalność w zakresie
usług turystycznych**

Szanowny Panie Ministrze! Z posiadanych przeze mnie informacji urzędy marszałkowskie w poszczególnych województwach różnie interpretują zapis art. 5 ust. 1 pkt 2a dotyczący zabezpieczeń w postaci umowy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej.

Traktując literalnie treść przywołanego wyżej zapisu o konieczności zawarcia umowy gwarancji, można dojść do wniosku, że do spełnienia wymogu ustawowego wystarczy zawrzeć umowę gwarancji, która nie jest tożsama z gwarancją i nie stanowi żadnej formy zabezpieczenia. Gwarancję jako taką uzyskuje się bowiem dopiero po spełnieniu szeregu wymogów, np. opłata, wniesienie zabezpieczeń, sprecyzowanych w umowie o udzielenie gwarancji. Tym samym czynność zawarcia umowy gwarancji nie przesądza jeszcze o późniejszym uzyskaniu gwarancji.

W omawianym akcie prawnym ustawodawca zamiennie stosuje pojęcia umowy o udzielenie gwarancji oraz gwarancji, mając prawdopodobnie na myśli to samo, czyli udzielone na podstawie umowy o udzielenie gwarancji zobowiązanie gwaranta, zakład ubezpieczeń, do wypłaty na rzecz beneficjenta gwarancji, gwarantariusza, określonego świadczenia pieniężnego na wypadek zajścia wymienionego w gwarancji zdarzenia losowego. Wydaje się to potwierdzać treść art. 5 ust. 3. Mowa w nim o obowiązku posiadania gwarancji, mimo że w art. 5 ust. 1 pkt 2a, do którego odsyła powyższy zapis, mowa jest o zawarciu umowy gwarancji.

Analogiczną interpretację można przyjąć w odniesieniu do art. 5 ust. 1b, gdzie mowa jest o dodatkowej gwarancji oraz art. 5 ust. 4 gdzie ustawodawca odnosi się do treści gwarancji, a nie do umowy gwarancji.

Użycie w treści ustawy terminu „umowa gwarancji” skutkuje różną reakcją ze strony urzędów marszałkowskich. Z docierających od przedsiębiorców sygnałów wynika, że niektóre z nich żądają zarówno umowy o udzielenie gwarancji, jak i samej gwarancji. Podczas gdy konieczność przedstawienia gwarancji nie budzi żadnych wątpliwości, to żądanie przedstawienia umowy o udzielenie gwarancji może już wywoływać sprzeciw, zwłaszcza wśród przedsiębiorców prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą. W treści umowy często zawarte są dane wrażliwe oraz szczegóły zabezpieczeń, mogące dość precyzyjnie opisywać stan majątkowy przedsiębiorcy. Wydaje się, że dostęp do tego typu danych przez pracowników urzędów marszałkowskich nie jest absolutnie

konieczny w sytuacji, gdy przedsiębiorca legitymuje się posiadaniem gwarancji.

Urzędy marszałkowskie, które stosują taką praktykę, powołują się na zapis art. 5 ust. 1 pkt 3. Tymczasem z treści powyższego punktu można wręcz wyciągnąć wniosek, że do spełnienia ustawowego wymogu wystarczy przedstawić umowę o udzielenie gwarancji, która w żadnym wypadku nie stanowi zabezpieczenia i nie przesądza o udzieleniu ochrony wynikającej z gwarancji.

W świetle przedstawionej argumentacji wydaje się, że żądanie złożenia w urzędzie umowy o udzielenie gwarancji jest nadinterpretacją, jeśli przedsiębiorca posiada gwarancję stanowiącą właściwą i docelową formę zabezpieczenia.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem, czy w interpretacji ministra sportu i turystyki żądanie przez urzędy marszałkowskie okazania umowy o udzielenie gwarancji w sytuacji, kiedy przedsiębiorca posiada samą gwarancję, jest zasadne. Czy nie są łamane zapisy ustawy o ochronie danych osobowych?

Poseł Sylwester Pawłowski

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10081)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie pomocy prawnej
dla uchodźców politycznych**

Szanowny panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą państwa P. ze Stójkowa. Od wielu lat walczą oni z brytyjskim wymiarem sprawiedliwości o odzyskanie swoich dzieci, które urodziły się w Anglii. Jak dotąd bezskutecznie. Niedawno na terenie Rzeczypospolitej Polskiej urodziło im się trzecie dziecko, córeczka D., o której to umieszczenie w ośrodku opiekuńczym wniosł kłódzki sąd na podstawie dokumentów z Wielkiej Brytanii.

Pan M. P. obywatel naszego kraju, bezskutecznie starał się o wpis do aktu urodzenia syna, iż to on jest jego ojcem. Odmówiono mu praw do opieki nad dzieckiem. Teraz, kiedy córeczka pana M. i jego żony R., urodzona w Kłodzku może również znaleźć się w ośrodku opiekuńczym, interwencję podjęło kłódzkie centrum pomocy rodzinie. Jednak to za mało, aby państwo P. mogli czuć się bezpiecznie i spać spokojnie pewni wyroku sądu.

Pomimo bardzo dobrej opinii sąsiadów i znajomych rodzice małej D. wciąż muszą walczyć z ośrodkami opiekuńczymi i krzywdzącymi wyrokami sądu. Przybyli do naszego kraju, uciekając z Wielkiej Brytanii w nadziei na spokój i sprawiedliwość. Jednak

bezustannie muszą walczyć o swoje dzieci i prawo do ich wychowania. W brytyjskim procesie na rozprawie sądowej nie byli nawet obecni tłumacze, a zarówno pani R. jako uchodźca polityczny z Sudanu ani pan M. nie władali biegle językiem prawniczym w obcym języku, co sprawiało wiele trudności z komunikacją podczas rozpraw. Dwójka pierwszych dzieci pani R. została jej odebrana, ponieważ miała ona problem z językiem angielskim i znalezieniem pracy, co w gestii brytyjskiego sądu wykluczało ją z roli matki. Nakazano więc umieszczenie dzieci w ośrodku opiekuńczym.

W dzisiejszych czasach, kiedy wielu rodziców nie powinno sprawować opieki nad swoimi dziećmi, jednak mimo to za przyzwoleniem sądów i ośrodków opiekuńczych to robią, determinacja państwa P. jednoznacznie wskazuje na ich zaangażowanie i oddanie swoim dzieciom, a pochlebne opinie kilkuset świadków, którzy nie zostali dopuszczeni do zeznawania przed brytyjskim wymiarem sprawiedliwości, mogą tylko to potwierdzić.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Czy opinia brytyjskiego sądu na temat pani R. może zostać odrzucona przez polski sąd?

2. Jakie kroki prawne powinni uczynić państwo P., aby zostać pełnoprawnymi opiekunami własnego dziecka?

3. Co mogą zrobić, aby odzyskać dzieci, które zostały w Wielkiej Brytanii?

4. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości interweniuje w tej sprawie i pomoże w uzyskaniu pomocy prawnej, służącej odzyskaniu dzieci państwa P.?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 31 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 10081)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie pomocy prawnej
dla uchodźców politycznych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się sprawą państwa P. ze Stójkowa. Od wielu lat walczą oni z brytyjskim wymiarem sprawiedliwości o odzyskanie swoich dzieci. Jak dotąd bezskutecznie.

R. jest żoną M. P., obywatela naszego kraju. Uciekła z rodzinnego Sudanu do Wielkiej Brytanii ze swoją ówczesnie dwuletnią córeczką. Jest chrześcijanką, za co w swoim kraju była prześladowana. Dotarła do Europy w nadziei na lepsze jutro. Niestety ono nigdy nie nadeszło. Brytyjski wymiar sprawiedliwości ode-

brał jej córeczkę, gdyż R. nie znała języka angielskiego i miała problemy ze znalezieniem pracy.

Kiedy była w ósmym miesiącu ciąży z dzieckiem M., została aresztowana i zmuszona do porodu w więzieniu. Dziecko zostało umieszczone w ośrodku opiekuńczym, a matka nigdy go nie widziała. Pan M. bezskutecznie próbował uzyskać wpis do aktu urodzenia syna, że to on jest jego ojcem. Kiedy pani R. była w ciąży z trzecim dzieckiem, postanowili uciec do Polski. Tak w Kłodzku urodziła się D. Jednak dokumenty, jakie przywędrowały za nimi z Wielkiej Brytanii, nakazywały umieszczenie dziecka w ośrodku opiekuńczym, co próbował wyegzekwować sąd. Jednak pracownicy kłodzkiego centrum pomocy rodzinie interweniowali, świadcząc na korzyść państwa P. Obecnie sprawa jest w toku.

Pan M. wielokrotnie próbował uzyskać pomoc w polskich placówkach dyplomatycznych na terenie Wielkiej Brytanii. Niestety wszędzie odsyłano go z kwitkiem. Kolejne konsulaty i agencje polskie rozkładały bezradnie ręce. Podczas procesów państwo P. nie mieli nawet tłumacza, a sami, władając tylko w podstawie językiem angielskim, nie byli w stanie sprostać wyszukanemu prawniczemu językowi. Świadkowie chcący świadczyć na ich korzyść nie zostali nawet dopuszczeni do zeznań.

Żyjąc w XXI wieku, gdzie dobro człowieka, a przede wszystkim prawo matki do wychowywania własnych dzieci powinno być najważniejsze, wciąż dochodzi do niezrozumiałej urzędniczej bierności wobec ludzkich tragedii oraz tylko urzędnikom zrozumiałych decyzji. Państwa demokratyczne dopuszczają się dyskryminacji, a porządni ludzie nie mogą stworzyć podstawowej i najważniejszej jednostki społeczeństwa, jaką jest rodzina.

Państwo P. zostali okrutnie potraktowani przez brytyjski wymiar sprawiedliwości, a oni sami uciekli do Polski, licząc na sprawiedliwość i możliwość życia w normalności, tworząc szczęśliwą rodzinę. W czasach, kiedy wiele matek nie interesuje się swoimi dziećmi, powinno się docenić trud chrześcijanki z Sudanu, która przebyła pół świata, trafiając wreszcie do Polski, aby założyć swoją rodzinę i żyć w normalności w nadwiślańskim kraju.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytania:

1. Czy jest możliwa interwencja w polskich placówkach dyplomatycznych w Wielkiej Brytanii, aby ustalić obecną sytuację dzieci państwa P.?

2. Jaka jest szansa na ich odzyskanie i sprowadzenie do Polski i czy MSZ zaangażuje się w tę sprawę?

3. Czy państwo P. mogą liczyć, że Rzeczpospolita Polska ochroni ich na swoim terytorium przed przesładowaniami decydentów z Wielkiej Brytanii?

Z poważaniem

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 31 maja 2011 r.

Zapytanie (nr 10082)

do ministra zdrowia

w sprawie przekroczonych przez trójmiejskie placówki medyczne limitów na specjalistyczną opiekę nad pacjentem

W wydaniu „Dziennika Bałtyckiego” z dnia 9 czerwca br. pojawił się kontrowersyjny artykuł pt. „Nie chcieli zdjąć gipsu pacjentowi, bo skończyły się limity”. Dziennikarka opisuje przypadek pacjenta, który 20 maja spadł z drabiny, łamiąc kości obu pięt (w prawej nodze z przemieszczeniem), któremu zagipsowano obie nogi i wypisano z zaleceniem przeprowadzenia badań kontrolnych za 3 tygodnie i zdjęcia gipsu po 6 tygodniach. Małżonka pacjenta natychmiast zaczęła szukać miejsca w trójmiejskich placówkach medycznych, by zapisano jej męża na badania kontrolne we wskazanym terminie. Niestety, ku zdziwieniu, małżeństwo usłyszało, że ze względu na wyczerpanie limitów nie mam szans na kontrolę w żadnej placówce medycznej. NFZ przekazał placówkom limity, których nie mogą przekroczyć, narażając życie pacjentów. W placówkach niepublicznych również nie było miejsc, a małżeństwa nie stać na wizyty prywatne. Mimo tego wicedyrektor PCT w Gdańsku oświadczyła, że pacjent powinien być zostać przyjęty, a nieporozumienie wyniknęło z niekompetencji recepcjonistek, którym zabrakło czujności i dobrej woli. Dodatkowo w danym dniu była przeprowadzana kontrola z funduszu i dlatego doszło do nieporozumienia.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego limity na podstawowe badania kontrolne są tak ograniczone? Co powoduje brak dostępu do leczenia osobom, które naprawdę go potrzebują?

2. Czy NFZ zdaje sobie sprawę, że w taki sposób finansowania naraża życie wielu pacjentów?

3. Czy fakt zbycia pacjenta w PTC w Gdańsku przez recepcjonistki miał związek z przeprowadzaną kontrolą w tym dniu w placówce przez NFZ, mimo iż wicedyrektor oświadczyła później, że pacjent powinien zostać przyjęty?

4. Szpitale i placówki medyczne mają leczyć i pomagać chorym, dlaczego zatem dyrektorzy są terroryzowani limitami przyjęć, a w przypadku gdy pacjent potrzebuje opieki specjalistycznej, rozkładają ręce i nie mogą pomóc, gdyż obawiają się wysokich kar i braku zwrotu poniesionych kosztów z tytułu przeprowadzenia leczenia. Czy ministerstwo nie zdaje sobie sprawy, iż system ten jest niedostosowany do realiów? Przecież wypadku czy choroby nie można zaplanować. Czy ministerstwo zamierza wprowadzić istotne zmiany dotyczące finansowania badań związanych z opieką specjalistyczną?

5. Czy słowa rzecznika pomorskiego NFZ, że „od 1 lipca ambulatoryjna opieka specjalistyczna będzie

lepiej finansowana. Jednak na razie fundusz nie może sobie pozwolić na rozrzutność” nie wydają się być wyrokiem dla niektórych pacjentów?

6. Dlaczego pacjent przez ponad godzinę nie mógł dodzwonić się do Wydziału Spraw Świadczeniobiorców NFZ, wybierając wskazany numer w sekretariacie pomorskiego NFZ? Nikt nie odbierał, a połączenie po kilku minutach rozłączało się automatycznie. Dlaczego NFZ unika kontaktu z pacjentami, którym należy się rzetelna informacja, gdzie mogą zwrócić się o pomoc?

7. Czy ministerstwo zamierza przeprowadzić kontrolę pomorskiego oddziału NFZ w celu zbadania sprawy trudnego dostępu do informacji?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10083)

do ministra infrastruktury

w sprawie inwestycji drogowej w ciągu drogi krajowej nr 12 – obwodnicy Opoczna

Szanowny Panie Ministrze! Mieszkańcy Opoczna z dużym zainteresowaniem obserwują postęp prac przy jakże potrzebnej dla naszego miasta inwestycji, jaką jest obwodnica miasta w ciągu drogi krajowej nr 12. Przewidziany termin jej oddania to jesień tego roku. Wedle informacji, która dotarła do mojego biura, postęp prac na dzień dzisiejszy nie gwarantuje terminowości oddania inwestycji. Następnym zagadnieniem jest rezygnacja z budowy zjazdu z obwodnicy w miejscowości Ogonowice przy drodze wojewódzkiej nr 728 na odcinku Opoczno – Żarnów. Będzie to z pewnością utrudnienie dla kierowców chcących włączyć się do ruchu lub zjechać w tym właśnie miejscu.

Panie Ministrze, mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Czy ta inwestycja ma szansę realizacji w zakładanym terminie?

2. Czy zaplanowana kwota pieniędzy na inwestycję ulegnie zmianie, tzn. np. będzie wyższa?

3. Czy w planach obwodnicy był rzeczywiście zjazd i wjazd w miejscowości Ogonowice (droga wojewódzka nr 728), jeśli tak, to czym podyktowana była zmiana?

Z poważaniem

Poseł Robert Telus

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10084)

do ministra środowiska

w sprawie działalności Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, a w szczególności niedotrzymywania określonych ustawą Kodeks postępowania administracyjnego terminów na udzielenie odpowiedzi na wnioski kierowane przez organy samorządu terytorialnego

Do naszych biur poselskich napływają informacje o opóźnieniach w działalności i o niezatawianiu spraw w terminach określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego przez Generalną Dyrekcją Ochrony Środowiska i podległe jej RDOŚ.

We wrześniu 2009 r. w starostwie powiatowym w Gorlicach miała miejsce konferencja z udziałem przedstawicieli Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska i Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Krakowie. Uczestnikami konferencji byli inwestorzy, przedsiębiorcy, mieszkańcy powiatu gorlickiego. Powiat ten jest w znacznym stopniu objęty zasięgiem obszaru Natura 2000, zwłaszcza w części południowej. Ograniczenia w inwestowaniu i gospodarowaniu na wskazanym terenie wynikające z przepisów dotyczących Sieci Natura 2000 są źródłem wielu konfliktów i problemów. W trakcie konferencji jej uczestnicy zgłosili szereg wniosków, uwag i pytań w sprawie procedur administracyjnych dla przedsięwzięć planowanych do realizacji w powiecie gorlickim. Powyższe wnioski, uwagi i pytania pismem z dnia 4 października 2010 r. zostały przesłane przez starostę gorlickiego do generalnego dyrektora ochrony środowiska celem zajęcia stanowiska wobec przedstawionych uwag i wniosków. Po upływie czterech miesięcy, tj. 27 stycznia 2011 r. starosta gorlicki skierował kolejne pismo do generalnego dyrektora ochrony środowiska w sprawie poruszanych problemów, które – tak jak pismo z dnia 4 października 2010 r. – również pozostawiono bez odpowiedzi.

Wobec przedstawionych powyżej faktów kieruję do Pana Ministra poniższe pytania:

1. Czy generalny dyrektor ochrony środowiska i podległe mu RDOŚ są wyłączeni spod działania przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, zobowiązujących organy administracji publicznej do udzielania odpowiedzi na kierowane do nich pisma?

2. Dlaczego mimo upływu ośmiu miesięcy od przesłania korespondencji przez starostę gorlickiego brak jest jakiegokolwiek reakcji GDOS?

3. Przepisy implementujące dyrektywy unijne w zakresie lokalizacji inwestycji i oceny ich oddziaływania na środowisko są dla inwestorów, mieszkańców i samorządów lokalnych na terenach objętych ochroną nowymi i nieznanymi regulacjami, utrudniającymi w sposób radykalny prowadzenie działalności. Dlaczego zatem administracja powołana spe-

cialnie do prowadzenia tych procedur zamiast instruować i wspierać zainteresowane podmioty demonstracyjnie je lekceważy?

Posel Anna Paluch
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10085)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy drogi ekspresowej S14

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego w Zgierzu zgłaszają się coraz częściej mieszkańcy Zgierza, którzy zwracają uwagę na hałas i uciążliwe korki spowodowane nadmiernym ruchem samochodowym. Zgierz leży na szlaku komunikacyjnym krajowej jedynki, przez co każdego dnia tysiące samochodów przejeżdżają przez centrum miasta, kierując się do Łodzi lub z Łodzi. W godzinach szczytu ruch jest niezmiernie utrudniony dla przyjezdnych, ale i dla samych mieszkańców Zgierza. Nierzadko sznury samochodów ciężarowych przejeżdżają kilka metrów od okien domów Zgierzan, powodując pęknięcie murów i znaczną emisję spalin. Rozwiązaniem tego problemu jest droga ekspresowa S14, która stanowić ma zachodnią obwodnicę Zgierza i Łodzi. Planowana od kilkudziesięciu lat nie została zrealizowana do dziś, a powinna być, gdyż może odciążyć znacznie ruch samochodów osobowych i ciężarowych w Łodzi, Zgierzu, Konstantynowie Łódzkim i innych miastach województwa łódzkiego.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. W jakim terminie zostanie rozpoczęta i zakończona budowa drogi ekspresowej S14?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury ma już gotowy kosztorys budowy i czy zabezpieczyło środki finansowe na realizację budowy drogi S14?

3. Jaki jest planowany przebieg drogi ekspresowej S14 na terenie powiatu zgierskiego, ze szczególnym uwzględnieniem miasta Zgierza?

Z poważaniem

Posel Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10086)

do ministra infrastruktury

w sprawie opóźnień w budowie autostrady A1 na odcinku Toruń – Stryków

Szanowny Panie Ministrze! Na rok przed planowanym oddaniem kierowcom autostrady A1 z Torunia do Łodzi na niektórych odcinkach udało się wykonać zaledwie kilkanaście procent zaplanowanych prac. Na jednym z odcinków trasy A1 z Torunia do Łodzi, który buduje Irlandzka firma SRB Civil Engineering Limited, zrealizowano jedynie 14,4% budowy, pomimo że do 15 sierpnia 2011 r. powinno być zrealizowane 30% prac.

Minister infrastruktury sprawuje kontrolę nad Generalną Dyrekcją Dróg Krajowych i Autostrad, a więc ma wpływ na tę instytucję, powinien wspierać jej działania, ale i kontrolować je. Realizacja zadań związana z autostradą A1 na odcinku z Torunia do Strykowa nie została taką kontrolą objęta. Odcinek ten skontrolowany zostać powinien ze względu na znaczące opóźnienia w jego realizacji. Ministerstwo Infrastruktury powinno dopilnować, aby ww. odcinek autostrady A1 z Torunia do Strykowa został zrealizowany w przewidzianym terminie, oraz w jak naj szybszym czasie skontrolować tempo prac, a także podjąć działania zmierzające do nadrobienia zaległości.

W związku z powyższym proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kiedy Ministerstwo Infrastruktury podejmie się kontroli nadzorowanej przez GDDKiA budowie odcinka Toruń – Stryków autostrady A1?

2. Jak przedstawia się aktualne zaawansowanie prac w realizacji zadania budowy autostrady A1 na odcinku Toruń – Stryków?

3. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Infrastruktury w celu nadrobienia zaległości w budowie odcinka autostrady A1 z Torunia do Strykowa?

4. Czy minister infrastruktury jest w stanie zapewnić, że realizacja zadania budowy autostrady A1 zostanie zakończona przed turniejem finałowym Euro 2012?

Z poważaniem

Posel Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10087)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planowanej likwidacji
Wydziału Gospodarczego w Sądzie
Okręgowym w Zielonej Górze**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 01.07.2011 r. wejdzie w życie rozporządzenie ministra sprawiedliwości w sprawie zniesienia Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Zielonej Górze. Decyzja ta została podtrzymana pomimo zdecydowanie negatywnej opinii środowiska przedsiębiorców i pracodawców z terenu województwa lubuskiego oraz prezesa Sadu Okręgowego w Zielonej Górze. Wydział Gospodarczy w Sądzie Okręgowym w Zielonej Górze rozpatrywał sprawy z terenu całego województwa. Po wejściu w życie rozporządzenia sprawy gospodarcze do tej pory rozpatrywane w Zielonej Górze przejmie Sąd Okręgowy w Poznaniu, co w istotny sposób utrudni dostęp do sądownictwa gospodarczego przedsiębiorcom z regionu lubuskiego.

Jakie względy zaważyły na likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Zielonej Górze, skoro liczba spraw rozpatrywanych przez ten sąd była porównywalna z liczbą spraw rozstrzyganych w innych ośrodkach, które planowano zlikwidować, ale ostatecznie pozostawiono, np. w Koszalinie?

Z poważaniem

Poseł Marek Ast

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10088)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie doprecyzowania przepisów
Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zwrócił się pan S. z problemem, który – moim zdaniem – może dotyczyć wielu rodzin w kraju.

W sprawie pana S. Sąd Apelacyjny w Poznaniu trzykrotnie wydał prawomocne postanowienia, w których oparł się na własnej interpretacji art. 58 § 1 K.r.o. oraz art. 107 § 2 K.r.o., w których zawęził pojęcie rodzeństwa objętego zakazem rozdzielania wyłącznie do wspólnych dzieci stron, a więc wykluczył z zakresu ww. przepisów prawa szczególnie rodzaj rodzeństwa, jakim jest rodzeństwo przyrodnie (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 5 maja 2010 r. o sygnaturze I ACz 545/10; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 września

2010 r. o sygnaturze I ACz 1231/10; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 marca 2011 r. o sygnaturze I ACz 262/11). Nie ulega wątpliwości, że na gruncie prawa i praktyki orzeczniczej rodzeństwo przyrodnie stanowi szczególny przypadek rodzeństwa i jako takie posiada wszystkie prawa, obowiązki i przywileje przysługujące rodzeństwu (Kodeks rodzinny i opiekuńczy z komentarzem pod redakcją Kazimierza Piaseckiego, Wydawnictwo Prawnicze w Warszawie, Warszawa 2000, ISBN 83-219-1048-3, str. 80). Powyższą, trzykrotnie powtórzoną interpretację Sądu Apelacyjnego w Poznaniu uważam zatem za nieuzasadnioną dyskryminację rodzeństwa przyrodniego oraz za niezgodną z intencjami ustawodawcy i literalnym brzmieniem ww. przepisów prawa.

Wyżej wymienione przepisy prawa zostały wprowadzone do Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego stosunkowo niedawno, a mianowicie ustawą z dnia 6 listopada 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2008 Nr 220, poz. 1431). W konsekwencji brak jest jeszcze bogatej praktyki orzeczniczej, w tym orzeczeń Sądu Najwyższego co do sposobu właściwej interpretacji tych przepisów w sytuacji przypadku szczególnego, jakim jest wychowujące się wspólnie rodzeństwo przyrodnie.

W szczególności zwrócić należy uwagę na fakt, że w ww. przepisach prawa ustawodawca operuje liczbą pojedynczą, określając obowiązek rozstrzygnięcia o opiece nad wspólnym dzieckiem stron. Jednocześnie ustawodawca zakazuje rozdzielania rodzeństwa. Trudno nie uznać zatem, że ustawodawca przewidział i świadomie zawarł w dyrektywie zakazującej (bez ważnych ku temu przyczyn) rozdzielania także rodzeństwa przyrodniego jako szczególnego przypadku rodzeństwa. W przeciwnym bowiem razie ustawodawca zawarłby dyrektywę zakazu rozdzielania wspólnych dzieci stron lub wprost zawarłby klauzulę, że przepis nie dotyczy rodzeństwa przyrodniego.

Obecny stan, w którym własna interpretacja Sądu Apelacyjnego w Poznaniu stoi wprost w sprzeczności z literalnym brzmieniem treści prawa, rodzi sytuację braku zaufania do prawa. Gdyby taka praktyka orzecznicza miała się utrwalić, stanowiłaby niewątpliwie zagrożenie dla praw dzieci będących rodzeństwem przyrodnim, generując dla nich nieodwracalne i niepożądane dla nich oraz interesu społecznego skutki. Sytuacja, w której Sąd Apelacyjny wydaje prawomocne postanowienia tymczasowe niepodlegające dalszej kontroli instancyjnej w oparciu o wątpliwą interpretację prawa, a wyrok końcowy jest odwołany, rodzi nieodwracalne konsekwencje dla rozdzielonego rodzeństwa.

Szanowny Panie Ministrze, uwzględniając opisaną sytuację, proszę o odpowiedź na pytanie: Czy istnieje możliwość doprecyzowania przepisów Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego w taki sposób, by nie było wątpliwości, że słowo: rodzeństwo odnosi się także do rodzeństwa przyrodniego wychowywanego razem,

co zniweluje możliwość własnej interpretacji przepisów przez sądy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jerzy Materna

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10089)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie finansowania mniejszości
narodowych i etnicznych na obszarze
Rzeczypospolitej Polskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Zadłużenie każdego obywatela i dług publiczny obciążający nasz kraj dają podstawy do zwrócenia uwagi na wydatki w każdym obszarze wsparcia, jakiego Polska udziela innym. Prosimy zatem o przedstawienie zestawienia wydatków jakie Rzeczpospolita Polska poniosła w 2010 r. w związku z finansowaniem na swoim terytorium działalności mniejszości narodowych i etnicznych.

Prosimy również o informację w formie zestawienia, w rozbiciu na poszczególne narodowości i grupy etniczne korzystające z dofinansowania z budżetu państwa w 2010 r.

Ważną informacją byłoby przedstawienie zestawienia uwzględniającego planowane wydatki na rok 2011 oraz założeń do projektu ustawy budżetowej na 2012 r. odnoszące się do ww. materii.

Panie Ministrze, czy finansowanie mniejszości narodowych i grup etnicznych w naszym kraju znajduje zrównoważenie w finansowaniu naszych rodaków w innych krajach?

Z poważaniem

Posłowie Andrzej Adamczyk
i Edward Czesak

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10090)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie polskich samolotów pasażerskich
typu ATR spółki Eurolot, należącej
do PLL LOT SA i Skarbu Państwa**

Szanowny Panie Ministrze! Na portalu tvn24.pl przeczytać można, że w pierwszych trzech tygodniach maja br. doszło do 13 incydentów z udziałem polskich

samolotów pasażerskich. Aż sześć z nich dotyczyło jednego typu maszyn: ATR-ów Eurolotu, spółki należącej do LOT-u i Skarbu Państwa. Mechanicy spółki mówią, że problem jest poważny, a oni nie nadążają ze zleceniami; wniosek – liczy się czas i pieniądze, a nie jakość. 19 maja br. 10 min po starcie samolotu na linii Wrocław – Monachium piloci zdecydowali się zawrócić na lotnisko, kontrolki pokazały nieprawidłowe działanie jednego z dwóch turbośmigłowych silników. Na szczęście nikt z pasażerów nie ucierpiał.

Według prawa każdy polski przewoźnik musi powiadomić o usterkach i awariach Państwową Komisję Badania Wypadków Lotniczych lub Urząd Lotnictwa Cywilnego. Jak donoszą powyższe urzędy, w pierwszych trzech tygodniach maja miało miejsce 13 zdarzeń związanych z problemami technicznymi z udziałem wszystkich polskich samolotów pasażerskich i dotyczyły wysłużonych eurolotowskich samolotów ATR-72, wersja 202, i ATR-42, wersja 500. Miało to miejsce 2, 4, 9, 12, 18 i 19 maja. W dwóch przypadkach były to lądowania w trybie emergencji, czyli w pełnej asyście straży pożarnej i pogotowia. Liczba tyłu awarii w tak krótkim czasie jest bardzo niepokojąca i mimo że załogi ATR-ów zachowały się zgodnie z procedurami, mogło dojść do poważnych wypadków lotniczych. Wpływ na te zdarzenia mają przede wszystkim takie czynniki, jak: wiek samolotów, ukryte wady materiałowe, błędy obsługowe, ale także niestaranność wykonania remontu. Jednak wraz z rozpoczęciem sezonu letniego wiele samolotów zaczyna latać więcej i częściej z powodu uruchomienia siatki lotów wakacyjnych. W związku z tym każda usterka maszyny, która choćby na chwilę wyłączyła ją z możliwości wykonywania lotów, obciąża inną, a przede wszystkim naraża życie pasażerów. W tej sytuacji efektem polityki LOT-u i Eurolotu jest to, że w poszukiwaniu czasu i oszczędności usterki w samolotach przewoźnika coraz częściej naprawiane są w bazach poza granicami naszego kraju, bo polscy mechanicy nie chcą się podpisywać pod szybkością, a nie jakością naprawy usterek.

W związku z powyższą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie kroki podjęło ministerstwo w stosunku do spółki Eurolot? Czy podjęto szczegółową kontrolę w celu ustalenia przyczyn usterek samolotów w czasie zaledwie 18 dni? Czy sytuacja nie wymaga nałożenia sankcji w stosunku do spółki?

2. Dlaczego awarie dotyczą tylko samolotów typu ATR? Dlaczego nie podjęto kroków, by wymienić maszyny lub szczegółowo naprawić usterki?

3. Czy ministerstwo ma opracowany plan rozwiązania poważnego problemu spółki, która poprzez dopuszczanie do lotów wadliwych samolotów naraża życie dziesiątków nieświadomych ludzi?

4. Czy ministerstwo zdaje sobie sprawę, pod jaką presją psychiczną pracują mechanicy, którzy powinni rzetelnie naprawiać usterki, tymczasem zmuszani

są do pracy na ilość i szybkość, a nie jakość napraw, słysząc polecenie typu „panowie, dobra, zróbcie cokolwiek? Czy ministerstwo podjęło interwencję w tej sprawie?

5. Wiadomo, że usterki w lotnictwie są rzeczą normalną raz na jakiś czas. Jednak czy Pan Minister nie jest zaniepokojony ilością sześciu przerwanych lotów w ciągu zaledwie 18 dni? Gdyby nie kompetencja i szybka reakcja załogi danego samolotu, mogłoby dojść do tragedii. Czy planuje się kontrolę pozostałych samolotów typu Boeing czy Embraer?

6. Czy spółka Eurolot zdaje sobie sprawę, że swoimi ukrytymi i podejrzanymi działaniami w kwestii szybkich i niedokładnych napraw uszkodzonych samolotów naraża się na dodatkowe koszty oraz straty dla Skarbu Państwa? Przecież gdyby naprawić usterki raz, a porządnie, nie dochodziłoby do tylu awarii.

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10091)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie Polskiego Radia Lwów

Szanowny Panie Premierze! W 1998 r. w wyniku prowadzonej zbiórki pieniędzy przez Fundację Pomoc Polakom na Wschodzie (zwanej dalej fundacją) oraz Polskie Radio Katowice zebrano znaczną kwotę pieniędzy. Mówi się o kwocie ponad 250 tys. zł. Pieniądze do dnia dzisiejszego nie trafiły na konto polskiego Radia Lwów, lecz zalegają na subkoncie fundacji z dopiskiem: „w celu powołania polskiej redakcji we Lwowie”. Kwota ta może uratować ważną dla miejscowych Polaków instytucję kulturalną.

Radio Lwów jest instytucją, którą tworzy 20 osób, w tym uczniowie szkół średnich, studenci, ludzie różnych profesji, a nawet osoby starsze, na dodatek nie tylko Polacy, lecz także ludzie z rodzin mieszanych, a nawet Ukraińcy i Rosjanie. Wszyscy pracują społecznie. Poświęcają swój wolny czas, na czym tracą ich rodziny. Ponadto członkowie redakcji z własnych środków opłacają nie tylko stronę internetową czy działalność informatyków, ale również materiały piernicze oraz przemysłowe.

Radio znajduje się w bardzo trudnym położeniu materialnym. Tymczasem na koncie fundacji zalegają znaczne pieniądze.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy fundacja działa w zgodzie ze statutem i należyście dba o wspieranie polskich mediów środowisk promujących Polskę na Wschodzie?

2. Dlaczego fundacja do tej pory nie przekazała pieniędzy na działalność polskiemu Radiu Lwów i wciąż dysponuje środkami, który zbierane były w 1998 r. z przeznaczeniem na działalność Radia Lwów?

3. Kto jest odpowiedzialny za zaistniałą sytuację?

4. Czy ktoś poniósł konsekwencję tego typu zaniedbań?

5. Czy fundacja nie prowadzi dyskryminacyjnej polityki względem innych polskich instytucji na Ukrainie?

6. Dlaczego fundacja do dnia dzisiejszego wciąż pozostaje dłużna 12 tys. zł Towarzystwu Kultury Polskiej Ziemi Lwowskiej?

7. Dlaczego fundacja przerwała współpracę z wyżej wymienionym towarzystwem? Kto ponosi za to odpowiedzialność?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10092)

do ministra infrastruktury

w sprawie ograniczenia i sprawnego funkcjonowania komunikacji rejonu Trójmiasta z innymi regionami Polski

Szanowny Panie Ministrze! Drogi łączące Trójmiasto z innymi aglomeracjami przypominają jeden wielki plac budowy, więc korki coraz większe, autostrada A1 powstaje znacznie wolniej niż to obiecywano. W związku z remontem torów kolejowych pociąg z Gdyni do Warszawy jedzie prawie 8 godzin. Przed nami pełnia sezonu turystycznego, co spowoduje kolejny wzrost natężenia ruchu.

W takiej sytuacji polski narodowy przewoźnik LOT ogranicza o 30% liczbę lotów na trasie Gdańsk – Warszawa. Od poniedziałku do piątku zamiast 8 lotów dziennie jest tylko 5 lub 6 zależnie od dnia, a w soboty i niedziele zamiast 5 połączeń, jak było dotychczas, pozostawiono tylko 3. Pozostałe zlikwidowano. Pomiędzy godziną 8.30 a 19.30 nie ma w soboty żadnego lotu na tej trasie. W związku z tak drastycznym obcięciem dostępności połączeń ceny biletów podrożały o 300%, a w poniedziałek zwykle nie można już kupić żadnych biletów na piątek, bo nie ma po prostu miejsc.

Uważam, że jest to typowa praktyka monopolistyczna i nieliczenie się z potrzebami pasażerów, oraz społeczności miejscowej. LOT, jak i spółka Eurolot należą w dużej części do Skarbu Państwa. Nie rozumiem, jak można w momencie znacznego wzrostu popytu na usługi ograniczać ich podaż. Logika podpowiada mi, że taką koniunkturę należałoby wyko-

rzystać, raczej zwiększając ilość połączeń, a nie ograniczając je.

Obowiązkiem państwa jest zapewnienie obywatelom możliwości funkcjonowania, przemieszczania się i sprawnej komunikacji. Dla porównania, bilet z Gdańska do Frankfurtu i powrotem, półtorej godziny lotu, można kupić nawet za 700–900 zł, do Warszawy trudno dostać miejsce za 600 zł w jedną stronę, pół godziny lotu.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy ministerstwo zamierza pilnie zbadać zaistniałą sytuację? Co rząd ma zamiar zrobić, aby ten problem rozwinąć?

2. Jak chcemy przyciągać na Pomorze inwestorów, skoro nawet do Warszawy nie można dolecieć w logiczny i prosty sposób? Jak w takiej sytuacji możemy rozwijać polską przedsiębiorczość?

3. Proszę o wyjaśnienie, dlaczego Gdańsk i całe Trójmiasto stają się coraz bardziej odcięte od świata?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10093)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie osób oszukanych
przez deweloperów budowlanych
na przykładzie mieszkanki Gdyni**

Szanowny Panie Ministrze! Z prośbą o pomoc zwróciła się do mnie pani Z. M. w sprawie dotyczącej zajęcia zadłużenia hipoteki z księgi wieczystej nr GDI Y/00090154/9 wyodrębnionej z KW nr GDI T/00052212/6. Pani M. w 2003 r. zapłaciła pełną, wymaganą kwotę zgodną z ówczesną wartością rynkową swojej nieruchomości na podstawie umowy zawartej z deweloperem – firmą Interbud sp. z o.o. Do chwili obecnej w księdze wieczystej o powyższym numerze znajduje się wpis Banku Ochrony Środowiska, obciążający hipotekę. W odpowiedzi na moje zapytanie Bank Ochrony Środowiska poinformował mnie, że „Bank podejmuje działania mające na celu opracowanie rozwiązania prawnego, które umożliwi pogodzenie interesu banku, tj. uzyskanie spłaty kredytu finansującego budowę lokali, z interesem właścicieli lokali, którzy dokonali zapłaty całości ceny za dany lokal, a mimo to z winy dewelopera nie uzyskali wykreślenia hipotek”.

Pani M. czuje się bezsilna, mimo zapłaconej całej kwoty za mieszkanie nie jest jego właścicielką i nie może nim w pełni dysponować.

W związku z powyższą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy istnieje rozwiązanie prawne mające na celu przyznanie pełni praw do dysponowania nabytym mieszkaniem po wpłacie całości pieniędzy przez kupującego, w przypadku gdy deweloper nie wywiąże się z umowy, nie spłacając kredytu finansującego budowę?

2. Jakie są sankcje nałożone na dewelopera w takiej sytuacji i czy istnieje jakaś możliwość wyegzekwowania należnych pieniędzy przez bank oprócz postępowania egzekucyjnego?

3. W jaki sposób właściciele kupionych mieszkań (tu pani Z. M.) mogą stać się pełnoprawnymi właścicielami nieruchomości, w szczególności czy istnieje inny sposób, by doprowadzić do wykreślenia hipoteki obciążającej lokal mieszkalny?

4. Jakie negatywne konsekwencje grożą pani M. z tytułu prowadzonej egzekucji w stosunku bank – deweloper?

5. Czy istnieje możliwość zawarcia umowy kupna-sprzedazy między panią M. a Bankiem Ochrony Środowiska, wynikającej z faktu, iż pani M. zapłaciła już wymaganą kwotę za nieruchomość?

6. Czy ministerstwo prowadzi rejestr podobnych spraw? Czy zamierza podjąć działania mające na celu zbadanie problemu, który dotyczy skali całego kraju?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10094)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie liczby osób, które złożyły wnioski
o odejście z armii do dnia 31 maja 2011 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Ostatnimi czasy media donoszą, że nastroje panujące w armii są fatalne. Wielu żołnierzy składa wnioski o odejście ze służby. Kierują się zapowiadany przez rząd zmianami dotyczącymi emerytur wojskowych. Według „Rzeczpospolitej” głównymi powodami decyzji wojskowych są: niepewność związana ze zmianami w systemie emerytalnym służb mundurowych, brak stabilności służby (np. żołnierz, który wrócił z misji, chce wierzyć, że będzie miał zapewnione stanowisko) oraz brak możliwości rozwoju czy awansu – szczególnie dotyczy to podoficerów. Dlatego najbardziej doświadczeni żołnierze, po odbytych misjach zagranicznych: komandosi z jednostek specjalnych, lotnicy, nurkowie, skoczkowie spadochronowi czy saperzy, chcą odejść z armii.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czym wg ministerstwa jest spowodowana lawina odejść z armii, która ruszyła na początku maja br.?

2. Ilu żołnierzy na dzień 31 maja 2011 r. złożyło wypowiedzenia?

3. Czy ministerstwo zdaje sobie sprawę z tego, że z armii polskiej odchodzą znakomici fachowcy i doświadczeni żołnierze, którzy są potrzebni do ochrony i dbania o państwo polskie?

4. Jakie rozwiązania podjęło ministerstwo w celu zatrzymania w armii doskonałych fachowców?

5. Dlaczego żołnierze, którzy dbają o bezpieczeństwo Polski czy wyjeżdżają na misje zagraniczne, poświęcając swoje życie, nie mają poczucia stabilności finansowej oraz możliwości dalszego rozwoju w armii?

6. Czy zdaniem ministerstwa zmiany emerytalne zaproponowane przez rząd, które wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2012 r., są sprawiedliwe? Czy armii nie powinno traktować się jak każdej służby mundurowej działającej w Polsce?

7. Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo, by poprawić stan polskiej armii?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10095)

do ministra środowiska

**w sprawie remontu prawego wału rzeki Wisły
we wsi Lipowa w gm. Spytkowice,
pow. wadowicki, woj. małopolskie**

Podczas ubiegłorocznej powodzi 19 maja 2010 r. w wyniku spiętrzenia wód nastąpiło rozszczelnienie wału na rzece Wiśle położonego w Lipowej w gm. Spytkowice, pow. wadowicki, woj. małopolskie. Remont tego wału jest priorytetem dla miejscowej społeczności ze względu na zagrożenie jego przerwaniem przy każdym kolejnym nagłym spiętrzeniu wód. Przerwanie wału oznaczać będzie konieczność ewakuowania mieszkańców z zagrożonych zalaniem terenów oraz powstanie ogromnych szkód materialnych i społecznych w gm. Spytkowice.

Pytanie: Jakie działania ma zamiar podjąć ministerstwo w celu wyremontowania wału wiślanego w miejscowości Lipowa w gm. Spytkowice?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Polak

Andrychów, dnia 10 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10096)

do ministra zdrowia

**w sprawie sytuacji
pracowników Wojewódzkiej Stacji
Sanitarно-Epidemiologicznej w Krakowie**

Szanowna Pani Minister! Ze stosowną informacją zwrócili się do mnie przedstawiciele związków zawodowych, skupiających pracowników Wojewódzkiej Stacji Sanitarно-Epidemiologicznej w Krakowie. Z korespondencji przesłanej również na ręce Pani Minister jednoznacznie wynika, jak niepokojąco trudna wydaje się być sytuacja zatrudnionych w ww. instytucji osób. Dotyczy ona pogarszającej się sytuacji finansowej Inspekcji, co przekłada się na poziom ich osobistych dochodów. Przyczyną takiej sytuacji jest wieloletnie niedofinansowanie oraz wyłączenie ze struktur resortu zdrowia inspekcji sanitarnej. Jak przytaczają przedstawiciele pracowniczych związków zawodowych ich zarobki są nieporównywalnie niskie w stosunku do pracowników innych inspekcji państwowych.

Musimy mieć na uwadze, jak istotną rolę pełni inspekcja sanitarna w aspekcie bezpieczeństwa narodowego. Możemy to szczególnie zaobserwować w ostatnich dniach, kiedy pracownicy inspekcji podejmują wyjątkowe działania, w związku z możliwością pojawienia się w naszym kraju warzyw skażonych bakterią *Escherichia coli*. To zaledwie jeden z wielu przykładów działalności pracowników inspekcji sanitarnej.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy przewidywane są działania legislacyjne gwarantujące zabezpieczenie finansowe dla działalności nadzorowo-zapobiegawczej oraz laboratoryjnej Państwowej Inspekcji Sanitarnej?

2. Jak ocenia Pani Minister możliwość uzyskania podwyżek wynagrodzeń pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej?

3. Czy istnieje możliwość przywrócenia Państwowej Inspekcji Sanitarnej w struktury Ministerstwa Zdrowia?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Adamczyk

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10097)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie pomocy państwa w nabywaniu
mieszkań dla wychowanków domów dziecka
bądź pochodzących z rodzin zastępczych**

Szanowna Pani Minister! Wszyscy doskonale zdajemy sobie sprawę, jak trudną i bolesną dla młodego człowieka jest sytuacja, kiedy w procesie wychowania i socjalizacji miejsce naturalnych rodziców muszą z różnych przyczyn zajmować instytucje państwowe lub rodziny zastępcze. Wiemy także, jak duża jest liczba dzieci i młodzieży, których taka sytuacja na co dzień spotyka. Nie ulega wątpliwości, iż pomimo najlepszych chęci i wyłożonych starań placówek państwowych oraz rodzin zastępczych nie zawsze da się w pełni usamodzielnić i przygotować do dorosłego życia takie dzieci. Nabyte w dzieciństwie wypaczenie pozostaje na całe życie, nie mija z chwilą opuszczenia domu dziecka.

Często spotykaną sytuacją wydaje się kwalifikowanie w życiu społecznym takich osób jako wykluczone społecznie. Przejawia się to m.in. w trudnościach z nabyciem mieszkania.

Dlatego wobec powyższego, mając na uwadze trudny los takich osób, a także wrażliwość kierowanego przez Panią Minister resortu na sprawy związane z szeroko rozumianym wykluczeniem społecznym, zwracam się z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy państwo polskie posiada i realizuje programy, którymi objęte pomocą są osoby będące wychowankami domów dziecka lub rodzin zastępczych, pomagające w nabyciu mieszkania?

2. Czy Pani Minister zamierza podjąć kroki zmierzające do poprawy sytuacji takich osób na rynku mieszkaniowym i na czym one będą polegały?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Adamczyk

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10098)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie zaawansowania prac budowlanych
na stadionie narodowym w Warszawie**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich tygodniach media donoszą o kłopotach związanych z finalizacją budów stadionów na turniej Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012. Wśród nich naj-

częściej wymienia się obiekty powstające w Gdańsku oraz stadion narodowy w Warszawie. Jak doskonale wiemy, ze względu na opóźnienia w realizacji inwestycji na stadionie PGE Arena w Gdańsku nie mógł się odbyć wcześniej zaplanowany międzypaństwowy mecz piłkarski. W związku z tą sytuacją nasuwa się szereg pytań i wątpliwości.

Tak jak dziesiątki tysięcy polskich obywateli, obojętnie z uwagą śledzę losy procesu inwestycyjnego związanego ze wznoszeniem sztandarowego obiektu przyszłorocznych mistrzostw Europy w piłce nożnej, tj. stadionu narodowego w Warszawie. Każdy z nas doskonale zdaje sobie sprawę, jak ważny i jak symboliczny to obiekt, stąd ważna i potrzebna wydaje się być pełna i wyczerpująca informacja w zakresie zaawansowania prac związanych z budową stadionu.

Dlatego wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra, jako podmiotu kontrolującego spółkę Narodowe Centrum Sportu sp. z o.o, z prośbą o udzielenie następujących informacji:

1. Czy w toku realizacji procesu inwestycyjnego i budowy stadionu wystąpiły okoliczności mogące skutkować opóźnieniami w całościowej realizacji inwestycji?

2. Na kiedy wyznaczono termin oddania do użytkowania stadionu narodowego w Warszawie i czy będzie on dotrzymany?

3. Czy termin 30 czerwca 2011 r., jako data zakończenia budowy stadionu narodowego w Warszawie, jest realny?

4. Jak przedstawia się kalendarz imprez i przedsięwzięć, które mają odbyć się na stadionie narodowym w bieżącym roku?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Adamczyk

Warszawa, dnia 25 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 10099)

do ministra infrastruktury

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na drodze krajowej nr 7 na terenie
gm. Mogilany w Małopolsce**

Szanowny Panie Ministrze! Zwrócili się do mnie przedstawiciele mieszkańców oraz samorządu gminy Mogilany na terenie powiatu krakowskiego. Sprawa dotyczy przebiegającej przez teren wspomnianej gminy DK nr 7, tzn. popularnej zakopianki. Doskonale wiemy, z jak wielkim natężeniem ruchu mamy do czynienia na tej drodze, zwłaszcza we wzmożonym sezonie turystycznym, kiedy zakopianką w kierunku Podhala zmierzają ogromne ilości pojazdów.

Jak wskazują wnoszący, pomimo podejmowanych prób poprawy bezpieczeństwa mieszkańców oraz podniesienia komfortu użytkownika drogi dla kierowców włączających się do ruchu oraz przecinających ww. drogę sytuacja wciąż nie ulega poprawie, a poziom bezpieczeństwa jest ekstremalnie niebezpieczny, co obrazuje ilość ofiar, jakie uległy śmierci na tym odcinku. Z sytuacją szczególnie dramatyczną mamy do czynienia w miejscowości Gaj. Stan infrastruktury zapewniający bezpieczeństwo osób mieszkających w sąsiedztwie drogi oraz chcących włączyć się do ruchu jest wciąż dalece niedostateczny, pomimo ciągłych obietnic ze strony administratora drogi.

Z informacji, jakie udało mi się uzyskać, wiem, iż kwestia związana z bezpieczeństwem DK nr 7 w gminie Mogilany jest drażliwym tematem społecznym, co w niedługim czasie może skutkować protestami oraz blokadą drogi.

Dlatego, wobec powyższego, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytanie:

Jakie działania podejmie kierowany przez Pana Ministra resort w kwestii wpływu na administratora drogi, celem rozwiązania problemu?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Adamczyk

Warszawa, dnia 16 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 10100)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie dramatycznej sytuacji w gm. Górki Wielkie na Śląsku Cieszyńskim, powstałej w wyniku katastrofalnej nawałnicy, która miała miejsce dnia 1 czerwca 2011 r.

Szanowny Panie Ministrze! Wystarczyło zaledwie kilka godzin intensywnych opadów, by woda całkowicie zalała domy i zmyła drogi w Górkach Wielkich. Ulewny deszcz doprowadził do przejścia potężnej fali powodziowej przez małą miejscowość. Sytuacja wymagała ewakuacji szkoły i licznych akcji ratunkowych. Zalane gospodarstwa, domy, piwnice, ujęcia studni, wyrwana nawierzchnia dróg, wyrwione drzewa. Kilkadziesiąt minut wystarczyło, by wezbrana woda zebrała ze sobą, co miała na swoje drodze. Burza poczyniła ogromne zniszczenia, straty są kolosalne. Najwięcej szkód jest wokół Zespołu Szkół w Górkach Wielkich, gdzie woda doszczętnie zniszczyła drogę, dwa boiska szkolne, chodniki i parking. Zaraz po nawałnicy jezdnia zamieniła się w rzekę. Przeprowadzono akcję wypompowywania wody z piw-

nic i przydomowych studni oraz czyszczenie dróg. Niemniej jednak likwidacja skutków nawałnicy wiąże się z bardzo dużymi wydatkami. Są to kwoty przekraczające możliwości finansowe gmin, zatem konieczne będzie wsparcie z rezerwy celowej budżetu państwa.

W związku z tym kieruję do Pana następujące zapytanie:

1. Kiedy i w jakiej kwocie ministerstwo przeznaczy stosowne środki na usunięcie szkód spowodowanych przez nawałnicę na terenie gminy Górki Wielkie z będącej w jej dyspozycji rezerwy celowej budżetu państwa?

2. Czy zabezpieczy ona poszkodowanym w pełni straty powstałe na skutek kataklizmu?

3. Czy sytuacja powstała w gminie Górki Wielkie jest monitorowana przez podległy Panu resort?

4. Czy poszkodowani mieszkańcy zostali niezwłocznie objęci pomocą doraźną, finansową oraz szczególnie ważną w tym momencie opieką psychologiczną?

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10101)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych

Panie Ministrze! Śląsk jest najbardziej zurbanizowanym i uprzemysłowionym regionem Polski. W wielu miastach i gminach znajdują się nieczynne już dziś obiekty świadczące o historii rozwoju przemysłu na naszych ziemiach i stanowiące żywe świadectwo myśli technologicznej łączącej wpływy polskie, niemieckie i austriackie Śląska czasów zaborów i wojen, a także lat powojennych. Historia nadała tym obiektom przemysłowym wyjątkowy charakter, a naszym zadaniem jest utrzymanie tego wyjątkowego dziedzictwa, dlatego wiele samorządów podejmuje działania, by uchronić przed zniszczeniem te prawdziwe perły techniki. Rewitalizacja terenów i obiektów poprzemysłowych, zmierzająca albo do ich przebudowy ułatwiającej efektywne wykorzystanie, albo do ich restauracji w celach rekreacyjnych, muzealnych lub edukacyjnych wymaga sporych nakładów finansowych, jakich poszczególne samorzady nie są w stanie udźwignąć.

Udane inicjatywy, wśród których są zabytkowa kopalnia Guido w Zabrze, Muzeum Energetyki w Łaziskach Górnych, zabytkowa kopalnia Ignacy w Rybniku, zabytkowa stacja kolejki wąskotorowej w Ru-

dach oraz inne ogniwa Szlaku Zabytków Techniki to interesujące i przyciągające turystów miejsca na Śląsku, dzięki którym nasz region z zadymionego i typowego przemysłowego obszaru zmienia się w miejsce atrakcyjne i oferujące ciekawą rozrywkę oraz nietypową, bardzo lubianą i pożądaną formę edukacji połączonej z zabawą.

Utrzymanie obiektów poprzemysłowych w celu ich wykorzystania stanowi bardzo ważną kwestię dla woj. śląskiego, dlatego Sejmik Województwa Śląskiego przyjął rezolucję w sprawie podjęcia działań zmierzających do utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych, którego zadaniem będzie przeciwdziałanie ubożeniu dziedzictwa industrialnego i zabytkowej infrastruktury Śląska. Dotychczas dbałość o zabezpieczenie unikatowych maszyn, urządzeń i budynków opierała się w znacznej mierze na kooperacji sektora prywatnego, organizacji pozarządowych oraz samorządów lokalnego i wojewódzkiego, oczywiście w ramach prawa i możliwości budżetowych. Wzrastająca skala potrzeb wymusza uwzględnienie w wydatkach udziału budżetu centralnego. Stąd propozycja powołania wspomnianego funduszu, który objąłby cenne dla kultury polskiej zabytki techniki niezbędną opieką i ochroną, co powinno być jednym z priorytetów polityki kulturalnej państwa.

Fundusz Ochrony Zabytków Przemysłowych nie byłby pierwszym w kraju. Forma ta sprawdza się na przykładzie Narodowego Funduszu Rewaloryzacji Zabytków Krakowa, który z powodzeniem działa od 1985 r. Dlatego proszę o informację, czy Pan Minister planuje w najbliższym czasie utworzenie takiego funduszu dla zabytków Śląska.

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10102)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie działalności świetlic terapeutycznych prowadzonych przez Fundację im. Brata Alberta

Stan faktyczny: Na terenie powiatu chrzanowskiego działają od 2001 r. trzy świetlice terapeutyczne prowadzone przez Fundację im. Brata Alberta – w Chrzanowie, Libiążu i Trzebini. Ich głównym celem jest kompleksowa i ciągła rehabilitacja zmierzająca do zwiększenia samodzielności i niezależności osób niepełnosprawnych. Zajęcia świetlicowe prowadzone są w wymienionych placówkach codziennie, a uczestniczy w nich aktualnie 75 dzieci i młodzieży o różnym stopniu niepełnosprawności, które korzy-

stają z różnorodnych form terapii i rehabilitacji, jak również uczestniczą w zajęciach uspołeczniających oraz atrakcyjnych działaniach z zakresu rehabilitacji społecznej.

W lokalnym środowisku aktywność świetlic środowiskowych stanowi wyjątkowo istotną i pożyteczną formę integracji oraz wyrównywania szans dzieci i młodzieży niepełnosprawnej w jej życiowym otoczeniu.

Jak poinformowało mnie starostwo powiatowe w Chrzanowie, z dniem 31 grudnia 2011 r. wygasa umowa zawarta pomiędzy Fundacją im. Brata Alberta a Państwowym Funduszem Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na zadanie zlecone dotyczące rehabilitacji dzieci i młodzieży niepełnosprawnej intelektualnie w ramach prowadzenia świetlic terapeutycznych.

Zgodnie jednak z obowiązującymi zasadami ubiegania się o realizację zadań dofinansowanych ze środków PFRON fundacja nie może przystąpić do konkursu ogłoszonego przez fundusz, dopóki nie zakończy się obecnie obowiązująca umowa. Zasada ta nie pozwala zapewnić ciągłości rehabilitacji niepełnosprawnych dzieci i młodzieży.

Pytania:

1. Czy ministerstwo przewiduje zmiany w zasadach przystąpienia do konkursu, tak aby umożliwić ciągłość działalności świetlic terapeutycznych?

2. Czy przewiduje się dofinansowanie świetlic w takiej formie, która zapewniłaby nieprzerwaną rehabilitację podopiecznych, a jednocześnie płynność finansową organizacji?

3. Czy planowane są inne formy dofinansowania kompleksowej i ciągłej rehabilitacji dzieci i młodzieży niepełnosprawnych intelektualnie w roku 2012?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10103)

do ministra zdrowia

w sprawie zasad przyznawania tzw. becikowego

Szanowna Pani Minister! Od 1 listopada 2009 r. obowiązują nowe zasady przyznawania dodatku z tytułu urodzenia dziecka, tzw. becikowego. Aby móc skorzystać z takiego dodatku, matka dziecka musi udokumentować prowadzenie ciąży pod opieką lekarza. Nowelizacja ustawy o świadczeniach rodzinnych wprowadza przepisy uzależniające przyznanie dodatku od spełnienia dwóch warunków: kobieta m.in. musi pozostawać pod opieką medyczną najpóźniej od

10. tygodnia ciąży do porodu oraz potwierdzić tę opiekę specjalnym zaświadczeniem lekarskim. Z pozoru wydaje się, iż wymagania te nie są zbyt wygórowane, a wskazane w rozporządzeniu świadczenia towarzyszą każdej normalnie prowadzonej ciąży.

Pani Minister! Problem pojawia się, gdy kobiety z jakichś powodów nie skorzystały z opieki medycznej do 10. tygodnia ciąży (niekoniecznie z powodu zaniedbania, powodem mogłoby być np. przebywanie w tym czasie za granicą).

Pani Minister! Czy nie wydaje się zasadne wprowadzenie większej tolerancji czasowej, jeśli chodzi o pierwszą wizytę u lekarza specjalisty, jeżeli kobieta później udokumentuje swoje przebywanie pod opieką lekarską?

Z wyrazami szacunku

Poseł Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10104)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zakupu przez nieletnich
napojów alkoholowych przez Internet**

Szanowny Panie Ministrze! Ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi mówi, że w razie wątpliwości co do wieku kupującego sprzedawca ma prawo żądać dokumentu potwierdzającego jego pełnoletność. Ustawa ta nie przewiduje jednak możliwości zakupu alkoholu przez Internet, gdzie trudno jest zweryfikować wiek kupującego.

Panie Ministrze! Czy weryfikacja wieku kupującego alkohol w Internecie jest także uregulowana ustawowo, czy też jest to luka w prawie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10105)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zniesienia ocen
z wychowania fizycznego**

Obecny system oceniania na zajęciach wychowania fizycznego nie pozwala zdaniem większości nauczycieli na obiektywną ocenę uczniów, których stopień sprawności fizycznej jest różny. Uczniowie bar-

dziej sprawni wykorzystują ten przedmiot jako możliwość podniesienia średniej ocen z innych przedmiotów, a uczniowie o słabszej kondycji fizycznej, po pierwsze, obniżają swoją średnią ocen, po drugie, są narażeni na niemiłe komentarze ze strony kolegów, przez co niechętnie uczestniczą w tychże zajęciach.

Ocena powinna być uzależniona nie od tabel, według których określa się sprawność ucznia, ale od postępu, jakiego dokonał, i wysiłku, jaki włożył w wykonanie zadania, a także od tego, czy uczęszczał na zajęcia i brał w nich czynny udział.

Czy zdaniem ministerstwa nie wydaje się zasadne wprowadzenie z przedmiotu, jakim jest wychowanie fizyczne, ocen w systemie „zaliczył/a” i „nie zaliczył/a”? Rozwiązanie to na pewno zwiększyłoby aktywność fizyczną uczniów ze słabszą kondycją podczas zajęć.

Z wyrazami szacunku

Poseł Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10106)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie prywatyzacji Fabryki Silników
Agregatowych i Trakcyjnych w Poznaniu**

Szanowny Panie Ministrze! Fabryka Silników Agregatowych i Trakcyjnych sp. z o.o. jest spółką córką H. Cegielski Poznań SA. Sprzedaż tej fabryki może być istotną pomocą dla znajdującego się w trudnej sytuacji przedsiębiorstwa o ponad 150-letniej tradycji. Niestety, do tej pory 5 prób sprzedaży Fabryki Silników Agregatowych i Trakcyjnych zakończyło się fiaskiem. W kolejnych przetargach cena wywoławcza spółki spada: z 115 mln do 49,9 mln zł w najnowszym przetargu.

W związku z przedstawioną sytuacją pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie przeszkody napotykał do tej pory proces prywatyzacji Fabryki Silników Agregatowych i Trakcyjnych? Co w opinii Pana Ministra było przyczyną niepowodzenia dotychczasowych przetargów?

2. Jakie są plany Pana Ministra wobec H. Cegielski Poznań SA, w sytuacji gdyby nie udały się kolejne próby sprzedaży Fabryki Silników Agregatowych i Trakcyjnych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10107)

do ministra infrastruktury

w sprawie możliwości rozszerzenia przyjętej przez PKP Przewozy Regionalne sp. z o.o. strefy C do Dąbrowy Górniczej-Ząbkowic

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego w Dąbrowie Górniczej zgłaszają się osoby z pobliskich Ząbkowic, dzielnicy Dąbrowy Górniczej zbulwersowani zróżnicowaniem cen biletów na trasie kolejowej z Dąbrowy Górniczej do Katowic. Okazuje się, że choć Ząbkowice są także dzielnicą Dąbrowy, to ceny przejazdu pociągami na ww. trasie z innych przystanków niż Ząbkowice są o połowę niższe. Np. z oddalonego o parę kilometrów Gołonogu można dojechać do Katowic koleją za cenę 3 zł, a już z Ząbkowic za 6,30 zł, analogicznie bilet miesięczny z Gołonogu, który obejmuje strefa C, jest tańszy o 82 zł. Wszystko dlatego, że Ząbkowice znalazły się jako jedyna dzielnica Dąbrowy poza tzw. strefą.

Mieszkańcy Ząbkowic są tą sytuacją głęboko sfrustrowani. Z miesiąca na miesiąc odczuwają coraz większy zawód decyzją Zarządu PKP Przewozy Regionalne sp. z o.o., uważają tę sytuację za dyskryminującą ich pośród wszystkich obywateli miasta na prawach powiatu – Dąbrowy Górniczej. Największe koszty tej dyskryminacji ponosi młodzież, która codziennie dojeżdża do uczelni usytuowanych w Katowicach, oraz mieszkańcy Ząbkowic zatrudnieni w tamtejszych firmach. Problem ten zyskuje coraz większe znaczenie z uwagi na obecną drożyznę, którą dotknięte są szczególnie rodziny niezamożne, utrzymujące się z pensji jednego członka rodziny, który musi dojeżdżać do pracy do Katowic (bardzo częsta sytuacja obecnie). Mieszkańcy od dłuższego czasu już interweniują w tej sprawie z pomocą swoich radnych do PKP Przewozy Regionalne sp. z o.o., niestety, bez efektu.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana o odpowiedź na następujące pytania:

Co Pan Minister może uczynić, aby tę sytuację zmienić?

Jest Pan ministrem konstytucyjnym, odpowiedzialnym m.in. za transport kolejowy w Polsce, a więc troszczy się Pan nie tylko o zapewnienie wysokiej pozycji PKP Przewozy Regionalne sp. z o.o. na rynku przewoźników krajowych, ale także o tzw. kapitał ludzki w Polsce i o jego dobro, o tych wszystkich, dla których kolej ma funkcjonować. Dlatego jako poseł RP zwracam się do Pana o interwencję tam, gdzie zostały już wyczerpane inne możliwości wpływania na Zarząd PKP Przewozy Regionalne sp. z o.o., aby objął Ząbkowice tzw. strefą C, co rozwiąże ten poważny problem ludzki, bez straty finansowej dla PKP (zdesperowani mieszkańcy Ząbkowic

korzystają na tej trasie z tanich przewozów autobusowych prywatnych linii).

Z wyrazami szacunku

Poseł Ewa Malik
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10108)

do ministra zdrowia

w sprawie kontraktowania usług medycznych na 2011 r. w jednostkach opieki zdrowotnej na terenie pow. oleśnickiego

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo wystosowane przez Radę Powiatu Oleśnickiego. Przedstawiony w nim problem dotyczy wątpliwości w związku ze sposobem i zakresem kontraktowania świadczeń zdrowotnych na rok 2011 przez Dolnośląski Oddział NFZ w zakresie opieki szpitalnej i ambulatoryjnej na terenie powiatu oleśnickiego.

Rada Powiatu Oleśnickiego wyraża zdecydowany protest zwłaszcza wobec sytuacji budzącej niepokój w kwestii specjalistycznej opieki ambulatoryjnej z zakresu chirurgii. Powiatowy Zespół Szpitali w Oleśnicy, jak i Poradnia Chirurgiczna SPZOZ w Oleśnicy – placówek w pełni wyposażonych lokalowo i sprzętowo, od lat cieszących się zaufaniem pacjentów. W styczniu 2011 r. placówki dowiedziały się o braku ww. kontraktu, a co za tym idzie o braku ciągłości opieki świadczonej przez podmioty publiczne. Pacjenci przez cały ten okres zmuszeni byli do korzystania z świadczeń przez podmiot niepubliczny, który jako jedyny uzyskał w tym czasie na terenie Oleśnicy kontrakt na świadczenia usług w zakresie chirurgii, w sytuacji gdzie baza diagnostyczno-zabiegowa przez tenże podmiot jest nieporównywalna. NFZ, opóźniając podpisywanie kontraktów, działa, szkoda tylko, że kosztem świadczeniodawców, ale przede wszystkim kosztem pacjentów. Również zaniepokojenie budzi fakt stałej tendencji do zmniejszania wysokości kontraktu dla świadczeń z zakresu leczenia szpitalnego realizowanego w Powiatowym Zespole Szpitali w Oleśnicy.

Drastyczne limitowanie świadczeń staje się w zupełności bezzasadne wobec znaczących inwestycji w celu poszerzenia bazy łóżkowej, co w konsekwencji skraca czas oczekiwania na potrzebne przeciw procedury lecznicze w tym powiecie. Oczywiście jest, że istotnym źródłem dochodów placówek służby zdrowia są tzw. procedury jednodniowe, które także zostały w 2011 r. zakontraktowane w „śladowych” ilo-

ściach, co w zupełności nie pokrywa się z oczekiwaniami pacjentów. Niepewność wzbudza także fakt, że obecne umowy na specjalistyczną opiekę ambulatoryjną zostały zawarte tylko na okres 6 miesięcy.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem do Minister Zdrowia:

1. Kiedy zostaną zweryfikowane procedury kontraktowania usług medycznych przez Dolnośląski Oddział Wojewódzki NFZ do realnych potrzeb pacjentów powiatu oleśnickiego?

2. Czy placówki służby zdrowia – zarówno te niepubliczne, jak i publiczne – będą traktowane jako partnerzy, a nie jak petenci Narodowego Funduszu Zdrowia?

3. Czy NFZ, rozpatrując składane oferty na świadczenie usług, rzeczywiście opiera się na racjonalnych przesłankach i czy równoprawnie traktuje podmioty publiczne i niepubliczne?

Z poważaniem

Posel Elżbieta Streker-Dembińska

Konin, dnia 8 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10109)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie regulacji i odszkodowań dla byłych pracowników i studentów Wyższej Oficerskiej Szkoły Pożarnictwa, zlikwidowanej wskutek represji stanu wojennego

Do mojego biura poselskiego zgłoszono kwestię Wyższej Oficerskiej Szkoły Pożarnictwa (WOSP) w Warszawie. Jak wiadomo, szkoła ta w listopadzie 1981 r. podjęła strajk okupacyjny. Strajk ten został siłą i w brutalny sposób stłumiony. W stanie wojennym represje dosięgły studentów i kadre. Powiadomiono mnie, że ci z nich, którzy nie złożyli deklaracji lojalności, nie mogli kontynuować pracy ani dalszych studiów w reaktywowanej szkole. Obecnie tradycje tamtej szkoły kontynuuje Szkoła Główna Służby Pożarniczej.

Od tamtego strajku w Wyższej Oficerskiej Szkole Pożarnictwa mija w tym roku równe 30 lat. Pozostaje kwestia dokumentacji tamtych bolesnych wydarzeń, a szczególnie naprawienia krzywd wyrządzonych kadrze nauczającej i studentom. Jak się wydaje, uczestnicy tamtego historycznego strajku mają prawo do zadośćuczynienia i stosownych rekompensat.

W trosce o pozyskanie kompetentnych informacji, uprzejmie Pana Ministra zapytuję: W jakim stopniu udokumentowano, opracowano i opublikowano historię Wyższej Oficerskiej Szkoły Pożarnictwa, a w szczególności jej sławnego strajku na krótko przed wprowadzeniem stanu wojennego? Jak dotychczas rozwią-

zano problem zadośćuczynienia, rekompensat dla represjonowanej kadry i studentów WOSP? Jak należy pomóc byłym studentom tej szkoły, których wyrzucono wskutek represji stanu wojennego?

Z wyrazami szacunku

Posel Jan Kulas

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10110)

do ministra infrastruktury

w sprawie modernizacji linii kolejowej E65 Gdynia – Warszawa, szczególnie na jej pomorskim odcinku

Z modernizacją linii kolejowej E 65 Gdynia – Warszawa nie tylko Pomorzanie wiążą duże nadzieje. Jest to niewątpliwie jedna z najważniejszych linii kolejowych w Polsce. Od blisko dwóch lat trawa modernizacja tej linii. Wśród obywateli, szczególnie Pomorza, trwa dyskusja na temat czasu, sprawności i skuteczności modernizacji linii kolejowej E65. Obywatele chcieliby jak najszybszego zakończenia tej modernizacji. Obecnie ta inwestycja sprawia znaczne dolegliwości, z uwagi na jej realizację w okolicach Gdańska.

W celu pozyskania miarodajnych, kompetentnych informacji, uprzejmie Pana Ministra zapytuję: W jakim stopniu ogólnie obecnie jest zaawansowana modernizacja linii kolejowej E65? Jak przedstawia się modernizacja tej linii na jej pomorskim odcinku, w granicach woj. pomorskiego? Kiedy należy oczekiwać finału modernizacji tej linii kolejowej na jej pomorskim odcinku? Jak generalnie należy ocenić stopień zaawansowania realizacji modernizacji linii kolejowej E65? Kiedy ostatecznie zakończy się modernizacja tej linii? Jak będzie przedstawiał się czas, i jaka będzie prędkość, jazdy pociągiem ekspresowym na tej linii kolejowej, po zakończeniu jej modernizacji, na trasie Gdańsk – Warszawa?

Z wyrazami szacunku

Posel Jan Kulas

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10111)

do ministra środowiska

w sprawie udzielania dotacji ekologicznych

W grudniu 2009 r. grupa mieszkańców Gdyni rozpoczęła we własnym zakresie realizację inwestycji polegającej na podłączeniu do sieci kanalizacji sani-

tarnej. W tym czasie samorząd lokalny udzielał dotacji do takiego przedsięwzięcia. Inwestycja została ukończona w kwietniu 2010 r., jednak kiedy inwestorzy zwrócili się o uzyskanie dotacji, otrzymali odpowiedź, że przepis przewidujący tego rodzaju dotację został uchylony. Jednocześnie osoby te otrzymały informację, że zniesiony przepis zostanie ponownie przywrócony, co istotnie się stało. Jednakże zgodnie z uchwałą Rady Miasta Gdyni nr 111/58/10 z dnia 22 grudnia 2010 r., uchwaloną na podstawie art. 403 ust. 5 w związku z art. 400a pkt 5, pkt 8 i pkt 22 ustawy Prawo ochrony środowiska; przywrócony przepis dotyczył tylko osób, które wykonały inwestycję po 21 grudnia 2010 r. Zwracam się więc z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie zmiany i z czego wynikające doprowadziły do pozbawienia tych osób prawa o ubieganie się o dotację do ww. inwestycji?

2. Czy osoby, które wykonały inwestycję przed 21 grudnia 2010 r., mogą ponownie ubiegać się o dotację?

3. Czy planowane są ewentualne zmiany w przepisach pozwalające ubiegać się tym osobom o dotację do wykonanej inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Aziewicz

Gdynia, dnia 18 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 10112)

do ministra zdrowia

**w sprawie niskich wynagrodzeń
pracowników państwowych stacji
sanitarno-epidemiologicznych**

Szanowna Pani Minister! Państwowa Inspekcja Sanitarna jest instytucją powołaną do realizacji zadań z zakresu zdrowia publicznego. Bierze udział w sytuacjach kryzysowych związanych z wystąpieniem masowych zachorowań na choroby zakaźne, choroby zakaźne szczególnie niebezpieczne, jak w przypadku pojawienia się zagrożenia zdrowia lub życia, np.: bioterroryzm, powódź, a ostatnio dopalacze. Mają za zadanie zapewnienie bezpieczeństwa sanitarno-epidemiologicznego Euro 2012. Prowadzą nadzór nad realizacją szczepień ochronnych dzieci i młodzieży we wszystkich placówkach ochrony zdrowia. Sprawują opiekę nad warunkami sanitarno-higienicznymi w przedszkolach, szkołach, koloniach i obozach. Czuwają nad jakością wody przeznaczonej do spożycia, wody w kąpieliskach i basenach, nad obiektami użyteczności publicznej, m.in.: zakłady opieki zdrowotnej, domy pomocy społecznej, zakłady fryzjerskie i kosmetyczne, dworce autokarowe, zakłady pogrze-

bowe i stacje paliw. Egzekwują realizację wymagań higienicznych i zdrowotnych dotyczących żywności, żywienia, materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz kosmetyków. Sprawują nadzór nad warunkami pracy w celu zapobiegania chorobom zawodowym. Czuwają nad wprowadzeniem do obrotu niedozwolonych produktów chemicznych, nadzorują pracę z czynnikami rakotwórczymi, biologicznymi i prekursorami narkotyków. Pracownicy inspekcji sanitarnej to osoby o wysokich kwalifikacjach i kompetencjach zawodowych.

Zatem proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Dlaczego w instytucjach stojących na straży bezpieczeństwa publicznego naszego kraju pracownicy otrzymują wynagrodzenie niewiele wyższe od najniższej krajowej?

2. Jakie jest stanowisko ministra zdrowia wobec zarobków pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych?

3. Czy w najbliższym okresie są przewidywane podwyżki płac dla pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Teresa Wargocka

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10113)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie uprawnień emerytalnych rodziców
sprawujących opiekę nad niepełnosprawnym
dzieckiem**

Szanowna Pani Minister! W związku z licznymi uwagami rodziców sprawujących opiekę nad niepełnosprawnym dzieckiem proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy istnieje różna sytuacja prawna w zakresie uprawnień do wcześniejszego przejścia na emeryturę dla rodziców biologicznych niepełnosprawnego dziecka i dla rodziców zastępczych?

2. Czy rodzic, który spełnił następujące warunki:
— sprawowanie osobistej opieki nad dzieckiem,
— posiadanie okresu zatrudnienia 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, uzyskany do dnia 1998 r.,
— opiekowanie się dzieckiem, które zostało zaliczone do osób całkowicie niezdolnych do pracy i do samodzielnej egzystencji bez względu na przyczynę chorobową lub zostało zaliczone do osób całkowicie niezdolnych do pracy z powodu stanów chorobowych wymienionych w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wczes-

śniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. z 1989 r. Nr 28, poz. 149, z późn., zm.),

— posiadanie, ostatnio przed 1 stycznia 1999 r., ubezpieczenia z tytułu pozostawania w stosunku pracy, lecz pozostawał w zatrudnieniu na dzień 31 grudnia 1998 r., ma prawo do tego świadczenia?

Z poważaniem

Poseł Teresa Wargocka

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10114)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie dostosowania warunków zdawania egzaminu maturalnego do potrzeb uczniów chorych na autyzm

Szanowna Pani Minister! Obecnie obowiązujące przepisy w sprawie organizacji egzaminu maturalnego, wydłużenie czasu zdawania części pisemnej do 50%, nie uwzględniają uwarunkowań zdrowotnych osób chorych na autyzm.

Autyści mają problem z dokonaniem analizy własnego toku rozumowania. Wśród tej grupy chorych spotyka się jednostki, które posiadają wybitne zdolności, zwane wysypkowymi, np. w dziedzinie muzyki, mechaniki, sztuk pięknych, matematyki.

Zmiana kryteriów oceniania oraz zdawanie z przedmiotów, które są dobrze opanowane ze względu na zdolności wysypkowe, otwierałoby szansę takim osobom do dalszego kształcenia w szkole wyższej i rozwoju w ściśle określonej, wąskiej dziedzinie.

Czy możliwe jest dostosowanie warunków zdawania egzaminu maturalnego do potrzeb uczniów chorych na autyzm poprzez:

— opracowanie specjalnych arkuszy dla uczniów autystycznych,

— zastosowanie innych kryteriów oceniania, nie oceniać toku myślenia, tylko wyniki,

— umożliwienie zdawania z trzech wybranych przedmiotów innych niż przedmioty obowiązkowe,

— dopuszczenie możliwości korzystania z własnego kalkulatora, tablic, słownika.

Z poważaniem

Poseł Teresa Wargocka

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10115)

do ministra zdrowia

w sprawie kontraktu na świadczenie usług ratownictwa medycznego na terenie pow. nowodworskiego

Szanowna Pani Minister! Pogotowie ratunkowe przy SZPZOZ w Nowym Dworze Mazowieckim istnieje od początku funkcjonowania ratownictwa medycznego w Polsce. Cały czas się rozwija (zakupiono dwa nowe ambulanse w pełni wyposażone) i obecnie zatrudnia 65 osób posiadających wieloletnią praktykę w tym zakresie. Dąży również do wprowadzania nowych standardów, m.in. 4 kwietnia 2011 r. otrzymało certyfikat jakości wykonywania usług ISO 9001:2008. Swoje zadania nowodworskie pogotowie ratunkowe przez cały okres funkcjonowania wykonywało dobrze. Obecnie zmiana świadczeniodawcy nie gwarantuje takiego poziomu usług. Tymczasem od lipca 2011 r. na terenie powiatu świadczenia te ma wykonywać prywatna firma medyczna Falck, w wyniku decyzji Narodowego Funduszu Zdrowia. Odbył się przetarg, który budzi wiele wątpliwości.

Konsekwencje wyżej wspomnianej decyzji będą dla SZPZOZ w Nowym Dworze Mazowieckim dramatyczne. Na zakup sprzętu i wyposażenia poniesiono znaczne wydatki, co było koniecznością z punktu widzenia poziomu świadczonych usług, jednakże wobec niekorzystnej decyzji NFZ wydatki te okazują się niepotrzebne. Koszty zakupu sprzętu do wyposażenia pogotowia były wysokie i nie pozostanie to obojętne dla ogólnej kondycji finansowej SZPZOZ, zwłaszcza w obliczu braku kontraktu na ratownictwo medyczne. Szpital w Nowym Dworze Mazowieckim jest największym pracodawcą na naszym terenie. W zaistniałej sytuacji osoby zatrudnione w pionie ratownictwa medycznego zostaną pozbawione zatrudnienia. W większości są to osoby starsze, które zasilą szeregi osób bezrobotnych. Większość z dotychczas zatrudnionych osób przepracowało całe życie. Kadra ratownicza stale intensywnie się szkoli i podnosi swoje kwalifikacje oraz aktualizuje dotychczas zdobyte doświadczenie. Ten dorobek wobec braku kontraktu również zostanie zaprzepaszczony.

W związku z powyższym bardzo proszę Panią Minister o spowodowanie kontroli w zakresie oceny i kryteriów przeprowadzonego przetargu, a w związku z tym:

— na czym polegała przewaga oferty firmy Falck,

— jakie argumenty zastosowała komisja przetargowa przy NFZ na rzecz ww. firmy,

— czy oferta SZPZOZ w Nowym Dworze Mazowieckim miała jakieś mankamenty,

— jakie przyjęto zasady punktacji w ocenie oferty?

Z poważaniem

Poseł Jadwiga Zakrzewska

Warszawa, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10116)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie utrzymania odpowiedniego poziomu środków finansowych z Funduszu Pracy przeznaczonych na dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia pracowników młodocianych

Szanowna Pani Minister! Zmniejszenie środków finansowych z Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu powodują m.in. problemy w kształceniu pracowników młodocianych. Środki finansowe z Funduszu Pracy na powyższy cel w latach uprzednich służyły zachęce i wsparciu pracodawców przy szkoleniu pracowników młodocianych w różnych zawodach na poziomie tzw. robotnika wykwalifikowanego. Obecna sytuacja powoduje, iż umowy na kształcenie młodocianych nie są zawierane, a finansowa kondycja wielu pracodawców pogarsza się, przez co rozwiązują wcześniej podpisane umowy o naukę zawodu. Odchodzą także uczniowie od nauki zawodów zanikających oraz deficytowych.

Zaistniała sytuacja budzi szczególnie niepokój Związku Rzemiosła Polskiego, komend OHP i wielu pracodawców, a przede wszystkim szkolącej się młodzieży, także tej zagrożonej wykluczeniem społecznym.

Przedstawiając powyższe, kieruję następujące zapytanie: Jakie działania podejmie minister pracy i polityki społecznej w celu utrzymania odpowiedniego poziomu środków finansowych na dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia pracowników młodocianych?

Z poważaniem

Poseł Henryk Gołębiowski

Wałbrzych, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10117)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy obwodnicy Kłodzka

Szanowny Panie Ministrze! 8 kwietnia 2010 r. w budżecie państwa zostały zabezpieczone środki na dokumentację: projekt budowlany + projekt wykonawczy + dokumentacja przetargowa dla zadania: „Budowa obwodnicy Kłodzka w ciągu drogi krajowej 33 wraz z łącznikiem drogi krajowej 46”.

Już w czerwcu ubiegłego roku okazało się, że 23 wykonawców chce wykonać ten projekt, a 10 sierpnia

2010 r. w Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, również w mojej obecności, została podpisana umowa na opracowanie dokumentacji projektowej. To miłowy krok naprzód w budowie obwodnicy Kłodzka – żadna inwestycja nie może się rozpocząć bez dokumentacji.

To, co nie udawało się przez lata, stało się faktem. To wynik doskonałej współpracy wielu osób i instytucji, na czele których stoi GDDKiA, którzy wspólnym wysiłkiem i determinacją doprowadzili do rozpoczęcia budowy obwodnicy Kłodzka.

Panie Ministrze, sprawy związane z obwodnicą monitoruję na bieżąco, od samego początku, bo to drogowy priorytet nie tylko dla Kłodzka, ale dla ziemi kłodzkiej i całego regionu. To zadanie niesłychanie ważne dla rozwoju gospodarczego, inwestorów, przedsiębiorców, połączeń tranzytowych, dla rozwoju turystycznego, dla turystów oraz dla mieszkańców w ruchu lokalnym.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę zatem o odpowiedź na pytanie, na jakim etapie obecnie znajdują się prace przy opracowaniu dokumentacji na projekt budowlany + projekt wykonawczy + dokumentacja przetargowa dla zadania: „Budowa obwodnicy Kłodzka w ciągu drogi krajowej 33 wraz z łącznikiem drogi krajowej 46”.

Z wyrazami należącego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 8 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10118)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie odmowy ustalenia wysokości kapitału początkowego na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz wysokości emerytury osoby urodzonej przed 1 stycznia 1949 r.

Do mojego biura poselskiego zgłosiła się pani A. P. z prośbą o wyjaśnienie powodów, dla których Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił jej ustalenia wysokości kapitału początkowego na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, ze zm.).

Z wyjaśnień wnoszącej o interwencję wynika, że wniosek o ustalenie kapitału początkowego złożyła w celu ustalenia wysokości należnej jej emerytury. Jako przyczynę odmowy ustalenia tego kapitału wskazano, iż wnosząca o interwencję jest osobą urodzoną przed 1 stycznia 1949 r. Pani A. P., nie zgadzając się z odmową Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wskazywała, że jest to rozstrzygnięcie dla niej krzyw-

dzące, gdyż osoba znajdująca się w podobnym wieku, która uzyskiwała wynagrodzenie w zbliżonej wysokości, w następstwie złożonego wniosku o ustalenie kapitału początkowego uzyskała ustalenie tego kapitału i w ślad za tym ma możliwość uzyskania świadczeń znacząco wyższych niż wnosząca o interwencję. Interweniująca wskazywała, że okoliczność, że urodziła się przed 31 grudnia 1948 r., nie powinna mieć wpływu na wysokość przyznanego świadczenia emerytalnego, tymczasem osoby urodzone po tej dacie są w niczym nieuzasadniony sposób traktowane korzystniej od osób urodzonych przed tą datą.

Z treści przepisów wspomnianej ustawy wynika, że zasady ustalania prawa do świadczeń emerytalnych są zróżnicowane w zależności od daty urodzenia osoby uprawnionej. W szczególności inne zasady dotyczą osób urodzonych do 31 grudnia 1948 r., inne zaś osób urodzonych później. Dotyczy to w szczególności kwestii ustalania wysokości kapitału początkowego oraz samego sposobu ustalania wysokości świadczeń. Odnosząc się do tej kwestii trzeba zauważyć, że osoby znajdujące się w podobnej sytuacji faktycznej – w szczególności osoby posiadające zbliżony staż ubezpieczeniowy oraz uzyskujące w tym okresie podobne wynagrodzenie – powinny być traktowane w sposób podobny, co wynika z zasady równości wobec prawa (art. 32 konstytucji). Jednocześnie różnicowanie sytuacji prawnej osób nie może być arbitralne, zaś przesłanki zróżnicowania sytuacji prawnej powinny być dostatecznie jasne i uzasadnione. Czy w związku z tym zasadne jest różnicowanie wysokości emerytur osób, które uzyskiwały podobne wynagrodzenie, legitymując się przy tym podobnym okresem ubezpieczenia, tylko z uwagi na rok urodzenia?

Szanowna Pani Minister, w tym stanie rzeczy proszę o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie oraz o odpowiedź, czy i kiedy podejmie Pani działania zmierzające do zapewnienia, aby osoby urodzone przed 1 stycznia 1949 r. uzyskiwały świadczenia emerytalne w podobnej wysokości jak osoby znajdujące się w analogicznej sytuacji faktycznej, ze względu na okres podlegania ubezpieczeniu społecznemu i wysokości uzyskiwanego w tym okresie wynagrodzenia, lecz urodzone po tej dacie?

Z poważaniem

Poseł Lidia Staroń

Olsztyn, dnia 23 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 10119)

do ministra finansów

**w sprawie refundacji wykształcenia
osób młodocianych**

Szanowny Panie Ministrze! Środowisko rzemieślników oraz przedsiębiorców małej i średniej przed-

siębiorczości z mego okręgu wyborczego, ale myślę, że dotyczy to całej Polski, wskazuje na brak refundacji za wykształcenie osób młodocianych. Zapytałam więc ministra pacy i polityki społecznej, czy dostrzeżę ten problem, a jeśli tak, to jaka jest skala tego zjawiska i jakiego rzędu środki wchodzi w grę, by problem rozwiązać.

W odpowiedzi dowiedziałam się, że środki przeznaczone na powyższy cel w 2011 r. dla OHP, to kwota 170 mln zł (w 2010 r. wydano na ten cel 230 mln zł) i że mają one służyć zawieraniu nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w latach 2009–2010.

Tymczasem, zdaniem komendanta głównego OHP, kwota ta nie zabezpiecza nawet już zawartych umów z pracodawcami. Potrzeba na ten cel 205,6 mln zł, czyli deficyt wynosi 35,6 mln zł. Natomiast brakujące środki wynikające z wniosków zgłoszonych przez pracodawców w 2010 r. pozytywnie zaopiniowanych przez OHP to kwota 113,7 mln zł, w tym 28 mln zł to kwota potrzebna na refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników uczestników OHP. Przewiduje się też, że na refundację wynagrodzeń dla uczestników OHP, którzy zostaną zrekrutowani w 2011 r., potrzeba będzie jeszcze 7,7 mln zł, czyli cała szacowana kwota to 327 mln zł. Natomiast środki z Funduszu Pracy na obligatoryjne dotacje w 2010 r. przekroczyły kwotę 330 mln zł, a w planie roku 2011 znajduje się kwota 303 mln zł.

Minister pracy i polityki społecznej 25.02.11 r. wystąpił do Pana o wyrażenie zgody na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy na 2011 r., ale zgody nie otrzymał. Ponownie wystąpił dnia 11.04.11 r., ale nie otrzymał jeszcze odpowiedzi. Wystąpił też o zezwolenie (13.04.11 r.) na dokonanie zwiększenia w planie finansowym Funduszu Pracy wydatków na realizację umów dotyczących refundacji pracodawcom kosztów wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom zatrudnionym w oparciu o umowę o pracę w celu przygotowania zawodowego oraz składek na ubezpieczenie społeczne od tych refundowanych wynagrodzeń dla młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych i uczestników OHP. Ale na ten wniosek też nie otrzymał jeszcze odpowiedzi.

Jaki jest więc Pana stosunek do tego problemu? Czy będzie, a jeśli tak, to kiedy, jakaś pozytywna decyzja na wnioski ministra pacy? Przy negatywnym stosunku do wniosków ministra pracy proszę o podanie racjonalnego uzasadnienia.

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10120)

do ministra finansów

**w sprawie środków na usuwanie skutków
klęsk żywiołowych przyznawanych Polsce
z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku ubiegłorocznej powodzi gmina Dwikozy, województwo świętokrzyskie, powiat sandomierski, poniosła znaczne straty w infrastrukturze komunalnej. W chwili obecnej bardzo ważne jest, aby dzięki środkom z Funduszu Solidarności wyremontować uszkodzone w wyniku powodzi obiekty społeczno-kulturalne, takie jak świetlice wiejskie i wiejskie domy kultury.

Chciałbym również zaznaczyć, iż straty powodziowe w tych obiektach zostały oszacowane oraz zatwierdzone protokołem strat komisji wojewódzkiej. Zgodnie z nim szacunkowe potrzeby gminy Dwikozy w przedmiotowym zakresie to kwota 3050 tys. zł.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: W jakim trybie oraz w jakim terminie uruchomione zostaną środki finansowe na usuwanie skutków klęsk żywiołowych z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Pałys

Kielce, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10121)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie oddzielnej płatności z tytułu
owoców i warzyw (płatności do pomidorów)**

Na podstawie ustawy o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego z dnia 26 stycznia 2007 r. oraz rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 9 marca 2009 r. w sprawie rodzajów roślin objętych płatnością uzupełniającą oraz szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego producentowi pomidorów przysługuje prawo do ubiegania się o płatność do pomidorów.

Płatność do pomidorów jest płatnością oddzielną od produkcji (płatność historyczna) i przysługuje producentom, którzy złożyli wniosek o przyznanie tej płatności oraz w roku gospodarczym 2006/2007 (rok referencyjny) dostarczyli pomidory do przetworzenia zgodnie ze świadectwami dostawy owoców i warzyw.

Fakt, że jest płatnością historyczną, powoduje, że jej otrzymanie nie jest uzależnione od prowadzenia bieżącej produkcji i przysługuje tradycyjnym producentom pomidorów. Płatność historyczna nie przysługuje natomiast producentom pomidorów, którzy produkcję rozpoczęli w terminie późniejszym, tj. po roku 2008. Wydaje się być to nielogicznym: producent, który nabył uprawnienia, pomimo że nie kontynuuje produkcji, nadal jest uprawniony do otrzymania płatności; z kolei producent faktycznie produkujący pomidory pozbawiony jest wsparcia produkcji.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem:

1. Jakie warunki spełniać musi producent pomidorów, aby otrzymać oddzielną płatność z tytułu owoców i warzyw (płatność historyczną)?

2. Czy przewiduje się zmianę przepisów w takim zakresie, aby producent pomidorów faktycznie prowadzący produkcję, pomimo że do tej pory nie spełniał wszystkich warunków do uzyskania płatności, otrzymał dla tej produkcji wsparcie?

Z poważaniem

Poseł Romuald Ajchler

Dąbrowa, dnia 31 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 10122)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie finansowania budowy
dróg lokalnych**

Panie Premierze! Według szacunków Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w latach 2009–2010 w ramach „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych” wyremontowano lub wybudowano 5634 km dróg (2429 km dróg gminnych oraz 3205 km dróg powiatowych). Całkowita wartość inwestycji w tych latach wyniosła ponad 4 mld zł (2 mld zł dotacji z budżetu państwa oraz ponad 2 mld zł wkładu własnego samorządów). Do końca 2011 r. zostanie zmodernizowanych łącznie około 8 tys. km dróg gminnych i powiatowych. W projekcie ustawy budżetowej na 2012 r. na dofinansowanie dróg lokalnych przewidziano jednak już tylko 200 mln zł.

Rozwinięte sieci drogowe to jeden z czynników decydujących o przyszłym poziomie rozwoju gospodarczego. Ograniczenie wydatków na modernizację dróg lokalnych przez jednostki samorządu terytorialnego będzie miało negatywny wpływ na wzrost gospodarczy, przede wszystkim gmin wiejskich, posiadających zniszczoną infrastrukturę drogową. Bezsporne zaś jest, iż samorządy nie są w stanie sfinansować

sować kosztów budowy i modernizacji dróg w całości ze środków własnych.

Tak drastyczne ograniczenia środków przeznaczonych w budżecie państwa na 2012 r. na „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych” to poważny błąd, albowiem oznacza to w efekcie wstrzymanie modernizacji dróg lokalnych. Program ten przyniósł już wymierne korzyści. Jest on bardzo dobrze oceniany przez mieszkańców małych miejscowości, których standard życia uległ dzięki poprawie warunków komunikacji znacznemu podwyższeniu.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy jest możliwe utrzymanie w roku 2012 przynajmniej dotychczasowego poziomu dofinansowania budowy dróg lokalnych z budżetu państwa, m.in. poprzez przesunięcie części środków z innych programów na rzecz „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych”?

2. Dlaczego chce Pan tak drastycznie ograniczyć środki przeznaczane z budżetu państwa na „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych”, który jest jednym z nielicznych pozytywnie odbieranych działań Pana rządu?

Z poważaniem

Posel Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10123)

do ministra finansów

**w sprawie ograniczenia deficytu
w samorządach**

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Finansów planuje ograniczenia deficytu budżetowego w samorządach o 4% w 2012 r., o 3% w 2013 r., o 2% w 2014 r., o 1% w 2015 r. Wprowadzenie nowych limitów dla deficytu samorządów to jedno z głównych źródeł ograniczania deficytu sektora finansów publicznych w przyszłym roku. Tak wynika z wyliczeń przedstawionych przez Pana Komisji Europejskiej. Pod koniec 2010 r. wydał Pan rozporządzenie w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym do długu Skarbu Państwa. Dlatego też od początku 2011 r. samorządowy dług powiększają nie tylko kredyty i pożyczki, ale też na przykład płatności rozłożone na raty czy umowy leasingu, w których ryzyko i korzyści z tytułu własności są przeniesione na korzystającego, w tym przypadku gminę. Do długu zalicza się też zobowiązania ze wszystkich umów, które wykorzystują mechanizm tzw. długoterminowego kredytu handlowego, czyli takiego, gdzie odro-

czenie płatności wynosi ponad rok. To oznacza, że dług ten obejmuje też zobowiązania z tytułu umów faktoringowych czy forfaitingowych, zgodnie z którymi faktury wystawiane przez wykonawcę gminnej inwestycji są przejmowane przez współpracujący z gminą bank i to on w praktyce staje się gminnym wierzycielem.

Ministerstwo Finansów, nie zważając na wprowadzone już ograniczenia, chce wprowadzić kolejne, aby już od przyszłego roku zredukować deficyt w każdej jednostce samorządowej. W ciągu kilku miesięcy nie da się drastycznie zredukować wydatków bieżących, co oznacza, że trzeba będzie ciąć także inwestycje.

Natomiast duży deficyt budżetu państwa to nie jest wina jednostek samorządu terytorialnego. W 2010 r. budżet państwa wygenerował 44,6 mld zł deficytu, co oznacza, że wzrósł on o około 87%. w porównaniu do 2009 r. Tymczasem deficyt samorządów zwiększył się do 14,6 mld zł z około 13 mld zł, czyli o 12%.

Zamiar zredukowania w najbliższych latach deficytu sektora finansów publicznych, w tym budżetów jednostek samorządu terytorialnego, zrozumiały ze względu na oczekiwania Unii Europejskiej, nie może następować głównie kosztem jednostek samorządu terytorialnego, ponieważ spowoduje to zmniejszenie ich wydatków inwestycyjnych, a także pogorszenie efektywności wykorzystania środków z funduszy strukturalnych Unii Europejskiej. Prezydentom, burmistrzom i wójtom każe się podejmować trudne decyzje, nie wspierając ich lub odbierając im możliwości decyzyjne. Jeśli wprowadzone zostaną planowane ograniczenia, grozi to brakiem możliwości wykorzystania środków unijnych. Zapewnienie sprawnej absorpcji środków unijnych jest polską racją stanu. Aby było to możliwe, samorządy muszą nadal mieć możliwości gromadzenia własnych środków, a możliwości te są tymczasem ciągle ograniczane. Na jednostki samorządu terytorialnego stale nakładane są nowe zadania bez zabezpieczenia odpowiednich źródeł dochodów. Dochodzi w ten sposób do łamania artykułu 167 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Błędem jest przede wszystkim sztywne ograniczenie możliwości zadłużania się samorządów. Przede wszystkim planowane zmiany przepisów nie mogą wpływać na pogorszenie jakości realizowanych usług oraz ograniczać rozwoju samorządów. Niedopuszczalne jest również karanie oszczędnych samorządów, które realizowały bardziej konserwatywną politykę finansową i nie przeprowadzały w ostatnim czasie zbyt wielu inwestycji.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy nadal aktualne są plany Ministerstwa Finansów zmierzające do radykalnego zredukowania w najbliższych latach deficytu sektora finansów publicznych, w tym budżetów jednostek samorządu terytorialnego, głównie kosztem jednostek samorządu terytorialnego?

2. W jaki sposób samorządy mają zapewnić sprawną absorpcję środków unijnych w sytuacji planowa-

nych ograniczeń deficytu budżetowego w samorządach?

3. Czy planowane ograniczenia deficytu budżetowego w samorządach nie wpłyną na poziom wzrostu gospodarczego w Polsce w roku 2012 i w latach następnych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10124)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zmiany przepisów regulujących działalność samorządu terytorialnego

Panie Premierze! Przedstawiciele samorządów wiejskich zebrani na XXII Forum Związku Gmin Wiejskich Województwa Podlaskiego z uwagą zapoznali się z projektem ustawy o wzmocnieniu udziału mieszkańców w samorządzie terytorialnym, współdziałaniu gmin, powiatów i województw oraz o zmianie niektórych ustaw i z ubolewaniem stwierdzili, że większość zawartych w projekcie ustawy przepisów jest dla jednostek samorządu terytorialnego szkodliwa, zaś wprowadzenie ich w życie na pewno nie przyczyniłoby się do budowy społeczeństwa obywatelskiego.

Zgodnie z art. 5 projektu, 50 mieszkańców gminy może spowodować długotrwałe konsultacje społeczne spowalniające proces podejmowania decyzji w gminie lub powiecie. Wiele jednostek samorządu terytorialnego posiada bogate doświadczenia w ramach istniejących regulacji prawnych dotyczących konsultacji społecznych w sprawach istotnych dla mieszkańców, w tym projektów aktów prawa miejscowego, zwłaszcza w zakresie uchwalania statutów gmin oraz sołectw, planów zagospodarowania przestrzennego gminy, zmiany nazw ulic, łączenia i podziału sołectw itp. Praktyka pokazuje niski poziom angażowania się mieszkańców w tego typu konsultacje społeczne, dotyczące istotnych zagadnień publicznych. Wręcz bardzo rzadko zdarza się głos opinii publicznej reprezentujący pozytywny pogląd na daną sprawę, oparty na szerszym rozeznaniu i doświadczeniu.

Interpelacja obywatelska jest instytucją wzbudzającą najwięcej wątpliwości spośród zgłaszanych propozycji dotyczących udziału mieszkańców w życiu wspólnoty samorządowej. Wobec relatywnie niskich progów umożliwiających wniesienie interpelacji i konieczności rozpatrzenia interpelacji na sesji organu stanowiącego, realna staje się groźba sparaliżowania działania organu stanowiącego zmuszonego do rozpatrywania napływających interpelacji. Wprowadze-

nie tego rozwiązania oznaczać będzie konieczność zatrudnienia wielu nowych urzędników, których wyłącznym zadaniem będzie przygotowywanie odpowiedzi na interpelacje obywatelskie.

W związku z tym samorządowcy proponują wprowadzenie następujących zmian w projekcie ustawy:

— podniesienie progów procentowych umożliwiających wniesienie interpelacji;

— wprowadzenie mechanizmów zabezpieczających przed ciągłym wnoszeniem interpelacji w tych samych sprawach.

Natomiast podstawowym zagrożeniem związanym z inicjatywą uchwałodawczą obywateli jest możliwość inicjowania przez nieliczną grupę osób kosztownej i pracochłonnej procedury, wiążącej się z obciążeniem regionalnych izb obrachunkowych wydawaniem opinii.

Negatywnie oceniono też propozycje tworzenia odrębnej kategorii stowarzyszeń, tzw. stowarzyszeń mieszkańców. Na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536, z późn. zm.) możliwa jest realizacja zadań istotnych z punktu widzenia mieszkańców jednostek samorządu terytorialnego w ramach tzw. inicjatywy lokalnej. Zgodnie z art. 19b tej ustawy w ramach inicjatywy lokalnej mieszkańcy jednostki samorządu terytorialnego bezpośrednio bądź za pośrednictwem organizacji pozarządowej lub podmiotów wymienionych w art. 3 ust. 3 powyższej ustawy mogą złożyć wnioski o realizację zadania publicznego do jednostki samorządu terytorialnego, na terenie której mają miejsce zamieszkania lub siedzibę, w wymienionym w tym przepisie zakresie. Wachlarz zadań możliwych do wykonania w ramach inicjatywy lokalnej jest bardzo szeroki. Ustawodawca przewidział zatem możliwość zainicjowania i realizacji przez mieszkańców niektórych zadań publicznych w formule mniej sformalizowanej niż wynika to z przepisów ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z późn. zm.) właśnie w celu realizacji pojedynczych przedsięwzięć.

Wystarczające byłoby uzupełnienie przepisów o inicjatywie lokalnej np. o możliwość udzielenia wsparcia finansowego ze strony samorządu. Nie należy zapominać, że na obszarach wiejskich zostały już utworzone lokalne grupy działania w celu realizacji projektów finansowanych ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich. Ustawodawca powinien zatem dążyć do dostosowania istniejących przepisów, np. procedury rejestracyjnej stowarzyszeń czy zwiększenia przejrzystości przepisów prawa podatkowego, do rzeczywistych potrzeb społecznych niż tworzyć wyjątki od zasady.

Należy też podnieść, iż nie znajduje uzasadnienia wyłączenie regulacji dotyczących funkcjonowania jednostek pomocniczych gminy z ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.). Sołtysi mają prawo uczestniczenia w sesjach rady gminy, w wielu samo-

rządach przysługuje im z tego tytułu prawo do diety. Przyjęcie uchwał przez rady gmin dotyczących spraw danego sołectwa, np. uchwalenia funduszu sołeckiego, zagospodarowania mienia gminnego położonego na terenie danego sołectwa, jest poprzedzane zasięgnięciem opinii mieszkańców danego sołectwa. Dlatego też stanowczy sprzeciw samorządowców budzi wprowadzenie obowiązku konsultowania wszystkich projektów uchwał w formie określonej przepisami projektu ustawy. Wątpliwości z ustaleniem zakresu spraw dotyczących bezpośrednio terenu danej jednostki organizacyjnej spowodują w praktyce, iż każda uchwała podejmowana przez radę gminy będzie podlegała konsultacjom, co przedłuży procedurę podejmowania uchwał i wręcz zniweczy założony cel ustawodawcy, albowiem zniechęci do jakichkolwiek działań na rzecz danej jednostki.

Zgodnie z art. 63 ust. 1 projektu ustawy prezydent miasta na prawach powiatu sąsiadującego z powiatem ziemskim może zostać wybrany starostą tego powiatu. W uzasadnieniu do projektu ustawy nie wskazano celu, jakiemu miałyby służyć połączenie pełnienia funkcji prezydenta miasta na prawach powiatu i starosty powiatu mającego siedzibę w tym mieście. Rozwiązanie to w żadnym razie nie przyczyni się do usprawnienia zarządzania w powiatach i miastach na prawach powiatu. W projekcie zupełnie pominięto interes gmin leżących na obszarze powiatu i kwestię ewentualnego konfliktu interesów pomiędzy nimi a miastem na prawach powiatu.

W projekcie nie wskazano również, jak miałyby zachować się organ wykonawczy w przypadku kolizji interesów powiatu i miasta na prawach powiatu, np. w postępowaniach sądowych lub administracyjnych. Należy podkreślić, że już nieraz konflikt interesów pomiędzy miastem na prawach powiatu a pełnieniem funkcji starosty przez prezydenta tego miasta skutkowało stwierdzeniem nieważności wydawanych decyzji administracyjnych. W orzecznictwie sądów administracyjnych powszechne jest stanowisko, iż organ ten powinien być wyłączony od załatwiania m.in. spraw majątkowych gminy. Dalsza zaś unia personalna może spowodować również obowiązek wyłączenia prezydenta pełniącego równocześnie funkcję starosty powiatu ziemskiego.

Należy mieć na uwadze, że odpowiedzialność materialną za wadliwe decyzje ponosić będą również osoby fizyczne, a nie tylko osoby prawne, jakimi są jednostki samorządu terytorialnego. Ustawodawca nie może stanowić przepisów, których wykładnia może budzić wątpliwości. Projektodawca przepisów nie wziął pod uwagę przepisów prawa pracy. Godziny pracy w urzędach są bowiem tożsame, zatem jak należałoby rozstrzygnąć, kto byłby pracodawcą osób zatrudnionych w urzędach połączonych unią personalną.

Rozwiązaniem zasadniczo korzystnym mogłoby być wprowadzenie jednoosobowego organu wykonawczego w powiecie. Jednak brak jednoczesnego wyboru starosty w wyborach bezpośrednich przekreśla

pozytywne znaczenie tej zmiany. Należy zwrócić uwagę na fakt, że wybór bezpośredni wójta doprowadził do stabilizacji organu wykonawczego i poprawy jakości zarządzania. Znacznie lepsze byłoby wprowadzenie rozwiązania, zgodnie z którym wójt z mocy ustawy byłby radnym powiatu. Są to rozwiązania ustrojowe zapewniające sprawne funkcjonowanie powiatu w powiązaniu z gminami na jego obszarze. Natomiast proponowany w projekcie konwent powiatowy należy uznać za konstrukcję nieudaną.

W obecnym stanie prawnym istnieje kilka form wsparcia działań organizacji pozarządowych ze strony samorządu lokalnego. Są to w szczególności: prowadzenie działalności pożytku publicznego na podstawie zlecenia realizacji zadań publicznych, inicjatywa lokalna, dotacje celowe na zadania publiczne związane z realizacją zadań jednostki oraz dofinansowanie inwestycji dla podmiotów niezaliczanych do sektora finansów publicznych i niedziałających w celu osiągnięcia zysku udzielane z budżetu jednostki samorządu terytorialnego. Przepisy dotyczące tworzenia funduszu inicjatyw lokalnych jako jedyne źródło dochodów przewidują ofiarność publiczną. Wprawdzie elementem zachęcającym do darowizn na cele funduszu jest rozszerzenie ulgi podatkowej z tytułu darowizn o darowizny wniesione na fundusz inicjatyw lokalnych, ale należy pamiętać, że większość mieszkańców terenów wiejskich nie płaci podatku dochodowego od osób fizycznych, ponieważ utrzymuje się z dochodów z gospodarstw rolnych. Należy więc domniemywać, że przepisy te będą martwe.

Dotychczasowe przepisy dotyczące samorządu terytorialnego umożliwiają tworzenie związków międzygminnych i, oddzielnie, związków międzypowiatowych jako związków celowych. Celem działalności takich związków jest wspólne wykonywanie określonych zadań publicznych, por. art. 64 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym i art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. z m.). Prawa i obowiązki odpowiednio gmin i powiatów uczestniczących w związku, związane z wykonywaniem zadań przekazanych związkowi, przechodzą na związek z dniem ogłoszenia statutu związku. Nie stoi nic na przeszkodzie, aby, nie tworząc nowych podmiotów, zmienić obowiązujące przepisy, wprowadzając regulacje umożliwiające współpracę terytorialną jednostek samorządu terytorialnego w szerokim zakresie przedmiotowym w ramach związków jednostek samorządu terytorialnego.

Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie szczególnego uprawnienia przewodniczącego rady gminy wobec pracowników obsługujących organ stanowiący. Doprowadzi to do sporów kompetencyjnych pomiędzy przewodniczącym rady gminy a organem wykonawczym gminy.

Zgodnie z nowelizacją radnemu będzie przysługiwało prawo do bezpłatnego udziału w szkoleniach związanych z wykonywaniem mandatu. Skutkiem ubocznym takiej redakcji przepisu może być powsta-

nie roszczeń wobec jednostki samorządu terytorialnego o zwrot kosztów szkoleń związanych z wykonywaniem mandatu, na które radny sam się zgłosił.

Uchwalenie omawianej ustawy rozbiłoby spójność regulacji prawnych zawartych w ustawach samorządowych. Takim przykładem jest proponowany kształt procedury wysłuchania obywatelskiego, dotyczącego projektu budżetu. Po pierwsze, wysłuchaniu obywatelskiemu poddawane jest coś, co jeszcze nie istnieje, mieszkańcy mają bowiem składać opinie po zawiadomieniu, że organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego przystępuje do tworzenia projektu budżetu. Opinie te mają wyrażać oczekiwania mieszkańców dotyczące wydatków. W tym rozwiązaniu wyraźnie widać chęć wprowadzenia elementów demokracji bezpośredniej. Jednak wiele takich oczekiwań może być całkowicie nieracjonalnych, nieuwzględniających sytuacji finansowej jednostki samorządu terytorialnego, co więcej, powodujących nacisk na zwiększenie wydatków. Wójt przed złożeniem projektu budżetu do rady gminy ma przekazać wnioskodawcom informację o uwzględnieniu bądź nieuwzględnieniu opinii wraz z uzasadnieniem. Tym samym odbiera się albo znacznie osłabia wyłączną inicjatywę organu wykonawczego w sprawie sporządzenia projektu uchwały budżetowej.

Nie może też ująć uwadze, iż przepisy ustanawiające instytucję samonaprawy uchwał podjętych z rażącem naruszeniem prawa wprowadzą niepewność co do mocy obowiązywania przepisów prawa miejscowego, w szczególności w okresie pomiędzy datą wejścia w życie przepisów dotkniętych wadami a datą wejścia w życie przepisów uchwalonych w ramach samonaprawy. Niewątpliwie doprowadzi to do podważenia zaufania do organów administracji publicznej oraz do zwiększenia wydatków związanych z odpowiedzialnością cywilnoprawną jednostek samorządu terytorialnego za szkody poniesione przez adresatów norm prawnych dotkniętych wadami.

Przede wszystkim należy podkreślić, że przedstawiony projekt ustawy nie zawiera oceny skutków finansowych wdrożenia nowych przepisów, pomimo że nakłada na samorządy wiele nowych zadań, w wielu wypadkach kłopotliwych organizacyjnie. Bezsporne zaś jest, że spowoduje konieczność zwiększenia zatrudnienia pracowników w administracji publicznej, tj. zarówno w administracji samorządowej, jak i rządowej. Brak odpowiedniego zwiększenia dochodów jednostek samorządu terytorialnego oznacza, że projekt ten jest niezgodny z art. 167 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Należy podkreślić, że w wyniku wejścia w życie nowych przepisów przede wszystkim wzrosłyby wydatki bieżące i to nie tylko w pierwszym roku obowiązywania nowej ustawy. Wręcz przeciwnie, wydatki ulegałyby w następnych latach wzrostowi. Ponadto małe grupy mieszkańców byłyby w stanie blokować ważne działania na rzecz całej jednostki samorządu, w zamian zmuszając gminy do realizacji inwestycji służących tylko interesom tych grup.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko Rady Ministrów wobec poszczególnych rozwiązań projektu ustawy o wzmocnieniu udziału mieszkańców w samorządzie terytorialnym, współdziałaniu gmin, powiatów i województw oraz o zmianie niektórych ustaw opisanych w moim zapytaniu?

2. Czy w trakcie procedury ustawodawczej dotyczącej powyższego projektu ustawy weźmie Pan pod uwagę stanowisko samorządowców ze Związku Gmin Wiejskich Województwa Podlaskiego, a jeżeli nie, to dlaczego?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 15 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10125)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wynagrodzeń pracowników szkół artystycznych

Panie Premierze! W związku z interwencjami pracowników szkół artystycznych, które wpływają do mojego biura poselskiego, proszę o wyjaśnienie dotyczące ich wynagrodzeń. Pracownicy administracji i obsługi szkół artystycznych, czyli woźne, konserwatorzy i obsługa finansowa, podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego po raz kolejny podczas uchwalania budżetu państwa potraktowani zostali jak pracownicy administracji rządowej, gdzie obowiązuje zamrożenie płac. Czynione były przez nich zabiegi formalne, aby uzyskać zgodę ministra finansów i wpisać zaległe podwyżki do tegorocznego budżetu, lecz bezskutecznie. Nadal administrację i obsługę szkół artystycznych traktuje się bardzo krzywdząco, odkładając na później ewentualne zwiększenie środków finansowych dla tych szkół.

Kolejna niesprawiedliwość i krzywda została uczyniona tej grupie zawodowej poprzez brak należnych im podwyżek wynagrodzeń w projekcie przyszłorocznego budżetu państwa.

Minister kultury i dziedzictwa narodowego kosztem wydatków rzeczowych proponuje umieszczenie w budżecie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego na 2012 r. kwoty 15 mln zł, które pozwoliłyby na podwyżki wynagrodzeń dla wspomnianej grupy zawodowej po ponad czterech latach braku takich podwyżek.

Przez ostatnie lata we wszystkich szkołach artystycznych w wyniku reform przybywa zadań nie tylko nauczycielom, ale także pracownikom administracji i obsługi szkół. Wiele z tych działań ma bardzo

znaczący wpływ na rozwój kultury lokalnej i ogólnopolskiej, wiele z nich toruje drogę do standardów europejskich, dlatego też w każdej szkole artystycznej, oprócz dobrze wykształconych i zaangażowanych nauczycieli, istotną rolę odgrywa również sprawnie funkcjonująca administracja i obsługa. Są to ludzie, którzy poprzez swoją oddaną pracę pośrednio odpowiadają za pierwszy, ale jakże ważny kontakt wizualny z klientami tych placówek, czyli uczniami i rodzicami, jak również innymi osobami goszczącymi na wielu wydarzeniach artystycznych, organizowanych przez te szkoły.

Od ponad czterech lat poziom płac administracji i obsługi szkół artystycznych pozostaje na tym samym poziomie, nie ma żadnych podwyżek chociażby uwzględniających galopującą inflację. Jest to społecznie i moralnie trudne do przyjęcia w sytuacji, gdy nauczyciele otrzymują podwyżki wynagrodzeń.

Pracownicy obsługi szkół artystycznych mają uposażenie często na granicy minimalnego wynagrodzenia w Polsce. Przy ustawowym podwyższeniu minimalnego wynagrodzenia od dnia 1 stycznia 2011 r. uposażenia pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych znalazły się poniżej tego nowego minimalnego wynagrodzenia, co doprowadza do powstawania dodatkowych zobowiązań. Należy dodać, że aktualnie w grupie tej nie są wypłacane premie, nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalne, gdyż brakuje na to środków.

W każdej szkole artystycznej występuje ogromny wzrost zadań niezbędnych do wykonania przez administrację szkolną, zarówno ilościowy, jak i pod względem odpowiedzialności, skomplikowana księgowość, sprawy związane z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, nowy system informacji oświatowej i inne. W wyniku remontów odnawiane są budynki szkół, przybywa pomieszczeń, rozbudowuje się baza dydaktyczna, co również powoduje zwiększenie zadań pracowników obsługi szkół.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w roku 2012 pracownicy administracji i obsługi szkół artystycznych, podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego, otrzymają po raz pierwszy od czterech lat podwyżkę wynagrodzeń, a jeżeli nie, to dlaczego?

2. Czy przewiduje Pan przeznaczenie kwoty 15 mln zł w budżecie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego na 2012 r. na podwyżki wynagrodzeń pracowników, o których mowa w moim zapytaniu?

3. Jakie jest uzasadnienie corocznych podwyżek wynagrodzeń nauczycieli w sytuacji, gdy pracownicy administracji i obsługi szkół artystycznych nie otrzymują takich podwyżek już od kilku lat?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Zapytanie (nr 10126)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie ofiar sowieckiego ludobójstwa na Suwalszczyźnie

Panie Premierze! W roku 1945 rosyjscy oprawcy wraz z polskimi kolaborantami zatrzymali i zamordowali w nieznanym miejscu około sześciuset mieszkańców Suwalszczyzny, żołnierzy Armii Krajowej i Armii Krajowej Obywateli. Odnaleziony w rosyjskich archiwach i ujawniony pod koniec maja 2011 r. pisemny rozkaz wymordowania w lipcu 1945 r. tych sześciuset Polaków, to dla rodzin ofiar nadzieja na poznanie całej, skrywanej przez lata, prawdy. Opublikowany już dokument to szczegółowy plan rozstrzelania tych sześciuset osób. Jest uzasadnione podejrzenie, że w archiwach byłej KGB i NKWD znajduje się też raport z wykonania egzekucji. To ważne, bo wciąż niewyjaśnioną tajemnicą jest miejsce, w którym doszło do mordu. Rosjanie wciąż w tej sprawie odmawiają współpracy z polskimi prokuratorami. Musi być decyzja polityczna, żeby polscy historycy mieli dostęp do archiwów rosyjskich, zwłaszcza dawnej KGB i NKWD. Chodzi także o zmianę kwalifikacji czynu z zabójstwa na zbrodnię ludobójstwa. Obława augustowska i mord, który ją zakończył, to ludobójstwo, które z definicji jest zabójstwem wyselekcjonowanej grupy osób. To istotne także dlatego, że ludobójstwo, w przeciwieństwie do zabójstwa, nie ulega przedawnieniu.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zgadza się Pan z tym, że mord dokonany przez Rosjan w 1945 r., o którym mowa w moim zapytaniu, to zbrodnia ludobójstwa, a jeżeli tak, to kiedy? Jakie działania podejmie Pan, aby doprowadzić do uznania takiej właśnie kwalifikacji prawnej tej zbrodni przez obecne władze rosyjskie, które konsekwentnie prowadzą działania zmierzające do zatarcia śladów tej największej zbrodni rosyjskiej na obecnych ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej po ich zajęciu przez Armię Czerwoną w 1945 r.?

2. Kiedy wystąpi Pan do władz rosyjskich z wnioskiem o otwarcie archiwów byłej KGB i NKWD tak, aby polscy historycy i prokuratorzy mogli uzyskać dostęp do dokumentów kryjących tajemnicę miejsca mordu i pochowania blisko sześciuset mieszkańców Suwalszczyzny, żołnierzy Armii Krajowej i Armii Krajowej Obywateli, zamordowanych przez Rosjan w lipcu 1945 r.?

3. Jakie działania są podejmowane, aby postępowanie karne, mające na celu wykrycie sprawców tej zbrodni, zostało jak najszybciej zakończone?

4. Czy brak efektów tych działań to skutek prowadzonej przez Pana polityki zagranicznej mającej

na celu zbliżenie Polski do Rosji, której skuteczność poznało już całe polskie społeczeństwo?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Grajewo, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10127)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zmiany przepisów regulujących system oświaty w Polsce

Szanowna Pani Minister! Czas pracy nauczycieli w Europie nie różni się w zależności od poziomu, na jakim on naucza: przedszkole, szkoła podstawowa, gimnazjum, szkoła średnia. W większości państw europejskich nauczyciele mają wolny miesiąc w okresie wakacyjnym oraz przerwy na czas ferii i świąt. Natomiast faktem jest, iż wydatki związane z wypłatą wynagrodzeń oraz innych świadczeń dla nauczycieli stanowią największy udział w wydatkach organów prowadzących szkoły. Samorządy od wielu lat borykają się z problemami finansowymi, gdyż coraz bardziej podnoszą się koszty utrzymania oświaty. Wprowadzone co roku podwyżki dla nauczycieli w żaden sposób nie są rekompensowane przez budżet państwa, a konsekwencje obietnic politycznych ponoszą budżety gmin.

Związek Gmin Wiejskich Województwa Podlaskiego wniósł o podjęcie inicjatywy legislacyjnej i dokonanie poniższych zmian w systemie zarządzania placówkami oświaty.

Konieczne byłoby wyznaczenie w ramach części oświatowej subwencji ogólnej kwot na finansowanie przedszkoli i innych form wychowania przedszkolnego już od dnia 1 stycznia 2012 r. oraz zmiana przepisów dotyczących świadczeń pomocy materialnej dla uczniów o charakterze socjalnym, zmieniając to zadanie z zadania własnego na zadanie zlecone, a tym samym likwidacja wkładu własnego w postaci 20% środków na realizację świadczeń. Zgodnie z art. 90d i 90e ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) świadczenia pomocy materialnej dla uczniów o charakterze socjalnym są zadaniem własnym gmin, a więc kwota dotacji nie może stanowić więcej niż 80% kosztów realizacji zadania. Niestety gminy wiejskie, w tym większość członków Związku Gmin Wiejskich Województwa Podlaskiego, ze względu na niskie dochody własne nie są w stanie zabezpieczyć wkładu własnego na realizację tego zadania.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy jest możliwa taka zmiana przepisów, aby zostały uwzględnione postulaty samorządowców, o których mowa w moim zapytaniu?

2. Czy i kiedy zostaną jednostkom samorządu terytorialnego zrekomensowane skutki corocznych podwyżek wynagrodzeń nauczycieli, których skutki jednostki te dotąd muszą pokrywać ze swoich budżetów?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 13 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10128)

do ministra zdrowia

w sprawie sytuacji finansowej Samodzielnego Publicznego Zakładu Zaopatrzenia Ortopedycznego w Lublinie

Pani Minister! W czerwcu 2010 r. dyrektorem SP ZZO w Lublinie został pan Krzysztof Przystupa, który dzisiaj apeluje o wszelką pomoc w utrzymaniu i funkcjonowaniu zarządzanej przez niego placówki. Jak informuje, SP ZZO w Lublinie już rok temu był w trudnej kondycji finansowej – ok. 200 tys. zł długu, w tym ok 100 tys. zł to zaległości płatnicze z tytułu czynszu wobec Uniwersytetu Medycznego w Lublinie, zobowiązania wobec kontrahentów i dostawców.

SP ZZO powstał w styczniu 1961 r. z inicjatywy ówczesnego kierownika Kliniki Ortopedii Akademii Medycznej prof. dr. medycyny Stanisława Piątkowskiego przy Państwowym Szpitalu Klinicznym nr 3. W 1969 r. został przeniesiony do pomieszczeń nowo powstałego Szpitala Klinicznego nr 4, zaadaptowanych do ich usługowo-wytwórczej działalności. W 1991 r. zakład pozyskał nowy, oddzielny obiekt, zrealizowany w ramach planowanych inwestycji Akademii Medycznej w Lublinie, ze znacznym społecznym i życzliwym wsparciem finansowym sponsorów: NFOZ, ZUS, PZU, państwowych przedsiębiorstw i sąsiednich województw.

Zakład ten jest jedynym takim we wschodniej Polsce pozostającym w strukturze Ministerstwa Zdrowia. Dysponuje on wysoko wykwalifikowaną i doświadczoną kadrą pracowniczą, dzięki czemu jest w stanie realizować wyjątkowo trudne zamówienie, zindywidualizowane do potrzeb poszczególnych chorych i niepełnosprawnych, m.in. robione na miarę protezy skórne i różnego rodzaju przedłużenia wykonywane na podstawie odlewów gipsowych. Ponadto zakład stanowi bazę dydaktyczną dla studentów UM w Lublinie, dla lekarzy przy specjalizacji z ortopedii i rehabilitacji, dla studentów Wydziału Pielęgniarstwa UM w Lublinie oraz dla uczniów jedynego

w Polsce studium medycznego kształcącego techników ortopedów.

Pomimo wcześniejszych obietnic ze strony Ministerstwa Zdrowia w sprawie wsparcia i pomocy w utrzymaniu i odbudowie zakładu dyrektor pozostał sam z problemami zakładu, co grozi jego zamknięciem.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Czy SP ZZO w Lublinie może liczyć na obietnicę przez Ministerstwo Zdrowia pomoc w utrzymaniu i funkcjonowaniu placówki? Jeśli tak, to w jakim aspekcie i kiedy?

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 8 czerwca 2011 r.

Zapytanie (nr 10129)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie polityki kadrowej w Sądzie Okręgowym w Lublinie

Panie Ministrze! W związku z wieloma istotnymi zarzutami, które adresują do mnie osoby zainteresowane sytuacją kadrową Sądu Okręgowego w Lublinie, zarzutami dotyczącymi rzekomej katastrofalnej sytuacji w tutejszym sądownictwie, dobierania kadr wbrew kryteriom, wbrew jakiegokolwiek przejrzystości, a jedynie po linii towarzyskiej, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania.

1. Wobec faktu, iż zgodnie z przepisami ustawy o ustroju sądów powszechnych każdorazowe zatrudnienie asystenta sędziego w sądzie powszechnym musi być poprzedzone konkursem, proszę o wyjaśnienie, na jakiej podstawie w ostatnim kwartale 2010 r. doszło do zatrudnienia asystentów w Sądzie Okręgowym w Lublinie. Czy prawdą jest, że niektóre z tych osób nigdy nie podchodziły do jakiegokolwiek konkursu?

2. W związku z pytaniem pierwszym proszę o wyjaśnienie treści komunikatu opublikowanego przez dyrektora Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury pod adresem: http://www.kSSIP.gov.pl/info/aktualnosci/wykaz_etaty_referendarz_asystent_sad_prokuratura_21_12_2010. W szczególności proszę o informację, o jakich procedurach konkursowych jest tutaj mowa, kiedy się one odbyły i według jakich kryteriów. Proszę także o udostępnienie listy osób, które wzięły udział w konkursie wraz z wynikami ich prac pisemnych. Proszę także o informację, gdzie i kiedy ukazało się ogłoszenie o naborze 9 asystentów do Sądu Okręgowego w Lublinie. Proszę też o udostępnienie listy asystentów sędziów zatrudnionych w Sądzie Okręgowym w Lublinie w ostatnim kwartale 2010 r. ze wskazaniem, kiedy i z jakim wynikiem podchodzili oni do konkursu na asystenta sędziego

(wraz z datą konkursu) w Sądzie Okręgowym w Lublinie.

3. Proszę o udzielenie informacji odnośnie do kryteriów obsadzania stanowisk referendarzy na terenie Sądu Okręgowego w Lublinie w latach 2007–2011 wraz z liczbą obsadzonych etatów. W szczególności proszę o informację:

— Czy odbywa się to zgodnie z rankingiem ocen uzyskanych przez kandydatów na egzaminie sędziowskim?

— Czy zdarzają się odstępstwa od tej reguły, a jeżeli tak, to czym są one podyktowane?

— Czy prawdą jest, iż stanowiska referendarzy na terenie Sądu Okręgowego w Lublinie otrzymują od 2007 r. wyłącznie osoby, które odbywały praktyki w trakcie aplikacji w sądach rejonowych położonych na obszarze Sądu Okręgowego w Lublinie? Jaka jest liczba osób, które odbyły aplikację sądową w grupach: radomskiej, siedleckiej bądź zamojskiej, które złożyły wniosek o mianowanie referendarzem w Sądzie Okręgowym w Lublinie? Ile z tych osób otrzymało stanowisko referendarza w sądach rejonowych leżących na obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Lublinie?

4. W związku z powyższym proszę o przesłanie:

— listy osób, które w latach 2007–2011 złożyły wniosek o mianowanie referendarzem na obszarze Sądu Okręgowego w Lublinie, uszeregowanej według średniej ocen (z podaniem średniej ocen) z egzaminu sędziowskiego oraz osobno z egzaminu referendarskiego,

— listy osób, które zostały mianowane referendarzami na obszarze Sądu Okręgowego w Lublinie w latach 2007–2011.

5. Ponadto proszę o udzielenie informacji odnośnie do okoliczności mianowania referendarzem sądowym pani B. Ł. (skierowanej do pracy w Sądzie Rejonowym w Chełmie). W szczególności proszę o informację, czy pani Ł. jest krewną bądź powinowatą K. Ł., polityka PO, na jakiej podstawie wytypowano jej kandydaturę oraz czy w czasie zgłaszania tejże kandydatury w Sądzie Okręgowym w Lublinie znajdowały się nierozpoznane wnioski o mianowanie referendarzem osób mających wyższą średnią ocen niż pani Ł.

6. Proszę także o udzielenie informacji odnośnie do okoliczności obsadzenia stanowisk referendarzy sądowych w Chełmie w ostatnich dniach (po przeniesieniu pani Ł. do Lublina) – konkretnie w styczniu – maju 2011 r. W szczególności proszę o wypowiedzenie się, na podstawie jakich kryteriów wytypowano kandydatów do stanowisk i czy prawdą jest, że jedno ze stanowisk powierzono osobie, która egzamin sędziowski złożyła na ocenę tylko dostateczną. Jeżeli tak, to jaka była tego przyczyna.

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 8 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10130)

do ministra zdrowia

**w sprawie kontraktu dla poradni
diabetologicznej Instytutu Medycyny Wsi
w Lublinie**

Szanowna Pani Minister! Z informacji, którymi dysponuję, wynika, że już w połowie lutego skończyły się pieniądze, które Lubelski Oddział Wojewódzki NFZ przeznaczył na leczenie pacjentów w poradni diabetologicznej Instytutu Medycyny Wsi w Lublinie.

Chorzy, którzy chcą kontynuować leczenie, muszą zapłacić za wizytę 60 zł. Niektórzy pacjenci nie mają wyboru – poradnia diabetologiczna IMW jako jedyna na wschód od Wisły leczy pacjentów z tzw. stopa cukrzycową. Leczenie stopy cukrzycowej jest trudne i nie zawsze skuteczne. Bardzo często jedynym sposobem uratowania chorego jest amputacja palców, stopy, podudzia, a nawet – zależnie od stopnia zaawansowania choroby i stanów zapalnych oraz martwic – uda. Leczeniem zespołu stopy cukrzycowej zajmują się jednocześnie lekarze wielu specjalności: ortopedzi, chirurdzy naczyniowi i diabetolodzy, a czasem także neurologi i neurochirurdzy. Istnieją specjalistyczne, interdyscyplinarne poradnie, które sprawują opiekę nad chorymi ze stopą cukrzycową. Niekiedy konieczne jest wykonanie sympatektomii lędźwiowej, a w ostateczności należy przeprowadzić amputację i zastąpić chorą kończynę protezą.

Najbliższe ośrodki zajmujące się leczeniem tego typu powikłań cukrzycowych znajdują się dopiero w Warszawie i Krakowie, co biorąc pod uwagę stan zdrowia chorych, jest szczególnym utrudnieniem.

Kontrakt na bieżące półrocze obejmował zaledwie jedną dziesiątą ubiegłorocznego kontraktu podpisanego z NFZ.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytanie:

1. Czy kontrakt na drugie półrocze 2011 r. zostanie zwiększony do tego stopnia, by ze specjalistycznego leczenia mogła skorzystać większa grupa pacjentów?

2. Co stanie się w sytuacji, gdy kontrakt zostanie przekroczony już po kilku tygodniach, tak jak to ma miejsce obecnie? Czy pacjenci znów zostaną zmuszeni do ponadskładkowego płacenia za leczenie ratujące życie i zdrowie?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 8 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10131)

do ministra finansów

w sprawie kontroli finansowych

Szanowny Panie Ministrze! Docierają do mnie skargi na urzędy skarbowe, które nękają kontrolami Bogu ducha winnych podatników, w tym i zbyt nagminnymi wezwaniami do osobistego stawiennictwa.

W Sejmie aktualnie znajduje się projekt ustawy zahaczający o wskazany problem: projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy Ordynacja podatkowa. Został zaakceptowany przez Radę Ministrów i oczekuje na trzecie czytanie.

Cóż z tego, jeśli i podkomisja stała, i odnośna komisja sejmowa zarekomendowały Sejmowi jego odrzucenie. Tak więc jego los jest przesadzony – albo w tej kadencji nie trafi na posiedzenie Sejmu, albo zostanie przez niego odrzucony.

Ja jednak stoję na stanowisku, że wszystko, co sprawi, że petent w urzędzie będzie czuł się lepiej, że będzie miał większe możliwości, jest warte zachodu. Nawet takie skromne, drobne zmiany mogą ułatwić mu uzyskanie rozstrzygnięcia, również w przypadku choroby lub innych ważnych spraw, które uniemożliwią mu osobiste stawiennictwo w urzędzie. Każda zmiana, która spowoduje, że petent będzie miał ułatwione zadanie, będzie dla potencjalnego zainteresowanego czy podatnika wartościowa, jeśli nawet wydaje się, że ten konkretny projekt niewiele wnosi.

Sygnalizuję więc tę sprawę Panu Ministrowi i pytam: Czy Pan Minister dostrzega ten problem i czy zamierza coś zrobić w sprawie ograniczenia osobistego wzywania obywatela do urzędu celem składania wyjaśnień, ale też ograniczenia liczby kontroli w określonym czasie dotyczących tego samego podatnika?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10132)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie przepisów wykonawczych
dotyczących trybu orzekania procentowego
uszczerbku zdrowia w zakresie schorzeń
wymienionych w załączniku do rozporządzenia
ministra sprawiedliwości z dnia 11 sierpnia
2010 r. dotyczącego wykazu chorób, z tytułu
których funkcjonariuszowi Służby Więziennej
przysługuje jednorazowe odszkodowanie**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego kierowane są prośby o interwencję w spra-

wie braku przepisów wykonawczych dotyczących trybu orzekania procentowego uszczerbku zdrowia w zakresie schorzeń wymienionych w załączniku do rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 11 sierpnia 2010 r. w sprawie wykazu chorób, z tytułu których funkcjonariuszowi Służby Więziennej przysługuje jednorazowe odszkodowanie (Dz. U. 2010 r. Nr 147, poz. 989).

W związku z powyższym uprzejmie proszę o przeanalizowanie podejmowanych w przedmiotowym zakresie działań i przedstawienie stanowiska w zakresie możliwości skutecznego dochodzenia przez funkcjonariuszy Służby Więziennej przysługujących im uprawnień.

Jedną z podstaw demokratycznego państwa prawa jest zaufanie obywateli do państwa, jego instytucji oraz stanowionego prawa.

W obecnym stanie prawnym zgodnie z art. 118 ust. 1 zd. 1. ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 79, poz. 523, z późn. zm.) funkcjonariusz, który wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby albo wskutek choroby przewlekłej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby doznał uszczerbku na zdrowiu, otrzymuje jednorazowe odszkodowanie. Z kolei w art. 118 ust. 6 ustawy o Służbie Więziennej określono, iż przedmiotowe jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 70% miesięcznego najniższego uposażenia zasadniczego funkcjonariusza, należnego w dniu wydania decyzji w sprawie odszkodowania, za każdy procent uszczerbku na zdrowiu. Kolejne przepisy uszczegółwiają zagadnienie. Ustawa zobowiązuje ministra sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem do spraw wewnętrznych, ministrem właściwym do spraw zdrowia i ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego do określenia, w drodze rozporządzenia, wykazu chorób, z tytułu których funkcjonariuszowi Służby Więziennej przysługuje jednorazowo odszkodowanie, art. 118 ust. 18 ustawy. Stosowne rozporządzenie wydane zostało w dniu 11 sierpnia 2010 r. (Dz. U. Nr 147, poz. 989).

Z treści pisma podsekretarza stanu z dnia 1 kwietnia 2011 r. wynika, iż właściwość oraz tryb pracy komisji lekarskich określają przepisy rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych z dnia 9 lipca 1991 r. w sprawie właściwości i trybu postępowania komisji lekarskich podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych (Dz. U. Nr 79, poz. 349, z późn. zm.).

Zgodnie z § 1 ust. 2 pkt 1 w zw. z ust. 1 pkt rozporządzenia komisje lekarskie orzekają o stopniu uszczerbku na zdrowiu spowodowanym wypadkiem lub chorobami pozostającymi w związku ze szczególnymi warunkami lub właściwościami służby w stosunku funkcjonariuszy służby więziennej. Jednocześnie przepis § 15 ust. 1 rozporządzenia wskazuje, że ten zakres spraw regulują odrębne przepisy, tj. rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych z dnia 22 marca 1973 r. w sprawie ustalenia trwałego uszczerbku

ku na zdrowiu oraz związku śmierci funkcjonariusza Milicji Obywatelskiej ze służbą wskutek wypadku lub choroby (Dz. U. Nr 11, poz. 83, z późn. zm.).

W § 5 ust. 1 rozporządzenia z dnia 22 marca 1973 r. przewiduje się, że komisja lekarska wydaje orzeczenie o stopniu trwałego uszczerbku na zdrowiu na podstawie dokumentacji bezpośredniego badania funkcjonariusza oraz na podstawie dokumentacji lekarskiej, protokołu powypadkowego i innych dokumentów dotyczących w szczególności przebiegu i warunków pełnienia służby.

Z kolei w § 10 oraz § 11 rozporządzenia określa się, że orzeczenie komisji lekarskiej, dotyczące ustalenia stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu, powinno zawierać rozpoznanie lekarskie, określenie stopnia uszkodzenia czynności naruszonego organu, narządu albo układu łącznie z towarzyszącymi powikłaniami, a także procentowego stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu oraz ustalenie, czy stwierdzony trwały uszczerbek na zdrowiu pozostaje w związku ze służbą wskutek wypadku lub choroby związanej ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby. Orzeczenie powinno ponadto zawierać szczegółowe uzasadnienie oraz pouczenie o prawie wniesienia odwołania, ze wskazaniem terminu do wniesienia i komisji właściwej do rozpoznania odwołania*).

W ocenie ministra sprawiedliwości kwestie dotyczące wydania przez komisje lekarskie orzeczeń o uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy Służby Więziennej wskutek wypadku lub choroby, z których tytułu przysługuje odszkodowanie, zostały szczegółowo uregulowane.

Jednakże według przewodniczącego Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej MSWiA w Olsztynie: Wojewódzka Komisja Lekarska MSWiA w Olsztynie nie otrzymała zarządzenia wykonawczego dotyczącego trybu orzekania procentowego uszczerbku na zdrowiu, czyli schorzeń wymienionych w załączniku do rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 11 sierpnia 2010.

Czy tym samym obecny stan rzeczy nie uniemożliwia dochodzenia jednorazowego odszkodowania, o którym mowa w przepisie art. 118 ust. 1 zd. 1. ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej, z uwagi na fakt braku aktu prawnego, którego obowiązek wydania przewiduje przepis prawa, na co uwagę zwracał przewodniczący Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej MSWiA w Olsztynie? Czy brak tych przepisów nie może spowodować, iż z uwagi na termin przedawnienia przedmiotowego roszczenia nie będzie można go skutecznie dochodzić, co spowoduje powstanie szkody uprawnionych funkcjonariuszy i obciążenie obowiązkiem jej naprawienia przez Skarb Państwa?

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytanie: Czy Ministerstwo Sprawiedliwości dostrzega problem braku za-

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

ządzenia wykonawczego dotyczącego trybu orzekania procentowego uszczerbku zdrowia w zakresie schorzeń wymienionych w załączniku do rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 11 sierpnia 2010 r., uniemożliwiającego wydanie merytorycznej decyzji w sprawie wniosku funkcjonariusza Służby Więziennej o jednorazowe odszkodowanie i czy w tym zakresie są podejmowane jakiegokolwiek działania?

Z poważaniem

Poseł Lidia Staroń

Olsztyn, dnia 13 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10133)

do ministra infrastruktury

w sprawie niewłaściwego postępowania organu administracji państwowej przy wywłaszczaniu właścicieli nieruchomości znajdujących się na przebiegu inwestycji – budowy drogi obwodowej miasta Przemyśla

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o skontrolowanie przebiegu procesu wywłaszczania właścicieli nieruchomości przez wojewodę podkarpackiego w związku z trwającą budową drogi obwodowej miasta Przemyśla. Do mojego biura poselskiego w Przemyślu zgłaszają się zarówno osoby wywłaszczone, jak i właściciele wywłaszczanych nieruchomości znajdujących się w obrębie powyższej inwestycji, alarmując, że na etapie samego wywłaszczania, a dokładnie etapu wyceny, dochodzi do licznych nieprawidłowości.

Właściciele ci informują o licznych błędach i zaniedbaniach ze strony organów Podkarpackiego Urzędu Wojewódzkiego, a przede wszystkim ze strony rzeczoznawcy majątkowego. Podstawowym problemem jest przede wszystkim niewłaściwe informowanie, a nawet całkowity jego brak, właścicieli nieruchomości o wywłaszczeniu części ich gruntu. Przykładem jest tu choćby sprawa właścicielki gruntu znajdującego przy ul. Kokoszej w Przemyślu, z której wynika, że pani ta nie była w żaden sposób poinformowana o wywłaszczeniu gruntu. W dniach 1–4 lutego br. pracownicy Zarządu Dróg Miejskich w Przemyślu dokonali bezprawnej wycinki drzew, które stanowiły własność ww. właścicielki gruntu. Nie sporządzono przy tym operatu szacunkowego w celu wyceny wycinanych drzew, gdyż rzeczoznawca majątkowy nie był nawet na miejscu i nie przeprowadził prac w terenie. Właścicielka gruntu nie miała możliwości dokonania wcześniejszej, we własnym zakresie, wycinki drzew i ich sprzedaży, ponieważ nie wiedziała o planowanych czynnościach.

Biuro porad prawnych działające przy moim biurze poselskim sporządziło w dniu 9 lutego w imieniu

właścicielki gruntu pismo do wojewody podkarpackiego informujące o bezprawnej wycince drzew. W wyniku tego w dniu 15 lutego sporządzono protokół zdawczo-odbiorczy w terenie, który potwierdził wycinkę 26 drzew. Właścicielka zażądała odszkodowania za wywłaszczany grunt, jak i za wycięte drzewa.

Z kolejnej informacji od właścicielki gruntu wynika, iż w dalszym toku sprawy oszacowania wartości gruntu i wartości drzew zostały znacznie zaniżone. Wartość rynkowa wyciętych drzew jest o wiele wyższa niż przedstawia to rzeczoznawca majątkowy w sporządzonym operacie szacunkowym. Właścicielka gruntu jest stroną poszkodowaną, gdyż nie miała możliwości sprzedaży tych drzew, a dokonana wycena jest dla niej krzywdząca.

Wielu właścicieli nieruchomości położonych w obrębie budowy nowej obwodnicy Przemyśla sygnalizowało, że na skutek wadliwego przeprowadzania procedury uwłaszczeniowej są zmuszeni dochodzić swoich praw do odszkodowania w sądzie.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem, czy istnieje możliwość skontrolowania wyceny nieruchomości dokonanych przez rzeczoznawcę majątkowego lub ewentualnej wypłaty rekompensat w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości.

Z poważaniem

Poseł Marek Kuchciński

Przemyśl, dnia 17 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10134)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie niejasności prawnych przy przekazywaniu umowy najmu lokali mieszkalnych właścicielom odzyskanych nieruchomości

Otrzymałem pismo z dnia 14 kwietnia 2011 r. od Komitetu Obrony Lokatorów z siedzibą w Warszawie, w którym jego przedstawiciel zwraca się do mnie z prośbą o uzyskanie wykładni prawnej w kwestii zasadności przekazywania umów najmu lokali mieszkalnych na rzecz następców prawnych dawnych właścicieli na podstawie art. 678 Kodeksu cywilnego.

Pisze on, iż lokatorzy mieszkający w budynkach komunalnego zasobu mieszkaniowego w Warszawie posiadają umowy najmu podpisane z jednostkami administracyjnymi gminy. Umowy te dotyczą nieruchomości, które są objęte dekretem z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy. Powyższy dekret stanowił, że wszelkie grunty znajdujące się na terenie stolicy

przechodzą na własność gminy m.st. Warszawy, natomiast budynki oraz inne przedmioty znajdujące się na gruntach przechodzących na własność gminy m.st. Warszawy pozostają własnością dotychczasowych właścicieli.

W sytuacji uznania nieważności decyzji, na mocy których budynki zostały odebrane prawowitym właścicielom, gmina przekazuje umowy najmu lokatorów właścicielom odzyskanych nieruchomości. Organy administracji samorządowej podkreślają, iż postępowanie takie jest zgodne z art. 678 Kodeksu cywilnego, mówiącym, że w przypadku zbycia rzeczy najętej nowy właściciel wstępuje z mocy prawa w stosunek najmu.

W opinii Komitetu Obrony Lokatorów twierdzenie takie jest nieuprawnione, bowiem w opisywanej powyżej sytuacji nie może dochodzić do zbycia nieruchomości, która tak naprawdę nigdy nie stanowiła własności gminy. Ich zdaniem nacjonalizacji w ramach przywołanego powyżej dekretu uległy jedynie grunty, a nie same nieruchomości, zatem budynki nigdy nie przestały stanowić własności dawnych właścicieli, dlatego też nie powinny być zbywane przez gminę na ich rzecz.

W związku z powyższym mam następujące pytania do Pana Ministra. Czy Pan Minister może odnieść się do wątpliwości Komitetu Obrony Lokatorów w sprawie zasadności przekazywania umów najmu lokali mieszkalnych na rzecz następców prawnych dawnych właścicieli? Czy Ministerstwo Sprawiedliwości może dokonać wykładni prawnej, która albo usunie wszelkie wątpliwości Komitetu Obrony Lokatorów, albo przyczyni się do zmiany przepisów prawa, które być może są wadliwie interpretowane?

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 17 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10135)

do ministra infrastruktury

w sprawie zniesienia opłat drogowych dla samochodów osobowych z przyczepami

Szanowny Panie Ministrze! Zwrócono się do mnie z prośbą o pomoc w wyjaśnieniu sprawy dotyczącej nowego rozporządzenia o opłacie elektronicznej za przejazd drogami i zasadności wprowadzenia opłat dla części osób podróżujących samochodami osobowymi z przyczepami kempingowymi i samochodami kempingowymi.

Z rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej, opublikowanej w Dz. U. Nr 80, poz. 433 w dniu 15

kwietnia 2011 r., a dotyczącego objęcia dodatkowymi opłatami za przejazd drogami krajowymi zestawów składających się z samochodu i przyczepy o łącznym ciężarze powyżej 3,5 t, wynika, że opłaty te obejmą wszystkie zestawy pojazdów o DMC powyżej 3500 kg. Opłata ta dotyczyć będzie w równym stopniu osób zarobkowo trudniących się przewozem towarów, jak i sporej części osób podróżujących samochodami osobowymi wraz z przyczepą (kempingową, do przewozu koni, do przewozu sprzętu sportowego, tj. łódek, kajaków), nie mówiąc już o właścicielach pojazdów kempingowych, których duża część też jest rejestrowana jako pojazdy o DMC powyżej 3500 kg.

Pragnę podkreślić, że w sąsiednich państwach, należących również do Unii Europejskiej, zestawy samochodu o DMC do 3500 kg i przyczepy kempingowej traktowane są jak pojedynczy samochód osobowy, np.:

— Austria, Czechy – jedna winieta na auto osobowe bez względu na wagę przyczepy,

— Słowacja – winieta na auto osobowe i winieta na przyczepę,

— Węgry – opłata elektroniczna, przyczepa kempingowa nie jest wliczana do wagi pojazdu.

W krajach tych od dłuższego czasu pobierana jest opłata elektroniczna za przejazd drogami, ale nie dotyczy ona niezarobkowych przejazdów z przyczepami.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy Pan Minister jest skłonny podjąć działania mające na celu zniesienie opłat za przejazdy samochodów osobowych z przyczepami kempingowymi w wysokości jak dla pojazdów ciężarowych?

2. Czy treść rozporządzenia była konsultowana np. z Polskim Związkiem Motorowym lub Polską Federacją Campingu i Caravaningu?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 9 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10136)

do ministra infrastruktury

w sprawie zagwarantowania uczciwej konkurencji, a przede wszystkim ochrony konsumentów w zakresie wolności w wyborze korzystania z odbioru programów telewizyjnych

Szanowny Panie Ministrze! Obecnie w przypadku większości wielorodzinnych budynków mieszkaniowych nie instaluje się anten do zbiorczego odbioru programów telewizyjnych. Powoduje to, że mieszkań-

cy są na ogół skazani na monopol jednego operatora telewizji kablowej, która obsługuje dany budynek lub montaż własnego odbiornika telewizji cyfrowej. Rezygnując z wcześniej wspomnianych możliwości, lokatorzy pozbawieni są odbioru sygnału telewizyjnego nawet z bezpłatnej telewizji publicznej. Wskutek takiego stanu rzeczy w budynkach wielorodzinnych polskich miast mnożą się indywidualne anteny analogowe, a także anteny do odbioru telewizji cyfrowych.

Wydaje się, iż efektem tego stanu rzeczy jest: po pierwsze, ograniczenie wolnej konkurencji na rynku, po drugie, ograniczenie praw konsumentów oraz, po trzecie, szpecenie budynków i ulic miast w Polsce.

Problem ten może się pogłębić w związku z wejściem w życie ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej do końca lipca 2013 r. Bezpłatne dotąd programy zaprzestaną nadawać sygnał analogowy. W przypadku budynków wielorodzinnych może to doprowadzić do sytuacji, gdzie ich mieszkańcy, chcąc odbierać programy ogólnodostępne, jak kanały Telewizji Polskiej, Polsatu, TVN, czy innych bezpłatnych dotąd programów, będą musieli korzystać z usług jedynej w danym budynku telewizji kablowej. Może to doprowadzić do sytuacji, gdzie osoby będące w trudnej sytuacji materialnej mogą zostać pozbawione dostępu do programów telewizyjnych.

Istnieją również obawy możliwości wystąpienia sytuacji, gdzie z powodu braku odpowiednich rozwiązań duża część elewacji oraz dachów zostanie wyposażona w anteny DVB-T oraz TV-SAT. Natomiast w przypadku zakazu wydanego przez administrację budynku na zawieszenie anten mieszkańcy będą zmuszeni do skorzystania z usług telewizji kablowych.

Szanowny Panie Ministrze, w związku z powyższym pragnę zapytać: Czy nie uważa Pan Minister, że problem ten można rozwiązać poprzez uwzględnienie w rozporządzeniu zmieniającym rozporządzenie z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakimi powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.), wymogu instalowania w budynkach wielorodzinnych instalacji do zbiorowego odbioru programów telewizyjnych drogą radiodifuzji, w tym naziemnej telewizji cyfrowej DVB-T?

Z poważaniem

Poseł Adam Szejnfeld

Piła, dnia 13 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10137)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie kancelarii prawnej obsługującej
PLL LOT SA**

Szanowny Panie Ministrze! Uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy za obsługę prawną spółki Polskie Linie Lotnicze LOT SA odpowiada zewnętrzna kancelaria prawna, czy też określona wewnętrzna komórka organizacyjna tej spółki Skarbu Państwa?

2. Jeśli obsługa prawna Polskich Linii Lotniczych LOT SA gwarantowana jest przez podmiot zewnętrzny, proszę o podanie informacji, jaka kancelaria prawna odpowiada za tę materię.

3. Ile wynosi miesięczny koszt brutto, który Skarb Państwa ponosi w związku z ww. działalnością na rzecz PLL LOT SA?

Z poważaniem

Poseł Dawid Jackiewicz

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10138)

do ministra zdrowia

**w sprawie wątpliwości dotyczących
udzielania pomocy specjalistycznej dzieciom
niepełnosprawnym z Małopolski**

Problem dotyczy dzieci niepełnosprawnych do lat sześciu, zamieszkujących miejscowości poza Krakowem. Zgodnie z prawem przysługuje im tzw. wczesne wspomaganie, czyli do dwóch godzin zajęć ze specjalistami w tygodniu.

Krakowscy urzędnicy nie chcą, by maluchy spoza Krakowa korzystały z pomocy specjalistów w mieście. Twierdzą oni, że to gminy, w których mieszkają niepełnosprawne dzieci, mają obowiązek zapewnić im pomoc. Często jednak przychodnie w małych miejscowościach nie dysponują specjalistycznym sprzętem i dzieci niepełnosprawne nie mogą szukać tam pomocy u specjalistów.

Problemy piętrzą się również przed rodzicami spoza Krakowa, którzy chcą zapisać dziecko do szkoły specjalnej zlokalizowanej w stolicy Małopolski. Rodzic, aby zapisać dziecko, musi wraz z wnioskiem i orzeczeniem o niepełnosprawności zwrócić się do swojej gminy o zgodę na uczestnictwo w zajęciach poza terenem.

Bardzo często zdarza się, że urzędy ostatecznie odmawiają przyjęcia dziecka, argumentując to tym, iż w pierwszej kolejności powinno ono iść do szkoły w miejscu swojego zamieszkania.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie są powody ograniczonego dostępu dzieci niepełnosprawnych do korzystania z pomocy specjalistów w stolicy Małopolski?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia podejmie działania, aby dzieci niepełnosprawne z całego terenu Małopolski miały równy dostęp do usług specjalistycznych świadczonych w Krakowie?

Z poważaniem

Posel Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 17 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10139)

do ministra zdrowia

w sprawie złej sytuacji publicznego zakładu ortopedycznego w Lublinie

Szanowna Pani Minister! Samodzielny Publiczny Zakład Zaopatrzenia Ortopedycznego w Lublinie przy ul. Chodźki 6 to placówka, która istnieje od 50 lat i jest, co warto podkreślić, wyspecjalizowaną wiodącą jednostką na terenie wschodniej Polski, która produkuje wysokiej jakości sprzęt ortopedyczny i rehabilitacyjny. Zakład dodatkowo stanowi bazę dydaktyczną dla studentów uniwersytetu medycznego, czyli dla przyszłych lekarzy specjalizujących się z ortopedii i rehabilitacji jak również dla wydziału pielęgniarstwa ww. uczelni. Ponadto wspiera rozwój naukowy uczniów jedyne w Polsce studium medycznego kształcącego tak potrzebnych specjalistów, jakimi są technicy ortopedii.

Jak wspomniałem wcześniej, placówka ze względu na charakter działalności jest wyjątkowo istotnym ośrodkiem naszego regionu, jednakże sytuacja rynkowa, brak restrukturyzacji, zwiększające się zadłużenie, wysokie koszty utrzymania oraz coraz mniej wniosków sprawiły, że w chwili obecnej jednostka znalazła się w dramatycznej sytuacji finansowej. Sytuacja jest tak niepokojąca, że jak informują mnie przedstawiciele zakładu, chorzy i pokrzywdzeni przez los, wymagający zaopatrzenia w sprzęt ortopedyczny i rehabilitacyjny w niedługim czasie, jeśli sytuacja nie ulegnie poprawie, będą musieli szukać pomocy w innych ośrodkach, tak odległych jak w Łodzi lub Poznaniu. Na Lubelszczyźnie i nawet w tej części Polski trudno szukać zakładu, który wykonuje tak trudne zadania, przygotowuje wyjątkowe, tj. robione na miarę, sprzęty, takie jak protezy skórzane czy prze-

dłużenia wykonywane na podstawie odlewów gipsowych.

Sytuację komplikuje brak majątku stałego zakładu i tym samym brak możliwości zaciągnięcia kredytów. Jedyną szansą utrzymania jednostki, w ocenie dyrekcji oraz pracowników, jest pomoc ze strony organu założycielskiego, czyli Ministerstwa Zdrowia.

W związku z powyższym chciałbym zapytać o możliwość podjęcia przez ministerstwo działań zmierzających do poprawy sytuacji lubelskiego zakładu. Czy w ministerstwie znana jest sytuacja placówki? Jakie są plany resortu związane z przyszłością tej jednostki i jej podobnych, nielicznych w skali kraju? Czy, kiedy i na jaki rodzaj wsparcia ww. zakład w Lublinie może liczyć?

Z poważaniem

Posel Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 6 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10140)

do ministra skarbu państwa

w sprawie możliwości wykupu przez najemców lokali mieszkalnych budynku Banku PKO SA w Puławach po cenach preferencyjnych w oparciu o ustawę o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosili się przedstawiciele najemców lokali mieszkalnych zlokalizowanych w budynku Banku PKO SA w Puławach w al. Partyzantów, zainteresowanych wykupem na własność zajmowanych przez nich mieszkań po cenach preferencyjnych w oparciu o ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa (Dz. U z 2001 r. Nr 4, poz. 24). Te przepisy zakładają możliwość wykupu mieszkań za 5% wartości, gdy tymczasem Bank PKO SA proponuje najemcom wykup lokali po cenach rynkowych.

Jak podkreślają zainteresowani, nie stać ich na wykup mieszkań na warunkach proponowanych przez bank. Tym bardziej, że te warunki są dyskusyjne, uwzględniając idee możliwości wykupu mieszkań określone ww. ustawie. Od jakiegoś czasu loka-

torzy zajmujący mieszkania wspomnianego bloku próbują uzyskać informację, dlaczego nie mogą wykupić mieszkań po cenach preferencyjnych, jak ma to miejsce w przypadku innych osób, np. lokatorów mieszkań spółdzielczych czy zakładowych. Niektóre ze zgłoszonych do mnie osób od 1965 r. posiadają umowy najmu lokali mieszkalnych. Ponadto od wielu lat część z nich jest lub była związana z Bankiem PKO SA z racji tego, że przynajmniej jedna osoba w rodzinie była zatrudniona w placówce lub pracuje tam nadal. Na początku był to Narodowy Bank Polski, później Bank Depozytowo-Kredytowy, a od kilku lat Bank PKO SA.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o informację, czy najemcom lokali mieszkalnych budynku w Puławach, o który zapytuję, przysługuje prawo wykupu zajmowanych przez nich mieszkań na preferencyjnych warunkach. Jak do tego typu sytuacji odnoszą się przepisy ustawy, którą także wymieniałem? Czy znana jest ministerstwu inna, podobna sytuacja z terenu woj. lubelskiego?

Z poważaniem

Poseł Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10141)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie przekazania przez rząd
do Sejmu projektu ustawy o ratyfikacji
umowy o stabilizacji i stowarzyszeniu
z Serbią**

Podczas wizyty w Belgradzie w dniu 6 maja bieżącego roku złożył Pan deklarację, iż Polska do końca roku dokona ratyfikacji umowy o stabilizacji i stowarzyszeniu z Serbią (USS). Do dnia dzisiejszego takowy projekt nie wpłynął do Sejmu RP.

Biorąc pod uwagę fakt, że jesienią odbędą się wybory parlamentarne, proces ratyfikacji powinien rozpocząć się jak najszybciej.

Ratyfikacji powyższej umowy do tej pory dokonało 18 państw UE: Hiszpania (21.06.2010 r.), Malta (06.07.2010 r.), Bułgaria (12.08.2010 r.), Estonia (19.08.2010 r.), Słowacja (11.11.2010 r.), Węgry (16.11.2010 r.), Cypr (26.11.2010 r.), Słowenia (07.12.2010 r.), Włochy (06.01.2011 r.), Austria (13.01.2011 r.), Luksemburg (21.01.2011 r.), Grecja (26.01.2011 r.), Czechy (28.01.2011 r.), Niemcy (10.02.2011 r.), Wielka Brytania (01.03.2011 r.), Dania (03.03.2011 r.), Portugalia (04.03.2011 r.) i Szwecja (15.04.2011 r.).

Drugim bardzo ważnym aspektem w związku z procesem integracji europejskiej Serbii jest dążenie

Serbii do otrzymania statusu kandydata na członka UE oraz wyznaczenia daty rozpoczęcia negocjacji członkowskich do końca 2011 r., co przypada na czas polskiej prezydencji w UE.

Po aresztowaniu i ekstradycji do Trybunału w Hadze generała Ratko Mladicia zniknęła ostatnia przeszkoda na drodze integracji europejskiej Serbii.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Kiedy rząd planuje przekazać do Sejmu projekt ustawy o ratyfikacji umowy o stabilizacji i stowarzyszeniu z Serbią?

2. W jaki sposób Polska zamierza wesprzeć Serbię w ramach deklarowanego poparcia dla dalszego rozszerzenia UE? A mianowicie czy Polska jako kraj sprawujący prezydencję w UE planuje, oprócz potwierdzenia statusu kandydata, aktywnie pracować wraz ze swoimi partnerami w UE na rzecz wyznaczenia daty rozpoczęcia negocjacji członkowskich z Serbią?

Z poważaniem

Poseł Eugeniusz Czykwin

Białystok, dnia 16 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10142)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie kontynuacji „Narodowego
programu przebudowy dróg lokalnych
na lata 2008–2011”, ze szczególnym
uwzględnieniem terenu Lubelszczyzny**

Szanowny Panie Ministrze! „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych”, koordynowany przez resort, którym kieruje Pan Minister, otworzył przed polskimi samorządami szansę na poprawę administrowanej przez nich infrastruktury drogowej. Pomysł okazał się strzałem w dziesiątkę. Wiele gmin, miast i powiatów, dzięki wykorzystaniu tej możliwości, wydatnie poprawiło stan dróg i chodników na swoim terenie. Potrzeby w tym zakresie wciąż są jednak duże.

W związku z powyższym chciałbym zapytać:

Ile inwestycji zostało do chwili obecnej zrealizowanych na terenie województwa lubelskiego w ramach NPPDL?

Jaki był wkład finansowy budżetu państwa w ich realizację?

Jakie środki na ten cel zostały zabezpieczone w budżecie państwa na obecny rok?

Ile inwestycji uda się dzięki nim zrealizować na Lubelszczyźnie?

Jak Pan Minister ocenia realizację NPPDL w skali ogólnopolskiej?

Czy rozważany jest pomysł, by inicjatywę tę kontynuować w latach następnych?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10143)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie kontynuacji programu
„Moje boisko – Orlik 2012”, ze szczególnym
uwzględnieniem terenu Lubelszczyzny**

Szanowny Panie Ministrze! Rządowy program „Moje boisko – Orlik 2012” niewątpliwie przyczynił się do znacznej rozbudowy bazy sportowej na terenie Polski. Nowoczesne boiska cieszą się bardzo dużą popularnością. Swoje sportowe pasje i talenty rozwija na nich bardzo wiele osób w różnym wieku. Można na nich spotkać obok siebie dzieci, osoby dorosłe, a nawet seniorów. Dobre pomysły z pewnością warto kontynuować.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Ile kompleksów boisk sportowych wybudowano do tej pory na Lubelszczyźnie w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012”?

2. Jakie są plany w tym zakresie na obecny rok?

3. Ile z tych kompleksów powstało na terenach wiejskich, a ile w miastach?

4. Jak Pan Minister ocenia dotychczasową realizację tego programu?

5. Czy rozważana jest jego kontynuacja w latach następnych?

6. Jakie inne inwestycje sportowo-rekreacyjne zostały w przeciągu ostatnich czterech lat wybudowane na terenie Lubelszczyzny przy wsparciu finansowym z budżetu państwa?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10144)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy dla nieubezpieczonych
w KRUS rolników i sadowników
poszkodowanych podczas powodzi w 2010 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Mimo że minął już rok od powodzi, która w maju i czerwcu ubiegłego

roku nawiedziła Polskę, oraz ogromnej pomocy, jakiej udzielił rząd, to wciąż część poszkodowanych wówczas Polaków ma duże problemy z odbudową zniszczonego majątku. Problem ten dotyczy między innymi tych poszkodowanych, którzy prowadzą działalność rolną, sadowniczą, posiadają ku temu stosowne kwalifikacje, ale z punktu widzenia formalnoprawnego rolnikami nie są, nie są również ubezpieczeni w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego. Czasami sytuację jeszcze bardziej komplikuje fakt, że zameldowani są w innych miejscowościach, gminach, niż te, których powódź dotknęła. Takie osoby, jak wynika z przedstawionych mi relacji, niestety pomocy nie otrzymały.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o bliższe zainteresowanie się sytuacją takich osób i prośbę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy osoby posiadające grunty rolne, które objęła powódź, nieubezpieczone w KRUS, miały lub wciąż mają możliwość ubiegania się o wsparcie z budżetu państwa?

2. Jeśli tak, to jakie instytucje zajmują się wsparciem dla takich poszkodowanych?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10145)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi
oraz
ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie klęski przymrozków,
która dotknęła sadowników**

Szanowny Panie Ministrze! W maju tego roku z powodu fali przymrozków sadowników w całym kraju dotknęła ciężka sytuacja. Szczególnie dotkliwe okazało się to dla sadowników z północnej Wielkopolski. Tragiczną sytuację potwierdza m.in. Białośliwska Grupa Producentów – Sady Krajny.

Produkcja sadownicza jest podstawą utrzymania nie tylko sadowników, ale i ich rodzin. Problemy sadowników to także problemy robotników rolnych oraz pozostałych pracowników związanych z sadownictwem, ponieważ należy pamiętać, że wiele grup producenckich zatrudnia osoby na stałe umowy o pracę, ale także generuje rynek pracy dla osób bezrobotnych w zakresie prac sezonowych. Występujące w tym roku przymrozki spowodowały realne zagrożenie dla egzystencji całych rodzin, głównie z powodu realnej groźby braku środków finansowych, choćby na zapewnienie wyżywienia czy ochrony zdrowia. Brak dochodów sprawi również niemożność odtwo-

rzenia stanu produkcyjnego gospodarstw, a tym samym możliwość powtórzenia się całej sytuacji w przyszłym roku z powodu klęski roku bieżącego.

Szanowny Panie Ministrze, w związku z powyższym pragnę zapytać:

1. Czy przewiduje się, a jeżeli tak, to w jakim zakresie, pomoc dla polskich sadowników?

2. Czy przewiduje się, a jeżeli tak, to w jakim zakresie, pomoc dla robotników rolnych zatrudnionych w sadach oraz sortowniach, którzy z powodu klęski przymrozków mogą stracić źródło dochodu?

3. W przypadku klęski żywiołowej, jaką jest powodź, istnieją rozwiązania rangi ustawowej. Natomiast nie ma w zasadzie ustawowych rozwiązań systemowych, jeśli chodzi o reakcję i pomoc państwa w przypadku innych sytuacji powodujących zagrożenie dla egzystencji ludzi, np. katastrofy dużych rozmiarów, huragany, gradobicia, susze czy przymrozki. Czy w tym zakresie planowane są działania legislacyjne mające doprowadzić do rozwiązań systemowych zbliżonych np. do tych związanych z klęskami powodzi?

Z poważaniem

Poseł Adam Szejnfeld

Piła, dnia 13 czerwca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10146)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie zapewnienia w projekcie budżetu państwa na 2011 r. 15 mln zł z przeznaczeniem na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych

Od pewnego czasu do moich biur poselskich wpływają skargi i zapytania dotyczące bardzo niskich i od lat niezmiennych uposażeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych. Jest to o tyle uzasadnione, iż w tym samym czasie zwiększane są zadania i obowiązki tej grupy pracowniczej, nie dotyczą ich premie i nagrody, ze względu na brak środków, a jednocześnie rosną uposażenia innych grup pracowniczych, także pracujących w tej samej szkole.

Potwierdzeniem powyższego są uwagi i wnioski zawarte w piśmie związków zawodowych i pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego z dnia 20 maja 2011 r., którego kopię dołączam^{*)}.

Mając na uwadze powyższe, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w projekcie budżetu na 2011 r. przewidziane są środki na podwyżki dla ww. grupy pracowniczej?

2. Jeżeli tak, to od kiedy i w jakiej wysokości na jednego zatrudnionego?

3. Czemu od wielu lat w szkołach artystycznych podległych MKiDN nie prowadzono choćby doraźnej waloryzacji płac pracowników administracji i obsługi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Witold Gintowt-Dziewałtowski

Elbląg, dnia 15 czerwca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10147)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie świadczeń w zakresie ratownictwa medycznego na terenie pow. mławskiego

Szanowny Panie Premierze! Do mojego biura poselskiego zwrócili się pracownicy SPZOZ w Mławie z prośbą o interwencję poselską.

Osoby te są zaniepokojone prywatyzacją pogotowia ratunkowego w Mławie. Z informacji przedstawionych przez zainteresowanych wynika, że postępowanie konkursowe zostało przeprowadzone nierzetelnie i bez zachowania należytej staranności. Pracownicy ci uważają, że pomieszczenia przeznaczone na potrzeby siedziby karetki pogotowia ratunkowego w Mławie będące w posiadaniu firmy, która wygrała przetarg, nie spełniają odpowiednich warunków. Wydzierżawione przez tę firmę pomieszczenia do tej pory stanowiły lokal mieszkalny i są zlokalizowane są na 1. piętrze budynku mieszkalno-handlowego.

W myśl przepisów Prawa budowlanego podjęcie lub zaniechanie w obiekcie budowlanym lub jego części działalności zmieniającej warunki bezpieczeństwa pożarowego, powodziowego, pracy, zdrowotne, higieniczno-sanitarne, ochrony środowiska bądź wielkość lub układ obciążeń stanowi zmianę sposobu użytkowania. Zgodnie z art. 71 ustawy Prawo budowlane zmiana sposobu użytkowania nawet części budynku wymaga zgody organu administracji architektoniczno-budowlanej, jakim jest starosta.

Zainteresowani twierdzą, że firma, która wygrała konkurs na świadczenie usług medycznych w zakresie pogotowia, nie posiada zgody starosty mławskiego na zmianę sposobu użytkowania przedmiotowego budynku.

Według informacji, które uzyskałem, najprawdopodobniej wymieniony lokal nie spełnia warunków i norm technicznych wymaganych dla lokali użytkowych użyteczności publicznej, są w nim m.in.: wąskie jednobiegowe schody mające stanowić komunikację do pomieszczeń pogotowia ratunkowego, za wąskie

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

skrzydła drzwiowe, brak stałych miejsc parkingowych na stacjonowanie karetok pogotowia. Parkingi znajdujące się w sąsiedztwie budynku przeznaczone są do powszechnego użytku publicznego dla samochodów osobowych, co nie zabezpiecza podstawowych potrzeb i wymogów pogotowia ratunkowego.

Pracownicy SPZOZ w Mławie uważają, że wydana pozytywna opinia sanitarna dotycząca pomieszczeń na funkcjonowanie pogotowia ratunkowego dla firmy prywatnej mogła zostać wydana pochopnie, bez spełnienia wielu ważnych proceduralnych wymogów i pod jakimś wpływem.

W tej sprawie u zainteresowanych budzi wątpliwości też pismo wojewody mazowieckiego z dnia 22 marca 2011 r. do państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego w Warszawie, w którym wojewoda mazowiecki napisał, że w związku z tym, że „Plan działania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego w woj. mazowieckim został zatwierdzony przez ministra zdrowia w dniu 9 marca 2011 r., a zatem wiele podmiotów jest związanych z tą datą w świetle podpisywania umów na wynajem pomieszczeń w związku z nowymi miejscami wyczekiwania, jak również uruchamianiem środków finansowych, zapisami statutowymi, opiniami rad społecznych i zmianami w rejestrze zakładów opieki zdrowotnej.

Mając na uwadze krótki okres, jaki pozostał do postępowania konkursowego na świadczenia zdrowotne w rodzaju: Ratownictwo medyczne, będę zobowiązany za maksymalne skrócenie terminu wydania opinii Państwowej Inspekcji Sanitarnej w przypadkach oceny pomieszczeń nowych miejsc wyczekiwania zespołów ratownictwa medycznego na terenie woj. mazowieckiego”.

Ponadto pracownicy podnoszą, że firma, która wygrała przetarg, nie ma odpowiedniego zaplecza dezynfekcyjnego oraz uregulowanej kwestii przechowywania zwłok.

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy uważa Pan, że obecne procedury wyboru oferenta w zakresie świadczeń ratownictwa medycznego w należyty sposób zabezpieczają bezpieczeństwo zdrowotne obywateli?

2. Czy uważa Pan, że obecnie wyłoniony oferent zapewni właściwe świadczenie w zakresie ratownictwa medycznego mieszkańcom powiatu mławskiego?

3. Jakiego rodzaju działania w celu zapewnienia odpowiedniej obsługi w zakresie ratownictwa medycznego mieszkańcom powiatu mławskiego?

4. Czy uważa Pan za właściwe pismo wojewody mazowieckiego do wojewódzkiego inspektora sanitarnego w Warszawie i czy zastaną podjęte jakieś działania w stosunku do wojewody mazowieckiego?

5. Czy zwróci się Pan do powiatowego inspektora sanitarnego w Mławie o wyjaśnienia w tej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Robert Kołakowski

Ciechanów, dnia 15 czerwca 2011 r.

Zapytanie (nr 10148)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie legalności zwołania nadzwyczajnego zjazdu komorników w celu odwołania prezesa Krajowej Rady Komorniczej, zasadności działań samorządu komorników w związku z przekazaniem spółce prawa handlowego Currenda uprawnień samorządu komorników oraz prawidłowości sprawowanego nadzoru przez ministra sprawiedliwości

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 25 maja 2011 r. w Mikołajkach odbył się nadzwyczajny zjazd komorników sądowych, który został zwołany w celu skrócenia kadencji prezesa J. Ś. Na nadzwyczajnym zjeździe doszło do odwołania dotychczasowego prezesa oraz został powołany nowy prezes, którym został R. F.

W świetle przepisów ustawy z dnia 29.08.1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji istnieją uzasadnione wątpliwości co do legalności zwołania zjazdu oraz możliwości skrócenia ustawowej 4-letniej kadencji prezesa KRK.

Jednoznaczny pogląd w tej tematyce przedstawia sześć ekspertów prawnych przedstawicieli naukowych różnych ośrodków akademickich, sporządzonych na rzecz samorządu komorniczego, a to przez prof. Henryka Ciocha, dr. hab. Dariusza Dudka z Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, dr. hab. Karola Kiczkę z Uniwersytetu Wrocławskiego, prof. dr. hab. Andrzeja Bałabana z Uniwersytetu Szczecińskiego, dr. hab. Tomasza Bąkowskiego z Uniwersytetu Gdańskiego oraz wspólników kancelarii Elżanowski, Cherka i Wspólnicy – dr. Maksymiliana Cherkę, dr. Filipa Elżanowskiego, dr. Patrycję Antoniak, z których wynika jednoznacznie, że walne zgromadzenie komorników izby komorniczej nie mają ustawowych kompetencji do podjęcia decyzji o wystąpieniu o zwołanie nadzwyczajnego walnego zjazdu komorników celem odwołania prezesa KRK przed upływem 4-letniej kadencji.

Z uzyskanych przez parlamentarzystów informacji wynika, że odwołanie dotychczasowego prezesa KRK może mieć związek z jego krytyką i próbą zmiany wewnętrznych zasad funkcjonowania samorządu komorniczego, a w szczególności sprzeciwem co do gospodarki finansowej samorządu polegającej na wprowadzaniu środków finansowych ze składek komorniczych zgromadzonych na rachunku Krajowej Rady Komorniczej do spółki Currenda.

Okazuje się bowiem, że większość ze składek opłacanych przez wszystkich komorników jest transferowana do spółki Currenda, jako zapłata za różnorodne usługi. Ilość świadczonych usług jest niezwykle duża i generuje ogromne koszty, zaś zapłata za usługi spółce na rzecz samorządu jest często rażąco wygórowana. Profity z świadczonych usług czerpią jedynie wy-

brani komornicy związani na szereg sposobów ze spółką Currenda. Przykładowo ryczały za pisma, aktualizacje stron internetowych, kupno różnego rodzaju sprzętów za cenę o 100% wyższą niż ceny rynkowe, kupno ogłoszeń prasowych za pośrednictwem Currendy, monopól na archiwizację dokumentów, faktury na ogromne kwoty, faktury za przygotowywanie pytań na egzamin komorniczy.

Do spółki Currenda zostało także przekazanych szereg kompetencji władz samorządowych. Przekazywano np. rozpatrywanie skarg, które wpływały do Krajowej Rady Komorniczej, o których rozstrzygnięciu przesądzał zwykły pracownik spółki podległy prezesowi Currendy. Na marginesie należy podkreślić, że przekazywane były także dane osobowe skarżących oraz uczestników konkretnego postępowania egzekucyjnego.

Wątpliwości budzi także zakres kompetencji, jakie posiada dyrektor archiwum na podstawie udzielonego mu pełnomocnictwa, który został między innymi upoważniony do składania oświadczeń woli i wiedzy w imieniu Krajowej Rady Komorniczej, a także może dysponować rachunkiem KRK.

Kolejną sprawą wymagającą wyjaśnienia są wynagrodzenia komisji egzaminacyjnej oraz udział w komisji egzaminacyjnej przedstawicieli Departamentu Nadzoru nad Aplikacjami Prawniczymi Ministerstwa Sprawiedliwości. W roku 2010 członkowie komisji oraz sekretarz komisji otrzymali wynagrodzenie w wysokości 700 tys. zł, co średnio daje 70–80 tys. zł na osobę rocznie, rok wcześniej ponad 500 tys. zł. Przyjętą podstawą ustalenia wynagrodzenia w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 5 sierpnia 1990 r. było prognozowane przeciętne wynagrodzenie w państwowej sferze budżetowej, natomiast ustalenia wynagrodzenia członków komisji egzaminacyjnej, przewodniczącego komisji oraz sekretarza komisji dokonano poprzez przyjęcie jako bazowe prognozowanego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej, które w 2010 r. wynosiło 3146 zł (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585), a zatem przyjęcie tej podstawy było sprzeczne z wyżej wymienionym rozporządzeniem.

Jednocześnie należy podkreślić, że w ustalaniu tegoż wynagrodzenia przyjęto nie tylko błędną podstawę, ale także popełniono błąd co do kwoty tej podstawy, ustalając ją na kwotę przewyższającą 3250 zł, czego skutkiem było zawyżenie wynagrodzeń komisji. Postawić można retoryczne pytanie, czy w przedmiotowej sytuacji nadzór z strony przedstawicieli MS może być i czy jest rzetelny oraz czy pracownicy departamentu Ministerstwa Sprawiedliwości sprawującego nadzór nad samorządem komorniczym powinni odpłatnie uczestniczyć w egzaminach na aplikacje z niezwykle wysokim wynagrodzeniem, zupełnie oderwanym od nakładu pracy.

Opisane w zapytaniu poselskim sprawy powinny zostać wyjaśnione przez ministra sprawiedliwości, jako organ nadzoru nad samorządami, z uwagi na fakt, że organy samorządu komorniczego wiąże kon-

stytucyjna zasada praworządności formalnej, w której zawiera się zakaz domniemania kompetencji.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy i kiedy minister sprawiedliwości zamierza podjąć przewidziane prawem działania celem kontroli legalności podjętej uchwały przez nadzwyczajny walny zjazd komorników o odwołaniu prezesa KRK przed upływem kadencji?

2. Jakie działania nadzorcze zamierza podjąć minister sprawiedliwości celem weryfikacji legalności działań samorządu komorniczego w związku z przekazaniem szeregu kompetencji i uprawnień samorządu do spółki prawa handlowego Currenda, na podstawie których pracownicy zatrudnieni w spółce Currenda faktycznie zastępują organy samorządu?

3. Czy Pan Minister uważa, że wynagrodzenia członków komisji egzaminacyjnej były naliczane zgodnie z prawem i czy były adekwatne do nakładu pracy?

4. Czy Pan Minister uważa, że nadzór dyrektora Departamentu Nadzoru nad Aplikacjami Prawniczymi MS jest właściwy i czy pracownicy departamentu sprawującego nadzór nad samorządem komorniczym winni odpłatnie uczestniczyć w egzaminie na aplikacje, a także czy opisana sytuacja nie rodzi, zdaniem Pana Ministra, konfliktu interesów?

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 10149)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie wynagrodzeń
pracowników administracji i obsługi szkół
artystycznych podległych ministrowi kultury
i dziedzictwa narodowego**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z licznymi apelami, jakie otrzymuję z państwowych szkół muzycznych, chciałbym poruszyć kwestię wynagrodzenia administracji i obsługi szkół artystycznych.

Podczas uchwalania projektu budżetu po raz kolejny administracja i obsługa szkół artystycznych zostały potraktowane jak administracja rządowa, gdzie obowiązuje zamrożenie płac, przez czteroletni okres brak w tym obszarze podwyżek, chociażby uwzględniających inflację. Pracownicy obsługi szkół artystycznych otrzymują wynagrodzenie często na granicy najniższej płacy w Polsce, czyli 2040 zł brutto na jeden etat. Z chwilą podwyższenia płacy minimalnej od 1 stycznia 2011 r. uposażenie pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych znalazły się poniżej tego minimum. Obecnie w grupie tej panuje brak premii, nagród jubileuszowych czy też odpraw emerytalnych.

Należy również zauważyć, że co roku przybywa zadań administracji szkolnej: skomplikowana księgowość, sprawy związane z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, system informacji oświatowej i inne. W wyniku powiększania się bazy dydaktycznej zwiększają się też zadania pracowników obsługi szkół.

Z informacji, które posiadam, wynika, że w budżecie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego kosztem wydatków rzeczowych przygotowano 15 mln zł, stąd też moje pytanie do Pana Ministra: Czy jest możliwość przeznaczenia powyższych środków pieniężnych na podwyższenie wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych?

Poseł Zbigniew Babalski

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10150)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planów likwidacji
Prokuratury Rejonowej w Kępnie**

W związku z wykonywaniem przeze mnie obowiązków poselskich zostałem poinformowany o planach likwidacji Prokuratury Rejonowej w Kępnie. Jak się okazuje, nie tylko dla mnie, ale i dla całej lokalnej społeczności jest to ogromne zaskoczenie, stanowiące przy tym rozczarowanie zamierzeniami i postępowaniem rządzącej obecnie naszym krajem administracji. Mieszkańcy Kępna nie mają bowiem najmniejszych wątpliwości, że rozwój władzy sądowniczej, jej dostępność i sprawność działania, skuteczność, a zarazem trafność merytorycznych decyzji powinny zawsze być priorytetem dla rządu, bez względu na opcję polityczną, z której się on wywodzi. Wielomiesięczne oczekiwanie na rozpoznanie sprawy, wielokrotne odraczanie terminów kolejnych rozpraw o tygodnie lub miesiące, a także olbrzymie obłożenie sprawami poszczególnych sędziów i prokuratorów z dużych jednostek sądowych i prokuratorów nie wpływają pozytywnie na skuteczność polskiego wymiaru sprawiedliwości ani nie budują zaufania do tej istotnej gałęzi życia w demokratycznym państwie prawa.

Ministerstwo sprawiedliwości przyznaje, iż obecnie pracuje nad projektem likwidacji prokuratur rejonowych i sądów grodzkich, w których pracuje do 5 prokuratorów lub orzeka do 10 sędziów. Prokuratury rejonowe i sądy grodzkie są pierwszymi szczeblami w systemie wymiaru sprawiedliwości i tym samym prowadzą sprawy, które dotyczą co dzień zwykłych obywateli. Należy również wskazać, iż jednym z podstawowych zadań prokuratury, przewi-

dzianym przez ustawę, jest strzeżenie praworządności oraz czuwanie nad ściganiem przestępstw.

Niewątpliwie taki stan rzeczy spowoduje dodatkowe utrudnienia dla lokalnej społeczności. Likwidacja Prokuratury Rejonowej w Kępnie z całą pewnością odbiłaby się negatywnie na poczuciu bezpieczeństwa publicznego wśród mieszkańców. Należy zaznaczyć, że tylko w 2010 r. rozpatrywanych było 1100 spraw i 555 aktów oskarżenia zaledwie przez czterech prokuratorów zatrudnionych w kępińskiej prokuraturze.

Już dziś odległość niektórych miejscowości od siedziby prokuratury w Kępnie jest znaczna, a w przypadku likwidacji i przeniesienia tej jednostki tym bardziej zostanie utrudniony dostęp obywateli do organów ścigania przestępstw.

Mając powyższe na uwadze, proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na niżej postawione pytania:

1. Na czym ma polegać reorganizacja pracy prokuratur rejonowych planowana przez Prokuraturę Generalną?

2. Czy likwidacja tej jednostki nie doprowadzi do spadku poczucia bezpieczeństwa wśród obywateli na terenie całego powiatu i nie osłabi zaufania obywateli do władz i organów odpowiedzialnych za porządek i ochronę?

3. Czy prawdą jest, iż w związku z przeprowadzaną restrukturyzacją sądów rejonowych i prokuratur ze względu na oszczędności ma zostać zlikwidowana Prokuratura Rejonowa w Kępnie?

4. Jaka jednostka przejmie zadania Prokuratury Rejonowej w Kępnie i czy nie spowoduje to wydłużenia czasu rozpoznawania i rozstrzygania spraw?

5. Jak ocenia Pan pracę Prokuratury Rejonowej w Kępnie?

Z poważaniem

Poseł Jan Dziedziczak

Warszawa, dnia 14 maja 2011 r.

Zapytanie
(nr 10151)

do ministra środowiska

**w sprawie utworzenia Turnickiego
Parku Narodowego oraz zmian w ustawie
o ochronie przyrody**

Szanowny Panie Ministrze! W „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” znalazł się zapis dotyczący utworzenia Turnickiego Parku Narodowego. Pomysł ten jest popierany przez niektóre środowiska ekologów, budzi natomiast protest gmin stowarzyszonych w Związku Bieszczadzkiej Gmin Pogranicza. Podjęli oni starania o wykreślenie z „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kra-

ju 2030” zapisu o zamiarze utworzenia Turnickiego Parku Narodowego. Swoje działania popierają argumentami związanymi z sytuacją mieszkańców północno-wschodniej części regionu. W chwili obecnej większość mieszkańców bieszczadzskich gmin pracuje w firmach związanych z leśnictwem. Wynika to ze specyfiki terenu. Powstanie parku budzi obawy związane z utratą miejsc pracy dla ok. 600 osób, a w strukturze parku przewidziane jest zaledwie kilkadziesiąt miejsc pracy. Wzbudza to uzasadnione obawy mieszkańców tych terenów, dla których Bieszczady stanowią cenny przyrodniczo obszar. Mieszkańcy sąsiadują z Bieszczadzkim Parkiem Narodowym, który sprzyja ochronie przyrody i uczy szacunku wobec niej. Wszystkie gminy w swoich strategiach rozwoju mają zapisy dotyczące ochrony przyrody i mają realny wpływ na procesy decyzyjne.

Czy sprowadzenie roli gminy jedynie do zaopiniowania projektu rozporządzenia w sprawie utworzenia parku nie jest działaniem zmierzającym do całkowitego pozbawienia samorządu wpływu na decyzje dotyczące części jego terytorium i zamieszkującej je ludności? Czy pozostawienie ustawy o ochronie przyrody, a zwłaszcza jej art. 10 ust. 2, w dotychczasowym kształcie nie pozwoli na skuteczne spełnianie określonych zadań?

Z poważaniem

Poseł Tomasz Kulesza

Warszawa, dnia 17 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10152)

do ministra zdrowia

w sprawie rozszerzenia wykazu środków pomocniczych o zestaw wyrobów medycznych służących rehabilitacji chorych na raka krtani

Szanowna Pani Minister! W nawiązaniu do apelu członków Śląskiego Stowarzyszenia Osób bez Krtani kieruję na ręce Pani Minister zapytanie o możliwość uzupełnienia wykazu środków pomocniczych o zestaw wyrobów medycznych służących do rehabilitacji chorych na raka krtani po zabiegach usunięcia krtani.

Zabieg taki pozbawia laryngektomowanych dotychczasowych funkcji nosa oraz normalnego oporu oddechowego. Zestaw wyrobów medycznych, takich jak: wymienniki ciepła i wilgoci, plastry do mocowania kaset, rurki do mocowania kaset, zastawka automatyczna czy filtr przeciwbakteryjny i przeciwwirusowy, w dużej części przywracają normalne funkcje układu oddechowego, ułatwiają proces oddychania, a tym samym poprawiają jakość codziennego życia osób bez krtani.

Jestem przekonana, że udostępnienie wymienionych środków w wykazie spowoduje wymierne oszczędności w leczeniu powikłań, jak również da możliwość powrotu części chorych pobierających rentę do życia zawodowego.

W związku z tym, biorąc pod uwagę rachunek ekonomiczny i mając na uwadze poprawę jakości życia osób laryngektomowanych, chciałabym zapytać: Czy istnieje możliwość uzupełnienia wykazu środków pomocniczych o zestaw wyrobów medycznych służących rehabilitacji chorych na raka krtani?

Z wyrazami szacunku

Poseł Beata Małecka-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 14 czerwca 2011 r.

Zapytanie
(nr 10153)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie nieprawidłowości w dzierżawie nieruchomości wraz z gruntami, będących pozostałością po PGR, oraz beztróskich działań i zaniechania państwowej instytucji w kwestii dbałości AWRSP o publiczny majątek, na przykładzie braku reakcji na ofertę kupna i w konsekwencji doprowadzenia do ruiny budynku po dawnym PGR Mierzyn

Szanowny Panie Ministrze! Mieszkaniec wsi Wrzosowo w powiecie kołobrzeskim pan R. P., długoletni pracownik PGR-u Mierzyn, zlokalizowanego w powiecie białogardzkim, tuż przy granicy z powiatem kołobrzeskim, pismem z dnia 15 sierpnia 2002 r., zał. nr 1^{*}), zwrócił się z wnioskiem o kupno budynku mieszkalnego wraz z przydomową działką, będącego pozostałością po zlikwidowanym PGR Mierzyn. Budynek ten, pilnie nadający się do kapitalnego remontu, był wówczas w dzierżawie Caritas Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej, a własności dawnej Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa (AWRSP).

Dzierżawca, Caritas, we wrześniu tego samego roku wyraził zgodę na wyłączenie z dzierżawy tego budynku wraz z ww. gruntem, zdając sobie doskonale sprawę z tego, że budynek będący w przeszłości okazał centralą, za czasów funkcjonowania Państwowego Gospodarstwa Rolnego w Mierzynie, w dość szybkim tempie niszczeje i jego dawniejsze walory za chwilę przestaną istnieć, a za kilka lat stanie się kompletną ruiną.

Niestety, właściciel, czyli wówczas AWRSP, w ogóle nie zareagował i nie dał żadnej odpowiedzi. Toteż pan R. P. kolejnym pismem z dnia 3 lipca 2003 r. zał.

^{*}) Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

nr 2^{*)}, ponownie zwrócił się do AWRSP z wnioskiem o kupno tej nieruchomości. W tym piśmie pan R. przedstawił wielce przekonującą argumentację, z jednej strony, osobistych bardzo trudnych warunków mieszkaniowych, z drugiej strony swój wielki sentyment do swojego 24-letniego miejsca pracy, nie mogąc się pogodzić, że ów budynek niszczeje i staje się ruiną. Mało tego, widząc, że zadaszenie tego budynku uległo całkowitej dewastacji, za zgodą ówczesnego dzierżawcy, Caritasu, wyremontował je na własny koszt i własnymi siłami. Na powyższe pismo również nie było żadnej odpowiedzi.

Zatem, po 9 latach, pan R. P. zwraca się ponownie do AWRSP z kolejnym pismem o umożliwienie kupna budynku mieszkalnego wraz z przylegającą działką, zaznaczając już, że powyższa nieruchomość uległa całkowitemu zniszczeniu, zał. nr 3 oraz zał. nr 4, zdjęcia owego budynku z roku 2002 oraz aktualny stan^{*)}.

Tym razem otrzymuje odpowiedź, aktualnie już od Agencji Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w Szczecinie, na wstępną zgodą oraz na wyłączenie części przedmiotowej nieruchomości wraz z budynkiem z umowy dzierżawy, oczywiście po wyrażeniu zgody przez dzierżawcę, zał. nr 5^{*)}.

Jednakże okazuje się, że obecnie dzierżawcą nie jest już Caritas, a Bodal sp. z o.o. Produkcja roślinna i zwierzęca, zlokalizowana w Skoczowie, w pow. kołobrzeskim.

Tak więc, zdumiony i pełen goryczy, ale nadal jeszcze pełen nadziei, kolejny raz pan R. P. występuje z wnioskiem, tym razem do nowego dzierżawcy, w ww. przedmiotowej sprawie, zał. nr 6^{*)}.

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Niestety, obecny dzierżawca, spółka z o.o. z kapitałem zachodnim pomimo całkowitej ruiny tej nieruchomości całkowicie pozbawia nadziei pana R. i nie wyraża zgody na wyłączenie jej z umowy dzierżawy.

Wobec powyższego powstają zasadnicze pytania:

1. Dlaczego polski obywatel jest przez polskie instytucje całkowicie ignorowany, chociażby w aspekcie braku odpowiedzi na oficjalne pisma?

2. Dlaczego państwowe instytucje z całkowitą bez troską traktują majątek publiczny i z sposób wielce nieodpowiedzialny doprowadzają do ruiny niegdyś okazałe budynki?

3. Czy Agencja Nieruchomości Rolnych miała prawo wydzierżawić powyższe tereny wraz przedmiotową działką zagranicznemu podmiotowi? Czy ANR miała obowiązek zawrzeć klauzulę wyłączenia spod dzierżawy działki, skoro od wielu lat wnioskował o nią polski obywatel?

4. Dlaczego polski obywatel w praktyce nie ma szans na kupno nieruchomości, która nienadzorowana i niezabezpieczona przed działaniem szkodliwych warunków atmosferycznych podlega nieodwracalnej degradacji, natomiast nie ma w praktyce żadnych trudności podmiot z zagranicznym kapitałem?

5. Czy obecnie istnieje szansa wyłączenia z umowy dzierżawy przedmiotowej działki i kupna jej przez mieszkańca Wrzosowa, skoro od blisko 10 lat wnioskował o nią, a ówczesna AWRSP w ogóle nie dała żadnej odpowiedzi?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jerzego Kozdronia**

**w sprawie właściwego interpretowania treści
art. 3 Konwencji Narodów Zjednoczonych
dotyczącej norm międzynarodowej sprzedaży
towarów (9474)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem poselskim pana Jerzego Kozdronia, przesłanym przy piśmie z dnia 18 maja 2011 r., znak: BM-I-071-231/11/4, SPS-024-9474/11, w sprawie prawidłowości tłumaczenia na język polski art. 3 ust. 1 Konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów sporządzonej w Wiedniu dnia 11 kwietnia 1980 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 45, poz. 286) przekazuję następujące stanowisko.

Konwencja Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów sporządzona w Wiedniu dnia 11 kwietnia 1980 r. (ang. United Nations Convention on Contracts for the International Sale Goods), dalej jako: „Konwencja” lub „CISG”, została sporządzona w sześciu językach: angielskim, arabskim, chińskim, francuskim, hiszpańskim i rosyjskim, przy czym każdy z nich jest jednakowo autentyczny.

Art. 3 ust. 1 konwencji w języku angielskim brzmi: „Contracts for the supply of goods to be manufactured or produced are to be considered sales unless the party who orders the goods undertakes to supply a substantial part of the materials necessary for such manufacture or production.”

W wyżej przywołanym Dzienniku Ustaw opublikowano następujące tłumaczenie przedmiotowego artykułu: „Umowy na dostawę towarów przewidzianych do wytworzenia lub wyprodukowania będą uważane za umowy sprzedaży, chyba że strona zamawiająca towary nie przyjmuje na siebie obowiązku dostawy zasadniczej części materiałów niezbędnych do ich wykonania lub wyprodukowania.”

Zdaniem pana posła Jerzego Kozdronia tłumaczenie art. 3 ust. 1 CISG nie jest poprawne. Problem ten był również sygnalizowany w literaturze przedmiotu (zob. tezę 2 do art. 3 Konwencji wiedeńskiej o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów, komentarz pod red. Maksymiliana Pazdana, Zakamycze 2001). Błąd miałby polegać na użyciu w art. 3 ust. 1 konwencji w zdaniu podrzędnie złożonym formy przeczącej orzeczenia „nie przyjmuje”, podczas gdy czasownik powinien zostać użyty w formie twierdzącej „przyjmuje”.

W tym stanie rzeczy wyjaśnić należy, że spójnik „unless” tłumaczy się jako „chyba że”, „o ile nie”,

„jeśli nie” i w związku z tym przedmiotowy artykuł należałoby przetłumaczyć następująco:

„Umowy na dostawę towarów przewidzianych do wytworzenia lub wyprodukowania będą uważane za umowy sprzedaży, chyba że strona zamawiająca towary przyjmuje na siebie obowiązek dostawy zasadniczej części materiałów niezbędnych do ich wykonania lub wyprodukowania”, ewentualnie:

„Umowy na dostawę towarów przewidzianych do wytworzenia lub wyprodukowania będą uważane za umowy sprzedaży, jeśli strona zamawiająca towary nie przyjmuje na siebie obowiązku dostawy zasadniczej części materiałów niezbędnych do ich wykonania lub wyprodukowania.”

W identyczny sposób można przetłumaczyć art. 3 ust.1 CISG z języka francuskiego:

„Sont réputés ventes les contrats de fourniture de marchandises à fabriquer ou à produire, à moins que la partie qui commande celles-ci n'ait à fournir une part essentielle des éléments matériels nécessaires à cette fabrication ou production.”, a także z rosyjskiego:

„Договоры на поставку товаров, подлежащих изготовлению или производству, считаются договорами купли-продажи, если только сторона, заказывающая товары, не берет на себя обязательство поставить существенную часть материалов, необходимых для изготовления или производства таких товаров.”

Ponadto z analizy tego przepisu wynika, że jego celem jest rozszerzenie kręgu umów podlegających reżimowi CISG. Stanowi on bowiem, że pod pojęciem umowy sprzedaży należy rozumieć także umowy, których przedmiotem jest dostawa towarów przewidzianych do wytworzenia lub wyprodukowania. Nie każda jednak umowa dostawy może być traktowana na równi z umową sprzedaży. Z kręgu umów zrównanych z umowami sprzedaży wyłączono umowy, na mocy których zamawiający towary zobowiązuje się dostarczyć zasadniczą część materiałów, z których towary mają zostać wytworzone lub wyprodukowane.

Na stronie internetowej <http://cisgw3.law.pace.edu/cisg/text/secomm/secomm-03.html> zamieszczono komentarz do art. 3 konwencji, który objaśnia tę kwestię następująco: „However, the concluding phrase in this paragraph”unless the party who orders the goods undertakes to supply a substantial part of the materials necessary for such manufacture or production”is designed to exclude from the scope of this Convention those contracts under which the buyer undertakes to supply the seller (the manufacturer) with a substantial part of the necessary materials from which the goods are to be manufactured or produced. Since such contracts are more akin to contracts for the supply of services or labour than to contracts for sale of goods, they are excluded from the scope of this Convention, in line with the basic rule of paragraph (1).”

A zatem intencją art. 3 ust. 1 CISG nie jest zrównanie z umowami sprzedaży umów dostawy, które przewidują zobowiązanie zamawiającego towary do dostarczenia przez niego zasadniczej części materiałów do wykonania lub wyprodukowania towarów, z uwagi na to, że umowy te swym charakterem bardziej przypominają umowy o świadczenie usług lub umowy o pracę.

Dodatkowo wskazać można, że art. 6 ust. 2 Konwencji o przedawnieniu w międzynarodowej sprzedaży towarów, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 14 czerwca 1974 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 45, poz. 282), o analogicznej treści jak art. 3 ust. 1 CISG, został przetłumaczony w następujący sposób: „Umowy na dostawę towarów przewidzianych do wykonania lub wyprodukowania będą uważane za umowy sprzedaży, jeśli strona zamawiająca towary nie przyjmie na siebie obowiązku dostawy istotnej części materiałów niezbędnych do takiego wykonania lub produkcji.”

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że w polskiej wersji językowej konwencji w zakresie wyżej wskazanym wstąpił błąd w tłumaczeniu. Błąd ten polega na nieprawidłowym zastosowaniu podwójnego przeczenia przy tłumaczeniu z języka angielskiego zdania z zastosowaniem „unless”.

W mojej ocenie błąd ten jest istotny, bowiem prowadzi do rozumienia art. 3 ust. 1 CISG w sposób odwrotny od jego tekstu autentycznego. Pozostawienie obecnego tłumaczenia w polskim porządku prawnym wypacza sens art. 3 ust. 1 konwencji i może prowadzić do nieprawidłowego interpretowania tego przepisu przez polskich obywateli i przedsiębiorców, a także inne osoby posługujące się polską wersją językową, co w konsekwencji może prowadzić do niewłaściwej oceny ich sytuacji prawnej, a nawet przyczynić się do powstania po ich stronie szkody. Zauważyć również należy, że utrzymywanie takiego stanu prowadzi do skomplikowanej sytuacji prawnej, w której z jednej strony tekst ogłoszony w sposób urzędowy skorzysta z domniemania autentyczności i do czasu urzędowego sprostowania błędu tekst z błędem ma charakter wiążący, a z drugiej strony, w przypadku sporu odnośnie stosowania konwencji, rozstrzygający powinien być jeden z tekstów autentycznych. Nie można także wykluczyć odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną w związku z błędnym tłumaczeniem tekstu konwencji.

Odnośnie do procedury sprostowania błędu wskazać należy, że w obecnie obowiązującym stanie prawnym brak jest normy prawnej stanowiącej podstawę do dokonania sprostowania. Ponieważ sprostowanie błędu w przedmiotowej sprawie dotyczy sprostowania pierwotnego błędu, jaki wystąpił przy tłumaczeniu oryginalnego tekstu konwencji, wykluczyć należy możliwość sprostowania błędu w tłumaczeniu art. 3 ust. 1 CISG na podstawie art. 17 ust. 2b ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 17, poz. 95), dalej jako: „ustawa o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych”. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem w spra-

wie interpretacji art. 17 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych może mieć zastosowanie wyłącznie do błędów polegających na różnicy między tekstem przekazanym do publikacji a tekstem ogłoszonym. Chodzi bowiem o błędy w ogłoszonym tekście aktu prawnego, a nie o błędy w tekście aktu prawnego przekazanego do publikacji. Prostowanie tych ostatnich polega na odpowiedniej zmianie tego tekstu we właściwym trybie. Stąd w chwili obecnej mamy do czynienia z luką w prawie.

Stan ten nie będzie jednak trwał już długo, bowiem w dniu 18 maja 2011 r. prezydent RP podpisał ustawę z dnia 4 marca 2011 r. o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz niektórych innych ustaw, która zmienia m. in. ustawę z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z późn. zm.) w ten sposób, że wprowadza art. 18b o następującym brzmieniu: „Błędy w umowie międzynarodowej polegające na niezgodności między wersjami językowymi, w których umowę sporządzono, błędy w tłumaczeniu umowy międzynarodowej na język polski polegające na niezgodności tłumaczenia z umową międzynarodową w języku obcym, w którym umowę sporządzono, oraz błędy w oświadczeniu rządowym dotyczącym tej umowy prostuje, w formie obwieszczenia, minister, który wstępował w wnioskiem o ogłoszenie tej umowy w dzienniku urzędowym.” Sprostowanie błędu w tłumaczeniu art. 3 ust. 1 CISG będzie możliwe dopiero po wejściu w życie wyżej przywołanej ustawy z dnia 4 marca 2011 r., co zgodnie z art. 10 pkt 1 tej ustawy nastąpi po upływie 14 dni od jej ogłoszenia. Ponieważ o ogłoszenie konwencji wnioskował minister spraw zagranicznych, to on będzie podmiotem uprawnionym do złożenia wniosku o sprostowanie błędu w tłumaczeniu.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie działań podjętych przez rząd
po przyjęciu rekomendacji Komitetu
Praw Człowieka ONZ w zakresie dyskryminacji
mniejszości narodowych (9478)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 14 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-024-

-9478/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Jana Widackiego w sprawie działań podjętych przez rząd po przyjęciu rekomendacji Komitetu Praw Człowieka ONZ w zakresie dyskryminacji mniejszości narodowych, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w porozumieniu z pełnomocnikiem rządu do spraw równego traktowania, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż w wystąpieniu odniesiono się do dwóch rekomendacji sformułowanych w uwagach końcowych Komitetu Praw Człowieka w związku z rozpatrzeniem VI sprawozdania okresowego Rzeczypospolitej Polskiej z realizacji postanowień Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, obejmującego okres od dnia 1 października 2003 r. do dnia 15 października 2008 r.

W kontekście pierwszej rekomendacji, sformułowanej w pkt 6 uwag końcowych Komitetu Praw Człowieka, w brzmieniu: Państwo strona powinno zintensyfikować wysiłki na rzecz promowania tolerancji oraz zwalczania uprzedzeń, w szczególności w ramach „Krajowego programu przeciwdziałania dyskryminacji rasowej, ksenofobii i związanej z nimi nietolerancji”, który został przedłużony do 2013 r. Państwo strona powinno zwracać szczególną uwagę na monitorowanie efektów poprzedniego (krajowego programu – przyp. tłum.) oraz realizowanego obecnie krajowego programu (krajowego planu – przyp. tłum.). Państwo strona powinno zawrzeć w kolejnym sprawozdaniu okresowym szczegółową informację na temat liczby postępowań przygotowawczych przeprowadzonych w sprawach dotyczących przypadków i przejawów antysemityzmu, na temat liczby wszczętych w tych sprawach postępowań przygotowawczych oraz na temat kar orzeczonych w każdej z tych spraw – uprzejmie informuję, że w celu jej realizacji kontynuowane są działania zmierzające do podnoszenia poziomu wiedzy i umiejętności funkcjonariuszy Policji w zakresie rozpoznawania przestępstw motywowanych uprzedzeniami i adekwatnego reagowania na nie, a także uwrażliwiania funkcjonariuszy Policji na rolę uprzedzeń jako podłoża niektórych czynów.

W ramach tych działań Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji monitoruje sposób rozpatrywania przez Policję spraw, które mogą stanowić przypadki rasizmu lub ksenofobii. W tym celu MSWiA zwraca się do właściwych jednostek Policji z prośbą o informacje w zakresie podjętych w danym przypadku działań i, w razie potrzeby, o wyjaśnienie wątpliwości. MSWiA współpracuje ponadto z prokuraturą i resortem sprawiedliwości w celu gromadzenia informacji o sposobie zakończenia monitorowanych spraw. Kontynuowana jest również realizacja szkoleń dla funkcjonariuszy Policji w zakresie przeciwdziałania i zwalczania przestępstw z nienawiści (tj. przestępstw motywowanych uprzedzeniami). W ramach „Programu zwalczania przestępstw na tle nienawiści dla funkcjonariuszy organów ochrony porządku publicznego” na terenie całego kraju prowadzone są szkolenia dla funkcjonariuszy Policji, którzy podczas

realizacji swoich obowiązków służbowych stykają się bezpośrednio lub potencjalnie mogą zetknąć się z przestępstwami na tle nienawiści. Szkolenia te obejmują problematykę rozpoznawania przestępstw z nienawiści, adekwatnego reagowania na nie oraz przeciwdziałania takim zdarzeniom. Do końca lutego 2011 roku w ramach programu zostało przeszkolonych ok. 20 tys. funkcjonariuszy Policji. Szkolenia te realizowane będą co najmniej do końca 2012 r. MSWiA jako koordynator realizacji ww. programu w celu zapewnienia stosowania jednolitych standardów realizacji ww. szkoleń we wszystkich garnizonach Policji na bieżąco prowadzi monitoring szkoleń. W 2011 r. utworzony został również program szkoleniowy dla komendantów miejskich i powiatowych Policji oraz ich zastępców „Prawa człowieka w zarządzaniu Policją”, mający na celu uwrażliwienie kadry kierowniczej Policji na aspekty ochrony praw człowieka w kontekście funkcjonowania jednostek Policji, którymi zarządza. Rozpoczęcie realizacji programu planowane jest na czerwiec 2011 r.

Odnosząc się do drugiej rekomendacji, sformułowanej w pkt 7 uwag końcowych Komitetu Praw Człowieka, w brzmieniu: Komitet wyraża ponownie troskę ze względu na rosnącą marginalizację społeczną oraz dyskryminację członków mniejszości romskiej, przede wszystkim w sferze edukacji, zatrudnienia i dostępu do usług mieszkaniowych (art. 2, 26 i 27). Państwo strona powinno nadal podejmować wszelkie konieczne środki dla zapewnienia Romom możliwości korzystania w praktyce z praw określonych w pakcie poprzez realizowanie i intensyfikowanie skutecznych działań na rzecz zapobiegania i rozwiązania problemu dyskryminacji i trudnej sytuacji społecznej i ekonomicznej Romów – pragnę zauważyć, że w przypadku Polski głównym środkiem, o którym mowa w ww. zaleceniu, jest przyjęty uchwałą nr 209/2003 Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2003 r. wieloletni „Program na rzecz społeczności romskiej w Polsce”. Stosownie do postanowień ww. uchwały program ten jest realizowany w latach 2004–2013 z możliwością kontynuacji w latach następnych. Przyjęcie i wdrożenie ogólnopolskiego programu było konsekwencją wcześniejszych działań prowadzonych przez MSWiA w ramach „Pilotażowego programu rządowego na rzecz społeczności romskiej w województwie małopolskim na lata 2001–2003”.

Koordynatorem programu jest minister spraw wewnętrznych i administracji. Nadzór nad realizacją zadań programu sprawują: minister spraw wewnętrznych i administracji, wojewodowie (w odniesieniu do zadań realizowanych na obszarze województw) oraz minister edukacji narodowej (w zakresie dotyczącym edukacji). Program realizowany jest na terenie całego kraju, a jego uczestnikami są przede wszystkim jednostki samorządu terytorialnego oraz organizacje pozarządowe, w tym organizacje romskie.

Podstawą finansowania programu są środki pochodzące z rezerwy celowej budżetu państwa, pozostającej w dyspozycji ministra spraw wewnętrznych

i administracji. Ponadto część zadań realizowanych w ramach programu jest finansowana z części 30. budżetu państwa, której dysponentem głównym jest minister edukacji narodowej, oraz z budżetu ministra spraw wewnętrznych i administracji (część 43. budżetu państwa). Środki wydatkowane w ramach programu mają formę dotacji celowych – oznacza to, że przekazywane są na konkretne, ściśle opisane i formalnie zatwierdzone przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji działania, które są zgodne z założeniami programu oraz przepisami prawa. Środki pochodzące z rezerwy celowej budżetu państwa uruchamiane są na wniosek ministra spraw wewnętrznych i administracji i – w ramach dotacji – przekazywane za pośrednictwem wojewodów lub bezpośrednio podmiotom realizującym poszczególne zadania. Program zakłada również, że jego finansowanie powinno być uzupełnione ze środków samorządu terytorialnego, środków własnych fundacji i organizacji międzynarodowych i krajowych, zainteresowanych wspieraniem mniejszości romskiej w Polsce oraz z europejskich funduszy pomocowych.

Każdego roku zadania programu finansowane są z rezerwy celowej budżetu państwa (10 mln zł – 2,5 mln euro). Dodatkowo program wspierany jest też z budżetu Ministerstwa Edukacji Narodowej (w kwocie ok. 700 tys. zł – 175 tys. euro), Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (w kwocie ok. 400 tys. zł – 100 tys. euro) oraz środkami własnymi uczestników programu. Ogólnie w latach 2001–2010 w działania prowadzone w ramach ww. programów zaangażowano środki budżetowe w wysokości około 67 mln zł (około 17 mln euro).

Program realizowany jest na terenie całego kraju, a jego uczestnikami są przede wszystkim jednostki samorządu terytorialnego oraz organizacje pozarządowe, w tym organizacje romskie (w 2010 r. 694 zadania realizowało ponad 193 podmiotów, w tym 43 organizacje romskie). Można zauważyć, że program stał się czynnikiem katalizującym samoorganizację społeczności romskiej w organizacje pozarządowe, których liczba w ostatnich latach wzrosła do niemal 90 organizacji. Z analizy danych wynika, że organizacje romskie najchętniej angażują się w zadania z dziedziny edukacji i kultury.

Podjęmowane w ramach programu działania mają charakter kompleksowy. Obejmują zadania z zakresu edukacji, poprawy sytuacji bytowej i socjalnej, zdrowia, przeciwdziałania bezrobociu, bezpieczeństwa, kultury, upowszechniania wiedzy o społeczności romskiej oraz edukacji obywatelskiej Romów. Największą, a zarazem najważniejszą dziedziną podejmowanych w ramach programu zadań jest edukacja. W roku szkolnym 2009/2010 obowiązek szkolny realizowało 2746 dzieci romskich. Fakt, że ponad 81% dzieci romskich realizuje obowiązek szkolny, a w kilku województwach obowiązek ten realizowały wszystkie dzieci romskie, jest niewątpliwym osiągnięciem programu. Systematycznie poprawia się również frekwencja uczniów romskich. Zwiększa się także liczba

uczniów romskich korzystających z różnych form zajęć pozalekcyjnych (w 2010 r. – 1642 uczniów). Trwały charakter zachodzących zmian związany jest z systematycznie rosnącą liczbą zatrudnionych asystentów edukacji romskiej i nauczycieli wspomagających (około 100 asystentów i ponad 100 nauczycieli wspomagających). Zadaniem asystentów jest zapewnienie dzieciom i młodzieży uczącym się w klasach zintegrowanych wszechstronnej pomocy w szkole oraz poza nią. W dużej mierze to na nich spoczywa obowiązek współpracy z rodzicami uczniów romskich. Nauczyciele wspomagający poświęcają szczególną uwagę dzieciom romskim, traktując je na wczesnym poziomie edukacji jako dzieci obcojęzyczne i dwukulturowe. Ich zadaniem jest bieżący nadzór nad postępami dzieci w nauce, prowadzenie zajęć wyrównawczych, pomoc w odrabianiu lekcji, stały kontakt z rodziną.

Ważną grupę zadań w dziedzinie edukacji stanowią programy wychowawcze i edukacyjne dla rodziców i dzieci romskich, w tym poradnictwo psychologiczne i pedagogiczne oraz zajęcia pozalekcyjne i wyrównawcze. Wyrównywanie szans edukacyjnych dzieci i młodzieży romskich odbywa się najczęściej poprzez prowadzenie pozalekcyjnych zajęć wyrównawczych z różnych przedmiotów oraz specjalistycznych zajęć korekcyjno-kompensacyjnych i logopedycznych. W ramach zadań edukacyjnych dofinansowuje się organizację kolonii i półkolonii letnich, zimowisk, obozów harcerskich, wycieczek turystyczno-krajoznawczych, zajęć sportowych i rekreacyjnych. Uzupełnieniem podejmowanych działań w dziedzinie edukacji jest pomoc materialna. Dotyczy ona głównie dofinansowania umożliwiającego systematyczne uczęszczanie dzieci romskich do przedszkoli i klas zerowych. W tym zakresie należy wymienić takie formy działań, jak zaopatrzenie uczniów szczególnie potrzebujących pomocy materialnej w podręczniki, przybory szkolne, pomoce dydaktyczne, a także ubezpieczenia uczniów od nieszczęśliwych wypadków. Ważnym elementem działań podejmowanych w celu integracji mniejszości romskiej oraz przeciwdziałających wykluczeniu społecznemu tej grupy jest prowadzenie świetlic środowiskowych. Świetlice skupiające zarówno młodych Romów, jak i dzieci oraz młodzież nieromske proponują szeroką ofertę dodatkowych zajęć kulturalnych, muzycznych, sportowych oraz językowych.

Realizując zadania edukacyjne programu, minister spraw wewnętrznych i administracji powierzył romskim organizacjom pozarządowym realizację systemu stypendialnego dla studentów romskich oraz uczniów szczególnie uzdolnionych. W latach 2004–2010 wsparciem stypendialnym objęto grupę ponad 130 studentów oraz około 90 uczniów szczególnie uzdolnionych.

W hierarchii celów wynikających z programu poprawa sytuacji bytowej plasuje się bezpośrednio po edukacji. Dzięki stopniowemu zwiększaniu finansowania części zadań edukacyjnych z subwencji oświa-

towej zwiększono finansowanie zadań z zakresu poprawy sytuacji bytowej. Wśród zadań priorytetem pozostawały zadania inwestycyjne zmierzające do poprawy sytuacji mieszkaniowej i sanitarnej, polegające na remontach i wsparciu budownictwa mieszkaniowego, podłączeniu mieszkań do kanalizacji i wodociągów, udostępnieniu bieżącej wody oraz energii elektrycznej. Rok 2010 był kolejnym, w którym kontynuowano remonty i inwestycje (535 remontów), przekazano nowe lokale mieszkalne (7 mieszkań), a także inwestowano w infrastrukturę sanitarną (69 mieszkań podłączonych do mediów), co w zasadniczy sposób poprawiło efektywność podjętych działań. Łącznie w ramach programu wyremontowano 2384 mieszkania, wybudowano lub zakupiono 87 nowych mieszkań, a 343 mieszkań podłączono do instalacji wodno-kanalizacyjnej.

Inne zadania realizowane w ramach programu stanowią specjalistyczne rozszerzenie i uzupełnienie działań podejmowanych w dwóch głównych działach tematycznych programu. Problemy zdrowotne są związane z trudną sytuacją bytową Romów. Działania mające na celu szeroko rozumianą profilaktykę zdrowotną realizowane były głównie poprzez zatrudnianie i dofinansowanie pracy pielęgniarek środowiskowych. Niosą one bezpośrednią pomoc medyczną, prowadzą proste poradnictwo medyczne, a także zajmują się dystrybucją zakupionych z dotacji leków i środków higieny osobistej. Ważnym uzupełnieniem powyższych działań była organizacja badań profilaktycznych i szczepień ochronnych oraz organizacja tzw. białych dni, w trakcie których lekarze różnych specjalności udzielają bezpłatnych porad medycznych. W 2010 r. zanotowano wzrost liczby Romów objętych badaniami profilaktycznymi lub szczepieniami ochronnymi (2098 osób), kontynuowano również zatrudnienie pielęgniarek środowiskowych (23 pielęgniarki). Działalność pielęgniarek środowiskowych oraz organizowanie tzw. białych dni w istotnym stopniu zmieniają stosunek Romów i ich rodzin do problemów zdrowotnych.

Problem bezrobocia Romów jest jednym z głównych problemów trapiących tę społeczność i bez wątpienia jednym z najtrudniejszych do rozwiązania. W celu aktywizacji zawodowej społeczności romskiej w ramach programu podjęto szereg działań mających na celu utworzenie nowych miejsc pracy i zatrudnienie osób pochodzenia romskiego, również poprzez subsydiowanie miejsc pracy dla Romów. Organizowane jest także doraźne zatrudnianie Romów przy pracach interwencyjnych oraz dofinansowuje się działalność prowadzonych przez stowarzyszenia romskie firm. W ramach programu zorganizowano szkolenia dla ponad 400 osób, a około 300 osób skorzystało z miejsc pracy subsydiowanej.

Obok projektów służących wspieraniu kultury Romów, realizowanych i finansowanych w ramach programu i komponentu romskiego, MSWiA każdego roku organizuje nabór wniosków na realizację zadań służących podtrzymaniu i rozwojowi tożsamości kul-

turowej mniejszości narodowych i etnicznych, w tym tożsamości romskiej. Dla przykładu w 2010 r. na zadania służące wspieraniu tożsamości kulturowej mniejszości romskiej przeznaczono około 500 tys. zł (około 125 tys. euro). Wśród zadań znalazły się m.in. zadania festiwalowe, wydawanie czasopisma publikowanego częściowo w języku romskim, publikacje książkowe, przygotowanie spektaklu teatralnego i inne przedsięwzięcia służące podtrzymywaniu własnej tożsamości oraz prezentujące kulturę i historię Romów.

Integrację wspomagają również zadania, które mają na celu zwiększać współdziałanie mniejszości romskiej w społeczeństwie obywatelskim. Wzrost aktywności obywatelskiej Romów jest ściśle powiązany ze skutecznym rozwiązywaniem najważniejszych i najpilniejszych problemów tej społeczności. Ze środków programu finansowane są m.in. istniejące w kilku województwach centra porad obywatelskich, pomoc w organizacji nowych placówek tego typu oraz wsparcie organizacyjne i techniczne dla organizacji romskich. Ze środków programu finansowano również organizację spotkań konsultacyjnych z udziałem społeczności romskiej, lokalnych władz, organizacji pozarządowych, straży gminnych i Policji.

Ponadto dzięki podjętym przez MSWiA staraniom od 2008 r. wdrażany jest tzw. komponent romski (poddziałanie 1.3.1: Projekty na rzecz społeczności romskiej – projekty konkursowe w ramach priorytetu I Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” PO KL), który finansowany jest z Europejskiego Funduszu Społecznego z udziałem środków budżetowych. W ramach poddziałania 1.3.1 w wyniku przeprowadzonych dotychczas trzech konkursów na nabór wniosków podpisano 50 umów o dofinansowanie.

Znacząca większość realizowanych projektów ma na celu aktywizację społeczno-zawodową członków społeczności romskiej, zmierzającą do uzyskania przez nich zatrudnienia na otwartym rynku pracy. Najczęstszą formą wsparcia oferowaną przez beneficjentów (uczestników) realizujących projekty są szkolenia oraz warsztaty i kursy podnoszące kwalifikacje zawodowe członków społeczności romskiej (ok. 40 projektów). Ich profil jest zróżnicowany i w dużej mierze zależy od potrzeb lokalnego rynku pracy na terenie, na którym realizowany jest projekt, a także od stopnia zainteresowania udziałem w szkoleniu samych Romów. Do najczęściej realizowanych szkoleń należą kursy na prawo jazdy, obsługi wózków widłowych, kursy języków obcych, gotowania, szycia, brukarstwa, florystyki, kosmetyczne, fryzjerskie itp. Organizowane są ponadto staże zawodowe, różnego rodzaju warsztaty, m.in. mające na celu wsparcie umiejętności psychospołecznych, niezbędnych do poruszania się na rynku pracy oraz doradztwo zawodowe. Realizowane są także działania mające na celu zmianę stereotypowego postrzegania Romów oraz przybliżające kulturę tej społeczności pracownikom administracji publicznej, w tym urzędnikom publicznych służb zatrudnienia oraz projekty o charakterze

informacyjno-promocyjnym, skierowane do ogółu społeczeństwa. Do dnia 7 kwietnia 2011 r. udział w realizowanych projektach zakończyło 2233 Romów.

Założeniem MSWiA od samego początku realizacji programu było stworzenie takiej formuły, która umożliwiłaby czynny udział w nim organizacji romskich jako pełnoprawnego realizatora działań. Z tego też względu program na rzecz społeczności romskiej w Polsce był przygotowywany w ścisłej współpracy z liderami organizacji romskich. Celem MSWiA było i nadal pozostaje zapewnienie aktywnego udziału Romów w działaniach pomocowych na rzecz swojej społeczności. Wynika to zarówno z chęci zapewnienia większej transparentności prowadzonych przez MSWiA działań, jak i z chęci stworzenia możliwości nabywania doświadczenia, w realizacji poszczególnych projektów aktywnym przedstawicielom z tej społeczności. Program zachęca do realizacji poszczególnych zadań w partnerstwie z organizacjami romskimi, a także do zapewnienia uczestnictwa przedstawicieli społeczności romskiej przy bezpośredniej realizacji zadania. Jednym z kryteriów oceny wniosków jest liczba osób pochodzenia romskiego zaangażowanych bezpośrednio w realizację zadania oraz realizacja zadania w partnerstwie. W procedurze preferowane są wnioski realizowane wspólnie z przedstawicielami społeczności romskiej (np. przez jednostkę samorządu terytorialnego i organizację romską), gwarantujące aktywny i konkretnie opisany we wniosku udział społeczności romskiej. Przy tworzeniu wniosków należy pamiętać o konsultacjach z przedstawicielami społeczności romskich i o kontynuacji tej współpracy w trakcie realizacji zadania. Konsultacje takie powinny być także przeprowadzane przez urzędy wojewódzkie przed przesłaniem wniosków do ministra spraw wewnętrznych i administracji. W mechanizm aplikowania o środki programu przez jednostki samorządu terytorialnego włączono wymóg konsultacji wniosków z lokalną społecznością romską. Romscy uczestnicy programu wielokrotnie sygnalizowali MSWiA problem niewystarczającego konsultowania wniosków na poziomie jednostek samorządu terytorialnego. W związku z tym pełnomocnicy wojewodów ds. mniejszości narodowych i etnicznych organizują spotkania z przedstawicielami samorządów terytorialnym przed terminem składania wniosków na kolejny rok bądź wizytują samorzady przedstawiając informacje o programie. W spotkaniach tych biorą udział przedstawiciele lokalnej społeczności romskiej.

W czerwcu 2008 r. w ramach Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych powołano stały Zespół do Spraw Romskich, w skład którego wchodzi, obok przedstawicieli administracji rządowej, dwudziestu dwóch reprezentantów organizacji romskich i lokalnych społeczności romskich. Członkami Zespołu do Spraw Romskich są przedstawiciele wszystkich romskich grup etnicznych zamieszkujących Polskę: Romowie Karpaccy, Polska Roma, Lo-warzy, Kełderasze, Haładytka Roma, Sinto. Zespół

spotyka się regularnie, kilka razy do roku. Jego prace koncentrują się wokół zagadnień związanych z finansowaniem działań na rzecz Romów (program, komponent romski), realizacji działań priorytetowych, w tym przede wszystkim edukacji dzieci i młodzieży romskiej oraz innych tematów istotnych dla mniejszości romskiej w Polsce.

Zgodnie z zaleceniem Komitetu Praw Człowieka ONZ program ten będzie kontynuowany do 2013 r. Obecnie rozpoczęto przygotowania do opracowania programu na kolejne lata. W bieżącym roku przeprowadzona zostanie ewaluacja programu na rzecz społeczności romskiej w Polsce, której podstawowym zadaniem jest wypracowanie zaleceń i propozycji przy opracowaniu nowego dokumentu.

Pragnę jednocześnie dodać, iż w celu zapobiegania i rozwiązywania problemu dyskryminacji Romów MSWiA monitoruje przypadki, które mogą mieć charakter dyskryminacji przedstawicieli mniejszości narodowych i etnicznych ze względu na ich pochodzenie etniczne. Jako przykład należy wskazać przypadki dyskryminowania przedstawicieli społeczności romskiej w dostępie do usług gastronomicznych (zakaz wstępu do niektórych lokali gastronomicznych), do których doszło na przełomie 2010 i 2011 r. w Poznaniu. MSWiA na bieżąco monitorowało sprawę i we współpracy z innymi podmiotami doprowadziło do spotkania mediacyjnego (marzec 2010 r.).

W odniesieniu do wzrostu liczby spraw dotyczących nienawiści rasowej zgłaszanych do organów ścigania oraz niewielkiej liczby spraw karnych prowadzonych w tym zakresie Komitet Praw Człowieka rekomenduje m.in. zintensyfikowanie wysiłków na rzecz promowania tolerancji oraz zwalczania uprzedzeń, w szczególności w ramach „Krajowego programu przeciwdziałania dyskryminacji rasowej, ksenofobii i związanej z nimi nietolerancji”, który został przedłużony do 2013 r.

Z informacji przekazanych przez pełnomocnika rządu do spraw równego traktowania wynika, że prezes Rady Ministrów powołał Radę do Spraw Przeciwdziałania Dyskryminacji Rasowej, Ksenofobii i Związanej z Nimi Nietolerancji. Rada jest organem doradczym Rady Ministrów o uprawnieniach koordynacyjno-ewaluacyjnych. Zadaniem rady jest m.in. przedstawienie Radzie Ministrów raz na dwa lata planu działań w zakresie przeciwdziałania i zwalczania dyskryminacji rasowej i ksenofobii. Działania rady wspierać będzie Rada Konsultacyjna – stała grupa konsultacyjna z głosem opiniodawczo-doradczym, w skład której wejdą osoby aktywnie działające na rzecz zwalczania dyskryminacji rasowej, ksenofobii i związanej z nimi nietolerancji lub reprezentujące grupy i środowiska zagrożone dyskryminacją z powodu rasy, narodowości lub pochodzenia etnicznego. Obydwie rady są w fazie konstytuowania się. Pierwsze posiedzenie przewidziane jest na początek czerwca 2011 r. Można oczekiwać, że pod koniec 2011 r. sformułowany zostanie międzyresortowy plan dzia-

łań w zakresie przeciwdziałania i zwalczania dyskryminacji rasowej i ksenofobii.

Pełnomocnik rządu do spraw równego traktowania prowadzi i wspiera także inne działania, których celem jest promowanie tolerancji oraz zwalczanie uprzedzeń, w tym uprzedzeń prowadzących do antysemityzmu. Szczególną wagę przywiązuje do działań prowadzonych wśród młodzieży i przez młodzież.

W 2011 r. pełnomocnik objął patronatem VI edycję programu edukacyjnego „Przywróćmy pamięć”, organizowanego przez Fundację Ochrony Dziedzictwa Żydowskiego. Celem programu jest odkrywanie przez młodzież szkolną wielokulturowego dziedzictwa Polski i przywracanie pamięci o nim, a także poznawanie kultury i tradycji żydowskiej.

W 2011 r. po raz drugi pełnomocnik rządu do spraw równego traktowania objął honorowym patronatem konkurs „Koledzy ze szkoły, znajomi z sąsiedztwa”, organizowany przez Muzeum Historii Żydów Polskich. Celem konkursu było zainteresowanie młodych ludzi (12–19 lat) historią lokalną oraz zachęcenie ich do przeprowadzenia i nagrania rozmowy z osobami pamiętającymi żydowskich sąsiadów. Uroczyste wręczenie nagród laureatom konkursu odbyło się w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

W kwietniu 2011 r., także po raz drugi, wręczone zostały Kryształowe Łomy – nagrody pełnomocnika za łamanie stereotypów w reklamie. Nagrody te przyznawane są co roku w ramach istniejącego od ośmiu lat polskiego konkursu reklamy. Organizatorami konkursu jest Stowarzyszenie Komunikacji Marketingowej SAR i Klub Twórców Reklamy. Celem projektu jest nagradzanie reklam łamiących nie tylko stereotypy związane z płcią, ale również z narodowością, rasą, pochodzeniem etnicznym, religią lub wyznaniem, niepełnosprawnością, poglądami politycznymi, wiekiem, orientacją seksualną oraz stanem cywilnym i rodzinnym. Nagradzani są zarówno zlecający reklamę, jak i jej twórcy.

W 2010 roku „Kryształowym Łomem” uhonorowano m.in. twórcę ogólnopolskiej akcji „Tęsknię za Tobą, Żydzie”. Jedną z inicjatyw nagrodzonych w 2011 r. był konkurs „Pamiętnik Dawida Rubinowicza – reszta nie jest milczeniem...”, którego celem było wspieranie działań przyczyniających się do kształtowania wśród młodzieży postaw tolerancji i otwartości wobec różnic rasowych, etnicznych, religijnych oraz do przewyższania uprzedzeń i stereotypów. W dniu 1 września 2010 r. wszyscy uczniowie gimnazjów woj. świętokrzyskiego otrzymali „Pamiętnik Dawida Rubinowicza” – książkowe wydanie wspomnień żydowskiego chłopca, który przebywał w czasie II wojny światowej w getcie w Bodzentynie, a w 1942 r. został wywieziony do obozu zagłady w Treblince. Uczestnicy konkursu mieli za zadanie przygotować plakat inspirowany słowami Dawida Rubinowicza albo napisać list do prezydenta miasta, uzasadniający nadanie nowej ulicy imieniem Rubinowicza. Nauczyciele natomiast przygotowywali scenariusz lekcji o Dawidzie Rubinowiczu.

Pełnomocnik rządu do spraw równego traktowania podjął także problematykę rasizmu i ksenofobii w sporcie. We współpracy z Ministerstwem Sportu i Turystyki, Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji, Polskim Komitetem Olimpijskim oraz Stowarzyszeniem Nigdy Więcej dwukrotnie (w 2009 i 2010 r.) zorganizował konferencję „Nie – dla rasizmu w sporcie”. Ich uczestnikami byli przedstawiciele wszystkich dużych związków sportowych działających w Polsce, sportowcy, urzędnicy i dziennikarze. Pierwsza konferencja, która miała miejsce w październiku 2009 r., zakończyła się podpisaniem deklaracji „Nie – dla rasizmu w sporcie”. Deklaracja (podpisana przez przedstawicieli rządu oraz 44 z 68 zarejestrowanych w Polsce związków sportowych) odwołuje się m.in. do zaleceń Europejskiej Komisji przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji w sprawie zwalczania rasizmu w sporcie i stanowi publiczne potwierdzenie zaangażowania organizatorów sportu zawodowego w budowanie poprzez sport otwartego, tolerancyjnego społeczeństwa, wolnego od rasizmu i ksenofobii. W czasie drugiej konferencji, która odbyła się w grudniu 2010 r., dokonano przeglądu działań, których celem było wyeliminowanie rasizmu ze sportu. Zaprezentowano również praktyki w tym zakresie. Konferencji towarzyszyło uroczyste rozstrzygnięcie I edycji konkursu dla dziennikarzy „Stop rasizmowi w sporcie”, zorganizowanego przez pełnomocnika w partnerstwie z Przedstawicielstwem Komisji Europejskiej w Polsce.

Pełnomocnik do spraw równego traktowania podkreślił, iż istotne znaczenie dla zmiany sytuacji prawnej osób dyskryminowanych (w tym Romów) miało wejście w życie z dniem 1 stycznia 2011 r. ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania (Dz. U. Nr 254, poz. 1700), określającej obszary i sposoby przeciwdziałania naruszeniom zasady równego traktowania ze względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, religię, wyznanie, światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną. Ustawa ta porządkuje sytuację prawną i w pełni implementuje przepisy dyrektyw antydyskryminacyjnych Unii Europejskiej, a jednocześnie określa środki prawne ochrony zasady równego traktowania.

Pełnomocnik rządu do spraw równego traktowania prowadzi też inne działania, których celem jest walka z wykluczeniem społecznym i dyskryminacją Romów. W kwietniu 2011 r. z okazji Międzynarodowego Dnia Romów zorganizowane zostało seminarium „Być Romką w XXI wieku”, poświęcone roli społecznej i sytuacji kobiet romskich w Polsce. Celem pierwszego ogólnopolskiego spotkania poświęconego tej tematyce, z udziałem przedstawicielek i przedstawicieli stowarzyszeń romskich, administracji publicznej i ekspertów, było zdiagnozowanie obecnej sytuacji kobiet romskich w Polsce i – na tej podstawie – sformułowanie listy problemów i rekomendacji niezbędnych działań. Konkluzje debaty wykorzystane

zostaną przy tworzeniu programu V Europejskiego Szczytu Równości, którego gospodarzem będzie Polska. Stanowiąc będą też rekomendacje dla „Krajowego programu działań na rzecz równego traktowania”. Seminarium towarzyszyła wystawa „Romowie” w cyklu „Piękno w różnorodności”. Cykl, zainaugurowany w czerwcu 2010 r., promuje artystów pochodzących z grup dyskryminowanych lub tworzących prace związane z dyskryminacją i wykluczeniem społecznym. Na wystawie „Romowie” zaprezentowane zostały wybrane fotografie z cyklu „Cyganie – inni ludzie tacy jak my”, rzeźby i obrazy oraz eksponaty z kolekcji romskiej Muzeum Okręgowego w Tarnowie.

Ponieważ, jak wskazano wcześniej, jednym z priorytetów rządu RP w odniesieniu do społeczności romskiej jest zapewnienie dzieciom romskim realnych możliwości kształcenia, a wśród powszechnie uznanych barier w tym zakresie ogromne znaczenie ma brak wiedzy rodziców romskich o możliwościach, jakie niesie ze sobą edukacja, oraz o skutkach jej zaniedbania, pełnomocnik rządu do spraw równego traktowania, w porozumieniu z Ministerstwem Edukacji Narodowej i OBWE, na bazie metodycznych materiałów stworzonych przez tę organizację rozpoczął przygotowania do opracowania broszury skierowanej do rodziców romskich, prezentującej korzyści wynikające z kształcenia dzieci, w szczególności z edukacji przedszkolnej.

Ponadto na prośbę romskich członków Zespołu do Spraw Romskich Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych pełnomocnik koordynuje przygotowania obchodów Międzynarodowego Dnia Pamięci o Zagładzie Romów w dniach 1–2 sierpnia 2011 r. w Krakowie i na terenie Muzeum Auschwitz-Birkenau. Obchody będą miały charakter wydarzeń towarzyszących polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej. Celem przedsięwzięcia jest przywrócenie zapomnianemu holocaustowi romskiemu należnego mu miejsca w zbiorowej pamięci Europejczyków oraz edukacja dla tolerancji i równego traktowania bez względu na pochodzenie etniczne.

Przedstawiając powyższe, pragnę poinformować, iż organem właściwym do koordynowania wdrażania rekomendacji Komitetu Praw Człowieka ONZ jest minister sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marii Nowak**

**w sprawie utworzenia
Muzeum Powstań Śląskich (9575)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poseł Marii Nowak, przesłane w piśmie o sygn. SPS-024-9575/11, w sprawie utworzenia Muzeum Powstań Śląskich, uprzejmie informuję, że w pełni popieram każdą ideę mającą na celu pielęgnowanie i promowanie pamięci o dziejach formowania się współczesnego państwa polskiego oraz tworzącego je społeczeństwa. Każdy ważny aspekt tych dziejów, burzliwych, niejednokrotnie tragicznych, ale też wypełnionych niewątpliwymi sukcesami Polski i Polaków, zasługuje na uwzględnienie w polityce historycznej, edukacyjnej i kulturalnej zarówno kompetentnych w tym względzie centralnych urzędów, jak i władz lokalnych. Właściwość ministra kultury i dziedzictwa narodowego wynika wprost z art. 14 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działaniach administracji rządowej, gdzie wśród zadań ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego wymienione zostało podtrzymywanie i rozpowszechnianie tradycji narodowej i państwowej. Nie ulega wątpliwości, że czyn zbrojny ludności Górnego Śląska należał do najistotniejszych epizodów lat 1918–1921, które okazały się kluczowe dla historii Rzeczypospolitej Polskiej w XX w.

Jednocześnie informuję, że wśród możliwych form wsparcia przez ministra inicjatyw powołania placówki muzealnej wymienić można dwie podstawowe: włączenie się do projektu jako organizator lub współorganizator danej instytucji bądź też dofinansowanie w ramach mecenatu państwa konkretnych przedsięwzięć podejmowanych przez tę instytucję lub w jej kontekście. Pragnę przy tym zaznaczyć, że nie widzę możliwości podjęcia przez resort kultury finansowych i organizacyjnych obowiązków związanych z prowadzeniem lub współprowadzeniem Muzeum Powstań Śląskich. Nie wydaje się, by szczebel centralnej administracji rządowej był właściwy do realizacji tego rodzaju zamierzeń. Na ministrze kultury i dziedzictwa narodowego spoczywa odpowiedzialność za tworzenie i utrzymywanie ze środków publicznych wyłącznie placówek o największym znaczeniu w kraju i za granicą oraz o możliwie najszerszym profilu działalności merytorycznej. Spośród muzeów, których zadania dotyczą badań i prezentacji porobiorowych dziejów ziem Polski oraz społeczeństwa polskiego, minister kultury i dziedzictwa narodowego jest organem prowadzącym lub współprowadzącym dla:

1) Muzeum Historii Polski w Warszawie;

- 2) Muzeum II Wojny Światowej w Warszawie;
- 3) muzeów działających na terenach byłych niemieckich obozów koncentracyjnych i zagłady (Auschwitz-Birkenau, Stutthof, na Majdanku oraz w Bełżcu);
- 4) Muzeum Józefa Piłsudskiego w Sulejówku;
- 5) Muzeum Dom Rodzinny Ojca Świętego Jana Pawła II w Wadowicach;
- 6) Muzeum Historii Żydów Polskich w Warszawie.

Liczba i zakres zadań wymienionych placówek wydaje się gwarantować uwzględnienie wszystkich lub niemal wszystkich tematów ważnych dla tego okresu historii naszego kraju. W przypadku powstań śląskich właściwe merytorycznie jest Muzeum Historii Polski, które przewidziało dla nich stosowne miejsce w założeniach programowych ekspozycji stałej. W chwili obecnej trwa konkurs na koncepcję plastyczno-przestrzenną tej ekspozycji.

Informuję również, że realne perspektywy na dofinansowanie z budżetu ministerstwa w ramach mecenatu państwa pojawią się po ewentualnym powstaniu muzeum i rozpoczęciu przez nie samodzielnej działalności. Wsparcie odbywa się poprzez programy ministra kultury i dziedzictwa narodowego. Dokładne informacje o poszczególnych programach, w tym zwłaszcza o merytorycznych i formalnych warunkach aplikowania do nich, znajdują się na stronie internetowej ministerstwa.

Na zakończenie pragnę zwrócić uwagę na analogię w postaci sukcesu Muzeum Powstania Warszawskiego w Warszawie, uruchomionego i utrzymywanego przez władze lokalne, z pomocy ministerstwa korzystającego wyłącznie w formie dodatkowego wsparcia przy konkretnych przedsięwzięciach.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 13 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na zapytanie posła Piotra Babinetza**

**w sprawie potrzeby przywrócenia pasma
programów regionalnych na antenie
programu 2 TVP dla mieszkańców
Podkarpacia, szczególnie dla jego
południowej części (9579)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Piotra Babinetza (sygn. SPS-024-9579/11) w sprawie potrzeby przywrócenia pasma programów regionalnych na antenie programu TVP2 uprzejmie przekazuję stosowne informacje.

Zgodnie z wyjaśnieniami przekazanymi przez pana Juliusza Brauna, prezesa Zarządu TVP SA (pismem z dnia 20 maja 2011 r.), decyzja o zaprzestaniu emisji programów regionalnych na antenie TVP2 poddyktowana była zmianami związanymi z rozwojem telewizji cyfrowej w Polsce. Idea emisji programów regionalnych na antenie programu ogólnopolskiego TVP2 pochodzi z czasów, kiedy zasięgi poszczególnych lokalnych stacji nadawczych były bardzo ograniczone. Dzisiaj zasięg telewizji regionalnej (TVP Info) obejmuje 74% gospodarstw domowych z telewizorem. TVP Info emituje dziennie ponadtrzygodzinne pasmo programów regionalnych w tzw. pasmach własnych anteny. Obecnie TVP SA jest na etapie wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej, która sukcesywnie ma zastąpić telewizję analogową. Z przyczyn technologicznych wyłączenie emisji analogowej uniemożliwi utrzymanie sieci rozłącznej programów regionalnych na antenie TVP2. Biorąc pod uwagę te uwarunkowania, rezygnacja z pasma regionalnego na antenie ogólnopolskiej wydaje się panu prezesowi TVP procesem naturalnym. Decyzję podjęto po zapoznaniu się z opinią dyrektorów oddziałów terenowych oraz po przeprowadzeniu wnikliwych analiz programowych oraz prognoz technologicznych.

Pan prezes TVP wyjaśnia dalej, iż proces przejścia z emisji analogowej na cyfrową jest działaniem złożonym zarówno pod względem programowym, jak i technologicznym. W okresie przejściowym, w którym obecnie się znajdujemy, istnieją obszary, na których zasięg lokalny nadajników analogowych nie jest wystarczający, dlatego TVP SA szczególnie uważnie przygotowuje ofertę multipleksu naziemnej telewizji cyfrowej oraz tworzy dodatkowe punkty dostępowe dla operatorów kablowych. Jako przykład działań TVP SA związanych z cyfryzacją wskazuje na uruchomienie emisji eksperymentalnej DVB-T z Radio-wo-Telewizyjnego Centrum Nadawczego w Suchej Górze oraz Telewizyjnego Ośrodka Nadawczego Rzeszów Baranówka MUX 3, który zawiera zreorganizowaną wersję TVP Info Rzeszów. Nadajniki te obejmują ponad 80% ludności województwa podkarpackiego.

Prezes TVP SA wyjaśnił również, iż rozumie zaniepokojenie różnych środowisk wywołane przejściowym zmniejszeniem zasięgu niektórych audycji w wyniku likwidacji pasma lokalnego na antenie TVP2. Podkreślił jednak, że wszystkie te audycje są nadal emitowane na antenach telewizji regionalnej, której zasięg w miarę rozwoju naziemnej telewizji cyfrowej sukcesywnie będzie się powiększał. Pan Juliusz Braun zapewnił ministra kultury i dziedzictwa narodowego, że podjęte działania zmierzają do przygotowania kompleksowej strategii rozwoju telewizji regionalnej w kontekście zaplanowanej cyfryzacji. Celem TVP SA w żadnym stopniu nie jest marginalizacja mediów lokalnych, spółce zależy na wzmocnieniu ośrodków regionalnych, jako istotnego czynnika rozwoju każdego z regionów, kształtowania

społeczności lokalnej oraz aktywizacji jej środowisk. Dbalność o rozwój ośrodków regionalnych jest częścią misji publicznej Telewizji Polskiej.

Mam nadzieję, że Pan Marszałek uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 15 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Girzyńskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie bezprawnego działania służb
mundurowych w czasie likwidacji manifestacji
stowarzyszenia Solidarni 2010 i Koliber
w dniu 11 kwietnia 2011 r. (9580)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 kwietnia 2011 r. (sygn. SPS-024-9580/11), dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Zbigniewa Girzyńskiego oraz grupy posłów w sprawie bezprawnego działania służb mundurowych w czasie likwidacji manifestacji stowarzyszenia Solidarni 2010 i Koliber w dniu 11 kwietnia 2011 r., uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż interwencja przeprowadzona w dniu 11 kwietnia 2011 r. na ul. Krakowskie Przedmieście w okolicy pałacu prezydenckiego wobec dziennikarza, o którym mowa w wystąpieniu, skutkująca zatrzymaniem wymienionego, przeprowadzona została przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej m.st. Warszawy z ich własnej inicjatywy.

W okolicy miejsca zdarzenia obecny był naczelnik Wydziału Sztab Policji KRP Warszawa I. Funkcjonariusz ten nie nadzorował przebiegu czynności wykonywanych przez strażników. W trakcie realizacji przedmiotowej interwencji policjant realizował obowiązki związane z kwestią legalności zgromadzenia publicznego – na prośbę naczelnika I Oddziału Terenowego Straży Miejskiej. Z uzyskanych informacji wynika, że policjant zauważył, iż strażnicy miejscy prowadzą interwencję wobec mężczyzny, jednak o fakcie, że był to redaktor, o którym mowa w wystąpieniu, policjant dowiedział się znacznie później. Należy podkreślić, że podczas przedmiotowej interwencji zarówno dziennikarz, jak i strażnicy miejscy nie zwracali się do policjanta o udzielenie jakiegokolwiek pomocy. We wskazanym miejscu, w rejonie ul. Krakowskie Przedmieście, w godz. 15–23, służbę pełnili również

funkcjonariusze oddziałów prewencji Policji w Warszawie, jednak żaden z funkcjonariuszy nie uczestniczył w zatrzymaniu realizowanym przez strażników miejskich. W związku z powyższym, w ocenie przełożonych policjantów przebywających w rejonie zatrzymania wyżej wymienionego dziennikarza, na obecnym etapie nie stwierdzono podstaw do wszczęcia i prowadzenia czynności wyjaśniających względnie postępowań dyscyplinarnych wobec policjantów.

W odniesieniu do kwestii kontroli działań Straży Miejskiej pod kątem użycia kajdanek należy podkreślić, że nadzór nad działalnością straży w zakresie użycia środków przymusu bezpośredniego sprawuje wojewoda przy pomocy komendanta wojewódzkiego (stołecznego) Policji. Z dokonanych ustaleń wynika, że w dniu 28 kwietnia 2011 r. do Komendy Stołecznej Policji wpłynął wniosek wojewody mazowieckiego o przeprowadzenie kontroli prawidłowości użycia środków przymusu bezpośredniego zastosowanych przez strażników miejskich. Czynności kontrolne zostały już zakończone. Obecnie trwa analiza zebranej w sprawie dokumentacji.

Z kolei w odniesieniu do kwestii dotyczącej zabezpieczenia manifestacji pod ambasadą rosyjską, uprzejmie informuję, iż w dniu 9 kwietnia 2011 r. w godz. 18–19.30 przed gmachem Ambasady Federacji Rosyjskiej przy ul. Belwederskiej 49 odbyło się zarejestrowane w Urzędzie m.st. Warszawy stacjonarne zgromadzenie publiczne z udziałem 2000 osób, zwołane przez Akcję Alternatywną „Naszość” oraz Poznański Klub Gazety Polskiej. Uczestnicy zgromadzenia kilkakrotnie zapalili flary, świece dymne oraz dokonali spalania kukły. Po zakończeniu ww. zgromadzenia ok. 500 osób przeszło ul. Belwederską przed Belweder, Al. Ujazdowskimi przed Kancelarię Prezesa Rady Ministrów i Ambasadę USA, a następnie przed Pałac Prezydencki.

W wyniku przeprowadzonych czynności do Komendy Rejonowej Policji Warszawa I doprowadzony został mężczyzna celem sporządzenia dokumentacji w związku z popełnieniem wkróceń z art. 52 § 1 pkt 5 (biorąc udział w zgromadzeniu posiadał przy sobie materiały wybuchowe w postaci rac świetlnych i dymnych oraz petard) oraz art. 82 § 1 Kodeksu wykroczeń (spalił kukłę poza miejscem wyznaczonym do rozniecenia ognia, co mogło wywołać niebezpieczeństwo pożaru). W związku z powyższym, w godz. 16–22.15 przeprowadzono działania mające na celu zabezpieczenie prewencyjne dzielnicy Śródmieście, w tym rejonów przyległych do miejsca organizowanego przedsięwzięcia oraz gmachów: Ambasady Federacji Rosyjskiej, Belwederu, Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, Ambasady USA i Pałacu Prezydenckiego.

Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, że Departament Kontroli, Skarg i Wniosków MSWiA prowadził dwie kontrole doraźne na temat: Prawidłowość działań funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu/Komendy Stołecznej Policji w zakresie zabezpieczenia obchodów rocznicy katastrofy smoleńskiej w dniu

10 kwietnia 2011 r. w okolicach pałacu prezydenckiego – w Biurze Ochrony Rządu oraz Komendzie Stołecznej Policji.

Zakres przedmiotowy kontroli obejmował:

— prawidłowość działań związanych z przygotowaniem funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu/Komendy Stołecznej Policji do zabezpieczenia obchodów rocznicy katastrofy smoleńskiej w dniu 10 kwietnia 2011 r. w okolicach pałacu prezydenckiego;

— prawidłowość przeprowadzenia przez funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu/Komendy Stołecznej Policji działań związanych z zabezpieczeniem obchodów rocznicy katastrofy smoleńskiej w dniu 10 kwietnia 2011 r. w okolicach pałacu prezydenckiego.

Czynności kontrolne zostały już zakończone. Obecnie trwa analiza zebranej w sprawie dokumentacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 6 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Karola Karskiego**

**w sprawie stanu transpozycji do prawa
polskiego dyrektyw przyjmowanych
przez instytucje UE (9615)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Karola Karskiego w sprawie stanu transpozycji do prawa polskiego dyrektyw przyjmowanych przez instytucje UE, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów w załączeniu przekazuję wykaz dyrektyw, których termin implementacji już minął, a które nie zostały jeszcze wdrożone do polskiego porządku prawnego (załącznik nr 1. Wykaz został przygotowany w oparciu o dane pochodzące z Bazy Notyfikacji Krajowych Środków Wykonawczych, która służy do oficjalnej notyfikacji aktów prawnych danego państwa członkowskiego transponujących przepisy dyrektyw unijnych Sekretariatowi Generalnemu Komisji Europejskiej. Dodatkowo podstawą udzielenia odpowiedzi był dokument „Informacja na temat stanu wdrożenia dyrektyw unijnych i zobowiązań legislacyjnych wynikających z orzeczeń TSUE oraz uwag KE przekazywanych w ramach postępowania w trybie art. 258 TFUE lub art. 260” w wersji przekazanej pod obrady Komitetu do Spraw Europejskich 20 maja br.). Wykaz ten identyfikuje ministerstwa odpowiedzialne za implementację wskazanych dyrektyw oraz przyczyni-

ny zaległości w transpozycji przepisów unijnych w poszczególnych przypadkach, zgodnie z przekazanymi do dnia 31 maja br. przez ministerstwa informacjami.

W odpowiedzi na drugie pytanie przekazuję wykaz dyrektyw, których termin implementacji jeszcze nie minął (załącznik nr 2. Wykaz został opracowany na podstawie danych z Elektronicznego Systemu Transpozycji Prawa Europejskiego (e-step). System zawiera informacje o sposobie i stanie wdrożenia aktów prawa unijnego (dyrektywy, rozporządzenia, decyzje i in.) do prawa polskiego. E-step pozwala na gromadzenie w jednym miejscu danych na temat wdrożenia aktu prawa Unii Europejskiej od momentu jego publikacji w Dzienniku Urzędowym UE do chwili publikacji w Dzienniku Ustaw RP aktu wdrażającego. Podstawowe informacje o sposobie i terminach wdrożenia aktów prawa unijnego są ogólnodostępne (www.e-step.pl). System zawiera dane o konieczności (bądź jej braku) wdrożenia danego aktu prawa unijnego, a także informacje dotyczące szczegółowego etapu prac legislacyjnych nad transpozycją danego aktu).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Szpunar

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Załącznik nr 1

Wykaz dyrektyw, których termin transpozycji już minął

Ministerstwo Finansów

Lp.	Akt prawa unijnego	Termin transpozycji	Resort wiodący	Akt wdrażający	Przyczyny opóźnień, zgodnie z informacjami przekazanymi przez ministerstwo
1.	Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE	1.11.2009 r.	Ministerstwo Finansów	Projekt ustawy o usługach płatniczych	<ul style="list-style-type: none"> - Projekt jest skomplikowaną i obszerna regulacją. - Nowy zakres nadzoru i licencyjny – ustawa zawiera szereg przepisów dotyczących nadzoru i licencjonowania usług płatniczych, stąd niezbędny był wkład UKNF w postaci odpowiedniego ukształtowania przepisów nadzorczych lub licencyjnych; przepisy te często są powiązane np. z rekomendacjami European Banking Authority lub wynikają z praktyki stosowania Kodeksu postępowania administracyjnego przez UKNF; wkład UKNF był często opóźniony. - Duża ilość zadań z obszaru usług finansowych. - Skomplikowany przebieg procesu legislacyjnego. – W trakcie prac, m.in. ze względu na dużą ilość opcji narodowych, zgłoszono kilka wniosków lobbingsowych, ministerstwo odpowiadało na kilkanaście interpelacji, ponadto na każdym etapie prac pojawiały się uwagi, które wymagały dodatkowych analiz i wyjaśnień. - Skromne zasoby kadrowe w stosunku do ilości zadań związanych z wdrożeniem tej oraz innych dyrektyw związanych z rynkiem usług płatniczych.
2.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/111/WE z dnia 16 września 2009 r. zmieniająca dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru oraz zarządzania w sytuacji kryzysowej	31.10.2010 r.	Ministerstwo Finansów	<p>1. Projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe, ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.</p> <p>2. Projekt rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie ministra finansów w sprawie zakresu i szczegółowych zasad wyznaczenia wymogów kapitałowych oraz maksymalnej wysokości kredytów, pożyczek i wyemitowanych dłużnych papierów wartościowych w stosunku do kapitałów.</p> <p>3. Projekt rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie ministra finansów w sprawie zakresu, trybu i formy oraz terminów przekazywania informacji przez firmy inwestycyjne, banki, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, i banki powiernicze.</p> <p>4. Projekt rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie określenia szczegółowych warunków technicznych i organizacyjnych dla firm inwestycyjnych, banków, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, i banków powierniczych oraz warunków szacowania przez dom maklerski kapitału wewnętrznego.</p> <p>5. Projekt rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie upowszechniania informacji związanych z adekwatnością kapitałową.</p>	<p>Skomplikowany i techniczny charakter przepisów dyrektywy. Z uwagi na ich znaczenie, zarówno dla sektora bankowego, jak i firm inwestycyjnych, projekty aktów prawnych wymagały konsultacji przepisów, które prowadziły do wydłużenia kolejnych etapów procedury legislacyjnej – każdy projektowany przepis mógł znacząco podnieść koszty prowadzenia działalności bankowej lub domów maklerskich. Ponadto polskie przepisy dotyczące adekwatności kapitałowej znajdują się w licznych, obszernych aktach prawnych. Przekłada się to na wydłużenie okresu implementacji, gdyż przepisy dyrektywy 2009/111/WE należy odpowiednio umiejscowić w prawie w celu zapewnienia spójności funkcjonującego w Polsce modelu.</p>

3.	Dyrektywa Komisji 2009/27/WE z dnia 7 kwietnia 2009 r. zmieniająca niektóre załączniki do dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do przepisów technicznych dotyczących zarządzania ryzykiem	31.10.2010 r.	Ministerstwo Finansów	Projekt rozporządzenia ministra finansów zmieniającego rozporządzenie ministra finansów w sprawie zakresu i szczegółowych zasad wyznaczania całkowitego wymogu kapitałowego dla domów maklerskich oraz określenia maksymalnej wysokości kredytów pożyczek i wyemitowanych dłużnych papierów w stosunku do kapitałów.	Szczegółowy i techniczny charakter przepisów dyrektywy. Z uwagi na ich znaczenie dla domów maklerskich projekt rozporządzenia wymagał konsultacji przepisów, które prowadziły do wydłużenia kolejnych etapów procedury legislacyjnej, każdy projektowany przepis ma bowiem wpływ na wynik finansowy domów maklerskich.
4.	Dyrektywa Komisji 2009/83/WE z dnia 27 lipca 2009 r. zmieniająca niektóre załączniki do dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do przepisów technicznych dotyczących zarządzania ryzykiem	31.10.2010 r.	Ministerstwo Finansów	Projekt rozporządzenia ministra finansów zmieniającego rozporządzenie ministra finansów w sprawie zakresu i szczegółowych zasad wyznaczania całkowitego wymogu kapitałowego dla domów maklerskich oraz określenia maksymalnej wysokości kredytów, pożyczek i wyemitowanych dłużnych papierów w stosunku do kapitałów.	Szczegółowy i techniczny charakter przepisów dyrektywy. Z uwagi na ich znaczenie dla domów maklerskich, projekt rozporządzenia wymagał konsultacji przepisów, które prowadziły do wydłużenia kolejnych etapów procedury legislacyjnej, każdy projektowany przepis ma bowiem wpływ na wynik finansowy domów maklerskich.
5.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/44/WE z dnia 6 maja 2009 r. zmieniająca dyrektywę 98/26/WE w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych oraz dyrektywę 2002/47/WE w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych w odniesieniu do systemów powiązanych i do wiarytelności kredytowych	30.12.2010 r.	Ministerstwo Finansów	Projekt ustawy o zmianie ustawy o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami, ustawy o niektórych zabezpieczeniach finansowych oraz innych ustaw.	W ramach przeprowadzonych uzgodnień zgłoszono dużą ilość uwag do projektu ustawy. Uwagi oraz poszczególne rozbieżności wiążą się z rozważaniami przewidzianymi w implementowanej dyrektywie. Dotyczy to w szczególności wewnętrznej niespójności dyrektywy oraz przewidzianych rozwiązań legislacyjnych, które mogą doprowadzić do powstania sprzeczności w polskim porządku prawnym. W związku z powyższym przygotowanie projektu jest skomplikowanym procesem, który wymaga dostosowania rozwiązań prawnych do celów określonych w dyrektywie 2009/44/WE, przy jednoczesnym uwzględnieniu rozwiązań prawnych przewidzianych m.in. w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny oraz ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze. Ponadto część spośród przekazanych uwag wymagała przeprowadzenia konsultacji również m.in. z Komisją Kodyfikacyjną Prawa Cywilnego.
6.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/76/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji oraz przeglądu nadzorczego polityki wynagrodzeń	1.01.2011 r. (w zakresie art. 1 pkt 3, 4, 16 i 17 oraz załącznik I pkt 1, 2 lit. c), 3, 4 lit. a), 5 lit. b) ppkt (iii))	Ministerstwo Finansów	1. Projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe, ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. 2. Projekt rozporządzenia ministra finansów zmieniającego rozporządzenie ministra finansów w sprawie zakresu i szczegółowych zasad wyznaczania całkowitego wymogu kapitałowego dla domów maklerskich oraz określenia maksymalnej wysokości kredytów, pożyczek i wyemitowanych dłużnych papierów w stosunku do kapitałów.	Przyjęty tryb procedowania – połączenie procedury legislacyjnej dotyczącej transpozycji dyrektywy 2010/76/UE oraz dyrektywy 2009/111/WE na etapie prac w Sejmie RP.
7.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE	30.04.2011 r.	Ministerstwo Finansów	Projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw	Ministerstwo Finansów przyjęło koncepcję, zgodnie z którą implementacja tej dyrektywy nastąpi w projektowanej ustawie o usługach płatniczych, wdrażającej także dyrektywę o usługach płatniczych w ramach rynku wewnętrznego. Powyższa koncepcja była przygotowywana na początku 2010 r., kiedy termin wejścia w życie ustawy o usługach płatniczych wydawał się być terminem odległym. Okazało się jednak, że prace nad ww. projektem ustawy opóźniły się. W związku z powyższym to opóźnienie ma bezpośredni wpływ na implementację dyrektywy 2009/110/WE. Ponadto ustawa wprowadza szeroki zakres zmian do prawa polskiego.

Lp.	Akt prawa unijnego	Termin transpozycji	Resort wiodący	Akt wdrażający	Przyczyny opóźnień, zgodnie z informacjami przekazanymi przez ministerstwo
8.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE	5.12.2010 r.	Ministerstwo Gospodarki	<p>1. Projekt ustawy o odnawialnych źródłach energii wraz z rozporządzeniami.</p> <p>2. Projekty aktów wykonawczych na podstawie nowej ustawy.</p> <p>3. Projekt ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.</p>	<p>Ustawa o odnawialnych źródłach energii:</p> <p>W ramach wdrożenia ww. dyrektywy Ministerstwo Gospodarki opracowało prognozę będącą realizacją zobowiązania wynikającego z art. 4 ust. 3 dyrektywy 2009/28/WE.</p> <p>Prognoza ta zawiera:</p> <ul style="list-style-type: none"> - szacowaną nadwyżkę energii ze źródeł odnawialnych w odniesieniu do orientacyjnego kursu, która mogłaby zostać przekazana innym państwom członkowskim, zgodnie z art. 6-11, jak również jego szacunkowy potencjał wspólnych projektów do roku 2020; oraz - szacowane zapotrzebowanie na energię ze źródeł odnawialnych, które do roku 2020 ma być pokrywane inaczej niż z produkcji krajowej. <p>W dniu 29 stycznia 2010 r. prognoza została przyjęta bez uwag przez Komitet do Spraw Europejskich i przekazana Komisji Europejskiej.</p> <p>Ministerstwo Gospodarki opracowało także Krajowy plan działań w zakresie energii ze źródeł odnawialnych. Krajowy plan działań (KPD) przedstawia szczebli dochodzenia do 15% udziału odnawialnych źródeł energii w energii finalnej w podziale na energię elektryczną, ciepło i chłód oraz energię odnawialną w transporcie, uwzględniając m.in. wpływ polityki efektywności energetycznej na końcowe zużycie energii.</p> <p>Dokument od maja do lipca 2010 r. był przedmiotem uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych. W ich wyniku do KPD wprowadzono liczne zmiany, które z kolei wymagały przeprowadzenia konsultacji eksperckich. KPD został w dniu 7 grudnia 2010 r. przyjęty przez Radę Ministrów, po czym w dniu 9 grudnia 2010 r. dokument przekazano Komisji Europejskiej.</p> <p>Ustawa o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych:</p> <p>Przedstawiciele Komisji Europejskiej deklarowali, że do końca 2009 r. roku ukaze się komunikat, w którym zawarte będą wyjaśnienia mające pomóc krajom członkowskim w implementacji przepisów dyrektywy 2009/28/WE. Komunikat ten ukazał się dopiero w czerwcu 2010 r. Ponadto konieczne było dokonanie analizy wielu skomplikowanych zagadnień, szczególnie w dotyczących metodologii wyznaczania redukcji emisji gazów cieplarnianych w pełnym cyklu życia biopaliw ciekłych i biopłynów oraz opracowania wykazu obszarów, na których poziom emisji gazów cieplarnianych wynikających z uprawy surowców rolnych może być niższy od poziomu emisji określonego pod pozycją „Szczegółowe wartości standardowe upraw” w załączniku V część D do dyrektywy 2009/28/WE lub równy temu poziomowi – NUTS.</p>
9.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/30/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do specyfikacji benzyny i olejów napędowych oraz wprowadzającą mechanizm monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 1999/32/WE odnoszącą się do specyfikacji paliw wykorzystywanych przez statki żeglugi śródlądowej oraz uchylającą dyrektywę 93/12/EWG	31.12.2010 r.	Ministerstwo Gospodarki	<p>1. Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz niektórych innych ustaw.</p> <p>2. Projekty aktów wykonawczych na podstawie nowej ustawy.</p>	<p>Komitet ds. Jakości Paliw wspomagający Komisję Europejską nadal nie opracował jednolitej dla wszystkich państw członkowskich metodyki obliczania emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia paliw stosowanych w transporcie oraz sprawozdawczości tychże emisji niezbędnej dla przygotowania projektu ustawy.</p>

Ministerstwo Infrastruktury

Lp.	Akt prawa unijnego	Termin transpozycji	Resort wiodący	Akt wdrażający	Przyczyny opóźnień, zgodnie z informacjami przekazanymi przez ministerstwo
10.	Dyrektywa 2006/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie wspólnotowej licencji kontrolera ruchu lotniczego	17.05.2008 r.	Ministerstwo Infrastruktury	1. Projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo lotnicze. 2. Projekt aktu wykonawczego na podstawie znalezionawanej ustawy.	Opóźnienie we wdrażaniu dyrektywy 2006/23/WE wynika z bardzo skomplikowanego charakteru regulacji w niej zawartych. Ponadto, z uwagi na dyskontynuację prac parlamentarnych, projekt ustawy musiał być ponownie rozpatrzone przez Radę Ministrów. W trakcie prac w Sejmie RP weszły w życie nowe regulacje unijne, w związku z czym konieczne było przygotowanie autokorekty. W związku ze zmianą regulaminu Sejmu, zgodnie z którą autokorekta może być wniesiona do czasu rozpoczęcia pierwszego czytania, Rada Ministrów musiała wycofać projekt i ponownie skierować połączony projekt ustawy do Sejmu RP.
11.	Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów	29.04.2009 r.	Ministerstwo Infrastruktury	1. Projekt ustawy o dopuszczeniu pojazdów do ruchu. 2. Projekt rozporządzenia ministra infrastruktury w sprawie homologacji typu pojazdów samochodowych i ich przyczep.	Zakres regulacji dyrektywy 2007/46/WE jest bardzo szeroki, a jej przepisy mają bardzo skomplikowany charakter, co znacznie przedłużyło proces konsultacji społecznych oraz uzgodnień międzyresortowych.
12.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie	19.07.2010 r.	Ministerstwo Infrastruktury	1. Projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym. 2. Projekt rozporządzenia na podstawie zmienionej delegacji ustawowej z art. 25f ww. ustawy.	Dyrektywa zawiera wiele rozwiązań i przepisów technicznych, które do tej pory w praktyce nie funkcjonowały w prawodawstwie polskim.
13.	Dyrektywa Komisji 2009/131/WE z dnia 16 października 2009 r. zmieniająca załącznik VII do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie	19.07.2010 r.	Ministerstwo Infrastruktury	1. Projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym. 2. Projekt rozporządzenia na podstawie zmienionej delegacji ustawowej z art. 25f ww. ustawy.	Dyrektywa zawiera wiele rozwiązań i przepisów technicznych, które do tej pory w praktyce nie funkcjonowały w prawodawstwie polskim.
14.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/17/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2002/59/WE ustanawiającą wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków	30.11.2010 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Projekt ustawy o bezpieczeństwie morskim	Przedłużające się konsultacje nad projektem założeń do ustawy.
15.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/96/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie zarządzania bezpieczeństwem infrastruktury drogowej	19.12.2010 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Projekt ustawy o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw	Opracowany projekt założeń obejmuje wdrożenie przygotowanych procedur nie tylko w odniesieniu, zgodnie z dyrektywą, do dróg wchodzących w skład europejskiej sieci drogowej, ale także reguluje status, uprawnienia i wymagania w zakresie doskonalenia zawodowego inżynierów ruchu ze względu na ścisłe powiązania tych osób z procedurą audytu i kontroli bezpieczeństwa ruchu drogowego. Ponadto dyrektywa 2008/96/WE reguluje obszerą i różnicowaną problematykę.

16.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/110/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. zmieniająca dyrektywę 2004/49/WE w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych	24.12.2010 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym	Dyrektywa zawiera wiele rozwiązań i przepisów technicznych, które do tej pory w praktyce nie funkcjonowały w prawodawstwie polskim.
17.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu	31.12.2010 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Projekt ustawy o bezpieczeństwie morskim	Przedłużające się konsultacje nad projektem założeń do ustawy.
18.	Dyrektywa 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy	19.01.2011 r.	Ministerstwo Infrastruktury	1. Projekt rozporządzenia ministra infrastruktury zmieniającego rozporządzenie w sprawie wzorów dokumentów stwierdzających uprawnienia do kierowania pojazdami. 2. Projekt rozporządzenia ministra infrastruktury zmieniającego rozporządzenie w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów. 3. Projekt rozporządzenia ministra infrastruktury zmieniającego rozporządzenie w sprawie wydawania uprawnień do kierowania pojazdami. 4. Projekt rozporządzenia ministra infrastruktury zmieniającego rozporządzenie w sprawie wymiany praw jazdy.	Implementację do prawa krajowego zapewnają przepisy ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami wraz z rozporządzeniami wykonawczymi wydanymi na podstawie wcześniej obowiązującej ustawy. Jednakże w związku z tym, że została wydana nowa ustawa o kierujących pojazdami i zmieniły się delegacje do wydania aktów wykonawczych, zostaną wydane nowe rozporządzenia, które obecnie są opracowywane w resorcie infrastruktury.
19.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/12/WE z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie opłat lotniskowych	15.03.2011 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo lotnicze	Wdrożenie dyrektywy obejmuje m.in. ustanowienie zharmonizowanego systemu konsultacji, ustalenia i nadzoru nad opłatami lotniskowymi na lotniskach obsługujących powyżej 5 mln pasażerów. Z uwagi na to, że proponowana regulacja w tym zakresie będzie wywierała istotny wpływ m.in. na zarządzających lotniskami, innych użytkowników lotnisk, w tym przewoźników lotniczych, konieczne było przeprowadzenie długotrwałych, szerokich konsultacji społecznych i spotkań roboczych.

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Lp.	Akt prawa unijnego	Termin transpozycji	Resort wiodący	Akt wdrażający	Przyczyny opóźnień, zgodnie z informacjami przekazanymi przez ministerstwo
20.	<p>Dyrektywa 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/652/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej</p>	19.12.2009 r.	<p>Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego</p>	<p>1. Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz o zmianie niektórych innych ustaw. 2. Rozporządzenia wykonawcze KRRiT do ustawy z dnia 25 marca 2011 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw: – w sprawie niższego udziału w programie audycji polskich; – w sprawie niższego udziału w programie audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych; – w sprawie sposobu prowadzenia w programach radiowych i telewizyjnych działalności reklamowej i telesprzedazy; – w sprawie szczegółowych warunków oznaczania audycji zawierających lokowane produkty, ustalania znacznej wartości lokowanego produktu oraz ewidencji lokowania produktów; – w sprawie szczegółowego sposobu i trybu prowadzenia rejestru programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemie teleinformatycznym i programów rozprowadzanych.</p>	<p>Dyrektywa nie została całkowicie implementowana do polskiego porządku prawnego, gdyż na etapie prac parlamentarnych w Senacie RP z projektu ustawy zmieniającej ustawę o radiofonii i telewizji wyłączono przepisy dotyczące audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Obecnie trwają prace wspólnego zespołu roboczego ministerstwa i Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji nad przygotowaniem przepisów, które mogłyby liczyć na akceptację parlamentu także w zakresie audiowizualnych usług medialnych na żądanie.</p>

Lp.	Akt prawa unijnego	Termin transpozycji	Resort wiodący	Akt wdrażający	Przyczyny opóźnień, zgodnie z informacjami przekazanymi przez ministerstwo
21.	<p>Dyrektywa Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych oraz roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców</p>	31.03.2010 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt ustawy o nasiennictwie	<p>Zaistniała konieczność: – uwzględnienia rozwiązań przygotowanego przez ministra gospodarki projektu ustawy o ograniczeniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców – projekt ten wprowadzał zmiany do ustawy o nasiennictwie, w trakcie prac przygotowawcze zmiany postanowiono wprowadzić do projektu ustawy o nasiennictwie; – włączenia do projektu ustawy o nasiennictwie przepisów dotyczących statusu prawnego, organizacji i zadań Centralnego Ośrodka Badania Odmian Roślin Uprawnych (COBORU) – po uchwaleniu przez Sejm RP w dniu 25 listopada 2010 r. ustawy o Centralnym Ośrodku Badania Odmian Roślin Uprawnych, której projekt wniёśli posłowie, przepisy dotyczące statusu prawnego COBORU należało ponownie usunąć z rządowego projektu ustawy o nasiennictwie; – uwzględnienia w projekcie przepisów wdrażających dyrektywę Komisji 2010/60/UE z dnia 30 sierpnia 2010 r. przewidującą pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska naturalnego, przyjętą już w trakcie prac nad projektem ustawy o nasiennictwie; – uwzględnienia w projekcie przepisów wykonujących decyzję Komisji 2011/180/UE z dnia 23 marca 2011 r. wdrażającą dyrektywę Rady 2002/55/WE w odniesieniu do warunków zezwalania na wprowadzanie do obrotu małych opakowań mieszanek standardowego materiału siewnego różnych odmian roślin warzywnych tego samego gatunku, przyjętą już w trakcie prac nad projektem ustawy o nasiennictwie. Dodatkowo należy wskazać przedłużające się prace na etapie Komisji Prawniczej. Jednocześnie przygotowany przez rząd projekt ustawy o nasiennictwie oprócz wdrożenia unijnych aktów prawnych usuwa zakazy obrotu materiałem siewnym odmian zmodyfikowanych genetycznie oraz wpisywania takich odmian do krajowego rejestru i reguluje te kwestie zgodnie z prawem UE, zapewnając w ten sposób wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-165/08 Komisja przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej. W toku dotychczasowych prac Sejmu RP do projektu ustawy wprowadzono regulacje przywracające wymienione wyżej zakazy.</p>

22.	<p>Dyrektywa Komisji 2009/145/WE z dnia 26 listopada 2009 r. przewidująca pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i regionach i zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrzną wartość dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian</p>	31.12.2010 r.	<p>Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi</p> <p>1. Projekt ustawy o nasiennictwie. 2. Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących wytwarzania i jakości materiału siewnego. 3. Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowego sposobu oraz zakresu etykietowania i rodzajów opakowań materiału siewnego oraz sposobów ich zabezpieczania.</p>	<p>Zaistniała konieczność: – uwzględnienia rozwiązań przygotowanego przez ministra gospodarki projektu ustawy o ograniczeniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców – projekt ten wprowadzał zmiany do ustawy o nasiennictwie, w trakcie prac przygotowano zmiany postanowiono wprowadzić do projektu ustawy o nasiennictwie; – włączenia do projektu ustawy o nasiennictwie przepisów dotyczących statusu prawnego, organizacji i zadań Centralnego Ośrodka Badania Odmian Roślin Uprawnych (COBORU) – po uchwaleniu przez Sejm RP w dniu 25 listopada 2010 r. ustawy o Centralnym Ośrodku Badania Odmian Roślin Uprawnych, której projekt wnieśli posłowie, przepisy dotyczące statusu prawnego COBORU należało ponownie usunąć z rządowego projektu ustawy o nasiennictwie; – uwzględnienia w projekcie przepisów wdrażających dyrektywę Komisji 2010/60/UE z dnia 30 sierpnia 2010 r. przewidującą pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska naturalnego, przyjętą już w trakcie prac nad projektem ustawy o nasiennictwie; – uwzględnienia w projekcie przepisów wykonujących decyzję Komisji 2011/180/UE z dnia 23 marca 2011 r. wdrażającą dyrektywę Rady 2002/55/WE w odniesieniu do warunków zezwalania na wprowadzanie do obrotu małych opakowań mieszanek standardowego materiału siewnego różnych odmian roślin warzywnych tego samego gatunku, przyjętą już w trakcie prac nad projektem ustawy o nasiennictwie. Dodatkowo należy wskazać przedłużające się prace na etapie Komisji Prawniczej. Jednocześnie przygotowany przez rząd projekt ustawy o nasiennictwie oprócz wdrożenia unijnych aktów prawnych usuwa zakazy obrotu materiałem siewnym odmian zmodyfikowanych genetycznie oraz wpisywania takich odmian do krajowego rejestru i reguluje te kwestie zgodnie z prawem UE, zapewniając w ten sposób wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-165/08 Komisja przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej. W toku dotychczasowych prac Sejmu RP do projektu ustawy wprowadzono regulacje przywracające wymienione wyżej zakazy.</p>
-----	--	---------------	---	--

Lp.	Akt prawa unijnego	Termin transpozycji	Resort wiodący	Akt wdrażający	Przyczyny opóźnień, zgodnie z informacjami przekazanymi przez ministerstwo
23.	Dyrektywa 2004/82/WE w sprawie zobowiązania przewoźników do przekazywania danych pasażerów	5.09.2006 r.	Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji – resort odpowiedzialny za notyfikację przepisów dyrektywy. Ministerstwo Infrastruktury przygotowało projekt ustawy wdrażającej jej postanowienia.	Projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo lotnicze	Informacje przekazane przez wnioskodawcę projektu – Ministerstwo Infrastruktury. Opóźnienie we wdrażaniu dyrektywy 2004/82/WE wynika z bardzo skomplikowanego charakteru regulacji w niej zawartych. Ponadto z uwagi na dyskontynuację prac parlamentarnych projekt ustawy musiał być ponownie rozpatrzony przez Radę Ministrów. W trakcie prac w Sejmie RP weszły w życie nowe regulacje unijne, w związku z czym konieczne było przygotowanie autopoprawki. W związku ze zmianą regulaminu Sejmu, zgodnie z którą autopoprawka może być wniesiona do czasu rozpoczęcia pierwszego czytania, Rada Ministrów musiała wycofać projekt i ponownie skierować połączony projekt ustawy do Sejmu RP.
24.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich	24.12.2010 r.	Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji	Projekt ustawy o cudzoziemcach	Do wdrożenia ww. dyrektywy konieczne było opracowanie nowej, obszernej ustawy o cudzoziemcach, która wymagała przeprowadzenia szeregu uzgodnień i analiz.

Lp.	Akt prawa unijnego	Termin transpozycji	Resort wiadący	Akt wdrażający	Przezyzyny opóźnień, zgodnie z informacjami przekazanymi przez ministerstwo
25.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych	31.12.2009 r. (przepisy niezbędne do wykonania przepisów art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, dodanego na mocy art. 1 ust. 10 dyrektywy 2009/29/WE, oraz przepisów art. 11 dyrektywy 2003/87/WE, zmienionego na mocy art. 1 ust. 13 dyrektywy 2009/29/WE)	Ministerstwo Środowiska	Projekt ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych	Złożona procedura legislacyjna i konieczność wprowadzenia do polskiego prawa kompleksowych zmian. Projekt został poddany konsultacjom społecznym i uzgodnieniom międzyresortowym, w wyniku których był wielokrotnie zmieniany. Dodatkowo, zgodnie z narzuconym trybem prac legislacyjnych, ustawa implementująca dyrektywę 2009/29/WE oraz 2008/101/WE była procedowana w pakiecie z innym projektem ustawy, co spowodowało wydłużenie prac nad implementacją.
26.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie	2.02.2010 r.	Ministerstwo Środowiska	Projekt ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych	Złożona procedura legislacyjna i konieczność wprowadzenia do polskiego prawa kompleksowych zmian. Projekt został poddany konsultacjom społecznym i uzgodnieniom międzyresortowym, w wyniku których był wielokrotnie zmieniany. Dodatkowo, zgodnie z narzuconym trybem prac legislacyjnych, ustawa implementująca dyrektywę 2009/29/WE oraz 2008/101/WE była procedowana w pakiecie z innym projektem ustawy, co spowodowało wydłużenie prac nad implementacją.
27.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy	11.06.2010 r.	Ministerstwo Środowiska	1. Projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska. 2. Projekty aktów wykonawczych.	Ze względu na skomplikowany charakter dyrektywy 2008/50/WE i konieczność wprowadzenia do polskiego porządku prawnego nowych rozwiązań w zakresie funkcjonowania systemu oceny jakości powietrza oraz konieczność wprowadzenia nowych rozwiązań w zakresie zmniejszenia emisyjności zanieczyszczeń z sektora bytowo-komunalnego i transportu zaszła konieczność przeprowadzenia szeregu analiz i konsultacji z administracją samorządową odpowiedzialną za przygotowanie programów ochrony powietrza oraz planów działań krótkoterminowych, co spowodowało opóźnienia w przygotowaniu dokumentu. Ponadto zaproponowano wprowadzenie do prawa polskiego dodatkowych mechanizmów, które mogłyby pozwolić na poprawę jakości powietrza na obszarze stref objętych oceną jakości powietrza. Wprowadzenie ww. mechanizmów wymagało licznych konsultacji z różnymi resortami. Dodatkowo na opóźnienia wpływ miała kwestia sporna dotycząca konieczności utworzenia nowych etatów związanych z obsługą systemu monitoringu pyłu PM2.5.

28.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywę Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniająca dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady	13.07.2010 r.	Ministerstwo Środowiska	1. Projekt rozporządzenia ministra środowiska zmieniającego rozporządzenie w sprawie klasyfikacji stanu jednolitych części wód powierzchniowych. 2. Projekt rozporządzenia ministra środowiska w sprawie form i sposobu prowadzenia monitoringu jednolitych części wód powierzchniowych i podziemnych.	Do rozpoczęcia prac legislacyjnych nad rozporządzeniami implementującymi dyrektywę niezbędna była publikacja ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw, która zawiera delegacje do wydania zmian w tych rozporządzeniach.
29.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej)	15.07.2010 r.	Ministerstwo Środowiska	Projekt ustawy zmieniającej ustawę Prawo wodne lub projekt ustawy o obszarach morskich	- Spór kompetencyjny w zakresie wyznaczenia właściwych organów do wykonania wskazanych w dyrektywie elementów strategii wpływający na termin zakończenia prac nad projektem założeń do ustawy. - Późny termin (wrzesień 2010 r.) ukazania się decyzji Komisji Europejskiej w sprawie kryteriów i standardów metodologicznych odnośnie do dobrego stanu środowiska wód morskich, która była kluczowym elementem określenia zasad oceny stanu wód morskich. - Konieczność parokrotnego przebudowywania projektu założeń do projektu ustawy. - Trudności w uzgodnieniu projektu założeń z niektórymi i resortami.
30.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy	12.12.2010 r.	Ministerstwo Środowiska	Projekt ustawy o odpadach	2-letni okres na transponowanie przepisów dyrektywy 2008/98/WE do prawa krajowego, mimo przygotowania założeń do projektu, był zbyt krótki – nie wystarczył na przygotowanie wstępnego projektu ustawy na podstawie przyjętych założeń.

Lp.	Akt prawa unijnego	Termin transpozycji	Resort wiodący	Akt wdrażający	Przyczyny opóźnień, zgodnie z informacjami przekazanymi przez urząd
31.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumentów oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG	12.05.2010 r.	Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów	Projekt ustawy o kredycie konsumentów	Prace nad założeniami do projektu ustawy rozpoczęły się w październiku 2008 r. W ramach tych prac konieczne były szerokie konsultacje społeczne z uwagą na istotę i wagę materii ustawy oraz potrzebę uregulowania wielu istotnych i niekiedy kontrowersyjnych kwestii, a także z uwagą na potrzebę zapewnienia prawidłowej i spójnej z polskim systemem prawnym implementacji przepisów dyrektywy. Celem ustawy było bowiem także udoskonalenie rozwiązań nieobjętych procesem harmonizacji maksymalnej. Projekt tej ustawy był także pierwszym dokumentem, nad którym prace toczyły się w oparciu o zmieniony regulamin pracy Rady Ministrów. Zgodnie z nowymi zasadami projekt ustawy przygotowany był przez Rządowe Centrum Legislacji na podstawie przygotowanych przez prezesa UOKiK założeń. W trakcie prac niezbędne było również rozstrzygnięcie niezwykle istotnych problemów, w zakresie których dyrektywa pozostawiała państwom członkowskim swobodę co do przyjęcia krajowych rozwiązań, a które były w pewnym stopniu, na mocy poprzednio obowiązującej dyrektywy, zharmonizowane.
32.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/122/WE z dnia 14 stycznia 2009 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do niektórych aspektów umów timeshare, umów o długoterminowe produkty wakacyjne, umów odsprzedaży oraz wymiany	23.02.2011 r.	Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów	Projekt ustawy o timeshare	Z uwagi na fakt, iż przedmiotem tej regulacji są w dużej części zagadnienia stanowiące novum na rynku polskim, uzgodnienie projektu założeń do ustawy wiązało się z koniecznością przeprowadzenia dodatkowych uzgodnień i analiz w ramach poszczególnych resortów, co miało na celu prawidłowe uregulowanie tych zagadnień w prawie polskim. To z kolei uniemożliwiło terminowe przekazanie ww. projektu ustawy do Sejmu. Przykładowo, z uwagi na nieprecyzyjne przepisy dyrektywy 2008/122/WE, uzgodnienia i przygotowanie rozwiązań kwestii waloryzacji rat przy umowach o długoterminowy produkt wakacyjny oraz kwestii wadliwości przedmiotu umowy okazały się czasochłonne. Należy nadmienić, że ustawa o timeshare będzie częścią polskiego prawa cywilnego. Przygotowanie rozwiązań implementujących dyrektywę wymagało zatem dochowania najwyższej staranności w celu zachowania spójności z przepisami Kodeksu cywilnego oraz innymi regulacjami o charakterze cywilnoprawnym.

Załącznik nr 2

Wykaz dyrektyw, których termin implementacji jeszcze nie minął

Lp.	Tytuł dyrektywy	Termin transpozycji	Ministerstwo wiodące	Tytuł aktu wdrażającego
1.	Dyrektywa Komisji 2010/42/UE z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE w zakresie niektórych przepisów dotyczących łączenia funduszy, modeli funduszy podstawowych i powiązanych oraz procedury powiadamiania	30.06.2011 r.	Ministerstwo Finansów	Projekt ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych
2.	Dyrektywa Komisji 2010/43/UE z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE w zakresie wymogów organizacyjnych, konfliktów interesów, prowadzenia działalności, zarządzania ryzykiem i treści umowy pomiędzy depozytariuszem a spółką zarządzającą	30.06.2011 r.	Ministerstwo Finansów	Projekt ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych
3.	Dyrektywa Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, cel i innych obciążeń	31.12.2011 r.	Ministerstwo Finansów	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
4.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/76/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2006/48/WE oraz 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji oraz przeglądu nadzorczych polityki wynagrodzeń	31.12.2011 r.	Ministerstwo Finansów	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
5.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych)	31.12.2011 r.	Ministerstwo Finansów	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
6.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/73/UE z dnia 24 listopada 2010 r. zmieniająca dyrektywę 2003/71/WE w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych oraz dyrektywę 2004/109/WE w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym	01.07.2012 r.	Ministerstwo Finansów	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
7.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) (1)	31.10.2012 r.	Ministerstwo Finansów	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
8.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/127/WE z dnia 21 października 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2006/42/WE w odniesieniu do maszyn do stosowania pestycydów	15.06.2011 r.	Ministerstwo Gospodarki	Projekt rozporządzenia ministra gospodarki zmieniającego rozporządzenie w sprawie zasadniczych wymagań dla maszyn
9.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią	20.06.2011 r.	Ministerstwo Gospodarki	Projekt ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią
10.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/43/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie (tekst mający znaczenie dla EOG)	30.06.2011 r.	Ministerstwo Gospodarki	Założenia do projektu ustawy o zmianie ustawy o obrocie z zagrańcą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa
11.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/17/UE z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie uchylecia dyrektyw Rady 71/317/EWG, 71/347/EWG, 71/349/EWG, 74/148/EWG, 75/33/EWG, 76/765/EWG, 76/766/EWG i 86/217/EWG w odniesieniu do metrologii	30.06.2011 r.	Ministerstwo Gospodarki	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step

12.	Dyrektywa Rady 2009/71/Euratom z dnia 25 czerwca 2009 r. ustanawiająca wspólnotowe ramy bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych	22.07.2011 r.	Ministerstwo Gospodarki	Projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo atomowe oraz niektórych innych ustaw
13.	Dyrektywa Komisji 2010/79/UE z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie dostosowania do postępu technicznego załącznika III do dyrektywy 2004/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ograniczeń emisji lotnych związków organicznych	10.06.2012 r.	Ministerstwo Gospodarki	Rozporządzenie zmieniające rozporządzenie ministra gospodarki w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących ograniczenia emisji lotnych związków organicznych powstających w wyniku wykorzystywania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz w preparatach do odnawiania pojazdów
14.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/21/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie zgodności z wymaganiami dotyczącymi państwa bandery (tekst mający znaczenie dla EOG)	17.06.2011 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Ustawa o bezpieczeństwie morskim
15.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/18/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. ustanawiająca podstawowe zasady regulujące dochodzenia w sprawach wypadków w sektorze transportu morskiego i zmieniająca dyrektywę Rady 1999/35/WE oraz dyrektywę 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (tekst mający znaczenie dla EOG)	17.06.2011 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Zmiana ustawy Kodeksu morskiego
16.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/15/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich (tekst mający znaczenie dla EOG)	17.06.2011 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Ustawa o Państwowej Komisji Badania Wypadków Morskich
17.	Dyrektywa Komisji 2010/36/UE z dnia 1 czerwca 2010 r. zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/45/WE w sprawie reguł i norm bezpieczeństwa statków pasażerskich	29.06.2011 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Zmiana ustawy o izbach morskich
18.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/35/UE z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie ciśnieniowych urządzeń transportowych oraz uchylająca dyrektywę Rady 76/767/EWG, 84/525/EWG, 84/526/EWG, 84/527/EWG oraz 1999/36/WE	30.06.2011 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Ustawa o bezpieczeństwie morskim
19.	Dyrektywa Komisji 2010/62/UE z dnia 8 września 2010 r. zmieniająca dyrektywę Rady 80/720/EWG i 86/297/EWG oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/37/WE, 2009/60/WE i 2009/144/WE odnoszące się do homologacji typu ciągników rolniczych lub leśnych w celu dostosowania ich przepisów technicznych	29.09.2011 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Rozporządzenie ministra infrastruktury zmieniające rozporządzenie w sprawie inspekcji i dokumentów bezpieczeństwa statku morskiego
20.	Dyrektywa Komisji 2010/68/UE z dnia 22 października 2010 r. zmieniająca dyrektywę Rady 96/98/WE w sprawie wyposażenia statków	10.12.2011 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Projekt ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych
21.	Dyrektywa Komisji 2010/48/UE z dnia 5 lipca 2010 r. dostosowująca do postępu technicznego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/40/WE w sprawie badań zgodności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep	31.12.2011 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Rozporządzenie w sprawie ciśnieniowych urządzeń transportowych
22.	Dyrektywa Komisji 2011/18/UE z dnia 1 marca 2011 r. zmieniająca załączniki II, V i VI do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie	31.12.2011 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Rozporządzenie ministra infrastruktury zmieniające rozporządzenie w sprawie homologacji typu ciągników rolniczych i przyczep
23.	Dyrektywa Komisji 2011/37/UE z dnia 30 marca 2011 r. zmieniająca załącznik II do dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji	31.12.2011 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Rozporządzenie zmieniające rozporządzenie z dnia 30 kwietnia 2004 r. w sprawie wymagań dla wyposażenia morskiego
24.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/20/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ubezpieczenia armatorów od roszczeń morskich (tekst mający znaczenie dla EOG)	01.01.2012 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Rozporządzenie ministra infrastruktury w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach

25.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/40/UE z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie ram wdrażania inteligentnych systemów transportowych w obszarze transportu drogowego oraz interfejsów z innymi rodzajami transportu (1)	27.02.2012 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Ustawa o zmianie ustawy o drogach publicznych
26.	Dyrektywa Komisji 2011/15/UE z dnia 23 lutego 2011 r. zmieniająca dyrektywę 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków (1)	16.03.2012 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
27.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/65/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie formalności sprawozdawczych dla statków wchodzących do lub wychodzących z portów państw członkowskich i uchylająca dyrektywę 2002/6/WE	19.05.2012 r.	Ministerstwo Infrastruktury	W sprawie formalności sprawozdawczych dla statków wchodzących do lub wychodzących z portów
28.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków	09.07.2012 r.	Ministerstwo Infrastruktury	Rozporządzenie zmieniające rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki oraz ich usytuowanie
				Rozporządzenie ministra infrastruktury zmieniające rozporządzenie w sprawie metodologii obliczania charakterystyki energetycznej budynku i lokalu mieszkalnego lub części budynku stanowiącej samodzielną całość techniczno-użytkową oraz sposobu sporządzenia i wzorów świadectw ich charakterystyki energetycznej
				Ustawa o zmianie ustawy Prawo budowlane
29.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/63/UE z dnia 22 września 2010 r. w sprawie ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych	10.11.2012 r.	Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wzwyższego	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
30.	Dyrektywa 2009/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskiej rady zakładowej lub trybu informowania pracowników i konsultowania się z nimi w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym (wersja przekształcona) (tekst mający znaczenie dla EOG)	05.06.2011 r.	Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej	Zmiana ustawy z dnia 5 kwietnia 2002 r. o europejskich radach zakładowych
				Zmiana ustawy z dnia 5 kwietnia 2002 r. o europejskich radach zakładowych
31.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/52/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. przewidująca minimalne normy w odniesieniu do kar i środków stosowanych wobec pracodawców zatrudniających nielegalnie przebywających obywateli krajów trzecich	20.07.2011 r.	Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej	Założenia do projektu ustawy o cudzoziemcach
32.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej	05.12.2011 r.	Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
33.	Dyrektywa Komisji 2009/161/UE z dnia 17 grudnia 2009 r. ustanawiająca trzeci wykaz wskaźnikowych wartości narazenia zawodowego w celu wykonania dyrektywy Rady 98/24/WE oraz zmieniająca dyrektywę Komisji 2000/39/WE (1)	18.12.2011 r.	Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
34.	Dyrektywa Rady 2010/18/UE z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie wdrożenia zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP i ETUC oraz uchylająca dyrektywę 96/34/WE (1)	08.03.2012 r.	Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
35.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/41/UE z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylająca dyrektywę Rady 86/613/EWG	05.08.2012 r.	Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step

36.	Dyrektywa Komisji 2010/87/UE z dnia 3 grudnia 2010 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej fenbukonazolu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję 2008/934/WE	31.10.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
37.	Dyrektywa Komisji 2010/85/UE z dnia 2 grudnia 2010 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej fosforu cynku jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję 2008/941/WE	31.10.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
38.	Dyrektywa Komisji 2010/89/UE z dnia 6 listopada 2010 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej chinomera jako substancji czynnej oraz zmieniająca decyzję 2008/934/WE	31.10.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
39.	Dyrektywa Komisji 2010/90/UE z dnia 7 grudnia 2010 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej pirydabenu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję 2008/934/WE	31.10.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
40.	Dyrektywa Komisji 2010/91/UE z dnia 10 grudnia 2010 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej metosulamu jako substancji czynnej oraz zmieniająca decyzję 2008/934/WE	31.10.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
41.	Dyrektywa Komisji 2010/60/UE z dnia 30 sierpnia 2010 r. przewidująca pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska naturalnego	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt ustawy o nasiennictwie
42.	Dyrektywa Komisji 2011/1/UE z dnia 3 stycznia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej 6-benzyloadeniny jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję 2008/941/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin

43.	Dyrektywa Komisji 2011/2/UE z dnia 7 stycznia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej myklobutanilu jako substancji czynnej oraz zmieniająca decyzję 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
44.	Dyrektywa Komisji 2011/4/UE z dnia 20 stycznia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej cykloksydymu jako substancji czynnej oraz zmieniająca decyzję 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
45.	Dyrektywa Komisji 2011/5/UE z dnia 20 stycznia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej hymeksazolu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
46.	Dyrektywa Komisji 2011/9/UE z dnia 1 lutego 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej dodyny jako substancji czynnej oraz zmieniająca decyzję 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
47.	Dyrektywa Komisji 2011/28/UE z dnia 4 marca 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej kwasu indolilo-3-masłowego jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/941/WE (1)	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
48.	Dyrektywa Komisji 2011/27/UE z dnia 4 marca 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej oryzalnu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE (1)	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin

49.	Dyrektywa Komisji 2011/26/UE z dnia 3 marca 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej dietofenkarbu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję 2008/934/WE (1)	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
50.	Dyrektywa Komisji 2011/25/UE z dnia 3 marca 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej bupirymatu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję 2008/934/WE (1)	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
51.	Dyrektywa Komisji 2011/21/UE z dnia 2 marca 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej kletodymu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję 2008/934/WE (1)	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
52.	Dyrektywa Komisji 2011/20/UE z dnia 2 marca 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej fenoksykarbu jako substancji czynnej oraz zmieniająca decyzję 2008/934/WE (1)	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
53.	Dyrektywa Komisji 2011/19/UE z dnia 2 marca 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej tau-fluwalinatu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję 2008/934/WE (1)	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
54.	Dyrektywa Komisji 2011/29/UE z dnia 7 marca 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej etridiazolu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki i substancji aktywnej i środka ochrony roślin

55.	Dyrektywa Komisji 2011/30/UE z dnia 7 marca 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej tlenku fenbutacyny jako substancji czynnej oraz zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnych i środka ochrony roślin
56.	Dyrektywa Komisji 2011/32/UE z dnia 8 marca 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej izoksabenu jako substancji czynnej oraz zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnych i środka ochrony roślin
57.	Dyrektywa Komisji 2011/33/UE z dnia 8 marca 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej 1-dekanolu jako substancji czynnej oraz zmieniająca decyzję Komisji 2008/941/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnych i środka ochrony roślin
58.	Dyrektywa Komisji 2011/34/UE z dnia 8 marca 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej fluorchloridonu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnych i środka ochrony roślin
59.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/39/UE z dnia 11 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej fenazachiny jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnych i środka ochrony roślin
60.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/40/UE z dnia 11 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej sintofenu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnych i środka ochrony roślin

61.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/41/UE z dnia 11 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej ditiononu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
62.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/42/UE z dnia 11 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej flutriafolu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
63.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/43/UE z dnia 13 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej wielosiarczku wapnia jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/941/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
64.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/44/UE z dnia 13 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej azadyrachtyny jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/941/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
65.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/45/UE z dnia 13 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej diklofopu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
66.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/46/UE z dnia 14 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej heksytlazoksoku jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin

67.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/47/UE z dnia 15 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej siarczanu glinu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/941/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
68.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/48/UE z dnia 15 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej bromadiolonu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/941/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
69.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/49/UE z dnia 18 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej pencykuronu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
70.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/50/UE z dnia 19 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej karbetamidu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
71.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/52/UE z dnia 20 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej karboksyny jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
72.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/53/UE z dnia 20 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej dazometu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin

73.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/54/UE z dnia 20 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej metaldehydu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
74.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/55/UE z dnia 26 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej paklobutrazolu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
75.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/56/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej cyprokonazolu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
76.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/57/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej fluometuronu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
77.	Dyrektywa Komisji 2011/58/UE z dnia 10 maja 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu odnowienia włączenia karbendazymu jako substancji czynnej	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
78.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/60/EU z dnia 23 maja 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej tebufenozylu jako substancji czynnej i zmieniająca decyzję Komisji 2008/934/WE	30.11.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
79.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania na rzecz zrównoważonego stosowania pestycydów (1)	14.12.2011 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt ustawy o środkach ochrony roślin
80.	Dyrektywa Komisji 2011/14/UE z dnia 24 lutego 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej profoksydimu jako substancji czynnej (1)	31.01.2012 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin

81.	Dyrektywa Komisji 2011/22/UE z dnia 3 marca 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej bispirybału jako substancji czynnej (1)	31.01.2012 r.	Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	Projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie terminów, w których podmiot posiadający zezwolenie na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu i stosowania jest obowiązany do przedstawienia wyników badań, informacji, danych, ocen oraz kart charakterystyki substancji aktywnej i środka ochrony roślin
82.	Dyrektywa Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji	19.06.2011 r.	Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji	założenia do projektu ustawy o cudzoziemcach
83.	Dyrektywa Komisji 2010/47/UE z dnia 5 lipca 2010 r. dostosowująca do postępu technicznego dyrektywę 2000/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie drogowej kontroli przydatności do ruchu pojazdów użytkowych poruszających się we Wspólnocie	01.01.2012 r.	Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
84.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/109/WE z dnia 16 września 2009 r. zmieniająca dyrektywę Rady 77/91/EWG, 78/855/EWG i 82/891/EWG oraz dyrektywę 2005/56/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących sprawozdawczości i dokumentacji w przypadku połączeń i podziałów	30.06.2011 r.	Ministerstwo Sprawiedliwości	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
85.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/35/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. dotycząca łączenia się spółek akcyjnych	01.07.2011 r.	Ministerstwo Sprawiedliwości	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
86.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (tekst mający znaczenie dla EOG)	25.06.2011 r.	Ministerstwo Środowiska	Założenia do projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo geologiczne i górnicze oraz innych ustaw stanowiące transpozycję dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/we z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniającą dyrektywę rady 85/337/EWG, Euratom, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (Dz. U. L 140 z 5.6.2009)
87.	Dyrektywa Komisji 2009/90/WE z dnia 31 lipca 2009 r. ustanawiająca, na mocy dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, specyfikacje techniczne w zakresie analizy i monitorowania stanu chemicznego wód (1)	20.08.2011 r.	Ministerstwo Środowiska	1. Rozporządzenie ministra środowiska z dnia 20 sierpnia 2008 r. w sprawie sposobu klasyfikacji stanu jednolitych części wód powierzchniowych (Dz. U. nr 162, poz. 1008)
88.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/126/WE z dnia 21 października 2009 r. w sprawie odzyskiwania oparów paliwa na etapie II podczas tankowania pojazdów silnikowych na stacjach paliw	01.01.2012 r.	Ministerstwo Środowiska	Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 13 maja 2009 r. w sprawie form i sposobu prowadzenia monitoringu jednolitych części wód powierzchniowych i podziemnych (Dz.U. nr 81 poz. 685)
89.	Dyrektywa wykonawcza Komisji 2011/38/UE z dnia 11 kwietnia 2011 r. zmieniająca załącznik V do dyrektywy 2004/35/WE w odniesieniu do najwyższych wartości pH dla koncentratów płytek krwi pod koniec okresu przechowywania	30.06.2011 r.	Ministerstwo Zdrowia	Ustawa o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska
90.	Dyrektywa Komisji 2010/50/UE z dnia 10 sierpnia 2010 r. zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia dazometu jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy	31.07.2011 r.	Ministerstwo Zdrowia	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step Ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o produktach biobójczych oraz ustawy o zmianie ustawy o produktach biobójczych

91.	Dyrektywa Komisji 2010/51/UE z dnia 11 sierpnia 2010 r. zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia N,N-dietylo-meta-toluidynu jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy	31.07.2011 r.	Ministerstwo Zdrowia	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
92.	Dyrektywa Komisji 2011/3/UE z dnia 17 stycznia 2011 r. zmieniająca dyrektywę 2008/128/WE ustanawiającą szczególne kryteria czystości dotyczące barwników stosowanych w środkach spożywczych	01.09.2011 r.	Ministerstwo Zdrowia	Projekt rozporządzenia ministra zdrowia zmieniającego rozporządzenie w sprawie specyfikacji i kryteriów czystości substancji dodatkowych
93.	Dyrektywa Komisji 2010/59/UE z dnia 26 sierpnia 2010 r. zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/32/WE w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych państw członkowskich dotyczących rozpuszczalników do ekstrakcji stosowanych w produkcji środków spożywczych i składników żywności	15.09.2011 r.	Ministerstwo Zdrowia	Rozporządzenie ministra zdrowia zmieniające rozporządzenie w sprawie rozpuszczalników ekstrakcyjnych, które mogą być stosowane w produkcji żywności
94.	Dyrektywa Komisji 2010/74/UE z dnia 9 listopada 2010 r. zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu rozszerzenia włączenia ditlenku węgla jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy na produkty typu 18	31.10.2011 r.	Ministerstwo Zdrowia	Rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 18 lutego 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie rozpuszczalników ekstrakcyjnych, które mogą być stosowane w produkcji żywności
95.	Dyrektywa Komisji 2011/59/UE z dnia 13 maja 2011 r. zmieniająca załączniki II i III do dyrektywy Rady 76/768/EWG dotyczącej produktów kosmetycznych w celu ich dostosowania do postępu technicznego	03.01.2012 r.	Ministerstwo Zdrowia	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
96.	Dyrektywa Komisji 2011/11/UE z dnia 8 lutego 2011 r. zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia octanu (Z, E)-tetradeka-9,12-dienylu jako substancji czynnej do załącznika I i IA do tej dyrektywy	31.01.2012 r.	Ministerstwo Zdrowia	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
97.	Dyrektywa Komisji 2011/12/UE z dnia 8 lutego 2011 r. zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia fenoksykarbu jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy	31.01.2012 r.	Ministerstwo Zdrowia	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
98.	Dyrektywa Komisji 2011/13/UE z dnia 8 lutego 2011 r. zmieniająca dyrektywę 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu włączenia kwasu nonanowego jako substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy	31.01.2012 r.	Ministerstwo Zdrowia	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
99.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/84/UE z dnia 15 grudnia 2010 r. zmieniająca – w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii – dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi	21.07.2012 r.	Ministerstwo Zdrowia	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
100.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/45/UE z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie norm jakości i bezpieczeństwa narządów ludzkich przeznaczonych do przeszczepienia	27.08.2012 r.	Ministerstwo Zdrowia	Brak informacji wprowadzonych przez resort do systemu e-step
101.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniająca dyrektywę 2004/17/WE i 2004/18/WE (1)	21.08.2011 r.	Urząd Zamówień Publicznych	Projekt założeń projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo zamówień publicznych

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Wykręta**

**w sprawie konieczności dokonania zmian
prawnych służących popularyzacji
pracowniczych programów emerytalnych (9621)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie pana marszałka z dnia 11 maja 2011 r., znak: SPS-024-9621/11, dotyczące zapytania poselskiego pana posła Adama Wykręta w sprawie konieczności dokonania zmian prawnych służących popularyzacji pracowniczych programów emerytalnych, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodnie z ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o pracowniczych programach emerytalnych (Dz. U. z 2004 r., Nr 116, poz. 1207, z późn. zm.) postępowania dotyczące tworzenia pracowniczych programów emerytalnych toczą się przed Urzędem Komisji Nadzoru Finansowego (UKNF). Liczba złożonych wniosków w ostatnich latach wynosiła: w 2008 r. – 75 wniosków o wpis, w 2009 r. – 42 wnioski o wpis, w 2010 r. – 30 wniosków o wpis, w 2011 r. – 16 wniosków o wpis. Odpowiednio liczba wydawanych decyzji wynosiła: w 2008 r. – 77 decyzji o wpisie do rejestru, w 2009 r. – 49 decyzji, w 2010 r. – 29 decyzji, w 2011 r. do chwili obecnej – 12 decyzji. Należy dodać, że w 2010 r. UKNF wydał tylko trzy decyzje odmowne, w związku z nieusunięciem nieprawidłowości we wnioskach i w konsekwencji ich niezgodności z przepisami prawa.

Z powyższego wynika, że przeszkodą w zdynamizowaniu rynku pracowniczych programów emerytalnych nie są sformalizowane obowiązki ciążące na pracodawcach w związku z tworzeniem tych programów, czyli przeszkody biurokratyczne i prawne wynikające z przepisów prawa, włączając w to nadzór uprzedni KNF na etapie rejestracji programu, jak i nadzór bieżący służący egzekwowaniu prawidłowej realizacji umów składających się na te programy. Właściwych przyczyn należałoby doszukiwać się raczej w określonych czynnikach ekonomicznych oraz w niedostatecznej świadomości społecznej. Niska liczba rejestracji nowych programów emerytalnych nie jest związana z sytuacją, w której przed UKNF toczy się duża liczba postępowań administracyjnych w tym przedmiocie, a z uwagi na wymogi proceduralne i prawne nie ma możliwości ich zakończenia decyzjami administracyjnymi. Nie wynika to więc z faktu istnienia skomplikowanych procedur, które odstręczałyby pracodawców od założenia i rejestracji pracowniczego programu emerytalnego. Analizowana sytuacja jest raczej spowodowana małym zainteresowaniem i brakiem nowych

wniosków o rejestrację tych programów składanych do organu nadzoru.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 3 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie prywatnych
ubezpieczeń zdrowotnych (9624)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani Danieli Chrapkiewicz, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 29 kwietnia 2011 r. (znak: SPS-024-9624/11) w sprawie prywatnych ubezpieczeń zdrowotnych, uprzejmie informuję, iż minister zdrowia nie ma wpływu na treść umów ubezpieczenia zawieranych pomiędzy ubezpieczającymi a ubezpieczycielami. Postanowienia dotyczące trybu rozwiązywania, wygaśnięcia i przedłużenia ww. umów zawarte są w poszczególnych umowach ubezpieczenia lub ogólnych warunkach ubezpieczenia. Obecnie kwestie dotyczące umów zawieranych z ubezpieczycielami, których przedmiotem jest udzielanie lub finansowanie świadczeń zdrowotnych, regulowane są ustawą z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.) oraz ustawą z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 66, z późn. zm.). Umowy ubezpieczenia mogą być zawierane na czas nieokreślony lub na czas określony. W przypadku umów zawartych na czas określony, z dniem upływu terminu, na jaki zostały one zawarte, umowy takie przestają obowiązywać. Możliwość oraz przesłanki przedłużenia obowiązywania takiej umowy powinny wynikać z samych postanowień umownych lub ogólnych warunków ubezpieczenia.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję panią poseł, iż obecnie w Ministerstwie Zdrowia trwają prace legislacyjne nad projektem ustawy o dodatkowym ubezpieczeniu zdrowotnym. Projekt powyższy był przedmiotem uzgodnień zewnętrznych i konsultacji społecznych, w trakcie których podniesiona została uwaga o konieczności zawarcia w projektowanych przepisach normujących umowy dodatkowego ubezpieczenia zdrowotnego, w szczególności regulacji zakazujących odmowy zawarcia umowy dodatkowego ubezpieczenia zdrowotnego, wypowiedzenia takich umów przez ubezpieczyciela oraz jednostronnej zmiany przez ubezpieczyciela umowy ubez-

pieczenia zdrowotnego. Wprowadzenie takich przepisów zagwarantowałyby trwałość umowy ubezpieczenia, jak również zabezpieczałyby interesy ubezpieczonego. W chwili obecnej trwają prace nad treścią takich regulacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody
wyrządzane przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. chrzanowskim
(9627)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Józefa Rojka, skierowane do ministra środowiska przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 29 kwietnia 2011 r., w sprawie rekompensat za szkody wyrządzane przez zwierzynę łowną na terenie województwa małopolskiego, przedstawiam następujące informacje otrzymane z Polskiego Związku Łowieckiego i Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe.

Problematykę szkód łowieckich reguluje ustawa z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, ze zm.) oraz rozporządzenie ministra środowiska z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłat odszkodowań za szkody w uprawach i płodach rolnych (Dz. U. Nr 45, poz. 272). W oparciu o ww. przepisy szkody w uprawach i płodach rolnych w województwie małopolskim są na bieżąco szacowane, a odszkodowania wypłacane. Rozporządzenie w sprawie szacowania szkód łowieckich funkcjonuje nieco od ponad roku i było wynikiem długotrwałych prac międzyresortowej grupy, w skład której wchodziłi przedstawiciele Polskiego Związku Łowieckiego, Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Ministerstwa Środowiska i Krajowej Rady Izb Rolniczych. Wypracowane rozwiązania zawierają postulaty, które zgłaszały środowiska rolnicze, i w najbliższej przyszłości nie planuje się nowelizacji ww. rozporządzenia.

Chciałbym także poinformować Pana Marszałka, że kwoty odszkodowań wypłacanych przez dzierżawców lub zarządców obwodów łowieckich na terenie województwa małopolskiego w ciągu ostatnich pięciu

lat systematycznie wzrastały. W sezonie łowieckim 2006/2007 wynosiły ok. 470 tys. zł, w sezonie 2007/2008 wynosiły 570 tys. zł, w 2008/2009 – 910 tys. zł, w 2009/2010 wynosiły ok. 780 tys. zł.

Natomiast odszkodowania wypłacone przez ośrodki hodowli zwierzyny Lasów Państwowych położone na terenie funkcjonowania Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Krakowie przedstawiały się następująco:

Sezon łowiecki OHZ	Kwoty wypłaconych odszkodowań (tys. zł)
2006/2007	173,5
2007/2008	203,94
2008/2009	332,5
2009/2010	265,95
2010/2011	315,9
Razem	1291,79

Informuję także, że zgodnie z informacjami przekazanymi przez Polski Związek Łowiecki nie prowadzi się ewidencji szkód oraz wypłacanych odszkodowań na szczeblu powiatu.

Z posiadanych przeze mnie informacji wynika ponadto, że koła łowieckie uregulowały swoje zobowiązania z tytułu odszkodowań łowieckich.

Odnosząc się do kolejnego pytania zadanego w interpelacji posła Józefa Rojka, brak jest informacji, z której wynikałoby, że w skali województwa małopolskiego wystąpił wzrost liczby spraw sądowych związanych z odszkodowaniami za szkody wyrządzane przez zwierzynę. Liczba takich spraw jest marginalna, ponieważ głównym celem dzierżawców i zarządców obwodów łowieckich jest zakończenie sprawy na etapie przedsądowym na zasadzie ugody stron.

Uprzejmie informuję ponadto, że w dniu 15 kwietnia br. do Marszałka Sejmu RP został złożony posełski projekt nowelizacji ustawy Prawo łowieckie, w którym zaproponowane zostały nowe zasady szacowania szkód łowieckich i wypłaty odszkodowań czyniące odpowiedzialnym za cały powyższy opisany proces właściwego terytorialnie starostę. Przewidziany został w nim także udział Skarbu Państwa w gromadzeniu środków na wypłatę odszkodowań.

Kończąc, chciałbym zapewnić, że problematyka szacowania szkód łowieckich jest przedmiotem zainteresowania resortu oraz współpracy z Polskim Związkiem Łowieckim, Krajową Radą Izb Rolniczych oraz Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Mam nadzieję, że korzystając ze wzajemnego doświadczenia, udaje nam się wspólnie wypracowywać optymalne rozwiązania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. wielickim (9628)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. tarnowskim (9629)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. bocheńskim (9630)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. brzeskim (9631)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. dąbrowskim (9632)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. gorlickim (9633)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. krakowskim (9634)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. limanowskim (9635)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. myślenickim (9636)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. nowosądeckim
(9637)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. nowotarskim (9638)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. olkuskim (9639)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. oświęcimskim
(9640)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. proszowickim (9641)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. suskim (9642)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. tatrzańskim (9643)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. wadowickim (9644)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie rekompensat za szkody wyrządzone
przez zwierzynę leśną na polach
i w gospodarstwach w pow. miechowskim (9697)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9627, str. 306.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Adamczyka**

**w sprawie nieracjonalnego przeniesienia
karetki pogotowia ratunkowego z gm.
Krzyszowice na teren pow. chrzanowskiego
(9698)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Andrzeja Adamczyka, przesłane przy piśmie z dnia 9 maja 2011 r., znak: SPS-024-9698/11, w sprawie przeniesienia karetki pogotowia ratunkowego z gminy Krzeszowice na teren powiatu chrzanowskiego, uprzejmie informuję, co następuje.

W myśl art. 19 ust 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach nadzoru, o którym mowa powyżej, wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który jest następnie zatwierdzany przez ministra zdrowia, zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ww. ustawy. W ww. planie wojewoda wskazuje liczbę i rozmieszczenie na obszarze województwa zespołów ratownictwa medycznego, kierując się kryterium zapewnienia określonych w art. 24 ustawy paramet-

trów czasu dotarcia zespołu ratownictwa medycznego na miejsce zdarzenia, od chwili przyjęcia zgłoszenia przez dyspozytora medycznego.

Zgodnie z założeniami dotyczącymi funkcjonowania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne w woj. małopolskim, ujętymi w nowym „Wojewódzkim planie działania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego” zatwierdzonym przez ministra zdrowia w dniu 14 marca 2011 r., od 1 lipca 2011 r. w rejonie operacyjnym Nr 3 (chrzanowski) funkcjonowały będą 4 ZRM, w tym 1 ZRM „S” i 2 ZRM „P” w Chrzanowie i 1 ZRM w Babicach, a rejon operacyjny Nr 6 (krakowsko-wielicki) obsługiwać będzie 29 ZRM, w tym 14 ZRM „S” i 15 ZRM „P”, z czego w Krzeszowicach stacjonował będzie 1 ZRM „S”.

Z informacji uzyskanych od wojewody małopolskiego wynika, iż utworzenie nowego miejsca stacjonowania w miejscowości Babice (powiat chrzanowski) podyktowane było koniecznością efektywnego zabezpieczenia gmin leżących na południu powiatu chrzanowskiego, tj. Libiąż i Babice, w związku ze zwiększeniem rejonu operacyjnego zespołów ratownictwa medycznego o gminę Alwernia.

Z analizy danych dotyczących funkcjonowania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne w powiecie krakowskim i chrzanowskim wynika, iż:

— liczba ludności w powiecie krakowskim i chrzanowskim przypadająca na 1 ZRM wynosi odpowiednio: 25,3 i 42,5 (założenia organizacyjne ujęte w pierwotnym programie „Zintegrowane ratownictwo medyczne” stanowiły o 33 tys. ludności na 1 ZRM);

— średnia liczba wszystkich wyjazdów przypadających w 2010 r. na 1 ZRM na dobę w powiecie krakowskim i chrzanowskim wynosi odpowiednio: 3,9 i 6,5 (średnia krajowa wynosi natomiast 5,6);

— liczba wyjazdów do stanów nagłego zagrożenia zdrowotnego w 2009 r., przypadająca na 1 ZRM na dobę w powiecie krakowskim i chrzanowskim wynosi odpowiednio: 2,5 i 6,4 (średnia krajowa 4,5).

W związku z powyższym, biorąc pod uwagę dane dotyczące liczby interwencji ZRM w powiatach krakowskim i chrzanowskim, alokowanie ZRM „P” z Krzeszowic do Babic wydaje się być jednym z możliwych rozwiązań z punktu widzenia zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców powiatu chrzanowskiego. Jednocześnie na uwagę zasługuje fakt, iż wszystkie ZRM funkcjonujące w powiecie chrzanowskim (1 ZRM „S” i 2 ZRM „P”) zlokalizowane są w jednym miejscu. Dlatego też w piśmie kierowanym do wojewody małopolskiego – z dnia 2 marca 2011 r., znak: MZ-OKR-RM-075-3934-477/DS/11 – minister zdrowia wyraził opinię, iż przed planowaniem przesunięcia zespołów z powiatów sąsiednich w pierwszej kolejności wojewoda powinien rozważyć dokonanie alokacji aktualnie funkcjonujących w powiecie ZRM, stacjonujących przy Szpitalu Powiatowym w Chrzanowie.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż minister zdrowia na bieżąco monitoruje funkcjonowanie systemu Państwowe Ratownictwo Medycz-

ne w kraju. W przypadku kiedy bieżące dane wska-
zywały będą na niewłaściwe zabezpieczenie miesza-
kańców gminy Krzeszowice w świadczenia z zakresu
ratownictwa medycznego, minister zdrowia zwróci
się do wojewody z prośbą o wnikliwe przeanalizowa-
nie funkcjonowania ZRM w powiatach krakowskim
i chrzanowskim oraz rozważenie wprowadzenia in-
nych rozwiązań, w tym powrotu do aktualnego ukła-
du z jednoczesnym dyslokowaniem ZRM stacjonują-
cych przy Szpitalu Powiatowym w Chrzanowie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 6 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Saługi**

**w sprawie niewydawania zaświadczeń
o uprawnieniu do prowadzenia pojazdów
w trakcie oczekiwania na wymianę dokumentu
(9711)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pi-
smo z dnia 9 maja 2011 r. (Nr SPS-024-9711/11),
otrzymane za pośrednictwem ministra spraw we-
wnętrznych i administracji, przekazujące interpela-
cję posła Wojciecha Saługi w sprawie niewydawania
zaświadczeń o uprawnieniu do prowadzenia pojaz-
dów w trakcie oczekiwania na nowy dokument prawa
jazdy przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z postanowieniami Konwencji o ruchu
drogowym, sporządzonej w Wiedniu dnia 8 listopada
1968 r. (Dz. U. z 1988 r. Nr 5, poz. 40 i 44), których
Polska jako strona umowy zobowiązała się przestrze-
gać, dokumentami uznawanymi jako uprawniające
na terytoriach stron konwencji do kierowania pojaz-
dami są krajowe lub międzynarodowe prawa jazdy.
Ponadto Polska jako członek Unii Europejskiej zob-
owiązana jest do implementacji do prawa krajowego
zaleceń zawartych w wydawanych przez organy Unii
Europejskiej dyrektywach. Stosownie do wydanych
w sprawie praw jazdy dyrektyw Unii Europejskiej nr
91/439/EWG oraz nr 2006/126/WE, zapewniających
wzajemne uznawanie praw jazdy jako dokumentów
uprawniających do kierowania pojazdami na terenie
państw członkowskich, dostosowane zostało w tym
zakresie polskie prawodawstwo.

Zgodnie z art. 87 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia
20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U.
z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) kierującym

może być osoba, która posiada wymagany dokument
stwierdzający uprawnienie do kierowania pojazdem.
Dokumentem stwierdzającym uprawnienie do kie-
rowania pojazdem silnikowym jest, zgodnie z art.
88 ust. 1 ww. ustawy, prawo jazdy określonej kate-
gorii.

Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie Minister-
stwa Infrastruktury, ustanowienie innych niż prawo
jazdy dokumentów potwierdzających uprawnienie do
kierowania pojazdem byłoby niezgodne z przytocz-
nymi powyżej przepisami prawa krajowego i między-
narodowego. Dlatego też nie przewiduję możliwości
wprowadzenia zmian w tym zakresie do przepisów
ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Pozostają z szacunkiem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 6 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Anny Paluch
oraz grupy posłów**

**w sprawie planowanej likwidacji
Urzędu Poczтового w Kościelisku (9715)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na
zapytanie pani poseł Anny Paluch, Ewy Malik oraz
pana posła Marka Polaka (SPS-024-9715/11) w spra-
wie placówki Poczty Polskiej SA w Kościelisku,
przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, że minister infra-
struktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec
Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidzia-
ne dla walnego zgromadzenia, może ingerować w spra-
wy spółki jedynie w zakresie określonym w przepi-
sach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA
wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw
spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek
pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jedno-
cześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlo-
wych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą
wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących
prowadzenia spraw spółki.

Jednakże, mając na uwadze istotę spraw porusz-
onych w zapytaniu, zwróciłem się do Zarządu Poczty
Polskiej SA z prośbą o przedstawienie informacji
i wyjaśnień.

W odpowiedzi zarząd zapewnił, że zmiana formy
organizacyjnej placówki pocztowej w miejscowości
Kościelisko nie jest ujęta w planach przekształceń,
tak więc placówka ta będzie funkcjonować w obecnej
formie organizacyjnej i świadczyć dotychczasowy za-
kres usług pocztowych.

Odnosząc się do pytań związanych z restrukturyzacją Poczty Polskiej w zakresie sieci pocztowej, zarząd wyjaśnił, że Poczta Polska nie planuje likwidacji placówek pocztowych. Planowana jest natomiast kontynuacja procesu przekształceń urzędów pocztowych i filii urzędów pocztowych w agencje pocztowe. Proces ten obejmuje przede wszystkim takie placówki, w których ilość świadczonych usług nie uzasadnia ponoszenia kosztów ich utrzymania w dotychczasowej formie.

Optymalizacja sieci pocztowej podyktowana jest przede wszystkim rachunkiem ekonomicznym oraz trendami rozwoju rynku pocztowego i jest tendencją obserwowaną w całej Europie. Widoczne w ostatnich latach zjawisko wypierania tradycyjnych usług pocztowych przez intensywnie rozwijające się usługi substytucyjne, głównie oparte o technologie elektroniczne, wymuszają nowe, efektywne ekonomicznie podejście do roli sieci pocztowej. Organizacje pocztowe systematycznie obniżają koszty funkcjonowania sieci placówek i stosują tańsze formy jej funkcjonowania. Jednym z kierunków działań w tym obszarze jest przekształcanie własnych placówek w placówki prowadzone przez agentów pocztowych. Proces dostosowania struktury i kosztów sieci do potrzeb ewoluującego rynku pocztowego prowadzony jest także w Poczcie Polskiej.

Budowanie sieci sprzedaży usług i towarów w oparciu o podmioty zewnętrzne jest powszechnie stosowaną praktyką w nowoczesnej gospodarce. Tak funkcjonuje wiele sieci bankowych, handlowych i innych, np. sieci stacji benzynowych. Tak również konstruuje swoje sieci usługowe większość wiodących operatorów pocztowych na rynku europejskim.

Zarząd zaznaczył, że w odniesieniu do pierwotnych planów Poczty Polskiej dotyczących przekształceń placówek funkcjonujących w miejscowościach będących siedzibami gmin w chwili obecnej przeprowadzone są powtórne analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym. Szczegółowej ponownej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności usług pocztowych.

Należy podkreślić fakt, że agencje pocztowe, podobnie jak urzędy pocztowe czy filie urzędów pocztowych, znajdują się w systemie organizacyjnym i logistycznym Poczty Polskiej i zobowiązane są do świadczenia pełnego zakresu powszechnych usług pocztowych. Zatem po przekształceniu placówki w agencję dostępność usług pocztowych na danym terenie zostaje zachowana. W wielu przypadkach czas pracy agencji pocztowej jest dłuższy niż placówki własnej Poczty Polskiej, ponieważ agencje funkcjonują m.in. w sklepach, które często pracują do późnych godzin wieczornych.

Restrukturyzacja sieci placówek pocztowych i związana z nią optymalizacja kosztów świadczenia usług ma zasadniczy wpływ na poprawę sytuacji ekonomicznej spółki, a tym samym umożliwia jej przygotowanie do aktywnych działań służących ochronie i wzmocnieniu pozycji rynkowej w obliczu liberalizacji sektora pocztowego.

Zarząd zapewnił, że o zamiarze przekształcenia placówki pocztowej powiadamiane są lokalne władze samorządowe, które informowane są o motywach projektowanych działań i wynikach analiz będących podstawą do podjęcia decyzji o przekształceniu danej placówki w inną formę organizacyjną. Ponadto oddziały rejonowe centrum poczty przeprowadzają akcje informacyjne wśród lokalnych społeczności poprzez roznoszenie przez listonoszy ulotek informujących o zmianie formy organizacyjnej danej placówki. Informacje takie są również dostępne bezpośrednio w placówkach pocztowych przewidzianych do przekształcenia.

Poczta Polska jako pracodawca prowadzi działania osłonowe mające na celu zminimalizowanie skutków społecznych zwolnień grupowych na każdym ich etapie. Należy podkreślić, że działania te są nastawione przede wszystkim na możliwość utrzymania przez pracowników zatrudnienia w Poczcie Polskiej poprzez system alokacji pracowników w inne miejsce w strukturze spółki w ramach wakatów powstających w różnych jednostkach organizacyjnych. Dodatkowo zarząd poinformował, że przy przekształceniach placówek własnych w agencje pocztowe brana będzie pod uwagę możliwość zawierania umów agencyjnych z byłymi pracownikami Poczty Polskiej, co pozwoli na zachowanie ciągłości obsługi klientów indywidualnych i zapewni odpowiednią jakość realizowanych usług.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu posłów.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 30 maja 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie rządowego projektu ustawy
o utrzymaniu czystości i porządku w gminach
(9719)**

Odpowiadając na pismo (znak: SPS-024-9719/11) przekazujące interpelację pana posła Piotra Polaka

w sprawie rządowego projektu ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Zgodnie z projektem ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw, przyjętym przez Sejm RP w dniu 13 maja 2011 r., właściciele nieruchomości będą zobowiązani ponosić na rzecz gminy opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Wysokość stawki opłaty określi rada gminy, biorąc pod uwagę liczbę mieszkańców zamieszkujących daną gminę, ilość wytwarzanych na terenie gminy odpadów komunalnych, koszty funkcjonowania systemu gospodarowania odpadami komunalnymi, przypadki, w których właściciele nieruchomości wytwarzają odpady komunalne nieregularnie, w szczególności sezonowo. Stawka opłaty będzie musiała być niższa w przypadku, gdy odpady będą zbierane i odbierane w sposób selektywny.

W przypadku nieruchomości, na której zamieszkują mieszkańcy, opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi będzie stanowiła iloczyn liczby mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość i stawki opłaty ustalonej przez radę gminy. W przypadku nieruchomości, na której nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne (np. sklepy, ogródki działkowe), opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi będzie stanowiła iloczyn liczby pojemników oraz stawki opłaty za dany pojemnik ustalonej przez radę gminy. Zatem nie może być mowy o podwójnym ponoszeniu opłaty.

Projektodawca nie przewidział ulg w ponoszeniu opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi dla żadnej z grup społecznych. Sposobem obniżenia opłaty w rodzinach wielodzietnych może być selektywne zbieranie odpadów komunalnych, za które to odpady stawka opłaty będzie niższa. Ponadto w odniesieniu do opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta przysługiwać będą uprawnienia organów podatkowych, w tym: odroczenie terminu płatności, rozłożenie na raty płatności oraz umorzenie w całości lub części zobowiązania. Opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi nie będzie podatkiem, gdyż jej wysokość ma odzwierciedlać realny koszt gospodarowania odpadami komunalnymi przez gminę, wobec czego obniżenie jej dla jednej grupy społecznej będzie oznaczało przerzucenie tych kosztów na inną grupę społeczną.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Gawędy**

**w sprawie wysokości podatku akcyzowego
od energii elektrycznej zapłaconego
przez przedsiębiorstwa energochłonne
w latach 2009–2010 oraz planowanych
rozwiązań na przyszłe lata (9722)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaniem za pośrednictwem ministra gospodarki pismem z dnia 11 maja 2011 r., znak: SPS-024-9722/11, przy którym przesłane zostało zapytanie poselskie pana posła Adama Gawędy z dnia 2 maja 2011 r. w sprawie wpływów z akcyzy od energii elektrycznej zapłaconej przez zakłady energochłonne w latach 2009–2010 i planów zwolnienia ww. przedsiębiorstw od przedmiotowego podatku, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zharmonizowany podatek akcyzowy jest częścią prawa wspólnotowego i w związku z tym opodatkowanie wyrobów energetycznych, w tym energii elektrycznej, reguluje dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektryczne.

Implementację ww. dyrektywy stanowią: obowiązująca od 1 marca 2009 r. ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r. Nr 3, poz. 11, z późn. zm.) oraz wykonujące ją rozporządzenie z dnia 23 sierpnia 2010 r. w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 159, poz. 1070, z późn. zm.). Powyższa ustawa reguluje przypadki obowiązkowych zwolnień od podatku akcyzowego wynikających z prawa wspólnotowego, tj. zwolnień, które państwa członkowskie mają obowiązek wprowadzić do swojego ustawodawstwa, natomiast we wspomnianym rozporządzeniu określono niektóre zwolnienia fakultatywne. Taki fakultatywny charakter ma również zwolnienie dla tzw. zakładów energochłonnych, wynikające z art. 17 ust. 1 lit. a dyrektywy Rady 2003/96/WE, które ma zastosowanie pod warunkiem przestrzegania średnio przez wszystkie przedsiębiorstwa minimalnych poziomów opodatkowania przewidzianych w tej dyrektywie. Zgodnie z przedmiotowym artykułem państwa członkowskie mogą stosować obniżki podatku akcyzowego nakładanego na energię elektryczną wykorzystywaną przez zakłady energochłonne oraz wyroby energetyczne zużywane przez takie zakłady do ogrzewania lub przez silniki stacjonarne, maszyny używane w budownictwie, inżynierii lądowej i wodnej oraz publicznych robotach.

W obecnym stanie prawnym nie zdecydowano się na wprowadzenie przedmiotowego zwolnienia do prawodawstwa krajowego, co wiąże się również z bra-

kiem w krajowym porządku prawnym definicji zakładu energochłonnego. Prawodawca unijny dopuszcza możliwość stosowania przez państwa członkowskie bardziej rygorystycznych definicji takiego zakładu niż została określona w art. 17 ust. 1 lit. a dyrektywy Rady 2003/96/WE. Tym niemniej Rada Ministrów zobowiązała ministra finansów do opracowania, w porozumieniu z ministrem gospodarki, ministrem skarbu państwa i ministrem spraw zagranicznych, propozycji rozwiązań dotyczących podatku akcyzowego dla przedsiębiorstw energochłonnych.

Prace nad projektem założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku akcyzowym dotyczącym opodatkowania energii elektrycznej dla przedsiębiorstw energochłonnych były prowadzone przez Ministerstwo Finansów wspólnie z ww. ministerstwami. W ustawie budżetowej na rok 2011 nie została ujęta kwota dotycząca obniżki podatku akcyzowego zawartego w cenie energii elektrycznej zużywanej przez przedsiębiorstwa energochłonne. Ministerstwo Finansów, kontynuując prace w tym zakresie, rozpatrzy propozycje regulacji dotyczące ulg w akcyzie dla ww. przedsiębiorstw energochłonnych w związku z przedmiotowym projektem, którego procedowanie przewidziane jest na drugie półrocze 2011 r.

Odnosząc się do kwestii związanych z wysokością opodatkowania akcyzą energii elektrycznej, należy zauważyć, iż – jak wspomniano powyżej – w prawodawstwie krajowym nie ma definicji zakładu energochłonnego, dlatego w latach ubiegłych wpływy z podatku akcyzowego od energii elektrycznej nie były podawane w rozbiu na poszczególne kategorie podatników, tylko jako wpływy ogółem od wszystkich podatników włącznie z przedsiębiorstwami energochłonnymi. W 2009 r. budżet państwa uzyskał dochody z tego tytułu w wysokości 2242,6 mln zł, a w 2010 r. – 2319,4 mln zł. Porównując dochody z podatku akcyzowego od energii elektrycznej za poszczególne lata, można zauważyć, że kształtują się one podobnie. Wynika to z faktu, iż stawka przedmiotowego podatku nie uległa zmianie od 2002 r. i wynosi 20 zł za MWh, co odpowiada 0,02 zł za 1 kWh.

Chociaż podatek akcyzowy ma charakter cenotwórczy, to nie jest on jedynym elementem składowym cen energii elektrycznej. Oznacza to, iż zakładając obecną cenę energii elektrycznej na poziomie około 367,00 zł/MWh brutto (źródło: strona internetowa Vattenfall, taryfa Aktywny), akcyza stanowi 5,45% tej ceny. Zatem w przypadku przedsiębiorstw energochłonnych, w których koszt zużywanej energii stanowi 10–50% kosztów ogólnych, udział akcyzy wynosi od 0,54% do 2,72% tych kosztów. Wynika z tego, że obecna stawka akcyzy stosunkowo w niewielkim stopniu oddziałuje na koszty działalności gospodarczej przedsiębiorstw branż energochłonnych, a biorąc pod uwagę kwotowy charakter tej stawki, udział akcyzy w kosztach w ostatnich kilku latach wyraźnie maleje.

Podkreślenia wymaga również fakt, iż w większości krajów Unii Europejskiej koszty siły roboczej i kosz-

ty dystrybucji energii elektrycznej obciążające jej odbiorców są dużo wyższe od tych, z jakimi mamy do czynienia w Polsce, co w konsekwencji pozwala wyrobom wyprodukowanym przez krajowe przedsiębiorstwa energochłonne skutecznie konkurować na wolnym rynku. Nie ulega wątpliwości, że chociaż obciążenia podatkowe wpływają na cenę energii elektrycznej, to jednak nie jest to wpływ istotny. Ceny detaliczne energii elektrycznej dostarczanej dla odbiorcy końcowego należą do kategorii cen umownych, tj. ustalanych przez producentów w oparciu o mechanizmy rynkowe. Zatem nie ma gwarancji, iż ewentualne obniżki podatku znajdą odzwierciedlenie w spadku cen.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 13 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie
posła Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego**

**w sprawie wykonywania nadzoru
legislacyjnego przez wojewodę
warmińsko-mazurskiego (9725)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 11 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9725/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego, w sprawie wykonywania nadzoru legislacyjnego przez wojewodę warmińsko-mazurskiego, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Z informacji przedstawionych przez wicewojewodę warmińsko-mazurskiego wynika, że uchwałą nr III/44/2011 z dnia 25 lutego 2011 r. Rada Miejska w Elblągu zmieniła uchwałę z dnia 10 września 2009 r. w sprawie powołania Rady Społecznej Samodzielnego Publicznego Specjalistycznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Szpitala Miejskiego w Elblągu im. Jana Pawła II przy ul. Stefana Żeromskiego 22 w Elblągu, nadając nowe brzmienie zapisom § 1 i § 2, dokonując tym samym zmiany w składzie Rady Społecznej Samodzielnego Publicznego Specjalistycznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Szpitala Miejskiego w Elblągu.

Wojewoda warmińsko-mazurski pismem z dnia 1 marca 2011 r. (znak: OA-I.9615.16.2011) poinformował prezydenta miasta Elbląga, że w związku z uchwaloną zmianą w składzie Rady Społecznej SPSZOZ

Szpitala Miejskiego w Elblągu wyznacza swojego nowego przedstawiciela do powyższej rady i jednocześnie wnosi o odwołanie dotychczasowego.

Zgodnie bowiem z art. 45 ust. 1 pkt 2 lit. a i b ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (t.j.: Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.), w skład rady społecznej działającej przy publicznych zakładach opieki zdrowotnej utworzonych przez organy, o których mowa w art. 8 ust. 1–3, wchodzi jako członkowie: przedstawiciel wojewody w zakładzie utworzonym przez organ gminy oraz przedstawiciele wybrani przez radę gminy, w liczbie określonej przez organ, który utworzył zakład.

W związku z powyższym, kwestia zmiany przedstawiciela wojewody warmińsko-mazurskiego w Radzie Społecznej SPSZOZ Szpitala Miejskiego w Elblągu ujęta została w porządku obrad najbliższej sesji Rady Miejskiej w Elblągu, tj. w dniu 24 marca 2011 r. Jak wynika z wyciągu z protokołu dotyczącego powyższej sesji rady miejskiej, projekt uchwały zmieniającej uchwałę w sprawie powołania Rady Społecznej SPSZOZ Szpitala Miejskiego w Elblągu radni otrzymali na piśmie. Ostatecznie rada miejska nie podjęła uchwały zmieniającej skład ww. rady społecznej i uwzględniającej nowo wyznaczonego przedstawiciela wojewody. O powyższym fakcie prezydent miasta Elbląga poinformował wojewodę warmińsko-mazurskiego pismem z dnia 4 kwietnia 2011 r.

W związku z zaistniałą sytuacją wojewoda warmińsko-mazurski pismem z dnia 20 kwietnia 2011 r. poinformował przewodniczącego Rady Miejskiej w Elblągu, że zgodnie z przepisami ustawy o zakładach opieki zdrowotnej w skład rady społecznej działającej przy zakładzie opieki zdrowotnej wchodzi przedstawiciel wojewody, co oznacza, że osoba wyznaczona przez wojewodę wchodzi w skład rady z chwilą wyznaczenia przez wojewodę, a rada miejska, powołując konkretną radę społeczną, obowiązana jest powołać ją w pełnym składzie, tj. wraz z przedstawicielem wojewody. Rada miejska nie ma przy tym możliwości weryfikowania kandydatury wskazanej przez wojewodę osoby.

Wojewoda wskazał jednocześnie, iż powyższe stanowisko prezentowane jest również w orzecznictwie sądów administracyjnych i przywołał wyrok WSA w Bydgoszczy, w którym sąd stwierdził, że przepis art. 45 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit a i lit. b ustawy o zakładach opieki zdrowotnej ustala kompetencje wymienionych w nim podmiotów do powołania swych przedstawicieli w radzie społecznej, kształtując w ten sposób jej skład i jednoznacznie uprawniając wojewodę do ustanowienia swojego przedstawiciela wchodzącego w jej skład, czyli desygnowania konkretnej osoby.

Rada gminy nie posiada natomiast uprawnienia do odmowy włączenia w skład rady społecznej przedstawiciela wojewody. Wyznaczona osoba z chwilą wyznaczenia wchodzi w skład rady społecznej. Kompetencją rady gminy jest powołanie wszystkich członków rady społecznej, w tym także przedstawiciela

województwa. Zdaniem tego sądu, kompetencje rady gminy dotyczące tego, jakie osoby, określone z imienia i nazwiska, winny wejść w skład rady społecznej gminnego ZOZ, są ograniczone poprzez zapis ustawodawcy stanowiący, iż w skład rady wchodzi przedstawiciel wojewody.

Ponadto wojewoda warmińsko-mazurski podkreślił, że Rada Miejska w Elblągu ma bezwzględny obowiązek powołania w skład Rady Społecznej SPSZOZ Szpitala Miejskiego w Elblągu przedstawiciela wyznaczonego przez wojewodę. Jednocześnie przewodniczący Rady Miejskiej w Elblągu, że w związku z cofnięciem rekomendacji swojemu dotychczasowemu przedstawicielowi w ww. radzie rada funkcjonuje w niepełnym składzie, co jest niezgodne z przepisami prawa i powodować będzie nieskuteczność jej działania.

W przedstawionych wyjaśnieniach wicewojewoda warmińsko-mazurski poinformował również, że wojewoda warmińsko-mazurski nie ma obowiązku występowania do Rady Miejskiej w Elblągu o uzasadnienie decyzji dotyczącej nieuwzględnienia jego wniosku o powołanie w skład ww. rady społecznej swojego nowego przedstawiciela. Wojewoda wyznacza bowiem osobę, która w jego ocenie będzie należycie wykonywać swoje obowiązki, zna problemy danego ZOZ i będzie właściwie reprezentować administrację rządową. Nowy przedstawiciel wojewody wyznaczony do ww. rady społecznej był przewodniczącym tej rady przez ostatnie lata, zna problemy szpitala, przy którym działa wskazana rada i zdaniem wojewody jest właściwą osobą do powołania w jej skład.

Wskazano przy tym, że na podstawie art. 45 ust. 8 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej rada miejska upoważniona jest do powoływania i odwoływania rady społecznej, a na mocy art. 45 ust. 1 pkt 2b ww. ustawy ma prawo wyboru swoich przedstawicieli do składu rady społecznej. Nie posiada natomiast takiego prawa odnośnie do przedstawiciela wojewody, w związku z czym nieuzasadniony jest zarzut nieuwzględnienia opinii Rady Miejskiej w Elblągu w powyższym względzie. Ustawa o zakładach opieki zdrowotnej nie przewiduje bowiem takiej procedury. Rada miejska, powołując radę społeczną, ma obowiązek w jej składzie uwzględnić przedstawiciela wojewody. Z założenia przedstawiciel administracji rządowej w radzie społecznej ma być niezależny od rady miejskiej.

Jednocześnie należy zauważyć, że z uwagi na fakt, iż na sesji Rady Miejskiej w Elblągu w dniu 24 marca 2011 r. nie została podjęta uchwała, brak było możliwości stwierdzenia jej nieważności. Natomiast uchwała nr III/44/2011 Rady Miejskiej w Elblągu z dnia 25 lutego 2011 r., na mocy której Rada Miejska w Elblągu wprowadziła zmianę w składzie Rady Społecznej SPSZOZ Szpitala Miejskiego w Elblągu była zgodna z prawem i brak było podstaw do stwierdzenia jej nieważności. Wojewoda wyznaczył bowiem swojego nowego przedstawiciela do ww. rady społecznej, cofając jednocześnie w dniu 1 marca 2011 r. rekomendację swojemu poprzedniemu przedstawicielowi.

W związku z powyższym Rada Miejska w Elblągu na sesji, która odbyła się w dniu 24 marca 2011 r., powinna była podjąć stosowną uchwałę odwołującą dotychczasowego przedstawiciela wojewody i wprowadzającą nowego. Wobec niepodjęcia przez radę wymaganej uchwały zostały naruszone przepisy ustawy o zakładach opieki zdrowotnej.

Należy pamiętać, że konsekwencją pełnienia przez wojewodę funkcji organu nadzoru ogólnego oraz przedstawiciela Rady Ministrów w województwie jest obowiązek informowania prezesa Rady Ministrów o przypadkach, które zdaniem wojewody mogą uzasadnić skorzystanie przez prezesa Rady Ministrów z pozostających w jego gestii środków nadzoru nad samorządem terytorialnym. Tak też należy oceniać zapowiedź działań zmierzających do zainicjowania przez wojewodę warmińsko-mazurskiego środków prawnych przewidzianych w art. 96 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Ewentualne wystąpienie wojewody w tym zakresie do prezesa Rady Ministrów nie narusza kompetencji prezesa Rady Ministrów, lecz stanowi realizację zasady legalizmu umożliwiającej wykonywanie jego uprawnień nadzorczych wobec samorządu.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 3 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie Prawosławnego
Ordynariatu Polowego (9726)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jana Widackiego w sprawie Prawosławnego Ordynariatu Polowego (SPS-024-9726/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Prawosławny Ordynariat Wojska Polskiego funkcjonuje od dziesięciu lat. Aktualnie stanowisk służbowych kapelanów – żołnierzy zawodowych jest siedemnaście, w tym trzynaście obsadzonych i cztery wakaty. Zgrupowane są one w trzech etatach: Prawosławny Ordynariat Wojska Polskiego (cztery stanowiska), prawosławne duszpasterstwo wojskowe (sześć stanowisk) i prawosławne parafie wojskowe (siedem stanowisk). Ponadto posługę pełni dwóch diakonów zatrudnionych jako pracownicy wojska. Powyższa liczba kapelanów jest optymalna z punktu widzenia ilości wiernych prawosławnych i dyslokacji prawosławnych parafii wojskowych.

Odnosząc się do poruszonej w zapytaniu pana posła Jana Widackiego zasadności funkcjonowania Prawosławnego Ordynariatu WP, pragnę nadmienić, że przemawiają za tym argumenty ideowe i praktyczne. Dla młodych ludzi wstępujących do armii istnienie ordynariatu ma także znaczenie psychologiczne, gdyż umożliwia im niezakłócone podtrzymywanie wiary i odbywanie praktyk religijnych w nowej, wojskowej rzeczywistości. Obecnie w resorcie obrony narodowej trwają prace mające na celu dostosowanie struktur duszpasterskich do zmieniających się potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Jeżeli chodzi o roczne koszty utrzymania Prawosławnego Ordynariatu WP, informuję, że w 2010 r. wyniosły one 2556,4 tys. zł, a łączna kwota wydatków planowanych na ten cel w bieżącym roku wynosi 2682 tys. zł.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 13 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie liczby kapelanów wojskowych
służących w Siłach Zbrojnych RP (9727)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jana Widackiego w sprawie liczby kapelanów wojskowych służących w Siłach Zbrojnych RP (SPS-024-9727/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ordynariat Polowy Wojska Polskiego jest okręgiem kościelnym, kierowanym przez biskupa polowego. Kapelani wojskowi – żołnierze zawodowi stanowią wyodrębniony korpus osobowy w armii.

Na początku lat dziewięćdziesiątych XX w. zatrudnionych było łącznie około stu pięćdziesięciu pięciu kapelanów (w tym stu dwudziestu żołnierzy zawodowych i trzydziestu pięciu księży będących na etatach pracowników wojska). Liczba ta, ze względu na zwiększone potrzeby zabezpieczenia posług duszpasterskich w jednostkach i instytucjach wojskowych, szpitalach wojskowych, misjach pokojowych oraz stabilizacyjnych, ulegała stopniowemu powiększaniu. Ordynariat polowy nie posiadał wówczas pełnego uкомплектовania i część stanowisk kapelanów pozostawała nieobsadzona. Pod koniec wskazanej dekady było już około dwustu stanowisk przeznaczonych dla księży kapelanów.

Obecnie Ordynariat Polowy Wojska Polskiego liczy sto sześćdziesiąt dwa stanowiska etatowe przewidziane dla kapelanów – żołnierzy zawodowych (w tym obsadzonych jest sto czterdzieści cztery, a pozostałych osiemnaście to wakaty) i osiemnaście – przeznaczonych dla duchownych zatrudnionych na etatach pracowników wojska, wśród których znajduje się stanowisko biskupa polowego WP.

Jeżeli chodzi o liczbę parafii wojskowych, pragnę poinformować, że na początku lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku funkcjonowało ich siedemdziesiąt osiem, a obecnie – osiemdziesiąt dziewięć. W wyniku trwającego obecnie procesu restrukturyzacji Ordynariatu Polowego Wojska Polskiego, mającego na celu dostosowanie struktur duszpasterskich do zmieniających się potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, w bieżącym roku zniesiono dwie parafie.

Natomiast odnosząc się do rocznych kosztów utrzymania Ordynariatu Polowego Wojska Polskiego, informuję, że w 2010 r. wyniosły one 19 299,9 tys. zł, a łączna kwota wydatków planowanych na ten cel w bieżącym roku wynosi 20 530 tys. zł.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 15 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie możliwego łamania przepisów
przez dyrekcję Krajowej Szkoły Sądownictwa
i Prokuratury (9728)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Arkadiusza Mularczyka z dnia 19 maja 2011 r. w sprawie możliwego łamania przepisów przez dyrektora Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury w związku z przyjęciem na aplikację sędziowską lub prokuratorską uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Celem dokonania właściwej analizy przedmiotowej kwestii należy przybliżyć stan prawny dotyczący obu zagadnień podniesionych w zapytaniu poselskim.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do regulacji zawartej w art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycz-

nia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. Nr 26, poz. 157, z późn. zm.), zgodnie z którą o kolejności miejsca na liście klasyfikacyjnej aplikantów, a w konsekwencji o dalszym kontynuowaniu szkolenia na aplikacji sędziowskiej lub prokuratorskiej, decyduje suma punktów uzyskanych przez aplikanta ze wszystkich sprawdzianów i praktyk w czasie aplikacji ogólnej.

Przepis art. 25 ust. 5 ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, stanowi, że na czas odbywania przez aplikanta praktyk, zgodnie z programem aplikacji ogólnej, dyrektor Krajowej Szkoły, w uzgodnieniu z patronem koordynatorem, wyznacza aplikantowi patrona każdej z praktyk, który zapoznaje aplikanta z czynnościami należącymi do zakresu jego obowiązków w trakcie praktyki i niezwłocznie po jej zakończeniu przedstawia patronowi koordynatorowi pisemną opinię wraz z oceną przebiegu praktyki. W oparciu o te opinie i oceny patron koordynator sporządza końcową opinię wraz z łączną oceną przebiegu wszystkich praktyk, które odbył aplikant.

Treść powołanych przepisów pozwala stwierdzić, że łączna ocena, o której mowa w art. 26 ust. 3 ustawy o Krajowej Szkole, powinna obejmować sumę punktów uzyskanych ze sprawdzianów oraz łączną ocenę przebiegu wszystkich praktyk wystawioną przez patrona koordynatora. Łączna ocena z praktyk jest bowiem do brzmienia art. 25 ust. 5 powołanej ustawy, oceną wystawioną przez patrona koordynatora ze wszystkich praktyk odbytych w czasie aplikacji ogólnej.

Co istotne, patron koordynator nie wystawia oceny subiektywnie, jego rola polega w tym wypadku na zsumowaniu ocen ze wszystkich praktyk odbytych przez aplikanta w czasie trwania aplikacji. Ocena wystawiona przez patrona koordynatora powinna być średnią arytmetyczną ocen ze wszystkich praktyk.

Za takim sposobem obliczania sumy punktów przemawia także treść § 9 ust. 2 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 30 czerwca 2009 r. w sprawie odbywania aplikacji ogólnej, sędziowskiej oraz prokuratorskiej (Dz. U. Nr 107, poz. 895), który statuuje, że punkty uzyskane przez aplikanta w wyniku oceny wszystkich praktyk (a zatem jednej łącznej oceny) są sumowane z punktami ze sprawdzianów.

Zatem o kolejności miejsca na liście klasyfikacyjnej aplikantów powinna decydować suma punktów uzyskanych przez aplikanta ze wszystkich sprawdzianów i jedna łączna ocena wystawiona przez patrona koordynatora z przebiegu wszystkich odbytych praktyk przez aplikanta w czasie aplikacji ogólnej.

Odnosząc się do kolejnego zagadnienia podniesionego w zapytaniu poselskim, a dotyczącego sposobu oceniania sprawdzianu poprawkowego, należy zauważyć, że sprawdzian wiedzy z zakresu zajęć i praktyk przeprowadza się po każdym cyklu zajęć i praktyk, odrębnie dla każdego aplikanta. Przeprowadza go 3-osobowa komisja powołana przez dyrektora

Krajowej Szkoły, która opracowuje szczegółowe metody i formy przeprowadzania oraz oceny każdego sprawdzianu. Oceny ze sprawdzianu są formułowane w systemie punktowym w skali od 0 do 5 punktów, a warunkiem zaliczenia sprawdzianu jest uzyskanie co najmniej 2 punktów (§ 7 wymienionego rozporządzenia).

Aplikant, który nie zaliczył sprawdzianu, zgodnie z treścią § 8 ust. 2 rozporządzenia, może przystąpić ponownie do sprawdzianu tylko raz, w terminie wyznaczonym przez dyrektora Krajowej Szkoły.

Podkreślić należy, że do sprawdzianu poprawkowego stosuje się taki sam system oceniania, jak do sprawdzianu zdawanego przez aplikanta po raz pierwszy, na co wskazuje treść § 8 ust. 3 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 30 czerwca 2009 r.

Przedstawiona wyżej interpretacja przepisów spotkała się z niezadowoleniem niektórych aplikantów, którzy korzystając z ustawowych uprawnień, odwoływali się od decyzji dyrektora Krajowej Szkoły. Jednakże minister sprawiedliwości z powodów wskazanych wyżej nie uwzględnił zarzutów podniesionych w odwołaniach, a opierających się na odmiennej interpretacji tych przepisów. Od decyzji ministra sprawiedliwości, utrzymujących w mocy decyzje dyrektora Krajowej Szkoły, część aplikantów złożyła skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Interpretacja powołanych przepisów ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, zaprezentowana w decyzjach dyrektora Krajowej Szkoły i ministra sprawiedliwości, jest zbieżna z orzecznictwem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który wyrokiem z dnia 27 maja 2011 r. w sprawie sygn. akt II SA/Wa 708/11 oddalił skargę jednego z aplikantów na decyzję ministra sprawiedliwości z dnia 14 lutego 2011 r., DK-II-1621-13/11, utrzymującą w mocy decyzję dyrektora Krajowej Szkoły o odmowie przyjęcia aplikanta na aplikację sędziowską albo prokuratorską. W ustnym uzasadnieniu sąd wskazał, że organy administracyjne prawidłowo zinterpretowały treść art. 26 ust. 3 w związku z art. 25 ust. 5 ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury poprzez przyjęcie, że o kolejności miejsca aplikanta aplikacji ogólnej na liście klasyfikacyjnej decyduje suma punktów uzyskanych przez niego ze wszystkich sprawdzianów oraz łączna ocena za praktyki. Sąd podzielił również argumentację ministra sprawiedliwości, że w przypadku zdawania przez aplikanta sprawdzianu poprawkowego ocena uzyskana z tego sprawdzianu jest jedyną oceną relewantną dla ustalenia listy klasyfikacyjnej aplikantów.

Odnosząc się z kolei do pytania zawartego w zapytaniu poselskim, uprzejmie informuję, iż opisana w artykule sytuacja nie stanowi konfliktu między kadrą kierowniczą Krajowej Szkoły a aplikantami, ale jest przejawem korzystania przez aplikantów z zagwarantowanych im ustawą praw w postaci składania odwołań i skarg, które ostatecznie zostaną roz-

poznane przez niezawisły sąd. Opisana sytuacja dotyczy w istocie jedynie rozbieżności interpretacyjnych dotyczących przepisów ustawy, które w świetle zapadłego orzeczenia sądowego nie powinny już budzić wątpliwości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jacka Żalka**

**w sprawie odpowiedzialności dyscyplinarnej
sędziego Sądu Okręgowego w Białymstoku
(9730)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jacka Żalka z dnia 2 maja 2011 r. w sprawie odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziego Sądu Okręgowego w Białymstoku uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Rzecznik dyscyplinarne sędziów sądów powszechnych i jego zastępcy w zakresie swoich kompetencji i treści wydawanych postanowień nie podlegają w żadnym zakresie ministrowi sprawiedliwości. Rzecznik dyscyplinarne, jako oskarżyciel, prowadzi czynności wyjaśniające w sposób autonomiczny. Ich celem jest ustalenie, czy zostało popełnione przewinienie dyscyplinarne przez sędziego oraz czy zachodzą warunki do wystąpienia z wnioskiem o rozpoznanie sprawy przez sąd dyscyplinarne.

Zgodnie z treścią art. 114 § 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.), dalej: u.s.p., jeżeli rzecznik dyscyplinarne nie znajduje podstaw do wszczęcia postępowania dyscyplinarne, wydaje postanowienie o odmowie jego wszczęcia. Oznacza to, że ustawodawca przyznał rzecznikowi uprawnienie do dokonywania samodzielnych ustaleń w zakresie sprawstwa czynu. W treści ustawy nie zawarto definicji przewinienia dyscyplinarne. Zgodnie z art. 107 § 1 u.s.p. sędzia odpowiada dyscyplinarne za przewinienie służbowe, w tym za oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa i uchybienia godności urzędu. Sformułowanie to, opisując istotę przewinienia dyscyplinarne, posługuje się więc pojęciami nieostreymi, co oznacza konieczność dodatkowego posiłkowania się orzecznictwem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarne.

Kompetencję do zaskarżenia postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego posiada wyłącznie podmiot, który na podstawie art. 114 § 1 u.s.p. złożył żądanie podjęcia czynności dyscyplinarnych wobec sędziego. O ile żądanie takie nie zostało złożone przez ministra sprawiedliwości, w razie odmowy wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, nie przysługuje mu uprawnienie do wniesienia zażalenia.

W sprawie dotyczącej sędziego J. F. w dniu 7 lipca 2010 r. zapadło postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Uprawnienie rzecznika do wydania postanowienia tej treści wynikało z powołanego art. 114 § 5 u.s.p.

Ponieważ czynności wyjaśniające zostały wszczęte na żądanie Kolegium Sądu Okręgowego w Białymstoku, ministrowi sprawiedliwości nie przysługiwało prawo złożenia zażalenia. Uprawnienie to miało w tej sprawie Kolegium Sądu Okręgowego w Białymstoku – w terminie 7 dni od daty doręczenia odpisu postanowienia. Z uprawnienia tego Kolegium Sądu Okręgowego w Białymstoku nie skorzystało.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Stanisława Szweda
i Jadwigi Wiśniewskiej**

**w sprawie nadania rangi najwyższego
priorytetu polityce zdrowotnej w walce
z cukrzycą (9731)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani Jadwigi Wiśniewskiej oraz pana Stanisława Szweda, posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłane przy piśmie z dnia 19 maja 2011 r. (SPS-024-9731/11), w sprawie nadania rangi najwyższego priorytetu polityce zdrowotnej w walce z cukrzycą uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Polityka lekowa stanowi całokształt działań organizacyjno-prawnych, na podstawie których minister zdrowia realizuje zadania dotyczące zagwarantowania obywatelom dostępu do skutecznych i bezpiecznych produktów leczniczych oraz wyrobów medycznych, przy jednoczesnym zmniejszeniu udziału pacjentów w kosztach leczenia. Regulacje prawne zagadnień związanych z refundacją leków i wyrobów medycznych są zawarte w ustawie z dnia 27 sierpnia

2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) i w ustawie z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050, z późn. zm.).

Cukrzyca jako powszechna choroba przewlekła stanowi szczególnie przedmiot troski resortu zdrowia. Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje insulinę oraz preparaty doustne przeciwcukrzycowe według swoich możliwości finansowych. Koszty refundacji insuliny: zarówno pojedynczych preparatów, jak i „mieszanek insulinowych” – krótko, średnio i długo działających – wzrastają każdego roku. Od 2007 r. możemy obserwować wzrost ilości wydanych opakowań insuliny o ok. 300 tys., osiągając w 2009 r. ponad 5,7 mln sztuk. Przekłada się to na koszty refundacji, które z blisko 500 mln zł w 2007 r. zwiększyły się o ponad 62 mln zł w 2009 r. Również koszty refundacji doustnych preparatów przeciwcukrzycowych wzrastają w ostatnich latach, osiągając w 2009 r. wartość ok. 125 mln PLN.

Należy podnieść, iż leki z grupy inkretynomimetycznych oraz inhibitorów DPP-4 stanowiły w dniu 30 kwietnia 2011 r. przedmiot obrad Zespołu do Spraw Gospodarki Lekami, który zarekomendował nieuwzględnianie wniosków o ustalenie ceny urzędowej i o umieszczenie w wykazach refundacyjnych przedmiotowych produktów leczniczych, m.in. ze względu na:

- wysoki koszt inkrementalny terapii,
- wysoką cenę,
- brak wiarygodnych dowodów na różnice skuteczności w zakresie twardych punktów końcowych, pomimo korzyści wynikających z istnienia efektu zdrowotnego.

Jednocześnie w dniu 31 marca 2011 r. minister zdrowia, zgodnie z art. 31c ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zlecił prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych niezwłoczne przygotowanie rekomendacji zakwalifikowania leczenia cukrzycy z epizodami hipoglikemii lub niestabilnym przebiegiem (z wykorzystaniem długo działających analogów insuliny) do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu terapeutycznych programów zdrowotnych.

Odnosząc się do opracowania przez Ministerstwo Zdrowia rządowego programu walki z cukrzycą – epidemia XXI wieku, uprzejmie informuję, iż ze środków znajdujących się w dyspozycji ministra zdrowia realizowany był program zdrowotny pt.: „Program prewencji leczenia cukrzycy w Polsce”. W latach 2007 i 2008 w ramach ww. programu wdrażano Rejestr Chorych na Cukrzycę (dorośli) i Rejestr Wieku Rozwojowego (dzieci i młodzieży). Oba te rejestry nie są jeszcze w pełni uruchomione. Obecnie w związku z kierunkowymi decyzjami kierownictwa Ministerstwa Zdrowia Centrum Systemów Informacyjnych Ochrony Zdrowia jest w trakcie przejmowania spraw dotyczących wszystkich rejestrów (prowadzonych do-

tychczas w ramach programów zdrowotnych), w tym rejestrów dotyczących cukrzycy.

Należy również zaznaczyć, iż w ramach realizowanych programów zdrowotnych adresowanych do chorych na cukrzycę finansowane były również działania dotyczące profilaktyki występowania m.in. cukrzycy, a także zdrowego odżywiania się (np. w ramach „Narodowego programu profilaktyki i leczenia chorób układu sercowo-naczyniowego na lata 2006–2008” (POLKARD) realizowane było zadanie pt.: „Ogólnopolski program poprawy wykrywalności i skuteczności leczenia nadciśnienia tętniczego, zaburzeń lipidowych i cukrzycy u dorosłych i dzieci w środowiskach małomiastek i wiejskich” oraz w ramach „Narodowego programu zapobiegania nadwadze i otyłości oraz przewlekłym chorobom niezakaźnym poprzez poprawę żywienia i aktywności fizycznej na lata 2007–2011).

Od 2010 r. program zdrowotny pt. „Program prewencji i leczenia cukrzycy w Polsce na lata 2010–2011” stanowi moduł II programu zdrowotnego pt.: „Narodowy program przeciwdziałania chorobom cywilizacyjnym”. Priorytetem programu jest zwiększenie świadomości społeczeństwa o roli zdrowego trybu życia w szczególności poprzez działania o charakterze medialno-edukacyjnym.

Cele główne:

— poprawa stanu wiedzy społeczeństwa na temat cukrzycy poprzez stałe upowszechnianie w społeczeństwie wiedzy o cukrzycy i zdrowym stylu życia, stworzenie systemu szkoleń dla pacjentów, ich rodzin oraz wybranych grup zawodowych,

— poprawa jakości opieki nad chorymi na cukrzycę poprzez działania edukacyjne na rzecz tej grupy chorych.

Główne działania – okres realizacji – 2010 r.:

— opracowanie projektu akcji promocyjnej na temat czynników wywołujących cukrzycę oraz dotyczącej pierwszej pomocy, jakiej należy udzielić chorym na cukrzycę, oraz instruktaz skierowany do dzieci posiadających pompę insulinową, adresowanej do chorych, rodziców i opiekunów oraz do wybranych grup zawodowych;

— akcje społeczne promocyjno-edukacyjne obejmujące profilaktykę diabetologiczną o charakterze profilaktyczno-edukacyjnym, powiązane z możliwością wykonania pomiaru glikemii, hemoglobiny glikowanej HbA1c, masy ciała, poziomu tkanki tłuszczowej, dotarcie do jak największej populacji.

W ramach zadania pt. „Akcje społeczne promocyjno-edukacyjne obejmujące profilaktykę diabetologiczną o charakterze profilaktyczno-edukacyjnym, powiązane z możliwością wykonania pomiaru glikemii, hemoglobiny glikowanej HbA1c, masy ciała, poziomu tkanki tłuszczowej, dotarcie do jak największej populacji” w 2010 r. w ramach programu były prowadzone szkolenia edukacyjne dla pacjentów przez lekarza, pielęgniarkę, rehabilitanta i dietetyka. Przeprowadzono również wykłady na temat: „Co to jest cukrzyca, jak jej zapobiegać, jak z nią żyć”, szkolenia

edukacyjne pielęgniarek/położnych oraz szkolenia młodzieży w szkołach.

W ramach działań techniczno-prewencyjnych wykonano badania podstawowe oraz z pełnym zakresem.

Główne działania – przewidziane do realizacji w ramach programu w 2011 r.:

— wdrażanie według opracowanego w 2010 r. ujednoliconego projektu akcji promocyjnej na temat czynników wywołujących cukrzycę oraz dotyczącej pierwszej pomocy, jakiej należy udzielić chorym na cukrzycę, oraz instruktaz skierowany do dzieci posiadających pompę insulinową, adresowanej do chorych, rodziców i opiekunów oraz do wybranych grup zawodowych (m. in. kierowcy autobusów/autokarów wycieczkowych, instruktorzy nauki pływania, nauczyciele);

— kontynuacja akcji społecznych promocyjno-edukacyjnych obejmujących profilaktykę diabetologiczną o charakterze profilaktyczno-edukacyjnym, powiązanych z możliwością wykonania pomiaru glikemii, hemoglobiny glikowanej HbA1c, masy ciała, poziomu tkanki tłuszczowej, dotarcie do jak największej populacji;

— wdrażanie i przeprowadzanie szkoleń dla pielęgniarek i położnych w oparciu o opracowany przez wyspecjalizowany podmiot ramowy program przygotowujący pielęgniarki i położne do pracy na stanowisku edukatora cukrzycy.

Główne zadania:

1) edukacja na temat czynników wywołujących cukrzycę oraz na temat objawów i sposobów leczenia cukrzycy (adresowana do chorych na cukrzycę, ich rodziców, opiekunów i wybranych grup społecznych/zawodowych),

2) edukacja na temat pierwszej pomocy, jakiej należy udzielić chorym na cukrzycę, głównie dzieciom posiadającym pompę insulinową (adresowana do pielęgniarek szkolnych, ratowników medycznych, całego społeczeństwa),

3) edukacja w zakresie korzyści wynikających z rozpowszechnienia w społeczeństwie postaw zdrowotnych,

4) przygotowanie pielęgniarek i położnych do pracy na stanowisku edukatora cukrzycy.

Przewidywane efekty:

— wzrost wiedzy o cukrzycy typu 1 oraz sposobach udzielania pierwszej pomocy osobom posiadającym pompę insulinową,

— wzrost świadomości konieczności przeciwdziałania cukrzycy typu 2 w grupie dzieci w wieku 7–13 lat,

— zmniejszenie liczby hospitalizowanych przypadków dzieci z pompami insulinowymi w stanie ciężkiej hipoglikemii i/lub hiperglikemii.

Na uwagę zasługuje fakt, iż w 2011 r. następuje rozszerzenie realizacji programu o zadanie dotyczące wdrażania i przeprowadzania szkoleń dla pielęgniarek i położnych przygotowujących pielęgniarki i położne do pracy na stanowisku edukatora cukrzycy.

W kolejnych latach planuje się kontynuację ww. programu w ramach programu zdrowotnego pt.: „Narodowy program przeciwdziałania chorobom cywilizacyjnym”.

Należy jednak zaznaczyć, iż podejmowane działania w ramach programu były i są determinowane przyznawanym w ustawie budżetowej limitem środków na realizację programów zdrowotnych w poszczególnych latach.

Uzyskanie przez lekarza rozszerzonej i pogłębionej wiedzy z biochemii, fizjologii i patofizjologii metabolizmu, niezbędnej do rozwiązywania problemów związanych z cukrzycą, jej powikłaniami oraz chorobami skojarzonymi i często z cukrzycą współwystępującymi, a także nabycie umiejętności w zakresie metodyki badań metabolicznych i endokrynologicznych – jest celem szkolenia lekarzy odbywających specjalizację w dziedzinie diabetologii.

Sprawy związane z naborem oraz realizacją specjalizacji lekarskich regulują przepisy rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 20 października 2005 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentystów (Dz. U. Nr 213, poz. 1779, z późn. zm.).

Zgodnie z powyższymi przepisami zostały opracowane dwie wersje programów specjalizacji dla lekarzy odbywających szkolenie specjalizacyjne w zakresie diabetologii:

1) dla lekarzy posiadających specjalizację II stopnia lub tytuł specjalisty w dziedzinie chorób wewnętrznych oraz

2) dla lekarzy posiadających specjalizację II stopnia lub tytuł specjalisty w dziedzinie pediatrii.

Szkolenie specjalizacyjne w dziedzinie diabetologii trwa 2 lata. W tym czasie lekarze zapoznają się z problemami dotyczącymi epidemiologii, etiologii i patogenezы cukrzycy, jej rozpoznawania, leczenia schorzenia zasadniczego oraz współistniejących powikłań, zapoznają się z problemami przebiegu tej choroby w czasie ciąży, u dzieci i młodzieży oraz u osób starszych, a także poznają społeczne aspekty diabetologii, m.in. związane z jej zapobieganiem, z zasadami kształtowania prawidłowej opieki diabetologicznej, jak również praktycznymi problemami trybu życia chorych z cukrzycą. W trakcie okresu szkolenia specjalizujący się lekarze nabywają zarówno wiedzę teoretyczną, jak też umiejętności praktyczne niezbędne do przeprowadzenia badania chorego na cukrzycę, wykonania i interpretacji badań diagnostycznych, oceny dna oczu, posługiwania się pompą infuzyjną i inne. Ww. wiedzę i umiejętności lekarze odbywający specjalizację w dziedzinie diabetologii realizują w trakcie obowiązkowych kursów szkoleniowych i staży kierunkowych – w liczbie, miejscu i formie określonych w programie specjalizacji. Szkolenie specjalizacyjne jest zakończone państwowym egzaminem specjalizacyjnym, po zdaniu którego lekarz uzyskuje tytuł specjalisty w dziedzinie diabetologii.

Szkolenie specjalizacyjne odbywa się w wysoko-specjalistycznych klinikach lub oddziałach, które

spełniają wymogi określone w wyżej przytoczonych przepisach i uzyskały uprawnienia do prowadzenia specjalizacji w ww. dziedzinie. Liczba dostępnych miejsc szkoleniowych w ww. dziedzinie systematycznie rośnie. Obecnie w Polsce takie uprawnienia posiadają 43 jednostki organizacyjne, dysponujące łącznie 251 miejscami szkoleniowymi (dla porównania w czerwcu 2009 r. było 39 jednostek szkolących, które łącznie dysponowały 213 miejscami szkoleniowymi).

Jednocześnie pragnę uprzejmie poinformować, że programy specjalizacji zrealizowane przez lekarzy zatrudnionych w podstawowej opiece zdrowotnej, tj. specjalistów w dziedzinie medycyny rodzinnej, medycyny ogólnej, chorób wewnętrznych oraz pediatrii, również obejmują treści z zakresu diabetologii, umożliwiające prawidłowe rozpoznanie oraz prowadzenie prawidłowego leczenia tego schorzenia. Wiedza oraz umiejętności w tym zakresie nabywane są w ramach odrębnych staży oraz kursów (np. w ramach stażu kierunkowego z diabetologii w przebiegu specjalizacji w dziedzinie chorób wewnętrznych, podczas którego lekarz nabywa także umiejętności praktyczne, polegające m.in. na zapoznaniu się z technikami wstrzykiwania insuliny), lub też są włączone w inne staże (np. w staż kierunkowy w zakresie pediatrii ogólnej – jak to ma miejsce w specjalizacji w dziedzinie pediatrii). Lekarze odbywający specjalizację w dziedzinie medycyny rodzinnej z problemami dotyczącymi cukrzycy zapoznają się podczas kursu wprowadzającego pt. „Wybrane problemy kliniczne” oraz w czasie staży kierunkowych i staży w praktyce lekarza rodzinnego.

Ponadto uprzejmie informuję, że corocznie są organizowane kursy doskonalące z zakresu diabetologii, dostępne m.in. dla lekarzy specjalizujących się i specjalistów w chorobach wewnętrznych, diabetologii i medycynie rodzinnej. Udział w tych kursach jest dobrowolny, ale w związku z nałożonym na lekarzy obowiązkiem doskonalenia zawodowego (zgodnie z przepisami rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 października 2004 r. w sprawie sposobów dopełnienia obowiązku doskonalenia zawodowego lekarzy i lekarzy dentystów – Dz. U. Nr 231, poz. 2326, z późn. zm.) uczestnictwo w takich kursach jest premiowane możliwością uzyskania tzw. punktów edukacyjnych, warunkujących dopełnienie przez lekarzy przedmiotowego obowiązku w danym okresie rozliczeniowym. Wykaz kursów doskonalących w zakresie diabetologii, jak również w innych dziedzinach, jest publikowany na stronie internetowej Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego, które koordynuje sprawy związane z organizacją takich kursów.

Ponadto w dniu 1 lipca 2011 r. wejdzie w życie ustawa z dnia 28 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty, wprowadzająca zmiany w systemie szkolenia specjalizacyjnego lekarzy i lekarzy dentystów, m.in. oparte na wprowadzeniu nowego modułowego systemu specjalizacji

lekarskich. Przyjęcie takiego rozwiązania udrożni system poprzez skrócenie okresu uzyskiwania specjalizacji, zwłaszcza w dotychczasowych szczególnie dziedzinach medycyny, a więc także w dziedzinie diabetologii, umożliwiając szkolenie specjalizacyjne większej liczbie lekarzy w tym samym czasie. Akty wykonawcze do tej ustawy powstaną w terminie 18 miesięcy od dnia jej wejścia w życie. Wprowadzone niniejszą ustawą zmiany powinny spowodować szybszy dopływ specjalistów dla realizacji usług medycznych w systemie ochrony zdrowia.

Pragnę poinformować, iż w Ministerstwie Zdrowia został opracowany projekt rozporządzenia w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami. W taryfikatorze kwalifikacyjnym, stanowiącym załącznik do ww. projektu rozporządzenia, w dziale I pt.: „Pracownicy działalności podstawowej” zostało wpisane stanowisko pracy: edukator do spraw diabetologii. Ponadto w ww. załączniku określone zostały także kwalifikacje wymagane od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami, w tym kwalifikacje na stanowisku edukatora do spraw diabetologii.

Zgodnie z przedmiotowym załącznikiem na stanowisku edukatora do spraw diabetologii może być zatrudniona osoba, która posiada:

— „magisterskie wykształcenie pielęgniarские i specjalizację w dziedzinie pielęgniarstwa diabetologicznego oraz 2-letnie doświadczenie zawodowe,

— licencjat pielęgniarstwa i specjalizację w dziedzinie pielęgniarstwa diabetologicznego oraz 2-letnie doświadczenie zawodowe,

— co najmniej średnie pielęgniarские i specjalizację w dziedzinie pielęgniarstwa diabetologicznego oraz 2-letnie doświadczenie zawodowe,

— inne magisterskie wykształcenie pielęgniarские i kurs specjalistyczny w dziedzinie edukator w cukrzycy oraz roczne doświadczenie zawodowe w ośrodku o profilu diabetologicznym,

— licencjat pielęgniarstwa i kurs specjalistyczny w dziedzinie edukator cukrzycy oraz 5-letnie doświadczenie zawodowe w ośrodku o profilu diabetologicznym,

— co najmniej średnie wykształcenie pielęgniarские i kurs specjalistyczny w dziedzinie edukator w cukrzycy”.

Ponadto w systemie ochrony zdrowia zasadniczą rolę w leczeniu cukrzycy oraz powikłań z nią związanych pełnią lekarze. Poza tym, w celu podniesienia jakości świadczeń realizowanych wobec osób chorych na cukrzycę, przepisami rozporządzenia ministra zdrowia z 20 października 2005 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentyistów (Dz. U. Nr 213, poz. 1779 z późn. zm.) została uregulowana specjalizacja w dziedzinie diabetologia. Szkolenie specjalizacyjne w diabetologii umożliwia lekarzom zdobycie specjalistycznych kwalifikacji niezbędnych do reali-

zacji świadczeń zdrowotnych wobec osób chorych na cukrzycę oraz choroby współwystępujące.

W odniesieniu do osób wykonujących inne zawody medyczne, które w ramach kształcenia uzyskały wiedzę z zakresu cukrzycy, a tym samym kwalifikacje do realizacji świadczeń zdrowotnych w przedmiotowym zakresie, należy wskazać również dietetyków. Kształcenie w zawodzie dietetyk realizowane jest m.in. w ramach studiów wyższych (pierwszego i drugiego stopnia) w oparciu o standardy nauczania na kierunku dietetyka (załącznik nr 16 do rozporządzenia ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie standardów kształcenia dla poszczególnych kierunków oraz poziomów kształcenia, a także trybu tworzenia i warunków, jakie musi spełniać uczelnia, by prowadzić studia międzykierunkowe oraz makrokierunki (Dz. U. Nr 164, poz. 1166, z późn. zm.). Przedmiotowy dokument stanowi, iż absolwent w wyniku kształcenia zdobywa wiedzę m.in. z zakresu żywienia człowieka zdrowego i chorego oraz profilaktyki chorób żywieniowo zależnych. Jednocześnie absolwent powinien być przygotowany do racjonalnego planowania i wdrażania opartego na podstawach naukowych żywienia indywidualnego, zbiorowego i leczniczego dla zróżnicowanych pod względem wieku, zawodu oraz warunków życia grup ludności, profilaktyki i leczenia dietetycznego chorób żywieniowo zależnych, jak również do udzielania porad dietetycznych.

Ponadto informuję, iż treści obejmujące profilaktykę chorób, w tym cukrzycy, ujęte są m.in. w ramach kształcenia na studiach wyższych na kierunku zdrowie publiczne. Zdrowie publiczne to dyscyplina obejmująca szeroki zakres wieloprofesjonalnych działań wiążących się ze wszystkimi aspektami zdrowia ludzi, jego ochroną, umocnieniem i poprawą, jak również oceną potrzeb zdrowotnych populacji oraz sposobami ich zaspokajania. Kształcenie w zakresie zdrowia publicznego realizowane na studiach wyższych ma umożliwić przyszłym absolwentom nabycie wiedzy, która pozwoli na realizację działań mających wpływ na zdrowie społeczeństwa. Realizacja tego zadania związana jest m.in. z nabyciem wiedzy i umiejętności z zakresu nauk społecznych, medycznych, wiedzy związanej z podstawowymi problemami zdrowia publicznego, jak również z zakresu systemu opieki zdrowotnej oraz polityki zdrowotnej Polski i krajów Unii Europejskiej.

Ponadto zagadnienia dotyczące cukrzycy realizowane są również w ramach specjalizacji w dziedzinie zdrowie publiczne, do której mogą przystąpić osoby posiadające uprawnienia do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego, farmaceuci jak również osoby wykonujące zawody mające zastosowanie w ochronie zdrowia (tj. osoby legitymujące się tytułem magistra lub magistra inżyniera na kierunku: administracja, biologia, biotechnologia, chemia, dietetyka, inżynieria środowiskowa, ochrona środowiska, politologia, prawo, psychologia, pedagogika, pedagogika specjalna, socjologia, technologia żywności i żywienie

człowieka, zarządzanie, zdrowie publiczne). Inną dziedziną specjalizacji, w ramach której osoby uprawnione do realizacji kształcenia zapoznawane są z zagadnieniami dotyczącymi cukrzycy jako choroby przewlekłej, jest farmacja apteczna, do realizacji której mogą przystąpić farmaceuci.

Jednocześnie należy zaznaczyć, iż zgodnie z przepisami ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.) farmaceuci (zatrudnieni w aptekach lub hurtowniach) zobowiązani są do podnoszenia kwalifikacji zawodowych poprzez uczestnictwo w ciągłym szkoleniu, w celu aktualizacji posiadanego zasobu wiedzy oraz stałego dokształcania się w zakresie nowych osiągnięć nauk farmaceutycznych. W ramach przedmiotowych szkoleń farmaceuci pogłębiają wiedzę i umiejętności z zakresu m.in. opieki farmaceutycznej, w ramach której realizowane są kursy dotyczące cukrzycy jako problemu współczesnej medycyny oraz opieki farmaceutycznej dla pacjentów z cukrzycą. Ponadto także diagnostycy laboratoryjni w ramach specjalizacji z laboratoryjnej diagnostyki medycznej zdobywają specjalistyczną wiedzę z zakresu badań laboratoryjnych w diagnostyce cukrzycy i monitorowaniu jej leczenia, jak również powikłań, jakie może ona powodować.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 16 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie zakwalifikowania miasta Nowy Sącz
w „Koncepcji przestrzennego
zagospodarowania kraju 2030” do kategorii
ośrodka regionalnego (9732)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Arkadiusza Mularczyka, (SPS-024-9732/11), przekazane pismem z dnia 19 maja br., w sprawie zakwalifikowania miasta Nowy Sącz w „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” do kategorii ośrodka regionalnego, przedstawiam, co następuje:

Nowy Sącz ma wszelkie atuty, aby rozwijać się jako miasto o znaczeniu regionalnym, co więcej dawać impulsy rozwojowe innym ośrodkom. Celem „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” jest wskazanie działań koniecznych dla tworzenia warunków sprzyjających rozwojowi polskich miast niezależnie od przyjętych na jej potrzeby po-

ziomów struktury osadniczej (krajowego, regionalnego, subregionalnego). Przyporządkowanie miast do danej grupy jest kwestią umowną, bowiem ich rozwój nie zależy od przynależności do danej kategorii, lecz od wewnętrznego potencjału i możliwości jego wykorzystania w sposób efektywny.

Należy podkreślić, iż brak zapisu w tekście lub na rysunku KPZK 2030, który dotyczy Nowego Sącza, nie jest wyznacznikiem statusu miasta ani warunkiem do uzyskania lub nieprzyznania pomocy ze strony państwa. Celem przyjęcia modelu sieci współpracy miast jest podkreślenie i wzmocnienie ich roli w rozwoju kraju oraz uwidocznienie spójności terytorialnej Polski i potrzeb w zakresie rozwijania i wzmocnienia powiązań pomiędzy polskimi miastami.

Zauważając i doceniając potencjał Nowego Sącza, wyrażam przekonanie, że stanie się on ważnym ośrodkiem rozwoju nie tylko dla regionu, ale także istotnym ogniwem dla budowy powiązań funkcjonalnych podstawowej sieci osadniczej kraju.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bienkowska

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie prawidłowości wykonywania
nadzoru właścicielskiego w spółce akcyjnej
Uzdrowisko Krynica-Żegiestów z siedzibą
w Krynicy-Zdroju w związku z decyzjami
personalnymi na stanowiskach kierowniczych
w spółce (9733)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana posła Arkadiusza Mularczyka przekazane przy piśmie z dnia 19 maja 2011 r., znak: SPS-024-9733/11, dotyczące prawidłowości wykonywania nadzoru właścicielskiego w spółce Uzdrowisko Krynica-Żegiestów SA poniżej przedstawiam odpowiedzi na postawione pytania.

W kwestii zasadności łączenia przez pana M. S. funkcji marszałka województwa małopolskiego z funkcją członka rady nadzorczej spółki Uzdrowisko Krynica-Żegiestów SA w kontekście celowości i efektywności wykonywania zadań uprzejmie informuję, że jak dotąd nie zostały zgłoszone żadne zastrzeżenia co do wykonywanej przez niego pracy w radzie nadzorczej spółki. Pan M. S., realizując obowiązki członka rady nadzorczej, sprawuje kolegialnie stały nadzór nad działalnością spółki, zgodnie z przepisami prawa i statutem, analizuje i monitoruje sytuację ekono-

miczno-finansową spółki, realizację planu rzeczowo-finansowego oraz wszelkie sprawy bieżące wymagające oceny organu nadzoru. Ponadto pan M. S. bierze aktywny udział w pracach rady nadzorczej spółki i dotychczas nie opuścił ani jednego posiedzenia.

Wskazanie przez ministra skarbu państwa kandydatury pana M. S. na członka do rady nadzorczej spółki Uzdrowisko Krynica-Żegiestów SA zostało poprzedzone postępowaniem kwalifikacyjnym, przeprowadzonym na podstawie zarządzenia nr 45 ministra skarbu państwa z dnia 6 grudnia 2007 r. w sprawie zasad i trybu doboru kandydatów do składu rad nadzorczych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa oraz rad nadzorczych innych podmiotów nadzorowanych przez ministra skarbu państwa, ze zm.

Odnosząc się natomiast do sprawy powołania na stanowisko prezesa zarządu spółki Uzdrowisko Krynica-Żegiestów SA pana I. N., uprzejmie informuję, że osoba ta została wyłoniona na to stanowisko w ramach postępowania konkursowego przeprowadzonego przez radę nadzorczą, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 marca 2003 r. w sprawie przeprowadzenia postępowania kwalifikacyjnego na stanowisko członka zarządu w niektórych spółkach handlowych (Dz. U. Nr 55, poz. 476, ze zm.), które określa szczegółowe zasady postępowania kwalifikacyjnego na członka zarządu. Jak wynika z przekazanego do MSP protokołu z postępowania kwalifikacyjnego, rada nadzorcza spółki, dokonując wyboru najlepszego kandydata, opierała się na wynikach uzyskanych z całego postępowania, uwzględniając kwalifikacje kandydatów, ich wiedzę, doświadczenie i znajomość zagadnień związanych z funkcjonowaniem spółki oraz predyspozycje do zajmowania stanowiska prezesa zarządu spółki. W dniu 30 marca 2011 r. uchwałą rady nadzorczej na stanowisko prezesa zarządu spółki Uzdrowisko Krynica-Żegiestów SA z dniem 1 maja 2011 r. został powołany pan I. N. Z informacji uzyskanej od rady nadzorczej spółki wynika, że przyczyną rozpoczęcia pracy nowo powołanego prezesa spółki miesiąc po zakończeniu postępowania kwalifikacyjnego było rozwiązanie stosunku pracy z poprzednim pracodawcą.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie wynagrodzeń pracowników stacji
sanitarno-epidemiologicznych (9734)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 19 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9734/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie wynagrodzeń pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w porozumieniu z ministrem zdrowia, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż wysokość budżetów na wynagrodzenia poszczególnych stacji sanitarno-epidemiologicznych urzędów nie jest kształtowana na szczeblu centralnym, lecz przez dysponentów głównych – wojewodów (odpowiadają za planowanie, a następnie podział środków). Dlatego też Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie ma bezpośredniego wpływu na podział środków pomiędzy poszczególne urzędy.

Z informacji przekazanych przez ministra zdrowia wynika, iż na podstawie art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), wprowadzającego zmiany w art. 10 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.), uprawnienia organu założycielskiego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) przysługujące ministrowi właściwemu do spraw zdrowia w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych zostały przekazane wojewodom.

Z dniem 1 stycznia 2010 r. dysponentem głównym środków finansowych dla wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych są właściwi miejscowo wojewodowie. Zatem zarówno minister zdrowia, jak i główny inspektor sanitarny nie są właściwi w zakresie ustalania budżetu tych jednostek.

Reasumując, w świetle obowiązujących przepisów prawa nie jest możliwe zaplanowanie w części 46 budżetu państwa: Zdrowie, którego dysponentem jest minister zdrowia, wzrostu wynagrodzeń dla pracowników powiatowych i wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych. Finansowanie wynagrodzeń pracowników powiatowych i wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych następuje bowiem z części 85 budżetu państwa: Budżety wojewodów. Zatem kwestie związane z finansowaniem powiatowych i wo-

jewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych pozostają w zakresie właściwości wojewody.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Wykręta**

w sprawie wdrażania programu Leader (9735)

W odpowiedzi na zapytanie poselskie posła Adama Wykręta w sprawie wdrażania programu Leader, przekazane przy piśmie z dnia 19 maja 2011 r. (znak: SPS-024-9735/11), stosownie do art. 193 ust. 1 i 2, w związku z art. 195 ust. 2 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, przekazuję następujące informacje.

Przede wszystkim wyjaśnienia wymaga, że w ramach osi 4: Leader Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW 2007–2013) tworzą się lokalne partnerstwa publiczno-prywatne (lokalne grupy działania – LGD), skupiające podmioty z trzech sektorów: społecznego, gospodarczego i publicznego. LGD w procesie konsultacji opracowały lokalne strategie rozwoju (LSR) i obecnie uczestniczą w ich wdrażaniu. Rola LGD jest niebagatelna i polega na animowaniu, szkoleniu, doradzaniu i przygotowywaniu do aktywnego udziału podmiotów działających na obszarze objętym LSR (mieszkańców, przedsiębiorców, rolników, samorządów, organizacji pozarządowych) we wdrażaniu LSR, tj. do realizacji projektów w ramach LSR. LGD ogłasza nabory wniosków i ocenia zgłaszane projekty pod kątem zgodności z LSR oraz dokonuje wyboru projektów, które zostaną sfinansowane w ramach wdrażanej LSR.

Podstawowym celem osi 4 PROW 2007–2013 jest pobudzenie aktywności społeczności lokalnej, co w dłuższej perspektywie ma przyczynić się do poprawy jakości życia na obszarach wiejskich i zróżnicowania gospodarki wiejskiej (cele osi 3). Cel ten jest osiągnięty dzięki wsparciu przewidzianemu w ramach działania: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju, co niejako jest stymulowane/katalizowane przez LGD dzięki wsparciu w ramach działania dotyczącego funkcjonowania.

Poza wszelką wątpliwością pozostaje konieczność przeznaczenia określonych środków na wsparcie działalności LGD związanej z wykonywaniem ww. zadań. W związku z tym niespełna 20% środków

przewidzianych na finansowanie działań osi 4: Leader przeznaczone jest na wsparcie LGD w ramach działania: Funkcjonowanie lokalnej grupy działania, nabywanie umiejętności i aktywizacja. Warto zauważyć, że wsparcie bieżącej działalności LGD (refundacja kosztów bieżących, administracyjnych LGD, tj. bez refundacji dotyczącej kosztów nabywania umiejętności i aktywizacji) w Polsce jest limitowane do 15% całkowitego wsparcia w ramach LSR, podczas gdy przepisy wspólnotowe pozwalają państwu członkowskiemu wyznaczyć ten limit na poziomie nie wyższym niż 20%.

Tak więc znakomita większość środków przewidzianych na działania osi 4: Leader PROW 2007–2013 (prawie 80%) przeznaczona jest na wsparcie projektów realizowanych przez inne niż LGD podmioty z obszaru objętego LSR, tj. na wsparcie projektów, które są zgodne z LSR. Projekty te dotyczą inwestycji związanych z podejmowaniem i rozwojem działalności gospodarczej, gdzie beneficjentami są mikroprzedsiębiorcy i rolnicy, oraz inwestycji związanych z zagospodarowaniem przestrzeni publicznej i podniesieniem atrakcyjności turystycznej obszarów wiejskich (odnowa i rozwój wsi), gdzie beneficjentami są m.in. samorządy i organizacje pozarządowe. W ramach tych samych środków wspierane są także tzw. małe projekty, gdzie beneficjentem może być w zasadzie każdy podmiot zdolny do zaciągania zobowiązań umownych. Zakres, w jakim może być udzielana pomoc w ramach małych projektów, jest szeroki i różnorodny i dotyczy m.in. rozwijania turystyki, zachowania lokalnego dziedzictwa, wykorzystania energii odnawialnej czy rozwijania aktywności społeczności lokalnej.

Na udzielanie pomocy w ramach działań osi 4: Leader PROW 2007–2013 przeznaczono 787,5 mln euro, tj. nieco ponad 4,5% z ponad 17 mld euro zapisanych w programie. Wkład środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w finansowanie pomocy udzielanej w ramach osi 4: Leader PROW 2007–2013 to maksymalnie 630 mln euro (2,5 mld zł przy kursie 3,97 zł/euro) z ponad 13 mld euro przysługujących Polsce w ramach EFRROW w perspektywie finansowej 2007–2013.

Dotychczas w ramach osi 4: Leader złożono niemal 19 tys. wniosków (ponad 17,5 tys. w ramach działania: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju), a więc więcej niż w przypadku cieszącego się dużą popularnością działania: Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej. Warte uwagi są obserwacje dotyczące ciągłej zmiany liczby złożonych wniosków w ramach małych projektów (działanie: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju), która nieustannie wzrasta i to w postępie geometrycznym.

Przedmiotowe wnioski pokrywają w ponad 60% limit środków przewidzianych na os 4: Leader, przy czym w przypadku działania: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju w ponad 55%, w przypadku działania: Wdrażanie projektów współpracy w ponad 15%, a w przypadku działania: Funkcjonowanie (...) w nie-

mal 90% środków przewidzianych na poszczególne działania.

W wyniku pozytywnego rozpatrzenia ww. wniosków zawarto już prawie 7 tys. umów przyznania pomocy, z czego prawie 6 tys. w ramach działania: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju. Umowy te wyczerpują środki przeznaczone na osi 4: Leader w niemal 35%, a zrealizowane płatności w 5%. Należy jednak zauważyć, że nie tylko wartość ww. wskaźników rośnie, ale także tempo ich wzrostu.

Szybsze tempo realizacji części osi 4: Leader dotyczącej działania: Funkcjonowanie (...) w stosunku do działania: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju wydaje się być naturalne, ponieważ w pierwszej kolejności musi dojść do utworzenia LGD i opracowania przez nią LSR, a dopiero później strategię te mogą być realizowane. Duża obecnie wnioskowana kwota pomocy w ramach działania: Funkcjonowanie (...) wynika z faktu, że zakończył się już ostatni nabór wniosków w tym działaniu, a wnioski te dotyczą działalności LGD mającej trwać do końca okresu wdrażania LSR, tj. do końca czerwca 2015 r.

Od początku wdrażania PROW 2007–2013 wiadomo było, że środki w ramach podejścia czy osi: Leader wydatkowane będą wolniej niż w przypadku działań pozostałych 3 osi programu, gdyż musi to być poprzedzone przygotowaniem LSR przez LGD i wyborem LGD do realizacji tych LSR. Należy mieć na uwadze, że wybór LGD nastąpił w połowie 2009 r., a realizacja LSR potrwa do 2015 r.

W związku z tym wydaje się, że nie ma zagrożenia wykorzystania środków przewidzianych na udzielenie pomocy w ramach działań osi 4: Leader PROW 2007–2013.

Z kolei tryb ubiegania się o pomoc oraz procedury stosowane przez podmioty wdrażające do przyznawania tej pomocy są takie same, jak w innych działaniach PROW 2007–2013. W tym zakresie poczynione zostały uproszczenia i wydaje się, że formularz wniosku został zredukowany do absolutnego minimum. Niemniej jednak także obecnie trwają prace nad kolejnymi uproszczeniami.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie posła Adama Wykręta**

**w sprawie problemów, jakie napotykają
przedsiębiorcy z niektórych regionów Polski
przy ubieganiu się o dotacje z UE (9736)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Adama Wykręta, przekazane

pismem z dnia 19 maja 2011 r., znak: SPS-024-9736/11, w sprawie problemów, jakie napotykają przedsiębiorcy z niektórych regionów Polski przy ubieganiu się o dotacje z UE, uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że w perspektywie finansowej 2007–2013 minister rozwoju regionalnego pełni funkcję instytucji koordynującej regionalne programy operacyjne (IK RPO). Zgodnie z art. 60 rozporządzenia Rady 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999, za prawidłowe i efektywne zarządzanie programem operacyjnym odpowiada instytucja zarządzająca (IZ). W przypadku RPO funkcję IZ pełnią poszczególne zarządy województw. Do kompetencji IZ należy m.in. przygotowanie procedur dotyczących naborów wniosków o dofinansowanie, dokonanie ich oceny, jak również wybór projektów do dofinansowania.

Odnosząc się do kwestii problematycznych zidentyfikowanych w przypadku ubiegania się przedsiębiorców o dotacje unijne w ramach RPO, uprzejmie informuję, iż sprawy związane z przebiegiem procedury aplikacyjnej niejednokrotnie były przedmiotem prac i rekomendacji Grupy ds. Samorządów i Infrastruktury, działającej w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego (MRR) w ramach Zespołu do spraw uproszczeń systemu wykorzystania środków funduszy Unii Europejskiej.

Biorąc pod uwagę specyfikę systemu wdrażania RPO oraz przyspieszenie wydatkowania środków unijnych, MRR proponowało wprowadzenie uproszczeń zmierzających do usprawnienia systemu organizowania konkursów, w tym: uproszczenie dokumentacji aplikacyjnej, skrócenie do minimum listy załączników, przesunięcie obowiązku składania części z nich na etap podpisywania umowy o dofinansowanie, stosowanie jasnych, wynikających wprost z przepisów prawa i postanowień programu operacyjnego zasad oceny projektów oraz właściwego informowania wnioskodawców w zakresie stawianych im wymagań. Kolejną ważną rekomendacją była poprawa dostępności informacji, m.in. opracowanie przewodników beneficjentów, dla których załącznikami byłyby wszystkie inne niezbędne dokumenty i formularze, np. instrukcje wypełniania wniosku i studium wykonalności biznesplanu, wytyczne dotyczące kwalifikowalności wydatków, informacja nt. trybu stosowania kryteriów wyboru projektów doprecyzowująca kryteria zatwierdzone przez komitet monitorujący, wzory wymaganych oświadczeń itp.

Jednocześnie zwracam uwagę, że niezależnie od prac ww. grupy i działań podejmowanych na poziomie centralnym poszczególne instytucje udzielające wsparcia przedsiębiorcom w ramach RPO na bieżąco wprowadzają stosowne ułatwienia oraz eliminują istniejące bariery i ograniczenia pojawiające się zarówno na etapie aplikowania o środki, jak i na etapie realizacji projektów. Przykładem takich działań jest

ograniczanie ilości wymaganych załączników do wniosków o płatność czy też publikacja na stronach internetowych informacji na temat najczęściej popełnianych błędów wraz ze wskazaniem poprawnego sposobu postępowania oraz organizacja konferencji i szkoleń w zakresie rozliczania projektów.

Z aktualnych danych dotyczących stanu wdrażania RPO w obszarze: Badania i rozwój technologiczny, innowacje, przedsiębiorczość, w ramach którego finansowane są inwestycje dla przedsiębiorstw, wynika, że dotychczas zostało podpisanych ponad 12 tys. umów na wartość dofinansowania UE ponad 11 mld zł, co stanowi ponad 70% dostępnej alokacji w tym obszarze, a wartość zrefundowanych wydatków, w części dofinansowania UE, wykazanych we wnioskach beneficjentów o płatność wynosi prawie 6 mld zł, co stanowi ponad 37% dostępnej alokacji.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że minister rozwoju regionalnego na bieżąco identyfikuje ewentualne kwestie problematyczne i dokłada wszelkich starań w celu uproszczenia procedur związanych z realizacją inwestycji finansowanych ze środków UE.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 3 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Krzyśków

w sprawie rozporządzenia do ustawy
o recyklingu pojazdów wycofanych
z eksploatacji (9737)

Szanowny Panie Ministrze! Odpowiadając na pismo z dnia 18 maja 2011 r., znak SPS-024-9737/11, przekazujące zapytanie pana posła Adama Krzyśków w sprawie aktualnego stanu prac nad rozporządzeniem określającym wymagania techniczne dla pojazdów, których niespełnienie powoduje uznanie pojazdu za pojazd wycofany z eksploatacji, przedstawiam poniżej następujące wyjaśnienia.

Prace nad projektem rozporządzenia w sprawie wymagań technicznych dla pojazdów, których niespełnienie powoduje uznanie pojazdów za pojazdy wycofane z eksploatacji, były prowadzone już w 2004 r., jednakże zostały one przerwane ze względu na zakwestionowanie przez Rządowe Centrum Legislacji (RCL) zgodności z konstytucją delegacji zawartej w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach, dla

której resortem wiodącym jest Ministerstwo Środowiska.

Obecnie procedowane przez resort infrastruktury rozporządzenie w przedmiotowej materii jest wynikiem zmienionej w 2010 r. delegacji określonej w ustawie z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, dla której resortem wiodącym jest również Ministerstwo Środowiska. W toku uzgodnień międzyresortowych po raz kolejny RCL przedstawił swoją wątpliwość co do możliwości wydania przedmiotowego rozporządzenia w oparciu o tę delegację. Ostatecznie Ministerstwo Infrastruktury wypracowało z RCL koncepcję przebudowy projektu rozporządzenia, tak aby zapewniał on wykonanie delegacji z ww. ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji w jej obowiązującym brzmieniu.

Aktualnie w resorcie infrastruktury trwają prace legislacyjne nad zmianą ww. projektu rozporządzenia w przedmiotowym zakresie, a przewidywalny termin jego przekazania do RCL celem zwolnienia z Komisji Prawniczej to III kwartał br.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Izabeli Leszczyny

w sprawie zaostrożenia przepisów ustawy
o bezpieczeństwie imprez masowych (9738)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 18 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9738/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pani Izabeli Leszczyny w sprawie zaostrożenia przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Problem niewłaściwych zachowań tzw. pseudokibiców na polskich stadionach jest z pewnością jednym z najbardziej nagłośnionych w ostatnim czasie. Osoby te wywodzą się częstokroć ze środowisk przestępczych, dając na stadionach upust swojej agresji.

Zaznaczyć należy, że zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 62, poz. 504, z późn. zm.) za bezpieczeństwo imprezy masowej w miejscu i w czasie jej trwania odpowiada organizator, wyposażony w szereg służących temu instrumentów prawnych, określonych w ustawie. Policja interweniuje w miej-

scu i w czasie imprezy masowej wyłącznie na wniosek organizatora, gdy jego działania okazują się niewystarczające lub nieskuteczne.

Wypełniając ustawowe obowiązki ochrony życia i zdrowia ludzi, mienia przed bezprawnymi zamachami naruszającymi te dobra oraz ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, funkcjonariusze Policji szczególną uwagę poświęcają zapewnieniu bezpieczeństwa związanego z organizacją masowych imprez sportowych. Wychodząc naprzeciw problemom zdiagnozowanym w tym obszarze, w ramach swoich obowiązków Policja inicjuje i organizuje przedsięwzięcia mające na celu zapobieganie przestępstwom, wykroczeniom oraz innym zjawiskom kryminogennym.

Realizując szeroko rozumiane działania, funkcjonariusze inicjują i prowadzą szereg projektów adresowanych do kibiców, a także współuczestniczą w wielu programach i akcjach edukacyjnych, których celem jest promowanie właściwych postaw na widowiskach sportowych.

W obliczu zagrożeń związanych ze zdiagnozowanymi problemami na stadionach oraz dążąc do zwiększenia efektywności współpracy z klubami piłkarskimi, w 2009 r. polska Policja – wzorem formacji innych państw zachodnioeuropejskich – powołała instytucję spottersa. Od tego czasu organizuje cykliczne szkolenia dla policjantów, którzy realizują przedsięwzięcia związane z tą problematyką bądź są przewidziani do współpracy ze środowiskiem kibiców. Policjanci spottersi realizują zadania o charakterze prewencyjnym i edukacyjnym, starając się jednocześnie zasymlować ze środowiskiem kibiców.

Ponadto organizowane są także spotkania poświęcone problematyce bezpieczeństwa imprez sportowych z udziałem stowarzyszeń kibiców i związków sportowych. Definiowane są na nich problemy, zbierane uwagi i propozycje. Wnioski służą do podejmowania inicjatyw korygujących niekorzystny stan, w tym inicjatyw zmian w obowiązujących przepisach i procedurach.

Wszystkie inicjatywy podejmowane w zakresie bezpieczeństwa imprez masowych wpisane są w długoterminowy plan policyjnych działań na rzecz poprawy bezpieczeństwa na obiektach piłkarskich.

Warto nadmienić, że obecnie trwają w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, a także o zapewnieniu bezpieczeństwa w związku z organizacją Turnieju Finałowego UEFA EURO 2012 (druk sejmowy nr 4281). Powyższy projekt ma na celu stworzenie niezbędnego otoczenia prawnego dla sprawnego zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas Turnieju Finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012. Dodatkowo część przepisów niezbędnych do sprawnego przeprowadzenia Euro 2012, w wyniku analizy i przeprowadzonych w ramach odpowiedzialnego za koordynację przygotowań w zakresie bezpieczeństwa Komitetu

do Spraw Bezpieczeństwa Euro 2012 konsultacji, zostanie wprowadzona na stałe do polskiego systemu prawa.

W odniesieniu do podniesionej w wystąpieniu kwestii ograniczenia wpływu stowarzyszeń kibicowskich na władze klubu uprzejmie informuję, że zarówno stowarzyszenia, jak i kluby piłkarskie jako podmioty prywatne mogą prowadzić dowolną działalność i wchodzić w dowolne zależności, o ile nie są one sprzeczne z prawem. Ich kompetencje jasno opisuje ustawa z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z późn. zm.) oraz ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.). Administracyjna ingerencja w działalność stowarzyszeń, jakimi są stowarzyszenia kibiców oraz kluby piłkarskie, stanowiłaby naruszenie ich autonomii i prawa obywateli do zrzeszania się.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 16 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie obowiązku posiadania
kas fiskalnych (9739)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazane przy piśmie (znak: SPS-023-9739/11) z dnia 18 maja 2011 r. pytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz, uprzejmie informuję.

Pytanie pani poseł dotyczy wątpliwości związanych ze zwrotem lub stworzeniem możliwości odliczenia części kwot wydatkowanych na zakup kas rejestrujących przez niektóre grupy podatników. Należy zauważyć, iż w rozporządzeniu ministra finansów z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie zwolnień z obowiązku prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas rejestrujących (Dz. U. Nr 138, poz. 930) zrezygnowano z dalszego stosowania zwolnień od ewidencji kasowej w zakresie licznych grup zawodowych świadczących usługi m. in.: medyczne, prawnicze, doradcze i pokrewne, związane z szeroko rozumianą opieką społeczną, w zakresie kultury i sportu, a także dotyczące szerokiej kategorii drobnych grup zawodów rzemieślniczych, takich jak np. usługi ślusarskie, bednarstwo, kołodziejstwo, usługi hafciarskie, usługi krawieckie. Tym samym obowiązkiem ewidencjonowania na kasach zostali w trakcie tego roku objęci podatnicy reprezentujący różne zawody o róż-

nicowanej skali obrotów osiąganych w wyniku prowadzenia działalności gospodarczej. W zakresie usług objętych obowiązkiem ewidencjonowania na kasach są również dziedziny, gdzie ma zastosowanie zwolnienie od podatku od towarów i usług.

Wyżej wymieniony zwrot lub możliwość zastosowania odliczenia części kwot wydatkowanych na zakup kas, na tzw. pierwsze wyposażenie, jest instytucją wprowadzoną w roku 1993 w drodze ustawy. Instytucja ta uwzględnia zasadę równości wobec prawa wszystkich podatników. Zgodnie z tą zasadą, przepis art. 111 ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) zapewnia refundację w jednakowej wysokości kosztów nabycia każdej z kas przez podatników w wysokości 90% ceny zakupu (netto), nie więcej jednak niż 700 zł. Należy podkreślić, że przyjęta w latach 90. ubiegłego wieku koncepcja refundacji kwot wydatkowanych na zakup kas nie była podważana zapewne również z uwagi na jej prostotę w stosowaniu i realizację celów państwa w tym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie zakazu umieszczania przez uczelnie
na lokatach bankowych pieniędzy
z państwowych dotacji (9740)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 18 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9740/11), przy którym przekazane zostało zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie zakazu umieszczania przez uczelnie na lokatach bankowych pieniędzy z państwowych dotacji, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Obecnie obowiązujący przepis art. 48 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) w sposób jednoznaczny wprowadza zakaz dokonywania lokat wolnych środków pochodzących z dotacji z budżetu państwa, bowiem środki budżetowe nie mogą generować dodatkowych przychodów jednostek otrzymujących dotację. Działania takie wynikają z zawartej w art. 126 ww. ustawy definicji dotacji, jako środków podlegających szczególnym zasadom rozliczania, pochodzących z budżetu państwa, budżetu jednostek samorządu terytorialnego oraz z państwowych fundu-

szy celowych przeznaczonych m.in., na podstawie odrębnych ustaw, na finansowanie lub dofinansowanie realizacji zadań publicznych. Ponadto podkreślenia wymaga, iż wprowadzenie regulacji zawartej w art. 48 ustawy o finansach publicznych, zakazującej m.in. uczelniom publicznym lokowania wolnych środków z dotacji pochodzących z budżetu, stanowiło jedynie doprecyzowanie poprzednich rozwiązań systemowych w zakresie racjonalnego gospodarowania środkami publicznymi, stwarzając tym samym podstawę do przekazywania dotacji w wysokościach umożliwiających terminowe i właściwe zrealizowanie zadania.

W świetle powyższego należy również zaznaczyć, iż obecnie obowiązująca regulacja przedmiotowej ustawy w sposób wyraźny realizuje jeden z zasadniczych celów reformy finansów publicznych, jakim jest racjonalizacja wydatkowania środków publicznych. Wymaga bowiem zauważenia, że jednostki sektora finansów publicznych zostały zobligowane, zgodnie z art. 42 ustawy systemowej, do dokonywania wydatków publicznych, w tym dotacji, w sposób celowy oraz oszczędny, z zachowaniem zasady uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów oraz optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu założonych celów, jak również w sposób umożliwiający terminową realizację zadań. Zatem racjonalne gospodarowanie środkami pochodzącymi z dotacji nie może polegać na lokowaniu tych środków, a więc wykorzystywaniu ich na cele inne niż te, na które zostały przeznaczone. Ze względu na występowanie deficytu budżetowego wcześniejsze przekazywanie dotacji budżetowych oznacza konieczność wcześniejszego pozyskania środków poprzez emisję długu, co może wpływać na wzrost kosztów jego obsługi ponoszonych w danym roku budżetowym. Powyższe względy tłumaczą słuszność wprowadzenia przedmiotowego przepisu, którego celem jest zwiększenie efektywnej polityki gospodarowania środkami publicznymi.

Odpowiadając na drugie pytanie, wyjaśnienia wymaga, iż oferty Banku Gospodarstwa Krajowego przedstawiane szkołom wyższym są przygotowywane indywidualnie i obejmują preferencyjne oprocentowanie środków uzależnione od stawek rynkowych (zazwyczaj WIBID ON lub WIBID 1M), a także preferencyjne stawki opłat i prowizji (za prowadzenie rachunków, za realizację przelewów krajowych i zagranicznych, użytkowanie systemu identyfikacji masowych płatności). W odpowiedzi na sugestie szkół wyższych bank inicjuje również projekty zmian w eksploatowanych systemach IT. W ostatnim okresie kilka szkół wyższych zdecydowało się na nawiązanie współpracy z BGK. Ponadto prowadzone są rozmowy z kolejnymi podmiotami w zakresie finansowania, obsługi bieżącej i gospodarowania ewentualnymi nadwyżkami środków, w efekcie których bank przedstawi oferty dopasowane do zgłaszanych indywidualnych potrzeb. Tempo i moment nawiązania współpracy klientów z bankiem są często uwa-

runkowane specyfiką ich działalności, np. część szkół wyższych preferuje realizację procesu zmiany obsługującego je banku w okresie wakacji. Doświadczenia banku wskazują, że niezwykle istotnym czynnikiem decydującym o nawiązaniu kompleksowej współpracy jest funkcjonalność systemów informatycznych, np. możliwości budowy automatycznych interfejsów wymiany danych systemów informatycznych szkół wyższych a banku. Zagadnienia te są przedmiotem zainteresowania banku i prowadzone są w tym obszarze odpowiednie prace.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że Bank Gospodarstwa Krajowego działa aktywnie na rynku podmiotów sektora finansów publicznych. Bank obsługuje ok. 140 sądów i prokuratur, oferując im zaawansowany technicznie system do obsługi sum depozytowych. Bank prowadzi także obsługę rozliczeń służb mundurowych, oferując m.in. rozliczenia bezgotówkowe za pomocą karty płatniczej BGK Visa Business Officium, dedykowanego instrumentu dla podmiotów z sektora finansów publicznych. Działania te stanowią uzupełnienie projektów o charakterze obligatoryjnym, związanych m.in. z konsolidacją finansów publicznych na podstawie ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, a także rozporządzenia ministra finansów z dnia 15 kwietnia 2010 r. w sprawie wolnych środków niektórych jednostek sektora finansów publicznych przyjmowanych przez ministra finansów w depozyt lub zarządzanie.

Uwzględniając powyższe, należy wskazać, że Bank Gospodarstwa Krajowego kontynuuje prace nad rozwojem oferty banku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Jasińskiego**

**w sprawie pogłębiania dna Wisły na obszarze
zbiornika włocławskiego (9757)**

Odpowiadając na zapytanie pana posła Wojciecha Jasińskiego z dnia 4 maja 2011 r., znak: SPS-024-9757/11, w sprawie pogłębiania dna Wisły na obszarze zbiornika włocławskiego, uprzejmie informuję, co następuje.

Kiedy dojdzie do realizacji projektu „Ekologiczne bezpieczeństwo stopnia wodnego Włocławek: modernizacja stopnia wodnego we Włocławku i poprawa bezpieczeństwa powodziowego zbiornika włocławskiego” w ramach pakietu 1. i 2.?

Na wniosek Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej (RZGW) w Warszawie na liście indykatywnej Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” umieszczony został projekt „Ekologiczne bezpieczeństwo stopnia wodnego Włocławek: modernizacja stopnia wodnego we Włocławku i poprawa bezpieczeństwa powodziowego zbiornika włocławskiego”. Realizacja projektu planowana była w ramach trzech pakietów:

- pakiet 1. – Przebudowa i remont obiektów stopnia wodnego w woj. kujawsko-pomorskim,
- pakiet 2. – Rozbudowa zapory bocznej Borowiczki i rozbudowa wałów wstecznych Słupianki i lewego wału Rosicy w woj. mazowieckim,
- pakiet 3. – Przebudowa dwóch zapór bocznych zbiornika włocławskiego: zapory w Nowym Duninowie, zapory Jordanów – Tokary – Radziwie oraz makroniwelacja w czaszy zbiornika w woj. mazowieckim.

W trakcie opracowywania dokumentacji technicznej okazało się, że przewidywane koszty całości robót znacznie przekraczają dotychczas szacowaną kwotę. Wobec braku możliwości zwiększenia całkowitej wartości projektu i konieczności ograniczenia jej do kwoty dyspozycyjnej 152,55 mln zł konieczna była rezygnacja w projekcie z pakietu 3., zawierającego m.in. makroniwelację w czaszy zbiornika włocławskiego.

Pomimo ww. trudności, z uwagi na znaczenie tego przedsięwzięcia dla ochrony przed powodzią, RZGW w Warszawie czyni starania o uzyskanie środków finansowych na jego realizację. Prace projektowe związane z pakietem 3. będą kontynuowane po uzyskaniu ostatecznej decyzji środowiskowej, która warunkuje zakończenie projektu i przystąpienie do robót. Procedura oceny oddziaływania na środowisko jest prowadzona przez prezydenta miasta Płocka. Od uwarunkowań zawartych w decyzji środowiskowej zależeć będzie również koszt oczyszczenia dna zbiornika i zagospodarowania urobku.

Do końca czerwca planowane jest złożenie wniosku o dofinansowanie projektu „Ekologiczne bezpieczeństwo stopnia wodnego Włocławek: modernizacja stopnia wodnego we Włocławku i poprawa bezpieczeństwa powodziowego zbiornika włocławskiego” obejmującego pakiet 1. i 2. Dla pakietu 1. RZGW w Warszawie posiada decyzję środowiskową, natomiast jest w trakcie uzyskiwania pozwolenia wodnoprawnego. Dla pakietu 2. RZGW w Warszawie posiada decyzję środowiskową oraz decyzję pozwolenia wodnoprawnego. Rozpoczęcie robót budowlanych w ramach realizacji projektu EB SW Włocławek planowane jest w 2012 r.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w zapytaniu pana posła Wojciecha Jasińskiego.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 15 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie postępowań prowadzonych
przez zlikwidowane wydziały pracy
w sądach rejonowych (9758)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie postępowań prowadzonych przez zlikwidowane wydziały pracy w sądach rejonowych, przesłane przy piśmie z dnia 19 maja 2011 r., nr SPS-024-9758/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę podnieść, że w Ministerstwie Sprawiedliwości prowadzone są systemowe prace racjonalizujące strukturę organizacyjną sądownictwa powszechnego, podjęte przede wszystkim w celu zapewnienia właściwego wykorzystania wysoko wyspecjalizowanej kadry orzeczniczej. W ramach wskazanych działań znoszone są niewielkie wydziały, w przypadku których poziom etatyżacji oraz wpływu spraw nie stanowi uzasadnienia dla potrzeby ich dalszego funkcjonowania.

Na podstawie przepisów rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 10 marca 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 60, poz. 303) z dniem 1 kwietnia 2011 r. zlikwidowane zostały 74 wydziały pracy w sądach rejonowych, w tym w województwie pomorskim wydziały pracy w sądach rejonowych w Kościerzynie, Kwidzynie i Starogardzie Gdańskim (okręg gdański) oraz Chojnicach i Lęborku (okręg słupski).

Jakkolwiek oceną celowości funkcjonowania niewielkich wydziałów pracy objęte zostały sądy rejonowe, do których wpływ spraw z repertoriów P i P-upr w 2009 r. nie przekroczył 120 lub gdzie etatyżacja pionu pracy nie przekraczała 0,5 etatu sędziowskiego, to jednak w wyniku konsultacji z zainteresowanymi prezesami sądów okręgowych zniesionych zostało także 15 wydziałów pracy w sądach rejonowych niespełniających wskazanych przesłanek. Sytuacja taka miała miejsce w przypadku zniesienia wydziałów pracy w sądach rejonowych w Kwidzynie, Lęborku i Starogardzie Gdańskim, które to zmiany organizacyjne zostały pozytywnie zaopiniowane przez prezesów sądów okręgowych w Gdańsku i Słupsku.

Jednocześnie informuję, że omawiana reorganizacja została poprzedzona szczegółową analizą obejmującą liczbę wpływających spraw i obsadę orzeczniczą wydziałów pracy przeznaczonych do likwidacji oraz komórek mających przejąć wpływ z tych wydziałów, jak też odległości pomiędzy miejscowościami stanowiącymi siedziby sądów pracy. Kwestie te były konsultowane z zainteresowanymi prezesami sądów okręgowych. W ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości

przeprowadzone analizy pozwoliły na stwierdzenie, że reorganizacja polegająca na zniesieniu niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie powinna spowodować wydłużenia czasu oczekiwania na rozpoznanie spraw pracowniczych. Należy bowiem mieć na uwadze, że co do zasady zniesione zostały wydziały pracy o niewielkim wpływie spraw, a odpowiednia do wpływu obsada orzecznicza komórek organizacyjnych przejmujących sprawy ze zlikwidowanych struktur daje gwarancję ich sprawnego rozstrzygnięcia. Niemniej jednak wielkość wpływu spraw do sądów rejonowych o rozszerzonej właściwości miejscowej w sprawach pracowniczych będzie przedmiotem stałego monitoringu.

Należy także podkreślić, iż zagwarantowane w konstytucji prawo do sądu realizowane być powinno przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy, co nie musi oznaczać niewielkiej odległości do siedziby sądu. Kwestie związane ze zwiększeniem fizycznej odległości do sądu nie mogą być więc postrzegane jako niosące istotne utrudnienie dla dochodzenia przez obywateli swych praw.

Odnosząc się do kolejnej kwestii podniesionej w zapytaniu pani poseł, wskazać trzeba, że obecnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) uniemożliwiają przekazanie rozpoznawania spraw pracowniczych do wydziałów cywilnych. W przypadku likwidacji wydziału pracy nie jest zatem możliwe pozostawienie spraw nierozpoznanych przez wskazaną komórkę organizacyjną w wydziale cywilnym właściwego dotychczas sądu rejonowego.

Pragnę przy tym zwrócić uwagę na specyfikę wydziałów pracy, gdzie często mamy do czynienia z okresowym, z reguły krótkotrwałym wzrostem wpływu spraw o jednorodnym charakterze, generowanym przez epizodyczne zdarzenie na lokalnym rynku pracy. Tego rodzaju wyjątkowa sytuacja dotyczyła Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Starogardzie Gdańskim, po likwidacji którego nierozpoznanych zostało 147 spraw z repertorium P. W przypadku natomiast zniesienia wydziałów pracy w sądach rejonowych w Chojnicach, Lęborku, Kościerzynie i Kwidzynie do właściwych aktualnie wydziałów pracy przekazanych zostało odpowiednio 76, 32, 9 i 46 nierozstrzygniętych spraw ze wskazanego repertorium. Uwzględniając niewielką liczbę tych spraw oraz fakt, iż w części z nich nie doszło jeszcze do rozpoczęcia postępowania sądowego, wskazać należy na niecelowość wprowadzenia „okresu przejściowego”, tym bardziej, że stanowiłoby to odstępstwo od zasady właściwości miejscowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

w sprawie tzw. szybkich pożyczek (9759)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz z dnia 2 maja br., przesłane przez pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, przy piśmie z dnia 19 maja br., znak: SPS-024-9759/11, w sprawie tzw. szybkich pożyczek, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Biorąc pod uwagę zakres ww. zapytania Ministerstwo Finansów zwróciło się do Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego z prośbą o zajęcie stanowiska.

W ocenie UKNF zapytanie pani poseł odnosi się do zapisów wprowadzonych rekomendacją T Komisji Nadzoru Finansowego, dotyczącą dobrych praktyk w zakresie zarządzania ryzykiem detalicznych ekspozycji kredytowych.

Podstawowym celem przedmiotowej rekomendacji jest poprawa zarządzania ryzykiem ekspozycji detalicznych w bankach, tak aby ograniczyć ilość złych kredytów, a w konsekwencji straty kredytowe. W tym zakresie intencją UKNF było wprowadzenie zmian eliminujących przypadki udzielania kredytów, które, na podstawie obiektywnych informacji, nie powinny być udzielone.

Założenie ograniczenia strat kredytowych realizuje podstawowy cel postawiony zarówno przed nadzorem, jak i bankami, jakim jest ochrona depozytów. Banki pożyczają powierzone im środki i powinny to robić z pełną tego świadomością i odpowiedzialnością. Dzięki poprawie zarządzania ryzykiem ograniczają straty kredytowe. Słabości procesu zarządzania ryzykiem przejawiają się m.in. w:

— pogorszeniu jakości portfeli kredytowych i wzroście rezerw (strat) z tego tytułu,

— nadmiernym zadłużaniu się klientów i przenoszeniu problemów w ramach systemu finansowego, które nieograniczone może prowadzić do zagrożenia stabilności sektora (świadczy o tym pośrednio rozwój i skutki kryzysu subprime w USA).

Z punktu widzenia nadzoru istotne jest zjawisko nadmiernego zadłużenia pojedynczych kredytobiorców, które świadczy o nieskuteczności rozwiązań w zakresie zarządzania ryzykiem. Zbyt łagodne warunki (będące wynikiem niedostatecznej identyfikacji ryzyka) mogą utwierdzać klientów banku w przekonaniu o nieograniczonej dostępności kredytów i zmniejszać ich samokontrolę. W zarządzaniu ryzykiem bank powinien uwzględniać wymóg stabilności i ostrożności przejawiający się między innymi uwzględnianiem w zasadach polityki kredytowej długoterminowej perspektywy zarządzania ryzykiem, wrażliwości na zmiany warunków otoczenia oraz oddziaływania na poziom ryzyka kredytowego poprzez dobór

klientów banku. Z tej perspektywy szczególnie istotna jest świadomość akceptacji określonego poziomu ryzyka. Posiadanie takiej świadomości może wynikać jedynie z uprzednio zgromadzonej wiedzy na temat klientów w oparciu o ocenę zdolności i wiarygodności kredytowej. Prawidłowa identyfikacja i pomiar ryzyka oraz określenie poziomu ryzyka akceptowalnego są niezbędnym minimum prawidłowego zarządzania ryzykiem kredytowym w banku. Inny argument, który przemawia za ostrożnością w badaniu zdolności kredytowej, to ograniczone doświadczenie naszego rynku i brak w wystarczającym zakresie danych historycznych. Jeśli modeli wspierających ocenę ryzyka nie zbudowano na podstawie szerokiego spektrum zjawisk, to nowe zagrożenia są odkrywane dopiero w momencie przekształcenia ryzyka w straty.

Celem nadzoru poprzez wprowadzenie rekomendacji T było ograniczenie finansowania klientów, którzy nie są w stanie na bieżąco regulować swoich zobowiązań. Brak przezorności w długiej perspektywie może doprowadzić do wzrostu ryzyka w sektorze. Należy dostrzegać negatywne skutki społeczne, które mogą być wynikiem „przekredytowania” klientów. Rekomendacja nie zawiera innego niż ocena zdolności kredytowej powodu odrzucania wniosków kredytowych, dlatego też w równy sposób traktuje wszystkie osoby czy też grupy osób charakteryzujące się poszczególnymi cechami.

Przygotowanie i wdrożenie zapisów rekomendacji T było podyktowane przede wszystkim obserwacją krajowego rynku, sektora bankowego oraz zmian zachodzących w strukturze ryzyka kredytowego banków. Z kolei weryfikacja zasad polityki zarządzania ryzykiem w bankach jest obowiązkiem nadzoru bankowego i w żadnym wypadku nie może być pozostawiona wyłącznie samym bankom, co zostało odzwierciedlone w zapisach rekomendacji T.

W ocenie UKNF obniżenie poziomu kredytów nieregularnych może doprowadzić do pozytywnych zmian w poziomie marż kredytowych (marż na pokrycie kosztów ryzyka) i przez to zwiększyć dostępność kredytów, kompensując ewentualne negatywne skutki związane z zaostrzonymi kryteriami ich udzielania. W związku z powyższym Urząd Komisji Nadzoru Finansowego nie rozważa możliwości dokonania zmian w przedmiotowej rekomendacji.

Natomiast zdając sobie sprawę z trudnej sytuacji finansowej, wielu konsumentów w kraju, pragnę panią poseł zapewnić, że Ministerstwo Finansów z dużą uwagą obserwuje zjawisko tzw. spirali zadłużenia kredytowego. Do Ministerstwa Finansów wpływają liczne skargi od klientów banków, którzy nie są w stanie spłacić zaciągniętych zobowiązań kredytowych, często wielokrotnie przewyższających ich dochody. O ile w przypadku niektórych osób fizycznych zaciągnięcie kredytu stanowi usprawiedliwioną konieczność życiową, to w przypadku banków udostępnianie środków finansowych osobie, w stosunku do której istnieje ryzyko niewypłacalności, może prowadzić nie tylko do naruszenia obowiązujących norm

szeroko pojętego prawa bankowego, ale w praktyce powodować powstawanie tzw. złych długów w portfelach kredytowych banków.

W doktrynie prawa bankowego panuje pogląd, iż obowiązek posiadania przez kredytobiorcę zdolności kredytowej ma charakter publicznoprawny i nie stanowi elementu cywilnoprawnego stosunku kredytu bankowego. Dlatego udzielenie kredytu przez bank osobie niemającej zdolności kredytowej nie powoduje nieważności zawartej umowy. W takim przypadku pewne konsekwencje mogą być wyciągnięte jedynie w stosunku do banku w ramach środków nadzoru bankowego. Bank ponosi odpowiedzialność za swoje decyzje kredytowe, dysponując jednak pewną swobodą oceny zdolności kredytowej jako niezależny podmiot prawa. W opinii Ministerstwa Finansów wprowadzenie rekomendacji T kładzie nacisk na bardziej wnikliwe niż dotychczas badanie zdolności kredytowej kredytobiorców, przy zachowaniu szczególnej ostrożności w zakresie identyfikacji ryzyka kredytowego.

Jednym z głównych warunków ochrony konsumentów na rynku usług finansowych jest konkurencja w sektorze bankowym, ubezpieczeniowym i firm inwestycyjnych. Każda interwencja na tym rynku powinna być przeanalizowana nie tylko pod kątem ewentualnych korzyści dla konsumentów, ale i strat ponoszonych przez instytucje finansowe. Zwiększenie bezpieczeństwa funkcjonowania krajowego sektora bankowego poprzez racjonalne ograniczenie ryzyka kredytowego pociąga za sobą konsekwencje w postaci lepszej ochrony depozytów, co stanowi podstawowy cel działalności nadzoru bankowego.

Biorąc pod uwagę określony w art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r., Nr 72, poz. 665, z późn. zm.) cel nadzoru, którym jest zapewnienie bezpieczeństwa środków pieniężnych gromadzonych na rachunkach bankowych, Ministerstwo Finansów nie znajduje wyraźnych podstaw podjęcia działań w kierunku ograniczania rekomendacji T Komisji Nadzoru Finansowego, dotyczącej dobrych praktyk w zakresie zarządzania ryzykiem detalicznych ekspozycji kredytowych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Wiesław Szczuka

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Michała Wojtkiewicza
i Jadwigi Wiśniewskiej**

**w sprawie pomiarów powierzchni zasiewów
przez ARiMR do wniosków o dopłaty
w pow. tarnowskim (9760)**

Odpowiadając na zapytanie pani poseł Jadwigi Wiśniewskiej oraz pana posła Michała Wojtkiewicza w sprawie pomiarów powierzchni zasiewów przez ARiMR do wniosków o dopłaty w powiecie tarnowskim, skierowaną do ministra rolnictwa i rozwoju wsi pismem, znak: SPS-024-9760/11, z dnia 19 maja 2011 r., uprzejmie przekazuję Panu Marszałkowi następujące wyjaśnienia.

Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, pełniąc rolę agencji płatniczej, zajmuje się wdrażaniem instrumentów współfinansowanych z budżetu Unii Europejskiej, m.in. płatności bezpośrednich, i odpowiada za ich prawidłowe wydatkowanie.

W celu zapewnienia prawidłowej obsługi i przyznawania środków finansowych zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 73/2009 – wcześniej rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 – wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej zobowiązane są do ustanowienia zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli (ZSZiK), w tym do prowadzenia systemu identyfikacji działek rolnych (ang. LPIS). System identyfikacji działek rolnych pozwala na jednoznaczny identyfikację położenia działki rolnej w przestrzeni, aktualnej powierzchni działki rolnej i kontrolę pod względem kwalifikowalności w odniesieniu do danego schematu pomocy.

Zgodnie z art. 17 ww. rozporządzenia system identyfikacji działek rolnych ustanawiany jest na podstawie map lub dokumentów ewidencji gruntów lub też innych danych kartograficznych. Korzysta się z technik skomputeryzowanego systemu informacji geograficznych, w tym najlepiej ortoobrazów lotniczych lub satelitarnych, przy zastosowaniu jednolitego standardu gwarantującego dokładność co najmniej równą dokładności kartografii w skali 1:10 000.

Dane dotyczące działek rolnych zawarte w LPIS powinny być dokładne, rzetelne i aktualne, a obszar kwalifikowany działek rolnych musi odpowiadać powierzchni rzeczywistej.

Jednocześnie, zgodnie z art. 6 Rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r., system identyfikacji działek rolnych stosowany jest na poziomie działek referencyjnych takich jak działka katastralna lub na poziomie bloku produkcyjnego, co gwarantuje jednoznaczny identyfikację każdej działki referencyjnej. Na potrzeby systemu płatności jednolitej lub systemu jednolitej płatności obszarowej odnośnie do każdej działki referencyjnej określa się

maksymalny kwalifikowalny obszar. W nawiązaniu do powyższego państwa członkowskie zobowiązane są do zapewnienia wiarygodnego sposobu identyfikacji działek rolnych poprzez wyznaczenie maksymalnego kwalifikowalnego obszaru (powierzchnia ewidencyjno-gospodarcza PEG). Maksymalny kwalifikowalny obszar stanowi powierzchnia gruntów rolnych spełniających kryteria określone w art. 124 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009, obejmująca m.in. grunty orne, trwałe użytki zielone, uprawy trwałe oraz ogródki przydomowe, a także elementy krajobrazu podlegające zachowaniu w obrębie działki rolnej obejmujące w szczególności drzewa będące pomnikami przyrody (objęte ochroną na podstawie przepisów o ochronie przyrody), oczka wodne o łącznej powierzchni mniejszej niż 100 m² oraz rowy do 2 m szerokości. Obszar ten wyznaczany jest przez ARiMR na podstawie pomiaru powierzchni użytkowanej rolniczo na obrazie ortofotomapy w granicach działki ewidencyjnej jako różnica powierzchni pomiędzy powierzchnią całkowitą działki ewidencyjnej a terenami nieuprawnionymi do płatności (np. lasy, wody, drogi, siedliska mieszkalne itp.), których granice są określone na podstawie ortofotomapy.

Natomiast dane z ewidencji gruntów i budynków (EGiB) są wykorzystywane jedynie w zakresie identyfikacji i lokalizacji przestrzennej działki rolnej (unikalny identyfikator działki ewidencyjnej) oraz powierzchni całkowitej działki ewidencyjnej z urzędowego rejestru, jakim jest EGiB.

Ponadto należy podkreślić, że definicja gruntów rolnych kwalifikujących się do płatności bezpośrednich (art. 124 ust. 2 RR Nr 73/2009), na podstawie której wyznaczany jest maksymalny kwalifikowalny obszar (PEG), różni się od definicji użytków rolnych określonych w rozporządzeniu ministra rozwoju regionalnego i budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 38, poz. 454, ze zm.), na podstawie której określane są powierzchnie użytków rolnych w ewidencji gruntów i budynków (EGiB). Użytki rolne zgodnie bowiem z ww. rozporządzeniem to także grunty rolne zabudowane, grunty pod stawami, rowy. A zatem powierzchnie użytków rolnych określone w systemie EGiB nie mogą stanowić powierzchni referencyjnej dla płatności bezpośrednich.

Rolnik, składając wniosek o przyznanie płatności, powinien podać powierzchnie działek rolnych – powierzchnię użytkowaną rolniczo (nie powierzchnię działek ewidencyjnych). Definicja działki rolnej opisana jest m.in. w instrukcji wypełnienia wniosku na poszczególne kampanie. Działka rolna jest to grunt kwalifikowany do dopłat JPO/UPO, który rolnik określa co roku zgodnie ze stanem faktycznym na gruncie.

Pragnę także wyjaśnić, iż zgodnie z art. 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 państwa członkowskie przeprowadzają kontrole administracyjne oraz kontrole na miejscu wniosków o pomoc w celu prawidłowej weryfikacji warunków kwalifikowalno-

ści do przyznania pomocy. Mają one na celu porównanie danych zadeklarowanych przez rolnika we wniosku ze stanem faktycznym w terenie i są przeprowadzane w gospodarstwach producentów, którzy zostali wytypowani do kontroli przez zintegrowany system zarządzania i kontroli (ZSZiK), obsługiwany przez ARiMR.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 powierzchnia działki rolnej podczas kontroli na miejscu określana jest za pomocą wszelkich środków spełniających minimalną jakość pomiaru przynajmniej równoważną wymaganej przez obowiązujące na poziomie Wspólnoty normy techniczne. Tolerancja pomiaru jest określona przy uwzględnieniu 1,5-metrowej strefy buforowej okalającej obwód działki rolnej. Maksymalna tolerancja w odniesieniu do każdej działki rolnej nie może przekroczyć wartości bezwzględnej 1,0 ha.

Płatności bezpośrednie przyznawane są do kwalifikujących się gruntów rolnych, tj. gruntów, które były utrzymane w dobrej kulturze rolnej na dzień 30 czerwca 2003 r. i są użytkowane rolniczo oraz są utrzymywane zgodnie z normami określonymi w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie minimalnych norm (Dz. U. Nr 39, poz. 211). W sytuacji gdy niemożliwe jest stwierdzenie prowadzenia na danej działce działalności rolniczej, wówczas może nastąpić odmowa przyznania płatności do takich gruntów. Natomiast w przypadku nieprzestrzegania wspomnianych norm zostać zastosowana redukcja płatności.

Wspomniane wyżej kontrole przeprowadza Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zgodnie z art. 30 ust. 1 ustawy o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz. U. z 2008 r. Nr 170, poz. 1051, z późn. zm.)

Jednocześnie, zgodnie z art. 30 ust. 2 cytowanej ustawy, prezes agencji może powierzyć przeprowadzenie kontroli, o których mowa w ust. 1, jednostkom organizacyjnym dysponującym odpowiednimi warunkami organizacyjnymi, kadrowymi i technicznymi, określonymi na podstawie art. 34 ust. 1 pkt 1 niniejszej ustawy.

Z kolei warunki, jakie powinny spełnić jednostki organizacyjne realizujące kontrole, zostały zamieszczone w § 2 ust. 1 pkt 3a rozporządzenia MRiRW z dnia 14 marca 2007 r. w sprawie warunków, jakie powinny spełniać jednostki organizacyjne, którym można powierzyć przeprowadzanie kontroli dotyczących płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz. U. z 2007 r. Nr 57, poz. 383, z późn. zm.), zgodnie z którym osobami wykonującymi kontrole po stronie wykonawcy mogą być osoby, które posiadają wykształcenie wyższe w zakresie rolnictwa lub ogrodnictwa lub wykształcenie średnie rolnicze lub ogrodnicze albo wykształcenie wyższe w zakresie geodezji i kartografii lub wykształcenie średnie geodezyjne.

Czynności kontrolne w ramach kontroli na miejscu przeprowadzane przez agencję bądź na jej zlece-

nie są wykonywane przez osoby posiadające imienne upoważnienie wydane przez prezesa ARiMR. Ponadto osoby upoważnione do wykonywania czynności kontrolnych mają prawo do:

- wstępu na teren gospodarstwa rolnego;
- żądania pisemnych lub ustnych informacji związanych z przedmiotem kontroli;
- wglądu do dokumentów związanych z przedmiotem kontroli, sporządzania z nich odpisów, wyciągów lub kopii oraz zabezpieczania tych dokumentów;
- pobierania próbek do badań;
- żądania okazywania i udostępniania danych informatycznych, odpowiednio art. 31 ust. 1 i 5 ww. ustawy o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego.

Ponadto zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa kontrole na miejscu mogą być przeprowadzane bez powiadomienia rolnika i podczas jego nieobecności. Możliwość ta wynika z art. 27 rozporządzenia KE 1122/2009 oraz art. 31, ust. 4, ww. ustawy o płatnościach, zgodnie z którym: „Czynności kontrolne mogą być wykonywane podczas nieobecności rolnika także wówczas, gdy rolnik został zawiadomiony o kontroli zgodnie z art. 27 ust. 1 rozporządzenia 1122/2009”. W świetle powyższego kontrola działek może zostać przeprowadzona przez osoby upoważnione do wykonywania czynności kontrolnych podczas nieobecności rolnika, a ponadto nieobecność rolnika podczas kontroli nie ma wpływu na ważność wyników tej kontroli.

Dodatkowo, składając wniosek o przyznanie płatności, rolnik poprzez złożony na ostatniej stronie wniosku własnoręczny podpis wyraża zgodę na przeprowadzenie czynności kontrolnych w jego gospodarstwie.

Odnosząc się do przedstawionej w zapytaniu sytuacji zeszłorocznej powodzi, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W przypadku wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności lub działania siły wyższej w rozumieniu art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 możliwe jest przyznanie w pełnej wysokości płatności bezpośrednich do gruntów rolnych niespełniających norm lub gruntów niekwalifikujących się, pod warunkiem że dochowane zostaną procedury z tym związane, określone w art. 75 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009, tj. poinformowanie na piśmie agencji oraz przedstawienie stosownych dowodów w terminie 10 dni roboczych od daty ustania tych okoliczności. Z kolei rodzaje tych dowodów określa rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 12 marca 2007 r. w sprawie rodzajów dowodów potwierdzających działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności (Dz. U. Nr 46, poz. 308, z późn. zm.).

Zgodnie z ww. rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 12 marca 2007 r. w przypadku szkód wyrządzonych przez deszcze nawalne dowodem takim jest protokół oszacowania szkód w upra-

wach rolnych spowodowanych przez suszę, grad, deszcz nawalny sporządzony przez komisję powołaną przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce wystąpienia szkód, o której mowa w przepisach w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (§ 1 pkt 3) lub – w przypadku, gdy nie powołano takiej komisji oraz uprawy nie zostały objęte umową ubezpieczenia – pisemne oświadczenia potwierdzające wystąpienie szkody w uprawach rolnych sporządzone zgodnie ze wzorem udostępnionym przez prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa przez dwóch świadków, którzy nie są domownikami rolnika w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników (§ 1 pkt 3b).

Jednocześnie należy podkreślić, iż w związku z powodzią, która miała miejsce w 2010 r., ministra rolnictwa i rozwoju wsi w dniu 9 lipca 2010 r. wydał rozporządzenie zmieniające wspomniane rozporządzenie w sprawie rodzajów dowodów (...). Wprowadzone tym rozporządzeniem zmiany legislacyjne umożliwiły odstępianie od naliczania sankcji:

a) za nieterminowe złożenie wniosków o przyznanie płatności bezpośrednich, jeśli nieterminowość ta była spowodowana wystąpieniem nadzwyczajnych okoliczności lub siły wyższej;

b) w przypadku gdy szkody powstałe na skutek powodzi dotyczyły nie tylko szkód w uprawach rolnych, lecz także zasady wzajemnej zgodności, np. brak możliwości spełnienia wymogu dotyczącego posiadania planu nawożenia.

Wprowadzone przepisy umożliwiły uznawanie za dowód wystąpienia powodzi w 2010 r. pisemnego oświadczenia o wystąpieniu powodzi sporządzonego przez rolnika albo przez dwóch świadków, którzy nie są domownikami rolnika w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Dodatkowo pragnę poinformować, iż w celu uproszczenia zasad przyznawania płatności w przypadkach działania siły wyższej lub wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności ustawą z dnia 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 54, poz. 278) uchylono przepis upoważniający ministra właściwego do spraw rozwoju wsi do określenia w drodze rozporządzenia rodzajów dowodów potwierdzających działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności. Oznacza to, że w sprawie dowodów, które mogą w danym przypadku stanowić potwierdzenie działania siły wyższej lub wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności, rozstrzyga obecnie kierownik biura powiatowego agencji.

Należy przy tym zaznaczyć, że każda sprawa rozpatrywana jest indywidualnie, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności faktycznych i dowodów występujących w sprawie, a uznanie danego przypadku za działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności albo odmowa takiego uznania następuje, zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego,

w decyzji w sprawie przyznania płatności obszarowych, płatności cukrowej, płatności do pomidorów oraz płatności do krów i owiec.

Mam nadzieję, że przekazane przeze mnie informacje w wyczerpujący sposób odpowiadają na zawarte w zapytaniu kwestie.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marii Nowak**

**w sprawie działań, jakie zamierza podjąć
Ministerstwo Spraw Wewnętrznych
i Administracji przeciw organizacjom
i stowarzyszeniom o charakterze kibicowskim
w związku z zapowiedziami premiera
Donalda Tuska o likwidacji problemu
tzw. pseudokibiców, a także jak się ma
zapowiadane wzmoczenie walki ze stadionowym
bandytyzmem do ewidentnego
w skali ostatnich trzech lat wzrostu
bezpieczeństwa na stadionach (9761)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 19 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9761/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pani Marii Nowak w sprawie działań, jakie zamierza podjąć MSWiA przeciw organizacjom i stowarzyszeniom o charakterze kibicowskim w związku z zapowiedziami premiera Donalda Tuska o likwidacji problemu tzw. pseudokibiców, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie z całą stanowczością należy stwierdzić, że działania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji nie są w żaden sposób wymierzone przeciw organizacjom czy stowarzyszeniom kibiców. Pragnę także podkreślić, iż Policja nie zamierza stosować żadnych działań represyjnych w stosunku do organizacji i stowarzyszeń o charakterze kibicowskim. Należy bowiem odróżnić działania zmierzające do zapobiegania czynom karalnym oraz egzekwujące obowiązujące normy prawne od czynności represyjnych, niemających swojego uzasadnienia w przepisach prawa.

Kwestia niewłaściwych zachowań na polskich stadionach osób nazywających siebie kibicami jest z pewnością jedną z najbardziej nagłośnionych w ostatnim czasie. Tzw. pseudokibice wywodzą się częstokroć ze środowisk przestępczych, dając na stadionach upust swojej agresji. Problem tzw. pseudokibiców na

stadionach piłkarskich nie jest zresztą bolączką wyłącznie polską. Przez szereg lat państwa zachodniej i północnej Europy próbowały i próbują nadal się z nim uporać.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji podejmuje szereg działań mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa uczestnikom masowych imprez sportowych, w tym meczów piłki nożnej. Ponadto należy wspomnieć, że przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 31 maja 2011 r. projekt ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, a także o zapewnieniu bezpieczeństwa w związku z organizacją turnieju finałowego UEFA EURO 2012, mający na celu stworzenie niezbędnego otoczenia prawnego dla sprawnego zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012, przewiduje m.in. szereg rozwiązań zmierzających do skuteczniejszego zwalczania zachowań chuligańskich na stadionach.

Projekt powyższej ustawy zawiera m.in. przepisy:

- obligujące do wyposażenia w elektroniczny system identyfikacji osób wszystkich obiektów, na których prowadzone są mecze piłki nożnej;

- umożliwiające odmowę wydania zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej, w przypadku gdy obiekt nie jest wyposażony w elektroniczny system identyfikacji osób;

- umożliwiające stosowanie zakazu klubowego na meczach wyjazdowych oraz jego orzekanie za naruszenie regulaminu na meczu wyjazdowym, umożliwiającego odmowę sprzedaży biletu wstępu osobie, co do której zachodzi uzasadnione podejrzenie, że w czasie trwania imprezy masowej może ona stwarzać zagrożenie dla bezpieczeństwa imprezy masowej;

- penalizujące używanie kominiarki lub innego elementu odzieży do utrudniania rozpoznania twarzy (dotychczas zachowanie takie mogło być zabronione wyłącznie na podstawie regulaminu imprezy masowej);

- umożliwiające ukaranie organizatora za niezbędne zapewnienie bezpieczeństwa imprezy masowej m.in. w zakresie ochrony porządku publicznego, zabezpieczenia pod względem medycznym oraz odpowiedniego stanu technicznego obiektów budowlanych wraz ze służącymi tym obiektom instalacjami i urządzeniami technicznymi;

- penalizujące wdzieranie się na teren imprezy masowej (nowy art. 60 ust. 1a);

- penalizujące prowokowanie kibiców do działań zagrażających bezpieczeństwu w miejscu i w czasie trwania masowej imprezy sportowej.

Zapewnienie bezpieczeństwa imprez sportowych obejmuje szereg różnorodnych inicjatyw i działań, w tym o charakterze szeroko rozumianych działań profilaktycznych adresowanych do środowiska kibiców. Policja inicjuje i prowadzi szereg projektów ad-

resowanych do kibiców, a także współuczestniczy w wielu programach i akcjach edukacyjnych, których celem jest promowanie właściwych postaw na widowniach sportowych. Wśród nich na szczególną uwagę zasługują:

— program „Pseudokibic”, realizowany przez KWP w Rzeszowie poprzez prelekcje w szkołach gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych z udziałem policjantów, funkcjonariuszy Straży Miejskiej oraz piłkarzy drużyn, których kibice są wobec siebie nastawieni negatywnie, a także przedstawiciele klubów sportowych;

— program „Kibic z klasą”, realizowany przez Komendę Miejską Policji w Sosnowcu wspólnie z Urzędem Miejskim w Sosnowcu, MOSiR-em, Okręgowym Związkiem Piłki Nożnej oraz sosnowieckimi klubami. Program jest adresowany do uczniów sosnowieckich szkół gimnazjalnych, a jego głównym celem jest ograniczenie postaw chuligańskich występujących na trybunach aren sportowych;

— program „Kibic”, realizowany przez stołecznych policjantów wspólnie z klubem sportowo-piłkarskim „Polonia Warszawa”, kierowany do uczniów szkół podstawowych, gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych, wśród których ma propagować i kształtować pożądane na imprezach sportowych zachowania pozbawione agresji, szowinizmu oraz antagonizmów klubowych;

— program „Potrafię kibicować – EURO 2012”, kierowany do młodzieży gimnazjalnej, realizowany przy współudziale piłkarzy Ruchu Chorzów i Górnik Zabrze (porozumienie o wdrażaniu programu podpisali również przedstawiciele władz pięciu gmin powiatu mikołowskiego). Program zakłada m. in. spotkania uczniów z piłkarzami Ruchu Chorzów i Górnik Zabrze oraz policjantami.

Należy także podkreślić, że zredukowanie poziomu zagrożeń i poprawa społecznego poczucia bezpieczeństwa podczas organizowanych imprez masowych (w tym meczów piłki nożnej) stanowi jeden z celów programu „Razem bezpiecznie”.

W obliczu zagrożeń związanych ze zdiagnozowanymi problemami na stadionach w 2009 r. polska Policja – wzorem formacji innych państw zachodnioeuropejskich – powołała instytucję spottersa. Od tego czasu Policja organizuje cykliczne szkolenia dla policjantów, którzy realizują przedsięwzięcia związane z tą problematyką, bądź są przewidziani do współpracy ze środowiskiem kibiców. Policjanci – spottersi realizują zadania o charakterze prewencyjnym i edukacyjnym, starając się jednocześnie zasymilować ze środowiskiem kibiców.

Jednocześnie zaznaczyć należy, że zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 62, poz. 504, z późn. zm.), który stanowi, że za bezpieczeństwo imprezy masowej w miejscu i w czasie jej trwania odpowiada organizator wyposażony w szereg służących temu instrumentów prawnych określonych w ustawie. Policja interweniuje w miejscu i w czasie impre-

zy masowej wyłącznie na wniosek organizatora, gdy jego działania okazują się niewystarczające lub nieskuteczne.

W celu umożliwienia efektywnego zatrzymywania sprawców przestępstw i wykroczeń stadiony piłkarskie muszą zapewnić możliwość identyfikacji wszystkich uczestników imprez. Służą do tego między innymi elektroniczne systemy ograniczonego dostępu na obiekt i systemy monitoringu wizyjnego. Przyjęta taktyka pozwala zminimalizować możliwości wystąpienia aktów zbiorowej agresji lub paniki oraz narażenia osób postronnych.

Należy podkreślić, że wszelkie ewentualne czynności Policji wobec stowarzyszeń czy organizacji kibicowskich mogą być podejmowane wyłącznie w zgodzie z obowiązującym prawem. Wobec tego, w sytuacji gdy oprawa (bądź jej część) meczu wyczerpuje znamiona przestępstwa lub wykroczenia (np. wyrażanie treści o zabarwieniu rasistowskim i ksenofobicznym, używanie materiałów pirotechnicznych), należy mieć na uwadze konsekwencje prawne w postaci działań ze strony organów ścigania, zmierzających do ustalenia i pociągnięcia do odpowiedzialności sprawców czynów zabronionych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra – członka Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Matuszczaka**

**w sprawie uprawnień emerytalnych
funkcjonariuszy Służby Celnej i przebiegu prac
nad projektem ustawy emerytalnej (9762)**

Szanowny Panie Marszałku! Poniżej przesyłam odpowiedź na zapytanie posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie uprawnień emerytalnych funkcjonariuszy Służby Celnej i przebiegu prac nad projektem ustawy emerytalnej.

Ustawa z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (zwana dalej ustawą o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) w zakresie podmiotowym nie wymienia funkcjonariuszy służby celnej bowiem w artykule 1 czytamy „Funkcjonariuszom Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wy-

wiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej, zwanym dalej funkcjonariuszami, zwolnionym ze służby, przysługuje z budżetu państwa, na zasadach określonych w ustawie, zaopatrzenie emerytalne z tytułu wysługi lat lub w razie całkowitej niezdolności do służby, a członkom ich rodzin - w razie śmierci żywiciela” Służba Celna podlega pod powszechny system ubezpieczeń społecznych. Oznacza to, że: wiek przechodzenia na emeryturę wynosi 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn (dotyczy to funkcjonariuszy urodzonych po 1948 r.); od uposażeń funkcjonariuszy celnych odprowadzana jest składka na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, wypadkowe); a wysokość emerytury jest liczona uwzględniając zgromadzone składki emerytalne oraz wiek przejścia na emeryturę.

Celem prac zespołu, w którym udział biorą przedstawiciele strony społecznej reprezentowanej przez związki zawodowe służb mundurowych oraz Konwent Dziekanów Wojska Polskiego jest wypracowanie propozycji zmian mając na celu większą efektywność tego systemu oraz stworzenie warunków dla wydłużenia okresu aktywności zawodowej będących ofertą do wyboru dla osób w służbie i obejmujących całościowo nowo wstępujących do służby po wejściu w życie tych rozwiązań. Natomiast przywołane w zapytaniu Pana Posła propozycje zmiany dotyczące wysokości zasiłku chorobowego jest przedmiotem regulacji zupełnie innych przepisów tj. projektu ustawy o racjonalizacji uposażeń służb mundurowych a nie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy będącej głównym przedmiotem prac. Trudno wyciągać również wnioski o wypracowaniu propozycji przepisów dyskryminujących funkcjonariuszy celnych skoro rozmowy dotyczą ustawy, która nie obejmuje swym zasięgiem tych funkcjonariuszy.

Z poważaniem

Minister – członek Rady Ministrów
Michał Boni

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Matuszczaka**

w sprawie egzekucji na zaspokojenie bieżących świadczeń alimentacyjnych z odprawy z tytułu zwolnienia ze służby (9763)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 19 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9763/11)

przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Zbigniewa Matuszczaka w sprawie egzekucji na zaspokojenie bieżących świadczeń alimentacyjnych z odprawy z tytułu zwolnienia ze służby uprzejmie informuję, że wobec wniesionej przez zainteresowanego prośby w sprawie słuszności potrącenia z odprawy z tytułu zwolnienia ze służby, w wyniku ponownej analizy zagadnienia i oceny sposobu, w jaki Nadbużański Oddział Straży Granicznej rozpatrzył wniosek ww. dotyczący potrąconej części odprawy na zaspokojenie bieżącego świadczenia alimentacyjnego, nie dopatrzone się w przedmiotowej sprawie zaniedbań ani uchybień prawnych.

Ponownej oceny sprawy dokonano w oparciu o całość dokumentacji będącej w posiadaniu Biura Finansów KGSG, branej pod uwagę przy rozpatrywaniu przedmiotowej kwestii przez Nadbużański Oddział Straży Granicznej oraz Komendę Główną Straży Granicznej na przestrzeni 2010 r.

Badając stan faktyczny niniejszej sprawy, Biuro Finansów KGSG zważyło, iż zainteresowany w piśmie z dnia 16 kwietnia 2010 r. zwrócił się do komendanta Nadbużańskiego Oddziału SG z żądaniem zwrotu potrąconej części odprawy, w związku ze zwolnieniem ze służby w Straży Granicznej, natomiast w drugim piśmie także z dnia 16 kwietnia 2010 r. zażądał rozstrzygnięcia, w drodze decyzji administracyjnej, o jego uprawnieniu do odprawy z tytułu zwolnienia ze służby, w tym o jej wysokości z uwzględnieniem wszelkich potrąceń. W odpowiedzi na te żądania pismem z dnia 17 maja 2010 r. komendant Nadbużańskiego Oddziału SG poinformował skarżącego, iż jego żądania nie znajdują oparcia na gruncie przepisów ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 234, poz. 1997, z późn. zm.) oraz obowiązujących do niej aktów wykonawczych. Ponadto podkreślił, że wyrokiem z dnia 16 marca 2010 r., sygn. akt III SAB/Lu/09 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie oddalił skargę zainteresowanego na bezczynność komendanta Nadbużańskiego Oddziału SG w przedmiocie wydania decyzji administracyjnej w sprawie zasadności potrącenia części odprawy z tytułu zwolnienia ze służby na świadczenie alimentacyjne. Odnosząc się do żądania wydania decyzji administracyjnej o uprawnieniu do odprawy, komendant uznał, że jest ono bezprzedmiotowe i nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa. Wskazał również, iż decyzje administracyjne wydawane są wówczas, gdy istnieje przepis ustawy stanowiący materialnoprawną podstawę ich wydania, natomiast w dacie zwolnienia skarżącego ze służby taka podstawa prawna nie istniała, gdyż prawo do odprawy i jej wysokość wynika z art. 118 ust. 1 pkt 1 i art. 119 ustawy o Straży Granicznej. Dlatego też bezprzedmiotowe jest wydawanie decyzji o uprawnieniu uregulowanym wprost przez ustawodawcę. Jako dodatkowy argument komendant Nadbużańskiego Oddziału SG wskazał fakt, iż skarżący nie jest już funkcjonariuszem Straży Granicznej oraz że odprawa została już wypłacona

i dlatego wydawanie decyzji za czas wstecz nie jest dopuszczalne.

Według informacji przedstawionych przez KGSG w przedmiotowej sprawie, merytoryczne rozstrzygnięcie komendanta Nadbużańskiego Oddziału Straży Granicznej było prawidłowe w zakresie wnioskowanego przez wyżej wskazanego zwrotu potrąconej części odprawy. Zgodnie z art. 131 ustawy o Straży Granicznej „z uposażenia funkcjonariuszy mogą być dokonywane potrącenia na podstawie sądowych i administracyjnych tytułów wykonawczych oraz na podstawie przepisów szczególnych (...) Przez uposażenie, o którym mowa w ust. 1, rozumie się uposażenie zasadnicze, dodatki do uposażenia, odprawę wymienioną w art. 118 oraz świadczenia określone w art. 116 i 121”. W dalszej części ustawy ustawodawca nie przewidział wyjątku, jeśli chodzi o dokonywanie potrąceń na poczet alimentów zarówno zaległych, jak też bieżących. Zgodnie z ogólną zasadą przewidzianą w art. 6 Kodeksu postępowania administracyjnego, organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa, zaś ustawą regulującą uprawnienia oraz sposób działania zarówno komendanta głównego Straży Granicznej, jak i komendantów oddziałów Straży Granicznej (będących terenowymi organami Straży Granicznej) jest ustawa o Straży Granicznej. W świetle zatem obowiązujących przepisów tej ustawy pragmatycznej oraz aktów okołoustawowych egzekucja z odprawy należności na poczet bieżących świadczeń alimentacyjnych jest prawnie dopuszczalna.

Dodatkowo należy wskazać, że potrącenia na zaspokojenie należności z tytułu świadczeń alimentacyjnych dokonywane na wniosek wierzyciela organ realizuje obligatoryjnie. Szczegółowe kwestie dokonywania takich potrąceń uregulowane są w wydanym na podstawie art. 131 ust. 4 ustawy o Straży Granicznej rozporządzeniu ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 6 maja 2002 r. w sprawie dokonywania potrąceń z uposażenia funkcjonariuszy Straży Granicznej. (Dz. U. Nr 66, poz. 606). Zgodnie z § 4 ust. 2 tego aktu prawnego „potrącenia na zaspokojenie należności z tytułu świadczeń alimentacyjnych oraz należności z tytułu odpowiedzialności majątkowej za szkody wyrządzone w mieniu Skarbu Państwa znajdującym się w trwałym zarządzie Straży Granicznej mogą być dokonywane również bez postępowania egzekucyjnego – na wniosek wierzyciela – po przedłożeniu przez niego tytułu wykonawczego bądź dobrowolnego zobowiązania do zapłaty odszkodowania”. Tak więc dokonywanie potrąceń na wniosek wierzyciela jest obowiązkowe, oznacza również, że jest realizowane bez dokonywania egzekucji przez komornika, oczywiście po złożeniu przez wierzyciela stosownego tytułu wykonawczego.

W niniejszej sprawie potrącenie przez organ należności związanych z zabezpieczeniem bieżących świadczeń alimentacyjnych z odprawy zainteresowanego nie nastąpiło bezprawnie. Takie przesłanki istniały w obliczu legalnej egzekucji przedmiotowej czę-

ści odprawy wynikającej z obligatoryjnej realizacji przez organ sądowy tytułu wykonawczego. Zarówno ustawa o Straży Granicznej w cytowanym już art. 131, jak i rozporządzenie wykonawcze wydane na jej podstawie nie precyzują, iż mają być to potrącenia realizowane na zabezpieczenie należności z tytułu jedynie zaległych świadczeń alimentacyjnych.

Z tego względu w analizowanej sprawie organ dokonał prawidłowego naliczenia i potrącenia części przysługującej zainteresowanemu odprawy, wynikającego z sądowego tytułu wykonawczego na zaspokojenie bieżących świadczeń alimentacyjnych przysądzonych na rzecz syna zainteresowanego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Edwarda Czesaka
i Józefa Rojka**

**w sprawie interwencji funkcjonariuszy Policji
opisanej w tygodniku „Uważam Rze”
z dnia 26 kwietnia 2011 r. (9764)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 19 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9764/11) przekazującego zapytanie posłów na Sejm RP pana Edwarda Czesaka i pana Józefa Rojka w sprawie interwencji funkcjonariuszy Policji opisanej w tygodniku „Uważam Rze” z dnia 26 kwietnia 2011 r., uprzejmie informuję, że w publikacji prasowej nie określono daty, miejsca (lotniska, ewentualnie trasy lotu itp.), co pozwoliłoby na dokonanie konkretnych sprawdzeń.

Na podstawie przekazanych ogólnych informacji brak jest możliwości dokonania stosownych ustaleń i ewentualnego odniesienia się do kwestii zawartych w wystąpieniu poselskim.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 3 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie możliwości udzielenia pomocy
sadownikom z woj. kujawsko-pomorskiego
w związku z utratą przyszłych zbiorów owoców
z powodu mrozów (9765)**

Panie Marszałku! W związku z przesłanym przy piśmie z dnia 19 maja 2011 r., znak SPS-024-9765/11, zapytaniem posła Grzegorza Roszaka w sprawie możliwości udzielenia pomocy sadownikom z woj. kujawsko-pomorskiego w związku z utratą przyszłych zbiorów owoców z powodu mrozów uprzejmie informuję Pana Marszałka, że producenci rolni poszkodowani w wyniku tegorocznych ujemnych skutków przeziimowania lub przymrozków wiosennych, poza odszkodowaniami wypłacanymi przez zakłady ubezpieczeń, mogą ubiegać się w ramach obowiązujących przepisów o:

1. Kredyty preferencyjne na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej udzielane na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.) oraz poręczenia i gwarancje spłaty ww. kredytów bankowych. Warunkiem uruchomienia linii kredytów na wznowienie produkcji jest dokonanie oszacowania strat przez komisję powołaną przez wojewodę w ciągu dwóch miesięcy od dnia stwierdzenia skutków ww. niekorzystnych zjawisk atmosferycznych oraz wystąpienie wojewody do ministra rolnictwa i rozwoju wsi w wnioskiem o uruchomienie linii kredytowej w ciągu trzech miesięcy od dnia stwierdzenia skutków niekorzystnych zjawisk atmosferycznych.

Kredyt inwestycyjny (nKL/01) może zostać przeznaczony m.in. na przywrócenie produktywności poprzez zakup kwalifikowanego materiału szkółkarskiego na odtworzenie sadu. Natomiast kredyt obrotowy (nKL/02) może zostać przeznaczony na zakup rzeczowych środków do produkcji rolnej (kwalifikowanego materiału siewnego, nawozów mineralnych, środków ochrony roślin, paliwa na cele rolnicze, inwentarza żywego zaliczanego zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości do środków obrotowych, matek pszczelich użytkowych i reprodukcyjnych, pasz treściwych i koncentratów paszowych dla zwierząt gospodarskich, materiałów opałowych do ogrzewania szklarni i tuneli, pasz objętościowych).

Oprocentowanie kredytów bankowych na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w których wystąpiły szkody spowodowane m.in. przez ujemne skutki przeziimowania i przymrozki wiosenne dla producen-

tów rolnych, którzy ubezpieczyli co najmniej 50% powierzchni upraw rolnych lub co najmniej 50% liczby zwierząt gospodarskich wynosi 0,1% w skali roku. Kredytobiorcy, którzy nie posiadają takich umów, płacą obecnie odsetki od ww. kredytów w wysokości 3,65% w skali roku.

O powyższe kredyty mogą ubiegać się osoby fizyczne posiadające pełną zdolność do czynności prawnych, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, jeżeli wysokość poniesionej szkody przekracza:

— 30% średniej rocznej produkcji rolnej w gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej z trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły szkody, lub średniej z trzech lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiły szkody, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej wielkości produkcji w przypadku szkód w uprawach rolnych i zwierzętach gospodarskich,

— kwotę 1050 zł – w przypadku szkód w środku trwałym.

Procedura ubiegania się o kredyt obejmuje:

— uzyskanie opinii wojewody dotyczącej w szczególności zakresu i wysokości doznanych szkód, których oszacowania dokonała komisja powołana przez wojewodę,

— złożenie wniosku o kredyt w banku wraz z kompletem wymaganych dokumentów.

W danym roku banki mogą udzielać kredytów w terminach:

— do 31 grudnia tego samego roku – w przypadku zgód na uruchomienie linii kredytowych wydanych przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi w okresie od 1 stycznia do 31 maja,

— do 30 czerwca następnego roku – w przypadku zgód na uruchomienie linii kredytowych wydanych przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi w okresie od 1 czerwca do 31 grudnia.

Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa udziela również gwarancji i poręczeń spłaty bankowych kredytów kłęskowych do wysokości 80% wykorzystanej kwoty przyznanego kredytu bankowego, nie więcej niż 100 tys. zł.

Umowy o współpracy w zakresie dopłat do oprocentowania kredytów preferencyjnych podpisały następujące banki: Bank Gospodarki Żywnościowej SA, Mazowiecki Bank Regionalny SA, Bank Polskiej Spółdzielczości SA, Gospodarczy Bank Wielkopolski SA, ING Bank Śląski SA, Bank BPH SA, Bank Zachodni WBK SA i Bank Polska Kasa Opieki SA.

2. Zastosowanie przez prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego na podstawie art. 41a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291, z późn.zm.) pomocy w opłacaniu bieżących składek na ubezpieczenie społeczne oraz regulowaniu zaległości z tego tytułu w formie odraczania terminu płatności składek i rozkładania ich na dogodne raty, a także umarzanie w całości lub w czę-

ści bieżących składek na indywidualny wniosek rolnika.

3. Zastosowanie na podstawie art. 700 Kodeksu cywilnego przez prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych pomocy w formie odraczania, rozkładania na raty, umarzania w części lub w całości należności agencji.

4. Udzielenie przez wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast ulg w podatku rolnym na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.).

Pomoc w spłacie zobowiązań wobec Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Agencji Nieruchomości Rolnych oraz urzędów gmin udzielana jest w formule de minimis.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że w przypadku preferencyjnych kredytów inwestycyjnych udzielanych na podstawie ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w okresie objętym umową kredytu bank może:

a) stosować prolongatę spłaty rat kapitału i odsetek, o ile określony w umowie kredytu termin ich spłaty jeszcze nie minął,

b) wydłużyć okres kredytowania poza przewidziany w umowie kredytu, o ile określony w umowie kredytu okres kredytowania jeszcze nie minął i pod warunkiem poinformowania o tym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

W przypadku wystąpienia nieprzewidzianych, losowych i niezawinionych przez kredytobiorcę okoliczności uniemożliwiających terminową spłatę kredytów preferencyjnych (np. długotrwała niezdolność do pracy, udokumentowany brak zapłaty za dostarczone produkty rolne, poniesienie szkód w wyniku choroby zwierząt lub złych warunków atmosferycznych), udzielonych z dopłatami do oprocentowania Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, okres spłaty kredytu może zostać wydłużony do trzech lat.

Natomiast w przypadku preferencyjnych kredytów obrotowych na wznowienie produkcji (tzw. kłeskowych), udzielanych na podstawie ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r., w okresie objętym umową kredytu bank może stosować prolongatę spłaty rat kapitału i odsetek do dwóch lat, przy czym okres stosowania przez agencję dopłat do oprocentowania kredytu nie może przekroczyć czterech lat. Bank może wydłużyć okres spłaty kredytu poza maksymalny okres spłaty przewidziany w umowie kredytu, lecz po upływie tego okresu agencja nie będzie stosowała dopłat, a oprocentowanie kredytu nie może być wyższe niż wynikające z umowy zawartej pomiędzy agencją a bankiem.

Ponadto uprzejmie informuję Pana Marszałka, że opracowany został projekt rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie z dnia 13 września 2010 r. w sprawie szczególnych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich

działań zapobiegawczych” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, w którym zaproponowano rozszerzenie katalogu zdarzeń powodujących straty w gospodarstwie rolnym, w przypadku zaistnienia których możliwe będzie ubieganie się o pomoc w ramach tego działania, o suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, huragan, piorun i lawinę.

W celu usprawnienia systemu ubezpieczeń upraw rolnych i zwierząt gospodarskich w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi przygotowany został projekt założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich oraz ustawy o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego. Zaproponowane w założeniach zmiany w ustawie o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich mają na celu wykorzystanie środków budżetu unijnego oraz zachęcenie zakładów ubezpieczeń do zawierania umów ubezpieczenia. Proponuje się również podwyższenie maksymalnych stawek taryfowych ubezpieczenia upraw rolnych, do których będą stosowane dopłaty do składek. Aktualnie ww. założenia są przedmiotem uzgodnień międzyresortowych.

Odnosnie rozszerzenia dostępu do nowoczesnych środków ochrony roślin oraz możliwości korzystania z preparatów, które u nas są zakazane, a dopuszczone do stosowania w krajach Unii Europejskiej, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że od dnia 14 czerwca 2011 r. stosowane będzie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywę Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG, które wprowadza zasadnicze zmiany w procedurze dopuszczania środków ochrony roślin do obrotu, poprzez wdrożenie rejestracji strefowej oraz wzajemnego uznawania zezwoleń pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej. Dla rejestracji środków ochrony roślin ustanowione zostały trzy strefy (północna, centralna i południowa). Polska w ramach strefy centralnej będzie współpracować z Belgią, Czechami, Republiką Federalną Niemiec, Irlandią, Luksemburgiem, Węgrami, Holandią, Austrią, Rumunią, Słowenią, Słowacją i Wielką Brytanią.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1107/2009 wprowadza zasady wzajemnego uznawania zezwoleń. Posiadacz zezwolenia udzielonego w jednym państwie członkowskim może złożyć wniosek o jego uznanie w innym państwie członkowskim należącym do tej samej sfery lub do innej strefy, jeżeli jest to ten sam środek ochrony roślin. Państwo członkowskie, które otrzymało taki wniosek, podejmuje decyzję w terminie 120 dni od dnia otrzymania tego wniosku.

Wprowadzenie mechanizmu wzajemnego uznawania zezwoleń pomiędzy państwami członkowskimi oraz ścisłej współpracy państw członkowskich przy ocenie wniosków (dla upraw polowych ocena w ramach trzech stref, dla upraw w szklarniach, pomiesz-

czeniu i zaprawiania nasion ocena dla całej UE) oraz szereg innych zmian wynikających z przepisów rozporządzenia nr 1107/2009 przyczyni się z pewnością do usprawnienia procesu rejestracji środków ochrony roślin i skrócenia czasu wprowadzania nowych produktów na rynek, a tym samym do ujednoczenia rynku środków ochrony roślin w dalszej perspektywie.

Zarówno ustawa z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, jak i rozporządzenie nr 1107/2009 regulują zasady dopuszczania do obrotu środków ochrony roślin w ramach importu równoległego (w rozporządzeniu używany jest termin: handel równoległy). Środek ochrony roślin, który uzyskał zezwolenie w jednym państwie członkowskim (państwie członkowskim pochodzenia), może być wprowadzany do obrotu i stosowany w innym państwie członkowskim (państwie członkowskim wprowadzenia), jeżeli to państwo członkowskie ustali, że skład danego środka ochrony roślin jest identyczny ze składem środka ochrony roślin, który uzyskał zezwolenie na jego terytorium (środka referencyjnego). Pozwolenia na handel równoległy będą udzielane w terminie 45 dni roboczych od dnia otrzymania kompletnego wniosku.

Przepisy rozporządzenia nr 1107/2009 w dalszym ciągu będą obowiązywały wszystkie państwa członkowskie UE do wydawania zezwoleń i prowadzenia rejestrów środków ochrony roślin dopuszczonych do obrotu na ich terytorium. Dlatego też w dalszym ciągu nie będzie możliwy bezpośredni zakup środków ochrony roślin w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej i ich stosowanie na terytorium Polski.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ryszarda Zbrzyznego**

**w sprawie postępowań koncesyjnych
na poszukiwanie i eksploatację złóż rud miedzi
(9766)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 19 maja 2011 r., znak: SPS-024-9766/11, przekazującego zapytanie posła Ryszarda Zbrzyznego w sprawie postępowań koncesyjnych na poszukiwanie i eksploatację złóż rud miedzi, przedstawiam stanowisko w sprawie.

Na obszarze Nowego Zagłębia Miedziowego zwanego Legnicko-Głogowskim Okręgiem Miedziowym

(LGOM) prowadzona jest obecnie działalność wydobywcza przez KGHM Polska Miedź SA na mocy następujących koncesji:

- koncesja nr 231/93 z dnia 7 grudnia 1993 r. (część złoża „Lubin-Małomice”);
- koncesja nr 232/93 z dnia 7 grudnia 1993 r. (część złoża „Lubin-Małomice”);
- koncesja nr 233/93 z dnia 7 grudnia 1993 r. (część złoża „Rudna”);
- koncesja nr 234/93 z dnia 7 grudnia 1993 r. (złóże „Polkowice”);
- koncesja nr 235/93 z dnia 7 grudnia 1993 r. (złóże „Sieroszowice”);
- koncesja nr 10/95 z dnia 9 maja 1995 r. (złóże „Radwanice Wschód”);
- koncesja nr 24/96 z dnia 24 czerwca 1996 r. (część złoża „Rudna”);
- koncesja nr 16/2004 z dnia 25 listopada 2004 r. (złóże „Głogów Głęboki-Przemysłowy”).

Ponadto KGHM Polska Miedź SA prowadzi działalność rozpoznawczą na mocy koncesji nr 20/2008/p z dnia 30 kwietnia 2008 r. na rozpoznawanie złoża rud miedzi „Gaworzyce” oraz koncesji nr 13/2009/p z dnia 31 marca 2009 r. na rozpoznawanie złoża rud miedzi „Radwanice”. Wymienione obszary zlokalizowane są w północno-zachodniej części LGOM, a przywołanych koncesji udzielono odpowiednio na okres 7 i 9 lat. Jednocześnie dnia 20 kwietnia 2009 r. spółka otrzymała na okres 6 lat koncesję nr 23/2009/p na poszukiwanie i rozpoznawanie złoża rud miedzi w obszarze synkliny grodzieckiej (Stare Zagłębie Miedziowe).

KGHM Polska Miedź SA nie jest obecnie jedynym podmiotem poszukującym rud miedzi na obszarze Polski. Dnia 22 stycznia 2008 r. „Duluth Poland” sp. z o.o. (obecnie „Polmetal” sp. z o.o.) uzyskała koncesję nr 5/2008/p na poszukiwanie polimetalicznego złoża z miedzią, srebrem i ołowiem w rejonie miejscowości Niemstów-Wielowieś, sąsiadującym ze złożem „Lubin-Małomice” w LGOM. Koncesja obowiązuje do 21 stycznia 2014 r.

Ponadto dnia 30 grudnia 2010 r. minister środowiska udzielił Śląsko-Krakowskiej Kompanii Górnictwa Metali sp. z o.o. (dalej zwanej SKKGM) koncesji nr 48/2010/p na poszukiwanie złoża rud miedziowo-polimetalicznych w rejonie Iłowej i Bolesławca, a następnie dnia 7 kwietnia 2011 r. spółka ta uzyskała koncesję nr 6/2011/p na poszukiwanie złoża rud miedziowo-polimetalicznych w rejonie Osiecznica-Nowiny. Oba obszary poszukiwań zlokalizowane są na północny zachód od rejonu Starego Zagłębia Miedziowego.

Jednocześnie dnia 3 czerwca 2011 r. minister środowiska udzielił kolejnych 7 koncesji na rzecz Ostrzeszów Copper sp. z o.o., Mozów Copper sp. z o.o. oraz Zielona Góra Copper sp. z o.o. na poszukiwanie złóż rud miedzi i srebra w obszarach położonych na terenie powiatów milickiego i trzebnickiego w woj. dolnośląskim, powiatów krotoszyńskiego, ostrowskiego, ostrzeszowskiego i rawickiego w woj. wielkopolskim

oraz zielonogórskiego, krośnieńskiego, świebodzińskiego, nowosolskiego i wschowskiego w woj. lubuskim. Zaden z tych siedmiu obszarów nie był przedmiotem sporu ani na skutek złożenia konkurencyjnego wniosku KGHM, ani żadnego innego podmiotu.

Wyjaśniając okoliczności przyznania w dniu 7 kwietnia 2011 r. koncesji nr 6/2011/p spółce SKKGM przy jednoczesnej odmowie przyznania tej koncesji KGHM Polska Miedź SA, stwierdzić należy, że przywołane decyzje wydano po niezwykle wnikliwej i długotrwałej analizie obu wniosków. W wyniku przeprowadzonego rozpoznania stanu faktycznego (także poprzez przeprowadzenie rozprawy administracyjnej z udziałem przedstawicieli obu podmiotów) ustalono, iż nie ma możliwości pogodzenia interesów spółek poprzez jednoczesne udzielenie koncesji obu podmiotom na całym wnioskowanym obszarze czy poprzez jego podział między wnioskodawców. Z uwagi na to, iż oba wnioski spełniały określone przepisami prawa wymogi formalne, organ koncesyjny zobowiązany był do podjęcia rozstrzygnięcia na podstawie przesłanek merytorycznych zawartych we wnioskach. Analiza akt sprawy uwzględniała przebadanie wielu okoliczności, które z merytorycznego punktu widzenia (realizacji zakładanej przez wnioskodawców celu działalności) miały decydujące znaczenie dla podejmowanych decyzji.

W sytuacji, w której dwa podmioty złożą konkurencyjne wnioski dotyczące tej samej działalności w tym samym obszarze, interes publiczny (art. 7 K.p.a.) przemawia za udzieleniem koncesji temu z nich, który w większym stopniu spełni potrzeby związane z racjonalnym gospodarowaniem złożami kopalni oraz kompleksowym ich wykorzystaniem (art. 125 i 126 ustawy Prawo ochrony środowiska). Interes publiczny związany z racjonalnym wykorzystaniem zasobów środowiska, jakimi są także złoża kopalni, zgodnie z przeprowadzoną analizą przemawiał za udzieleniem koncesji na rzecz SKKGM. Wniosek tej spółki dotyczył wyraźnie większej powierzchni niż wniosek KGHM, obejmując jednocześnie swym zasięgiem w całości obszar wniosku KGHM. Za udzieleniem koncesji na rzecz SKKGM przemawiała możliwość rozpoznania całej struktury geologicznej regionu (bez pozostawiania żadnych nieobjętych działalnością poszukiwawczą fragmentów górotworu) przy wykorzystaniu wyników prac zarówno z tego obszaru, jak i bezpośrednio sąsiadujących terenów objętych koncesją dla SKKGM z 2010 r., wykonywanych z zastosowaniem tej samej metodyki i z użyciem tego samego oprzyrządowania. Udzielenie koncesji na mniejszy obszar, zgodnie z wnioskiem KGHM, położony pomiędzy obszarami obowiązujących już koncesji, doprowadziłoby do sytuacji, w której fragment przestrzeni nieobjęty działalnością poszukiwawczą pozostałby nierozpoznany, a tym samym bezpowrotnie nieopłacalny ekonomicznie do zagospodarowania w przyszłości. Z uwagi na powyższe koncesji udzieleno SKKGM, co jednocześnie oznaczało konieczność odmowy udzielenia koncesji na rzecz KGHM.

W celu pełnego wyjaśnienia okoliczności związanych z przedmiotowymi postępowaniami uprzejmie informuję, że pierwszy wniosek w tym zakresie wpłynął od SKKGM do ministra środowiska dnia 8 listopada 2007 r. i obejmował obszar kilkakrotnie razy większy niż wniosek KGHM, który wpłynął do organu 22 listopada 2007 r.

Prowadząc postępowania z obu wniosków, działając na podstawie ówczesnie obowiązujących przepisów środowiskowych, minister środowiska zwrócił się z pismem do regionalnego dyrektora ochrony środowiska o zaopiniowanie w zakresie konieczności zawieszenia postępowania w związku ze stwierdzeniem możliwości znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia na obszary Natury 2000.

W obu przypadkach RDOŚ stwierdził potrzebę uzyskania decyzji środowiskowej. W tej sytuacji zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami środowiskowymi minister środowiska zawiesił postępowania z wniosków obu spółek do czasu uzyskania stosownych decyzji środowiskowych. W sytuacji, gdy postępowanie pozostaje zawieszona, organ koncesyjny nie posiada żadnej wiedzy o czynnościach wykonywanych przez zainteresowane podmioty ani też o postępowaniach toczących się w danych sprawach przed innymi organami czy datach ich wszczęcia.

Dnia 18 stycznia 2008 r. do ministra środowiska wpłynął jeszcze jeden wniosek KGHM na poszukiwanie rud miedzi (synklina grodziecka), częściowo pokrywający się z częścią południową obszaru objętego wnioskiem SKKGM. Planowany obszar badań zlokalizowano poza obszarami Natury 2000 i w stosunku do niego nie było potrzeby zawieszania postępowania. W czasie gdy postępowanie z wniosku SKKGM pozostawało zawieszona, minister środowiska w dniu 20 kwietnia 2009 r. udzielił koncesji KGHM na obszar obejmujący w części obszar wniosku SKKGM, która nie zaskarżyła tej decyzji, chociaż była stroną postępowania.

W piśmie z dnia 29 czerwca 2010 r. SKKGM wycofała swój wniosek z dnia 8 listopada 2007 r. o udzielenie koncesji. W konsekwencji organ umorzył to postępowanie. Następnie spółka w piśmie z dnia 30 czerwca 2010 r. wystąpiła z nowymi wnioskami o udzielenie koncesji na poszukiwanie złóż rud miedzi, modyfikując zakres prac zaplanowany przy wniosku z 2007 r. i dzieląc wnioskowany obszar na 3 fragmenty, wyłączając z niego obszar, na który minister środowiska udzielił w 2009 r. koncesji KGHM. Jeden wniosek obejmował dwa niesporne fragmenty, a drugi wniosek część środkową, częściowo pokrywającą się z wnioskiem KGHM złożonym w listopadzie 2007 r.

Z uwagi na to, że wnioski te wpłynęły w nowym stanie prawnym (dnia 15 listopada 2008 r. weszła w życie nowa ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko), organ był zobligowany do rozpatrzenia tych wniosków w części dotyczącej obszarów Natury 2000 z zastosowaniem nowych przepisów. Regulacje te dla

przedsięwzięć związanych z obszarami Natury 2000 nie przewidują obowiązku uzyskania decyzji środowiskowej, a jedynie skróconą procedurę w zakresie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na te obszary.

Jednocześnie nadmienić należy, że oba podmioty, tj. KGHM oraz SKKGM, w opisanych postępowaniach były traktowane równo z zachowaniem obowiązujących w danym czasie przepisów. Świadczy o tym także fakt, iż o każdej czynności podejmowanej w tych sprawach obie spółki były informowane, będąc wzajemnie stronami postępowania. W tej sytuacji posiadały pełną wiedzę o stanie obu postępowaniach i dysponowały prawem do wypowiedzi w ich zakresie na każdym etapie ich prowadzenia. Spółka KGHM została zawiadomiona także wtedy, gdy minister środowiska umarzał postępowanie z wniosku SKKGM po jego wycofaniu przez tę spółkę oraz gdy wszczął nowe postępowanie po złożeniu przez nią zmodyfikowanego wniosku.

Obecnie przed ministrem środowiska nie toczy się żadne postępowanie ani z wniosku KGHM, ani innego podmiotu o udzielenie koncesji na poszukiwanie lub rozpoznawanie złóż rud miedzi czy wydobywanie miedzi ze złóż.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Henryk Jacek Jezierski

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie podpisania przez Polskę
kontraktu gazowego z Katarzem (9768)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Zbigniewa Kozaka wraz grupą posłów, sygn. pisma SPS-024-9768/11 z dnia 19 maja 2011 r., w sprawie podpisania kontraktu gazowego z Katarzem, przesłane do ministra skarbu państwa za pośrednictwem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, informuję, co następuje.

W roku 2009 zawarte zostały dwie umowy pomiędzy PGNiG SA oraz Qatargas Operating Company Ltd. W dniu 15 kwietnia 2009 r. zawarto umowę ramową (Heads of Agreement), a w dniu 29 czerwca 2009 r. umowę Sales and Purchase Agreement.

Informacje o zawarciu ww. umów zostały opublikowane m.in. na stronie internetowej PGNiG SA w raportach bieżących, które są powszechnie dostępne (raport nr 35/2009 i 78/2009), oraz zostały przekazane Komisji Nadzoru Finansowego, Giełdzie Pa-

pierów Wartościowych oraz do Polskiej Agencji Prasowej.

Przedmiotem umów z Qatargas Operating Company Ltd. jest:

- dostawa LNG realizowana od 2014 r. przez okres 20 lat w wysokości ok. 1 mln t LNG rocznie,
- dostawa realizowana będzie na zasadzie Ex-Ship,
- punktem dostawy będzie terminal LNG w Świnoujściu,
- wartość umowy (SPA) uzależniona jest od cen notowań ropy naftowej na rynkach światowych.

Szczegółowe ustalenia powyższych umów, zgodnie ze standardową procedurą stosowaną w PGNiG SA przy umowach na zakup gazu, zostały oznaczone jako dokumenty niejawnne.

Minister skarbu państwa nie prowadził negocjacji ww. umów. Jednak zgodnie z zapisami § 17 ust. 2 pkt 1 Statutu PGNiG SA „Akcjonariusz Skarb Państwa reprezentowany przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa wyraża, w formie pisemnej, zgodę na zmianę istotnych postanowień obowiązujących umów handlowych dotyczących importu gazu ziemnego do Polski oraz na zawarcie nowych takich umów handlowych”. Z powyższych względów Zarząd PGNiG SA był zobowiązany uzyskać zgodę ministra skarbu państwa na ich zawarcie. Przedmiotowe umowy z Katarzem podpisane zostały przez przedstawicieli Zarządu PGNiG SA.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Najwyższa Izba Kontroli w 2010 r. zakończyła kontrolę działań związanych z zawarciem umów dotyczących dostaw gazu skroplonego z Kataru. W wystąpieniu pokontrolnym NIK pozytywnie oceniła pod względem legalności i gospodarności podejmowane przez PGNiG SA w latach 2005–2010 działania, które doprowadziły do zawarcia umów na dostawy gazu skroplonego z Kataru. W opinii NIK przystąpienie do rozmów z partnerem katarskim było działaniem gospodarnym, a podpisanie za zgodą ministra skarbu państwa umowy należyście zabezpieczają interesy strony polskiej i zapewniają wystarczającą pewność dostaw oraz gwarantują bezpieczeństwo finansowe. Biorąc pod uwagę pozytywną ocenę działań, NIK nie stwierdziła nieprawidłowości.

W kwestii porównania cen, po których będzie realizowany kontrakt PGNiG w stosunku do kontraktu z dostawcami do Japonii, pragnę wskazać, iż brak jest oficjalnie publikowanych informacji dotyczących między innymi warunków cenowych kontraktów gazowych. Szczegółowe dane dotyczące zawieranych kontraktów traktowane są jako tajemnica handlowa przedsiębiorstwa.

Wyjaśniając kwestię kontraktu gazowego z Rosją, należy wskazać, iż negocjacje prowadzone były zarówno na poziomie rządowym, jak i na poziomie spółek. Aneks nr 35 do tzw. kontraktu jamalskiego zawarty 29 października 2010 r. został wynegocjowany i podpisany przez Zarząd PGNiG po uzyskaniu akceptacji ministra skarbu państwa. Natomiast mini-

ster gospodarki odpowiedzialny był za wynegocjowanie i podpisanie protokołów na poziomie międzyrządowym wnoszących zmiany do stosownych porozumień z roku 1993 oraz 2003.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

w sprawie dostaw ropy naftowej (9769)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie panów posłów Zbigniewa Kozaka, Leonarda Krasulskiego i Maksa Kraczkowskiego w sprawie dostaw ropy, przekazane przy piśmie z dnia 19 maja 2011 r. (znak: SPS -024-9769/11), uprzejmie informuję, co następuje.

Projekt przedłużenia rurociągu Odessa – Brody do Płocka (OBP) jest podstawowym elementem Euroazjatyckiego Korytarza Transportu Ropy Naftowej (EAKTR), którego realizacja wpisana jest zarówno w „Politykę energetyczną Polski do 2030 roku” (dokument z 10 listopada 2009 r.), jak i „Politykę rządu RP dla przemysłu naftowego w Polsce” (dokument z 6 lutego 2007 r.).

Zgodnie z „Programem działań wykonawczych na lata 2009–2012” stanowiącym załącznik do „Polityki energetycznej Polski do 2030 roku” podmiotem koordynującym realizację projektu pn. „Budowa rurociągu naftowego Brody – Płock, z możliwością jego przedłużenia do Gdańska lub w kierunku zachodnim”, jest Międzynarodowe Przedsiębiorstwo Rurociągowo „Sarmatia” sp. z o.o., w którym 24, 75% udziałów posiada PERN „Przyjaźń” SA (pozostali udziałowcy to Azerbejdżan, Gruzja i Ukraina – po 24,75% oraz Litwa – 1%).

Powyższy projekt został wpisany na listę podstawową projektów indywidualnych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko” 2007–2013. Na dofinansowanie realizacji tego projektu zarezerwowane zostały środki unijne w wysokości 495 mln PLN.

Zgodnie z harmonogramem dla projektu budowy rurociągu naftowego Brody – Płock prace nad projektem powinny przebiegać w następujących terminach:

1) studium wykonalności:

— studium wykonalności dla budowy rurociągu naftowego Brody – Płock z możliwością jego przedłu-

żenia do Gdańska lub w kierunku zachodnim – do dnia 10 grudnia 2010 r.,

— wniosek do I etapu aplikacji o dofinansowanie projektu ze środków POIS – do dnia 10 grudnia 2010 r.,

— raport o szczegółowym przebiegu trasy rurociągu naftowego Brody – Płock – do dnia 31 stycznia 2011 r.,

— raport o oddziaływaniu projektu na środowisko wraz z uzyskaniem wymaganych decyzji środowiskowych – do dnia 29 czerwca 2012 r.,

— ostateczny wniosek (wraz z załącznikami) o dofinansowanie projektu ze środków zarezerwowanych w ramach POIS – do dnia 01 października 2012 r.;

2) projektowanie – koniec I połowy 2013 r.:

— projekt koncepcyjny/budowlany stacji – 02.04.2013 r.,

— szczegółowe trasowanie rurociągu – 03.06.2013 r.;

3) umowy i finansowanie – koniec I połowy 2014 r.:

— umowa międzyrządowa – 01.09.2012 r.,

— przygotowanie umowy rządu przyjmującego – 01.03.2013 r.,

— finalizacja umów z firmami – 30.08.2013 r.,

— zbieranie funduszy – 02.06.2014 r.;

4) pozwolenia i pozyskanie terenu pod inwestycje – koniec I połowy 2014 r.;

5) zamówienia i kontrakty – II połowa 2015 r.;

6) prace budowlane i montażowe – koniec 2015 r.:

— budowa rurociągu – 30.10.2015 r.,

— rozpoczęcie fazy eksploatacyjnej – 31.12.2015 r.

W ramach prac nad przedmiotowym projektem zostały zrealizowane i podjęte przez MPR „Sarmatia” sp. z o.o. następujące działania:

1) zakończono opracowanie studium wykonalności dla projektu „Budowa rurociągu naftowego Brody – Płock (...)” i wniosku o dofinansowanie projektu;

2) w dniu 31 stycznia 2011 r. zakończono prace nad przygotowaniem raportu o przebiegu trasy planowanego rurociągu. Długość proponowanej trasy od Brodów do Adamowa wynosi 371 km, z czego 120 km przebiegać będzie przez terytorium Ukrainy, zaś 251 km – przez terytorium Polski;

3) zgodnie z harmonogramem prac rozpoczęto przygotowanie raportu o oddziaływaniu projektu na środowisko. Wytyczono korytarz przebiegu trasy rurociągu dla celów środowiskowych, wstępnie ustalono zakres prac związanych z obserwacją środowiskową, wyznaczono najbardziej wrażliwe tereny z punktu widzenia oddziaływania projektu na środowisko oraz zaproponowano najmniej uciążliwe dla środowiska techniczne rozwiązania ich przejścia,

4) w dniu 14 lutego 2011 r. udziałowiec MPR „Sarmatia” sp. z o.o., spółka O.S.A. „Ukrtransnafta” zakończyła prace nad odwróceniem kierunku wykorzystania rurociągu naftowego Odessa – Brody i rozpoczęła transport kaspiskiej ropy naftowej do odbiorców na Białorusi. Ponadto MPR „Sarmatia” sp. z o.o. kontynuuje współpracę z Komisją Europejską w celach uzyskania dodatkowego wsparcia dla realizacji przedmiotowego projektu, w tym także finansowego.

Zgodnie z zapisami „Polityki energetycznej Polski do 2030 r.” na szczeblu rządowym prowadzone były działania dyplomatyczne mające na celu zapewnienie optymalnego współdziałania partnerów tego międzynarodowego projektu oraz działania na rzecz zapewnienia jego finansowania. Działania te obejmowały:

1) wsparcie dyplomatyczne na arenie międzynarodowej (temat ten jest umieszczany w agendzie i omawiany w trakcie spotkań komisji międzyrządowych ds. współpracy gospodarczej z Kazachstanem, Azerbejdżanem i Ukrainą, jak też w agendach spotkań dwustronnych), w protokołach posiedzeń ww. komisji. Strony potwierdzały swoje zainteresowanie realizacją projektu oraz gotowością podjęcia działań gwarantujących sprawny przesył kaspijskiej ropy rurociągiem Odessa – Brody – Płock;

2) w ramach powołanej przez Komisję Europejską w marcu 2011 r. High Level Group on North-South Interconnections utworzona została grupa robocza ds. naftowych. Celem grupy jest identyfikacja połączeń infrastrukturalnych na osi północ – południe państw uczestniczących (Polska, Czechy, Słowacja, Węgry, Chorwacja, Rumunia), które stanowiłyby zabezpieczenie dostaw ropy naftowej do regionu w sytuacji zakłóceń dostaw szlakami obecnymi (system rurociągów „Przyjaźń”). Polska zabiegała podczas wszystkich spotkań o wpisanie na listę projektów spełniających ww. kryteria projektu Odessa – Brody – Płock oraz budowę II nitki Rurociągu Pomorskiego. W raporcie przygotowanym na posiedzenie High Level Group w dniu 6 czerwca 2011 r. Komisja Europejska wskazała zasadność realizacji wskazanych przez Polskę projektów infrastrukturalnych, zaznaczając, iż miałyby one znaczenie dywersyfikacyjne nie tylko dla Polski, ale także dla regionu Europy Centralnej;

3) promowanie idei wypracowania na poziomie Unii Europejskiej narzędzi wspierających realizację inwestycji m.in. poprzez rozszerzenie systemu TEN-E na infrastrukturę naftową (odpowiednie zapisy zostały ujęte w stanowisku rządu do komunikatu UE priorytety w odniesieniu do infrastruktury energetycznej do 2030 r. i w latach następnych”, przyjętym przez KSE w dniu 3 stycznia br.;

4) podjęcie działań mających na celu zapewnienie możliwości uzyskania wsparcia z funduszy wspólnotowych, tj. Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko” na lata 2007–2013, oraz takich inicjatyw, jak partnerstwo wschodnie na budowę infrastruktury mającej znaczenie dla bezpieczeństwa Polski.

Ponadto w dniach 3–4 lutego 2011 r. podczas oficjalnej wizyty w Polsce prezydenta Ukrainy jednym z podjętych tematów w zakresie współpracy gospodarczej była kwestia budowy rurociągu Odessa – Brody – Gdańsk. Efektem tej wizyty było podpisanie przez prezydentów Polski i Ukrainy mapy drogowej wyznaczającej kierunku współpracy gospodarczej na lata 2011–2012, w tym w obszarze energetyki, gdzie wskazane są tematy dotyczące EAKTR, tj. uzyskanie wsparcia politycznego i finansowego dla projektu Eu-

roazjatyckiego Korytarza Transportu Ropy Naftowej, oraz przygotowanie planu wspólnych działań w zakresie budowy rurociągu Brody – Płock.

Należy zwrócić uwagę, iż podczas oficjalnej wizyty na Ukrainie w dniu 13 kwietnia br. premier Donald Tusk potwierdził zainteresowanie Polski projektem Odessa – Brody – Płock, zaznaczając, że projekt ten ma strategiczne znaczenie dla polskiej strategii energetycznej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam przekonanie, że będą one stanowiły wyczerpującą na obecnym etapie odpowiedź na pytanie zgłoszone przez panów posłów w zapytaniu poselskim.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów

w sprawie zabezpieczenia prawnego
strategii rozwoju Grupy Lotos SA (9770)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanego przy piśmie SPS-024-9770/11 z dnia 19 maja 2011 r. zapytania posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie zabezpieczenia prawnego strategii rozwoju Grupy Lotos SA, działając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów do udzielenia odpowiedzi na przedmiotowe zapytanie, uprzejmie informuję, iż przyjęta przez Radę Nadzorczą Grupy Lotos SA w dniu 16 listopada 2010 r. „Strategia Grupy Kapitałowej Grupy Lotos SA do roku 2015” zakłada kontynuację dotychczasowej polityki nakierowanej na stymulowanie zrównoważonego rozwoju działalności podstawowej, tj. poszukiwania i wydobywania węglowodorów, pogłębionego przerobu surowca w kierunku produkcji paliw oraz handlu wysokomarżowymi produktami naftowymi, z koncentracją na nadzrędnym celu strategicznym, jakim jest budowa wartości dla akcjonariuszy.

Strategicznymi celami Grupy Kapitałowej Grupy Lotos SA do roku 2015 w poszczególnych segmentach działalności podstawowej są:

1) w obszarze wydobywczym – zwiększenie wydobycia węglowodorów, zgodnie z priorytetami polityki energetycznej Polski do roku 2030, poprzez:

– zwiększenie bezpieczeństwa dostaw ropy przetwarzanej w rafinerii poprzez posiadanie bezpośredniego dostępu do złóż węglowodorów,

– osiągnięcie wzrostu produkcji węglowodorów poprzez realizację programów zwiększania wydobywania ropy i gazu ziemnego ze złóż na morzu i lądzie w kraju i za granicą;

2) w obszarze handlowym – maksymalizacja efektu ekonomicznego w zakresie sprzedaży benzyny, oleju napędowego i paliwa lotniczego poprzez elastyczne sterowanie strumieniem produktowym i dalsze umacnianie pozycji rynkowej;

3) w obszarze rafineryjnym – utrzymanie wysokiej konkurencyjności w grupie rafinerii europejskich oraz optymalne wykorzystanie posiadanych aktywów, jak też aktywów obejmowanych w wyniku dalszych działań rozwojowych.

Kompetencje i obowiązki poszczególnych organów spółki w zakresie formułowania celów strategicznych działalności gospodarczej oraz kontroli ich realizacji wynikają z przepisów dokumentów korporacyjnych spółki, Kodeksu spółek handlowych oraz obowiązujących przepisów prawa gospodarczego. Zgodnie z przyjętą strategią Grupa Kapitałowa Lotos traktuje zasady ładu korporacyjnego oraz społecznej odpowiedzialności biznesu jako filary korporacyjnego systemu wartości i zachowań.

Do elementów prawnych zabezpieczających realizację strategii rozwoju Grupy Kapitałowej Lotos należą w szczególności decyzje korporacyjne podejmowane przez właściwe organy, tj. zarząd, radę nadzorczą, walne zgromadzenie, dotyczące:

— zmian w organizacji i zarządzaniu w Grupie Lotos SA, obejmujące zmiany w regulaminie organizacyjnym oraz strukturze organizacyjnej przedsiębiorstwa spółki;

— zmian własnościowych w Grupie Kapitałowej Grupy Lotos SA w zakresie obejmowania akcji (udziałów) w kapitale zakładowym spółek zależnych oraz wyrażanie zgody na obejmowanie akcji (udziałów) przez spółki zależne w kapitałach zakładowych innych spółek;

— realizacji programów rozwoju lub wdrożenia strategii postępowania w celu ograniczenia zidentyfikowanych ryzyk ograniczających realizację poszczególnych programów.

W otoczeniu i warunkach działalności Grupy Kapitałowej Grupy Lotos identyfikowane i oceniane są m.in. następujące ryzyka:

— ryzyka prawne wynikające z krajowych aktów normatywnych oraz dyrektyw unijnych. W celu ich identyfikacji Grupa Lotos prowadzi stały monitoring polityki unijnej w zakresie planowanych i obowiązujących dyrektyw, które mają wpływ na sektor naftowy, a także stale współpracuje z organami administracji państwowej odpowiedzialnymi za przygotowanie i realizację strategii rządu dla sektora naftowego. Ponadto spółka bierze udział w opiniowaniu krajowych projektów aktów prawnych oraz obowiązujących aktów prawnych z obszaru będącego przedmiotem jej zainteresowania, zwłaszcza w zakresie przepisów dotyczących zapasów obowiązkowych ropy i paliw oraz biokomponentów i biopaliw, prawa po-

datkowego oraz uprawnień do emisji CO₂. Ponadto Grupa Lotos, jako członek liczących się w kraju organizacji zrzeszających pracodawców i przedsiębiorców, bierze czynny udział w opiniowaniu projektów aktów prawnych;

— ryzyka o charakterze finansowym, w tym: ryzyko cen surowców i produktów naftowych, ryzyko walutowe, ryzyko stóp procentowych, ryzyko cen uprawnień do emisji dwutlenku węgla, ryzyko utraty płynności, ryzyko ograniczenia lub zmiany warunków dostępu do zewnętrznego finansowania, wymagające wdrażania strategii postępowania w celu ograniczenia ich wpływu na sytuację Grupy Kapitałowej Grupy Lotos;

— ryzyka związane z działalnością operacyjną, obejmujące różne aspekty, od ryzyk procesowych i technicznych, przez zagrożenia związane z bezpieczeństwem pracy oraz środowiskiem naturalnym, po ryzyka prawne w tych obszarach.

Do grupy ważniejszych ryzyk związanych z działalnością poszukiwawczo-wydobywczą węglowodorów należą:

— ryzyka zarówno produkcyjne i techniczne, jak i poszukiwawcze, geologiczno-złożowe czy pogodowe, którym zapobieganie wymaga stosowania licznych środków zapobiegawczych, prowadzenia regularnych szkoleń i ćwiczeń praktycznych dla pracowników;

— ryzyka związane z zapewnieniem surowców, związane z przyjętą polityką dywersyfikacji kierunków i źródeł dostaw ropy naftowej.

Ryzyko techniczne, związane z wykorzystywaniem urządzeń do eksploatacji węglowodorów, ograniczane jest poprzez bieżące monitorowanie stanu i parametrów urządzeń oraz nadzór techniczny i wykonywanie niezbędnych testów oraz szkolenia pracowników z zakresu eksploatacji urządzeń/elementów w celu minimalizacji błędów ludzkiego.

Ryzyko poszukiwawcze polega głównie na niewłaściwym oszacowaniu zasobów geologicznych. Ponadto w fazie projektowej uwzględniane jest ryzyko konieczności przeprowadzenia dodatkowych, pogłębionych analiz geologicznych dla obszarów o dużym potencjale wydobywania.

Inne ryzyka w obszarze poszukiwawczo-wydobywczym związane są m.in. z wystąpieniem lub nasileniem zjawisk powodujących utratę lub zanik wydajności odwiertów (np. spadek ciśnienia złożowego, zawodnienie złoża), a także złymi warunkami pogodowymi wymuszającymi przerwy w realizacji prac lub w wydobywaniu.

Ryzyka związane z zapewnieniem surowców, których minimalizacja związana jest z polityką dywersyfikacji kierunków oraz źródeł dostaw ropy naftowej i wymaga koncentracji działań na następujących aspektach:

— bezpieczeństwie dostaw ropy naftowej, tj. sukcesywnym zwiększaniu aktywności na międzynarodowym rynku ropy, regularnym kontraktowaniu dostaw różnych gatunków ropy, z jednoczesnym stworzeniem możliwości radykalnego zwiększenia

ich udziału w całości dostaw ropy do rafinerii w przypadku zagrożenia ciągłości dostaw z kierunku podstawowego, zwiększania roli własnego wydobycia;

— poprawie konkurencyjności poprzez pełne wykorzystanie nadmorskiej lokalizacji rafinerii w Gdańsku i możliwości otrzymywania dostaw surowca przez dwa niezależne od siebie kanały: ropy rosyjskiej poprzez rurociąg „Przyjaźń” oraz różnych gatunków ropy drogą morską poprzez Naftoport.

W odniesieniu do pytania pana posła, czy Polska może kupić instalacje naftowe w Rosji, należy wskazać, iż zagadnienie szeroko rozumianej działalności gospodarczej w Federacji Rosyjskiej (w tym w zakresie przerobu i wydobycia ropy naftowej) uregulowane jest w Kodeksie cywilnym Federacji Rosyjskiej z 30 listopada 1994 r. oraz w szeregu ustaw federalnych o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością i spółkach akcyjnych.

Obowiązujące w tym zakresie przepisy regulują m.in. zagadnienia dotyczące:

— form i zasad działalności gospodarczej w zakresie otwarcia, rejestracji, likwidacji i przekształcenia spółki,

— nabycia większościowego pakietu akcji (udziałów) w strategicznych spółkach kapitałowych Federacji Rosyjskiej przez inwestorów zagranicznych,

— podstawowych gwarancji praw inwestorów zagranicznych w zakresie inwestycji i otrzymywanych z tego tytułu dochodów,

— zasad wykorzystywania surowców kopalnianych,

— zasad polityki państwa w zakresie istotnych monopolii Federacji Rosyjskiej skierowanych na zachowanie równowagi interesów konsumentów i podmiotów istotnych monopolii zapewniających dostępność dostarczanego przez nich towaru dla odbiorcy i efektywnego funkcjonowania tych podmiotów w sytuacji, gdy zaspokojenie potrzeb rynkowych jest bardziej efektywne, bez konkurencji z mocy technologicznych specyfik produkcji.

Od strony formalnoprawnej nie ma zakazu udziału podmiotów zagranicznych w spółkach kapitałowych w zakresie wydobycia i przerobu ropy naftowej. Ograniczone jest natomiast prawo nabycia większościowego pakietu akcji lub udziałów w spółkach strategicznych Federacji Rosyjskiej. Jednocześnie przepisy federalne nakładają na zagraniczne podmioty inwestujące w strategiczne spółki kapitałowe Federacji Rosyjskiej obowiązek uzyskania zgody specjalnej komisji rządowej.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie obowiązku orynnowania budynku
gospodarczego usytuowanego w odległości 1 m
od ogrodzenia międzyposesyjnego (9771)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Piotra Polaka, przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 19 maja 2011 r., znak: SPS-024-9771/11, w sprawie obowiązku orynnowania budynku gospodarczego usytuowanego w odległości 1 m od ogrodzenia międzyposesyjnego, uprzejmie informuję i wyjaśniam.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.) obiekt budowlany należy budować w sposób określony w przepisach, w tym techniczno-budowlanych, oraz zgodnie z zasadami wiedzy technicznej, zapewniając spełnienie wymagań podstawowych dotyczących m.in. bezpieczeństwa użytkownika oraz odpowiednich warunków higienicznych i zdrowotnych oraz ochrony środowiska.

Uszczegółowienie tej problematyki zawierają przepisy rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.), zgodnie z którym działka budowlana, na której sytuowane są budynki, powinna być wyposażona w kanalizację umożliwiającą odprowadzenie wód opadowych do sieci kanalizacji deszczowej lub ogólnospławnej (§ 28 ust. 1). W razie braku możliwości przyłączenia do sieci kanalizacji deszczowej lub ogólnospławnej dopuszcza się odprowadzanie wód opadowych na własny teren nieutwardzony, do dołów chłonnych lub do zbiorników retencyjnych (§ 28 ust. 2). Jednocześnie zabronione jest dokonywanie zmiany naturalnego spływu wód opadowych w celu kierowania ich na teren sąsiedniej nieruchomości (art. 29 rozporządzenia). Tak więc przepisy ww. rozporządzenia określają dwojaki sposób postępowania z wodami opadowymi: do kanalizacji lub na nieutwardzony teren własnej działki (ewentualnie do zbiorników retencyjnych lub do dołów chłonnych).

Jeżeli wody opadowe z budynku nie są odprowadzane na teren działki, powinny być odprowadzane za pomocą kanalizacji ściekowej i deszczowej budynku, stanowiącej jeden z niezbędnych elementów wyposażenia technicznego budynku (§ 122 ust. 2 rozporządzenia). Przy czym zgodnie z definicją instalacji kanalizacyjnej określonej w § 122 ust. 1 rozporządzenia jest to układ połączonych przewodów wraz z urządzeniami, przyborami i wpustami odprowadzającymi ścieki oraz wody opadowe do pierwszej studzienki od strony budynku.

Szczegółowe wskazania w zakresie konstrukcji oraz kanalizacji dachów określają przepisy § 126 ust. 1 w powiązaniu z § 319 ust. 1 rozporządzenia, zgodnie z którym dachy, tarasy, a także zagłębienia przy ścianach zewnętrznych budynku powinny mieć odprowadzenie wody opadowej do wyodrębnionej kanalizacji deszczowej lub kanalizacji ogólnospławnej, a w przypadku braku takiej możliwości zgodnie z wspomnianym na wstępie § 28 ust. 2. Ponadto dachy i tarasy powinny mieć spadki umożliwiające odpływ wód opadowych i z topniejącego śniegu do rynien i wewnętrznych lub zewnętrznych rur spustowych.

Mając na uwadze – przywołane na wstępie pisma – przepisy określające wymagania w zakresie konstrukcji dachu oraz sposobów postępowania z wodami opadowymi oraz przepis § 2 ust. 1 rozporządzenia, należy zauważyć, że przepisy rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, stosuje się przy projektowaniu, budowie i przebudowie oraz przy zmianie sposobu użytkowania budynków oraz budowli nadziemnych i podziemnych spełniających funkcje użytkowe budynków, a także do związanych z nimi urządzeń budowlanych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Żbik

Warszawa, dnia 13 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Polaka**

**w sprawie wybudowania na działce budowlanej
wiaty z betonowych elementów rozbieralnych
(9772)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Piotra Polaka, przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 19 maja 2011 r., znak: SPS-024-9772/11, w sprawie budowy na działce budowlanej wiaty z betonowych elementów rozbieralnych, uprzejmie informuję i wyjaśniam.

Zgodnie z art. 3 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.) budynkiem jest taki obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach, natomiast każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub

obiektom małej architektury jest w rozumieniu tejże ustawy budowlą.

Przykładowe rodzaje budowli oraz obiektów małej architektury zawierają odpowiednio przepisy art. 3 pkt 3 oraz art. 3 pkt 4 ustawy Prawo budowlane.

Ponadto zgodnie z art. 3 pkt 5 ustawy Prawo budowlane obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem stanowi tymczasowy obiekt budowlany.

Jeżeli wiata spełnia łącznie wszystkie przesłanki określone dla budynku, to jest budynkiem niezależnie od przypisanej jej nazwy, przy czym należy zauważyć, że warunek trwałego związania z gruntem będzie spełniony, nawet gdy fundament nie będzie murowany, tylko gotowy, tj. prefabrykowany, ale jego dolna płaszczyzna znajdować się będzie pod powierzchnią terenu, w związku z czym jego przeniesienie lub rozebranie wymagałoby wykonania robót ziemnych. Trwale związanie z gruntem oznacza posadowienie budynku na gruncie budowlanym w sposób zapewniający jego trwałość i stateczność.

Kwestie związane z odpowiednim sytuowaniem budynku na działce, uwzględniającym również odległość od granicy sąsiedniej działki budowlanej, zostały określone w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.). Należy zauważyć, że zgodnie z § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia przepisy w nim zawarte stosuje się przy projektowaniu, budowie i przebudowie oraz przy zmianie sposobu użytkowania budynków oraz budowli nadziemnych i podziemnych spełniających funkcje użytkowe budynków, a także do związanych z nimi urządzeń budowlanych, czyli również do wiaty będącej budowlą spełniającą funkcje użytkowe budynków.

Zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z przepisu § 12 ust. 1 ww. rozporządzenia budynek należy sytuować w odległości nie mniejszej niż 4 m od granicy z sąsiednią działką budowlaną – w przypadku budynku zwróconego ścianą z otworami okiennymi lub drzwiowymi w stronę tej granicy lub w odległości nie mniejszej niż 3 m, jeżeli jest to budynek zwrócony ścianą bez otworów okiennych lub drzwiowych w stronę granicy.

Biorąc pod uwagę specyficzne sytuacje, jakie mogą się pojawić podczas realizacji inwestycji budowlanej, ustawodawca przewidział jeszcze inne możliwości sytuowania budynku pod warunkiem zaistnienia pewnych przesłanek określonych przepisami. Przykładem tego jest § 12 ust. 2 rozporządzenia, który stanowi, że budynek nieposiadający otworów okiennych i drzwiowych w ścianie zwróconej do granicy działki sąsiedniej może być usytuowany w odległości 1,5 m od granicy lub bezpośrednio przy tej granicy, jeżeli

wynika to z ustaleń planu miejscowego lub decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

W zabudowie mieszkalnej jednorodzinnej dopuszcza się także sytuowanie budynku bezpośrednio przy granicy z działką sąsiednią, jeżeli będzie on przylegał całą powierzchnią swojej ściany do ściany budynku sąsiedniego na sąsiedniej działce lub do ściany budynku projektowanego, dla którego istnieje ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę, pod warunkiem że jego część leżąca w pasie o szerokości 3 m wzdłuż granicy działki będzie miała długość i wysokość nie większe, niż ma budynek istniejący lub projektowany na sąsiedniej działce budowlanej.

Ponadto zgodnie z § 12 ust. 3 pkt 4 rozporządzenia budynek gospodarczy i garaż może być usytuowany bezpośrednio przy granicy z działką sąsiednią, jeżeli jego wymiary nie przekraczają długości 5,5 m oraz wysokości 3 m.

Należy pamiętać, że zgodnie z generalną zasadą Prawa budowlanego wyrażoną w art. 28 tejże ustawy rozpoczęcie robót budowlanych jest możliwe tylko na podstawie ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę. Wyjątki od tej zasady zostały określone w art. 29–31 ustawy Prawo budowlane, które enumeratywnie wymieniają katalog robót budowlanych realizowanych na podstawie zgłoszenia.

Organem uprawnionym do kwalifikacji prawnej w zakresie planowanej konkretnej inwestycji budowlanej oraz wydania wiążącego rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie jest właściwy miejscowo organ administracji architektoniczno-budowlanej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Żbik

Warszawa, dnia 13 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Zbigniewa Babalskiego**

**w sprawie wysokości środków finansowych
zaplanowanych na aktywne formy
przeciwdziałania bezrobociu (9773)**

W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana Zbigniewa Babalskiego w sprawie wysokości środków finansowych zaplanowanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, przekazane przez marszałka Sejmu RP pismem z dnia 19 maja 2011 r., sygn.: SPS-024-9773/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia br. ustawy budżetowej na rok

2011 zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r., w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł, co przyniosło skutek w postaci zwiększenia limitów dla województw i poszczególnych powiatowych urzędów pracy o ok. 30% w stosunku do kwot naliczonych na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy w wersji przekazanej przez Radę Ministrów pod obrady Sejmu.

I tak na podstawie ustawy budżetowej na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na 2011 r. dla woj. warmińsko-mazurskiego na podstawie wzoru algorytmu określonego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019) przyznano środki w wysokości 111 780,3 tys. zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Wejście w życie ustawy powoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Należy zaznaczyć, że deficyt budżetu państwa z ww. tytułu rósł dotychczas w tempie ok. 2 mld zł miesięczne. Taka oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego.

Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkują uzyskanie ewentualnej zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

Zwiększenie w bieżącym roku wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu może być dokonane wyłącznie poprzez zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, zgodnie z którym zmiany kwot

przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym dokonuje odpowiednio minister lub organ dysponujący tym funduszem po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane ze środków Funduszu Pracy, w dniu 25.02.2011 r. minister pracy i polityki społecznej wystąpił do ministra finansów o wyrażenie zgody na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. skutkującą zwiększeniem wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu o kwotę 1200 mln zł. W tym samym dniu minister pracy i polityki społecznej wystąpił o opinię sejmowej Komisji Finansów Publicznych. W dniu 7.03.2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Minister pracy i polityki społecznej ponownie wystąpił z następującymi wnioskami do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych:

1) w dniu 11.04.2011 r. z wnioskiem w celu dokonania zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. tym razem o kwotę 1500 mln zł, która obejmuje uzasadnione potrzeby krajowego rynku pracy,

2) w dniu 27 kwietnia 2011 r. z wnioskiem o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 mln zł.

W dniu 12 maja br. minister finansów na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych wyraził zgodę na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy określonych w planie finansowym na rok 2011 zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2011 r. Ponadto sejmowa Komisja Finansów Publicznych w dniu 13 maja br. również pozytywnie zaopiniowała ww. wniosek. Powyższe pozwoli na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. poprzez zwiększenie puli środków Funduszu Pracy przeznaczonych dla OHP na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 mln zł.

Natomiast do chwili obecnej nie został rozpatrzone zarówno przez ministra finansów, jak i sejmową Komisję Finansów Publicznych wnioski ministra pracy i polityki społecznej z dnia 11.04.2011 r. w sprawie zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1500 mln zł.

Jednocześnie pragnę poinformować, że rezerwa środków Funduszu Pracy naliczona na podstawie ustawy budżetowej, aktualnie dostępny instrument dodatkowego wsparcia działań urzędów pracy, jest przeznaczona w bieżącym roku na finansowanie:

— programów specjalnych – 75,5 mln zł,

— programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł,

— programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł,

— programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus – 20 mln zł.

Pozostałe programy przewidziane w „Zasadach przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę ministra pracy i polityki społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 r.” będą uruchamiane w miarę pozyskiwanych ponadplanowych przychodów Funduszu Pracy i uzyskaniu zgody ministra finansów.

Aktualnie urzędy składają wnioski na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi oraz na programy aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe.

Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco. W maju zakończono nabór na wnioski o finansowanie z rezerwy ministra programów specjalnych i programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus, a obecnie trwają prace nad ich oceną.

Ideą programów specjalnych jest umożliwienie powiatowym urzędów pracy, jako kreatorom sytuacji na lokalnych rynkach pracy, większego uelastycznienia form pomocy przez nie oferowanej. Programy te przewidują rozwiązania umożliwiające aktywizację bezrobotnych, potrzebujących specyficznej pomocy w doprowadzeniu do podjęcia pracy. W ramach programów specjalnych istnieje możliwość łączenia ustawowych usług i instrumentów rynku pracy z tzw. specyficznymi elementami wspierającymi zatrudnienie, które mogą stanowić drogę do przezwyciężenia barier utrudniających osobom bezrobotnym znalezienie zatrudnienia.

Zauważyć także należy, że obniżenie środków na aktywne działania może mieć pozytywny wpływ na zwiększenie ich efektywności poprzez adresowanie działań do osób najbardziej potrzebujących i do pracodawców, u których szansę na uzyskanie stałego zatrudnienia są wyższe.

Ponadto zmniejszenie możliwości finansowania subsydiowanego zatrudnienia wymusi konieczność zatrudniania nowych pracowników w ramach niesubsydiowanych miejsc pracy, szczególnie w sytuacji, gdy prognozowany wzrost gospodarczy powinien wpłynąć na zwiększone zapotrzebowanie na pracowników. Już dziś świadczy o tym fakt, że liczba ofert pracy niesubsydiowanej wzrasta, a zatem pracodawcy, nie dostrzegając możliwości pozyskania subsydiowanego pracownika, decydują się na tworzenie niesubsydiowanych miejsc pracy.

Minister pracy zwrócił się do marszałków województw i starostów powiatów z apelem o podejmowanie w regionalnych politykach rynku pracy w 2011 r. działań kluczowych, służących rozwiązaniu najbardziej istotnych problemów rynku pracy. Działania te powinny przyczynić się do realizacji następujących priorytetów ogólnokrajowych, wpływających z obowiązujących dokumentów rządowych*):

1) wzrost zatrudnienia, który należy do priorytetów polityki społeczno-gospodarczej rządu. Wzmocnienia wymagają działania, które odpowiadać będą na wyzwanie, jakim jest niski wskaźnik zatrudnienia starszych pracowników i problemy w rozpoczynaniu kariery zawodowej przez młodzież. Również utrzymujący się niski 20% wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych, które mogą pracować, powinien ulec poprawie;

2) usprawnienie funkcjonowania rynku pracy, w szczególności poprzez dokonanie przeglądu skuteczności metod działania publicznych służb zatrudnienia. Rozwijanie współpracy pomiędzy publicznymi służbami zatrudnienia a prywatnymi agencjami zatrudnienia i pracodawcami, ale także innymi interesariuszami, przyczynić się winno do zwiększenia dostępności usług rynku pracy. Tworzenie warunków do mobilności zawodowej i przestrzennej pracowników i poszukujących pracy, także w wymiarze regionalnym, jak i dążenie do wzrostu zatrudnienia poza rolnictwem i w innowacyjnych gałęziach gospodarki to kolejne elementy usprawniania rynku pracy;

3) doskonalenie aktywnej polityki rynku pracy poprzez zapewnienie szerokiej dostępności do podstawowych usług rynku pracy i zwiększenie trafności jej adresowania. Pośrednictwo pracy, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy, informacja i poradnictwo zawodowe w połączeniu ze stosowaniem przewidzianych w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) swoistych sankcji, nowej konstrukcji zasiłku dla bezrobotnych i innych mechanizmów skłaniających bezrobotnych do aktywności.

Dla realizacji powyższych priorytetów w ramach dostępnej puli środków Funduszu Pracy niezbędne jest podjęcie przez publiczne służby zatrudnienia działań racjonalizujących te wydatki. I tak:

— wdrażane programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej stosownie do potrzeb i możliwości lokalnego rynku pracy powinny opierać się na wnikliwej analizie efektywności zatrudnieniowej oraz koszt-

wej i uwzględniać wszelkie dostępne źródła finansowania,

— bazową część programów powinny stanowić podstawowe usługi rynku pracy, takie jak pośrednictwo pracy, poradnictwo i informacja zawodowa oraz pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy. Pozostałe usługi i instrumenty generujące dodatkowe koszty urzędy pracy powinny stosować w powiązaniu z niezbędnym do zatrudnienia uczestnika programu na danym stanowisku pracy, zakresem umiejętności i kwalifikacji zawodowych,

— przy konstruowaniu programów związanych z tworzeniem subsydiowanych miejsc pracy urzędy pracy powinny współpracować z podmiotami, które poprzez zatrudnianie aktywizowanych bezrobotnych przyczynić się będą do zwiększania ich efektywności,

— w celu uniknięcia zwrotów lub niewykorzystania rezerwy Funduszu Pracy urzędy pracy powinny we wnioskach kierowanych do ministra precyzyjnie określać w oparciu o odpowiednią analizę faktyczne zapotrzebowanie na środki.

Na zakończenie należy także wskazać, że środki na działalność powiatowych urzędów pracy mogą być pozyskiwane również ze źródeł innych niż Fundusz Pracy. Środki te mogą być pozyskiwane przez powiatowe urzędy pracy m.in. w ramach realizowanych projektów, które są finansowane ze środków unijnych. Należy także podkreślić, że wysokość środków pozyskiwanych przez konkretny powiatowy urząd pracy jest uzależniona w dużym stopniu od jego aktywności oraz kreatywności w zakresie opracowywania kompleksowych działań na rzecz bezrobotnych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Edwarda Czesaka**

**w sprawie sprzedaży spółki
Polskie Koleje Linowe SA (9774)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Edwarda Czesaka (SPS-024-9774/11 z dnia 19 maja 2011 r.) w sprawie sprzedaży spółki Polskie Koleje Linowe SA, uprzejmie informuję, co następuje.

Proces prywatyzacji spółki PKL SA prowadzony jest przez jej właściciela, tj. spółkę PKP SA. Z uwagi na fakt, że spółka PKL SA nie została utworzona na podstawie przepisów ustawy z dnia 8 września 2000 r.

*): „Krajowy plan działań na rzecz zatrudnienia na lata 2009–2011” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 14 lipca 2010 r. i „Założenia do krajowego programu reform na rzecz realizacji strategii Europa 2020” m.in. określają wskaźnik zatrudnienia ogółem ludności w wieku 20–64 lata na poziomie 71% jako cel dla Polski do 2020 r.

o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. Nr 84, poz. 948, z późn. zm.), zgodnie z art. 20 a ustawy, PKP SA zbywa akcje PKL SA na ogólnie obowiązujących zasadach określonych w Kodeksie spółek handlowych. Jednocześnie, w procesie prywatyzacji spółki PKL SA, PKP SA stosuje zasady wynikające z przepisów działu IV, rozdziału 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.).

Uprzejmie informuję, że działalność gospodarcza w zakresie przewozu pasażerów kolejami linowymi w celach turystycznych nie należy do branż, które powinny podlegać szczególnej ochronie ze strony państwa, ponieważ działalność ta nie jest związana z bezpieczeństwem i obronnością oraz nie ma na celu zapewniania usług mających podstawowe znaczenie dla społeczeństwa. Niezależnie od struktury przyszłego akcjonariatu PKL SA, spółka ta, działając na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będzie musiała stosować obowiązujące w Polsce prawo, w tym przepisy dotyczące ochrony środowiska.

Jednym z głównych celów prywatyzacji PKL SA jest zapewnienie spółce dalszego rozwoju oraz wysokiego standardu świadczonych przez nią usług. Dla osiągnięcia tego celu niezbędne jest pozyskanie kapitału od inwestorów. Spółka PKP SA, realizując proces zbycia posiadanych akcji w trybie publicznym, nie może ograniczać kręgu potencjalnych inwestorów w zależności od ich struktury właścicielskiej. Potencjalnym inwestorem będzie mógł zostać każdy podmiot posiadający pełną zdolność do czynności prawnych, a więc również państwowe i samorządowe osoby prawne. Doradca prywatyzacyjny, dokonując analizy prawnoekonomicznej spółki wskazuje możliwość ścieżki prywatyzacji podmiotu i rekomenduje najwłaściwsze rozwiązania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie przepisów regulujących lokalizację
i funkcjonowanie ekranów reklamowych
typu LED w ruchu miejskim (9775)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Krzysztofa Gadowskiego w spra-

wie reklam świetlnych umieszczanych przy drogach publicznych, którą otrzymałem wraz z pismem Pana Marszałka z dnia 19 maja 2011 r., znak: SPS-024-9775/11, uprzejmie przekazuję stanowisko w tym zakresie.

Kwestie umieszczania reklam w pasach drogowych dróg publicznych regulują przepisy ustawy z dnia 21 marca 1985 r. drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 39 ust. 1 tej ustawy zabrania się dokonywania w pasie drogowym czynności, które mogłyby powodować niszczenie lub uszkodzenie drogi i jej urządzeń albo zmniejszenie jej trwałości oraz zagrażać bezpieczeństwu ruchu drogowego. W szczególności w pasie drogowym zabronione jest umieszczanie reklam poza obszarami zabudowanymi, z wyjątkiem parkingów. Natomiast w terenie zabudowanym umieścić reklamę w pasie drogowym można wyłącznie za zgodą zarządcy drogi, wyrażoną w formie decyzji administracyjnej, po uiszczeniu stosownej opłaty.

Przed wydaniem zezwolenia na zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia reklamy zarządca drogi jest każdorazowo zobowiązany do oceny, czy zajęcie pasa drogowego pod reklamy jest dopuszczalne, tzn. czy nie będzie powodować niszczenia drogi lub naruszać zadań organu zarządzającego drogą, m.in. obowiązku zapewnienia warunków bezpieczeństwa ruchu drogowego (co wynika z orzecznictwa sądowego, m.in. wyrok NSA z dnia 9 lutego 2009 r. sygn. akt II GSK 735108). Ponadto zarządca drogi jest zobowiązany również uwzględnić przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), które stanowią, iż zabronione jest umieszczanie na drodze lub w jej pobliżu urządzeń wysyłających lub odbijających światło w sposób powodujący oślepianie albo wprowadzających w błąd uczestników ruchu oraz zasłanianie znaków i sygnałów drogowych (art. 45 ust. 1 pkt 7 i 8). Przepisy Prawa o ruchu drogowym odpowiadają w tym zakresie zapisowi art. 4 ust. b konwencji wiedeńskiej z dnia 8 listopada 1968 r. o znakach i sygnałach drogowych, której Rzeczpospolita Polska jest stroną.

Kwestia umieszczania reklam w pasie drogowym jest już w zasadniczej części uregulowana. Ustawodawca wyposażył bowiem zarządcę drogi w możliwość odmowy wydania zezwolenia na zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia reklamy, jeżeli jej lokalizacja naruszałaby zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego. Jednak po dokonaniu wstępnej analizy w tym zakresie resort infrastruktury zauważa potrzebę dokonania pewnych zmian, które doprecyzują obowiązujące normy prawne i pozwolą zarządcy drogi na szybkie usuwanie bezprawnie usytuowanych reklam z pasa drogowego (obecnie procedury sądowe w tym zakresie wydłużają tok postępowania nawet do dwóch lat).

Niezależnie, istnieje potrzeba przygotowania odpowiednich przepisów, które w sposób wyraźny i czy-

telny określałyby zasady lokalizacji reklam poza pasem drogowym. Konieczność wypracowania przedmiotowej procedury potwierdzają liczne sygnały, które napływają do Ministerstwa Infrastruktury, zarówno od zarządców dróg jak również z jednostek naukowych, informujące o negatywnym wpływie reklam dynamicznych i wielkoformatowych (w tym szczególnie reklam wykorzystujących diody świetlne) na bezpieczeństwo ruchu drogowego.

W związku z powyższym Ministerstwo Infrastruktury podjęło starania zmierzające do utworzenia odpowiednich przepisów prawnych w tym zakresie.

Zauważyć jednak trzeba, że problem jest złożony chociażby z tego powodu, iż w odniesieniu do reklam świetlnych lub obrazów ruchomych wymaga określenia konkretnych parametrów fotometrycznych mierzonych z punktu widzenia kierującego pojazdem, które określiłyby w miarodajny sposób stopień oślnienia kierującego. Konieczne jest również określenie wpływu poszczególnych parametrów reklamy na czynności psychomotoryczne kierowców.

Dlatego do współpracy zostali zaproszeni przedstawiciele środowiska naukowego. Z udziałem ludzi nauki, m.in. z Politechniki Poznańskiej, Politechniki Warszawskiej, Wojskowego Instytutu Medycyny Lotniczej i Instytutu Transportu Samochodowego, w Ministerstwie Infrastruktury w ostatnich miesiącach przeprowadzono szereg roboczych spotkań, na których dyskutowano o sposobach rozwiązania istniejącego problemu. Do chwili obecnej określono zakres i kierunek prac, a na Politechnice Poznańskiej rozpoczęto stosowne badania. Prowadzone są przygotowania mające na celu wprowadzenie stosownych zmian ustawowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 6 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie zaawansowania prac projektowych
połączenia autostrady A4 z drogą krajową nr 75
relacji Brzesko – Nowy Sącz oraz terminu
rozpoczęcia robót budowlanych związanych
z tą inwestycją (9778)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 19 maja 2011 r. (znak: SPS-024-9778/11), przy którym przekazano zapytanie pana posła Arka-

dusza Mularczyka w sprawie zaawansowania prac projektowych połączenia autostrady A4 z drogą krajową nr 75 relacji Brzesko – Nowy Sącz oraz terminu rozpoczęcia robót budowlanych związanych z tą inwestycją, uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

Dla zadania pod nazwą „Budowa drogi łącznikowej klasy GP pomiędzy węzłem Brzesko na autostradzie A4 a drogą krajową nr 4” zostało wykonane studium korytarzowe wraz z analizą wielokryterialną. Do dalszych analiz zostały rekomendowane dwa warianty. W powyższym studium rozpoznano możliwy przebieg łącznika w I etapie na odcinku od węzła Brzesko do skrzyżowania z istniejącą drogą krajową nr 4 oraz dalszą realizację projektu w II etapie do skrzyżowania z drogą krajową nr 75. Zatem projektowana droga będzie łączyć autostradę A4 w I etapie z drogą krajową nr 4, a w II etapie – bezpośrednio z drogą krajową nr 75.

W dniu 23.03.2011 r. w mieście Brzesko odbyły się prezentacje publiczne rozwiązań projektowych z udziałem zainteresowanych. Do przedstawionych rozwiązań zostały zgłoszone uwagi oraz wnioski, które zostaną ogłoszone w opracowanym raporcie, po wcześniejszym zatwierdzeniu przez zamawiającego. Uzyskanie decyzji środowiskowej dla etapu I zakłada się na początku 2012 r. Rozpoczęcie robót budowlanych uwarunkowane jest zapewnieniem finansowania.

Informuję ponadto, że realizacja przedmiotowego odcinka drogi długości ok. 2 km, obejmująca m.in. budowę 600 m estakady lub wysokiego nasypu, powinna zostać zakończona w ciągu dwóch lat od daty rozpoczęcia robót.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Witek**

**w sprawie likwidacji szkół
realizujących programy unijne (9779)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Elżbiety Witek w sprawie likwidacji szkół realizujących programy unijne (pismo z dnia 19 maja br., znak SPS-024-9779/11), uprzejmie składam na ręce Pana Marszałka następujące wyjaśnienia.

W woj. dolnośląskim projekty na rzecz szkół podstawowych i średnich oraz innych placówek oświatowych realizowane są w ramach:

1. Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Dolnośląskiego na lata 2007–2013 – 65 projektów,

2. Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” – ok. 50 projektów,

3. Programu Operacyjnego Współpracy Transgranicznej Polska – Saksonia 2007–2013 – 11 projektów.

Wśród szkół i placówek oświatowych z terenu Dolnego Śląska realizujących projekty unijne nie ma jednostek przeznaczonych do likwidacji.

Konsekwencją wynikającą z niezrealizowania projektu unijnego, który uzyskał dofinansowanie z funduszy unijnych, zgodnie z art. 57 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999, jest zwrot dotacji unijnych.

W świetle powyższego rozporządzenia, jeżeli w terminie 5 lat od zakończenia finansowej realizacji projektu określonej w umowie/porozumieniu/uchwale o dofinansowanie projektu (lub 3 lat, gdy beneficjentem jest MŚP, realizujący projekt, którego celem jest utrzymanie inwestycji lub tworzenie miejsc pracy) zostanie on poddany znaczącym modyfikacjom:

a) mającym wpływ na jego charakter lub warunki jego realizacji lub powodującym uzyskanie nieuzasadnionej korzyści przez przedsiębiorstwo lub podmiot publiczny oraz

b) wynikającym ze zmiany charakteru własności elementu infrastruktury lub z zaprzestania działalności produkcyjnej,

przy czym obydwa warunki muszą być spełnione jednocześnie, warunek trwałości projektu nie zostaje spełniony.

W przypadku niezachowania trwałości projektu beneficjent zobligowany jest do zwrotu otrzymanego dofinansowania wraz z odsetkami naliczonymi w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowej. Zwrot środków dotyczy okresu, w którym trwałość nie została dochowana. W przypadku projektów, w których występuje pomoc publiczna, kwestie związane z trwałością realizacji projektów regulują odpowiednie programy pomocy publicznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Iwona Wendel

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie środków na refundację
wynagrodzeń dla młodocianych pracowników
realizujących praktyczną naukę zawodu (9780)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie środków na refundację wynagrodzeń dla młodocianych pracowników realizujących praktyczną naukę zawodu, przekazane wystąpieniem marszałka Sejmu RP z dnia 19 maja 2011 r., znak: SPS-024-9780/11, przedstawiam poniższe informacje.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1) zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. 2008, Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) jest to możliwość refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio do wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rządu 137 zł, 171 zł i 206 zł.; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się do 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł). Dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy. Samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych. Zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodociani kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych;

2) od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obowiązkowa dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość

wynika z przepisu art. 70b ustawy z dn. 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. 2004, Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł.

Należy także dodać, iż środki z Funduszu Pracy przeznaczone w 2010 r. na obligatoryjne dotacje za wykształcenie młodocianych pracowników były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 330 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się m.in. koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS) wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Mając powyższe na uwadze, Rada Ministrów przyjęła propozycję zmiany funkcjonowania OFE. Ich celem jest z jednej strony zabezpieczenie interesów przyszłych emerytów, z drugiej – zmniejszenie narastającego zadłużenia państwa. Ustawa o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych została uchwalona przez Sejm w dniu 28 marca i weszła w życie z dniem 1 maja br. Wdrożenie przepisów ustawy spowoduje istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej. Ograniczenia wydatków budżetowych skutkujących zmniejszeniem deficytu budżetowego warunkowały uzyskanie zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r. w oparciu o przepisy ustawy o finansach publicznych.

W dniu 27 kwietnia br. minister pracy i polityki społecznej po odrzuceniu poprzednich wniosków ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych o zwiększenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na

refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników kształcących się w zawodach wysoce deficytowych na rynku pracy i uczestników Ochotniczych Hufców Pracy o kwotę 80 mln zł.

W dniu 12 maja br. minister finansów na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych wyraził zgodę na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy określonych w planie finansowym na rok 2011 – zgodnie z wnioskiem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2011 r. Ponadto sejmowa Komisja Finansów Publicznych w dniu 13 maja br. również pozytywnie zaopiniowała ww. wniosek. Powyższe pozwoli na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. poprzez zwiększenie puli środków Funduszu Pracy przeznaczonych dla OHP na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników o kwotę 80 mln zł. Obecnie finalizowane są prace nad ustaleniem jasnych kryteriów podziału tych środków, ponieważ, jak wynika z szacunków OHP, i tak dodatkowe środki nie wystarczą na pokrycie zapotrzebowania pracodawców wynikającego ze złożonych wniosków o zawarcie umowy o refundację. Ustalone zostaną także kryteria obowiązujące przy składaniu wniosków o zawarcie umów o refundację w kolejnych latach. Po ich zakończeniu zostanie podana stosowna informacja na stronie WWW ministerstwa.

Należy także wyjaśnić, iż ograniczenie środków Funduszu Pracy na refundowanie pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym nie pozbawia młodzieży możliwości kształcenia w formie praktycznej nauki zawodu, gdyż pracodawcy, którzy podpisali z młodocianymi umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, są tymi umowami związani i powinni je kontynuować. Pracownicy młodociani, stanowiąc niewykwalifikowaną siłę roboczą, przyczyniają się do wypracowania określonego zysku. Nawet jeśli pracodawca nie otrzymuje refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracownika młodocianego, to przeznaczane na te zobowiązania kwoty są i tak znacznie niższe niż wydatki, jakie musiałby ponieść na wynagrodzenie i składki pracownika niewykwalifikowanego zatrudnionego w to miejsce. Natomiast ci młodzi ludzie, z którymi pracodawcy rozwiążą umowy o pracę, mogą kontynuować obowiązek nauki w systemie szkół zawodowych, gdzie także w planie nauczania są przewidziane praktyki zawodowe. Osoby pochodzące z rodzin najbiedniejszych powinny zaś uzyskać wsparcie systemu stypendialnego.

Jednocześnie warto przypomnieć, iż minister właściwy do spraw pracy, pomimo posiadania w swych kompetencjach pewnych zadań z zakresu wspierania pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodocianych, nie jest właściwym organem odpowiadającym za edukację młodzieży na poziomie zawodowym. Za kształcenie osób młodych objętych obowiązkiem nauki, w tym za kształcenie zawodowe, odpowiada minister edukacji narodowej i do jego

kompetencji należy wprowadzenie zmian w szkolnictwie zawodowym. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wspiera reformę szkolnictwa zawodowego, dostarczając m.in. informacji o sytuacji w obszarze zatrudnienia i bezrobocia na rynku pracy, a także prowadząc badania nt. oczekiwanych przez pracodawców kwalifikacji zawodowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 16 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie rozliczania projektów
dofinansowanych z Funduszu Spójności
po dokonaniu autokorekty systemowej (9781)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma SPS-024-9781/11 z dnia 20 maja 2011 r. przekazującego zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego dotyczące zasad pokrycia autokorekty systemowej uprzejmie informuję, że zgodnie z ustaleniami z Komisją Europejską kwota autokorekty systemowej została ustalona w wysokości 2% wydatków deklarowanych w projektach dofinansowywanych z Funduszu Spójności i zostanie potrącona z płatności końcowej. Autokorekta systemowa wynika z niedostosowania ustawy o zamówieniach publicznych do wymogów dyrektywy Unii Europejskiej.

Beneficjenci realizujący projekty Funduszu Spójności w przypadku projektów, w których nie stwierdzono błędów indywidualnych, nie ponoszą szkody. Kwota autokorekty w wysokości 2% pokryta zostanie z budżetu państwa. Ministerstwo Finansów będzie odpowiedzialne za dokonywanie „dopłaty” kwoty autokorekty systemowej do płatności końcowej. Dopłata ta będzie przekazywana na rachunek beneficjenta po przekazaniu płatności końcowej przez KE.

Należy jednak zwrócić uwagę, że kwota 2% autokorekty systemowej nie w każdym przypadku będzie wypłacana beneficjentowi w całości. Będzie tak np. w sytuacji, w której na projekcie wystąpiłyby błędy objęte autokorektą, które wynikają z działania lub zaniechania beneficjenta (nie wynikają z zaniechań państwa członkowskiego), np. błąd popełniony po pełnym dostosowaniu prawa krajowego do prawa UE. Dlatego też instytucja zarządzająca Funduszem Spójności (Ministerstwo Rozwoju Regionalnego) będzie dokonywała każdorazowo analizy i weryfikacji danych dotyczących odpowiedzialności za błędy, które są przekazywane przez instytucje pośredniczące w zarządzaniu (Ministerstwo Środowiska – sektor

środowisko, Ministerstwo Infrastruktury –sektor transportu), dopiero po określeniu i potwierdzeniu przez instytucję zarządzającą Funduszem Spójności należnej beneficjentowi „dopłaty” kwota autokorekty zostanie pokryta z budżetu państwa.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Mirosława Maliszewskiego**

**w sprawie interpretacji art. 2 ustawy
Prawo o stowarzyszeniach, dotyczącego
zatrudniania pracowników (9782)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie złożone przez pana posła Mirosława Maliszewskiego, przesłane przy piśmie z dnia 20 maja 2011 r., znak: SPS-024-9782/11, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z późn. zm.) stowarzyszenie opiera swoją działalność na pracy społecznej członków; do prowadzenia swych spraw może zatrudniać pracowników. Praca społeczna członków na rzecz stowarzyszeń oznacza, że nie mogą oni za nią pobierać wynagrodzenia. Nie oznacza to jednak, że członkowie stowarzyszenia nie mogą być zatrudniani na podstawie stosunku pracy. „Oparcie działalności stowarzyszenia na pracy społecznej członków nie wyłącza bowiem możliwości poddania pewnej sfery działania regułom odpłatności. Możliwość łączenia członkostwa stowarzyszenia z pracą na rzecz stowarzyszenia może dotyczyć w ograniczonym zakresie także członków zarządu”. Jest to dopuszczalne, gdyż funkcjonowanie w charakterze członka zarządu często wiąże się z koniecznością „poświęcenia przez członka zarządu stowarzyszenia takiej ilości czasu na sprawy związane z zarządzaniem, która odpowiada całodziennemu zatrudnieniu i uniemożliwia podjęcie zatrudnienia u innego pracodawcy” (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 kwietnia 1992 r., I ACr 130/92, PS 1993, wkładka do nr 11, poz. 9).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 20 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jacka Żalka**

**w sprawie budowy lotniska regionalnego
dla woj. podlaskiego (9783)**

Odpowiadając na zapytanie posła Jacka Żalka, przekazane pismem z dnia 20 maja 2011 r., znak: SPS-024-9783/11, w sprawie budowy lotniska regionalnego dla województwa podlaskiego, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Ad 1. Zgodnie z art. 62 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, ze zm.), dalej: ustawa o.o.ś., w ramach oceny oddziaływania na środowisko, która w niniejszej sprawie została przeprowadzona w toku postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, określa się, analizuje oraz ocenia bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia m.in. na: środowisko oraz zdrowie i warunki życia ludzi, dobra materialne, zabytki oraz wzajemne relacje między tymi elementami.

W przedmiotowej sprawie jednym z kluczowych zagadnień, z uwagi na występowanie w niewielkich odległościach od terenu planowanego lotniska, obszarów Natura 2000 i terenów parków narodowych będących miejscami koncentracji ptaków, było przeanalizowanie oddziaływań wynikających z realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia zarówno na awifaunę, jak i ludzi. Mając na uwadze zakres ww. oceny, generalny dyrektor ochrony środowiska zwrócił szczególną uwagę na bezpośrednie oddziaływanie wynikające z wykonywanych operacji lotniczych, tj. możliwość kolizji samolotów z ptakami, i tym samym zagrożenie dla tej grupy zwierząt, a także dla ludzi znajdujących się na pokładzie lądujących i startujących samolotów, obsługi lotniska oraz mieszkańców okolicznych terenów.

Dokonanie analizy powyższych zagadnień było szczególnie zasadne z uwagi na fakt, iż co roku w dolinach Biebrzy i Narwi, otaczających miejsce planowanej inwestycji, zlatują się wielotysięczne stada migrujących ptaków. Dolina Biebrzy stanowi ostoję ptaków o znaczeniu międzynarodowym, na terenie której stwierdzono koncentracje ptaków wodno-błotnych przekraczające 100 tys. osobników. Ponadto drugi z obszarów otaczający wskazaną przez inwestora lokalizację lotniska, czyli Bagienna Dolina Narwi, corocznie przyciąga od 16 tys. do 25 tys. samych ptaków wodno-błotnych. Przywołane wartości, jednoznacznie wskazują na istnienie ryzyka wystąpienia kolizji samolotów z ptakami, co uwzględniając niski pułap podchodzących do lądowania i startujących jednostek lotniczych, a także fakt licznego występowania ptaków należących do gatunków dużych

oraz stadny charakter ich przelotu, stwarza podstawy do uznania, iż może ono być znaczne. A zatem analiza skali bezpośredniego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na etapie jego funkcjonowania, dokonana na podstawie występowania ptaków i wykorzystania przez nie przestrzeni powietrznej lotniska, winna była stanowić jeden z kluczowych aspektów oceny oddziaływania na środowisko. Przeprowadzone postępowanie odwoławcze wykazało jednak, iż kwestie prawdopodobnych kolizji lądujących i startujących samolotów z ptakami nie były przedmiotem przeprowadzonej oceny, a tym samym nie można uznać, że była ona pełna i przeprowadzona w sposób właściwy. W wydanej decyzji generalny dyrektor ochrony środowiska wskazał na błędne założenia przyjęte przez inwestora do oceny ryzyka kolizji z ptakami dla poszczególnych lokalizacji lotniska, co zostało potwierdzone także przez niezależnego eksperta.

Odnosząc się do wnioskowanej lokalizacji, fakt przebiegania tras procedur startu i lądowania nad obszarami chronionymi oraz terenami podmokłymi i rozlewiskami Narwi, stanowiącymi potencjalne miejsca koncentracji ptaków, winien być zostać oceniony jako najmniej korzystny z uwagi na zwiększone ryzyko wystąpienia kolizji. Niewłaściwa ocena skali „korzystności” trasy procedur startu i lądowania względem obszarów chronionych skutkowało bowiem uznaniem wnioskowanej przez inwestora lokalizacji za porównywalną pod względem skutków katastrofy do najkorzystniejszej lokalizacji w Topolanach.

Ponadto zwrócenia uwagi wymaga, iż ze względu na bardzo ograniczony zasięg prowadzonych badań ornitologicznych, tj. brak analizy migracji ptaków na trasach dolotów i odlotów samolotów oraz przeprowadzenie badań jedynie na terenie planowanego lotniska, nieuzasadnione było wyciągnięcie powyższych wniosków. Fakt ten potęguje również przedłożenie przez inwestora, dopiero na etapie postępowania odwoławczego, opracowania dotyczącego zaprojektowanych procedur startów i lądowań. Dokument ten stanowił bowiem kluczowy element oceny oddziaływania na środowisko, który dopiero w odniesieniu do istniejących warunków środowiskowych, tj. w szczególności do występowania ptaków i wykorzystania przez nie przestrzeni powietrznej w rejonie lotniska, mógłby stanowić podstawę do oceny skali ryzyka kolizji samolotów z ptakami. W świetle powyższego sformułowane wnioski w materiale dowodowym, zebranych przez organ i instancje, wzbudziły poważne zastrzeżenia organu odwoławczego.

Wskazując zatem na ryzyko kolizji samolotów z ptakami stanowiące w niniejszej sprawie bezpośrednio oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia na etapie jego funkcjonowania, którego analiza wymagana jest w ramach przeprowadzanej oceny oddziaływania na środowisko, generalny dyrektor ochrony środowiska działał zgodnie z przepisami ustawy o.o.ś. normującymi zakres ww. oceny. Jedno-

częściej zaznaczenia wymaga, iż jakiegokolwiek statystyki świadczące o niewystąpieniu w Polsce na przestrzeni wielu lat katastrofy lotniczej wskutek kolizji z ptakami nie uprawniają do bezkrytycznego przyjęcia, bez dokonania wnikliwej oceny indywidualnego przypadku, iż powyższe prawdopodobieństwo jest znikome. W przedmiotowej sprawie przytoczone powyżej przesłanki dają uzasadnione obawy, iż może być ono znaczące.

Ponadto, o tym jak poważne zagrożenie stanowią kolizje samolotów z ptakami, świadczy choćby najnowszy przypadek, w którym to samolot linii Ryanair zmuszony był do awaryjnego lądowania na lotnisku w Łodzi, wskutek zderzenia z mewą, kiedy to ptak wpadł do silnika.

Odnosnie do zarzutu dotyczącego odmiennego podejścia do kwestii ryzyka wystąpienia katastrofy lotniczej przyjętego przez generalnego dyrektora ochrony środowiska w toku postępowania odwoławczego od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia pn.: Rozbudowa regionalnego portu lotniczego: Port Lotniczy Lublin SA Świdnik, stwierdzić należy, iż jest on bezzasadny. W wydanej w powyższym postępowaniu decyzji stwierdzono jedynie, iż organ I instancji nie był właściwy do analizowania i egzekwowania warunków technicznych, wynikających z rozporządzenia ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 31 sierpnia 1998 r. w sprawie przepisów techniczno-budowlanych dla lotnisk cywilnych (Dz. U. Nr 130, poz. 859, ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 25 czerwca 2003 r. w sprawie warunków, jakie powinny spełniać obiekty budowlane oraz naturalne w otoczeniu lotniska (Dz. U. Nr 130, poz. 1192, ze zm.).

Powyższe regulacje precyzyjnie określają wymagania stawiane przed tego typu lotniskami, a weryfikacja ich spełnienia należy do innych organów. Określenie warunków technicznych leży we właściwościach wojewody, zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (Dz. U. z 2009 r. Nr 42, poz. 340). Przyrównywanie powyższego aspektu do oceny ryzyka kolizji samolotów z ptakami w związku z realizacją lotniska dla województwa podlaskiego jest całkowicie nieuprawnione.

Ad 2. Aby ocena oddziaływania mogła być uznana za prawidłową w rozumieniu art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. U. L 206 z 22.7.1992), dalej: dyrektywa siedliskowa, i zgodną z prawem wspólnotowym analizą winien zostać objęty taki obszar, na jakim mogą wystąpić oddziaływania związane z realizacją przedsięwzięcia. Zaznaczenia wymaga, iż wielkość powierzchni, na której należy przeprowadzić stosowne badania w żadnym wypadku nie może być odgórnie ustalona np. granicami inwestycji. Ze względu na specyfikę przedsięwzięcia, jakim jest budowa i funk-

cjonowanie lotniska, obszar jego oddziaływania będzie rozciągać się wiele kilometrów od granic pasa startowego, a przeprowadzenie badań na takim terenie będzie niezbędne. Fakt, że normy krajowe czy też wspólnotowe nie określają poziomu hałasu, który może okazać się szkodliwy dla awifauny, nie upoważnia do pełnej dowolności w tym zakresie. Na organie ochrony środowiska ciąży bowiem obowiązek kierowania się w tym zakresie zasadą przezorności, wskazaną w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i szeroko przytaczaną w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich. W przedmiotowym przypadku wątpliwości dotyczące przyjęcia wartości granicznej dla ustalenia nieszkodliwych poziomów hałasu na ptaki są uzasadnione, gdyż wartości zastosowane w raporcie w istotny sposób odbiegają od publikowanych danych naukowych.

W związku z powyższym, biorąc pod uwagę zasadę przezorności oraz ciążyący na państwie polskim obowiązek zapewnienia należytego poziomu ochrony gatunków chronionych w obszarach Natura 2000, wszelkie analizy w przedmiotowej sprawie winny dotyczyć także najniższego z przewidywanych poziomów granicznych hałasu, co do którego istnieje choćby przypuszczenie, że może być istotny dla bytowania ptaków.

Ad 3. Odnosząc się do zapytania w sprawie rygorystycznego podejścia generalnego dyrektora ochrony środowiska do oceny budowy lotniska regionalnego dla województwa podlaskiego, zaznaczyć należy, iż było ono podobne, a nawet bardziej surowe w przypadku analizy oddziaływań wynikających z realizacji przedsięwzięcia polegającego na rozbudowie lotniska w Świdniku. Druga z ww. inwestycji w swojej południowo-zachodniej części wkracza bowiem na teren obszaru Natura 2000 - SOOS Świdnik (PLH 060021), powołanego dla ochrony susła perełkowanego (*Spermophilus suslicus*). Obszar ten chroni jedną z ostatnich w Polsce kolonii rozrodczych tego gatunku, który ze względu na bardzo wysoki stopień zagrożenia wyginieciem został wpisany do polskiej „Czerwonej księgi zwierząt”, załącznika II i IV dyrektywy siedliskowej oraz wielu międzynarodowych konwencji dotyczących ochrony wymierającej fauny. Dlatego też należało tak zaprojektować rozbudowę lotniska w Świdniku, aby nie dopuścić do zniszczenia kolonii susła, stanowiącego przedmiot ochrony obszaru Natura 2000 Świdnik. Skutkiem tego konieczna stała się wycinka 140 ha Lasu Szpitalnego. W trakcie postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zebrano dokumentację pozwalającą ocenić skutki wynikające z powyższego oddziaływania i zaproponować właściwe środki kompensacyjne. W toku postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji uzupełniona bowiem została charakterystyka przyrodnicza Lasu Szpitalnego m. in. o zinventaryzowane zespoły roślinne, gatunki chronionych bezkręgowców, nowe dane z badań terenowych dotyczących awifauny (badania terenowe

z maja 2008 r. oraz prace nad rozmieszczeniem sów z 2010 r.), dane na temat płazów, gadów, chiropterofauny, i innych ssaków, np. chomika europejskiego (*Cricetus cricetus*), orzesznicy (*Muscardinus avellanarius*) czy łasicy (*Mustella nivalis*). Z uzupełnionej wersji raportu wynika, że na terenie likwidowanej części Lasu Szpitalnego nie stwierdzono występowania siedlisk przyrodniczych z załącznika I dyrektywy siedliskowej. Ponadto stwierdzono, iż co prawda część zbiorowisk leśnych przypomina swym charakterem siedlisko wymienione w ww. załączniku lasu grądowego (*Galio-Carpinetum*), jednak ze względu na znaczne przekształcenia spowodowane jego gospodarczym użytkowaniem, głównie pinetyzacją, nie kwalifikuje się do uznania za siedlisko chronione. Południowa część Lasu Szpitalnego przeznaczona do wycinki jest obszarem poddanym silnej antropopresji przez mieszkańców Lublina i Świdnika, dla których stanowi obecnie teren rekreacyjny.

Niezwykle istotnym aspektem dotyczącym podniesionej kwestii, jest fakt, iż Las Szpitalny, którego południowa część została przeznaczona do wycinki, nie jest objęty ochroną w ramach sieci Natura 2000. Występujące na tym obszarze gatunki, nawet te wymienione w załączniku I dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, dalej: dyrektywa ptasia, są objęte ochroną gatunkową, zgodnie z wskazaną dyrektywą ptasią i ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, ze zm.) oraz podlegają przepisom rozporządzeń ministra środowiska z tego zakresu.

Przeprowadzając ocenę oddziaływania na środowisko, w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji środowiskowej dla rozbudowy lotniska w Świdniku, szczegółowo przeanalizowano kwestie związane z ww. ochroną gatunkową. W wyniku dokonanej oceny w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia został sformułowany warunek dotyczący konieczności przeprowadzenia kompensacji przyrodniczej, rozumianej w świetle przepisów art. 3 pkt 8 i art. 75 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, ze zm.). Zapisana kompensacja przyrodnicza objęła swym zasięgiem obszar 144 ha, a więc teren większy niż obszar lasu przewidzianego do wycinki.

Z uwagi na fakt, iż w omawianej sprawie nie było możliwości odbudowania utraconych powierzchni leśnych w pobliżu lotniska, zaproponowano przeprowadzenie kompensacji w dalszych lokalizacjach województwa lubelskiego. Sposób jej wykonania wpisuje się w zapotrzebowanie gmin, na terenie których będzie realizowane przedsięwzięcie (utworzenie parków miejskich w Lublinie i Świdniku, zalesienie nieużytków w Wólce), ale także zakłada odtworzenie 50 ha wyselekcjonowanych powierzchni przyrodniczych (lasy łęgowe) należących do Skarbu Państwa, zlokalizowanych w środkowym odcinku rzeki Bug, w gmi-

nie Zbereże. Za szczególnie cenne uznano odtworzenie łągów wierzbowych i topolowych, które m. in. generują dużą różnorodność gatunkową, retencjonują wody powierzchniowe, oczyszczają wody powierzchniowe i podziemne, m. in. z biogenów spływających z terenów użytkowanych rolniczo.

Projekt zakłada odtworzenie lasów łęgowych oraz wspomaganie procesów naturalnej sukcesji z miejscowym wzbogacaniem składu gatunkowego głównie gatunkami drzewiastymi, jak również pozostawienie w dotychczasowej formie użytkowania niektórych łąk i pastwisk. W decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zapisano również obowiązek pielęgnacji upraw leśnych i monitoringu efektów działań kompensacyjnych przez okres 20 lat. Pozostałe działania w ramach kompensacji przyrodniczej przyczynią się do powstania zadrzewień parkowych oraz zalesień nieużytków. Wskazana do zrealizowania kompensacja przyrodnicza zapewnia zatem, iż w związku z realizacją omawianej inwestycji gatunki i siedliska nie zostaną w bezpowrotnie zniszczone i będą mogły zasiedlić i rozwijać się w specjalnie utworzonych dla nich strefach.

Sporządzona dokumentacja dla przedsięwzięcia polegającego na budowie lotniska regionalnego dla województwa podlaskiego wykazała natomiast rażące braki w przeprowadzonej inwentaryzacji przyrodniczej, zwłaszcza w odniesieniu do awifauny stanowiącej przedmiot ochrony obszarów Natura 2000, otaczających lokalizację planowanego lotniska. W przeciwieństwie do inwestycji w Świdniku, dla której dokonano analizy wpływu rozbudowy lotniska na obszar Natura 2000 SOOS Świdnik (PLH 060021), fragmentaryczna inwentaryzacja przyrodnicza w przypadku przedsięwzięcia dla województwa podlaskiego i oparte na jej podstawie szczerkowe analizy nie mogły stanowić podstawy do uznania, iż dokonano właściwej i kompleksowej oceny oddziaływania na obszary Natura 2000.

Powyższe dotyczy zwłaszcza braku analizy oddziaływania na ptaki będące przedmiotem ochrony w położonych w sąsiedztwie planowanego lotniska obszarach specjalnej ochrony ptaków Natura 2000: Bagienna dolina Narwi (PLB200001), Ostoja Biebrzańska (PLB200006), Puszcza Knyszyńska (PLB200003) i Bagno Wizna (PLB200005). Podkreślić bowiem należy, iż położenie terenu przewidzianego do realizacji przedsięwzięcia poza obszarami Natura 2000 nie zwalnia z konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na te obszary. O tym, czy i w jaki sposób dane przedsięwzięcie będzie oddziaływać na obszar Natura 2000, nie decyduje jego położenie w granicach obszaru, ale rzeczywiste oddziaływanie przedsięwzięcia uwzględniające jego specyfikę, które może okazać się istotne nawet w sytuacji zlokalizowania inwestycji w znacznym oddaleniu od obszarów Natura 2000.

W przypadku przedsięwzięcia polegającego na budowie lotniska dla województwa podlaskiego taka sytuacja miała właśnie miejsce. Bytujące i gniazdu-

jące na obszarach Natura 2000 osobniki i populacje ptaków wykorzystują przestrzeń powietrzną nad planowanym lotniskiem jako szlak migracji lokalnych i sezonowych, a jego teren jako bezpośrednie miejsce żerowania. Sprawia to, iż omawiane lotnisko, mimo położenia poza obszarami Natura 2000, może powodować znacząco negatywne oddziaływanie na te obszary poprzez wpływ na ptaki, które stanowią przedmiot ochrony ww. europejskich form ochrony przyrody.

Ad 4. Ocena oddziaływania na środowisko wiąże się z koniecznością wykonania przed jej rozpoczęciem inwentaryzacji przyrodniczej zarówno na terenie miejsca realizacji przedsięwzięcia, jak i jego obszaru oddziaływania. Wybór przyjętej metodyki badań terenowych musi być dostosowany do charakteru danego przedsięwzięcia. W przedmiotowej sprawie poprawność złożonego raportu, a zatem i przyjętej metodyki do oceny oddziaływań generowanych wskutek realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie lotniska, analizowana była w kontekście jego specyfiki. Przywołanie natomiast w uzasadnieniu decyzji, m. in. wytycznych do monitoringu farm wiatrowych, dotyczyło ogólnych kwestii związanych z metodyką, które nie są zależne od rodzaju inwestycji.

Odnosząc się do analiz wpływu hałasu, wyjaśnić należy, iż jednostka (dB), w której określa się jego natężenie, nie zależy od emitora. Natomiast charakter tych oddziaływań, np. czas ekspozycji, jest uzależniony od źródła dźwięku i odmienny w przypadku ruchu drogowego i lotniczego, co wyraźnie stwierdził generalny dyrektor ochrony środowiska w uzasadnieniu spornej decyzji.

Ad 5. Obowiązkiem organów ochrony środowiska w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest dokonanie wnikliwej analizy i oceny materiałów przedstawionych przez inwestora. W przedmiotowej sprawie generalny dyrektor ochrony środowiska nie uzależniał wiarygodności raportu tylko i wyłącznie od informacji na temat wykonawców całości, czy też części raportu. Niemniej jednak należy mieć na uwadze, że jakość dokumentacji przedkładanej organom ochrony środowiska jest kwestią kluczową dla możliwości dokonania właściwej oceny i zajęcia stanowiska przez te organy. To na wykonawcy konkretnych badań czy to florystycznych, czy też faunistycznych ciąży obowiązek zaproponowania adekwatnych metod badawczych i odpowiedniego ich zastosowania. Inwestor natomiast zlecając wykonanie badań, winien dążyć to tego, aby wybrać takiego zleceniobiorcę, którego wiedza i doświadczenie zapewnią rzetelne wykonanie prac. Gwarantem dobrze wykonanych prac jest ich zlecenie specjalistom w danej dziedzinie, których wiedza i doświadczenie, a częstokroć także tytuł naukowy mogą zaświadczać o ich wysokiej jakości. Nie zwalnia to oczywiście organu ochrony środowiska z konieczności pełnej oceny przedstawionych danych.

Z dotychczasowych doświadczeń generalnego dyrektora ochrony środowiska wynika, że jakość doku-

mentacji środowiskowych jest bardzo zróżnicowana. Niedostateczna jej jakość jest najczęściej rezultatem braków w zakresie wiedzy merytorycznej wykonawców opracowań. Opracowania anonimowe nie mogą być a priori oceniane negatywnie, niemniej wymagają one dużo większej uwagi organu oceniającego i dogłębnej analizy. Stąd też wątpliwość co do braku informacji nt. wykonawców analiz florystycznych, tym bardziej w sytuacji, gdy w przypadku innych elementów przyrodniczych opisywanych w raporcie, takie informacje znalazły się w jego treści. Pełna transparentność w tym zakresie jest w pewnym stopniu gwarantem, że przedkładane materiały zostały zgromadzone w sposób rzetelny.

W tym właśnie celu w art. 66 ust. 1 pkt 19 ustawy o.o.ś. został sformułowany obowiązek zawarcia w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko nazwisko osoby lub osób go sporządzających, a zatem i wykonawców jego części składowych, jaką jest np. analiza florystyczna.

Ad 6. W rozpatrywanej sprawie generalny dyrektor ochrony Środowiska nie uznał, że zespół wykonawców raportu nie dysponował dostateczną wiedzą na temat obszaru i przedmiotu inwestycji, a jedynie ocenił jakość przedstawionej przez wykonawców dokumentacji. Wręcz przeciwnie, w przypadku awifauny opracowanie wykonał zespół doświadczonych ornitologów związanych z terenem Podlasia, wobec czego tym bardziej dziwi niedostateczna jakość dokumentacji, jaką przedstawili. Co więcej, generalny dyrektor ochrony środowiska nie oparł swojego rozstrzygnięcia na opinii jednego eksperta. Przede wszystkim dokumentacja została oceniona przez pracowników merytorycznych urzędu, natomiast opinia eksperta jedynie potwierdziła ocenę organu, a nie odwrotnie. W uzasadnieniu decyzji szczegółowo omówiono wady materiału dowodowego, zwłaszcza w zakresie inwentaryzacji przyrodniczej, a także wskazano na błędy proceduralne popełnione w trakcie postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji. Co zaś tyczy się zastrzeżeń organizacji ekologicznych, to zostały one poddane dokładnej analizie i na tej podstawie oceniono, czy były zasadne.

Odnosząc się do zapytania dotyczącego dokumentu z dnia 12.03.2010 r., zawierającego kolejne wyjaśnienia do raportu o oddziaływaniu przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, wyjaśniam, iż w uzasadnieniu decyzji generalnego dyrektora ochrony środowiska zwrócono uwagę na fakt, iż społeczeństwo nie zostało poinformowane o złożeniu przez inwestora ww. dokumentu oraz o możliwości zapoznania się z jego treścią i wnoszenia uwag i wniosków. Zgodnie bowiem z art. 79 ust. 1 ustawy o.o.ś., obowiązkiem organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest zapewnienie udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadzana jest ocena oddziaływania na środowisko. Przedmiotem konsultacji społecznych jest m. in. ww. raport, a więc w ich zakres winny wchodzić także uzupełnienia dotyczące tego

dokumentu. Wobec powyższego organ odwoławczy zbadał, czy przedłożony przez inwestora materiał zawiera istotne zagadnienia, które po raz pierwszy zostały zgłoszone w postępowaniu i mogły mieć wpływ na wydane rozstrzygnięcie.

W przedłożonych wyjaśnieniach z dnia 12.03.2010 r. inwestor odniósł się do następujących kwestii: analizy wpływu planowanego przedsięwzięcia na integralność obszarów Natura 2000, przedstawienia mapy wysokościowej uwzględniającej korytarz podchodzenia do startu oraz pułapu wznoszenia się samolotów ze wskazaniem granic obszarów nocnych, oceny wpływu nisko przelatujących samolotów na możliwość niepokojenia i płoszenia ptaków lęgowych będących przedmiotem ochrony obszarów Natura 2000, przedstawienia wpływu inwestycji na stan klimatu akustycznego z uwzględnieniem tła akustycznego oraz określenia terminu, od kiedy będą odbywały się loty nocne. Analiza omawianego dokumentu wykazała, iż w dużym stopniu informacje w nim zawarte zostały powielone z wcześniej przedłożonych opracowań w sprawie, z którymi społeczeństwo miało możliwość się zapoznać. Autor przedmiotowego dokumentu, odnosząc się do ww. kwestii, przede wszystkim odsyła do informacji przedstawionych we wcześniejszych opracowaniach, w tym ww. raporcie.

Natomiast oceniając nowo przedstawione w powyższym materiale informacje, generalny dyrektor ochrony środowiska uznał, iż zawierają one błędy. Odnosi się to choćby do argumentu dotyczącego charakteru przelotu ptaków na Podlasiu, śródlądziu, mającego świadczyć, iż operacje lotnicze nie będą powodowały poważnego naruszenia cyklu życiowego gatunków ptaków. W wyjaśnieniach podano, iż w warunkach Podlasia przelot różnych gatunków ptaków odbywa się szerokim frontem, w związku z czym również na tej samej zasadzie będzie się odbywał dołot do miejsc postojowych i żerowiskowych w czasie wędrówki, przez co oddziaływanie na ptaki może dotyczyć jedynie ingerencji w wycinek korytarza podlaskiego, będącego zarazem wycinkiem całego, szerokiego korytarza migracji ptaków.

Odnosząc się do powyższej kwestii, generalny dyrektor ochrony środowiska wyjaśnił we wstępie uzasadnienia decyzji, jak kluczową rolę odgrywają miejsca przystankowe dla ptaków migrujących, oraz zaznaczył, iż gatunki te często tworzą bardzo duże skupiska skoncentrowane na małych obszarach, mających w związku z tym ogromne znaczenie dla pomyslnego przebiegu wędrówki. Takimi miejscami w warunkach Podlasia są właśnie m. in. doliny Biebrzy i Narwi.

Oceniając wartość przedłożonego materiału z dnia 12.03.2010 r. jako niską i wątpliwą, organ odwoławczy uznał, iż nie stanowił on dowodu mogącego mieć wpływ na wydane rozstrzygnięcie regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Białymstoku, a zatem uchybienia proceduralnego zastosowanego dokumentu nie uznano za poważne.

Ad 7. Odnosząc się do kwestii analizy sporządzonej przez eksperta, wyjaśnić należy, iż generalny dyrektor ochrony środowiska przywołał w uzasadnieniu decyzji omyłkowo jej tytuł roboczy. Prawidłowa nazwa tego dokumentu brzmi: „Analiza merytoryczna poprawności przeprowadzonej oceny oddziaływania na obszary Natura 2000 przedsięwzięcia polegającego na budowie lotniska regionalnego dla województwa podlaskiego, zrealizowanej w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w świetle przepisów prawa wspólnotowego i krajowego”. Zaznaczyć należy, iż omawiany błąd nie ma żadnego merytorycznego znaczenia dla wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, gdyż powołana w decyzji analiza jest w istocie tym samym dokumentem, który został włączony jako dowód do akt sprawy, a z którym to strony miały możliwość się zapoznać przed wydaniem decyzji w ramach zawiadomienia wydanego w trybie art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 7 czerwca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie szykan wobec przedstawicieli
związku zawodowego w Urzędzie Skarbowym
we Wrześni (9784)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana Dariusza Lipińskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 12 maja 2011 r., przekazane przy piśmie z dnia 20 maja 2011 r., znak SPS-024-9784/11, w sprawie szykan wobec przedstawicieli związku zawodowego w Urzędzie Skarbowym we Wrześni i związanych z powyższym pytań, to jest:

1) czy minister finansów podejmie działania zmierzające do szczegółowego wyjaśnienia działań naczelnika Urzędu Skarbowego we Wrześni wobec przedstawicieli tamtejszej Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność”,

2) czy, w opinii ministra finansów, powtarzające się po raz kolejny zarzuty dotyczące niewłaściwych stosunków naczelnika Urzędu Skarbowego we Wrześni z pracownikami i organizacjami związkowymi tego urzędu nie powinny stać się powodem zmiany personalnej na tym stanowisku, uprzejmie wyjaśniam.

W związku z wcześniejszymi wystąpieniami przedstawicieli Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” i zawartymi w nich zarzutami w stosunku do

pana C.K., naczelnika Urzędu Skarbowego we Wrześni, wielokrotnie podejmowane były działania zmierzające do wyjaśnienia przyczyn krytyki działań naczelnika ww. urzędu.

Przekazywane przez dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu wyjaśnienia wskazują na personalny konflikt, szczególnie pomiędzy dwoma członkami Związku Zawodowego „Solidarność” a panem C.K. Potwierdzają to liczne skargi i doniesienia kierowane do sądu czy prokuratury.

Jednocześnie wyjaśnienia dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu, jak również ocena zarzutów dokonana przez ww. niezależne organy (np. prokuratura umorzyła dochodzenie w sprawie rzekomego naruszenia przez naczelnika praw autorskich, jak również umorzyła śledztwo w sprawie domniemanego przyjęcia przez niego korzyści majątkowych), nie potwierdzają zasadności oskarżeń kierowanych pod adresem pana C.K., natomiast wskazują na celowe działania zmierzające do zdyskredytowania jego osoby i podważenia kompetencji do pełnienia funkcji naczelnika.

Dodać należy również, że w ww. urzędzie skarbowym poza Komisją Zakładową NSZZ „Solidarność” funkcjonuje także Związek Zawodowy Pracowników Urzędu Skarbowego we Wrześni. W konflikcie z naczelnikiem pozostaje jedynie Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność”, natomiast w ocenie drugiego ze związków oraz większości pracowników niezrzeszonych w żadnym związku zawodowym głównym źródłem sporu są działania podejmowane przez przewodniczącego Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność”. Należy podkreślić, że pracownicy urzędu nie identyfikują się i nie popierają kierunku działań ww. związku. Opinię powyższą Związek Zawodowy Pracowników Urzędu Skarbowego we Wrześni oraz pracownicy urzędu wyrażali wielokrotnie w korespondencji kierowanej do Ministerstwa Finansów (np. w piśmie z dnia 1 marca 2010 r. podpisanym przez 40 pracowników ww. urzędu).

Mając na uwadze fakt, iż formułowane w stosunku do naczelnika Urzędu Skarbowego we Wrześni zarzuty nie znajdują potwierdzenia, zaś podejmowane przez niego działania w stosunku do przedstawicieli Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” wydają się być jedynie obroną przed nieuzasadnionymi atakami tych osób (przed Sądem Okręgowym w Poznaniu toczy się sprawa z powództwa pana C.K. przeciwko Organizacji Zakładowej NSZZ „Solidarność” we Wrześni o ochronę jego dóbr osobistych, będąca reakcją na liczne pomówienia), minister finansów nie znajduje uzasadnienia dla dokonywania zmian personalnych na ww. stanowisku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie zabezpieczenia mieszkańców gm.
Dopiewo przed hałasem z autostrady A2 (9785)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego (SPS-024-9785/11) w sprawie zabezpieczenia mieszkańców gminy Dopiewo przed hałasem z autostrady A2 przedstawiam poniżej następujące wyjaśnienia.

Na podstawie umowy o budowę i eksploatację autostrady A2 z dnia 12 września 1997 r. ze zmianami spółka Autostrada Wielkopolska SA pełni funkcję zarządcy autostrady A2 i w związku z tym ponosi odpowiedzialność za zaprojektowanie, budowę i utrzymanie autostrady A2 zgodnie z postanowieniami umowy oraz przepisami prawa, w tym dotyczącymi ochrony środowiska. Spółka w całości ponosi ryzyko budowlane oraz eksploatacyjne i jest obowiązana do zapewnienia standardów utrzymania autostrady i przeciwdziałania niekorzystnemu wpływowi autostrady na otoczenie.

W roku 2010, na zlecenie spółki Autostrada Wielkopolska SA został wykonany pomiar poziomu dźwięku na odcinku węzeł Komorniki – węzeł Nowy Tomyśl na autostradzie A2. Pomiaru dokonało laboratorium Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Poznaniu metodą bezpośrednich pomiarów hałasu z wykorzystaniem próbkowania, zgodną z rozporządzeniem ministra środowiska z dnia 2 października 2007 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów poziomów w środowisku substancji lub energii przez zarządzającego drogą, linią kolejową, linią tramwajową, lotniskiem, portem (Dz.U.07.192.1392). Dopuszczalne wartości równoważnego poziomu dźwięku A w środowisku określa rozporządzenie ministra środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. (Dz.U.07.120.826) w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku.

Odnosząc się do pozostałych pytań, informuję, iż do tej pory nie docierały do ministra infrastruktury informacje na temat nadmiernego hałasu z autostrady A2 na terenie gminy Dopiewo. Spółka Autostrada Wielkopolska SA sygnalizowała problem ekranów akustycznych na obwodnicy Poznania. Minister infrastruktury w ramach sprawowanego nadzoru nad generalnym dyrektorem dróg krajowych i autostrad poleci służbom Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad analizę powyższego zagadnienia z uwzględnieniem przepisów prawa oraz postanowień umowy koncesyjnej zawartej ze spółką Autostrada Wielkopolska SA.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Saługi**

w sprawie złodziei i handlu złomem (9787)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 9 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9787/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Wojciecha Saługi w sprawie złodziei i handlu złomem uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zjawisko, jakim jest szeroko rozumiana kradzież elementów metalowych przekazywanych do punktów skupu, poza oczywistymi stratami materialnymi, niejednokrotnie może powodować sprowadzenie niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób albo dla mienia w wielkich rozmiarach, dlatego znajduje się ono w kręgu zainteresowań i działań Policji.

Problematyka zagrożenia tego typu przestępczością jest stale monitorowana przez funkcjonariuszy Komendy Głównej Policji. W 2001 r. intensywne działania policyjne skierowane na zapobieganie oraz wykrywanie sprawców tego rodzaju przestępstw i wykroczeń doprowadziły do opracowania pisma instrukcyjnego „Wskazówki taktyczne do prowadzenia działań operacyjno-wykrywczych w zakresie zwalczania obrotu elementami wyrobów z metali nieżelaznych, pochodzącymi z przestępstwa”. Zalecenia zawarte w przedmiotowym opracowaniu wdrożone zostały w całym kraju, co niewątpliwie przyczyniło się do podniesienia efektywności, a co za tym idzie, skuteczności wykrywania i ścigania sprawców tego rodzaju przestępstw i wykroczeń.

Ponadto warto dodać, że jednostki Policji są zobowiązane do aktywnego przeciwdziałania kradzieży, a w szczególności do nawiązywania bieżącej współpracy z podmiotami pokrzywdzonymi, m.in. w celu ustalenia trybu i zasad informowania jednostek Policji o ujawnieniu przestępstwa, prowadzenia oględzin miejsca przestępstwa, rozpoznania możliwości stosowania technicznego zabezpieczenia mienia najbardziej zagrożonego kradzieżą itp.

Jednym z instrumentów prawnych, jakim dysponują odpowiednie służby w walce z tym procederem, są przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243, z późn. zm.).

Przedmiotem regulacji art. 43a powyższej ustawy jest postępowanie z odpadami metali dostarczonymi do punktów zbierania odpadów metali przez osoby fizyczne niebędące przedsiębiorcami. Istotą ww. przepisu prawa jest nałożenie na prowadzących takie punkty następujących obowiązków:

1) żądania od osoby przekazującej odpady odpowiedniego dokumentu – jeżeli osoba ta odmawia okazania dowodu osobistego lub innego dokumentu stwierdzającego tożsamość, prowadzący punkt jest

obowiązany odmówić przyjęcia odpadów metali pod groźbą odpowiedzialności za wykroczenie z art. 75a ww. ustawy;

2) wypełnienia w dwóch egzemplarzach protokołu przyjęcia odpadów – niewypełnienie formularza jest wykroczeniem;

3) przechowywania formularzy przez 5 lat;

4) przedstawiania formularzy na żądanie podmiotów upoważnionych, tj.:

a) organów przeprowadzających kontrolę,

b) Policji,

c) straży miejskiej (gminnej),

d) służby ochrony kolei.

Warto również wskazać na ciążący na przekazującym takie odpady obowiązek okazania dowodu osobistego lub innego dokumentu stwierdzającego tożsamość. Niedopełnienie tego obowiązku nie jest wykroczeniem, niemniej jednak prowadzący punkt zbierania odpadów zobowiązany jest w takiej sytuacji do odmowy ich przyjęcia, gdyż w przeciwnym razie zagraża mu odpowiedzialność za wykroczenie z art. 75a ustawy o odpadach.

Regulacje zawarte w art. 75a ustawy o odpadach nie wyczerpują katalogu sankcji związanych z przekazywaniem i przyjmowaniem odpadów metali do punktu zbierania takich odpadów. W przypadku nielegalnego pochodzenia odpadów i niezgodnego z prawem sposobu ich uzyskania odpowiedzialności karnej podlega – w zależności od okoliczności – zarówno przekazujący elementy metalowe, jak i przyjmujący.

Kradzież elementu metalowego może być wykroczeniem, jeżeli jej wartość nie przekracza 250 zł (art. 119 § 1 Kodeksu wykroczeń), lub przestępstwem (art. 278 § 1 Kodeksu karnego). Za takie wykroczenie lub przestępstwo odpowiada osoba przekazująca odpady metali pochodzące z kradzieży. Posiadacz odpadów prowadzący punkt zbierania odpadów metali może odpowiadać za paserstwo, jeżeli wiedział, a co najmniej mógł i powinien był przypuszczać, że element metalowy pochodzi z wykroczenia lub przestępstwa.

W ocenie Komendy Głównej Policji kwalifikacja prawna w tym zakresie może być w pewnych przypadkach znacznie surowsza. Może to mieć miejsce np., gdy kradzież elementu metalowego stanowiącego fragment urządzenia służącego zapewnieniu bezpieczeństwa ruchu kolejowego będzie uznana za sprowadzenie bezpośredniego niebezpieczeństwa katastrofy w ruchu lądowym, czyli za przestępstwo typizowane w art. 174 § 1 K.k. Również kradzież metalowej pokrywy zabezpieczającej studzienkę kanalizacyjną może być uznana za sprowadzenie bezpośredniego zagrożenia życia i zdrowia człowieka, czyli za przestępstwo z art. 160 § 1 K.k.

Z posiadanych przez KGP informacji wynika, że niektórzy przedsiębiorcy stosują indywidualne metody zapobiegania dewastacji i kradzieży elementów metalowych z urządzeń telekomunikacyjnych, elektroenergetycznych, kolejowych czy wodno-kanalizacyjnych (np. metalowych pokryw studzienek kanalizacyjnych). Jako przykład można wskazać przedsię-

biorstwo telekomunikacyjne, które stosuje w tym celu stały monitoring elektroniczny sieci, patrole firm ochroniarskich, wysłała do punktów zbierania metali broszury ze zdjęciami najczęściej kradzionych elementów czy znakuje kable specjalną substancją, widoczną tylko w świetle ultrafioletowym (ślady substancji pozostają na ubraniu i ciele człowieka do tygodnia po bezpośrednim kontakcie).

Podobne metody wykorzystują poszczególne spółki kolejowe oraz przewoźnicy kolejowi. Oprócz znakowania elementów metalowych mikrocząsteczkami przekazują oni również do punktów i organów przeprowadzających kontrole katalogi najczęściej kradzionych części. Ponadto Straż Ochrony Kolei prowadzi m.in. monitoring obszarów kolejowych najbardziej narażonych na kradzieże. Podejmowane są także działania kontrolne punktów zbierania odpadów metali przez funkcjonariuszy Policji i SOK.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Rząsy**

**w sprawie zamiaru likwidacji placówek Poczty
Polskiej SA na terenie pow. lubaczowskiego
(9788)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Marka Rząsy (znak: SPS-024-9788/11) w sprawie zamiaru likwidacji placówek Poczty Polskiej SA na terenie powiatu lubaczowskiego, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, że zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spółki, niezastrzeżone przepisami prawa lub postanowieniami statutu dla Walnego Zgromadzenia lub Rady Nadzorczej, należą do kompetencji zarządu spółki. Ponadto art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych stanowi, iż walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki. Zapis ten zapewnia zarządom swobodę w organizowaniu pracy spółek, za co ponoszą one odpowiedzialność. W związku z tym minister infrastruktury, sprawujący w imieniu Skarbu Państwa nadzór właścicielski nad Poczta Polska SA (jednoosobową spółką Skarbu Państwa) i posiadający uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadze-

nia, nie decyduje o sposobie funkcjonowania konkretnej placówki pocztowej. Decydowanie o kształcie sieci pocztowej, przy uwzględnieniu wymagań prawnych nałożonych na publicznego operatora pocztowego, leży w kompetencjach zarządu.

Dostęp do powszechnych usług pocztowych gwarantują przepisy prawne. Poczta Polska, będąc w myśl ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. Prawo pocztowe (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.) operatorem publicznym, jest zobowiązana ustawowo do świadczenia powszechnych usług pocztowych na terenie całego kraju przy uwzględnieniu wskaźników dostępności określających m.in. wymaganą gęstość sieci placówek pocztowych. Poczta Polska, decydując o zmianach w tejże sieci, zobligowana jest do przestrzegania wskaźników gęstości sieci placówek wskazanych w § 44 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz. U. Nr 5 poz. 34 z późn. zm.). Przepis ten stanowi, że co najmniej jedna placówka pocztowa operatora publicznego powinna przypadać na 7000 mieszkańców na terenie miast lub na 85 km² powierzchni na obszarach wiejskich. Dodatkowo ogólna liczba tych placówek w kraju powinna być nie mniejsza niż 8240.

W myśl treści rozporządzenia operator publiczny utrzymuje w każdej gminie co najmniej jedną placówkę pocztową. Jedynie w przypadku gmin wiejskich liczących poniżej 5000 mieszkańców istnieje możliwość objęcia takiej gminy obszarem działania stałej placówki operatora znajdującej się na terenie sąsiedniej gminy lub uruchomienie placówki ruchomej, lecz pod warunkiem m.in. uzgodnienia tej lokalizacji z właściwym wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta).

Minister infrastruktury, nowelizując w 2009 r. przepisy rozporządzenia, przewidział możliwość realizowania na terenach wiejskich lub o rozproszonej zabudowie podstawowych usług pocztowych u listonosza obsługującego rejon doręczeń. Zgodnie z zapewnieniami Zarządu Poczty Polskiej SA mieszkańcy obszarów wiejskich mogą na przykład nadać przesyłkę listową, przekaz pocztowy czy też dokonać wpłaty na rachunek bankowy za pośrednictwem listonosza. Istnieje również możliwość dokonywania wypłat, np. emerytur, po złożeniu dyspozycji u listonosza, który dostarczy gotówkę do adresata w miejscu jego zamieszkania.

W związku z powyższym pragnę poinformować, na podstawie wyjaśnień uzyskanych od zarządu spółki, że Poczta Polska w ramach projektowanych działań reorganizacyjnych nie planuje likwidacji placówek pocztowych, a jedynie ich przekształcenie w znacznie tańsze w utrzymaniu formy organizacyjne, tj. filie urzędów pocztowych i agencje pocztowe. Należy podkreślić, że zarówno agencje pocztowe, jak i filie urzędów pocztowych świadczą usługi pocztowe o charakterze powszechnym. Ponadto agencje pocztowe tworzone są zazwyczaj w tej samej miejscowości, najczę-

ściej w niewielkiej odległości od miejsca, w którym usługi pocztowe były dotychczas świadczone.

Przekształcanie urzędów w agencje jest praktyką stosowaną również przez publicznych operatorów pocztowych w innych krajach. Rozwiązanie takie pozwala na zapewnienie mieszkańcom dostępu do powszechnych usług pocztowych i jednocześnie umożliwia operatorom pocztowym optymalizację kosztów ponoszonych na sieć pocztową. Zmiany dokonywane w sieci placówek pocztowych podyktowane są potrzebami ekonomicznymi. Obserwowany w ostatnich latach spadek przychodów ze sprzedaży usług pocztowych, wynikający m.in. z ogólnoświatowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi, zwłaszcza w formie elektronicznej, wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności pocztowej. Bardzo istotny jest również fakt, że na świadczenie powszechnych usług pocztowych Poczta Polska nie otrzymuje żadnych środków z budżetu państwa.

Każde przekształcenie placówki poprzedzone jest analizą o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, uwzględniającą m.in. rentowność placówki, zapotrzebowanie na usługi na danym terenie oraz konieczność zapewnienia dostępności usług pocztowych. Przekształcanie placówek, w myśl zapewnień zarządu, nie spowoduje pogorszenia jakości i terminowości świadczenia usług, gdyż placówki te wciąż będą objęte systemem organizacyjnym i logistycznym Poczty Polskiej. W wielu przypadkach czas pracy agencji pocztowej jest dłuższy niż placówki przekształconej ze względu na fakt, iż agencje funkcjonują m.in. w sklepach, które często pracują do późnych godzin popołudniowych i wieczornych.

Odnosząc się do kwestii konsultacji planowanych zmian w sieci placówek pocztowych z lokalnymi władzami, pragnę wyjaśnić, że Poczta Polska nie jest zobowiązana do ich prowadzenia. Niemniej jednak zarząd spółki zapewnia, że o zamiarze przekształcenia placówki pocztowej powiadamiane są lokalne władze samorządowe, które informowane są o motywach projektowanych działań i wynikach analiz będących podstawą do podjęcia decyzji o przekształceniu danej placówki w inną formę organizacyjną. Ponadto przeprowadzane są również akcje informacyjne wśród lokalnych społeczności poprzez roznoszenie przez listonoszy ulotek informujących o zmianie formy organizacyjnej danej placówki. Informacje takie są także dostępne bezpośrednio w placówkach pocztowych przewidzianych do przekształcenia.

W opracowanym przez Poczta Polska planie zmian w sieci na 2011 r. do przekształcenia w tańsze w utrzymaniu formy organizacyjne zostały ujęte dwie placówki pocztowe na terenie powiatu lubaczowskiego, a na terenie całego woj. podkarpackiego 49 placówek (w tym 22 przekształcenia placówek znajdujących się w miejscowościach niebędących siedzibami władz gminnych).

Należy zaznaczyć, że w odniesieniu do pierwotnych planów dotyczących przekształceń placówek funkcjonujących w miejscowościach będących siedzi-

bami gmin w chwili obecnej spółka przeprowadza powtórne analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym. Ponownej szczegółowej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody oraz koszty związane z funkcjonowaniem placówek. Wyniki tych analiz stanowiąc będą podstawę rozstrzygnięć do planu przekształceń placówek w roku bieżącym oraz w latach następnych. Analizy takie prowadzone są również w odniesieniu do placówek pocztowych funkcjonujących na terenie woj. podkarpackiego.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 6 czerwca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jerzego Budnika**

**w sprawie rozbudowy Urzędu Skarbowego
w Wejherowie (9790)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 25 maja 2011 r. (znak SPS-024-9790/11) interpelację pana Jerzego Budnika, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie rozbudowy Urzędu Skarbowego w Wejherowie, uprzejmie przekazuję Panu Marszałkowi następujące stanowisko.

Zadanie inwestycyjne dotyczące rozbudowy Urzędu Skarbowego w Wejherowie nie znalazło się w projekcie ustawy budżetowej na 2012 r. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowego sposobu i trybu finansowania inwestycji z budżetu państwa (Dz. U. Nr 238, poz. 1579) oraz uregulowaniami wewnętrznymi Ministerstwa Finansów, określonymi w zarządzeniu ministra finansów nr 24/FR/2011 z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie standardów obiektów budowanych oraz trybu postępowania przy finansowaniu inwestycji ze środków budżetu państwa w jednostkach resortu finansów, jednostka wnioskująca o inwestycję budowlaną musi złożyć odpowiedni wniosek w tej sprawie do Ministerstwa Finansów, a następnie uzyskać akceptację sporządzonego programu inwestycji. W programie inwestycji inwestor – Urząd Skarbowy w Wejherowie musi określić zakres rzeczowo-finansowy planowanego zadania. Z uwagi na rozmowy, które obecnie Urząd Skarbowy w Wejherowie prowadzi w sprawie pozyskania nieruchomości, nie można

określić wielkości i rodzaju prac przewidzianych inwestycją. Niemożliwe jest zatem na obecnym etapie sporządzenie wymaganych przepisami prawa dokumentów, co jest konieczne do zachowania procedury umożliwiającej umieszczenie inwestycji budowlanej w projekcie ustawy budżetowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 13 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Kalemby**

**w sprawie pokrycia potrzeb finansowych
związanych z utrzymaniem urządzeń
melioracji podstawowych i wód istotnych
dla regulacji stosunków wodnych
na potrzeby rolnictwa (9791)**

Odpowiadając na pismo (znak: SPS-024-9791/11) z dnia 25 maja 2011 r. przesyłające zapytanie posła Stanisława Kalemby w sprawie zabezpieczenia potrzeb finansowych związanych z utrzymaniem melioracji wodnych podstawowych i wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, uprzejmie informuję, co następuje.

Przepisy ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) dzielą kompetencje w zakresie melioracji na dwa działy administracji rządowej: gospodarkę wodną oraz rozwój wsi. Do działu: rozwój wsi, art. 23 ust. 1 pkt 4a, będącego w kompetencji ministra rolnictwa i rozwoju wsi, należą m. in. sprawy infrastruktury wsi, w szczególności melioracji, w zakresie spraw nieobjętych działem: gospodarka wodna, zaopatrzenia wsi i rolnictwa w wodę oraz oczyszczania ścieków i gospodarki odpadami.

Z kolei dział: gospodarka wodna obejmuje m. in. sprawy ochrony przeciwpowodziowej, w tym budowy, modernizacji i utrzymania urządzeń wodnych zabezpieczających przed powodzią oraz koordynacji przedsięwzięć służących osłonie i ochronie przeciwpowodziowej państwa. Działem tym kieruje minister środowiska. Budowa, modernizacja oraz utrzymywanie urządzeń zabezpieczających przed powodzią, w tym wałów przeciwpowodziowych, należy zatem do działu administracji rządowej: gospodarka wodna niezależnie od tego, czy stanowią one, czy nie, urządzenia melioracji wodnych podstawowych.

Zadania z zakresu utrzymania urządzeń melioracji wodnych podstawowych i wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, któ-

re stanowią własność Skarbu Państwa, są realizowane przez marszałków województw jako zadania z zakresu administracji rządowej.

Środki finansowe na ten cel planują natomiast wojewodowie w swoich budżetach, kierując się ustaloną przez siebie hierarchią potrzeb oraz limitami wydatków budżetowych dla poszczególnych województw, określanymi corocznie przez ministra finansów. Budżety wojewodów są więc podstawowym źródłem finansowania zadań w zakresie utrzymania urządzeń melioracji podstawowych.

W ostatnich latach jedynym instrumentem pozwalającym mi oddziaływać na poprawę stanu urządzeń melioracji wodnych były środki z rezerw celowych, choć ze względu na ich ograniczoną wysokość nie pozwalały na zaspokojenie wszystkich potrzeb zgłaszanych przez wojewodów i marszałków województw. Środki z tych rezerw przewidziane w ustawach budżetowych w latach 2002–2008 oraz w roku 2011 skierowano do wszystkich województw.

Jednocześnie informuję, iż w projekcie ustawy budżetowej na rok 2012, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 05.05.2011 r., podobnie jak w roku bieżącym planowane jest również utworzenie rezerwy celowej na powyższe działania w wysokości 210 000 tys. zł, w tym 6000 dla spółek wodnych na realizację zadań z zakresu utrzymania melioracji wodnych szczegółowych.

Potrzeby finansowe na realizację niezbędnych zadań z zakresu utrzymania melioracji wodnych ilustrują przedstawione w załączeniu do niniejszego pisma tabele*).

Tabele te zostały sporządzone na podstawie informacji uzyskanych od wojewódzkich zarządów melioracji i urządzeń wodnych, będących jednostkami organizacyjnymi zarządów województw.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 17 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Gołębiowskiego**

**w sprawie negatywnych skutków drastycznego
zmniejszenia środków Funduszu Pracy
przeznaczonych na aktywne formy
przeciwdziałania bezrobociu (9792)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana Henryka Gołębiowskiego w spra-

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

wie negatywnych skutków drastycznego zmniejszenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, przekazane przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 25 maja 2011 r., sygn. SPS-024-9792/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011, zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł. W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. I tak na podstawie ustawy budżetowej środki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na 2011 r. dla powiatu dzierzoniowskiego przyznano w wysokości 8939,2 tys. zł, co stanowi 39,2% puli środków przyznanej w stosunku do roku 2010.

Ustalenie przez rząd wydatków w planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011 zostało poprzedzone głęboką analizą ekonomiczną. Wielkości te podyktowane były koniecznością racjonalizacji wydatków budżetu państwa, ponieważ Polska jest objęta procedurą nadmiernego deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) zobowiązana do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwały sposób. Efektem długofalowym ograniczenia wydatków publicznych ma być poprawa sytuacji ekonomicznej, dzięki czemu inwestorzy będą postrzegali Polskę jako kraj bardziej wiarygodny. W związku z tym zainteresowanie inwestorów polskim rynkiem pracy w przyszłości wzrośnie, co w dalszej konsekwencji poprawi sytuację na krajowym rynku pracy.

Zgodnie z ustawą o finansach publicznych z dnia 27 sierpnia 2009 r. (Dz. U. Nr 157, poz. 1240) zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym dokonuje odpowiednio minister lub organ dysponujący tym funduszem po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu. Bez pozytywnej opinii komisji do spraw finansów publicznych Sejmu oraz zgody ministra finansów zwiększenie wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu nie jest możliwe.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane ze środków Funduszu Pracy, w dniu 25 lutego 2011 r. minister pracy i polityki społecznej wystąpił do ministra finansów o wyrażenie zgody na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. skutkującą zwiększeniem wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu o kwotę 1200 mln zł. W tym samym dniu minister

pracy i polityki społecznej wystąpił o opinię sejmowej Komisji Finansów Publicznych. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Minister pracy i polityki społecznej w dniu 11 kwietnia 2011 r. ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych w celu dokonania zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. na powyższy cel, tym razem o kwotę 1500 mln zł. Jednak na obecną chwilę do resortu nie wpłynęła zgoda ministra finansów na zwiększenie powyższych wydatków.

Jednocześnie pragnę poinformować, że rezerwa środków Funduszu Pracy naliczona na podstawie ustawy budżetowej – aktualnie dostępny instrument dodatkowego wsparcia działań urzędów pracy – została przeznaczona w bieżącym roku na finansowanie:

- programów specjalnych – 75,5 mln zł;
- programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł,
- programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł;
- programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus – 20 mln zł.

Pozostałe programy przewidziane w „Zasadach przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę Ministra Pracy i Polityki Społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 roku” będą uruchamiane w miarę pozyskiwanych ponadplanowych przychodów Funduszu Pracy i uzyskaniu zgody ministra finansów.

Aktualnie urzędy składają wnioski na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi oraz na programy aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco. W maju zakończono nabór na wnioski o finansowanie z rezerwy ministra programów specjalnych i programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus.

Na zakończenie należy także wskazać, że środki na działalność powiatowych urzędów pracy mogą być pozyskiwane również ze źródeł innych niż Fundusz Pracy. Środki te mogą być pozyskiwane przez powiatowe urzędy pracy m.in. w ramach realizowanych projektów, które są finansowane ze środków unijnych. Należy także podkreślić, że wysokość środków pozyskiwanych przez konkretny powiatowy urząd pracy jest uzależniona w dużym stopniu od jego ak-

tywności oraz kreatywności w zakresie opracowywania kompleksowych działań na rzecz bezrobotnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 16 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie podniesienia ustawowej
kwoty emerytury lub renty wolnej
od zajęć komorniczych (9793)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazanym przy piśmie z dnia 30 maja 2011 r., nr SPS-024-9793/11, zapytaniem posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pani Gabrieli Masłowskiej w sprawie zmiany przepisów prawnych regulujących wysokość kwoty wolnej od egzekucji uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym zobowiązany odpowiada za swoje zaległości całym swoim majątkiem, z wyjątkiem tych składników majątkowych, które zostały spod egzekucji wyłączone (zwolnione). Wyłączenie lub zwolnienie spod egzekucji następuje z mocy ustawy lub w drodze orzeczenia organu egzekucyjnego. Stosowne postanowienie wydawane jest na podstawie art. 13 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.), zgodnie z którym organ egzekucyjny, na wniosek zobowiązanego i ze względu na ważny jego interes, może zwolnić z egzekucji określone składniki majątkowe zobowiązanego, jeżeli zobowiązany uzyskał na to zgodę wierzyciela.

Jednocześnie pragnę poinformować, że niektóre składniki majątkowe zobowiązanego podlegają wyłączeniu spod egzekucji z mocy ustawy. Ustawodawca przewidział różne przypadki wyłączeń, kierując się ogólną zasadą obowiązującą w egzekucji administracyjnej poszanowania minimum egzystencji zobowiązanego. W ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji zawarto katalog takich wyłączeń. W zakresie egzekucji ze świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego i ubezpieczenia społecznego ustawa o postępowaniu egzekucyjnym w administracji odsyła m.in. do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.). Realizacja zajęcia egzekucyjnego emerytury lub renty odbywa się zgodnie z przepisami tej ustawy, zaś podmiotem realizującym, na wezwanie organu egze-

kucyjnego, zajęcie tego prawa majątkowego jest organ rentowy jako dłużnik zajętej wierzytelności. Organ rentowy jest związany przepisami powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i ciąży na nim obowiązek przekazania organowi egzekucyjnemu zajętych świadczeń z ubezpieczenia społecznego, przy uwzględnieniu kwoty zwolnionej spod egzekucji w wysokości określonej tą ustawą.

Pragnę uprzejmie wyjaśnić, że zgodnie z ustawą z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) ministrem właściwym do spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych i zaopatrzenia społecznego jest minister pracy i polityki społecznej, któremu przekazane zostało zapytanie pani poseł Gabrieli Masłowskiej celem rozważenia możliwości zmiany przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie podwyższenia kwoty wolnej od egzekucji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 13 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie roszczeń majora rezerwy
z tytułu należności zagranicznej (9795)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Stanisława Wziątka w sprawie roszczeń majora rezerwy z tytułu należności zagranicznej (SPS-024-9795/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Decyzją ministra obrony narodowej nr 319 z dnia 22 maja 2003 r. wskazany w zapytaniu oficer został skierowany, z jednoczesnym pozostawieniem na stanowisku służbowym ostatnio zajmowanym w kraju, do wykonywania zadań na stanowisku obserwatora wojskowego misji Organizacji Narodów Zjednoczonych w Gruzji. Pełnił tam służbę wojskową od dnia 11 czerwca 2003 r. do dnia 30 września 2004 r. Wnioskiem z dnia 15 grudnia 2009 r. wystąpił o wypłatę należności zagranicznej za okres pełnienia służby poza granicami państwa. Minister obrony narodowej, rozpatrując przedmiotowy wniosek, decyzją nr 101 z dnia 5 lutego 2010 r. stwierdził, że roszczenie zainteresowanego z tytułu prawa do należności zagranicznej za wymieniony wyżej okres uległo przedawnieniu. Przedmiotowa decyzja została doręczona w dniu 16 lutego 2010 r.

W dniu 22 lutego 2010 r. zainteresowany złożył wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy. Minister obrony narodowej, rozpoznając przedmiotowy wniosek, decyzją nr 272 z dnia 25 marca 2010 r. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję. Decyzja nr 272 została skarżącemu doręczona w dniu 2 kwietnia 2010 r. W dniu 27 kwietnia 2010 r. oficer złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnosząc o uchylenie decyzji wydanych w pierwszej i drugiej instancji. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2010 r. (sygn. akt II SA/Wa 823/10), oddalił skargę.

Wskazać należy, że w myśl art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (obecnie – Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593, ze zm.) roszczenia z tytułu uposażenia i innych należności pieniężnych żołnierzy zawodowych ulegają przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jednocześnie art. 75 ust. 2 wskazuje, że bieg przedawnienia roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych należności pieniężnych żołnierzy zawodowych przerywa każda czynność przed organem właściwym do rozpatrzenia roszczenia podjęta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia.

W związku ze złożeniem przez zainteresowanego wniosku w dniu 15 grudnia 2009 r., tj. po upływie przeszło pięciu lat od dnia zakończenia służby poza granicami państwa, uznać należało, że jego roszczenie do należności zagranicznej z tytułu pełnienia służby poza granicami państwa w charakterze obserwatora misji ONZ Gruzji uległo przedawnieniu.

Należy wskazać, że zgodnie z § 14a ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 grudnia 2000 r. w sprawie uposażenia i innych należności pieniężnych otrzymywanych przez żołnierzy wyznaczonych do pełnienia służby poza granicami państwa (Dz. U. Nr 115, poz. 1198, ze zm.) i § 12 ust. 4 rozporządzenia ministra obrony narodowej z dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie należności pieniężnych żołnierzy zawodowych pełniących służbę poza granicami państwa (Dz. U. Nr 162, poz. 1698, ze zm.) – w brzmieniu obowiązującym w czasie pełnienia przez zainteresowanego oficera służby poza granicami państwa w charakterze obserwatora wojskowego – należność zagraniczna była wypłacana na pisemny wniosek żołnierza zawodowego, który to wniosek został złożony w dniu 15 grudnia 2009 r. Dopiero po jego złożeniu uprawniony organ mógł wydać decyzję rozstrzygającą o należności zagranicznej. Oznacza to, że organ administracji publicznej nie mógł wszcząć z urzędu postępowania w sprawie przyznania zainteresowanemu należności zagranicznej, gdyż była ona wypłacana na wniosek, a nie z urzędu przez właściwy organ.

Mając na uwadze powyższe, przyznanie wskazanemu w zapytaniu pana posła Stanisława Wziątka oficerowi odszkodowania od Skarbu Państwa nie znajduje uzasadnienia tak faktycznego, jak i praw-

negowego, a w konsekwencji brak jest możliwości zawarcia umowy w przedmiotowej sprawie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 17 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Filipa Libickiego**

**w sprawie nielegalnego umieszczenia
tablicy na pomniku w Słupcy (9796)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jana Filipa Libickiego (pismo nr SPS-024-9796/11 z dnia 30 maja br.) w sprawie nielegalnego umieszczenia tablicy na pomniku w Słupcy uprzejmie informuję.

Kwestie związane z upamiętnieniem i właściwym zabezpieczeniem grobów i miejsc spoczynku żołnierzy oraz cywilnych ofiar wojen, polskich w Rosji i rosyjskich w Polsce, reguluje szczegółowo dwustronna umowa między rządem Rzeczypospolitej Polskiej a rządem Federacji Rosyjskiej o grobach i miejscach pamięci ofiar wojen i represji z dnia 22 lutego 1994 r. Jako organ odpowiedzialny za koordynację wykonania postanowień umowy ze strony polskiej została wyznaczona Rada Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, która też dysponuje większością środków budżetowych na cele będące przedmiotem umowy.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych – w ramach swoich kompetencji – aktywnie wspiera działania ROPWiM prowadzone na terytorium Federacji Rosyjskiej, głównie poprzez swe przedstawicielstwa dyplomatyczno-konsularne. Jednocześnie w razie zaistnienia problemów dotyczących polskich miejsc pamięci, trudnych do rozwiązania na poziomie rady, MSZ wspomaga jej działania, wprowadzając te tematy do dwustronnych rozmów politycznych.

Polskie służby konsularne, w zakresie swoich możliwości, sprawują opiekę nad polskimi miejscami pamięci w ramach posiadanych środków, dbają o ich godny wygląd, przeprowadzenie niezbędnych prac porządkowych czy też drobnych remontów. W roku 2010 placówki polskie w Rosji otrzymały środki na fundusz „opieka nad miejscami pamięci narodowej” w wysokości 9190 euro, w bieżącym roku kwota ta wynosi 13 260 euro. Placówki, w kontakcie z ROPWiM, monitorują stan miejsc pamięci, istniejące

problemy, stosunek władz miejscowych itd. Specyfiką obszaru byłego Związku Sowieckiego, a więc i Rosji, jest niestety ogromna mnogość grobów i miejsc spoczynku polskich ofiar wojen i masowych represji. Nawet teraz, 20 lat po upadku ZSRR, wciąż odkrywamy nowe miejsca spoczynku ofiar zbrodniczego systemu. Wykaz miejsc pamięci na tym terenie jest więc wciąż niepełny. Placówki ewidencjonują wszystkie już odkryte i nowe groby Polaków w Rosji. Wiele z nich zostało upamiętnionych, ale liczba problemów do rozwiązania w tej sferze jest nadal niemała. Chciałbym zapewnić pana posła Libickiego, że MSZ dokłada wszelkich starań, aby sprawy te zostały załatwione w sposób właściwy.

Strona rosyjska stara się utrzymywać polskie miejsca pamięci narodowej w należyтым porządku. W przypadku większych przedsięwzięć, np. dużych remontów czy tworzenia obiektów od podstaw, finansowanie zapewnia strona polska, a władze rosyjskie pomagają w załatwieniu niezbędnych formalności.

Jak informuje Rada Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, na terytorium Polski znajdują się 633 miejsca pochówku żołnierzy i jeńców radzieckich, którzy zginęli w czasie II wojny światowej. Władze terenowe i samorządowe troszczą się o utrzymanie tych miejsc w porządku i przeprowadzanie potrzebnych prac remontowych. Fundusze na ten cel przyznaje ROPWiM. W związku z pytaniem pana posła o istnienie (i ewentualnie listę) miejsc, „w których prawda historyczna nakazywałaby uczczenie śmierci Rosjan”, pragnę poinformować, że rząd Rzeczypospolitej Polskiej działa w tej sferze zgodnie z umowami dwustronnymi, przede wszystkim zapisami wspomnianej wyżej umowy między rządem Rzeczypospolitej Polskiej a rządem Federacji Rosyjskiej o grobach i miejscach pamięci ofiar wojen i represji, traktatu między Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską o przyjaznej i dobrosąsiedzkiej współpracy z dnia 22 maja 1992 r. oraz standardami międzynarodowymi. Art. 17 traktatu polsko-rosyjskiego stanowi, że: „Cmentarze, miejsca pochówku, pomniki i inne miejsca pamięci, będące przedmiotem czci i pamięci obywateli jednej ze Stron, zarówno wojskowe, jak i cywilne, znajdujące się obecnie lub urządzone, na podstawie wzajemnych porozumień, w przyszłości na terytorium drugiej Strony będą zachowane, utrzymywane i otoczone ochroną prawną, zgodnie z normami i standardami międzynarodowymi oraz zwyczajami narodowymi i religijnymi”.

W pełni podzielam troskę o propagowanie wiedzy historycznej obiektywnie przedstawiającej wspólną historię Polski i Rosji. Resort spraw zagranicznych, ze względu na swój zakres kompetencji, nie prowadzi bezpośrednio takich programów historycznych, ale wspiera i inicjuje działania w tym zakresie. Przykładowo: powołana przez MSZ w 2004 r. (i działająca w ścisłym kontakcie z resortem) Polsko-Rosyjska Grupa do Spraw Trudnych zajmuje się najtrudniejszymi problemami wspólnej historii ostatnich kilkudziesięciu lat. Ostatnie posiedzenie grupy, na którym

omawiano m.in. traktowanie przez obie strony jeńców wojennych, odbyło się w dniach 1–2 czerwca br. w Rydze. Przy wsparciu MSZ w 2009 r. premierzy RP i FR podjęli decyzję o powołaniu polsko-rosyjskiego Centrum Dialogu i Porozumienia, które ma za zadanie m.in. prostowanie błędnych stereotypów na temat wzajemnych stosunków i propagowanie prawdy historycznej. Ustawa powołująca polskie centrum weszła w życie w dniu 18 kwietnia br. Szerszej działalności centrum w tej sferze, popieranej przez MSZ i MKiDN, należy się spodziewać w najbliższych miesiącach. Inauguracja działalności centrum będzie miała miejsce w dniach 23–25 czerwca br. we Wrocławiu, gdzie pod patronatem ministrów kultury obu państw odbędzie się polsko-rosyjskie forum dziennikarzy.

W sprawie upowszechniania rzetelnej wiedzy o tragicznej historii ostatnich kilkudziesięciu lat stosunków polsko-rosyjskich jest niewątpliwie jeszcze bardzo dużo do zrobienia. Pragnę zapewnić, że MSZ będzie popierał wszelkie inicjatywy przybliżające nas do tego celu.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

O d p o w i e d ź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Napieralskiego

w sprawie środków dla niepełnosprawnych
mieszkańców Koszalina na realizację zadań
wynikających z ustawy o rehabilitacji
zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu
osób niepełnosprawnych (9797)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 30 maja 2011 r., znak: SPS-024-9797/11, zapytanie poselskie pana posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie środków na realizację zadań wynikających z ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, dla niepełnosprawnych mieszkańców Koszalina, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepeł-

nosprawnych. Ponadto, zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35 a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej, określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji (...). Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki PFRON, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje w formie uchwały rada powiatu (art. 35 a ust. 3 ustawy o rehabilitacji (...)), która dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak i aktualne zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Ponadto uprzejmie informuję, że zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON, stan na dzień 01.03.2011 r., liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. wyższa o ponad 62 tys. osób, tj. o ok. 30%). Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone

na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligatoryjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji: przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. obniżenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest niższa o ok. 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały m.in. przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługują miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielania ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy. W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji: przelewy redystrybucyjne, przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację, Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r. m.in. w zakresie zwiększenia wydatków w pozycji: przelewy redystrybucyjne, w tym dla samorządów powiatowych na re-

alizację zadań. W związku z otrzymaniem zgody ministra finansów na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., jak również po uzyskaniu opinii Komisji Finansów Publicznych w ww. sprawie Zarząd PFRON na posiedzeniu w dniu 12 maja 2011 r. dokonał podziału środków dla samorządów powiatowych zwiększonych o kwotę 83 648 000 zł do łącznej wysokości 619 011 000 zł, skutkiem czego samorząd miasta Koszalina na prawach powiatu otrzymał do swojej dyspozycji zwiększoną pulę środków do wysokości 2 361 693 zł, wobec kwoty 2 092 503 zł przyznanej w lutym br. obliczoną według algorytmu określonego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym (Dz. U. z 2003 r. Nr 88, poz. 808, z późn. zm.).

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Mariusza Błaszczaka**

**w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 61
(9798)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Mariusza Błaszczaka przekazane przy piśmie z dnia 30 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9798/11), dotyczące przebudowy drogi krajowej nr 61, uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów uchwaliła „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. W ramach programu ujęto priorytetowe zadania drogowe w kraju. Zakres rzeczowy zawarty w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. (Dz. U. z 9 lutego 2011 r. Nr 29, poz. 150), która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków na zadania drogowe zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego (KFD),

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na te ramy finansowe zadania ujęte w programie zostały podzielone na 3 grupy i umieszczone w 3 załącznikach – 1, 1a i 2. W załączniku nr 1 umieszczono inwestycje, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Tworząc listę zadań do załącznika nr 1, w pierwszej kolejności uwzględniono zadania autostradowe, zadania współfinansowane ze środków UE w ramach perspektywy finansowej 2007–2013 oraz zadania będące w budowie. W załączniku nr 1a umieszczono zadania, których stan przygotowania pozwala na ich rozpoczęcie do 2013 r., a dokładna data rozpoczęcia prac jest uzależniona od zapewnienia dodatkowych środków finansowych. W załączniku nr 2 znalazły się zadania, dla których w przeważającej części rozpoczęto prace przygotowawcze w ramach realizacji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że zadanie polegające na przebudowie drogi krajowej nr 61 na odcinku od Legionowa (od rejonu skrzyżowania z ul. Wolską) do Zegrza nie jest wpisane do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” ani nie było ujęte w poprzednim programie na lata 2008–2012. Oznacza to, że prace przygotowawcze do realizacji tego zadania mogą być realizowane przez oddział Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w ramach środków budżetowych przyznanych przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad, po uprzednim zabezpieczeniu finansowym bieżących działań związanych z utrzymaniem oraz prac przygotowawczych dla zadań ujętych w programie.

Jednocześnie chciałbym zaznaczyć, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, nastąpi aktualizacja programu, m.in. w oparciu o poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w wieloletnich ramach finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015.

Wysokość środków dostępnych na realizację programu, a tym samym szybkość jego całkowitej realizacji (w tym realizacji zadań polegających na: budowie obwodnicy Serocka na DK nr 61 – poz. nr 63 załącznika nr 1, budowie wiaduktu w Legionowie na DK 61 – poz. nr 71 załącznika nr 1, budowie odcinka III w ramach budowy wiaduktu w Legionowie na DK 61, od wiaduktu do rejonu skrzyżowania z ul. Wolską – poz. nr 27 załącznika nr 1a), będzie nie bez znaczenia dla terminu rozpoczęcia innych, nieujętych w programie zadań inwestycyjnych na sieci dróg krajowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 16 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie oskarżenia organizatorów
legalnej pikiety w dniu 22 września 2010 r.
pod Prokuraturą i Sądem Rejonowym
w Ostródzie (9799)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 30 maja 2011 r., nr SPS-024-9799/11, przy którym zostało przekazane zapytanie pana Zbigniewa Kozaka, posła na Sejm RP, z dnia 18 maja 2011 r. w sprawie oskarżenia organizatorów legalnej pikiety w dniu 22 września 2010 r. pod Prokuraturą i Sądem Rejonowym w Ostródzie, uprzejmie informuję, co następuje.

Sprawa będąca przedmiotem zapytania poselskiego toczyła się przed Sądem Rejonowym w Iławie za sygn. II W 100/11 (a nie jak wskazuje pan poseł za sygn. IIK100/11).

Wyrokiem z dnia 20 maja 2011 r. sąd uniewinnił W. K. i A. S. od popełnienia zarzucanego czynu z art. 52 § 1 pkt 1 K.w.

Z dokonanych przez sąd ustaleń wynika, że w dniu 22 września 2010 r. o godz. 10 przed budynkiem Sądu i Prokuratury Rejonowej w Ostródzie rozpoczęło się zgromadzenie, któremu przewodniczyli panowie: A. S. i W. K. – członkowie Inicjatywy Społecznej Porozumienie Rawskie, zajmującej się działalnością na rzecz wspierania i szanowania praw autonomii rodziny, m.in. wspierania praw ojców do wychowywania własnych dzieci.

Celem zgromadzenia zaplanowanego na dzień 22 września 2010 r. było wsparcie młodego ojca R. L. w dochodzeniu swoich praw rodzicielskich.

O planowanym zamiarze zgromadzenia (bez określenia jego daty) powiadomił Urząd Miejski w Ostródzie pan A. S. – wiceprezes Zarządu Porozumienia Rawskiego – drogą elektroniczną w dniu 17 września 2010 r.

W trakcie manifestacji do osób zgromadzonych przed budynkiem Sądu i Prokuratury Rejonowej w Ostródzie osobiście wyszedł wiceprezes tego Sądu do celu wyjaśnienia przyczyn manifestacji, która zakłócała pracę sądu. Następnie wiceprezes sądu wezwał policję, po czym, wraz z przybyłymi na miejsce funkcjonariuszami Policji, udał się do prokuratora rejonowego w Ostródzie. Prokurator skontaktował się telefonicznie z pełniącym obowiązki burmistrza miasta Ostródy, który stwierdził, że nie został powiadomiony wcześniej o planowanym zgromadzeniu członków Inicjatywy Społecznej Porozumienie Rawskie.

Po okazaniu funkcjonariuszom Policji przez organizatorów zgromadzenia wydruku z poczty internetowej świadczącego o tym, że do Urzędu Miasta w Ostródzie zostało wysłane zawiadomienie o zamia-

rze zorganizowania zgromadzenia, funkcjonariusz Policji poprosił organizatorów zgromadzenia, aby zachowywali się spokojnie i nie zakłócali pracy sądu. Mimo zapewnienia panów A. S. i W. K., że dostosują się do tej prośby, pozostali uczestnicy zgromadzenia włączyli syreny i głośną muzykę.

W tej sytuacji wiceprezes sądu oświadczył, że złoży zawiadomienie o zakłócaniu porządku. Na jego polecenie policjanci wylegitymowali manifestujących i spisali ich dane osobowe. Manifestacja zakończyła się o godz. 13.

W dniu 10 grudnia 2010 r. Komenda Powiatowa Policji w Ostródzie złożyła do Sądu Rejonowego w Ostródzie wniosek o ukaranie A. S. i W. K. za czyn z art. 51 § 1 pkt 2 K.w., tj. o to, że w dniu 22 września 2010 r. przewodniczyli nielegalnemu i zakazanemu zgromadzeniu, pomimo wezwania uprawnionego organu do jego natychmiastowego zakończenia.

Z uwagi na wyłączenie się sędziów tego sądu sprawa została przekazana przez Sąd Okręgowy w Elblągu do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Iławie. Sąd ten uznał, że zgromadzony materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do przypisania panom A. S. i W. K. popełnienia czynu zarzucanego we wniosku o ukaranie.

Sąd ustalił, że obwiniony A. S., działając w imieniu Inicjatywy Społecznej Porozumienie Rawskie w dniu 17 września 2010 r., tj. na 5 dni przed planowanym terminem manifestacji przed budynkiem Sądu i Prokuratury Rejonowej w Ostródzie, zawiadomił organ gminy – burmistrza miasta Ostródy o zamiarze zorganizowania zgromadzenia, które to zawiadomienie dotarło do skrzynki pocztowej odbiorcy na adres um@umostroda.pl.

Sąd przyjął, że ustawa Prawo o zgromadzeniach z dnia 5 lipca 1990 r. nie przewidywała żadnej szczególnej formy zawiadomienia organu gminy o zamiarze zgromadzenia i nie zgodził się z przedstawionym w sądzie poglądem świadka – burmistrza miasta Ostródy – iż każdy e-mail kierowany do tamtejszego urzędu wymaga podpisania go podpisem kwalifikowanym.

Zdaniem sądu odbiorca e-maila miał możliwość wezwania nadawcy do usunięcia braków zawiadomienia – wskazania daty zgromadzenia oraz daty urodzenia jego organizatora. W ocenie sądu brak daty planowanego zgromadzenia jest istotny, jednak nie świadczy o tym, że zawiadomienie nie zostało w ogóle złożone.

W pisemnym uzasadnieniu przedmiotowego wyroku sąd wskazał nadto, że w jego ocenie działania funkcjonariuszy Policji, jak i wiceprezesa Sądu Rejonowego w Ostródzie podczas manifestacji w dniu 22 września 2010 r. wynikały z niezgodnej z rzeczywistym stanem rzeczy informacji Urzędu Miejskiego w Ostródzie, iż nie wpłynęło tam zawiadomienie o zamiarze zorganizowania zgromadzenia.

Sąd uznał również, że świadkowie – policjanci podjęli czynności zgodne ze swoimi obowiązkami służbowymi wynikającymi z poinformowania ich

przez gospodarza terenu, czyli wiceprezesa sądu, jak również prokuratora rejonowego w Ostródzie o nielegalności zgromadzenia.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pragnę jednocześnie zauważyć, iż minister sprawiedliwości nie jest kompetentny do oceny jednostkowych zdarzeń i rozstrzygania, czy wyczerpały one przesłanki ustawowe poszczególnych czynów zabronionych opisanych w ustawie Kodeks karny. Tego rodzaju uprawnienia przysługują organowi ścigania.

Nie jest zatem możliwe udzielenie odpowiedzi na pytanie pana posła sprowadzające się do oceny opisanych zachowań i zdarzeń w kontekście prawnokarnym.

W związku z powyższym kopię przedmiotowego zapytania przekazuję prokuratorowi generalnemu do ewentualnego rozpatrzenia.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 17 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Mariusza Błaszczaka
i Andrzeja Jaworskiego**

**w sprawie użycia przez Agencję
Ochrony Taurus gazu przeciwko mieszkańcom
Gdańska w dniu 14 maja 2011 r. (9800)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 30 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9800/11) dotyczącego zapytania posłów na Sejm RP pana Mariusza Błaszczaka i pana Andrzeja Jaworskiego w sprawie użycia gazu przez agencję ochrony przeciwko mieszkańcom Gdańska w dniu 14 maja 2011 r., uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż wskazana przez panów posłów agencja ochrony mienia posiada koncesję ministra spraw wewnętrznych i administracji na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia realizowanych w formie bezpośredniej ochrony fizycznej oraz zabezpieczenia technicznego. W skład zarządu spółki wchodzi prezes zarządu posiadający licencję pracownika zabezpieczenia technicznego drugiego stopnia oraz wiceprezes zarządu posiadający licencję pracownika ochrony fizycznej drugiego stopnia.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie posiada wiedzy odnośnie do okoliczności zawarcia umowy między ww. agencją ochrony a prezy-

dentem miasta Gdańska. Akta koncesyjne spółki nie zawierają informacji w sprawie związków zarządu spółki z innymi podmiotami, w tym z klubem sportowym Lechia Gdańsk.

Podkreślenia wymaga, że organizatorem uroczystości wmurowania kamienia węgielnego pod siedzibę Europejskiego Centrum Solidarności w dniu 14 maja 2011 r. był Urząd Miejski w Gdańsku. Z uwagi na fakt, że możliwość wejścia lub wjazdu w rejon uroczystości przewidziano tylko dla zaproszonych gości, organizator wynajął ww. agencję ochrony mienia.

W tym samym miejscu i czasie Grupa Inicjatywna „Nic o nas bez nas” zaplanowała przeprowadzenie zgromadzenia publicznego, o którym w dniu 5 maja 2011 r. powiadomiono Urząd Miejski w Gdańsku. W związku z tym, że trasa przemarszu pokrywała się z miejscem przeprowadzenia uroczystości, Urząd Miejski w Gdańsku w dniu 13 maja 2011 r. przekazał pismo organizatorowi zgromadzenia, w którym poinformował o wyłączonej strefie i jednocześnie wskazał alternatywną trasę przemarszu.

W związku z nawoływaniem do sforsowania barierek ochronnych dowodzący działaniami Policji skoncentrował dwa plutony policjantów za linią zabezpieczeń odpowiednio: służb porządkowych i funkcjonariuszy straży miejskiej. Ponadto przedstawiciel prezydenta miasta Gdańska poinformował zgromadzonych, że w przypadku naruszenia ładu i porządku publicznego przez uczestników zgromadzenie zostanie przez niego rozwiązane. Pomimo tego zgromadzone osoby nie podporządkowały się przekazanej informacjom i nastąpiła dwukrotna próba sforsowania barierek celem przedostania się w rejon placu Solidarności.

Pragnę jednocześnie poinformować, że zgodnie z art. 36 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.) pracownik ochrony przy wykonywaniu zadań ochrony osób i mienia w granicach chronionych obiektów i obszarów ma prawo – w przypadku zagrożenia dóbr powierzonych ochronie lub odparcia ataku na pracownika ochrony – do stosowania następujących środków przymusu bezpośredniego:

- siły fizycznej w postaci chwytów obezwładniających oraz podobnych technik obrony,
- kajdanek,
- pałek obronnych wielofunkcyjnych,
- psów obronnych,
- paralizatorów elektrycznych,
- broni gazowej i ręcznych miotaczy gazu (vide: art. 38 ust. 2 ww. ustawy).

Dodatkowo informuję, że w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1998 r. w sprawie szczegółowych warunków i sposobów użycia przez pracowników ochrony środków przymusu bezpośredniego (Dz. U. Nr 89, poz. 563) doprecyzowano szczegółowe zasady i sposób użycia środków przymusu bezpośredniego oraz sposób postępowania po ich użyciu. W za-

kresie zasad stosowania środków przymusu bezpośredniego określono, że:

— pracownik ochrony jest obowiązany do wezwania osoby do zachowania się zgodnego z prawem oraz do uprzedzenia, że w razie niepodporządkowania się wezwaniu zostaną użyte wobec niej środki przymusu bezpośredniego;

— pracownik ochrony może odstąpić od wzywania osoby do zachowania zgodnego z prawem oraz od uprzedzenia o zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego, jeżeli zwłoka groziłaby niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia pracownika ochrony lub innej osoby, a także chronionego mienia;

— pracownik ochrony odstępuje natychmiast od stosowania środków przymusu bezpośredniego, gdy osoba, wobec której użyto tych środków, podporządkowała się wydanym poleceniom;

— można stosować jednocześnie różne środki przymusu bezpośredniego, jeżeli jest to konieczne w celu podporządkowania się lub osiągnięcia zamierzonego celu.

Odnosząc się do zagadnienia zapewnienia dostatecznej identyfikacji pracowników ochrony, uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 20 ustawy o ochronie osób i mienia przedsiębiorca obowiązany jest oznaczyć pracowników ochrony w sposób jednolity, umożliwiający ich identyfikację oraz identyfikację podmiotu zatrudniającego.

Natomiast, odnosząc się do podniesionej w wystąpieniu kwestii posiadania niedozwolonych tarcz, uprzejmie wyjaśniam, że używanie tarcz jako środków ochrony indywidualnej przez pracowników ochrony nie powinno być uznane za niedozwolone. Za działanie niezgodne z prawem należałoby zakwalifikować tylko takie działanie, w którym pracownik służb porządkowych używa tarczy jako środka przymusu bezpośredniego.

Z kolei przepis art. 30 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, ze zm.) stanowi, że kamizelki kuloodporne, hełmy wojskowe i policyjne, ochraniacze twarzy, kończyn i innych części ciała sprzedaje się m.in. przedsiębiorcom, którzy posiadają koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia. Skoro ustawodawca zezwolił przedsiębiorcy spełniającemu określone warunki na zakup wymienionych wyrobów podlegających reglamentacji, należy uznać, że dopuszczalne jest ich używanie przez pracowników w trakcie wykonywania zadań.

Z informacji przekazanych przez Komendę Wojewódzką Policji w Gdańsku wynika, że w zabezpieczeniu uroczystości wmurowania kamienia węgielnego brało udział 10 pracowników agencji ochrony mienia. W dniu 6 czerwca 2011 r. wymieniona agencja ochrony przesłała listę osób zaangażowanych do ochrony. Z dokumentu tego wynika, że trzech spośród uczest-

niczących w zabezpieczeniu terenu pracowników nie miało licencji. Zgodnie z art. 26 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie osób i mienia obowiązek posiadania licencji przez pracownika ochrony dotyczy osób mających prawo do stosowania środków przymusu bezpośredniego oraz użycia broni palnej.

Ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji wynika, że środek przymusu bezpośredniego w postaci gazu został użyty przez pracownika posiadającego wymaganą licencję. Posiadanie licencji potwierdza jednocześnie, że osoba ta została przeszkolona w zakresie użycia środków przymusu bezpośredniego. Ponadto ustalono, że pracownicy agencji ochrony uczestniczący w zabezpieczeniu nie byli karani sędowo.

Z uzyskanych informacji wynika również, że pracownicy agencji ochrony użyli gazu pieprzowego dwukrotnie. Po raz pierwszy o godz. 12.13, w efekcie czego protestujący odsunęli się od barierek. Ponowne jego użycie nastąpiło o godz. 12.14.

Dowódcą zabezpieczenia uroczystości był naczelnik Wydziału Sztabu Policji Komendy Miejskiej Policji w Gdańsku.

W dniu 14 maja 2011 r. w godz. 12.00–13.30 na placu Solidarności w Gdańsku zaplanowano uroczystości wmurowania kamienia węgielnego pod budowę Europejskiego Centrum Solidarności, w których miał uczestniczyć prezydent RP pan Bronisław Komorowski. W tym samym miejscu i czasie planowano zorganizować również trzy zgromadzenia publiczne.

Na podstawie § 10 zarządzenia nr 213 komendanta głównego Policji z dnia 28 lutego 2007 r. w sprawie metod i form przygotowania i realizacji zadań Policji w przypadkach zagrożenia życia i zdrowia ludzi lub ich mienia albo bezpieczeństwa i porządku publicznego (Dz. Urz. KGP Nr 5, poz. 49), w celu prawidłowego zabezpieczenia wizyty prezydenta RP na terenie województwa pomorskiego, w dniu 13 maja 2011 r. został sporządzony w Komendzie Wojewódzkiej Policji w Gdańsku „Plan przedsięwzięć zabezpieczenia wizyty Prezydenta RP Bronisława Komorowskiego w dniu 14 maja 2011 roku”, który został zatwierdzony przez I zastępcę komendanta wojewódzkiego Policji Gdańsku. Na podstawie otrzymanych zadań zawartych w przedmiotowym planie komendant miejski Policji w Gdańsku zarządził akcję policyjną.

Zgodnie z decyzją Urzędu Miejskiego w Gdańsku – organizatora uroczystości, całkowicie zostały wyłączone z ruchu pieszego i kołowego następujące ulice: Wały Piastowskie, Doki, Łagiewniki (odcinek Wałowa – Jana z Kolna), Jana z Kolna (odcinek Wały Piastowskie – węzeł Kliniczna). Teren ten został wygradzony, aby uniemożliwić dostęp osobom postronnym, które nie uczestniczyły w uroczystości. Zadania ochronne organizator powierzył Straży Miejskiej w Gdańsku oraz wskazanej agencji ochrony. Możliwość wejścia lub wjazdu w rejon placu Solidarności przewidziano tylko dla zaproszonych gości.

Z przeprowadzonej analizy zgromadzonych w przedmiotowej sprawie materiałów wynika, że pracownicy ww. agencji w trakcie działań związanych z ochroną

uroczystości wmurowania kamienia węgielnego pod ECS w dniu 14 maja 2011 r. nie naruszyli obowiązującego prawa. W związku z powyższym nie było również podstaw do podjęcia przez funkcjonariuszy Policji działań skierowanych wobec pracowników ochrony.

Zważenia wymaga, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji wezwało zarząd ww. agencji ochrony do złożenia wyjaśnień w sprawie zdarzenia mającego miejsce w dniu 14 maja 2011 r. oraz zwróciło się o przekazanie informacji w przedmiotowej sprawie do komendanta wojewódzkiego Policji w Gdańsku. Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, iż ostateczne stwierdzenie, czy przedsiębiorca dopełnił obowiązków w zakresie identyfikacji pracowników oraz czy przy użyciu środków przymusu bezpośredniego zostały spełnione wszystkie wymagane prawem warunki, możliwe będzie po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego.

W związku z zabezpieczeniem przedmiotowej uroczystości Policja poniosła łączne koszty w wysokości 14 627,68 zł.

Z analizy materiałów sprawy wynika, że nie podjęto działań określonych w wariantcie drugim „Planu przedsięwzięć zabezpieczenia wizyty Prezydenta RP Bronisława Komorowskiego w dniu 14 maja 2011 roku”, gdyż pracownicy agencji ochrony zgodnie z powierzonymi im przez organizatora zadaniami nie dopuścili do sforsowania barier ochronnych przez osoby nieuprawnione.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi
z organizacjami pozarządowymi (9801)**

W odpowiedzi na pismo znak: SPS-024-9801/11 z dnia 30 maja 2011 r. dotyczące zapytania posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi z organizacjami pozarządowymi uprzejmie informuję, co następuje.

Ad 1. i ad 2. Resort rolnictwa na bieżąco współpracuje z wieloma organizacjami pozarządowymi, w tym rolniczymi związkami zawodowymi, związkami branżowymi, samorządem rolniczym oraz fundacjami i stowarzyszeniami. W Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi współpraca ta jest realizowa-

na z użyciem wszystkich możliwych narzędzi i mechanizmów dialogu społecznego, poprzez odpowiednie departamenty i biura w ramach ich kompetencji, a grupa uczestników tego dialogu kształtuje się następująco: związki zawodowe – 10, związki branżowe będące w strukturach Federacji Branżowych Związków Producentów Rolnych – 23 oraz związków branżowych poza federacją – 27, a także stowarzyszenia i inne organizacje w liczbie 34. Ponadto pragnę zaznaczyć, że w resorcie prowadzona jest ciągła współpraca z liczną grupą fundacji. W ramach nadzoru nad fundacjami, dla których właściwy ze względu na ich cele jest minister rolnictwa i rozwoju wsi, funkcjonuje ponad 220 fundacji. Katalog instytucji jest katalogiem otwartym, dlatego też z roku na rok organizacji, z którymi współpracuje resort rolnictwa, przybywa. MRiRW wspiera również działalność organizacji rolniczych na płaszczyźnie międzynarodowej, przekazując corocznie dotację celową na wsparcie polskich organizacji rolniczych w ponadnarodowych i międzynarodowych organizacjach rolników. Od 2006 r. korzysta z tego wsparcia grupa polskich organizacji rolniczych będących w ponadnarodowych strukturach COPA-COGECA i CEJA. W roku bieżącym z dotacji skorzysta 10 organizacji, w tym rolnicze związki zawodowe, branżowe i samorząd rolniczy.

Ad 3. W resorcie rolnictwa funkcjonuje 16 zespołów o charakterze doradczym i inicjatywnym, złożonych z przedstawicieli organizacji pozarządowych oraz członków Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, które funkcjonują na podstawie innych aktów prawnych niż ww. ustawa.

1. Zespół do spraw związanych ze zwalczaniem choroby Aujeszkyego

Zadaniem zespołu jest analiza stanu realizacji programu zwalczania choroby Aujeszkyego u świń, a w szczególności bieżąca analiza problemów występujących w trakcie realizacji tego programu, w tym przygotowanie ewentualnych propozycji rozwiązań.

Na posiedzeniach ww. zespołu rozpatrywane były m.in. sprawy dotyczące stanu realizacji programu, aktualne trudności związane z realizacją programu w związku z rozpoczęciem na części terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stałego monitorowania choroby Aujeszkyego u świń, nielegalny obrót trzodą chlewną oraz postępowania w przypadku występowania pojedynczych seroreagentów w gospodarstwie.

2. Grupa Robocza do spraw Krajowej Sieci Obszarów Wiejskich

Do zadań grupy należy w szczególności określanie priorytetów Krajowej Sieci Obszarów Wiejskich, opiniowanie projektów planów działania KSOW, w tym rekomendacji działań do realizacji w ramach planu działania KSOW, bieżące monitorowanie prac KSOW oraz powoływanie grup tematycznych i kierowanie ich pracami.

Na spotkaniach ww. grupy były podejmowane uchwały w sprawach: wyrażenia opinii nt. sprawoz-

dania z realizacji „Planu działania KSOW na lata 2008–2009”, rekomendacji zmian składu GR ds. KSOW, wprowadzenia nowych projektów do realizacji w ramach „Planu działania KSOW na lata 2010–2011” oraz rozszerzenia składu grupy tematycznej ds. podejścia Leader; przyjmowania zmiany „Planu działania KSOW na lata 2010–2011”; dokonywania zmiany regulaminu GR ds. KSOW; powoływania grup tematycznych: „Zrównoważony rozwój obszarów wiejskich”, „Wieś w nowej gospodarce”, „Zachowanie dziedzictwa kulturowego polskiej wsi”, „Młodzież na obszarach wiejskich”.

3. Komitet Monitorujący Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013

Komitet okresowo dokonuje przeglądu postępów dokonanych w kierunku osiągnięcia szczegółowych celów programu, na podstawie dokumentów przedłożonych przez instytucję zarządzającą; bada rezultaty realizacji, w szczególności osiągnięcie celów wytyczonych dla każdej osi oraz bieżące oceny; rozważa i zatwierdza roczne sprawozdanie z postępu prac oraz ostatnie sprawozdanie z postępu prac przed wysłaniem ich do Komisji, może wnioskować do instytucji zarządzającej o dokonanie korekty lub przeglądu programu, który zmierza do osiągnięcia celów EFFROW określonych w art. 4 lub ulepszenia jego zarządzania, w tym jego zarządzania finansowego; rozważa i zatwierdza wszelkie wnioski o zmianę treści decyzji Komisji w sprawie wkładu z EFFROW.

Podczas posiedzeń przedstawiano informacje dotyczące stanu wdrażania i realizacji Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich 2007–2013, wsparcia obszarów wiejskich w ramach NSRO 2007–2013 oraz wyników bieżącej oceny i stanu przygotowania do oceny średniookresowej PROW 2007–2013. Prezentowano również informacje na temat procesu akceptowania przez Komisję Europejską zmian przedłożonych przez stronę polską, wynikających z uchwał KM PROW 2007–2013 oraz na temat stanu przygotowania i harmonogramu dotychczasowych prac dotyczących wdrażania zmian w programie operacyjnym z zakresu „nowych wyzwań”.

Podjęto uchwały m.in. w sprawach: zatwierdzenia sprawozdania rocznego z realizacji PROW 2007–2013 za rok 2009; zmian w działaniach osi 1, osi 2, osi 3 i osi 4 PROW 2007–2013; zmiany kryteriów wyboru projektów współpracy dla działania: Wdrażanie projektów współpracy PROW 2007–2013; przyjęcia kryteriów oceny efektywności lokalnej grupy działania oraz realizacji lokalnej strategii rozwoju, a także kryteriów oceny lokalnej strategii rozwoju w zakresie realizacji dodatkowych zadań; przyjęcia, zatwierdzenia zmian oraz korekt zapisów do PROW 2007–2013.

W celu udzielenia pomocy gospodarstwom, które poniosły w 2010 r. straty w wyniku wystąpienia powodzi, podjęta została uchwała w sprawie zmian w Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich 2007–2013. Stworzyła ona podstawę do przygotowania nowego działania: Przywracanie potencjału produk-

cji rolnej zniszczonego w wyniku klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych.

Ponadto komitet podjął uchwały w sprawach: przyjęcia zmian PROW 2007–2013 w związku z wprowadzeniem zmian w ramach działania 214: Program rolnośrodowiskowy PROW 2007–2013; zaakceptowania raportu końcowego „Ocena średniookresowa Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013”; zmiany kryteriów selekcji dla działań: Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej i Ułatwianie startu młodym rolnikom; zatwierdzenia zmian tabel finansowych PROW 2007–2013; zmian w działaniu: Renty strukturalne osi 1: Poprawa konkurencyjności sektora rolnego i leśnego PROW 2007–2013.

4. Komitet Sterujący Sektorowym Programem Operacyjnym „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich”

Komitet rozpatruje i zatwierdza kryteria wyboru projektów w ramach każdego działania; rozpatruje i akceptuje uzupełnienia programu oraz propozycje jego zmian; okresowo bada postęp w zakresie osiągnięcia szczegółowych celów określonych w programie i uzupełnieniu programu; bada rezultaty realizacji programu, w tym osiągnięcie celów programu wyznaczonych dla poszczególnych działań; rozpatruje i zatwierdza przygotowywane przez instytucję zarządzającą programem sprawozdania okresowe, sprawozdania roczne i sprawozdania końcowe; rozpatruje i zatwierdza plan działań promocyjnych w ramach programu oraz proponuje jego zmiany; rozpatruje i zatwierdza zmiany w programie; zgłasza instytucji zarządzającej programem propozycje zmian w ramach programu.

Podczas spotkań ww. komitet przedstawiał informacje dotyczące wdrażania Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich”. Zostało zaakceptowane sprawozdanie końcowe z realizacji Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich” 2004–2006.

5. Zespół roboczy do spraw problemów pszczelarskich

Celem zespołu jest analiza problemów, z jakimi boryka się sektor pszczelarski, i wypracowanie jak najlepszych rozwiązań.

Posiedzenia poświęcone były m.in. takim tematom, jak: badania wpływu środków ochrony roślin na pszczoły oraz zasady ich oceny; programy wsparcia finansowego pszczelarstwa; hodowla pszczół; projekt zmiany ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz niektórych innych ustaw.

6. Zespół do spraw opracowywania zasad przyznawania zdolności połowowej pozostającej w dyspozycji ministra rolnictwa i rozwoju wsi oraz opiniowania indywidualnych wniosków o przyznanie zdolności połowowej na modernizację i wymiany statków rybackich

Zadaniem zespołu jest przede wszystkim opiniowanie indywidualnych wniosków o przyznanie zdolności połowowej składanych przez właścicieli i armatorów statków rybackich oraz formułowanie propozycji, wniosków i realizacji odnośnie do kierunku i realizacji krajowego planu restrukturyzacji floty w kontekście realiów praktycznego funkcjonowania i wykonywania rybołówstwa we wszystkich jego sektorach.

Głównymi tematami posiedzeń było opracowanie zasad przyznawania zdolności połowowej pozostającej w dyspozycji ministra rolnictwa i rozwoju wsi, a po opracowaniu wspomnianych zasad – rozpatrywanie wniosków o przyznanie zdolności połowowej składanych przez właścicieli i armatorów statków rybackich.

7. Zespół do spraw opracowania zasad zarządzania ogólnymi kwotami połowowymi na Morzu Bałtyckim

Zespół ma za zadanie przygotowywać propozycje dotyczące wytyczenia kierunków polityki rybackiej w zakresie podziału ogólnych kwot połowowych poszczególnych gatunków organizmów morskich; opracowania zasad systemu zarządzania ogólnymi kwotami połowowymi poszczególnych gatunków organizmów morskich; sposobu i warunków podziału ogólnych kwot połowowych poszczególnych gatunków organizmów morskich.

W wyniku posiedzeń zespół przedstawił rekomendacje dotyczące podziału kwot połowowych na 2011 r. Rekomendacje te po części znalazły odzwierciedlenie w rozporządzeniu MRiRW z dnia 17 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu i warunków wykorzystania ogólnej kwoty połowowej w 2011 r. (Dz. U. Nr 240, poz. 1607).

8. Zespół do Spraw Zarybiania

Zespół ma na celu opiniowanie oraz monitorowanie zarybień polskich obszarów morskich.

W ramach prac ww. zespołu przygotowywano różnorodne opinie w sprawach dotyczących zarybiania polskich obszarów morskich (POM). Opinie były wykorzystywane w pracach Departamentu Rybołówstwa. Dzięki właściwej reprezentatywności zainteresowanych środowisk rybackich, hodowców ryb, przedstawicieli nauki i administracji w konstruktywny sposób osiągnęte są cele związane z wykonywaniem programów zarybieniowych, a także na bieżąco rozwiązywane pojawiające się problemy. Działania zespołu w znaczący sposób przyczyniają się do utrzymywania na należytych poziomach zasobów ryb dwuśrodowiskowych w polskich wodach, w tym z zachowaniem zasad bioróżnorodności. Dzięki funkcjonowaniu zespołu kontynuowane są kilkudziesięcioletnie doświadczenia i starania z zakresu ochrony i restytucji troci wiślanej i innych gatunków ryb wędrownych cennych gospodarczo, za których utrzymanie odpowiedzialny jest minister właściwy ds. rybołówstwa.

9. Zespół do Spraw Ochrony i Rozwoju Żywych Zasobów Wód

Celem zespołu jest opiniowanie przedsięwzięć polegających na ochronie i rozwoju fauny i flory wodnej.

Na podstawie rekomendacji zespołu wydawane są opinie ministra rolnictwa i rozwoju wsi o wspólnym interesie użytkowników wód planowanych do realizacji operacji w zakresie ochrony fauny i flory.

10. Zespół do Spraw Śródlądowej Gospodarki Rybackiej i Wędkarskiej

Do zadań zespołu należy wymiana informacji i poglądów, prezentacja opinii oraz stanowisk w sprawach związanych z prowadzeniem gospodarki rybackiej i wędkarskiej w powierzchniowych wodach śródlądowych, w szczególności w sprawach dotyczących warunków prowadzenia chowu, hodowli oraz amatorskiego i gospodarczego połowu ryb, a także pomocy finansowej dla podmiotów uprawnionych do rybactwa w wodach śródlądowych oraz do obszarów zależnych od rybactwa śródlądowego, z wyłączeniem spraw dotyczących zarybiania oraz ochrony i rozwoju żywych zasobów wód.

W roku 2010 nie odbyło się posiedzenie zespołu. Niemniej ze względu na jego reprezentatywność oraz kompetencje jego członków, a także w związku z tym, że na forum zespołu mogą być wymieniane najbardziej istotne doświadczenia, stanowiska i poglądy z zakresu spraw dotyczących śródlądowej gospodarki rybackiej i wędkarskiej, zespół powinien funkcjonować. W 2011 r. planowane jest posiedzenie zespołu w celu omówienia i rozwiązania zagadnień związanych z wejściem w życie nowelizacji ustawy o rybactwie śródlądowym, w tym wynikających z konieczności wprowadzenia „Planu gospodarowania zasobami węgorka w Polsce”.

11. Komitet Monitorujący Program Operacyjny „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich” 2007–2013

Celem komitetu jest zagwarantowanie efektywności i odpowiedniej jakości wdrażania pomocy.

Na posiedzeniach komitetu poruszono wiele ważnych tematów dotyczących programu, jego wdrażania, koncepcji ulepszenia absorpcji środków w nowej perspektywie finansowej i interpretacji przepisów krajowych i unijnych. Komitet przyjął informacje dotyczące: zmiany „Planu dostosowania nakładu połowowego”, w zakresie wydłużenia okresu realizacji programu trwałego zaprzestania działalności połowowej do końca 2011 r.; aktualnego stanu wdrażania PO „Ryby” 2007–2013; ewentualnej zmiany PO „Ryby” 2007–2013; ewaluacji on-going działań informacyjno-promocyjnych i szkoleniowych instytucji zarządzającej PO „Ryby” 2007–2013; realizacji oceny (ewaluacji) okresowej PO „Ryby” 2007–2013; uwag KE do sprawozdania rocznego z realizacji PO „Ryby” 2007–2013 w 2009 r.

12. Rada Rolnictwa Ekologicznego

Do zadań rady należy opiniowanie i konsultowanie propozycji rozwiązań systemowych w rolnictwie ekologicznym, informowanie ministra o stanie rolnictwa

ekologicznego w Polsce oraz wspieranie przedsięwzięć służących rozwojowi rolnictwa ekologicznego.

Na posiedzeniach rady omawiano m.in. założenia do ustawy o rolnictwie ekologicznym, sytuację związaną z przejściowymi odstępstwami od zasad produkcji ekologicznej oraz stanowiska Polski przedstawiane na forum Stałego Komitetu ds. Produkcji Ekologicznej w Brukseli.

13. Rada do Spraw Tradycyjnych Regionalnych Nazw Produktów Rolnych i Środków Spożywczych

Do zadań rady należy opiniowanie w odniesieniu do: wniosków o rejestrację produktów rolnych i środków spożywczych jako chronione nazwy pochodzenia, chronione oznaczenia geograficzne oraz gwarantowane tradycyjne specjalności; wniosków o zmianę specyfikacji; zastrzeżeń do wniosków o rejestrację; sprzeciwów do wniosków wniesionych przez inne państwo; sprzeciwów ze strony Rzeczypospolitej Polskiej do wniosku o rejestrację złożonego przez inne państwo.

Ilość posiedzeń rady uzależniona jest od ilości wniosków, która wpływa do Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Na ostatnich posiedzeniach rady omawiano sprawy związane z wnioskami o rejestrację nazw: „jagnięcina podhalańska” jako ChOG; „ser koryciński swojski” jako ChOG; „ser ozorkowski” jako ChNP.

14. Zespół nr 13 do spraw Chronionych Oznaczeń Geograficznych, Chronionych Nazw Pochodzenia i Gwarantowanych Tradycyjnych Specjalności

Zespół zajmuje się analizowaniem unijnych i krajowych aktów prawnych dotyczących systemów chronionych oznaczeń geograficznych, chronionych nazw pochodzenia i gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

15. Zespół do oceny norm i wymogów wzajemnej zgodności

Do zadań zespołu należy ocena projektowanych i obowiązujących przepisów w sprawie norm oraz ocena projektowanych i obowiązujących przepisów wdrażających wymogi wzajemnej zgodności określone w przepisach Unii Europejskiej, ich zgodności z prawodawstwem unijnym i krajowym, a także ocena projektowanych i obowiązujących przepisów w sprawie liczby punktów, jaką przepisuje się stwierdzonej niezgodności, oraz procentowej wielkości zmniejszenia płatności bezpośredniej, płatności cukrowej, płatności do pomidorów lub wsparcia specjalnego.

Głównym celem spotkań było omawianie norm i wymogów wzajemnej zgodności, systemu ich kontroli oraz uzgadnianie niezgodności i naruszeń, które obecnie zawarte są w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającym rozporządzenie w sprawie liczby punktów, jaką przypisuje się stwierdzonej niezgodności, oraz procentowej wielkości zmniejszenia płatności bezpośredniej, płatności cukrowej, płatności do pomidorów lub wsparcia specjalnego (Dz. U. z 2011 r. Nr 97, poz. 563).

16. Rada Gospodarki Żywnościowej

Do zadań rady należy w szczególności: opiniowanie i konsultowanie propozycji rozwiązań systemowych w gospodarce żywnościowej, w tym projektów aktów prawnych, oraz zgłaszanie ministrowi rolnictwa i rozwoju wsi inicjatyw w tym zakresie; przygotowywanie oraz przekazywanie ministrowi rolnictwa i rozwoju wsi aktualnych informacji o poszczególnych branżach gospodarki żywnościowej; analizowanie potrzeb związanych z promocją żywności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i poza jego granicami; wspieranie przedsięwzięć służących rozwojowi współpracy członków rady, zakładów przetwórczych z producentami rolnymi; upowszechnianie wiedzy o nowych regulacjach prawnych dotyczących gospodarki żywnościowej; popularyzacja osiągnięć sektora rolno-spożywczego.

Rada na posiedzeniach wypracowała stanowiska i informacje w sprawach: stanu i perspektyw dla sektora mleczarskiego w Polsce; zasad współpracy producentów i przetwórców żywności z dystrybutorami detalicznymi; reformy wspólnej polityki rolnej po roku 2013; sytuacji w sadownictwie, prognozy zbiorów, problemów występujących w branży owocowo-warzywnej.

Rada również opiniowała szereg aktów prawnych, w tym: projekt ustawy Prawo o organizmach genetycznie zmodyfikowanych; projekt ustawy o zmianie ustawy o paszach; projekt ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia; projekt ustawy o zmianie ustawy o środkach ochrony roślin.

Rada organizowała i współorganizowała konferencje: „Przyszłość producentów w aspekcie współpracy z nowoczesnymi kanałami dystrybucji”; „Problemy w eksporcie jabłek i ich rozwiązania”; „Szanse i bariery rozwoju polskiego innowacyjnego sektora żywnościowego w świetle priorytetów programu Europa 2020”.

Minister
Marek Sawicki

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Skarbu Państwa
z organizacjami pozarządowymi (9802)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie współpracy Ministerstwa Skarbu Państwa z organizacjami pozarządowymi (nr pisma: BP-TT-I-032/1555/11, nadany nr SPS: SPS-024-9802/11), informuję.

Ministerstwo Skarbu Państwa nie opracowało ani nie przyjęło programu współpracy z organizacjami pozarządowymi, o których mowa w znowelizowanej ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 28, poz. 146). Informuję również, że w okresie ostatniego roku w ministerstwie nie funkcjonowały wspólne zespoły o charakterze doradczym i inicjatywnym, złożone z przedstawicieli organizacji pozarządowych oraz ministerstwa.

Równocześnie chciałbym poinformować, że Ministerstwo Skarbu Państwa na podstawie zarządzenia nr 4 ministra skarbu państwa, z dnia 13 lutego 2009 r., w sprawie organizacji oraz przeprowadzania konkursów na realizację działań edukacyjnych na temat własności prywatnej i prywatyzacji pn. „Własność to odpowiedzialność” oraz zarządzenia nr 4 ministra skarbu państwa, z dnia 14 stycznia 2011 r., zmieniającego zarządzenie w sprawie organizacji oraz przeprowadzania konkursów na realizację działań edukacyjnych na temat własności prywatnej i prywatyzacji pn. „Własność to odpowiedzialność” organizuje konkursy na realizację działań edukacyjnych, kierowane w szczególności do organizacji pozarządowych oraz uczelni wyższych, w tym kół naukowych, zrzeszeń i organizacji studenckich.

W ramach tych działań od 2008 r. we współpracy z 33 organizacjami zrealizowane zostały projekty edukacyjne poświęcone własności prywatnej, prywatyzacji oraz akcjonariatowi obywatelskiemu, które objęły swoim zasięgiem ok. 300 tys. osób. W załączeniu przekazuję raport z realizacji projektów edukacyjnych Ministerstwa Skarbu Państwa w 2010 r.

Odpowiedź na niniejsze pismo zostanie również przesłana drogą elektroniczną na adres sps.interpelacje@sejm.gov.pl

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 16 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra sportu i turystyki
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Sportu i Turystyki
z organizacjami pozarządowymi (9803)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego przekazane pismem z dnia 30 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9803/11) w sprawie programu współpracy Ministerstwa Sportu i Turystyki z organizacjami pozarządowymi uprzejmie informuję, co następuje.

Mając na uwadze realizację statutowych zadań Ministerstwa Sportu i Turystyki, za priorytetowe

zadanie resort stawia integrację działań oraz aktywizację organów administracji publicznej, samorządu terytorialnego, organizacji pozarządowych oraz innych instytucji w obszarze sportu i turystyki.

Głównymi celami ministerstwa są m.in.:

- rozwój infrastruktury sportu i turystyki, poprawa jej stanu oraz dostępności,

- wspieranie konkurencyjności polskiej gospodarki turystycznej,

- wzrost poziomu aktywności fizycznej oraz poprawa sprawności społeczeństwa, w tym kształtowanie zdrowego stylu życia obywateli, w tym wzmocnienie zorganizowanych form aktywności obywatelskiej – rozwój wolontariatu sportowego,

- poprawa zarządzania instytucjami sportowymi oraz wprowadzenie racjonalnych i obiektywnych kryteriów finansowania sportu ze środków publicznych w oparciu o fakty i obiektywne dane,

- promocja polskiego sportu i turystyki poprzez organizację prestiżowych wydarzeń oraz wzrost poziomu wyników sportowych reprezentantów Polski,

- przeciwdziałanie problemom i patologiom współczesnego sportu, takim jak: doping, rasizm, ksenofobia, dyskryminacja, korupcja oraz wykluczenie społeczne.

Powyższe cele są realizowane we współpracy z organizacjami pozarządowymi zgodnie z wytycznymi i zaleceniami rządowych dokumentów strategicznych oraz Unii Europejskiej. Uprzejmie informuję, że Ministerstwo Sportu i Turystyki zarówno w obszarze turystyki, jak i sportu nie przyjęło w drodze zarządzenia formalnego programu współpracy z organizacjami pozarządowymi. Mimo iż resort nie posiada programu współpracy, corocznie ustalane są priorytety zadań publicznych wynikające m.in. z dokumentów, takich jak: „Kierunki rozwoju turystyki do 2015 roku” oraz „Strategia rozwoju sportu w Polsce do roku 2015”. Współpraca z organizacjami pozarządowymi daje możliwość lepszej i bardziej efektywnej realizacji celów i zadań zawartych w tych dokumentach.

Ministerstwo Sportu i Turystyki corocznie ogłasza otwarte konkursy ofert na realizację zadań publicznych z zakresu turystyki i sportu na dany rok, które są skierowane do organizacji pozarządowych, wg przyjętych priorytetów i na zasadach zawartych w ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536). Do oceny złożonych ofert powoływane są komisje bądź zespoły, które dokonują formalnej i merytorycznej oceny. Zgodnie z zapisami wspomnianej ustawy w pracach komisji oceniającej wnioski na 2011 r. udział biorą przedstawiciele organizacji pozarządowych.

Jednocześnie informuję, iż w zakresie rozwoju turystyki Ministerstwo Sportu i Turystyki na bieżąco współpracuje z organizacjami pozarządowymi, nie tylko dofinansowując zadania publiczne. Przedstawiciele organizacji pozarządowych uczestniczą w pracach grup roboczych Międzyresortowego zespołu do

spraw koordynacji zadań rządu określonych w „Kierunkach rozwoju turystyki do 2015 roku”. Turystyczne organizacje pozarządowe są w stałym rozdzielniku przy wszelkich konsultacjach społecznych, m.in. opiniując akty prawne mające bezpośredni wpływ na sektor branży turystycznej. Niejednokrotnie również organizacje są partnerami MSiT przy merytorycznym opracowaniu różnorodnych przedsięwzięć mających ogromne znaczenie dla turystyki, jak np. organizacja IV Forum Turystycznego Państw Bałtyckich. Przedstawiciele Ministerstwa Sportu i Turystyki biorą udział w konferencjach, spotkaniach organizowanych przez branżę turystyczną, jak również informują, pomagają i szukają rozwiązań w odpowiedzi na bieżące problemy, z jakimi zwracają się organizacje pozarządowe. Współpraca z organizacjami pozarządowymi ma charakter stały i nierozdzielnie związana jest z pracami i działaniami podejmowanymi przez resort.

W obszarze sportu Ministerstwo Sportu i Turystyki współpracuje z nw. radami i zespołami. W celu rozwoju oraz promocji sportu olimpijskiego Ministerstwo Sportu i Turystyki oraz Polski Komitet Olimpijski, zrzeszający 57 organizacji pozarządowych działających w obszarze sportu, zawarły porozumienie o współpracy w dniu 26 października 2009 r. powołując Radę Przygotowań Olimpijskich. W skład rady wchodzi przedstawiciele resortu sportu, Polskiego Komitetu Olimpijskiego oraz innych podmiotów współpracujących w realizacji programów przygotowań do letnich i zimowych igrzysk olimpijskich. Rada koordynująca wzajemne działania MSiT oraz PKOl w celu zapewnienia efektywnego wsparcia reprezentacji olimpijskiej i jak najlepszego przygotowania polskich zawodników do startu w igrzyskach realizuje swoje zadania w szczególności poprzez:

- opracowywanie kierunków strategii przygotowań olimpijskich do kolejnych igrzysk,
- wzajemne konsultowanie istotnych dokumentów związanych z przygotowaniem olimpijskim,
- wymianę informacji oraz wspólne prowadzenie polityki komunikacyjnej odnoszącej się do przygotowań olimpijskich,
- inicjowanie form współpracy pomiędzy środowiskiem sportowym a partnerami zewnętrznymi na rzecz podnoszenia poziomu przygotowań olimpijskich.

W zakresie rozwoju sportu młodzieżowego Ministerstwo Sportu i Turystyki współpracuje z Polską Federacją Sportu Młodzieżowego.

Zebranie założycielskie Ogólnopolskiego Interdyscyplinarnego Związku Stowarzyszeń Kultury Fizycznej – Federacji Sportu Młodzieżowego odbyło się 22 września 1999 r. w Warszawie. Zebranie 8 makroregionów uchwaliło statut oraz dokonało wyboru komitetu założycielskiego, który na walnym zebraniu delegatów wybrał swoje władze i dokonał niezbędnych czynności rejestracyjnych. Po zmianie struktury administracyjnej kraju podczas walnego zebrania delegatów 10 kwietnia 2002 r. nastąpiła zmiana na-

zwy na Polską Federację Sportu Młodzieżowego zrzeszającą 16 wojewódzkich interdyscyplinarnych stowarzyszeń sportowych (wojewódzkich federacji sportowych). Dokonano niezbędnych zmian w statucie. Określone zostały cele i kierunki działania.

Głównym celem działania Polskiej Federacji Sportu Młodzieżowego jest rozwój sportu dzieci i młodzieży na terenie całego kraju oraz koordynacja działań wszystkich stowarzyszeń członkowskich (16 wojewódzkich interdyscyplinarnych stowarzyszeń sportowych).

W szczególności federacja realizuje swoje cele poprzez:

- koordynowanie, kierowanie i nadzór nad systemem sportu dzieci i młodzieży na terenie kraju – zgodnie z ustalonym przez Ministerstwo Sportu i Turystyki programem działania zawartym w „Systemie sportu młodzieżowego”;
- opracowanie zasad szkolenia i regulaminów współzawodnictwa młodzieżowego corocznie uzgadnianych podczas konsultacji z polskimi związkami sportowymi,
- pozyskiwanie środków finansowych na realizację zadań z zakresu sportu dzieci i młodzieży,
- obserwację imprez wchodzących w skład systemu współzawodnictwa młodzieżowego,
- analizę i ocenę efektów szkolenia sportowego oraz wyników osiągniętych w systemie współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży,
- opracowanie i wydanie publikacji przedstawiającej wyniki sportu młodzieżowego klubów sportowych, dyscyplin, województw oraz samorządów wszystkich szczebli.

Ciałem wykonawczym PFSM jest biuro federacji oraz Komisja Sportu, która realizuje zadania zlecone Ministerstwu Sportu i Turystyki w zakresie „Systemu sportu młodzieżowego” zgodnie z podpisanymi umowami.

W zakresie rozwoju sportu osób niepełnosprawnych funkcjonują nw. organy doradcze: Sztab Przygotowań Paraolimpijskich i Rada Sportu Osób Niepełnosprawnych.

Na mocy porozumienia Ministerstwa Sportu i Polskiego Komitetu Paraolimpijskiego z dnia 29 czerwca 2007 r. powołano Sztab Przygotowań Paraolimpijskich jako organ doradczy w zakresie rozwoju sportu wyczynowego osób niepełnosprawnych. W skład sztabu wchodzi przedstawiciele organizacji pozarządowych działających w obszarze sportu osób niepełnosprawnych oraz pracownicy Ministerstwa Sportu i Turystyki. Celem działalności sztabu jest stworzenie jak najlepszych warunków oraz koordynacja realizacji programów przygotowań reprezentacji paraolimpijskiej do udziału w igrzyskach, aktualnie XIV Letnich Igrzyskach Paraolimpijskich Londyn 2012 oraz XI Zimowych Igrzyskach Paraolimpijskich Soczi 2014, oraz innych ważnych imprez międzynarodowych.

Kolejnym organem opiniodawczo-doradczym ministra właściwego do spraw kultury fizycznej jest

Rada Sportu Osób Niepełnosprawnych powołana zarządzeniem nr 13 ministra sportu i turystyki z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie powołania i trybu działania Rady Sportu Osób Niepełnosprawnych, zmienionym zarządzeniem nr 9 ministra sportu i turystyki z dnia 18 maja 2010 r. W jej skład wchodzi m.in. przedstawiciele takich organizacji pozarządowych, jak: Polski Komitet Paraolimpijski, Polski Związek Sportu Niepełnosprawnych „Start”, Stowarzyszenie Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki Niewidomych i Słabowidzących „Cross”, Olimpiady Specjalne Polska, Polska Federacja Sportu Niesłyszących, Stowarzyszenie na Rzecz Pomocy Dzieciom i Dorosłym z Upośledzeniem Umysłowym „Delta”, Fundacja Aktywnej Rehabilitacji oraz Integracyjny Klub Sportowy „Atak”.

Główne zadania rady realizowane we współpracy z resortem sportu to:

- opracowywanie propozycji kierunków rozwoju sportu osób niepełnosprawnych;
- inicjowanie działań, wspieranie i promowanie nowych propozycji zadań w sporcie osób niepełnosprawnych;
- przekazywanie kierownictwu ministerstwa własnych opracowań i opinii oraz wniosków w sprawach związanych ze sportem osób niepełnosprawnych.

W zakresie kształcenia i doskonalenia kadr kultury fizycznej Ministerstwo Sportu i Turystyki współpracuje z Radą do Spraw Kształcenia i Doskonalenia Kadr Kultury Fizycznej powołaną zarządzeniem ministra sportu nr 15 z dnia 16 listopada 2006 r., zmienionym zarządzeniem nr 3 ministra sportu z dnia 12 kwietnia 2007 r., zarządzeniem nr 27 ministra sportu i turystyki z dnia 22 września 2008 r. i zarządzeniem nr 32 ministra sportu i turystyki z dnia 15 października 2008 r. Rada ta jest organem doradczym ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.

W jej skład wchodzi przedstawiciele akademii wychowania fizycznego, polskich związków sportowych oraz przedstawiciel resortu sportu.

Do zadań rady należy m.in.:

- opracowywanie propozycji i opiniowanie kierunków kształcenia i doskonalenia kadr kultury fizycznej,
- opiniowanie wzorcowych programów szkoleń instruktorskich w poszczególnych specjalnościach i dyscyplinach,
- opiniowanie wniosków dotyczących uznania kwalifikacji zdobytych za granicą.

Obsługę administracyjną rady pełni Departament Rozwoju i Promocji Sportu Ministerstwa Sportu i Turystyki.

Mając na uwadze rozwój systemu wspierającego wolontariat w sporcie jako narzędzia kształtowania aktywnej postawy obywatelskiej oraz spójności społecznej, Ministerstwo Sportu i Turystyki współpracuje w tym zakresie z wieloma organizacjami poza-

rządowymi, w tym z grupą Wolontariat Sportowy 2012+.

Główne cele działań w tym obszarze to:

- wzrost liczby wolontariuszy w projektach i organizacjach sportowych nienastawionych na zysk oraz poprawa jakości zarządzania wolontariuszami w projektach i organizacjach,
- wspieranie współpracy podmiotów realizujących politykę społeczną z organizacjami pozarządowymi, w ramach działań na rzecz aktywizacji zawodowej poprzez wolontariat w sporcie,
- zwiększenie świadomości Polaków na temat wolontariatu w sporcie,
- propagowanie najlepszych rozwiązań w zakresie wolontariatu w sporcie,
- zapewnienie stałego monitorowania rozwoju wolontariatu w sporcie.

Inicjatywa Wolontariat Sportowy 2012+ została zapoczątkowana w grudniu 2009 r. przez Projekt Społeczny 2012 Uniwersytetu Warszawskiego, Pracownię Badań i Innowacji Społecznych „Stocznia”, spółkę PL.2012 oraz spółkę Euro 2012 Polska. W skład grupy roboczej wchodzi przedstawiciele instytucji rządowych, w tym MSiT, lokalnych samorządów oraz organizacji pozarządowych, m.in. Polskiej Fundacji im. Roberta Schumana, Centrum Wolontariatu, Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy, Fundacji Krajowe Zrzeszenie Ludowych Zespołów Sportowych, Fundacji Volunteers for Sport, Stowarzyszenia Parafiada, Olimpiad Specjalnych Polska, Fundacji Aktywnej Rehabilitacji, Zarządu Głównego Akademickich Związków Sportowych, Stowarzyszenia Przyjaciół Integracji oraz wielu innych organizacji pozarządowych. Głównym celem grupy jest rozwój stałego wolontariatu sportowego w Polsce.

Cel ten realizowany jest poprzez:

- budowanie szerokiej sieci współpracy pomiędzy organizacjami i instytucjami różnych szczebli i sektorów pozwalające na efektywne dzielenie się wiedzą i zasobami, wspieranie najlepszych praktyk oraz uwzględnianie różnorodności perspektyw,
- stworzenie wspólnego planu działań w celu wykorzystania szans niesionych przez organizację Letnich Europejskich Igrzysk Olimpiad Specjalnych, Europejski Rok Wolontariatu 2011, polską prezydencję w Unii Europejskiej oraz przygotowania do UEFA EURO 2012,
- wspólne podejmowanie działań na rzecz stworzenia warunków prawnych, instytucjonalnych, finansowych i społecznych trwale wspierających rozwój wolontariatu sportowego w Polsce.

Ministerstwo Sportu i Turystyki poprzez swoje statutowe działania we współpracy z organizacjami rządowymi i pozarządowymi wspiera promocję dobrych praktyk mających na celu rozwój sportu kobiet, w tym działania prowadzące do zwiększenia aktywności fizycznej i poprawy sprawności dziewcząt i kobiet oraz poprawy wyników sportowych w sporcie wyczynowym. Realizuje te zadania m.in. z organizacjami pozarządowymi o zasięgu ogólnopolskim, tj. Pol-

skim Stowarzyszeniem Sportu Kobiet, Komisją Sportu Kobiet przy Polskim Komitecie Olimpijskim oraz Europejskim Stowarzyszeniem Promocji Aktywności Ruchowej 50+.

Mając na uwadze rozwój społecznego wymiaru sportu, w tym wspieranie działań służących włączeniu społecznemu poprzez sport, MSiP we współpracy z organizacjami pozarządowymi realizuje projekty skierowane do środowisk zagrożonych wykluczeniem społecznym. Jednym z nich jest program „Przeciwdziałanie poprzez sport agresji i patologii wśród dzieci i młodzieży”. Międzyresortowy zespół do spraw wdrażania tego programu został powołany zarządzeniem nr 14 ministra sportu i turystyki z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie powołania Zespołu do spraw wdrażania programu „Przeciwdziałanie poprzez sport agresji i patologii wśród dzieci i młodzieży”, jako organu opiniotwórczo-doradczego ministra, na mocy porozumień z dnia 5 listopada 2008 r. między czterema resortami: Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministerstwem Edukacji Narodowej, Ministerstwem Zdrowia oraz Ministerstwem Sportu i Turystyki. 3 sierpnia 2009 r. do projektu zostało włączone Ministerstwo Sprawiedliwości. W skład zespołu wchodzi przedstawiciele poszczególnych resortów oraz organizacji pozarządowych, takich jak: Fundacja Rozwoju Kultury Fizycznej, Szkolny Związek Sportowy oraz Stowarzyszenie na Rzecz Przeciwdziałania Agresji i Patologii wśród Dzieci i Młodzieży.

Głównym celem programu jest zredukowanie poziomu agresji i patologii społecznych, zwłaszcza uzależnień od substancji chemicznych wśród młodych ludzi poprzez stworzenie możliwości udziału dzieci i młodzieży w różnych formach aktywności fizycznej, podniesienie poziomu sprawności fizycznej oraz stanu zdrowia wśród dzieci i młodzieży, a także promocję pozytywnych zachowań w sporcie w ramach idei fair play, budowanie dobrych wzorców wychowawczych oraz kształtowanie postaw poszanowania prawa w szczególności w trakcie imprez sportowych.

Program oferuje system rozwiązań umożliwiający dofinansowanie ze środków Unii Europejskiej przede wszystkim pozalekcyjnych zajęć edukacyjnych, sportowych i imprez sportowo-rekreacyjnych dla dzieci i młodzieży, a także szkoleń dla nauczycieli. Zadania realizowane są zgodnie z corocznie przyjętym harmonogramem działań. Poza placówkami szkolnymi program realizowany jest także we wszystkich zakładach poprawczych oraz schroniskach dla nieletnich w Polsce.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Sprawiedliwości
z organizacjami pozarządowymi (9805)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 30 maja 2011 r., znak: SPS-024-9805/11, zawierające zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Sprawiedliwości z organizacjami pozarządowymi, uprzejmie informuję, co następuje.

Ministerstwo Sprawiedliwości nie opracowało i nie przyjęło programu współpracy z organizacjami pozarządowymi oraz podmiotami wyznaniowymi na okres od roku do lat 5.

W Ministerstwie Sprawiedliwości istnieją cztery zespoły o charakterze doradczym złożone m.in. z przedstawicieli organizacji pozarządowych.

Zarządzeniem ministra sprawiedliwości z dnia 26 marca 2009 r. powołano Radę do Spraw Pokrzywdzonych Przystępstwem przy ministrze sprawiedliwości, która jest organem pomocniczym ministra sprawiedliwości.

Do zadań rady należy:

- przygotowywanie opinii dla ministra sprawiedliwości na temat kierunków zmian w obszarze związanym z pokrzywdzonymi przystępstwem;
- proponowanie kierunków działań, które powinny być finansowane ze środków przeznaczonych na rzecz pokrzywdzonych przystępstwem;
- przedstawianie propozycji kierunków zmian w obszarze związanym z pokrzywdzonymi przystępstwem, uwzględniających dorobek międzynarodowy;
- opiniowanie projektów aktów prawnych i opracowań, zawierających propozycje zmian w obszarze związanym z pokrzywdzonymi przystępstwem.

W skład rady wchodzi:

- przedstawiciele nauki wyróżniający się szczególną wiedzą i doświadczeniem w zakresie wiktymologii;
- przedstawiciele stowarzyszeń, fundacji, organizacji i instytucji działających na rzecz pokrzywdzonych przystępstwem;
- przedstawiciele sędziów i prokuratorów;
- przedstawiciele ministra sprawiedliwości;
- przedstawiciele Służby Więziennej.

W radzie zasiadają przedstawiciele następujących organizacji pozarządowych:

- Alter Ego – Stowarzyszenia Pomocy Poszkodowanym w Wypadkach i Kolidacjach Drogowych,
- Ogólnopolskiego Pogotowia dla Ofiar Przemocy w Rodzinie „Niebieska linia”,
- Fundacji Dzieci Niczyje,

— Fundacji przeciwko handlowi ludźmi i niewolnictwu „La Strada”,

W 2009 r. odbyły się cztery posiedzenia Rady, w trakcie których opiniowane były projekty aktów prawnych oraz omawiano sytuację dotyczącą pokrzywdzonych w wypadkach drogowych oraz problematykę związaną z przemocą będącą efektem uzależnienia alkoholowego.

W 2010 r. w trakcie dwóch posiedzeń rady omówiono projekt pisma do prezesów sądów w przedmiocie rozpoznawania spraw o przestępstwa na szkodę osób małoletnich jako priorytetowych. W trakcie posiedzeń przedmiotem debaty były także problemy, jakie zgłaszają pokrzywdzeni przestępstwem w rodzinie w kontaktach z organami wymiaru sprawiedliwości.

Przy ministrze sprawiedliwości funkcjonuje także Społeczna Rada do spraw Alternatywnych Metod Rozwiązywania Konfliktów i Sporów. Zgodnie z zarządzeniami ministra sprawiedliwości z 01.08.2005 r. i 03.04.2009 r. rada jest zespołem doradczym ministra sprawiedliwości składającym się z 20 osób reprezentujących organizacje pozarządowe, instytucje naukowe oraz resorty. Do zadań rady należy opracowanie zaleceń w zakresie zasad i funkcjonowania krajowego systemu alternatywnych metod rozwiązywania konfliktów i sporów w Polsce, zwanego dalej ADR, w tym:

— stworzenie platformy porozumienia się mediatorów z osobami odpowiedzialnymi za zgodny ze standardami Unii Europejskiej rozwój ADR,

— opracowanie standardów postępowania mediatora i prowadzenia mediacji,

— opracowanie standardów szkolenia,

— opracowanie kodeksu etyki osób prowadzących postępowania,

— opracowanie założeń do ustawy o ADR, w tym o mediacji,

— propagowanie mechanizmów ADR jako metod rozwiązywania konfliktów wśród pracowników wymiaru sprawiedliwości, organów ścigania oraz w społeczeństwie,

— tworzenie warunków instytucjonalnych do rozwoju ADR.

Rada I kadencji wystosowała list do podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości w sprawie projektu nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego w części dotyczącej mediacji. Przyjęła ostateczny tekst standardów prowadzenia mediacji i postępowania mediatora.

Rada II kadencji odbyła w 2010 r. siedem posiedzeń. Poza posiedzeniami plenarnymi prace Rady ds. ADR były prowadzone w drodze:

— konsultacji prowadzonych korespondencyjnie (w szczególności dotyczących projektów materiałów promujących mediację związanych z kampanią medialną – plakaty, broszury, spoty radiowe itp., opracowania książki pt. „Czy tylko sąd rozstrzygnie w sporze? Mediacja i sądownictwo polubowne. Infor-

mator o alternatywnych sposobach rozwiązywania sporów”);

— posiedzeń i konsultacji prezydium rady;

— posiedzeń i konsultacji poszczególnych komisji problemowych rady;

— spotkań przedstawicieli rady z przedstawicielami instytucji państwowych,

— uczestnictwa w konferencjach naukowych, seminariach, warsztatach mediacyjnych i innych spotkaniach o podobnym charakterze.

Do najważniejszych zagadnień objętych pracami Rady ds. ADR należały:

— organizacja obchodów Międzynarodowego Dnia Mediacji (MDM), w tym konferencji pt. „Mediacja w systemie wymiaru sprawiedliwości”, która odbyła się w Ministerstwie Sprawiedliwości w dniu 21 października 2010 r.; koordynacja wydarzeń w skali ogólnopolskiej;

— przygotowanie i opiniowanie projektów materiałów promujących mediację: plakatów, broszur, spotów radiowych itp., w kampanii informacyjnej finansowanej ze środków Unii Europejskiej;

— udział w opracowaniu książki pt. „Czy tylko sąd rozstrzygnie w sporze? Mediacja i sądownictwo polubowne. Informator o alternatywnych sposobach rozwiązywania sporów” (red. Agnieszka Rękas) współfinansowanej przez Unię Europejską w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego;

— prace i konsultacje legislacyjne dotyczące zmian w prawnych regulacjach mediacji, w szczególności uchwały w sprawie projektu zmian przepisów o mediacji w sprawach karnych i w sprawach nieletnich sprawców czynu karalnego;

— dyskusje, konsultacje i opracowanie założeń projektu przeprowadzenia szerokich konsultacji dotyczących uwarunkowań rozwoju i popularyzacji mediacji w Polsce (tzw. zielona księga polskiej mediacji);

— opiniowanie dokumentów i informacji opracowywanych przez inne instytucje, w tym w szczególności noty Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Prawa Europejskiego Ministerstwa Sprawiedliwości dotyczącej stosowania mediacji w sprawach transgranicznych w ramach procedury wynikającej z konwencji haskiej dot. cywilnych aspektów uprowadzeń dziecka za granicę;

— aktywizacja sędziów i udzielenie im pomocy w działaniach na rzecz popularyzacji mediacji, w szczególności poprzez spotkania z sędziami-koordynatorami ds. mediacji;

— różnorodnych innych działań na rzecz promocji mediacji oraz innych alternatywnych metod rozwiązywania konfliktów i sporów.

Organem doradczym ministra sprawiedliwości w zakresie zadań Służby Więziennej jest Rada Polityki Penitencjarnej.

W dniu 3 grudnia 2010 r. zostało podpisane zarządzenie ministra sprawiedliwości w sprawie określenia regulaminu organizacyjnego Rady Polityki Penitencjarnej wraz z załącznikiem w postaci regulaminu organizacyjnego Rady Polityki Penitencjarnej. Ka-

dencja rady trwa 4 lata. Rada obraduje na posiedzeniach, które odbywają się co najmniej raz w kwartale.

Zadania ustawowe Rady Polityki Penitencjarnej zostały określone w art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej. Są nimi:

- inicjowanie nowych kierunków oddziaływań penitencjarnych;

- dokonywanie oceny bieżącej polityki penitencjarnej;

- inicjowanie, przeprowadzanie i wspieranie badań naukowych dotyczących zadań Służby Więziennej;

- inicjowanie i wspieranie przedsięwzięć służących poprawie bezpieczeństwa funkcjonariuszy i pracowników Służby Więziennej oraz osób skazanych na karę pozbawienia wolności lub tymczasowo aresztowanych oraz osób, wobec których są wykonywane kary pozbawienia wolności i środki przymusu skutkujące pozbawieniem wolności;

- przedstawianie opinii w sprawach przekazanych przez ministra sprawiedliwości związanych z jego kompetencjami określonymi w ustawie o Służbie Więziennej.

Rada Polityki Penitencjarnej liczy 17 osób, a w jej skład wchodzi następujące osoby:

- dwóch przedstawicieli Ministerstwa Sprawiedliwości,

- dwóch przedstawicieli Służby Więziennej,

- dziewięciu przedstawicieli nauki,

- czterech przedstawicieli organizacji pozarządowych.

W Radzie Polityki Penitencjarnej zasiadają przedstawiciele następujących organizacji pozarządowych: Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka, Stowarzyszenia Penitencjarnego „Patronat”, Stowarzyszenia „Monar” i Stowarzyszenia Inicjatywa Samorządowa „Razem”.

W okresie wskazanym w zapytaniu pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, tj. od daty powołania, od grudnia 2010 r., do kwietnia 2011 r., Rada Polityki Penitencjarnej zebrała się dwukrotnie.

Inauguracyjne posiedzenie Rady Polityki Penitencjarnej odbyło się w dniu 16 grudnia 2010 r. Zgodnie z regulaminem Rady Polityki Penitencjarnej na pierwszym posiedzeniu doszło do wyboru organu kolegialnego rady w postaci prezydium rady, składającego się z przewodniczącego, zastępcy przewodniczącego, dwóch członków rady, oraz wyznaczono sekretarza rady. Zostały nadto przeanalizowane i przedyskutowane przez członków rady ustawowe zadania Rady Polityki Penitencjarnej. Kolejne posiedzenie rady odbyło się w dniu 7 marca 2011 r. i jego przedmiotem było przeanalizowanie materiałów przedstawionych przez Centralny Zarząd Służby Więziennej dotyczących reformy wewnętrznej Służby Więziennej oraz szkolenia funkcjonariuszy Służby Więziennej, funkcjonowania systemu dozoru elektronicznego, stanu przygotowań do V Kongresu Penitencjarnego zaplanowanego w dniach 23–25.05.2011 r. w Popo-

wie, zatrudnienia skazanych w kontekście readaptacji i resocjalizacji.

Terminy następnych posiedzeń Rady Polityki Penitencjarnej zostały wyznaczone na 7 czerwca 2011 r. i 7 września 2011 r.

Kolejnym organem o charakterze doradczym i inicjatywnym działającym w Ministerstwie Sprawiedliwości jest Rada Główna do Spraw Społecznej Readaptacji i Pomocy Skazanym.

Rada główna działa na podstawie rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1998 r. w sprawie określenia szczegółowych zasad i trybu powoływania oraz działania Rady Głównej do Spraw Społecznej Readaptacji i Pomocy Skazanym, a także rad terenowych do spraw społecznej readaptacji i pomocy skazanym (Dz. U. Nr 113, poz. 723), wydanego na podstawie delegacji ustawowej wskazanej w art. 40 § 4 Kodeksu karnego wykonawczego.

Rada Główna do Spraw Społecznej Readaptacji i Pomocy Skazanym kadencji 2008–2012 liczy 26 członków i została powołana przez prezesa Rady Ministrów z dniem 17 marca 2008 r.

W skład rady głównej wchodzi przedstawiciele ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego, ministra pracy i polityki społecznej, ministra zdrowia, ministra edukacji narodowej, ministra spraw wewnętrznych i administracji, ministra obrony narodowej, komendanta głównego Policji, dyrektora generalnego Służby Więziennej, sędzieja penitencjarny, zawodowy kurator sądowy, przedstawiciele organizacji pozarządowych, np. stowarzyszeń: „Patronat”, „Probacja”, „Bractwo Więzienne”, „Wszyscy Razem – In Corpore”, fundacji: „Bez Względu na Niepogodę”, „Instytut św. Brata Alberta” oraz pracownicy naukowcy Uniwersytetu Jagiellońskiego i Wyższej Szkoły Nauk Społecznych w Warszawie.

Do głównych zadań rady głównej należy:

- organizowanie, inicjowanie i wspieranie przedsięwzięć służących zapobieganiu przestępczości i społecznej readaptacji skazanych,

- opiniowanie działalności organów rządowych i przedstawicieli społeczeństwa, podejmowanej w zakresie zapobiegania przestępczości, wykonywania orzeczeń i readaptacji społecznej skazanych oraz udzielanie pomocy skazanym i ich rodzinom,

- koordynowanie działalności stowarzyszeń, fundacji, organizacji i instytucji oraz Kościołów i związków wyznaniowych, jak również osób godnych zaufania, podejmowanej w zakresie wykonywania kar, środków karnych, zabezpieczających i zapobiegawczych,

- podejmowanie, organizowanie i koordynowanie społecznej kontroli nad wykonywaniem kar, środków karnych, zabezpieczających i zapobiegawczych oraz opracowywanie wyników tych kontroli,

- dokonywanie oceny polityki penitencjarnej,

- przedstawianie wniosków i opinii w sprawie podziału oraz wykorzystania środków z Funduszu Pomocy Postpenitencjarnej,

— inicjowanie i wspieranie badań naukowych służących zapobieganiu przestępczości i społecznej readaptacji skazanych.

W roku 2010 rada główna obradowała na trzech posiedzeniach – w dniach 17 marca 2010 r., 16 czerwca 2010 r. i 14 grudnia 2010 r., a prezydium rady na dwóch posiedzeniach – w dniach 27 kwietnia 2010 r. i 26 września 2010 r.

W roku 2011 rada główna obradowała na posiedzeniu w dniu 14 marca 2011 r., a prezydium rady w dniu 17 maja 2011 r. Tematem posiedzenia rady było przyjęcie sprawozdania ministra sprawiedliwości z wykonania planu finansowego Funduszu Pomocy Postpenitencjarnej w roku 2010 oraz przyjęcie sprawozdania z działalności rady za rok 2010. Kolejne posiedzenie rady głównej zaplanowano na dzień 28 czerwca 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 15 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Edukacji Narodowej
z organizacjami pozarządowymi (9807)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego (SPS-024-9807/11) w sprawie programu współpracy Ministerstwa Edukacji Narodowej z organizacjami pozarządowymi uprzejmie informuję, co następuje.

Ad 1. i 2. Zgodnie z art. 5b ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536), nowe rozwiązanie polegające na przyjmowaniu przez organy administracji rządowej programów współpracy z organizacjami pozarządowymi oraz podmiotami wymienionymi w art. 3 ust. 3 ustawy nie jest obligatoryjne.

Niemniej jednak, mając na celu wzmocnienie współpracy ministerstwa z organizacjami pozarządowymi, w Ministerstwie Edukacji Narodowej planowane jest opracowanie programu współpracy, o którym mowa w ustawie.

Corocznie, w trybie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, Ministerstwo Edukacji Narodowej ogłasza otwarte konkursy ofert na realizację zadań publicznych. W bieżącym roku do chwili

obecnej rozstrzygnięto siedem konkursów. Priorytety zadań zleconych dla organizacji pozarządowych w roku 2011 były także pod koniec ubiegłego roku przedmiotem konsultacji z organizacjami pozarządowymi.

Ponadto w dokumentacji konkursowej, publikowanej w Biuletynie Informacji Publicznej, przedstawiane są szczegółowe wytyczne odzwierciedlające bieżące priorytety resortu w zakresie polityki edukacyjnej, polityki na rzecz dzieci i młodzieży, jak również najważniejsze zagadnienia w tychże obszarach będące częścią agendy Unii Europejskiej.

24 listopada 2010 r. w Ministerstwie Edukacji Narodowej przeprowadzono również szerokie konsultacje społeczne na temat priorytetów polskiej prezydencji w obszarze edukacji i młodzieży. W spotkaniu udział wzięło ponad 80 reprezentacji lokalnych oraz krajowych organizacji pozarządowych, działających na polu edukacji i pracujących z młodzieżą. Celem spotkania było zebranie opinii środowisk pozarządowych na temat celów wstępnych priorytetów oraz przedyskutowanie możliwych form współpracy Ministerstwa Edukacji Narodowej z organizacjami pozarządowymi podczas prezydencji. Resort zaprezentował do dyskusji proponowane w tych obszarach priorytety oraz genezę ich powstania, jak również ich powiązania z agendą europejską.

Ad 3. Przy ministrze edukacji narodowej funkcjonują następujące zespoły o charakterze doradczym i inicjatywnym, w których skład wchodzi między innymi przedstawiciele organizacji pozarządowych. Poniżej znajduje się również informacja o ich działalności do kwietnia 2011 r.:

— zespół opiniodawczo-doradczy do spraw kształcenia zawodowego, powołany 18 czerwca 2009 r. Zadaniem zespołu było przygotowanie projektu założeń zmian organizacyjnych i programowych w szkolnictwie zawodowym – klasyfikacja zawodów, struktura i organizacja szkolnictwa zawodowego, rozwój doradztwa zawodowego, system egzaminacyjny, mechanizmy zachęcające pracodawców do włączania się w proces kształcenia zawodowego. Rezultaty prac zespołu zostały opisane w dokumencie, który został poddany szerokim konsultacjom społecznym w ramach 16 konferencji regionalnych zrealizowanych w 2010 r., jak również podczas konferencji ogólnopolskiej podsumowującej konsultacje;

— zespół opiniodawczo-doradczy do spraw statusu zawodowego nauczycieli, powołany 23 marca 2010 r. Zadaniem zespołu opiniodawczo-doradczego do spraw statusu zawodowego nauczycieli jest przygotowanie propozycji założeń dokumentu dotyczącego statusu zawodowego nauczycieli. Minister edukacji narodowej może zlecić zespołowi wykonanie także innych zadań z zakresu statusu zawodowego nauczycieli.

W skład zespołu wchodzi przedstawiciele szeregu organizacji działających w obszarze oświatowym i rynku pracy. W 2010 r. odbyło się osiem spotkań zespołu, w trakcie których poruszono tematy związane z kwestiami statutu zawodowego nauczycieli, jak również

opracowano propozycje założeń do zmian w ustawie Karta Nauczyciela;

— Rada Oświaty Polonijnej, powołana 15 lipca 2010 r. W skład rady wchodzi osoby wyróżniające się szczególną wiedzą, aktywnością i doświadczeniem w działalności na rzecz oświaty polonijnej i polskiej za granicą, wywodzące się ze środowisk oświaty polonijnej i polskiej w różnych regionach świata, a także dyrektorzy Ośrodka Rozwoju Polskiej Edukacji za Granicą w Warszawie, jednostki organizacyjnej podległej ministrowi edukacji narodowej, oraz przedstawiciel Ministerstwa Spraw Zagranicznych dyrektor Departamentu Współpracy z Polonią w MSZ. W 2010 r. odbyły się dwa posiedzenia Rady Oświaty Polonijnej; głównym tematem obu spotkań była prezentacja kierunków działań MEN na rzecz oświaty polonijnej i polskiej za granicą oraz dyskusja na temat prac legislacyjnych dotyczących oświaty polonijnej i polskiej za granicą;

— zespół opiniodawczo-doradczy: Rada Rodziców przy Ministrze Edukacji Narodowej, powołana 10 marca 2011 r. Inauguracyjne posiedzenie zespołu opiniodawczo-doradczygo rada rodziców przy ministrze edukacji narodowej odbyło się 14 marca w men. Zespół został powołany w celu wzmocnienia dialogu z rodzicami w kontekście dynamicznej sytuacji w polskiej oświacie, jak również tworzenia platformy współpracy pomiędzy różnymi organizacjami rodzicielskimi biorącymi udział w jego pracach. Zadaniem zespołu będzie konsultowanie i opiniowanie propozycji rozwiązań dotyczących współpracy szkoły z rodzicami, które zapewnią poprawę jakości i skuteczności nauczania oraz usprawnią pracę szkoły i zwiększą wpływ rodziców na jej sprawy. Zespołowi przewodniczy M. S. podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej.

Informacja dodatkowa: 4 kwietnia 2011 r. w Ministerstwie Edukacji Narodowej odbyło się spotkanie założycielskie Polskiej Rady Organizacji Młodzieżowych. Powołanie PROM to efekt trwających rok prac grupy inicjatywnej, w której działania zaangażowało się ponad 40 organizacji młodzieżowych, od małych lokalnych stowarzyszeń po największe organizacje, zrzeszających młodzież i działających na rzecz młodzieży. MEN od samego początku wspierał powstanie rady, przedstawiciele GI, a obecnie PROM, uczestniczą w spotkaniach na szczeblu krajowym i międzynarodowym dotyczących polityki młodzieżowej. Są również zaangażowani w prace grupy roboczej ds. dialogu ustrukturyzowanego.

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 6 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Finansów
z organizacjami pozarządowymi (9808)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo SPS-024-9808/11 z dnia 30 maja 2011 r., zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego zawarte w piśmie nr BP-TT-I-032/1546/11 z dnia 24 maja 2011 r. w sprawie programu współpracy Ministerstwa Finansów z organizacjami pozarządowymi, przedstawiam poniżej wyjaśnienia w tej sprawie.

Stosownie do art. 5b ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536) organ administracji rządowej może, po przeprowadzeniu konsultacji z podmiotami, o których mowa w tej ustawie, przyjąć program współpracy z organizacjami pozarządowymi. Należy nadmienić, że zakres działań organizacji pożytku publicznego, z którymi mógłby współpracować organ administracji rządowej, obejmuje sferę zadań określonych w art. 4 wymienionej ustawy. W sferze kompetencji ministra finansów pozostają działy: budżet, finanse publiczne i instytucje finansowe, które jedynie w pewnym stopniu pozostają w zakresie działań organizacji pozarządowych, z którymi można nawiązać współpracę.

Jednocześnie w resorcie Służba Celna współpracuje z sektorem pozarządowym w ramach Rady Konsultacyjnej Służby Celnej, powołanej zarządzeniem nr 38 ministra finansów z dnia 13 września 2010 r. w sprawie utworzenia Rady Konsultacyjnej Służby Celnej. Rada jest organem opiniodawczo-doradczym, składającym się z przedstawicieli środowisk gospodarczych i naukowych. Do jej zadań należą sprawy z zakresu prawodawstwa celnego, przygotowywanie opinii i propozycji rozwiązań mających na celu usprawnienie procesów obsługi obrotu towarowego z krajami trzecimi, w tym poszerzanie zakresu ułatwień dla podmiotów gospodarczych.

Nadmieniam, że na mocy art. 35 ustawy o działalności pożytku publicznego została powołana Rada Działalności Pożytku Publicznego, w skład której wchodzi m.in. przedstawiciele Ministerstwa Gospodarki, Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Jednym z dwóch współprzewodniczących jest pan Jarosław Duda z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Jeśli chodzi o kompetencje wymienionych ministerstw, wydaje się, że znaczna część zadań publicznych wymienionych w art. 4 powyższej ustawy pozostaje w zakresie kompetencji tych ministerstw.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie programu współpracy Ministerstwa
Gospodarki z organizacjami pozarządowymi
(9809)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 30 maja 2011 r., znak: SPS-024-9809/11, przy którym przekazano zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Gospodarki z organizacjami pozarządowymi, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na podstawie art. 5b ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie organ administracji rządowej może, w drodze zarządzenia, przyjąć po konsultacjach z organizacjami pozarządowymi oraz podmiotami prowadzącymi działalność pożytku publicznego program współpracy.

Zgodnie z ustawą do opracowania takich programów zobowiązane są organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego, natomiast w przypadku organów administracji rządowej opracowanie i przyjęcie takiego programu jest dobrowolne. Ministerstwo Gospodarki nie przyjęło takiego programu – formy współpracy z organizacjami pozarządowymi wynikają z potrzeb oraz charakteru pracy poszczególnych komórek organizacyjnych resortu. W Ministerstwie Gospodarki funkcjonują następujące wspólne zespoły o charakterze doradczym i inicjatywnym, złożone z przedstawicieli organizacji pozarządowych oraz resortu:

1. Zespół do spraw Społecznej Odpowiedzialności Przedsiębiorstw – organ pomocniczy prezesa Rady Ministrów. Celem zapewnienia spójności i koordynacji inicjatyw podejmowanych w ramach upowszechniania założeń koncepcji społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw przez poszczególne organy administracji rządowej zarządzeniem prezesa Rady Ministrów nr 38 z dnia 8 maja 2009 r. powołany został Zespół do spraw Społecznej Odpowiedzialności Przedsiębiorstw (CSR) stanowiący organ pomocniczy prezesa Rady Ministrów. Zgodnie z § 2 zarządzenia do zadań zespołu należy przygotowywanie rekomendacji dla administracji rządowej, związanych z promocją i wprowadzaniem w życie zasad CSR, a w szczególności: proponowanie rozwiązań dotyczących koordynacji działań poszczególnych organów administracji publicznej w zakresie promocji i wprowadzania zasad CSR; analiza i wykorzystywanie doświadczeń oraz upowszechnianie dobrych praktyk w obszarze CSR z innych państw, w szczególności narzędzi wypracowanych w ramach Europejskiego sojuszu na rzecz budowania i wdrażania polityki CSR; tworzenie warunków lepszej komunikacji oraz dialogu pomiędzy administracją, biznesem, partnerami społeczny-

mi oraz organizacjami pozarządowymi w sprawach dotyczących CSR.

W celu sprawnej realizacji zadań zespołu uchwałą nr 2 zespołu z dnia 21 lipca 2009 r. powołano cztery grupy robocze:

i) Grupa robocza do spraw systemu promowania CSR w Polsce, której prace skupiają się na tworzeniu warunków dla rozwoju CSR w polskich realiach gospodarczych, m.in. poprzez wspieranie współpracy oraz upowszechnianie dobrych praktyk i innowacyjnych strategii służących rozwiązywaniu problemów społecznych.

ii) Grupa robocza do spraw odpowiedzialnych inwestycji, której prace koncentrują się na wspieraniu działań upowszechniających koncepcję odpowiedzialnych inwestycji, w szczególności w zakresie poprawy rzetelności i wiarygodności ujawnianych danych, a także włączania ryzyka środowiskowego, społecznego i z zakresu zarządzania (ang. environmental, social, governance, ESG) do strategii zarządzania firmą i jej kapitałem inwestycyjnym.

iii) Grupa robocza CSR a edukacja, której prace ukierunkowane są na tworzenie warunków dla realizacji działań prowadzących do wzrostu świadomości w zakresie roli CSR w procesie kształcenia przyszłej kadry ekspertów w Polsce oraz wzmocnienie współpracy z uczelniami wyższymi, placówkami edukacyjnymi niższego szczebla i innymi instytucjami na rzecz rozwoju edukacji w obszarze CSR zarówno w wymiarze ekonomicznym, środowiskowym, jak i społecznym.

iv) Grupa robocza do spraw zrównoważonej konsumpcji, której celem jest proponowanie rozwiązań umożliwiających identyfikację i wzmocnienie roli konsumentów oraz stymulowanie popytu i podaży produktów charakteryzujących się wysokimi standardami środowiskowymi i społecznymi (produktów zrównoważonych). Działania grupy koncentrują się na proponowaniu rozwiązań umożliwiających podnoszenie świadomości konsumentów oraz wzmocnienie ich roli w nakłanianiu przedsiębiorców do podejmowania dobrowolnych zobowiązań na rzecz zrównoważonego rozwoju.

Grupy robocze, kierowane przez ekspertów reprezentujących partnerów społeczno-gospodarczych, skupiają przedstawicieli administracji, organizacji otoczenia biznesu, związków zawodowych, organizacji pracodawców, organizacji pozarządowych, środowiska akademickiego, jak również indywidualnych przedsiębiorstw oraz pasjonatów tematyki społecznej i środowiskowej odpowiedzialności przedsiębiorstw. Grupy robocze przyjęły otwartą formułę współpracy, dodatkowo zaangażowanie się w podejmowane działania możliwe jest na każdym etapie prac.

W pierwszym etapie funkcjonowania zespołu oraz grup roboczych skoncentrowano się na realizacji działań zapewniających sprawną organizację dalszej pracy. Powołani zostali koordynatorzy poszczególnych grup roboczych oraz podjęto szereg działań organizacyjnych związanych m.in. z wypracowaniem

formuły współpracy pomiędzy członkami zespołu a ekspertami reprezentującymi partnerów społeczno-gospodarczych. Dodatkowo zapewniono wsparcie merytoryczne umożliwiające określenie priorytetów oraz kierunków działań zespołu oraz jego grup roboczych. Potrzeba dalszego wzmocnienia dialogu i współpracy została uwypuklona w przygotowanym na podstawie propozycji grup roboczych projekcie rekomendacji do podjęcia, zarówno przez rząd RP jak i partnerów społeczno-gospodarczych, celem ukierunkowania podejmowanych działań na obszary kluczowe dla rozwoju koncepcji CSR w polskich realiach gospodarczych. W szczególności zwrócono uwagę na potrzebę zacieśniania współpracy pomiędzy Zespołem do spraw Społecznej Odpowiedzialności Przedsiębiorstw i innymi zespołami, grupami roboczymi itp., w tym Trójstronną Komisją do Spraw Społeczno-Gospodarczych oraz Zespołem do spraw Rozwoju Ekonomii Społecznej.

Biorąc pod uwagę krajowe uwarunkowania oraz wyzwania związane z promowaniem założeń koncepcji CSR, działania rządu ukierunkowane zostały na stworzenie kompleksowego systemu koordynacji i współpracy w ramach już podejmowanych inicjatyw, a także identyfikację długookresowych priorytetów oraz obszarów wymagających pilnej interwencji. Dzięki doświadczeniu szerokiego grona ekspertów zaangażowanych w prace zespołu oraz jego grup roboczych opracowany został projekt rekomendacji do podjęcia, zarówno przez rząd RP jak i partnerów społeczno-gospodarczych, celem ukierunkowania podejmowanych działań na obszary kluczowe dla rozwoju koncepcji CSR w polskich realiach gospodarczych.

W wyniku blisko półtorarocznej współpracy członków zespołu oraz ekspertów jego grup roboczych, na VII posiedzeniu zespołu w dniu 23 maja 2011 r., przyjęty został raport dla prezesa Rady Ministrów wraz z rekomendacjami w zakresie wdrażania założeń koncepcji CSR w Polsce.

Lista rekomendacji została ujęta w 3 blokach tematycznych:

- stworzenie zintegrowanego systemu promocji CSR,
- zwiększanie odpowiedzialności administracji,
- podniesienie świadomości i zwiększanie odpowiedzialności uczestników rynku.

Zdaniem zespołu, uwzględniając szeroki zakres zidentyfikowanych wyzwań w zakresie CSR, priorytetowe w dalszym ciągu pozostaje zwiększanie spójności działań oraz efektów synergii w ramach już realizowanych inicjatyw. Dodatkowo, w celu zapewnienia trwałości podejmowanych wysiłków, niezbędne jest wdrożenie zintegrowanego systemu wsparcia zespołu i jego grup roboczych, pozwalającego na czerpanie korzyści ze współpracy, w szczególności wzmocnianie powiązań kooperacyjnych oraz budowanie międzysektorowych partnerstw na rzecz CSR.

Istotne pozostaje także wdrażanie założeń koncepcji CSR w administracji publicznej, w szczególności zwiększanie transparentności oraz weryfikowal-

ności podejmowanych działań, a także tworzenie przyjaznych warunków umożliwiających zwiększenie partycypacji i poczucia odpowiedzialności obywateli za powodzenie reform. Wymagać to będzie przeprowadzenia szerokiej akcji promocyjno-informacyjnej, w tym kampanii społecznych, jak również podjęcia działań ukierunkowanych na promocję zidentyfikowanych przez zespół priorytetowych obszarów tematycznych, w tym odpowiedzialnych inwestycji, zrównoważonej konsumpcji oraz uwzględniania aspektów CSR w procesie kształcenia.

Ważne jest również zwiększanie transparentności i wiarygodności rynku, w szczególności poprzez wdrażanie nowoczesnych standardów CSR opartych na zarządzaniu ryzykiem oraz jawności danych środowiskowych, społecznych i z zakresu zarządzania (ang. environmental, social, governance, ESG). Działania w tym zakresie powinny obejmować w pierwszej kolejności wyłonione po uprzedniej analizie przedsiębiorstwa państwowe, spółki Skarbu Państwa, a także otwarte fundusze emerytalne.

Rekomenduje się także przygotowanie założeń projektu systemowego ukierunkowanego na promowanie założeń koncepcji CSR w polskich realiach gospodarczych. Dalsze prace zespołu będą skupiać się na identyfikacji priorytetowych obszarów i realizacji działań celem sprawnego i efektywnego wdrażania przyjętych rekomendacji, zapewniając stały monitoring oraz ewaluację podejmowanych inicjatyw.

Wnioski z prac grup roboczych oraz zespołu są także wykorzystywane w bieżących pracach rządu, m.in. w procesie projektowania dokumentów strategicznych (9 strategii zintegrowanych) czy „Krajowego programu reform na rzecz realizacji strategii Europa 2020”.

2. Zespół Kwalifikacyjny Konkursu „Europejskie Nagrody Przedsiębiorczości” – zespół konsultacyjny, jury konkursowe. Zespół ma charakter „jury konkursowego” i składa się z przedstawicieli jednostek samorządu terytorialnego, organizacji przedsiębiorców, uczelni wyższych, Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości oraz Ministerstwa Gospodarki. Zadaniem zespołu w 2010 r. było dokonanie wspólnej oceny projektów zgłoszonych we wnioskach konkursowych z uwzględnieniem kryteriów ogłoszonych przez Komisję Europejską i wybór oraz rekomendowanie projektów do europejskiej fazy konkursu edycja 2011. Zespół, po indywidualnej ocenie każdego wniosku i dyskusji, dokonał wyboru dwóch projektów, które uzyskały nominację do europejskiej fazy konkursu i zostały w wymaganym terminie złożone w sekretariacie konkursu. Zespół postanowił także wyróżnić jeden z nadesłanych projektów.

3. Rada Programowa „Programu oczyszczania kraju z azbestu na lata 2009–2032” – organ opiniodawczo-doradczy ministra gospodarki. Do zadań należy: inicjowanie działalności związanej z realizacją zadań programu, ocenianie stanu prac oraz wyznaczanie kierunków ich dalszego prowadzenia, opracowywanie i inicjowanie ważniejszych aktów prawnych

związanych z zadaniami programu oraz innymi, mającymi na celu podwyższenie poziomu zdrowia i bezpieczeństwa ludności oraz ochrony środowiska. W 2010 r. rada programowa m.in. przyjęła informację o rozdzieleniu dotacji w ramach konkursu ofert na realizację zadań wynikających z „Programu oczyszczania kraju z azbestu” (POKzA), omówiła plany rozdziału w latach 2010–2032 środków finansowych z budżetu państwa otrzymywanych przez ministra gospodarki na wspieranie realizacji POKzA. Ponadto rada uznała za uzgodnione trzy główne kierunki działań: konieczność pełnej inwentaryzacji wyrobów azbestowych w Bazie Azbestowej; liberalizację przepisów dotyczących usuwania wyrobów azbestowych z dachów; legislację porządkującą i „spinającą” w jednym akcie prawnym wszystkie istotne przepisy dot. problematyki azbestowej.

4. Górniczo-Hutniczy Zespół Roboczy ds. Cynku i Ołowiu – zespół powstał w 2003 r. w celu umożliwienia pogłębienia dialogu społecznego z przedstawicielami pracowników zatrudnionych w podsektorze cynku i ołowiu. W skład zespołu wchodzi: strona rządowa (podsekretarz stanu w MG), strona społeczna (przedstawiciele organizacji związkowych), przedstawiciele pracodawców, przedstawiciele innych resortów. Zadaniem zespołu jest umożliwienie prezentacji swoich stanowisk przez wszystkich uczestników dialogu społecznego w sprawach z zakresu podsektora. Wspólnie wypracowane przez strony stanowiska i opinie przedstawiane są ministrowi gospodarki. Zespół zajmował się m.in. polityką rządu w zakresie rozwiązań systemowych dla spółek energochłonnych w branży cynku i ołowiu (zmniejszenie obciążeń podatkowych i paropodatkowych); przyszłością górnictwa rud cynku i ołowiu w Polsce – eksploatacja złóż cynkowo-olowiowych w powiatach Olkusz i Zawiercie, pomoc w uzyskaniu niezbędnych koncesji. Spotkania ze stroną społeczną służą wcześniejszej identyfikacji problemów występujących w zakładach podsektora cynku i ołowiu, co umożliwia pogłębienie dialogu i zapobieganie konfliktom pomiędzy pracodawcami a załogami. Zgłaszane problemy występujące w podmiotach na bieżąco omawiane są na podgrupie.

5. Zespół do spraw partnerstwa publiczno-prywatnego – organ pomocniczy ministra gospodarki o charakterze opiniodawczo-doradczym. W skład zespołu wchodzi przedstawiciele administracji publicznej, jednostek samorządu terytorialnego (reprezentowanych przez Związek Miast Polskich, związek gmin itp.) oraz partnerów prywatnych (reprezentowanych przez organizacje przedsiębiorców oraz instytucje zajmujące się tematyką p.p.p.). Do zadań zespołu należy przygotowywanie rekomendacji związanych z promocją i wprowadzaniem w życie partnerstwa publiczno-prywatnego, a w szczególności: proponowanie rozwiązań dotyczących zmian legislacyjnych ułatwiających realizację partnerstwa publiczno-prywatnego; proponowanie działań promujących partnerstwo publiczno-prywatne w kraju; upowszechnia-

nie dobrych praktyk w obszarze partnerstwa publiczno-prywatnego, w tym narzędzi wypracowanych przez państwa członkowskie Unii Europejskiej. W dniu 3 grudnia 2010 r. odbyło się pierwsze posiedzenie zespołu – zostały podjęte ustalenia dotyczące sposobu pracy zespołu oraz przedstawiono działania podejmowane oraz planowane przez administrację rządową na rzecz rozwoju partnerstwa publiczno-prywatnego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego

w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Infrastruktury
z organizacjami pozarządowymi (9810)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana Tadeusza Tomaszewskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej (nr zapytania SPS-024-9810/11), informuję, iż minister infrastruktury oraz organy podległe lub nadzorowane przez ministra infrastruktury nie przyjęły programu współpracy z organizacjami pozarządowymi, o którym mowa w art. 5b ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536).

W odniesieniu do zapytania dotyczącego funkcjonujących w resorcie zespołów, w których skład wchodzi przedstawiciele organizacji pozarządowych, informuję, iż zarządzeniem nr 51 ministra infrastruktury z dnia 7 sierpnia 2008 r. powołany został Zespół do spraw przewozu koleją towarów niebezpiecznych, jako organ pomocniczy ministra infrastruktury.

W skład zespołu wchodzi przedstawiciele:

- 1) Departamentu Kolejnictwa w Ministerstwie Infrastruktury;
- 2) Urzędu Transportu Kolejowego;
- 3) Transportowego Dozoru Technicznego;
- 4) Komendy Głównej Straży Ochrony Kolei;
- 5) PKP Polskich Linii Kolejowych SA;
- 6) Stowarzyszenia Doradców do Spraw Bezpieczeństwa Przewozu Towarów Niebezpiecznych Koleją;
- 7) Izby Gospodarczej Transportu Lądowego;
- 8) Polskiej Organizacji Gazu Płynnego.

Celem zespołu jest rozwiązywanie problemów występujących w przewozach koleją towarów niebezpiecznych. Do zadań zespołu należy w szczególności

identyfikacja problemów utrudniających wykonywanie przewozów koleją towarów niebezpiecznych, inicjowanie działań mających na celu poprawę warunków wykonywania przewozów koleją towarów niebezpiecznych, w tym poprzez opracowywanie projektów zmian stosownych aktów prawnych, oraz współpraca z innymi podmiotami uczestniczącymi w przewozie koleją towarów niebezpiecznych w zakresie, w jakim wymaga tego realizacja zadań zespołu.

Ponadto informuję, iż decyzją nr 13 z dnia 9 grudnia 2009 r. główny inspektor transportu drogowego powołał, na podstawie art. 67 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.), Społeczną Radę Konsultacyjną, złożoną z przedstawicieli organizacji o charakterze ogólnokrajowym zrzeszających przewoźników drogowych:

- 1) Centralnego Stowarzyszenia Przewoźników Drogowych i Spedytorów;
- 2) Dolnośląskiego Stowarzyszenia Przewoźników Międzynarodowych;
- 3) Krakowskiego Zrzeszenia Międzynarodowych Przewoźników Drogowych;
- 4) Kujawsko-Pomorskiego Stowarzyszenia Przewoźników Międzynarodowych;
- 5) Łódzkiego Stowarzyszenia Przewoźników Międzynarodowych i Spedytorów;
- 6) Niezależnego Związku Zawodowego Kierowców;
- 7) Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Międzynarodowych Przewoźników i Spedytorów „Podlasie”;
- 8) Ogólnopolskiego Stowarzyszenia na Rzecz Obrony Przewoźników;
- 9) Ogólnopolskiego Związku Pracodawców Transportu Drogowego;
- 10) Ogólnopolskiego Związku Pracodawców Transportu Samochodowego;
- 11) Okręgowego Stowarzyszenia Drogowych Przewoźników Międzynarodowych i Spedytorów „Wybrzeże”;
- 12) Opolskiego Stowarzyszenia Międzynarodowych Przewoźników Drogowych;
- 13) Polskiego Stowarzyszenia Przewoźników Autokarowych;
- 14) Polskiej Izby Gospodarczej Transportu Samochodowego i Spedycji;
- 15) Pomorskiego Stowarzyszenia Przewoźników Drogowych;
- 16) Śląskiej Izby Gospodarczej;
- 17) Stowarzyszenia Krajowych i Międzynarodowych Przewoźników „Galicja”;
- 18) Stowarzyszenia Przewoźników Drogowych „Dolny Śląsk”;
- 19) Stowarzyszenia Przewoźników Podlasia;
- 20) Warmińsko-Mazurskiego Zrzeszenia Przewoźników Drogowych;
- 21) Zrzeszenia Międzynarodowych Przewoźników Drogowych w Polsce.

Rada jest jednostką konsultacyjno-doradczą, której głównym celem jest wyrażanie opinii i zajmowa-

nie stanowiska w sprawach istotnych z punktu widzenia Inspekcji Transportu Drogowego. Na szczeblu regionalnym w ramach współpracy ze stowarzyszeniami przewoźników wojewódzcy inspektorzy transportu drogowego organizują oraz uczestniczą w spotkaniach z przedstawicielami organizacji działających na terenie poszczególnych inspektoratów.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa
Narodowego z organizacjami pozarządowymi
(9811)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego, przekazane pismem SPS-024-9811/11, dotyczące zakresu i podstaw współpracy resortu kultury z organizacjami pozarządowymi, przekazuję informacje o najważniejszych formach współpracy. Organizacje pozarządowe są istotnym partnerem sektora publicznego w sferze działań kulturalnych oraz realizacji polityki kulturalnej państwa.

1. Czy resort opracował i przyjął program współpracy z organizacjami pozarządowymi?

Współpraca między Ministerstwem Kultury i Dziedzictwa Narodowego a organizacjami pozarządowymi realizowana jest na mocy ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej z 25 października 1991 r. Ze względu na szerokie spektrum form współpracy realizowane w oparciu o powyższy akt prawny nie był opracowywany oddzielny dokument w oparciu o ustawę o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. Wieloletnie pozytywne doświadczenia i sukcesywnie rozwijane mechanizmy współpracy resortu z przedstawicielami III sektora sprawiły, iż w momencie nowelizacji ustawy o działalności pożytku publicznego nie było potrzeby odwoływania się do jej zapisów dla wyjaśnienia współpracy z organizacjami pozarządowymi. Przykłady rozwiązań wypracowanych przez MKiDN w relacji do NGO zostały szczegółowo przedstawione w ramach odpowiedzi na pytanie 2. i 3.

2. Jakie są główne cele współpracy resortu z organizacjami pozarządowymi?

Współpraca między Ministerstwem Kultury i Dziedzictwa Narodowego a organizacjami pozarządowymi

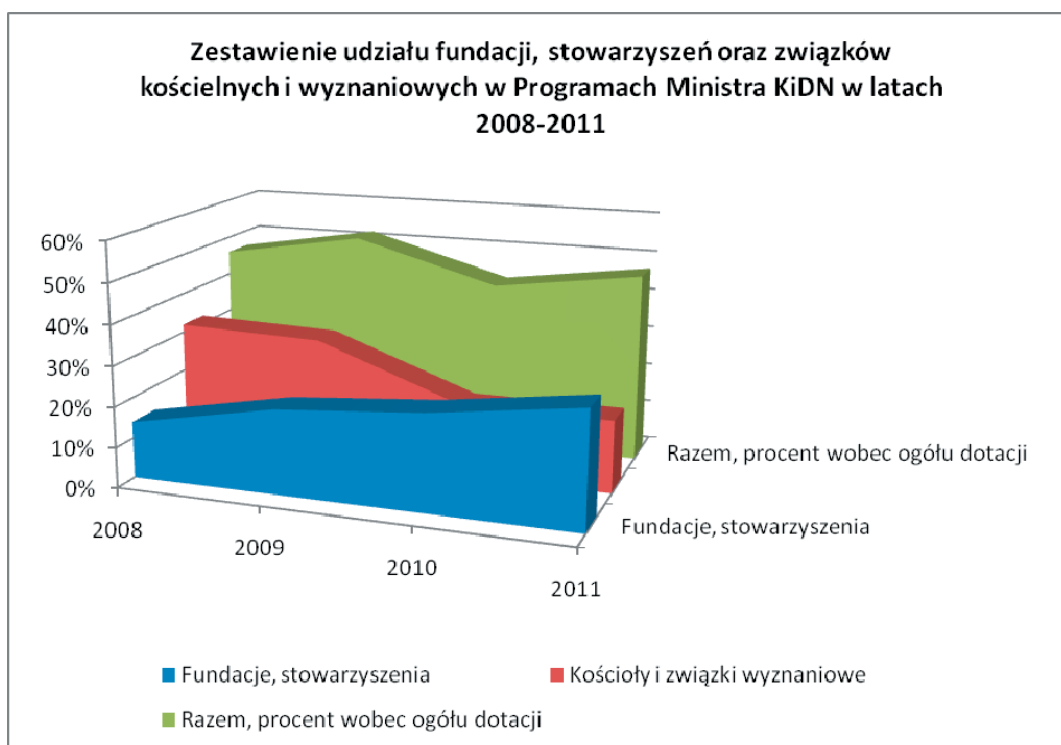
mi ma charakter wspierania przez MKiDN inicjatyw własnych tych organizacji, zlecenia zadań publicznych organizacjom pozarządowym oraz prowadzenia dialogu i utrzymywania stałego kontaktu resortu z przedstawicielami III sektora.

Głównym mechanizmem wspierania finansowego przedsięwzięć w obszarze kultury są programy ministra kultury i dziedzictwa narodowego – ogłoszone w oparciu o ustawę o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej z 25 października 1991 r. Środki dystrybuowane w ramach programów pochodzą z budżetu MKiDN oraz z Funduszu Promocji Kultury w części, dla której dysponentem jest MKiDN. O dofinansowanie mogą ubiegać się organizacje pozarządowe, kościoły i związki wyznaniowe, samorządowe instytucje kultury, szkoły artystyczne, podmioty gospodarcze itp. Organizacje pozarządowe mogą składać wnioski o dotacje we wszystkich programach ministra, poza programem „Zakup nowości wydawniczych dla bibliotek” – podmiotami uprawnionymi do ubiegania się o dotacje w tym priorytecie są wyłącznie biblioteki publiczne, zorganizowane w formie samorządowych instytucji kultury (wpisane do rejestru instytucji kultury) lub stanowiące część innej instytucji kultury (wpisanej do rejestru instytucji kultury). Regulaminy programów zostały do-

stosowane do specyfiki organizacji pozarządowych, m.in. poprzez określenie różnych kwot procentowych wkładu własnego w zależności od formy prawnej podmiotu wnioskującego – wysokość możliwego dofinansowania jest najwyższa w przypadku organizacji pozarządowych – 75% (odpowiednio: instytucje kultury i szkoły artystyczne – 65%; podmioty gospodarcze – 60%). W roku 2008 minister kultury i dziedzictwa narodowego dokonał również zmian w zasadach funkcjonowania programów, w wyniku których powstało osiem programów ministra oraz zmieniono terminy naborów wniosków w celu ułatwienia pracy beneficjentom, zmiana dotyczyła m.in. przesunięcia terminu naborów wniosków na listopad roku poprzedniego. Dzięki takiemu rozwiązaniu organizacje mogły składać wnioski w listopadzie roku 2008 na projekty realizowane w roku 2009 i otrzymać pieniądze na konto już w pierwszym kwartale roku 2009. Ten sam mechanizm został utrzymany w naborach wniosków na 2010 i 2011 r.

Poniżej przedstawiam zestawienie udziału fundacji, stowarzyszeń oraz związków kościelnych i wyznaniowych w programach ministra na przestrzeni lat 2008–2010 oraz w roku 2011 (stan danych na czerwiec 2011 r.):

	forma organizacyjno-prawna	liczba złożonych wniosków	liczba decyzji pozytywnych	kwota wnioskowana	kwota dotacji	suma kwot dofinansowania w danym roku	procent dotacji uzyskanej w danym roku
2008	Fundacje, stowarzyszenia	3 412	949	210 269 789,00 zł	52 021 051,00 zł	369 040 224,10 zł	14%
	Kościoły i związki wyznaniowe	1 450	368	342 218 312,00 zł	120 790 242,00 zł		32%
2009	Fundacje, stowarzyszenia	3 009	729	243 978 248,00 zł	57 629 098,20 zł	272 362 720,02 zł	21%
	Kościoły i związki wyznaniowe	1 136	277	371 390 761,00 zł	85 630 611,10 zł		31%
2010	Fundacje, stowarzyszenia	2 198	513	192 891 878,00 zł	56 699 249,38 zł	229 560 558,64 zł	24%
	Kościoły i związki wyznaniowe	1 366	251	256 268 652,00 zł	43 305 878,35 zł		18%
2011	Fundacje, stowarzyszenia	1 983	480	214 704 019,00 zł	47 586 186,00 zł	163 659 272,66 zł	29%
	Kościoły i związki wyznaniowe	812	179	108 470 963,00 zł	30 477 662,00 zł		18%

Współpraca z organizacjami pozarządowymi prowadzona jest również w ramach mechanizmów konsultacji społecznych przygotowywanych aktów prawnych. Dokumentem regulującym zasady konsultacji społecznych w MKiDN jest § 10 decyzji nr 7 ministra kultury i dziedzictwa narodowego z dnia 14 marca 2006 r. w sprawie trybu opracowywania i uzgadniania aktów normatywnych i innych dokumentów rządowych, zgodnie z którym: „Komórka wiodąca przygotowująca projekt aktu normatywnego lub dokumentu rządowego jest obowiązana do uzgodnienia projektu z komórkami organizacyjnymi Ministerstwa oraz przeprowadzenia konsultacji społecznych”.

Przykładem konsultacji społecznych realizowanych w MKiDN w ostatnich latach są m.in. konsultacje aktów:

- projekt założeń do ustawy o radiofonii i telewizji (lipiec 2009 r.),
- projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (czerwiec 2009 r.),
- projekt ustawy Prawo o postępowaniu z dokumentacją i o archiwach (czerwiec 2009 r.),
- projekt założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz o zmianie niektórych innych ustaw (2009–2010),
- projekt programu wieloletniego „Budowa Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku” (sierpień 2010 r.),
- konsultacje wieloletniego programu dot. Muzeum Józefa Piłsudskiego w Sulejówku (wrzesień 2010 r.),

— opisane poniżej (pyt. 3) konsultacje „Strategii rozwoju kapitału społecznego” (kwiecień–maj 2011 r.).

Przykładem formy uzgodnień społecznych funkcjonującej w resorcie kultury są również określone zasady organizowania konkursów na dyrektorów instytucji artystycznych, w ramach których także przedstawiciele organizacji pozarządowych formułują opinie na temat kandydatur. Procedura konsultacyjna jest określona każdorazowo regulaminem konkursu na dyrektora. Przykładem może być procedura przeprowadzenia konkursu na stanowisko dyrektora CSW Zamek Ujazdowski (czerwiec–sierpień 2010 r.), gdzie w skład komisji, powoływanej na podstawie postanowienia ministra KiDN, weszli m.in. członkowie organizacji twórczych i związków zawodowych, w tym: stowarzyszenia Obywatelskie Forum Sztuki Współczesnej, Międzynarodowego Stowarzyszenia Krytyków Sztuki AICA sekcja polska.

3. Czy w resorcie funkcjonują wspólne zespoły o charakterze doradczym i inicjatywnym, złożone z przedstawicieli organizacji pozarządowych oraz resortu? Jeśli tak, to czym zajmowały się te zespoły do kwietnia 2011 r.?

W resorcie kultury współpraca doradczo-konsultacyjna z organizacjami pozarządowymi prowadzona jest w wielu obszarach, funkcjonują wspólne zespoły zarówno o charakterze zadaniowym, krótkoterminowym, jak i stałym, długofalowym.

Główne typy zespołów o charakterze krótkoterminowym:

- Przedstawiciele organizacji pozarządowych wchodziły w skład zespołów sterujących i zespołów eksperckich powoływanych każdorazowo (na mocy

regulaminów programów) w celu oceny wniosków nadesłanych do danego priorytetu w ramach konkursów programów ministra KiDN. Przedstawiciele NGO wchodzić również w skład innych programów realizowanych przez MKiDN (np. program pilotażowy „Edukacja +” adresowany do instytucji kultury prowadzonych i współprowadzonych przez ministra KiDN) oraz w skład Komisji ds. opiniowania wniosków o przyznanie stypendiów osobom zajmującym się twórczością artystyczną, upowszechnianiem kultury i opieką nad zabytkami.

— Zespoły zadaniowe – powołane w celu opracowywania wniosków i postulatów zgłoszonych podczas Kongresu Kultury Polskiej (wrzesień 2009 r., Kraków). W skład zespołów wchodzić przedstawiciele organizacji pozarządowych. Prace zespołów trwały w okresie 2009–2010.

— Zespoły robocze powołane w ramach prac nad „Strategią rozwoju kapitału społecznego” (SRKS), w skład których wchodzić przedstawiciele resortów, sektora pozarządowego i sektora nauki. Członkowie zespołów brali udział w pracach nad założeniami SRKS oraz opracowaniem szczegółowych zagadnień w obszarach: partycypacja społeczna, komunikowanie, kultura i kreatywność. Liderem, odpowiedzialnym za opracowanie bloku partycypacja społeczna w ramach SRKS, jest przedstawiciel organizacji III sektora z fundacji Akademia Rozwoju Filantropii w Polsce.

— Formą dialogu resortu z organizacjami pozarządowymi były spotkania ministra z grupą przedstawicieli NGOs – organizowane po Kongresie Kultury Polskiej (luty 2010 r.) oraz w ramach prac nad „Strategią rozwoju kapitału społecznego” (spotkanie konsultacyjne z przedstawicielami NGO w maju 2010 r., konsultacje społeczne projektu dokumentu w kwietniu i maju 2011 r. – konferencja i warsztaty konsultacyjne dedykowane dla każdego z czterech obszarów strategii). Równocześnie MKiDN, odpowiadając na wnioski przedstawicieli środowisk pozarządowych, przedstawia założenia strategii i stan prac nad dokumentem i bierze aktywny udział w dyskusjach organizacji pozarządowych: 10 stycznia 2011 r. podczas XIII posiedzenia Grupy roboczej ds. społeczeństwa obywatelskiego oraz 21 czerwca 2011 r. na posiedzeniu Rady Pożytku Publicznego.

— Zgodnie z § 17 Paktu dla Kultury, podpisanego 14 maja 2011 r. przez prezesa Rady Ministrów oraz stronę społeczną reprezentowaną przez Obywateli Kultury, przy MKiDN zostanie powołany komitet społeczny – ciało opiniodawcze w zakresie wydatkowania środków publicznych wynikających ze wzrostu nakładów na kulturę (do poziomu co najmniej 1% nakładów na kulturę w budżecie państwa, poczynając od roku 2012 w perspektywie do 2015 r.).

Do stałych zespołów doradczych powołanych przy resorcie, w skład których wchodzić przedstawiciele organizacji pozarządowych, należą:

- 1) Rada Pozarządowych Organizacji Kulturalnych przy ministrze KiDN (szczegółowy opis poniżej);
- 2) Rada Ochrony Zabytków;
- 3) Główna Komisja Konserwatorska przy generalnym konserwatorze zabytków;
- 4) Krajowa Rada Biblioteczna;
- 5) Rada Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa.

Istotną platformę współpracy ministra z organizacjami pozarządowymi stanowi Rada Pozarządowych Organizacji Kulturalnych. Rada Pozarządowych Organizacji Kulturalnych funkcjonuje przy ministrze kultury i dziedzictwa narodowego od 2004 r., na mocy rozporządzenia ministra (I kadencja trwała od 2004 do 2007 r., II kadencja od 2007 do 2011 r.). W skład rady wchodzić przedstawiciele pozarządowych organizacji o charakterze kulturalnym. Rada jest organem opiniodawczo-doradczym ministra i do jej zadań należy m.in. przedstawianie propozycji i opinii w zakresie kierunków i form współpracy resortu kultury z organizacjami pozarządowymi, wyrażanie opinii o projektach aktów prawnych ważnych dla organizacji pozarządowych działających w sektorze kultury, opiniowanie i przygotowanie propozycji w zakresie wykorzystania funduszy europejskich dla sektora kultury. Rada jako ciało doradcze ministra daje przedstawicielom obydwu sektorów – rządowego i pozarządowego – możliwość regularnych konsultacji, wypracowywania wspólnych rozwiązań oraz wymiany informacji dotyczących aktualnie opracowywanych tematów, jak również planowanych działań i przedsięwzięć.

Łączę wraży szacunku

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 20 czerwca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego
z organizacjami pozarządowymi (9812)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z 30 maja 2011 r. (znak: SPS-024-9812/11) przedstawiam odpowiedź na pytania zadane mi przez pana posła Tadeusza Tomaszewskiego.

Współpraca Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego z organizacjami pozarządowymi prowadzona jest w formie zlecenia fundacjom i stowarzyszeniom działającym na rzecz środowiska akademickiego realizacji zadań publicznych – na podstawie

ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536) i dofinansowywania kosztów ich wykonania.

W 2011 r. ogłoszono otwarty konkurs ofert realizacji zadania publicznego pn. „Organizowanie i animowanie działań na rzecz środowiska akademickiego”. Zakres tematyczny ww. zadania obejmował projekty uwzględniające m.in. takie cele, jak: upowszechnianie kierunków zmian określonych w reformie szkolnictwa wyższego, dotyczących studentów i doktorantów; promowanie najlepszych studentów; zapoznanie studentów, w szczególności studentów rozpoczynających studia, z ich prawami i obowiązkami oraz funkcjonowaniem systemu szkolnictwa wyższego; upowszechnianie systemu kredytów studenckich.

W wyniku konkursu zlecono 11 organizacjom pozarządowym realizację łącznie 14 zadań publicznych. Na wsparcie realizacji zadań zleconych przeznaczono kwotę 338 000 zł.

W celu zaopiniowania ofert realizacji zadań publicznych złożonych w ww. konkursie powołana została (w kwietniu 2011 r.) komisja konkursowa – na podstawie zarządzenia ministra nauki i szkolnictwa wyższego. W skład komisji weszli przedstawiciele organizacji pozarządowych działających w środowisku akademickim oraz przedstawiciele ministra nauki i szkolnictwa wyższego.

Od 1998 r. w resorcie funkcjonuje Komisja do Spraw Pożyczek i Kredytów Studenckich, która działa na podstawie art. 11 ustawy z dnia 17 lipca 1998 r. o pożyczkach i kredytach studenckich (Dz. U. Nr 108, poz. 683, z późn. zm.). Komisja składa się z przedstawicieli strony rządowej (ministra nauki i szkolnictwa wyższego, ministra finansów i ministra rozwoju regionalnego), przedstawicieli szkół wyższych i jednostek organizacyjnych prowadzących studia doktoranckie oraz przedstawicieli trzech organizacji pozarządowych (Parlamentu Studentów RP, Zrzeszenia Studentów Polskich i Niezależnego Zrzeszenia Studentów).

Komisja spełnia rolę doradcą i inicjatywną wobec ministra nauki i szkolnictwa wyższego. Realizuje zadania nałożone przez ww. ustawę, tzn. analizuje i opiniuje m.in.:

- 1) wysokość oprocentowania pożyczek studenckich oraz wysokości odsetek od kredytów studenckich spłacanych przez studentów;
- 2) projekt rocznego planu finansowego funduszu;
- 3) szczegółowe zasady, tryb i kryteria udzielania i spłacania oraz umarzania kredytów studenckich i pożyczek studenckich;
- 4) zasady zawierania umów między bankami kredytującymi a Bankiem Gospodarstwa Krajowego;
- 5) sytuację materialną i socjalno-bytową studentów oraz przedstawia ministrowi wnioski i propozycje działań zmierzających do jej poprawy.

Poza tym komisja opiniuje indywidualne wnioski kredytobiorców o umorzenie kredytu studenckiego.

Komisja jest niezbędna do sprawnego funkcjonowania systemu pożyczek i kredytów studenckich. Zapewnia także dialog społeczny pomiędzy przedstawicielami strony rządowej a środowiskiem akademickim, które jest adresatem kredytów studenckich.

Współpraca z organizacjami pozarządowymi miała miejsce także w związku z przygotowaniem przez ministerstwo pakietu ustaw reformujących system nauki i szkolnictwa wyższego w Polsce oraz rozporządzeń wykonawczych do tych ustaw. Na długiej liście konsultowanych organizacji znalazły się m.in. Rada Główna Szkolnictwa Wyższego, Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich, Parlament Studentów RP, Krajowa Reprezentacja Doktorantów, Fundacja na rzecz Nauki Polskiej i Związek Nauczycielstwa Polskiego.

Kierownictwo Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego rozważa celowość opracowania programu współpracy z organizacjami pozarządowymi. Chciałabym jednak zwrócić uwagę, że art. 5b znowelizowanej ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie z dnia 22 stycznia 2010 r. nie nakłada na resorty obowiązku przyjęcia takiego programu, lecz jedynie stwarza taką możliwość.

Z wyrazami szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 15 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej
z organizacjami pozarządowymi (9814)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego z dnia 24 maja 2011 r. (znak: SPS-024-9814/11) w sprawie współpracy MPiPS z organizacjami pozarządowymi uprzejmie informuję, co następuje.

Na ostatnim posiedzeniu Rady Działalności Pożytku Publicznego w dniach 17–18 maja 2011 r. przyjęto inicjatywę rozpoczęcia prac nad wstępnymi założeniami programu współpracy ministra pracy i polityki społecznej z organizacjami pozarządowymi i podmiotami, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2003 r. Nr 96, poz.

873, z późn. zm.), który miałby charakter programu rocznego lub wieloletniego. Istotne jest, aby poszczególne postanowienia wypracowane zostały w dialogu ze środowiskiem pozarządowym już na etapie przygotowywania projektu programu.

Jednocześnie podkreślić należy, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało i realizuje Program Operacyjny „Fundusz Inicjatyw Obywatelskich” na lata 2009–2013, który na etapie tworzenia, jako program rządowy, wypełniał ówczesne wymogi dla wieloletnich programów współpracy i tak też był traktowany (m.in. w „Raporcie z badania efektywności mechanizmów konsultacji społecznych” przygotowanym przez Fundację Pracownia Badań i Innowacji Społecznych „Stocznia” oraz Millward Brown SMG/KRC).

Program Fundusz Operacyjny „Fundusz Inicjatyw Obywatelskich” na lata 2009–2013 koncentruje się na wzmacnianiu aktywności organizacji pozarządowych poprzez udzielanie wsparcia finansowego na realizację różnorodnych działań planowanych przez organizacje pozarządowe.

Jeśli chodzi o planowanie współpracy poszczególnych komórek organizacyjnych MPiPS z organizacjami pozarządowymi, to niebagatelną rolę odgrywa w tym procesie prowadzone cyklicznie badanie „Monitoring działania ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie”. Sprzyja ono dokonywanej do wewnątrz analizie dotychczas podejmowanych działań pod kątem usprawniania tej współpracy na przyszłość.

Obecnie działają w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej różne ciała konsultacyjne i zespoły inicjatywne doradcze, w skład których wchodzi przedstawiciele środowiska pozarządowego i różnych komórek organizacyjnych resortu, wśród nich w szczególności:

- Rada Działalności Pożytku Publicznego,
- Krajowa Rada Konsultacyjna do Spraw Osób Niepełnosprawnych,
- Naczelna Rada Zatrudnienia,
- Rada Pomocy Społecznej,
- Zespół do spraw wdrażania działania 5.4. priorytetu V PO KL,
- Międzysektorowy Zespół Roboczy ds. Europejskiego Roku Wolontariatu 2011.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

ministra rozwoju regionalnego na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego

w sprawie programu współpracy Ministerstwa Rozwoju Regionalnego z organizacjami pozarządowymi (9815)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo pana wicemarszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 30 maja br., przekazujące zapytanie poselskie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego (znak: SPS-024-9815/11) w sprawie programu współpracy resortu z organizacjami pozarządowymi, pragnę przekazać odpowiedź odnoszącą się do współpracy Ministerstwa Rozwoju Regionalnego z organizacjami pozarządowymi.

Zgodnie z art. 5b ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536) organ administracji rządowej może, w drodze zarządzenia, przyjąć, po konsultacjach z organizacjami pozarządowymi oraz podmiotami wymienionymi w art. 3 ust. 3, program współpracy z organizacjami pozarządowymi. Ministerstwo Rozwoju Regionalnego nie przyjęło takiego programu współpracy, niemniej jednak ze względu na charakter wykonywanych zadań prowadzi intensywną współpracę z organizacjami pozarządowymi na podstawie ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. z zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, z późn. zm.).

Do głównych zadań Ministerstwa Rozwoju Regionalnego należy nadzór nad prawidłowym przebiegiem procesów zarządzania, wdrażania, monitorowania i ewaluacji programów współfinansowanych ze środków Unii Europejskiej w ramach polityki spójności. Realizując powyższe zadanie, Ministerstwo Rozwoju Regionalnego zarządza krajowymi programami operacyjnymi oraz koordynuje wdrażanie szesnastu programów regionalnych, za realizację których odpowiadają samorządy. Realizacja wyżej wymienionych programów operacyjnych przebiega w oparciu o zasady funkcjonowania funduszy strukturalnych UE i Funduszu Spójności określone w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności.

Wśród naczelnych zasad funkcjonowania polityki spójności UE, jakie ustanawia wyżej wymienione rozporządzenie, znajduje się zasada partnerstwa. Zgodnie z art. 11 pkt 1 lit. b i c rozporządzenia proces realizacji celów funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności przebiega w ścisłej współpracy z partnerami społeczno-gospodarczymi oraz organizacjami pozarządowymi działającymi m. in. w sferze: budowy społeczeństwa obywatelskiego, ochrony środowiska

naturalnego czy równości szans kobiet i mężczyzn. W art. 11 określono również przedmiotowy zakres partnerstwa wskazując na pełen proces realizacji polityki spójności UE, czyli przygotowanie, realizację, monitorowanie i ocenę programów operacyjnych finansowanych z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności. Jednocześnie rozporządzenie deleguje określenie kryteriów reprezentatywności partnerów społeczno- gospodarczych oraz organizacji pozarządowych na poziom państwa członkowskiego.

W ujęciu operacyjnym zasada partnerstwa obejmuje współpracę m. in. z organizacjami pozarządowymi w ramach kolegialnych ciał nadzorujących proces realizacji wszystkich programów operacyjnych realizowanych w Polsce ze środków polityki spójności UE w latach 2007–2013. Na poziomie każdego programu operacyjnego funkcjonuje komitet monitorujący, którego zadania określa rozporządzenie 1081/2006/WE oraz ustawa o zasadach prowadzenia polityki rozwoju. W ramach krajowych programów operacyjnych w ramach Ministerstwa Rozwoju Regionalnego działają: komitet monitorujący PO „Kapitał ludzki”, komitet monitorujący PO „Innowacyjna gospodarka”, komitet monitorujący PO „Rzecz Polityki Wschodniej”, komitet monitorujący PO „Infrastruktura i środowisko”, komitet monitorujący PO „Pomoc techniczna 2007–2013”.

Ponadto w ramach Ministerstwa funkcjonują również dwa inne komitety, które monitorują bezwzględnie wsparcie finansowe udzielane Polsce przez Szwajcarię i Norwegię. Są to: komitet monitorujący „Szwajcarsko-polskiego programu współpracy” oraz komitet monitorujący dla Mechanizmu Finansowego Europejskiego Obszaru Gospodarczego oraz Norweskiego Mechanizmu Finansowego. Dodatkowo w ramach systemu realizacji polityki spójności UE w Polsce na poziomie samorządów województw działa 16 komitetów monitorujących regionalne programy operacyjne.

Wszystkie komitety monitorujące programy operacyjne, krajowe i regionalne, finansowane ze środków polityki spójności UE w ramach Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia działają na podstawie wytycznych nr 3 ministra rozwoju regionalnego z dnia 7 września 2007 z późn. zm., dotyczących komitetów monitorujących.

Wyżej wymienione wytyczne wskazują, iż w przypadku krajowych programów operacyjnych w skład komitetów monitorujących wchodzi w charakterze pełnoprawnych członków przedstawiciele organizacji pozarządowych w rozumieniu ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie. Wytyczne określają również sposób wyboru przedstawicieli organizacji pozarządowych wchodzących w skład poszczególnych komitetów, który następuje poprzez otwarty nabór zgłoszeń komunikowany na stronie internetowej ministerstwa oraz poprzez dziennik ogólnopolski oraz ocenę i rekomendację Rady Działalności Pożytku Publicznego.

Również w przypadku regionalnych programów operacyjnych przedmiotowe wytyczne wskazują na obligatoryjny udział w pracach komitetów monitorujących przedstawiciel działających na terenie województwa organizacji pozarządowych w rozumieniu ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie. W przypadku programów regionalnych nabór zgłoszeń prowadzi wyznaczony urząd samorządu województwa, a oceny i rekomendacji podobnie jak na poziomie krajowym dokonuje Rady Działalności Pożytku Publicznego.

Dodatkowo w odniesieniu do innych przykładów współpracy Ministerstwa Rozwoju Regionalnego z organizacjami pozarządowymi pragnę przedstawić charakterystykę innych niż komitety monitorujące ciał kolegialnych funkcjonujących na szczeblu ministerstwa, w skład których wchodzi przedstawiciele organizacji pozarządowych.

Zarządzeniem ministra rozwoju regionalnego nr 6 z dnia 11 kwietnia 2007 r. powołany został Komitet Koordynacyjny Narodowe Strategiczne Ramy Odniesienia 2007–2013. przewodniczącym komitetu jest minister rozwoju regionalnego, a w jego pracach uczestniczą obok przedstawicieli administracji rządowej, samorządowej także partnerzy społeczni i gospodarczy. Posiedzenia tego gremium co do zasady odbywają się dwa razy w roku. Do zadań komitetu należy m.in. monitorowanie realizacji NSRO i poszczególnych programów operacyjnych oraz komplementarności działań realizowanych w ramach wspólnej polityki rolnej, wspólnej polityki rybackiej oraz polityki spójności. W skład Komitetu Koordynacyjnego NSRO wchodzi pięciu przedstawicieli organizacji pozarządowych lub ich federacji: Ogólnopolskiej Federacji Organizacji Pozarządowych, Fundacji Rozwoju Demokracji Lokalnej, Fundacji Wspierania Przedsiębiorczości i Nauki, Związku Harcerstwa Polskiego oraz Caritas Polska.

Dodatkowo w ramach Komitetu Koordynacyjnego NSRO funkcjonuje kilka stałych grup roboczych, wśród których jedną jest Grupa robocza ds. społeczeństwa obywatelskiego. W skład grupy wchodzi przedstawiciele partnerów społeczno-gospodarczych, administracji rządowej oraz samorządowej. Przewodniczącym grupy jest pani Agata Wiśniewska, dyrektor Programu Europejskiego w Ogólnopolskiej Federacji Organizacji Pozarządowych. Rolę sekretariatu grupy pełni OFOP. Do głównych zadań tej grupy należy:

- formułowanie opinii i rekomendacji nt. przebiegu wdrażania polityk horyzontalnych w celu zapewnienia spójnej realizacji polityki rozwoju, głównie partnerstwo jako zasada funduszy strukturalnych;
- monitoring zgodności programów operacyjnych ze Strategią Rozwoju Kraju, szczególnie w priorytecie 4: Budowa zintegrowanej wspólnoty społecznej;
- monitoring prawidłowości funkcjonowania systemów zarządzania i kontroli dla poszczególnych programów operacyjnych;

— monitorowanie stosowania zasady równości szans oraz zasady zrównoważonego rozwoju w ramach programów operacyjnych.

Jest to jedna z bardziej aktywnych grup roboczych Komitetu Koordynacyjnego NSRO. W ramach swoich prac stworzyła ona m.in. krajową sieć tematyczną ds. partnerstwa. Sieć powstała w celu zapewnienia w okresie programowania 2007–2013 realizacji zasady partnerstwa przez wzmocnienie partnerów społeczno-gospodarczych oraz mechanizmów współpracy między nimi w programowaniu, wdrażaniu i ocenie realizacji polityk publicznych ze szczególnym uwzględnieniem funduszy europejskich w realizacji Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia na wszystkich szczeblach wdrażania. Praktycznie służy zwiększeniu wpływu przedstawicieli partnerów społeczno-ekonomicznych na planowanie i zarządzanie funduszami europejskimi, jak również ich wsparciu merytorycznemu.

Podsumowując, pomimo iż Ministerstwo Rozwoju Regionalnego nie przyjęło programu współpracy z organizacjami pozarządowymi w rozumieniu ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie, realizacja statutowych działań ministerstwa związana z koordynacją i zarządzaniem programami operacyjnymi finansowanymi ze środków UE powoduje, iż współpraca resortu z organizacjami pozarządowymi ma miejsce na każdym etapie realizacji wyżej przedstawionych działań.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 20 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie programu współpracy
Ministerstwa Środowiska
z organizacjami pozarządowymi (9816)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, przekazane pismem z dnia 30 maja 2011 r., znak: SPS-024-9816/11, w sprawie programu współpracy Ministerstwa Środowiska z organizacjami pozarządowymi, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Ministerstwo Środowiska współpracuje na wielu polach z pozarządowymi organizacjami ekologicznymi i ceni kapitał społeczny, którym te podmioty dysponują, w tym przede wszystkim ich wiedzę eksper-

ką, aktywne uczestnictwo w ponadnarodowych sieciowych organizacjach pozarządowych oraz reprezentowanie interesów społeczeństwa obywatelskiego w kontaktach międzysektorowych. Jednocześnie, będąc stroną konwencji z Aarhus (Konwencja o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska), stosujemy się do jej zapisów oraz jako wartość traktujemy czynny udział społeczeństwa obywatelskiego w ochronie środowiska.

Zlecenie organizacjom pozarządowym oraz podmiotom wymienionym w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (ustawa) realizacji zadań publicznych, wzajemne informowanie się o planowanych kierunkach działalności, konsultowanie aktów normatywnych czy tworzenie zespołów o charakterze doradczym i inicjatywnym złożonych z przedstawicieli organizacji pozarządowych oraz resortu to podstawowe formy współpracy, wymienione w ustawie i stosowane przez Ministerstwo Środowiska. Współpraca ta odbywa się na zasadach pomocniczości, suwerenności stron, partnerstwa, efektywności, uczciwej konkurencji i jawności.

Art. 5 ustawy przewiduje obowiązek uchwalenia przez organy stanowiące jednostki samorządu terytorialnego programu współpracy z organizacjami pozarządowymi, a od 2010 r. na podstawie znowelizowanych przepisów daje taką możliwość organom administracji rządowej. Ministerstwo Środowiska nie opracowało i nie przyjęło takiego programu. Strukturalizowanie formuły współpracy międzysektorowej wymaga czasu, wytyczenia strategicznych kierunków jej rozwoju, a przede wszystkim szerokich konsultacji dokumentu na kolejnych etapach jego powstawania.

Odpowiadając na ostatnie pytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, poniżej załączam podstawowe informacje nt. zespołów o charakterze doradczym i inicjatywnym złożonych z przedstawicieli organizacji pozarządowych oraz Ministerstwa Środowiska:

Państwowa Rada Ochrony Przyrody – powołana na podstawie ustawy o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.). Zadania Państwowej Rady Ochrony Przyrody obejmują: ocenę realizacji ustaw, opiniowanie strategii, planów i programów dot. ochrony przyrody, ocenę realizacji krajowej strategii ochrony i zrównoważonego użytkowania różnorodności biologicznej, opiniowanie projektów aktów prawnych dot. ochrony przyrody, popularyzowanie ochrony przyrody.

Państwowa Rada Ochrony Środowiska – powołana na podstawie ustawy o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.). Do zadań Państwowej Rady Ochrony Środowiska należy: opiniowanie kierunków polityki w dziedzinie ochrony środowiska oraz polityki zrównoważonego rozwoju kraju, przedstawianie propozycji działań zapewnia-

jących tworzenie warunków ochrony środowiska oraz poprawy jego stanu, opiniowanie projektów aktów prawnych z zakresu szeroko pojętej ochrony środowiska, opiniowanie dokumentów związanych z uczestnictwem Polski w Unii Europejskiej, inicjowanie, analiza i opiniowanie programów naukowych i badawczo-rozwojowych z zakresu ekologii, ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju, wyrażanie opinii w innych sprawach przedstawionych przez ministra środowiska. Obecna kadencja rady trwa do 2012 r. Ostatnie posiedzenie rady odbyło się w marcu 2011 r.

Komisja ds. Organizmów Genetycznie Zmodyfikowanych – powołana na podstawie ustawy o organizmach genetycznie zmodyfikowanych (Dz. U. z 2007 r. Nr 36, poz. 233, z późn. zm.). Do zadań komisji należy w szczególności: opiniowanie wniosków w sprawach wydawania zgód lub zezwoleń na działania dot. GMO, wydawanie opinii w sprawach przedstawianych przez ministra w zakresie jego uprawnień wynikających z ustawy, opiniowanie projektów aktów prawnych dot. GMO oraz bezpieczeństwa biologicznego, opiniowanie projektów założeń polityki państwa w dziedzinie zastosowań GMO i bezpieczeństwa biologicznego.

Grupa Robocza Ochrona Powietrza oraz Energetyka w ramach działania krajowej sieci organów środowiskowych i instytucji zarządzających funduszami unijnymi „Partnerstwo: Środowisko dla Rozwoju” – prowadzona przez Generalną Dyрекcję Ochrony Środowiska. Przedmiotowa grupa skupia przedstawicieli urzędów marszałkowskich, regionalnych dyrekcji ochrony środowiska, Instytutu na rzecz Ekorozwoju oraz innych organizacji pozarządowych. Dotychczas w ramach działania krajowej sieci organów środowiskowych i instytucji zarządzających funduszami unijnymi „Partnerstwo: Środowisko dla Rozwoju” odbyły się dwa spotkania grupy: w dniu 14 lutego 2011 r. oraz w dniu 2 czerwca 2011 r. W trakcie obrad uczestnicy spotkania przedstawili kluczowe problemy związane z realizacją zadań w zakresie ochrony powietrza oraz energetyki.

Komitet Sterujący Mechanizmu Finansowego Europejskiego Obszaru Gospodarczego i Norweskiego Mechanizmu Finansowego 2004–2009 – powołany na podstawie zarządzenia ministra środowiska z dnia 12 stycznia 2006 r. wraz z późniejszymi zmianami. Nie został oficjalnie rozwiązany. Najważniejsze zadania komitetu obejmowały: ocenę projektów przewidzianych do realizacji, opiniowanie i rekomendowanie ministrowi środowiska i krajowemu punktowi kontaktowemu projektów do wsparcia ze środków MF EOG i NMF, rekomendowanie wniosków o dofinansowanie ze środków rezerwy celowej budżetu państwa projektów, które nie mają w pełni zapewnionego współfinansowania krajowego. W ww. Komitecie uczestniczyli przedstawiciele WWF Polska, Polskiego Klubu Ekologicznego oraz Polskiej Zielonej Sieci. W przypadku nowej perspektywy MF EOG 2009–2014 planuje się powołanie analogicznego komitetu.

Zespół do spraw opracowania kodeksu dobrych praktyk w gospodarce leśnej – formalnie usankcjonowany 31 maja 2011 r. W skład zespołu weszli: przedstawiciele Ministerstwa Środowiska, Dyrekcji Generalnej Lasów Państwowych, Instytutu Badawczego Leśnictwa, Biura Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej, Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, pracownicy wydziałów leśnych uczelni wyższych, Polskiego Związku Zrzeszeń Leśnych oraz Stowarzyszenie Przedsiębiorców Leśnych.

W dziedzinie geologii funkcjonują 3 komisje o charakterze doradczym i inicjatywnym, złożone z ekspertów, przedstawiciele organizacji pozarządowych oraz resortu:

Komisja Zasobów Kopalin przygotowała dla ministra środowiska opinie w sprawach prawidłowości sporządzania projektów i dokumentacji geologicznych oraz opracowań z zakresu gospodarki zasobami kopalin, a w szczególności: merytoryczną i formalnoprawną ocenę prawidłowości sporządzania: projektów prac geologicznych, dokumentacji geologicznych zasobów złóż kopalin, wniosków o zmianę kryteriów bilansowości zasobów złóż kopalin; ocenę poprawności określania zasobów przemysłowych z punktu widzenia ich optymalnego wykorzystania oraz ocenę wykorzystania i ochrony zasobów kopalin likwidowanych zakładów górniczych; ocenę zakresu merytorycznego prac geologicznych przewidzianych do wykonania na zamówienie ministra właściwego do spraw środowiska; ocenę projektów, dokumentacji i opracowań geologicznych przewidzianych do wykonania na zamówienie ministra właściwego do spraw środowiska; analizę metod prowadzenia prac geologicznych zw. z badaniem złóż kopalin, opiniowanie przepisów dot. projektowania i wykonywania prac geologicznych oraz dokumentowania złóż kopalin; opiniowanie innych tematów zw. z dokumentowaniem i gospodarowaniem złożami kopalin; inicjowanie opracowań dot. metodyki projektowania prac geologicznych i dokumentowania złóż kopalin.

Komisja Dokumentacji Geologiczno-Inżynierskich przygotowywała dla ministra środowiska opinie w sprawach prawidłowości sporządzania projektów i dokumentacji geologiczno-inżynierskich, a w szczególności: warunków geologiczno-inżynierskich zw. z magazynowaniem lub składowaniem w górotworze substancji lub odpadów; badań geologiczno-inżynierskich; analizę metod prowadzenia prac geologicznych dla celów dokumentacyjnych i opiniowanie przepisów dot. projektowania prac geologicznych oraz ustalania warunków geologiczno-inżynierskich dla potrzeb budownictwa.

Komisja Dokumentacji Hydrologicznych przygotowywała dla ministra środowiska opinie w sprawach prawidłowości sporządzania projektów i dokumentacji hydrologicznych.

Współpraca z organizacjami pozarządowymi jest także stałym punktem programu działania Polsko-Niemieckiej Rady ds. Ochrony Środowiska.

Przedstawiciele organizacji pozarządowych zasiadają również w Radzie Programowej Konkursu Ministra Środowiska „Lider Polskiej Ekologii”.

Grupa doradcza ministra środowiska ds. prezydencji polskiej w Radzie UE

Do kwietnia 2011 r. odbyły się dwa posiedzenia, podczas których dyskutowano na temat programowania i identyfikacji priorytetów w obszarze ochrony środowiska oraz omówienia zasad organizacji i przebiegu nieformalnych rad ds. środowiska. Celem powołania ww. grupy, składającej się z niezależnych ekspertów – autorytetów naukowych, było merytoryczne wsparcie ministra środowiska w zakresie działań o charakterze koncepcyjno-programowym.

Jednocześnie chcę poinformować, że Ministerstwo Środowiska zintensyfikowało w I połowie 2011 r. współpracę z organizacjami pozarządowymi w związku ze zbliżającą się prezydencją Polski w Radzie UE. Powołano koordynatora ds. współpracy z organizacjami podczas prezydencji, zorganizowano w tym roku trzy spotkania, podczas których przekazano reprezentantom trzeciego sektora informacje nt. środowiskowych tematów wiodących oraz kalendarza spotkań krajowych i międzynarodowych w II połowie 2011 r. dot. kwestii ochrony środowiska. Ministerstwo Środowiska pozostaje w stałym kontakcie z przedstawicielami pozarządowych organizacji ekologicznych zainteresowanymi przebiegiem prezydencji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 17 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie programu współpracy Ministerstwa
Zdrowia z organizacjami pozarządowymi (9817)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu współpracy Ministerstwa Zdrowia z organizacjami pozarządowymi (znak: SPS-024-9817/11) uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Zgodnie z art. 151 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240) oraz art. 11 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2003 r. Nr 96, poz. 873, z późn. zm.) organy administracji publicznej mogą wspierać realizację zadań publicznych przez organizacje pozarządowe. Wspieranie fi-

nansowe zadań publicznych realizowanych przez organizacje pozarządowe odbywa się po przeprowadzeniu procedury konkursowej, której tryb i zasady określone zostały w ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2003 r. Nr 96, poz. 873, z późn. zm.). Współpraca Ministerstwa Zdrowia z organizacjami pozarządowymi obejmuje zadania z zakresu ochrony i promocji zdrowia oraz działań na rzecz osób niepełnosprawnych.

Głównymi podstawami tworzenia propozycji zadań publicznych są:

a) wspieranie celów określonych w zadaniach „Narodowego programu zdrowia na lata 2007–2015”;

b) wspieranie promocji i ochrony zdrowia jako sfery zadań wskazanej w ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2003 r. Nr 96, poz. 873, z późn. zm.);

c) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 21 sierpnia 2009 r. w sprawie priorytetów zdrowotnych (Dz. U. z 2009 r. Nr 137, poz. 1126).

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, iż Ministerstwo Zdrowia przyjęło dokument pn. „Zadania publiczne zlecane do realizacji organizacjom pozarządowym przez Ministerstwo Zdrowia w 2011 r.”, który przesyłam panu posłowi w załączeniu^{*)}. Na jego podstawie w dniu 16 lutego 2011 r. zamieszczono na stronie internetowej (dział: Polecamy, rubryka: Ogłoszenia i komunikaty oraz dział: Ministerstwo Zdrowia, rubryka: Współpraca), a także w Biuletynie Informacji Publicznej ogłoszenie w sprawie konkursu ofert dla jednostek niezaliczonych do sektora finansów publicznych. Termin składania przedmiotowych ofert upłynął w dniu 9 marca 2011 r.

Zgodnie z art. 7 ust. 4 pkt 5 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2003 r. Nr 24, poz. 199, z późn. zm.) wydane zostało zarządzenie ministra zdrowia z dnia 23 marca 2011 r. w sprawie powołania Zespołu do spraw wyboru ofert dotyczących zadań publicznych zleczanych do realizacji organizacjom pozarządowym przez Ministerstwo Zdrowia w 2011 r. oraz realizujących je podmiotów (Dz. Urz. Ministerstwa Zdrowia z 2011 r. Nr 3, poz. 31) jako organu pomocniczego ministra właściwego do spraw zdrowia.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, iż w celu realizacji zapisów art. 15 ust. 2d ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2003 r. Nr 96, poz. 873, z późn. zm.) Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Rady Działalności Pożytku Publicznego z prośbą o wskazanie dwóch osób reprezentujących organizacje pozarządowe lub podmioty wymienione w art. 3 ust. 3, z wyłączeniem osób reprezentujących organizacje pozarządowe lub podmioty wymienione w art. 3 ust. 3 biorące udział w konkursie, które wejdą w skład komisji konkursowej powołanej wyżej wymienionym zarządzeniem. Rada Działalności Pożytku Publicznego nie

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

zgłosiła przedstawicieli, którzy uczestniczyliby w pracach tego zespołu.

Zadaniem Zespołu do spraw wyboru ofert dotyczących zadań publicznych zleczanych do realizacji organizacjom pozarządowym przez Ministerstwo Zdrowia oraz realizujących je podmiotów było przedstawienie ministrowi właściwemu do spraw zdrowia – na podstawie przeprowadzonego konkursu ofert, opartego na wcześniej ustalonych kryteriach – propozycji wyboru ofert oraz realizujących je podmiotów, którym zostaną przyznane dotacje celowe na realizację zadań publicznych w 2011 r. Jego prace trwały od dnia 28 marca do dnia 18 kwietnia 2011 r. W wyniku prac zespołu wybrano 13 ofert spełniających wymogi formalne i merytoryczne. Lista wybranych ofert w konkursie została zaakceptowana przez ministra zdrowia w dniu 29 kwietnia 2011 r., a umowy z wybranymi oferentami zostały zawarte w dniu 5 maja 2011 r. na łączną kwotę w wysokości 1 550 362,20 zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 8 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu rozpatrywania wniosku
wójta gm. Słupca o wyrażenie zgody na zmianę
przeznaczenia gruntów rolnych (9818)**

Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 30 maja 2011 r., znak: SPS-024-9818/11, przy którym zostało nadesłane zapytanie posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie wniosku wójta gm. Słupca z dnia 16 grudnia 2010 r., znak: 7323/15/2010, dotyczącego zmiany przeznaczenia 21,5531 ha gruntów rolnych klas III, położonych na terenie gm. Słupca, w obrębach geodezyjnych: Cienin Kościelny, Cienin Zaborny, Gółkowo, Kamień, Koszuty Parcele, Koszuty Duże, Kotunia, Młodojewo, Pokoje, Rozalin, Wierzbocice, Wola Koszucka Parcele, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266, z późn. zm.) wniosek dotyczący przeznaczenia gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I–III przekazywany jest do ministra rolnictwa i rozwoju wsi za pośrednictwem

marszałka województwa. Marszałek dołącza swoją opinię i przekazuje wniosek do ministra rolnictwa i rozwoju wsi w terminie 30 dni od chwili złożenia wniosku przez wójta gminy (art. 7 ust. 4 omawianej ustawy).

Dlatego też, odnosząc się do omawianej sprawy, wyjaśniam, że ww. wniosek wójta gminy Słupca przesłany został za pośrednictwem marszałka województwa wielkopolskiego przy opinii z dnia 14 marca 2011 r., znak: DR.I.6060-59/10 (data wpływu do ministerstwa 22 marca 2011 r.).

Należy również nadmienić, że w trakcie toczącego się postępowania wójt gminy Słupca przy piśmie z dnia 6 kwietnia 2011 r., znak: 7323/15/2010 r., uzupełnił nadesłaną dokumentację, załączając m.in. uchwałę nr IV/21/2011 Rady Gminy Słupca z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany uchwały dotyczącej przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Słupca, a następnie przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., znak jw. (data wpływu do ministerstwa 5 maja 2011 r.), skorygował swój wniosek, zmieniając powierzchnię wnioskowanego obszaru oraz załączając na tę okoliczność poprawioną dokumentację.

Obecnie omawiana sprawa jest w toku rozpatrywania.

Z uwagi na dużą ilość tego rodzaju spraw oraz ich złożoność przewiduję, że ww. wniosek zostanie rozpatrzony w terminie do dnia 5 sierpnia 2011 r., o czym wójt gminy Słupca został poinformowany pismem z dnia 14 czerwca 2011 r., znak: GZ.tr.057-602-140/11.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 20 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Leszka Aleksandraka**

**w sprawie nielegalnego handlu wyrobami
tytoniowymi w szczególności pochodzącymi
z Ukrainy, oraz ich międzynarodowego
przemytu (9819)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Leszka Aleksandraka z dnia 17 maja 2011 r. w sprawie nielegalnego handlu wyrobami tytoniowymi, w szczególności pochodzącymi z Ukrainy, oraz ich międzynarodowego przemytu uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Odnosząc się do pytania dotyczącego badań w zakresie związku między pochodzeniem wyrobów tytoniowych a ich spożyciem przez osoby nieletnie, uprzejmie zauważam, że zgodnie z informacją uzy-

skaną od ministra zdrowia badania palenia tytoniu wśród dzieci i młodzieży podlegają szczególnym rygorom i ograniczeniom ze względów prawnych i wychowawczych. Stosuje się w nich różne metody pośrednie. Z tych samych powodów zarówno w Polsce, jak i innych krajach nie prowadzi się badań pochodzenia papierosów palonych przez ww. osoby.

Natomiast w kwestii badań nad zachorowalnością spowodowaną spożyciem „skażonych produktów z nielegalnego tytoniu” uprzejmie wyjaśniam, że wobec skali i różnicowania palenia nielegalnych papierosów ich szkodliwość bezpośrednia, tj. wpływ na zachorowania i zgonu z powodu chorób odtytoniowych, jest trudna do udowodnienia. Epidemia przewlekłych chorób niezakaźnych (choroby serca i naczyń, nowotwory złośliwe, nienowotworowe choroby układu oddechowego) i ponad 60 tys. zgonów rocznie z powodu tych chorób nie wynika z przemytu i nielegalnej produkcji, ale z samego faktu palenia papierosów. Należy także podkreślić, że część nielegalnych papierosów pochodzi z legalnej produkcji i spełnia odpowiednie normy, tyle że przeznaczona jest na inny rynek. Podobnie część nielegalnej produkcji wykorzystuje wysokiej jakości surowce i półprodukty.

Odnosząc się do pytania dotyczącego współpracy Rady Ministrów z Komisją Europejską, a w szczególności z Europejskim Biurem do Spraw Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF), w zakresie przeciwdziałania przemytowi tytoniu, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że jedna z form tej współpracy polega na przygotowywaniu pod przewodnictwem biura OLAF międzynarodowych operacji służb celnych mających na celu zwalczanie ww. przemytu, w których to operacjach polska Służba Celna pełni rolę organizatora lub uczestnika.

Ponadto współpraca z biurem OLAF obejmuje również:

— pozyskiwanie danych i pomoc w ich analizie na potrzeby przygotowywanej przez polską Służbę Celną, w związku z prezydencją Polski w Unii Europejskiej, analizy zagrożeń przemytu wyrobów tytoniowych do Unii Europejskiej,

— udział w pracach nad przygotowywanym projektem Protokołu dodatkowego do ratyfikowanej przez Polskę w 2006 r. Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) o ograniczeniu użycia tytoniu; protokół ten będzie obejmował zagadnienia związane ze zwalczaniem nielegalnego obrotu tytoniem,

— przesyłanie do biura OLAF przez polską Służbę Celną kwartalnych sprawozdań dotyczących ujawnień nielegalnych wyrobów tytoniowych w Polsce.

Odnosząc się do pytania w sprawie włączenia klauzuli o zakazie produkcji i eksportu nielegalnego tytoniu do Unii Europejskiej do negocjowanej umowy dotyczącej wolnego handlu między Unią Europejską a Ukrainą, uprzejmie zauważam, że zgodnie z informacją przekazaną przez ministra spraw zagranicznych negocjacje nie obejmują spraw związanych z przemytem wyrobów tytoniowych z Ukrainy do

Unii Europejskiej i ich nielegalną produkcją. Mandat, jaki Komisja Europejska otrzymała od państw członkowskich, dotyczy głównie kwestii obrotu towarami (w tym również wyrobami tytoniowymi) między Ukrainą a Unią Europejską.

Jednocześnie w związku z problematyką poruszoną w zapytaniu poselskim pragnę dodać, że w lutym 2009 r. został zatwierdzony w Ministerstwie Finansów dokument pt. „Strategia działania Służby Celnej w zakresie zwalczania przemytu i nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi na lata 2009–2011”. Konsekwentna realizacja jego założeń przyczyniła się do podniesienia skuteczności kontroli prowadzonych przez Służbę Celną w obszarze przemytu i nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi.

Potwierdzeniem powyższego jest fakt, iż Polska od szeregu lat zajmuje jedno z czołowych miejsc wśród państw członkowskich Unii Europejskiej pod względem ilości ujawnianych i zajmowanych wyrobów tytoniowych, a w 2009 r. miała w tym zakresie I miejsce.

Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na zapytanie pana posła Leszka Aleksandrzaka i spotkają się z uprzejmą akceptacją Pana Marszałka.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Piechoty**

**w sprawie obowiązku opodatkowania
zajęć dodatkowych dla studentów
niepełnosprawnych, realizowanych
lub zleczanych do realizacji przez szkoły wyższe
(9821)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Sławomira Piechoty przekazane przy piśmie z dnia 30 maja 2011 r., nr SPS-024-9821/11, w sprawie obowiązku opodatkowania zajęć dodatkowych przeznaczonych dla studentów niepełnosprawnych realizowanych lub zleczanych do realizacji przez szkoły wyższe, po zasięgnięciu opinii ministra nauki i szkolnictwa wyższego, wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 94 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.) uczelnie publiczne otrzymują od 2007 r. dotacje na zadania związane z kształ-

ceniem i rehabilitacją leczniczą studentów niepełnosprawnych.

Ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym w art. 96 pkt 2 zobowiązała ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego do określenia, w drodze rozporządzenia, zasad podziału dotacji dla uczelni, w tym również wspomnianej dotacji, co znalazło wyraz w:

1) załączniku nr 12 do rozporządzenia ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 2 kwietnia 2007 r. w sprawie zasad podziału dotacji z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych (Dz. U. Nr 79, poz. 534), a następnie

2) załączniku nr 13 do rozporządzenia ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 9 maja 2008 r. w sprawie zasad podziału dotacji z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych (Dz. U. Nr 89, poz. 544).

Zasady określone w tych załącznikach uzależniają wysokość otrzymywanej przez poszczególne uczelnie publiczne dotacji od liczby studentów niepełnosprawnych studiujących na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych, przeliczonej według wag dotyczących określonych grup niepełnosprawności. Wyróżniono 3 grupy niepełnosprawności:

- niesłyszący i słabosłyszący, z wagą 3,6;
- niewidomi, słabowidzący lub z dysfunkcją narządów ruchu, z wagą 2,9;
- pozostałe rodzaje niesprawności, z wagą 1,4.

Dotacja ta, zgodnie z postanowieniami § 4 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 2006 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej uczelni publicznych (Dz. U. Nr 246, poz. 1796), została zakwalifikowana do przychodów działalności dydaktycznej uczelni.

Pragnę również zaznaczyć, że w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym nie zawarto upoważnień dla ministra nauki i szkolnictwa wyższego do określenia listy wydatków, które mogą być finansowane ze środków dotacji na zadania związane z kształceniem i rehabilitacją leczniczą studentów niepełnosprawnych.

Uczelnie publiczne samodzielnie decydują o wykorzystaniu dotacji na realizację zadań związanych z kształceniem i rehabilitacją leczniczą studentów niepełnosprawnych, z uwagi zarówno na jej charakter (dotacja podmiotowa), jak i przedstawione warunki systemowe umożliwiające uczelni efektywne wydatkowanie tej dotacji zgodnie z potrzebami studentów niepełnosprawnych danej uczelni, realizowanymi zgodnie z obowiązującymi regulacjami prawnymi.

Wymienione w zapytaniu pana posła działania podejmowane przez Politechnikę Wrocławską na rzecz osób niepełnosprawnych, polegające m.in. na realizacji:

- specjalnych, dodatkowych kursów językowych,
- zadań związanych z kształceniem i rehabilitacją leczniczą studentów niepełnosprawnych, tj. obóz szkoleniowo-rehabilitacyjnych,

— tłumaczeń książek i innych materiałów dydaktycznych na alfabet Braille'a,

mają na celu umożliwienie kształcenia na poziomie wyższym osobom niepełnosprawnym.

Przechodząc na grunt przepisów podatkowych, uprzejmie informuję, iż w myśl postanowień art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.) – „ustawa PIT” – opodatkowaniu podatkiem dochodowym podlegają wszelkiego rodzaju dochody, z wyjątkiem dochodów wymienionych w art. 21, 52, 52a i 52c oraz dochodów, od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku. Przepis ten normuje zasadę powszechności opodatkowania, która ma swoje umocowanie w art. 84 i 217 Konstytucji RP.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 40 ustawy PIT wolne od podatku dochodowego są świadczenia pomocy materialnej dla uczniów, studentów, uczestników studiów doktoranckich i osób uczestniczących w innych formach kształcenia, pochodzące z budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz ze środków własnych szkół i uczelni – przyznane na podstawie przepisów o systemie oświaty, Prawo o szkolnictwie wyższym, a także przepisów o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki.

W świetle powyższego świadczenia otrzymywane przez niepełnosprawnych studentów, których celem jest umożliwienie kształcenia na poziomie wyższym osobom niepełnosprawnym, korzystają ze zwolnienia z podatku dochodowego od osób fizycznych.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż wobec stanowiska kwestury podatnik może wystąpić do organów podatkowych z wnioskiem o wydanie indywidualnej interpretacji prawa podatkowego w trybie przewidzianym w rozdziale 1a w dziale II ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.).

Zainteresowani, którzy mają wątpliwości dotyczące interpretacji przepisów prawa podatkowego w ich indywidualnych sprawach, mogą wystąpić do organów podatkowych z wnioskiem o wydanie indywidualnej interpretacji prawa podatkowego, w trybie przewidzianym w rozdziale 1a w dziale II ustawy Ordynacja podatkowa.

Zgodnie z art. 14b § 1 Ordynacji podatkowej za wydawanie wiążących, indywidualnych interpretacji podatkowych odpowiedzialny jest minister finansów. Z tym że w celu usprawnienia obsługi wnioskodawców minister finansów – w drodze rozporządzenia z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie upoważnienia do wydawania interpretacji przepisów prawa podatkowego (Dz. U. Nr 112, poz. 770, z późn. zm.) – określił pięć organów właściwych do wydawania w jego imieniu pisemnych interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnych sprawach.

Składając wniosek, zainteresowany jest obowiązany do wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego oraz własnego stanowiska w sprawie. Wnio-

sek może dotyczyć zaistniałych stanów faktycznych lub zdarzeń przyszłych. Termin wydania interpretacji wynosi 3 miesiące od dnia otrzymania wniosku z możliwością przedłużenia o okresy zwłoki niezależne od organu. W przypadku niedotrzymania terminu do wydania interpretacji organ podatkowy jest związany stanowiskiem podatnika. Jest to tzw. milcząca interpretacja prawa.

Opłata za wydanie interpretacji wynosi 40 zł od każdego stanu faktycznego przedstawionego we wniosku. Opłatę od wniosku uiszcza się gotówką w kasie organu właściwego do wydania interpretacji indywidualnej lub na jego rachunek.

Wniosek o wydanie wiążącej interpretacji należy składać według wzoru określonego przez ministra finansów rozporządzeniem z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie wzoru wniosku o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego oraz sposobu uiszczenia opłaty od wniosku (Dz. U. Nr 112, poz. 771, z późn. zm.); wzór tego wniosku dostępny jest na stronie internetowej Ministerstwa Finansów: [www.mofnet.gov.pl/Administracja Podatkowa/Krajowa Informacja Podatkowa/Formularz ORD-IN](http://www.mofnet.gov.pl/Administracja_Podatkowa/Krajowa_Informacja_Podatkowa/Formularz_ORD-IN).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 20 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra spraw zagranicznych
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie nacisków pracowników
Ministerstwa Spraw Zagranicznych
na dziennikarzy TVP (9823)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wojciecha Szaramy (pismo nr SPS-024-9823/11 z dnia 30 maja br.) w sprawie nacisków pracowników Ministerstwa Spraw Zagranicznych na dziennikarzy TVP uprzejmie informuję:

Rzecznik Ministerstwa Spraw Zagranicznych pan Marcin Bosacki nie dzwonił do kierownika „Wiadomości” TVP pani Małgorzaty Wyszynskiej z żadnymi naciskami. To pani M. Wyszynska dzwoniła do pana M. Bosackiego, informując, że redakcja chciałaby na organizowany przez MSZ wyjazd do Tunezji wysłać innego reportera niż zaproszony przez rzecznika MSZ. Przypominam, że urzędy, w tym MSZ, mają pełne prawo zapraszać dziennikarzy na briefingi, spotkania z mediami czy wizyty. W tym przypadku na prośbę kierownik Wyszynskiej rzecznik MSZ dokonał zmiany adresata zaproszenia i do Tunezji pojechał wskazany przez nią reporter. W związku z tym

nie widzę jakichkolwiek powodów do mówienia w tej sprawie o naciskach, a tym bardziej do wyciągania konsekwencji służbowych, o co pan poseł Szarama pyta.

Z wyrazami szacunku

Minister
Radosław Sikorski

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Wykręta**

**w sprawie ograniczeń w stosowaniu
najnowszych leków w pierwszej linii leczenia
wirusowego zapalenia wątroby typu B (9824)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Adama Wykręta z dnia 30 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9824/11) w przedmiocie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia przewlekłego wirusowego zapalenia wątroby, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Dzięki staraniom pani minister Ewy Kopacz oraz konsultanta krajowego w dziedzinie chorób zakaźnych opracowano i wdrożono nowy program leczenia przewlekłego wirusowego zapalenia wątroby typu B i C. Program ten wszedł w życie 1 kwietnia 2011 r.

Poprawia on w istotny sposób dotychczasowe leczenie wirusowego zapalenia wątroby typu B i C finansowane ze środków publicznych oraz dostosowuje je do międzynarodowych standardów. Z ważniejszych zmian należy wskazać, iż umożliwiono chorym HBeAg dodatnim leczenie adefowirem i entekawirem w pierwszej linii terapii WZW B. Dotychczas ci chorzy byli leczeni lamiwudyną. W przyszłości planowane są kolejne zmiany w programie, w tym włączenie do niego nowych leków, takich jak tenofovir.

Należy również podkreślić, iż nowy program leczenia WZW B jest znacznie korzystniejszy dla pacjentów, ponieważ:

a) dla osób HBeAg dodatnich entekawir i adefowir będą refundowane już w pierwszej linii leczenia; dla osób HBeAg ujemnych będą refundowane w drugiej linii leczenia;

b) taki podział został zaproponowany przez konsultanta krajowego w dziedzinie chorób zakaźnych, podobnie jak kryteria włączenia i wyłączenia z programu;

c) program wprowadza korzystne zmiany również w leczeniu interferonami – preferowanym interferonem będzie interferon pegylowany, a więc ten najbardziej skuteczny;

d) obecnie trwają prace nad włączeniem do programu kolejnego – najbardziej nowoczesnego i skutecznego leku, jakim jest tenofowir – rekomendacja AOTM spodziewana jest w czerwcu 2011.

W przyszłości możliwe są kolejne modyfikacje przedmiotowego programu terapeutycznego, a kwestia zakresu stosowania lamiwudyny będzie przedmiotem weryfikacji przez Agencję Oceny Technologii Medycznych.

Program leczenia WZW C nie budzi zastrzeżeń środowiska lekarzy zakaźnych i hepatologów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 15 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Anny Zalewskiej**

**w sprawie zaproszenia na przedterminowe
wybory prezydenckie do Wałbrzycha
niezależnych obserwatorów OBWE (9825)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Anny Zalewskiej (pismo nr SPS-024-9825/11 z dnia 30 maja br.) w sprawie zaproszenia na przedterminowe wybory prezydenckie do Wałbrzycha niezależnych obserwatorów OBWE uprzejmie informuję, iż ODIHR OBWE zajmuje się przede wszystkim monitorowaniem przebiegu wyborów na poziomie krajowym (wybory do parlamentu bądź prezydenta kraju). Udział obserwatorów w wyborach lokalnych odbywa się w wyjątkowych okolicznościach, np. zagrożenia stabilności systemu politycznego lub poważnego konfliktu na tle narodowościowym. Dlatego też monitoring wyborów odbywających się w wybranych okręgach dotyczył dotychczas przede wszystkim regionów autonomicznych (Adżaria – Gruzja, Gagauzja – Mołdowa, Krym – Ukraina).

W tym kontekście, wobec niewielkiego prawdopodobieństwa pozytywnej odpowiedzi ODIHR, uważam oficjalne zaproszenie obserwatorów za niecelowe. Mogłoby ono mieć jedynie negatywne konsekwencje dla wizerunku Polski na arenie międzynarodowej.

Jednocześnie warto podkreślić, iż ODIHR OBWE dysponuje swobodą w określaniu planów swoich działań w zakresie obserwacji wyborów i może z własnej inicjatywy wyrazić zainteresowanie monitorowaniem wyborów w danym kraju, na podstawie indywidualnej oceny uwarunkowań politycznych i prawnych.

Chciałbym również zaznaczyć, iż Polska uznaje obserwację wyborów przez ODIHR OBWE za jeden z kluczowych obszarów działalności organizacji w zakresie promocji demokracji i praw człowieka. Podzielamy opinie wskazujące na wysoki profesjonalizm i obiektywizm działań biura. W związku z powyższym rząd RP konsekwentnie zaprasza obserwatorów Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka OBWE oraz Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE na wybory przeprowadzane na poziomie krajowym w Polsce w ostatnich latach. Pragnę zapewnić panią poseł Zalewską, iż podobnie uczynimy przed zbliżającymi się wyborami parlamentarnymi.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 13 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Janusza Dzieciola**

**w sprawie projektu ustawy o szczególnych
rozwiązaniach związanych z usuwaniem
skutków powodzi (9826)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 30 maja 2011 r. (sygn. SPS-024-9826/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Janusza Dzieciola w sprawie projektu ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi, uprzejmie informuję, że rządowy projekt powyższej ustawy, przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 5 maja 2011 r., został przekazany do Sejmu RP w dniu 11 maja 2011 r. w trybie art. 118 ust. 1 Konstytucji RP. Oznacza to, że nie została mu nadana przez Radę Ministrów klauzula pilności w rozumieniu art. 123 Konstytucji RP, co nie byłoby możliwe z uwagi na zakres projektowanej regulacji.

Obecnie w Sejmie RP toczą się prace nad projektem ww. ustawy (druk nr 4184). W dniu 26 maja 2011 r. odbyło się pierwsze czytanie na posiedzeniu plenarnym, natomiast projekt został skierowany do rozpatrzenia przez Komisję Nadzwyczajną.

Nawiązując do przekazanych przy wystąpieniu uwag Sekcji Krajowej Pracowników Gospodarki Wodnej NSZZ „Solidarność”, uprzejmie informuję, że w uzasadnieniu do projektu powyższej ustawy znalazły się informacje będące przedmiotem tych uwag, dotyczące m.in.:

1) zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej, a więc także dyrektywą 2000/60/WE; w opinii Rady

Ministrów przyjęte w projekcie rozwiązania zachowują zlewniowy system zarządzania wodami;

2) kosztów utworzenia 16 wojewódzkich zarządów gospodarki wodnej, które zostaną co do zasady zbilansowane przez wykorzystanie przekształcanych regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz częściowo przejmowanych przez administrację rządową wojewódzkich zarządów melioracji i gospodarki wodnej;

3) wpływu regulacji na wymienione w piśmie sekcji sektory; stosowne informacje zawarto w ocenie skutków regulacji (projekt skierowany do konsultacji społecznych nie zawierał jeszcze pełnej informacji w tym zakresie).

Jednocześnie wyjaśniam, że przewidziane projektem rozwiązania mają na celu zreformowanie struktury zadań w zakresie ochrony przeciwpowodziowej, aby możliwe było zapobieganie zaniedbaniom. Ponadto należy zauważyć, że działania inwestycyjne w zakresie budowy obiektów regulują przepisy ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. Nr 143, poz. 963).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Stachańczyk

Warszawa, dnia 15 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na zapytanie posła Stanisława Szweda**

**w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony
Zabytków Przemysłowych (9877)**

W odpowiedzi na zapytanie pana posła Stanisława Szweda (pismo SPS-024-9877/11 z dnia 23 maja 2011 r.) w sprawie utworzenia Funduszu Ochrony Zabytków Przemysłowych proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Dotacje na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków (również zabytkach przemysłowych) udzielane są w ramach programów ministra kultury i dziedzictwa narodowego; w roku 2011 w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 1: Ochrona zabytków. Zgodnie z art. 73 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami osoba fizyczna, jednostka samorządu terytorialnego lub inna jednostka organizacyjna, będąca właścicielem bądź posiadaczem zabytku wpisanego do rejestru albo posiadająca taki zabytek w trwałym zarządzie, może ubiegać się o udzielenie dotacji celowej z budżetu państwa na dofinansowanie prac konserwator-

skich, restauratorskich lub robót budowlanych przy tym zabytku. Właściciel obiektu może ubiegać się o dofinansowanie w ramach co roku ogłaszanych naborów, z terminem składania dokumentów do dnia 30 listopada roku poprzedzającego udzielenie dotacji oraz do 31 marca roku, w którym dotacja ma być udzielona. Nie jest możliwe udzielenie dofinansowania poza ustalonymi rozporządzeniem ministra kultury i dziedzictwa narodowego z dnia 21 lipca 2008 r. terminami.

Jednocześnie pragnę poinformować, że od 2008 r. obserwujemy tendencję spadkową budżetu priorytetu 1, w związku z czym zmniejsza się liczba środków przeznaczonych na ochronę zabytków, w 2008 r. było to 108 mln, w 2009 r. 63 mln, rok później 47,5 mln, a na 2011 r. przeznaczono zaledwie 37 mln zł. Co roku zgłaszane plany budżetowe przewidują zwiększenie budżetu na ochronę zabytków w Polsce, jednak ogólnie trudna sytuacja finansów publicznych i związane z tym niezbędne oszczędności powodują ograniczenie i tak niewspółmiernie małej w stosunku do potrzeb puli środków, przeznaczonych na prace konserwatorskie przy obiektach zabytkowych.

Wobec powyższego uprzejmie informuję, iż obecnie nie trwają prace, które miałyby na celu utworzenie osobnego priorytetu czy funduszu, w ramach którego finansowane byłyby zabytki przemysłowe. Podkreślam jednak raz jeszcze, że obecnie takie dofinansowanie jest możliwe, pod pewnymi warunkami, w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 1: Ochrona zabytków.

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 17 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Wity**

**w sprawie projektu rozporządzenia
zmieniającego rozporządzenie
Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2002 r.
w sprawie autostrad płatnych (9879)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Tadeusza Wity, przesłane przy piśmie z dnia 7 czerwca 2011 r. (znak: SPS-024-9879/11) dotyczące kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Pragnę podkreślić, iż ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat, resort kierował się następującymi kryteriami: 1) od-

ciniek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad; 2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności. Zatem projekt rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

Odnosząc się do postulatu uwzględnienia w projekcie odcinka autostrady A1 węzeł Sośnica – węzeł Pyrzowice, informuję, że postulat ten pojawił się również w trakcie konsultacji społecznych projektu rozporządzenia. Projekt spotkał się z dużym zainteresowaniem partnerów społecznych, a uwagi nadal wpływają do resortu infrastruktury. Są one analizowane przez resort, dlatego też uprzejmie informuję, iż projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 10 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie posła Krzysztofa Borkowskiego**

**w sprawie niezamieszczenia Siedlec
w „Koncepcji przestrzennego
zagospodarowania kraju 2030” (9891)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo (ldz. SPS-024-9891/11) z dnia 7 czerwca 2011 r., dotyczące zapytania pana posła Krzysztofa Borkowskiego z dnia 20 maja 2011 r. na temat projektu „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (KPZK 2030), przedstawiam stanowisko Ministerstwa Rozwoju Regionalnego.

W swoim zapytaniu pan poseł Krzysztof Borkowski podkreśla znaczenie Siedlec jako ośrodka kulturalnego i naukowego, a także jako ważnego węzła komunikacyjnego położonego na międzynarodowej trasie tranzytowej Moskwa – Mińsk – Warszawa – Berlin oraz pyta o możliwość umieszczenia Siedlec w KPZK 2030 w ramach policentrycznej metropolii sieciowej jako ośrodka regionalnego.

W odpowiedzi na postawione pytanie informuję uprzejmie, że Siedlce zostały umieszczone w projekcie KPZK 2030 jako jeden z ośrodków subregionalnych wchodzących w skład policentrycznej metropolii sieciowej. Zgodnie z klasyfikacją ośrodków miejskich, zastosowaną w projekcie KPZK 2030, w skład poli-

centrycznej metropolii sieciowej wchodzi cztery kategorie funkcjonalnych obszarów miejskich, w tym ośrodki subregionalne obejmujące głównie dawne miasta wojewódzkie i ośrodki przemysłowe. Miasta w tej kategorii znacznie różnią się pod względem stanu gospodarki i infrastruktury, lecz ich pozycja w systemie osadniczym jest stabilna.

Potwierdzeniem pozycji Siedlec w projekcie KPZK 2030 jako ośrodka subregionalnego są oznaczenia tego miasta na rysunku 20 „Obszary wymagające restrukturyzacji i rozwoju nowych funkcji” oraz na rysunku 39 „Miejskie i wiejskie obszary funkcjonalne”. Zdaniem MRR pozycja Siedlec w tej ogólnokrajowej klasyfikacji w niczym nie umniejsza szans rozwojowych miasta i jego subregionu, natomiast włączenie Siedlec do ośrodków regionalnych wywołałoby falę analogicznych postulatów ze strony innych miast o podobnym potencjale demograficznym.

Uprzejmie informuję, że prace nad KPZK 2030 trwały prawie 5 lat i objęły trzy ogólnokrajowe cykle konsultacji społecznych i międzyresortowych. Ostatni cykl konsultacji projektu „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” trwał od 28 lutego do 2 kwietnia br., zaś do Ministerstwa Rozwoju Regionalnego wpłynęło około 3 tys. uwag i opinii. Konferencja podsumowująca ten ostatni cykl konsultacji odbyła się dnia 15 kwietnia 2011 r. Z dniem 3 czerwca br. projekt „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”, wraz z pozytywnymi opiniami odpowiednich gremiów, został skierowany do Rady Ministrów, a tym samym prace MRR nad projektem KPZK 2030 zostały zakończone.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bienkowska

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Anny Paluch
oraz grupy posłów**

**w sprawie planowanej likwidacji urzędów
pocztowych w gm. Ropa w woj. małopolskim
(9893)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie placówek pocztowych w gm. Ropa w woj. małopolskim (SPS-024-9893/11), przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę podkreślić, jak to też czyniłem, odpowiadając na inne zapytania, że minister infra-

struktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 Statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W myśl powyższego zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w zapytaniu.

Opierając się zatem na uzyskanych od Poczty Polskiej SA informacjach, przekazuję, że zarząd, podejmując działania reorganizacyjne w sieci placówek pocztowych, w tym również w sieci placówek na terenie województwa małopolskiego, nie planuje likwidacji placówek pocztowych, podejmuje natomiast działania zmierzające do optymalizacji sieci, których podstawowym celem jest znaczne obniżenie kosztów jej funkcjonowania oraz dostosowanie terytorialnej i organizacyjnej struktury sieci do aktualnych wymagań ustawowych, potrzeb rynku i możliwości ekonomicznych spółki.

Odnosząc się do kwestii likwidacji w gminie Ropa placówki w miejscowości Łosie, zarząd poinformował, że placówka ta nie została zlikwidowana kilka miesięcy temu. Od roku 2006 placówka ta działa jako filia Urzędu Poczтового Ropa, świadcząc pełen zakres usług powszechnych oraz szeroką gamę usług umownych, do których należą m.in. paczka pocztowa Plus, przesyłka pobraniowa, przesyłka przyjmowana na warunkach szczególnych czy E-przesyłka oraz szereg usług finansowych.

W planach na rok bieżący ujęte zostało przekształcenie Urzędu Poczтового Ropa w filię Urzędu Poczтового Gorlice 1 oraz przekształcenie filii Urzędu Poczтового Ropa w miejscowości Łosie w agencję pocztową. Zarząd poinformował, że przekształcenia te nie zostały zrealizowane. W chwili obecnej przeprowadzone są powtórne analizy o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym planu na rok 2011 dotyczące placówek przekształcanych i tworzonych w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności usług pocztowych. Ponownie analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze. Wyniki tych ana-

liz stanowiąc będą podstawę rozstrzygnięć do planu przekształceń placówek w roku bieżącym oraz latach następnych.

Ponadto zaznaczam, że Poczta Polska SA zobowiązana jest do utrzymania dostępności powszechnych usług pocztowych na określonym poziomie. Jako operator narodowy zobowiązana jest do zachowania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych, zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę) jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe (rozporządzenie ministra infrastruktury w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych). Na terenie gminy Ropa dostępność wynosi 24,5 km² na 1 placówkę pocztową.

Zarząd zaznaczył, że oprócz działań związanych z redukcją kosztów Poczta Polska SA w celu zaspokojenia potrzeb i oczekiwań klientów sukcesywnie wprowadza zmiany w ofercie świadczonych usług pocztowych. Dzięki zacieśnieniu współpracy operacyjnej z klientami istnieje możliwość wyodrębnienia zoptymalizowanego procesu technologicznego i wykreowania atrakcyjnych rynkowo usług, umożliwiających obniżkę kosztów zarówno po stronie Poczty Polskiej, jak i jej klientów. Wszystkie działania Poczty Polskiej w zakresie obecnych, modyfikowanych i nowych usług proponowanych klientom mają na celu zwiększenie wpływów z ich sprzedaży, co w efekcie końcowym przekłada się m.in. również na wielkość zatrudnienia. Jednocześnie zarząd przekazał, że strategia Poczty Polskiej na lata 2011–2015 zakłada działania w obszarze usług pocztowych i finansowych, których celem jest zwiększanie wolumenów nadań i pozyskiwanie nowych klientów. Przykładem jest wprowadzenie usługi E-przesyłka i Aglomeracja.

Zarząd zapewnił, że Poczta Polska SA, dokonując przekształceń placówek pocztowych w tańsze w utrzymaniu formy organizacyjne, nie buduje sieci konkurencyjnej, ponieważ bez względu na posiadaną formę organizacyjną każda placówka pocztowa znajduje się w systemie organizacyjnym i logistycznym Poczty Polskiej oraz zobowiązana jest do świadczenia pocztowych usług o charakterze powszechnym. Niezależnie od decyzji w sprawie przyszłej formy organizacyjnej placówek pocztowych zarząd wielokrotnie zapewniał, że dostępność usług pocztowych na obszarze województwa małopolskiego będzie zachowana.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 22 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego****w sprawie finansowania projektu filmu
„Układ zamknięty” ze środków Polskiego
Instytutu Sztuki Filmowej (9896)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego w sprawie możliwości finansowania projektu filmu „Układ zamknięty” ze środków Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej (przesłane w piśmie z dnia 7 czerwca 2011 r. nr SPS-024-9896/11) uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie przedstawionych poniżej wyjaśnień.

Projekt filmu fabularnego „Układ zamknięty” w reżyserii Ryszarda Bugajskiego złożony został do Programu Operacyjnego Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej „Produkcja filmowa” w sesji 1/2011. Został on poddany ocenie 21 marca 2011 r. komisji ekspertów w składzie: Wiesław Saniewski, Małgorzata Jurczak, Grzegorz Łoszewski, Kinga Dunin, Radosław Piwowarski. Na posiedzeniu eksperci skierowali projekt do poprawek. Głównym zarzutem wobec przedstawionego scenariusza był jego schematyzm i jednowymiarowość w opisie zdarzeń i bohaterów. Najwięcej krytycznych uwag mieli scenarzysta Grzegorz Łoszewski i kulturoznawca Kinga Dunin, którzy historię uznali za przewidywalną. Dla Wiesława Saniewskiego i Radosława Piwowarskiego główną gwarancją wysokiej jakości planowanego projektu jest osoba reżysera Ryszarda Bugajskiego oraz planowani odtwórcy głównych ról.

Producenci i twórcy jeszcze w sesji 1/2011 dostarczyli poprawiony scenariusz. Podział głosów po zapoznaniu się z poprawkami wyglądał następująco:

— Wiesław Saniewski, Radosław Piwowarski i Małgorzata Jurczak uznali, że film rokuje powstanie obrazu bardzo dobrego i są za dofinansowaniem projektu;

— Kinga Dunin uznała, że film rokuje bardzo dobrze, ale jest za dalszymi poprawkami;

— Grzegorz Łoszewski podtrzymał swoją opinię, uznając projekt za przeciętny, i głosował za odrzuceniu wniosku o dofinansowanie.

Decyzje w sprawie dofinansowania przedsięwzięć z zakresu produkcji filmowej w sesji 1/2011 zapadły 15 kwietnia 2011 r.

Biorąc pod uwagę ograniczone środki finansowe PISF w alokacji na rok 2011, nie wszystkie projekty ocenione bardzo dobrze mogły zostać dofinansowane w sesji 1/2011. Przy rozdzielaniu dotacji (szczególnie w priorytecie dotyczącym kina autorskiego, w ramach którego „Układ zamknięty” był rozpatrywany) uwzględniono przede wszystkim projekty z najlepszymi ocenami oraz dodatkowo projekty, które oczekiwały na podjęcie ostatecznej decyzji o dofinansowaniu.

Decyzją dyrektora PISF projekt filmu „Układ zamknięty” został przesunięty do następnej sesji. Na-

leży bowiem pamiętać, że głównym zadaniem PISF jest wspieranie kinematografii, ale przy zachowaniu wyważonej gospodarki finansowej instytutu, za którą osobiście odpowiada dyrektor instytutu.

Ostateczna decyzja w sprawie dofinansowania lub braku dofinansowania dla projektu „Układ zamknięty” zapadnie 15 lipca 2011 r. wraz z wynikami sesji 2/2011.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 20 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kulasa****w sprawie warunków i możliwości
organizowania poradni rodzinnych (9898)**

Panie Marszałku! W związku z zapytaniem z dnia 7 czerwca 2011 r., złożonym przez pana posła Jana Kulasa, w sprawie warunków i możliwości organizowania poradni rodzinnych, uprzejmie wyjaśniam.

Zakładanie i prowadzenie publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych, w tym poradni specjalistycznych, należy do zadań własnych powiatu. Zadanie to zostało zapisane w art. 5 ust. 5a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Na aktualnie działających 558 publicznych poradni 19 to poradnie specjalistyczne. Poradnie specjalistyczne koncentrowały swoje zadania na jednorodnym charakterze problemów, z uwzględnieniem potrzeb i specyfiki środowiska, m.in. na:

— poradnictwie rodzinnym i wspomaganie wychowawczej funkcji rodziny,

— wczesnej interwencji i wspomaganie rozwoju małego dziecka,

— udzielaniu pomocy dzieciom i młodzieży niepełnosprawnym lub z dysfunkcjami rozwojowymi oraz ich rodzinom,

— doradztwie i poradnictwie edukacyjno-zawodowym,

— świadczeniu pomocy dzieciom i młodzieży z wybitnymi uzdolnieniami,

— profilaktyce uzależnień.

Rozporządzenie ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 11 grudnia 2002 r. w sprawie ramowego statutu publicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej, w tym publicznej poradni specjalistycznej (Dz.U. Nr 223, poz. 1869 i z 2010 r. Nr 228, poz. 1492)

w przepisie § 1 ust. 1 ustaliło zasadę określania nazwy poradni specjalistycznej. Nazwa poradni zawiera określenie „poradnia psychologiczno-pedagogiczna”, a w przypadku poradni specjalistycznej – określenie „poradnia specjalistyczna” oraz zwięzłe określenie zakresu działania tej poradni.

Poradnie, w tym poradnie specjalistyczne, działają na podstawie przepisów rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad działania publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych, w tym publicznych poradni specjalistycznych (Dz.U. Nr 228, poz. 1488). O założeniu specjalistycznej poradni rodzinnej decyduje organ prowadzący poradnie, a więc starosta, kierując się potrzebami lokalnego środowiska, które mogą być sygnalizowane m.in. przez rodziców lub organizacje pozarządowe. Ministerstwo Edukacji Narodowej pozytywnie odnosi się do wszystkich podejmowanych przez organy prowadzące szkoły i placówki inicjatyw, w tym tworzenia poradni rodzinnych. Ustawa o systemie oświaty nie przewiduje natomiast możliwości zakładania i prowadzenia poradni rodzinnych przy szkołach.

Kwestie związane z finansowaniem publicznych poradni, w tym poradni specjalistycznych, regulują przepisy poniższego rozporządzenia. Sposób podziału subwencji oświatowej pomiędzy samorządy terytorialne określa algorytm stanowiący załącznik do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2011 (Dz.U. Nr 249, poz. 1659). Część oświatowa subwencji ogólnej jest jednym z dochodów jednostek samorządu terytorialnego i jest przekazywana do poszczególnych gmin, powiatów i województw samorządowych z budżetu państwa przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Zadania związane z prowadzeniem poradni psychologiczno-pedagogicznych, w tym poradni specjalistycznych, zostały zakwalifikowane do tzw. zadań pozaszkolnych. Algorytm podziału subwencji oświatowej jest metodą statystyczną podziału ogólnej kwoty subwencji. Niezależnie jednak od sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego, subwencja oświatowa stanowi jedną kwotę, a o jej przeznaczeniu – zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego – decyduje organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego. Część oświatowa subwencji ogólnej nie jest dotacją celową i środki te nie podlegają tak ścisłemu rozliczeniu, jak w przypadku dotacji.

Zasady zatrudniania specjalistów w poradniach specjalistycznych są analogiczne dla wszystkich typów poradni i wynikają z przepisów § 6 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad działania publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych, w tym publicznych poradni specjalistycznych. Zgodnie w tymi przepisami poradnia realizuje zadania przy pomocy specjalistów: psychologów, pedago-

gów, logopedów i doradców zawodowych. Zadania poradni, w zależności od potrzeb, mogą być realizowane również przy pomocy innych specjalistów, w szczególności lekarzy, których udział jest niezbędny do efektywnego udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej dzieciom i młodzieży, rodzicom i nauczycielom. Pracownicy posiadający przygotowanie pedagogiczne zatrudniani są na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz.U. z 2003 r. Nr 118, poz. 1112, z późn. zm.), natomiast nieposiadający przygotowania pedagogicznego – na podstawie przepisów Kodeksu pracy (Dz.U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.). Dyrektor poradni jest kierownikiem zakładu pracy dla zatrudnionych w poradni nauczycieli i innych pracowników niebędących nauczycielami. Dyrektor w szczególności decyduje w sprawach zatrudniania i zwalniania nauczycieli (specjalistów) oraz innych pracowników (art. 39 ust. 3 ustawy o systemie oświaty).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 14 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie problemów osób bezdomnych
z pozyskaniem mieszkań socjalnych (9920)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 8 czerwca 2011 r., znak: SPS-024-9920/11, zapytanie pana posła Sławomira Zawislaka z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie problemów osób bezdomnych w pozyskaniu mieszkań socjalnych, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.) obowiązek planowania i realizacji działań zmierzających w kierunku tworzenia warunków do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej należy do zadań własnych gminy. Gmina, na zasadach i w wypadkach przewidzianych w ustawie, zapewnia lokale socjalne i lokale zamienne, a także zaspokaja potrzeby mieszkaniowe gospodarstw domowych o niskich dochodach.

Stosownie do art. 21 ustawy rada każdej gminy podejmuje uchwałę w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu

gminy. Uchwała ta szczegółowo określa warunki i kryteria, jakie muszą spełniać osoby ubiegające się o najem takiego mieszkania, w tym m.in.:

— wysokość dochodu gospodarstwa domowego uzasadniająca oddanie w najem lub w podnajem lokalu na czas nieoznaczony i lokalu socjalnego oraz wysokość dochodu gospodarstwa domowego uzasadniająca zastosowanie obniżek czynszu,

— warunki zamieszkiwania kwalifikujące wnioskodawcę do ich poprawy,

— kryteria wyboru osób, którym przysługuje pierwszeństwo zawarcia umowy najmu lokalu na czas nieoznaczony i lokalu socjalnego,

— tryb rozpatrywania i załatwiania wniosków o najem lokali socjalnych oraz sposób poddania tych spraw kontroli społecznej.

W tym miejscu podkreślić należy, że zgodnie z art. 23 ust. 2 ustawy omowa najmu lokalu socjalnego, z zastrzeżeniem art. 14 ust. 1, może być zawarta z osobą, która nie ma tytułu prawnego do lokalu i której dochody gospodarstwa domowego nie przekraczają wysokości określonej w uchwale rady gminy podjętej na podstawie art. 21 ust. 3 pkt 1.

Przechodząc do udzielenia odpowiedzi na kwestie szczegółowe (w kolejności przedstawionych pytań), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Czy wskazanie miejsca pobytu jest warunkiem koniecznym do uzyskania mieszkania socjalnego?

O przesłankach podmiotowych istotnych z punktu widzenia możliwości ubiegania się o zawarcie umowy najmu lokalu socjalnego, a tym samym usprawiedliwiających zawarcie umowy przez gminę na zasadach określonych dla takiego lokalu, stanowią przepisy wskazanych powyżej artykułów. Jednak mając na uwadze, że obowiązek zapewniania lokali socjalnych ma wymiar lokalny, bowiem obejmuje potrzeby mieszkańców terytorium wyodrębnionego prawnie jako gmina, dla ustalenia właściwości miejscowej (właściwej gminy) wskazanie miejsca zamieszkania jest niezbędne.

2. Co w sytuacji, kiedy osoba bezdomna nie może wskazać stałego miejsca pobytu?

W tym miejscu należy rozróżnić pojęcie miejsca zamieszkania od pojęcia zameldowania w miejscu pobytu stałego lub czasowego. Stosownie do art. 25 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.) miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu.

Miejscem zamieszkania nie jest konkretny adres (ulica, numer domu), pod którym mieszka dana osoba. Miejscem zamieszkania może być wyłącznie miejscowość. Istotny jest natomiast zarówno fakt fizycznego przebywania w danej miejscowości, jak i wola przebywania w niej (tj. musi wiązać się z tym, że miejsce to stało się ośrodkiem życia codziennego osoby fizycznej, w którym skoncentrowane są jej plany życiowe). Dane miejsce nie traci przymiotu miejsca zamieszkania wskutek dłuższego lub krótszego od-

dalenia się od niego pod warunkiem, że osoba nie traci rzeczywistego związku z miejscem. W świetle powyższego nie wydaje się, aby osoba bezdomna nie mogła wskazać miejsca zamieszkania.

3. Z jakich źródeł, zasobów moja interesantka może pozyskać mieszkanie socjalne?

Z treści zapytania wynika, że interesantka jest mieszkanką Zamościa. Tym samym wniosek o zawarcie umowy najmu lokalu socjalnego należy kierować do Urzędu Miasta Zamość.

4. Jakie są środki prawne, z których mogłyby skorzystać osoby bezdomne znajdujące się w takiej samej sytuacji, jak moja interesantka, w procedurze ubiegania się o mieszkanie socjalne?

Osoba spełniająca kryteria zawarte w art. 23 ust. 2 w związku z art. 21 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) ma możliwość ubiegania się o zawarcie umowy najmu lokalu socjalnego. Niemniej jednak wobec ograniczonej liczby lokali, które mogą być przedmiotem najmu jako socjalne, istotna jest m.in. kwestia wyboru osób, którym przysługuje pierwszeństwo zawarcia takiej umowy. Wybór taki dokonywany jest zgodnie z zasadami wynajmowania lokali gminnych, przyjętymi w uchwale rady gminy (art. 21 ust. 3 ustawy).

Uchwała ta jako akt prawa miejscowego stanowionego przez gminę podlega kontroli na zasadach i w trybie przewidzianym w ustawie z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.). Stosownie do art. 101 ustawy każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 20 czerwca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ireneusza Rasia**

**w sprawie dofinansowania inwestycji
planowanej w SPZOZ w Myślenicach (9924)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do wystąpienia z dnia 8 czerwca 2011 r., znak: SPS-024-9924/11, przekazującego zapytanie pana posła Ireneusza Rasia w sprawie dofinansowania inwestycji planowanej w Samodzielnym Publicznym Zakładzie

Opieki Zdrowotnej w Myślenicach, uprzejmie informuję, że ze względu na obowiązujące przepisy minister zdrowia nie posiada podstawy prawnej do finansowania zadań realizowanych przez jednostki, dla których nie jest organem założycielskim. Zgodnie z art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) dotacje na inwestycje może przyznać organ, który utworzył samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej. Ponieważ minister zdrowia nie jest organem tworzącym dla Szpitala Powiatowego w Myślenicach, nie może włączyć ww. zadania do planu inwestycji finansowanych z części 46: Zdrowie.

Mając na uwadze powyższe oraz wyrażając pełne poparcie dla działań związanych z pozyskaniem środków finansowych na dostosowanie bloku operacyjnego do wymogów sanitarnych określonych w planie dostosowawczym, uprzejmie informuję, iż dofinansowanie wydatków inwestycyjnych z budżetu części 46: Zdrowie dla szpitali, dla których minister zdrowia nie jest organem założycielskim, możliwe jest jedynie w ramach prowadzonych przez ministra zdrowia programów (np. zdrowotnych czy restrukturyzacyjnych) i w zakresie określonym przez te programy. Szczegółowe informacje na temat realizowanych programów znajdują się na stronie internetowej Ministerstwa Zdrowia www.mz.gov.pl. W przypadku, kiedy elementem programu finansowanego przez ministra zdrowia jest wyposażenie w sprzęt, którego zakupem zainteresowany jest szpital, oraz jeśli szpital spełni wymagania stawiane oferentowi, powinien on przystąpić do konkursu i złożyć swoją ofertę zgodnie z tematyką programu zdrowotnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 15 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie planowanego zbiorowego pozwu
przeciwko ZUS (9926)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 7 czerwca 2011 r., znak: SPS-024-9926/11, dotyczące zapytania poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie planowanego zbiorowego pozwu przeciwko ZUS, w oparciu o stanowisko członka Zarządu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym reguluje ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.). Zgodnie z art. 13 pkt 4 powołanej ustawy, w brzmieniu obowiązującym od 20 września 2008 r., osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania jej wykonywania, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Dopiero bowiem od tej daty w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.) wprowadzona została instytucja zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej. Natomiast w stanie prawnym obowiązującym do 19 września 2008 r., w myśl powołanego art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązek ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej istniał od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania jej wykonywania. Wobec powyższego dopuszczalne było wyrejestrowanie z ubezpieczeń społecznych w przypadku faktycznego i całkowitego zaprzestania prowadzenia działalności (np. w związku z sezonowością jej prowadzenia), nawet jeśli nie nastąpiło wykreślenie jej z ewidencji działalności gospodarczej. W praktyce występowały jednak przypadki, gdy osoby prowadzące działalność gospodarczą dokonywały wyrejestrowań z ubezpieczeń, mimo że działalność nadal była prowadzona.

Równocześnie należy podkreślić, że obowiązujące przepisy przewidywały wymóg prowadzenia działalności w sposób zorganizowany i ciągły. Działalność bowiem nie może mieć charakteru przypadkowego i okazjonalnego. Prowadzenie działalności występuje zarówno w okresach faktycznego wykonywania usług, jak też w okresach wykonywania innych czynności związanych z działalnością, np. czynności w zakresie reklamy, składania ofert, ogłoszeń, przygotowywania kosztorysów, zakupu materiałów, wystawiania rachunków, czy też oczekiwania na klienta lub poszukiwania kolejnych zamówień. Pojęcie działalności gospodarczej nie sprowadza się tylko do procesów technologicznych i zjawisk ekonomicznych zachodzących w toku działalności wytwórczej, budowlanej, handlowej i usługowej prowadzonej w celach zarobkowych, ale obejmuje także czynności faktyczne i prawne związane z działalnością. Brak jest więc podstaw do uznania wyrejestrowania z ubezpieczeń za uprawnione, jeśli dalej kontynuowane było wykonywanie wyżej wymienionych czynności związanych z działalnością gospodarczą. Nie stanowi podstawy do wyrejestrowania także brak rentowności prowadzonej działalności. Powyższe stanowisko znajduje oparcie w orzecznictwie sądowym, np. postanowienie SN z 17.07.2003 r. (sygn. akt II UK 111/03), wyrok SA z 17.12.2003 r. (sygn. akt III AUa 1531/03), wyrok SA z 24.10.2003 r., (sygn. akt AUa 1759/02), wyrok

SA z 28.06.2005 r. (sygn. akt III Aua 1051/05), wyrok SN (sygn. akt I UK 105/04, OSNP 2005/13/198), wyrok SN z 14.09.2007r. (sygn. akt III UK 35/07), wyrok SA z 24.06.2008 r. (sygn. akt III AUa 534/08), wyrok SN z 4.04.2008 r. (sygn. akt I UK 293/07).

Wyżej przedstawione zasady ustalania obowiązku ubezpieczeń społecznych w stanie prawnym do 19 września 2008 r. prezentowane były na stronie internetowej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Natomiast w odniesieniu do odpowiedzi udzielanych na zapytania indywidualne należy podkreślić, że są one formułowane w oparciu o przedstawiony przez przedsiębiorcę stan faktyczny lub przyszły. Jeżeli zatem zainteresowany twierdził, że zaprzestał czy też zamierza zaprzestać prowadzenia działalności gospodarczej, wówczas pracownik ZUS mógł udzielić, w stanie prawnym do 19 września 2008 r., wyjaśnień dotyczących zasad dokonania wyrejestrowania z ubezpieczeń społecznych. W przypadku stwierdzenia, w toku prowadzonego postępowania kontrolnego lub wyjaśniającego, że faktycznie nie doszło do zaprzestania wykonywania działalności, Zakład Ubezpieczeń Społecznych był i jest uprawniony do ustalenia prawidłowych okresów podlegania tym ubezpieczeniom. Wynika to z art. 68 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym do zakresu działania Zakładu Ubezpieczeń Społecznych należy realizacja przepisów o ubezpieczeniach społecznych, a w tym szczególnie stwierdzanie i ustalanie obowiązku ubezpieczeń społecznych oraz wymierzanie i pobieranie składek na te ubezpieczenia. W przypadku powstania sporu na tle ustaleń uzyskanych w trakcie prowadzonych postępowań Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzję, od której przysługuje odwołanie do właściwego sądu – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 22 czerwca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sylwestra Pawłowskiego**

**w sprawie opłat za przejazdu drogami
i zasadności wprowadzenia opłaty dla części
osób podróżujących samochodami osobowymi
z przyczepami kempingowymi
i samochodami kempingowymi (9934)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Sylwestra Pawłowskiego, przesta-

ne przy piśmie z dnia 13 czerwca 2011 r., znak: SPS-024-9934/11, dotyczące pojazdów objętych opłatą elektroniczną, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Decyzję o objęciu opłatą elektroniczną wszystkich pojazdów samochodowych (w tym zespołów pojazdów) o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t podjął parlament RP, uchwalając ustawę z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391) wprowadzającą elektroniczny system poboru opłat. Na mocy przepisów ww. ustawy od dnia 1 lipca 2011 r. zacznie obowiązywać w Polsce art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.). Przepis ten stanowi, że „korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za przejazdu po drogach krajowych pojazdów samochodowych, w rozumieniu art. 2 pkt 33 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), za które uważa się także zespół pojazdów składający się z pojazdu samochodowego oraz przyczepy lub naczepy o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony, w tym autobusów niezależnie od ich dopuszczalnej masy całkowitej”. Zgodnie zaś z art. 2 pkt 33 ustawy Prawo o ruchu drogowym pojazdem samochodowym jest pojazd silnikowy, którego konstrukcja umożliwia jazdę z prędkością przekraczającą 25 km/h (określenie to nie obejmuje ciągnika rolniczego).

Ustawodawca nie dokonał więc podziału pojazdów samochodowych na samochody ciężarowe i osobowe w odniesieniu do obowiązku ponoszenia opłaty elektronicznej. Czynnikiem decydującym o tym, czy określony pojazd samochodowy powinien uiszczać opłatę, jest jego dopuszczalna masa całkowita. Przy obliczaniu tej masy należy uwzględnić również d.m.c. przyczepy albo naczepy złączonej z pojazdem. W opinii resortu infrastruktury zapisy powyższe, przyjęte przez parlament RP w 2008 r., są jasne i nie budzą wątpliwości interpretacyjnych.

Decydujące znaczenie dla objęcia pojazdów opłatą elektroniczną miała d.m.c., a nie przeznaczenie pojazdów. Jest to uzasadnione zużyciem infrastruktury drogowej, ponieważ każdy pojazd o łącznej d.m.c. powyżej 3,5 t powoduje znaczne zużycie infrastruktury drogowej. Natomiast wysokość opłaty elektronicznej jest określana właśnie na podstawie kosztów budowy i utrzymania infrastruktury drogowej. Szczegółowy sposób wyliczania maksymalnej stawki opłaty elektronicznej określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie obliczania maksymalnej stawki opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 77, poz. 417).

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433) musi z kolei wypełniać delegację ustawową i być zgodne z przepisami ustawy o drogach publicz-

nych, na podstawie której zostało wydane. W innym przypadku naruszałoby art. 92 ust. 1 Konstytucji RP.

Partnerzy społeczni brali aktywny udział w pracach nad przyjęciem ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw, prezentując swoje stanowisko w trakcie konsultacji społecznych i uczestnicząc w posiedzeniach komisji sejmowych.

Konsultacje społeczne projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej trwały natomiast od dnia 26 listopada 2010 r. (data opublikowania projektu w Biuletynie Informacji Publicznej resortu). Pisemne stanowiska partnerów społecznych zbierane były do dnia 17 grudnia 2010 r. (wpływały one również po tym terminie). Wszystkie zainteresowane podmioty miały więc możliwość przedstawienia swojego stanowiska wobec projektu. Zgłoszone w ramach konsultacji społecznych uwagi i postulaty zostały albo uwzględnione, albo odpowiedź na nie została udzielona wszystkim zainteresowanym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 20 czerwca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Napieralskiego**

w sprawie matury z matematyki (9936)

Odpowiadając na zapytanie pana posła Grzegorza Napieralskiego (SPS-024-9936/11) w sprawie egzaminu maturalnego z matematyki na poziomie podstawowym w 2011 r., uprzejmie wyjaśniam.

Centralna Komisja Egzaminacyjna (CKE), zgodnie z art. 9a ust. 2 pkt 1a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), przygotowuje pytania, zadania i testy oraz ustala zestawy do przeprowadzania sprawdzianu i egzaminów, w tym egzaminów maturalnych. W opinii CKE nie można uznać za zasadne zastrzeżeń nauczycieli, którzy twierdzą, że zadania 19. i 31. były niezgodne ze standardami wymagań egzaminacyjnych.

Zadania te nie wykraczają poza standardy wymagań egzaminacyjnych zawarte w załączniku nr 3 do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 10 sierpnia 2001 r. w sprawie standardów wymagań będących podstawą przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów (Dz. U. Nr 92, poz. 1020, z późn. zm.).

Rozwiązanie zadań 19. i 31. wymaga zastosowania wiadomości z dwóch działów – planimetrii i geometrii analitycznej na płaszczyźnie.

W zadaniu 19. zdający powinni odczytać z równania okręgu współrzędne jego środka i długość promienia, następnie sprawdzić, która z podanych prostych ma jeden punkt wspólny z okręgiem – znajomość równania okręgu przez zdającego egzamin z matematyki na poziomie podstawowym zakłada standard 8g, cyt.: zdający posługuje się równaniem okręgu $(x - a)^2 + (y - b)^2 = r^2$.

W zadaniu 31. zdający powinni skorzystać z informacji, że promień okręgu jest prostopadły do stycznej w punkcie styczności – w standardach wymagań egzaminacyjnych jest to umiejętność zapisana w pkt 7d. Należało więc wyznaczyć równanie prostej przechodzącej przez środek okręgu prostopadłej do danej prostej – w standardach wymagań egzaminacyjnych jest to umiejętność zapisana w pkt 8c, a następnie wyznaczyć współrzędne punktu przecięcia tych prostych, rozwiązując odpowiedni układ równań – w standardach wymagań egzaminacyjnych jest to umiejętność zapisana w pkt 8d.

Ponadto uprzejmie wyjaśniam, że w „Informatory o egzaminie maturalnym z matematyki” są umieszczone przykładowe zadania o tematyce, o której mowa (np. zadanie 4. ze str. 24, zadanie 25. str. 79, zadania 62., 63. ze str. 84 i 85). W rozwiązaniach tych zadań należy wykazać się takimi samymi umiejętnościami jak w zadaniach 19. i 31.

Jednocześnie informuję, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie otrzymało żadnych sygnałów wskazujących na nieprawidłowości w zakresie egzaminu maturalnego z matematyki na poziomie podstawowym. Natomiast do Centralnej Komisji Egzaminacyjnej wpłynął jeden list od nauczycieli matematyki z Torunia w sprawie ewentualnej niezgodności zadań 19. i 31. ze standardami wymagań egzaminacyjnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 22 czerwca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie remontu dworca kolejowego
w Łapach (9953)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie SPS-024-9953/11 z dnia

15 czerwca 2011 r. w sprawie remontu dworca kolejowego w Łapach, przedstawiam poniższe informacje.

Według art. 38 ust. 6a ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. 2007.16.94, z późn. zm.) „ze środków publicznych mogą być finansowane lub współfinansowane wydatki na budowę lub przebudowę dworców kolejowych w zakresie bezpośrednio związanym z obsługą podróży”, ponadto § 6 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowego sposobu i trybu finansowania inwestycji z budżetu państwa (Dz. U. 2010.238.1579) stanowi, iż „realizacja inwestycji budowlanej może być finansowana lub dofinansowana ze środków budżetu państwa, jeżeli inwestor posiada uzgodniony z dysponentem program inwestycji”.

Opracowany w 2010 r. przez PKP SA projekt „Programu inwestycji dla dworca kolejowego Łapy” przewidywał kompleksową przebudowę obiektu za kwotę około 7,2 mln zł w latach 2012–2013. Z uwagi jednak na zmiany gospodarczo-ekonomiczne w regionie, między innymi likwidację Zakładów Naprawczych Taboru Kolejowego w Łapach oraz zamknięcie Cukrowni Łapy, ruch pasażerski na dworcu uległ znacznemu obniżeniu.

Od maja 2011 r. nie funkcjonuje w obiekcie kasa biletowa, która została przeniesiona do innego budynku. Wspomniany projekt programu zakładał zwiększenie, po przebudowie, powierzchni komercyjnej na gastronomię, hostel itp. Jednakże w obecnej sytuacji funkcja publiczna obiektu, tj. obsługa podróży, została znacząco zmarginalizowana, poza tym istnieje zagrożenie, że obiekt nie będzie funkcjonował zgodnie z przyjętymi założeniami.

W związku z powyższym nie widzi się obecnie ekonomicznego uzasadnienia dla realizacji tej inwestycji w opracowanym wcześniej zakresie. Jednocześnie informuję, iż w 2011 r. nie przewiduje się finansowania modernizacji lub remontu przedmiotowego dworca ze środków budżetu państwa.

Można jednakże zakładać, iż z uwagi na położenie dworca w centrum miasta Łapy przy linii kolejowej nr 6 (E75 Rail Baltica) Zielonka – Kuźnica Białostocka, przyjętej do modernizacji w nadchodzących latach, obiekt przejmie funkcje w zakresie odpowiadającym lokalnym potrzebom. W związku z tym istnieje konieczność przeanalizowania możliwości modernizacji dworca na zasadach współpracy z samorządem lokalnym w celu wykorzystania dla realizacji zadań własnych miasta niezagospodarowanej części obiektu. Formuła taka mogłaby pozwolić na weryfikację funkcjonalności obiektu pod kątem zbilansowania kosztów i przychodów.

Wobec przedstawionych wyżej informacji proszę o przyjęcie niniejszego stanowiska.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 20 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka

w sprawie subwencji oświatowej
dla miasta Dąbrowa Tarnowska (9954)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytania pana posła Józefa Rojka (SPS-024-9954-10003/11), dotyczące kwot części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego z terenu województwa małopolskiego, uprzejmie informuję:

Zadania oświatowe związane z prowadzeniem (dotowaniem) przez jednostki samorządu terytorialnego szkół i placówek oświatowych finansowane są z dochodów jednostek samorządu terytorialnego. Jednym z dochodów samorządów terytorialnych jest część oświatowa subwencji ogólnej. Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) wysokość części oświatowej subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego ustala corocznie ustawa budżetowa. Kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich gmin, powiatów i województw samorządowych ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej, nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych (art. 28 ust. 1 ww. ustawy). Część oświatową subwencji ogólnej – po odliczeniu rezerwy ustawowej 0,6% (art. 28 ust. 2) – dzieli się między jednostki samorządu terytorialnego (art. 28 ust. 5) według zasad określanych corocznie w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania (art. 28 ust. 6). Subwencja oświatowa ustalana jest na dany rok budżetowy i przekazywana do jednostek samorządu terytorialnego z budżetu państwa.

Zgodnie z art. 28 ust. 5 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.), określona w ustawie budżetowej na rok 2011 część oświatowa subwencji ogólnej – po odliczeniu 0,6% rezerwy – podzielona została między poszczególne jednostki samorządu terytorialnego (gminy, powiaty, w tym miasta na prawach powiatu i samorządy województw).

Podział kwoty 36 703 278 470 zł na poszczególne szczeble samorządu kształtuje się następująco:

Szczebel samorządu terytorialnego	Kwota części oświatowej subwencji ogólnej (w zł)
Gminy	21 847 806 256
Powiaty	14 119 584 037
Samorządy województw	735 888 177
Ogółem	36 703 278 470

Z podziału kwoty części oświatowej subwencji ogólnej planowanej na 2011 r. – 36 924 829 000 zł – wyłączona została ustawowa rezerwa 0,6% w wysokości 221 548 974 zł, która została powiększona o kwotę 1556 zł wynikającą z zaokrąglenia kwot skalkulowanych dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego. Rezerwa części oświatowej subwencji ogólnej na 2011 r. wynosi łącznie 221 550 630 zł.

Kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na 2011 r. dla poszczególnych gmin, powiatów i samorządów województw naliczone zostały zgodnie z zasadami przyjętymi w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2011 (Dz. U. Nr 249, poz. 1659).

Zakres zadań oświatowych realizowanych przez poszczególne jednostki samorządu terytorialnego, stanowiący podstawę do naliczenia subwencji na 2011 r., określony został na podstawie danych o liczbie:

a) uczniów (wychowanków) w roku szkolnym 2010/2011, wykazanych w systemie informacji oświatowej (według stanu na dzień 30 września 2010 r. i dzień 10 października 2010 r.), zweryfikowanych przez organy prowadzące (dotujące) szkoły i placówki oświatowe;

b) etatów nauczycieli poszczególnych stopni awansu zawodowego, wykazanych w systemie informacji oświatowej (według stanu na dzień 30 września 2010 r. i dzień 10 października 2010 r.), zweryfikowanych przez organy prowadzące (dotujące) szkoły i placówki oświatowe.

W kwocie części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 uwzględniono skutki przechodzące podwyżki wynagrodzeń nauczycieli z roku ubiegłego oraz awansu zawodowego nauczycieli i planowanego w roku bieżącym wzrostu średnich wynagrodzeń nauczycieli, o których mowa w art. 30 ust. 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.). W art. 13 ust. 2 ustawy budżetowej na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. określone zostały dwie kwoty bazowe dla nauczycieli, tj. od dnia 1 stycznia 2011 r. w wysokości 2446,82 zł i od dnia 1 września 2011 r. w wysokości 2618,10 zł.

Należy też zaznaczyć, że liczba uczniów w roku szkolnym 2010/2011 w porównaniu do roku szkolnego 1999/2000 uległa zmniejszeniu o 1996 tys. uczniów (tj. o 26,7%) i wynosi 5481 tys. uczniów. Zaś ogólna kwota części oświatowej subwencji ogólnej w roku 2011 w porównaniu do roku 2000 została zwiększona o 17 557 466 tys. zł (tj. o 90,7%) i wynosi 36 924 829 tys. zł. Znacznie zwiększył się też w roku 2011 w porównaniu do roku 2000 finansowy standard A, bo o 2784,04 zł (tj. o 144,0%), i wynosi 4717,01 zł.

Szczegółowe dane dotyczące kwot części oświatowej subwencji ogólnej skalkulowanych na 2011 r. dla jednostek samorządu terytorialnego, wymienionych

w zapytaniach pana posła Józefa Rojka przedstawia załącznik nr 1*).

Zgodnie z art. 5a ust. 3 ustawy o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) środki niezbędne na realizację zadań oświatowych, o których mowa w ust. 2 tej ustawy, w tym na wynagrodzenia nauczycieli oraz utrzymanie szkół i placówek, zagwarantowane są w dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Powtórzeniem tych przepisów jest regulacja zawarta w art. 30 ust. 8 ustawy Karta Nauczyciela. Zgodnie z tym przepisem środki niezbędne na średnie wynagrodzenie nauczycieli, o których mowa w art. 30 ust. 3 Karty Nauczyciela, wraz z wydatkami pochodnymi od wynagrodzeń, środki na odpis na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych, o którym mowa w art. 53 ust. 1 tej ustawy, oraz środki na dofinansowanie doskonalenia zawodowego nauczycieli z uwzględnieniem doradztwa metodycznego, o których mowa w art. 70a ust. 1 Karty Nauczyciela, zagwarantowane są przez państwo w dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Dochodami samorządów terytorialnych, w myśl art. 167 ust. 2 Konstytucji RP, są:

- dochody własne,
- subwencje ogólne (w tym część oświatowa tej subwencji),
- dotacje celowe z budżetu państwa.

W świetle obowiązujących przepisów jedynym punktem odniesienia w zakresie bilansowania środków na zadania własne (w tym zadania oświatowe) mogą być łączne dochody danego samorządu terytorialnego, a nie tylko część oświatowa subwencji ogólnej, która jest jedynie jednym ze źródeł dochodów.

Ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego mogą zostać zwiększone ze środków 0,6% rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej na zadania określone w „Kryteriach podziału 0,6% rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011”. „Kryteria (...)” zostały przekazane jednostkom samorządu terytorialnego przy piśmie ministra edukacji narodowej z dnia 15 marca br. nr DKOW-WJST-3337-JJ-10/2011 oraz zamieszczone na stronie internetowej resortu edukacji (www.men.gov.pl).

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 21 czerwca 2011 r.

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla miasta Brzesko (9955)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla miasta Bochnia (9956)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla miasta Tarnów (9957)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Szczucin w woj. małopolskim (9958)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla miasta Wieliczka (9959)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla miasta Proszowice (9960)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Czchów w woj. małopolskim (9961)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Nowy Wiśnicz w woj. małopolskim
(9962)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Kłaj w woj. małopolskim (9963)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Gdów w woj. małopolskim (9964)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Niepołomice w woj. małopolskim (9965)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Wietrzychowice w woj. małopolskim
(9966)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Wierzchosławice w woj. małopolskim
(9967)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Szerzyny w woj. małopolskim (9968)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Skrzyszów w woj. małopolskim (9969)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej dla gm.
Rzepiennik Strzyżowski w woj. małopolskim
(9970)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Radłów w woj. małopolskim (9971)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Pleśna w woj. małopolskim (9972)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Lisia Góra w woj. małopolskim (9973)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Gromnik w woj. małopolskim (9974)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Zabno w woj. małopolskim (9975)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Zakliczyn w woj. małopolskim (9976)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Wojnicz w woj. małopolskim (9977)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Tuchów w woj. małopolskim (9978)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Ryglice w woj. małopolskim (9979)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Ciężkowice w woj. małopolskim (9980)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Radziemice w woj. małopolskim (9981)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Pałecznicza w woj. małopolskim (9982)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Nowe Brzesko w woj. małopolskim
(9983)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Koszyce w woj. małopolskim (9984)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Biskupice w woj. małopolskim (9985)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Koniusza w woj. małopolskim (9986)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Radgoszcz w woj. małopolskim (9987)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Olesno w woj. małopolskim (9988)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Mędrzechów w woj. małopolskim (9989)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Gręboszów w woj. małopolskim (9990)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Bolesław w woj. małopolskim (9991)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Iwkowa w woj. małopolskim (9992)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Szczurowa w woj. małopolskim (9993)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Gnojnik w woj. małopolskim (9994)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Dębno w woj. małopolskim (9995)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Borzęcin w woj. małopolskim (9996)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Żegocina w woj. małopolskim (9997)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Trzciana w woj. małopolskim (9998)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Łapanów w woj. małopolskim (9999)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Rzezawa w woj. małopolskim (10000)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej dla gm.
Lipnica Murowana w woj. małopolskim (10001)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Drwinia w woj. małopolskim (10002)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie subwencji oświatowej
dla gm. Tarnów w woj. małopolskim (10003)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 9954, str. 415.